

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

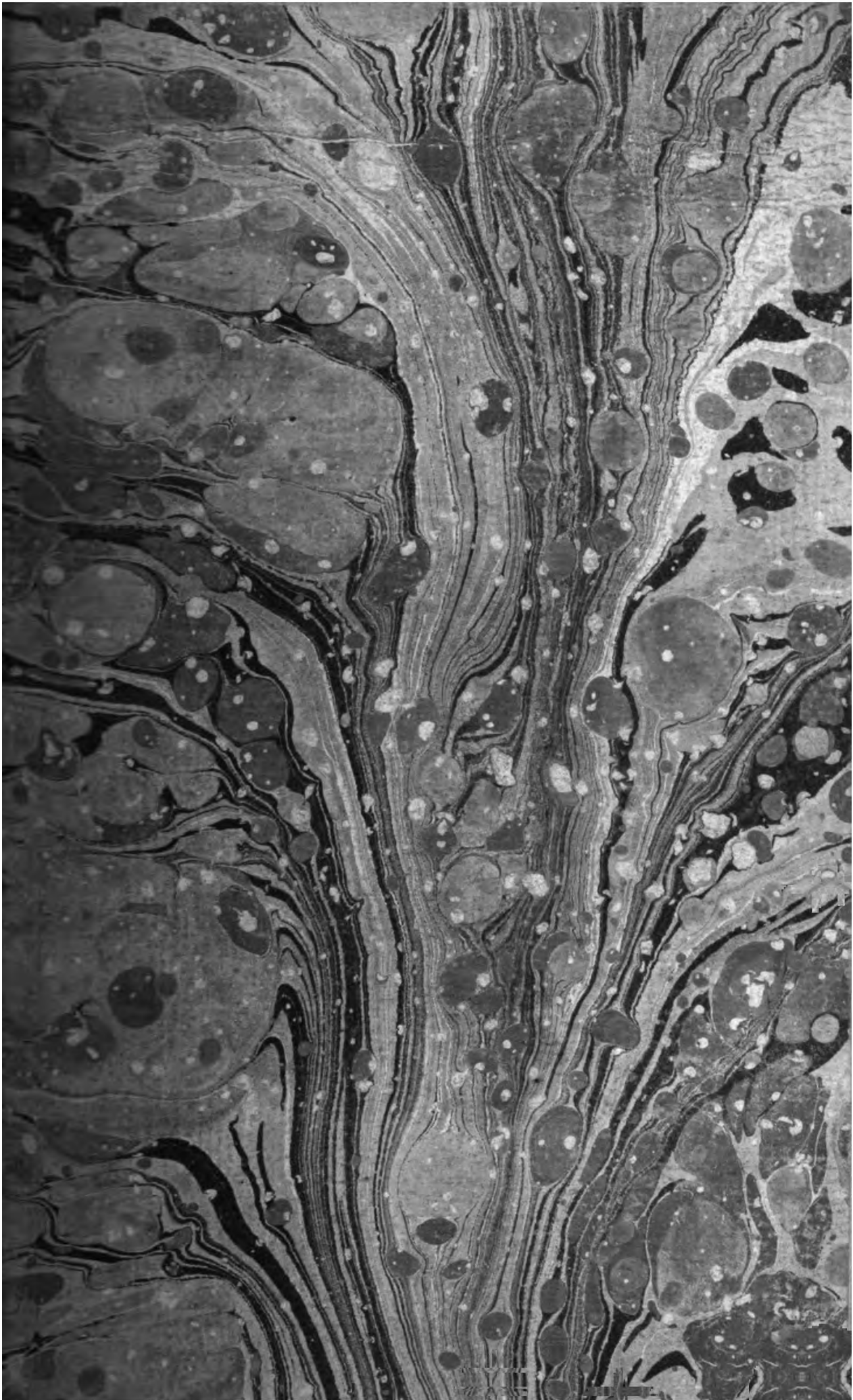
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

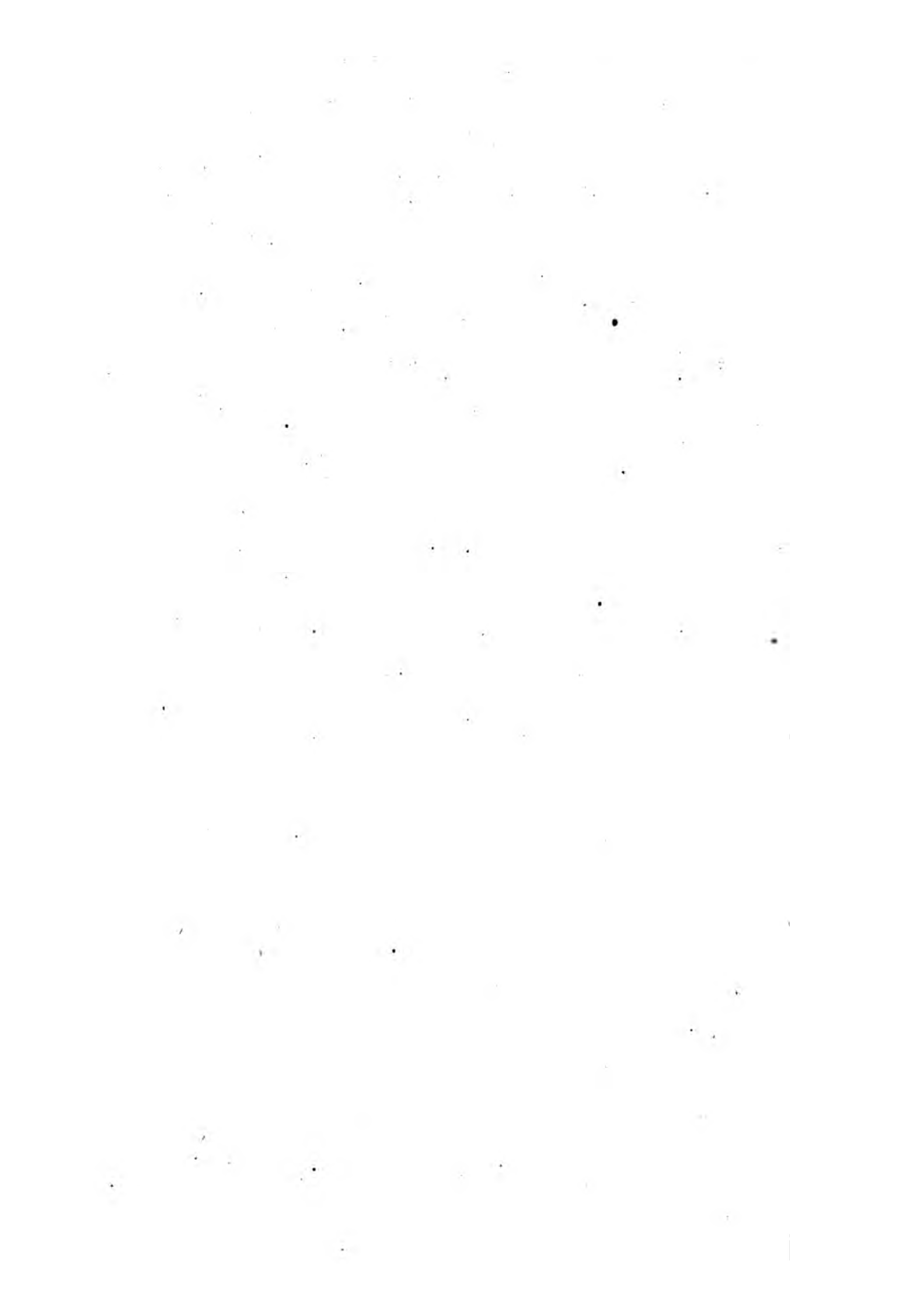

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

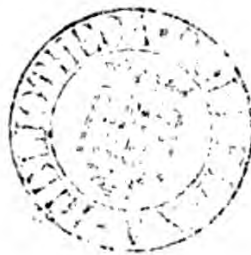

Richardson.

2936 e. 83

Richardson.

From the library of
Prince Talleyrand -
bought the late Oct. 1782.

The Theatre of the Greeks; or, the
History, Structure, & Criticisms of the Grecian
Drama - 15^s

Epichorus displays a skill in what Aristotle calls
the "science of method."

Some of the differences by Franklin's Family Clap, Albany
on the 2^d of Dec.

Every volume of the plays of Euripides have inserted the
various names.

in the 1st 1104.

ΑΙ ΤΟΥ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΕΠΤΑ.
S O P H O C L I S
TRAGOEDIÆ SEPTEM:

NOVA VERSIONE Donatæ
SCHOLIISQUE VETERIBUS Illustratæ;

ACCEDUNT

NOTÆ perpetuæ, et Variæ LECTIONES,
Opera THOMÆ JOHNSON, A.M.
COLLEGI REGAL. CANTABRIG. aliquamdiu è SOCIIS.

Accessere etiam nunc primùm

NOTÆ Selectæ et EMENDATIONES ex Codd. Variorum
Doctorum Virorum, nuper editis.

VERSIO denique cum Eruditorum Interpretationibus collata
est, et, unâ cum SCHOLIIS plurimis in locis, castigata.

EDITIO prioribus longè accuratior, et auctior.

V O L. I.

ETONÆ Excudit JOS. POTE;

Apud quem veneunt:

Veneunt etiam LONDINI, apud C. BATHURST, J. et F.
RIVINGTON, S. CROWDER, B. LAW, W. GINGER,
G. ROBINSON, R. BALDWIN, H. GARDNER,
et E. JOHNSTON. MDCCLXXV.

Miss A. B. Richardson.

L. S.

BENEVOLE LECTOR, quid in *Sophoclis* hac nova Editione prolatum fit, paucis accipe.

I. In TEXTU GRÆCO exhibendo, Editionem *Johnsonianam* secuti sumus. Illa autem Editio, cum omnibus *Sophoclis* exemplaribus editis, tum recentioribus, tum vetustioribus, quotquot erant melioris notæ, diligenter collata est. His nostris operibus, plurimi Errores Typographici, qui in Textum gradatim sub prælo irreperant, nunc sublati sunt.

II. Vix dici potest quam infinita SCHOLIORUM farrago in postrema editione, quæ prodiit *Lond.* 1758, in duobus Voluminibus 8vo, apparuit. Omnia ita vitiata et transposita erant, ut rudis indigestaque potius vocum moles, quam *Sophoclis* expositio viderentur. Hæc jam sub incidem revocata, et maximo cum labore recensita, nunc primum ad suam paginam proprio magis justoque ordine disponuntur. In reliquis expurgandis longius quidem elaboraviffemus, si temporis angustia aliæque curæ non impediviffent.

III. VERSIO *Johnsoniana* itidem cum Doctorum Interpretationibus, imò etiam sæpiùs cum *Sophocle* ipso, diligenter fuit collata; ut, plurimis in locis priore emendatior, ad nostri Poetæ mentem rectius exponendam conduceret. Versio hæc calci operis,
monitu

monitu Eruditorum, qui in honore semper habentur, subjicitur.

IV. Variæ LECTIONES ex *Aldo* et *Turnebo*, NOTÆ etiam selectæ in *Sophoclem*, partim ex Editione *Lond.* suprâ dictâ, cæterisque Monumentis, quæ ad Fabulas adornandas prodierunt, adjiciuntur; maximè verò ex Codd. *Joan. Burton*, Etonensis, necnon *Benj. Heath*, Exoniensis (tanquam de fontibus purioribus) haustæ. Ex his eruditis Viris, Ille, magno cum honore, duos *Oedipos* et *Antigonen*, *Oxon.* An. 1758, edidit, Hic etiam sub eodem prælo 1762, suas *Notas* et *Emendationes* ad *Sophoclem* cæterosque Græcos Tragicos illustrandos feliciter evulgavit.

In *Accentibus* porro et *Interpunctionibus* rectè affigendis (ad Græcos Scriptores intelligendos apprimè necessariis) curam haud levem impendimus; quod erudito candidoque lectori primo intuitu patebit.

Denique, quamvis confitendum est, Errores aliquot Typographicos in tam magnam materiæ varietatem irrepsisse; sperandum tamen est, (si qua fides summæ diligentiae laboribusque pœnè infinitis adhibenda sit) nos jam tibi tradituros esse editionem hujus *Tragici inter Græcos facile Principis*, (ut Index præ se fert) *Prioribus longe accuratiorem et auctiorem.*

Vale, Lector Benevole, et his nostris conatibus fave.

J. T.

Τ Ο Γ Ε Ν Ο Σ

Τ Ο Υ Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ,

Κ Α Ι Β Ι Ο Σ.

Σοφοκλῆς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλου, ὃς ἔτε (ὡς Ἀριστόξενός φησι) τέκλων, ἢ χαλκεὺς ἦν· ἔτε (ὡς Ἴστρος) μαχαιροποιὸς τὴν ἐργασίαν· τυχὸν δὲ ἐκέκτητο ὄλεος χαλκίας ἢ τέκλονας. Οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἐκ τοιούτων γενόμενον, στρατηγίας ἀξιοθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θεκυδίδῃ, τοῖς πρώτοις τῆς πόλεως. Ἀλλ' ἐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμωδῶν ἀδελκὸς ἀφείθη, τῶν ἐδὲ Θεμισοκλέους ἀποσχομένων. Ἀπιστήριον δὲ καὶ τῷ Ἴστρῳ φάσκουσι αὐτὸν ἐκ Ἀθηναίων, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι. Πλὴν γὰρ Ἴστρος παρ' ἑδενὶ ἑτέρῳ τῶν ἔστιν εὐρεῖν. Ἐγένετο ἔν ὃ Σοφοκλῆς τὸ γένος Ἀθηναῖος, δῆμα Κολωνῆθεν, καὶ τῷ βίῳ καὶ τῇ ποιήσει περιφανής. Καλῶς τε ἐπαιδεύθη καὶ ἐτρέφη ἐν εὐπορίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ, καὶ ἐν πρεσβείαις ἐξηλάζετο. Γεννηθῆναι δὲ αὐτὸν φασιν ἐβδομηκοστῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ἐπὶ ἀρχαῖος Ἀθήνησι Φιλίππῃ. Ἦν δὲ Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη δεκαεπτά, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἰκοσιτέσσαρα. Διεπονθήθη δὲ ἐν παισὶ καὶ περὶ παλαιστραν, καὶ μουσικῆν, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐσεφανώθη, ὡς φησιν Ἴστρος. Ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικῆν παρὰ Λαμπία· καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, Ἀθηναίων περὶ τρώπαιον ὄλων,

μετὰ λύρας γυμνὸς ἀλληλιμμένος τοῖς παιανίζεσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχε. Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ δὲ τὴν τραγωδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινέργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι· πρῶτον μὲν καλαλύσας τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητῆ διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχυροφωνίαν (πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρίνετο) αὐτὸς δὲ καὶ τὰς χορευτὰς παιήσας ἀντὶ δώδεκα πεντεκαίδεκα, καὶ τὸν τρίτον ὑποκρίτην ἐξεῦρε. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν, ἐν μόνῳ τῷ Θαμύριδι ᾠσε ἐκιθάρισεν· ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποιικίῃ σοᾶ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι φασί. Σάτυρος δὲ φησιν, ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακχηρίαν αὐτὸς ἐτενόησε. Φησὶ δὲ Ἴστρος καὶ τὰς λευκὰς κρηπίδας αὐτὸν ἐξευρηκέναι, αἷς ὑπεδύουλο οἱ τε ὑποκριταὶ καὶ οἱ χορευταί· καὶ πρὸς τὰς φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράμαλα· ταῖς δὲ μέσαις θίασον ἐκ τῶν πεπαιδευμένων εὐρεῖν· καὶ, ἀπλῶς εἰπεῖν, τοῦ ἥθεος αὐτῆ τοσαύτη γέγονε χάρις, ὥστε πάνυ πρὸς ἀπάντων αὐτὸν σέργεσθαι. Νίκας δὲ ἔλαβεν εἴκοσιν, ὡς φησὶ Καρύσιος· πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τρίτεια δὲ ἐδεπώποιε. Καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν ἐτῶν ὄντα ἐξήκοντα πέντε, στρατηγὸν εἶλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἐπτά, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ. Οὕτω δὲ φιλαθηναϊότατος ἦν, ὥστε πολλῶν βασιλέων μελαπεμπομένων αὐτὸν, οὐκ ἠθέλησε τὴν πατρίδα καλαλιπεῖν. Ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἄλωνος ἱερωσύνην, ὃς ἦρως ἦν μετὰ Ἀσκληπιῆ παρὰ Χείρωνι. Ἰδρύθη δὲ ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱῆ μετὰ τὴν τελευτήν. Γέγονε δὲ καὶ Θεοφιλῆς ὁ Σοφοκλῆς, ὡς οὐκ ἄλλος,

λος, καθὰ Ἱερώνυμός φησιν ἐν τῷ περὶ τῆς χρυσοῦς σφαιρίης. Ταύτης γὰρ ἐξ ἀεροπόλεως κλαπείσης, κατ' ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ, λέγων τὴν ἔσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἔνθα ἐκρύπτετο. Ἐμήνυσε δὲ αὐτὴν τῷ δήμῳ, καὶ τάλανον ἐδέξατο· τῆτο γὰρ ἦν προκηρυχθέν. Λαβὼν ἔν τὸ τάλανον, ἱερὸν ἰδρύσατο μηνυτῆ Ἡρακλέους. Φαίνεται δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἢ πρὸς τὸν υἱὸν Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ ποιε δίκη. Ἐχων γὰρ ἐκ μὲν Νικοςράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεώριδος Σικυωνίας Ἀρίσωνα, τὸν ἐκ τέττε γενόμενον παῖδα Σοφοκλέα τῆνομα πλέον ἔσεργε. Καί ποιε ἐν δράματι εἰσηγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθονῶντα, καὶ πρὸς τῆς φράτορας ἐγκαλῶντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρωσ πα-
 ραφρονῶντι. Οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν, εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, ἔ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμι Σοφοκλῆς. Τότε τὸν Οἰδί-
 ποδα ἀναγνῶναι. Τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἴστρος καὶ Νεάν-
 θης φασὶ τῆτον τὸν τρόπον· Καλλιπίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀπῆνος ἤκοντα παρὰ τῆς χοαῖς πέμψαι αὐτῷ σαφυλήν. Τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα, καὶ βαλόντα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζεσαν εἰς τὸ σῶμα, ὑπὸ τῆ ἄγαν γήρωσ ἀποπνιγῶντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δὲ φησι τὴν Ἀντιγόνη ἀναγινώσκοντα, καὶ ἐμπεισόντα περὶ τὰ τέλη κώλῳ μακρῷ, καὶ μέσσην, ἢ καὶ ὑποσιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτεινόντα τὴν φωνὴν, σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφείναι. Οἱ δὲ, ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν, ὅτε νικῶν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπε. Τῶν δὲ πατρῶων αὐτῆ τάφων ἐπὶ Δεκέλειαν κειμένων πρὸ σταδίων τοῦ

τείχους ἑνδεκά, καὶ τῆτον τὸν τόπον ἐπιβίβειχικότων Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐπεὶπερ ἔχ' οἶόν τε ἦν αὐτὸν ἐκεῖ θάπτειν, Διόνυσος κατ' ὄναρ ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ, ἐκέλευσεν ἐπιβίβει τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν τάφον. Ὡς δὲ ὠλιγώρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων· ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθανόμενος παρὰ τῶν Φυγάδων τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν ὅτι Σοφοκλῆς, κήρυγμα πέμψας, εἶδεν θάπτειν τὸν ἄνδρα. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτῷ σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ χελιδόνα χαλκῆν. Ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ αὐτῷ τάδε·

ΚΡΥΠΤΩ ΤΩΔΕ ΤΑΦΩ ΣΟΦΟΚΛΗΝ, ΠΡΩΤΕΙΑ ΛΑΒΟΝΤΑ
ΤΗ ΤΡΑΓΙΚῆ ΤΕΧΝῆ ΣΧΗΜΑ ΤΟ ΣΕΜΝΟΤΑΤΟΝ.

Ἴστρος δὲ φησιν Ἀθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρός ἀρετὴν καὶ ψήφισμα πεποιηκέναι, κατ' ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύειν. Ἐγραψε δὲ (ὡς φησιν Ἀριστοφάνης) δράματα ἑκατοντριάκοντα· τέτων δὲ νοθεύειαι δεκαεπτά. Συνηγωνίσασθαι δὲ Αἰσχύλῳ, καὶ Εὐριπίδῃ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Ἀριστέα, καὶ ἄλλοις, καὶ Ἰοφῶνι υἱῷ. Τὸ πᾶν ἐν Ὀμηρικῶς ὠνόμαζε, τῆς τε μύθους φέρει κατ' ἴχνος τῆς ποιητῆς. Καὶ τὴν Ὀδυσσεΐαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται. Παρβλυμολογεῖ δὲ καθ' Ὀμηρον καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ὀδυσσεΐας·

“ Ὁρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς·

“ Πολλοὶ γὰρ ὠδύσανθαι δυσσεβεῖς ἐμοί.”

ἠθοποιεῖ τε καὶ ποιικίλλει, καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὀμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν. Ὅθεν εἰπεῖν λέγεται

γῆλαι Ἰώνικόν τινα, μόνου Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθητήν· καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηταί τινες τῶν πρὸ αὐτῶν, ἢ τῶν καθ' αὐτῆς· μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἐκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθ' ὃ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. Ἐμίξε δὲ τοῖς αὐτῆ ποιήμασιν εὐκαιρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν. Οἶδε δὲ καιρὸν εὖ μελεῖσαι, καὶ πρᾶγμα, ὥστε ἐκ βραχείου κῶλυ ἤρκεσεν ὅλον ἠθοποιῆσαι τὸ πρόσωπον. Ἐστὶ δὲ τῆτο μέγιστον ἐν ποιητικῇ δηλῆν ἦθος, ἢ πάθος· φησὶ γὰρ Ἀριστοφάνης, ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χείλεσιν αὐτῆ· ἄλλοι δὲ Σοφοκλέας τῷ μέλιτι τὸ σῶμα κεχρισμένον. Φησὶ δὲ Ἀριστόξενος, ὡς πρῶτος τῶν Ἀθηνηθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιῖαν εἰς τὰ ἴδια ἄσματτα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ κατέμιξε.

Τ Ο Υ Α Τ Τ Ο Υ

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Β Ι Ο Σ

Ε Κ Τ Ω Ν Σ Ο Υ Ι Δ Α .

Σοφοκλῆς, Σοφίλῃ, Κολωνῆθεν, Ἀθηναῖος τραγικός. Τεχθεὶς κατὰ τὴν οἰ' Ὀλυμπιάδα, ὡς πρεσβύτερος εἶναι Σωκράτης ἔτη ιζ'. Οὗτος πρῶτος τρισὶν ἐχρήσατο ὑποκριταῖς, καὶ τῷ καλεσμένῳ τριγωνιστῇ· καὶ πρῶτος τὸν χορὸν ἐκ πεντηκαίδεκα εἰσήγαγε, νέων πρότερον δυωκαίδεκα εἰσιόντων. Προσηγορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ γλυκὺ· καὶ αὐτὸς ἤρξε

ἤρξε τὸ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ στρατο-
 λογίαν. Ἐγραψεν ἐλεγείᾳ τε καὶ παιᾶνας, καὶ λόγον καὶ α-
 λογάδην, περὶ τοῦ χοροῦ πρὸς Θέσπιν καὶ Χοίριλον ἀγωνι-
 ζόμενος. Παιῖδας δὲ, ἕς ἔσχεν, ἔτοι, Ἰοφῶν, Λεωσθένης,
 Ἄριστων, Στέφανος, Μενεκλείδης. Τελευτᾶ δὲ μετὰ Εὐριπί-
 δην ἑτῶν 5'. Ἐδίδαξε δὲ δράματα ρκγ' ὡς δὲ τινες, καὶ
 πολλῶν πλείω. Νίκας δὲ ἔλαβε κδ'.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

Τὸ δράμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὡς περ οἱ Ἀθηνορίδαι, καὶ Αἰχμαλώτιδες, καὶ Ἑλένης ἀρπαγῆ, καὶ Μέμνωνι. Πεπλοκίτος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδόκειν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀρισεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδὴν. Καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὄπλων, κραεῖ Ὀδυσσεύς. Ὅθεν ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχῶν, παρακεκίνηται, καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην· ὥστε ἐραπίομενος τῶν ποιμνίων, καὶ τέμνων, δοκεῖν τὲς Ἑλληνας διαχειρίζεσθαι· καὶ τὰ μὲν ἀνεῖλε τῶν τέτραπόδων, τὰ δὲ δῆσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν. Ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριδὸς τις ἕξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσεά, ὃν δῆσας ἱμασίγωσεν· ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ· ἢ πρὸς ἀντιδιαβολὴν τοῦ Λοκρῆ Αἴαντος. Δικαίταρχος δὲ ΑΙΑΝΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς ΑΙΑΣ ἀναγράφεται. Ταῦτα μὲν ἔν πρᾶτλει ὁ Αἴας· κατὰ λαμβάνει δὲ Ἀθηναῖ τὸν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα τί ἄρα ποτὲ πρᾶτλει ὁ Αἴας. Καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τέμφανές τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομπάζοντα ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. Καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ μαστιγῆν τὸν Ὀδυσσεά. Παραγίγνεται δὲ χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονός, ὅτι ποιμνία ἐσφάγησαν Ἑλληνικά, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. Ἐξεῖσι δὲ καὶ Τέκμησσαι τοῦ Αἴαντος αἰχμαλώτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τὸν ποιμνίων ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοῦσα δὲ τίνος εἶεν τὰ ποιμνία. Μαθόντες ἔν παρ' ἀλλήλων τὸ ἀγνούμενον, ὁ χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτ' ἔδρασε· Τέκμησσαι δὲ παρὰ τοῦ χορῶ, ὅτι Ἑλληνικά τὰ σφαγέντα ποιμνία, ἀπολοφύρουσαι, καὶ μάλιστα ὁ χορὸς. Ἐντεῦθεν ὁ Αἴας προσελθὼν, καὶ ἔμπερον γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρει, καὶ τότε Τέκμησσαι δεῖται παύσασθαι τῆς ὄργης. Ὁ δ' ὑποκριθεὶς πεπαῦσθαι, ἔξεῖσι δῆθεν καθαρίων ἔνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχειρίζεται. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τῷ δράματι λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον καὶ πρὸς Ἀγαμέμνονα οὐκ ἐνῆλθε

ἔωντας θάπτειν τὸ σῶμα. Τὸ δὲ πέρασ, θάψας αὐτὸν ὁ Τεῦκρος, ἀπολοφύρειται. Παρίσησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγωδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ λύπης ἄκρας οἱ ἄνθρωποι εἰς μανίαν περιτρέπονται. Ὁ δὲ καὶ Αἴας πέποιθε, τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων ἀποσυχών.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυσάθμῳ κεῖται πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. Δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζουσαν τὴν Ἀθηναίαν ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα, εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὡς περ ἐξελέχοντα ἑαυτὸν· οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίσαστο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος. Θεῶ ἔν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι. Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἰσορίκασιν· οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἰμορροῶν· οἱ δὲ, ὅτι χροσμάς ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτὸ βαλεῖν· (σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός) καὶ ἔτω τελευτῶν· οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτῷ γέγονεν, ὦν ἐσὶ καὶ Σοφοκλῆς. Περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἰσορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα (ὅπερ ἐκάλυπτεν ἢ τοῦ Ἡρακλέους λεοντῆ) ἀτρωτον ἦν· τὰ δὲ μὴ καλυφθέν (ὅπερ ἦν ἡ πλευρὰ) τρωτὸν ἦν. Τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράματος, Αἴαντος μανία καὶ τελευτή.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

VOL. I.
[AJAX FLAG.]

B

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΕΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΉΜΙΧΟΡΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Προλογίζει δὲ ἡ ΑΘΗΝΑ.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΑΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΑΘΗ. **Α**ΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λάρτις, δέδορκά σε
Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον,
Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάις ὄρω

1. 'Αἰ μὲν, ὦ παῖ] Πάρεστι Ὀδυσσεύς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀγωνιῶν καὶ πολυπραγμονῶν μὴ τι ἀπὸ ἐχθρῶν πάθῃ. Πάντα δὲ τὰ τῆς ὑποθέσεως συνκτικῶς ἐδήλωσεν ἐν τῷ προοίμιῳ πρὸς τίνα ὁ λόγος, καὶ πῶ ἢ σκηνῆ, καὶ τί πράττει ὁ Ὀδυσσεύς. 'Εν δὲ τῷ πύρῳ τιν' ἐχθρῶν, λίπει ἢ κατὰ. "Ἦδη ἔχθος τί κατίθετο τῆς ὑποθέσεως, ὡς παρ' ἐχθρῶν ἦκει. Δεῖ δὲ τὰ τῆς ὑποθέσεως συνκτικὰ εἶναι ἐν ἀρχῇ. 'Αἰ ἴρω σε, ὦ Ὀδυσσεύ, πείρα καὶ δόλω μετιέντα τὲς ἐχθρῆς. πείρα δὲ ἢ βλάβη, ὡς καὶ ἐν Δατῆ, Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πείραν ἐν δ' ἐπίσταμαι, τῷ παιδὸς ὄντος τῷδ', ἐγὼ δὴ δόλωμαί. Τὸ δ' αἰ εἶπεν, ἀναφύρα εἰς ἐκείνο, ὅτι καὶ μετὰ Διομήδεος κατὰσκοπος γενόμενος ἐπὶ τῆς Τρώας, ἔκ ἐλαθεν αὐτήν. Ὡς αὐτὸς μαρτυρῶν φησι, Κλυθί μοι ἀγχιόχοιο Διδεῖ τίς κος, ἥτι μοι αἰεὶ 'Εν πάντισσι πόνοισι παρήσασαι, εἰδὲ σε λίθα. Διςχραίνω δὲ ἢ Ἀθητὰ τῷ Αἴαντι, ὅτι ἀπώτατο τὴν συμμεχάριαν αὐτῆς. Ἄλλως, 'Αἰ ἴρω σε, ὦ Ὀδυσσεύ, τὴν παρὰ τῶν ἐχθρῶν σοι γινομένην βλάβην ζητῶντα προῦφαρπάσαι. Οἶον, ἐπιβελῶν σοι τίς; σπυκάζεις τὴν ἐπιβελῶν τὴν κατὰ σὲ γινομένην αὐτῷ τῷ ἐπιβελῶντα βλαβερὰν γενέσθαι ἐκ μεταφορῆς τῶν κυνηγῶν, οἱ τὰ μικρὰ θηρία φρονύουσι, προφυλαττιμένοι τὰν ἐξ αὐτῶν ἰσομένην βλάβην. Πείρα δὲ Ἀπτικῶς δόλω καὶ τέχνη. Ὄθην καὶ ψυραταί, οἱ κατὰ θάλασσαν κακῆργοι.

Ib. 'Αἰ-μὲν] τὸ προοίμιον προσωποπτικόν, καὶ ἐνταῦθα πρότασις.

Ib. Δέδορκα] οἰκίως ἔχουσιν οἱ παρακείμενοι, ἀντὶ ἐνεσῶτων λαμβάνονται ἢ μὲν πάντες παρακείμενοι ἔτω λαμβάνονται. Ἄλλ' εἰσὶ μὲν οἱ ἐπὶ σημασίας ἐνεσῶτος αἰ λαμβάνονται, ὡς ὁ δέδορκα, δέδορκα, πέρρικα, καὶ ἕτεροι. Εἰσὶ δὲ οἱ ἐπὶ ἐνεσῶτος λαμβάνονται, ἀλλ' αἰ ἐπὶ παρελλυθότος, ὡς ὁ πείρα, πεποίηκα, καὶ ἕτεροι. Εἰσὶ δὲ οἱ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἐνεσῶτος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ παρελλυθότος λαμβάνονται, ὡς ὁ πεποίημαι, οἶον πεποίημαι τινὰ φίλον, ἢ ἀντὶ τοῦ ποιῆμαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐποιήσαμην.

2. Πείραν τινά] τυτίσι προσβολὴν καὶ ἐπιχείρησιν.

Ib. Πείραν] πειρῶμαι σὲ καλῶ, ἀντὶ τοῦ, διὰ πείρας σε καταλαμβάνω καλόν. καὶ πειρῶμαι σὲ γνώμῃ σε, εἰ μὴ μεταβίβληται, ἀντὶ τοῦ, θέλω διὰ πείρας καταλαβῶν αὐτήν. καὶ πειρῶμαι βλάπτει σε, ἀντὶ τοῦ, ἐπιχειρῶ, ἀφ' ὧν πείρα ἢ δίδωσι τις τινί, ἢ λαμβάνω. καὶ ἢ προσβολὴ καὶ ἐπιχείρησις, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

Ib. Πείραν τινά] ἢ πειραθῆναι τῶν ἐχθρῶν, καὶ ὧν κατὰ σὲ μηχανῶνται, προλαβῆν ζητῶντα, τῷ, πρὶν ἢ παθεῖν, μαθεῖν, καὶ φυλάττειν. Ἦ ἔτως, ἀρπάσαι, καὶ συντόμως λαβεῖν πείραν τῶν ἐχθρῶν, τί κατὰ σὲ μηχανῶν.

Ib. Θηρώμενον] ἀντὶ τοῦ ἀνιχνύοντα. Ἐπὶ πῆνυκε καὶ τὰ ἄλλα μεταφορικῶς καὶ τὸ μετρήμενον, ἀριθμῶντα, ζητῶντα, ἀκολουθῶντα τὰ ἔχρη τὰ ἐκείνη.

3. Ἐπὶ σκηναῖς] ἀντὶ τοῦ παρὰ ταῖς σκηναῖς.

Αϊάντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
 Πάλαι κυνηγετῶντα, καὶ μετρέμενον 5
 Ἴχνη τὰ κείνῃ * νεοχάραχθ', ὅπως ἴδης
 Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' ἐκ ἔνδον· εὖ δέ σ' ἐκφέρει
 Κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὐρινος βάσις·
 Ἐνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
 Στάζων ἰδρῶτι, καὶ χέρας ξιφοκτόνας. 10
 Καὶ σ' ἔδεν εἶσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
 Ἐτ' ἔργον ἐστὶν ἐννέπειν δ' ὅττι χάριν
 Σπυδῆν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης.

* ALDUS, τακίνας.

ναῖς. Ἐπὶ σκηναῖς σκητὴ ἢ πρόσκαιρος κατοικία, ἢ Ὀμηρος κλισίην λέγει· καὶ ἡ τῶν δραματουργῶν σκευὴ ἦγεν τὰ προσώπια· οἱ ἐμβάται· αἱ τοιαῖδε σοφαί, καὶ τάλλα· καὶ ἀπὸ τῶν σκητῶν πᾶσα ὑπόκρισις καὶ ὑπελόγησις.

4. Ἐνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει] διὰ μίση, τὸ ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει.

Ib. Τάξιν ἐσχάτ'] ὅτι ἐν μὲν τῷ ἐνὶ μέρει Ἀχιλλεὺς ἦν τῷ στρατῷ· ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ, Αἴας ἕτοσι, ἵνα ὡς κρείττους τῶν ἄλλων τὴν ἰσχὺν φύλακες ὦσιν· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Ἀγαμέμνων καὶ Μενελάου καὶ οἱ λοιποὶ στρατηγοί.

6. Ἴχνη] ἴχνος ζήτησις, ἀπὸ τῷ ἴω τὸ πορεύομαι σὺν τῷ χνῶς· ἦγεν τὸ ἐν κινήσει καὶ χνοὶ γινόμενον καὶ τυπέμενον.

Ib. Νεοχάραχθ'] εὐφωδῆς, ἐπὶ τῷ γὰρ νεωσὶ αἱ ἀποχαραξίσεις τῶν ζώων γίνονται, μᾶλλον ἐπακολυθῶσιν οἱ κυνηγεταὶ πρὶν ὑπὸ ἀνέμου ἀφανισθῆν ἢ ὁδμῇ. Νεοχάραχτα. Νεωσὶ κεχαραγμένα. Προσοχὴν δὲ ἐργάζεται τῷ ἀροατῇ περὶ τῶν δηλωθησομένων.

7. Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' ἐκ ἔνδον] ἐκ ἀναγκαῖον τὸ πόλυπραγματεῖν· εἴτε εἰ ἔνδον ὁ Αἴας, ἔνδον γὰρ. Ἀλλὰ λέγει διὰ τί τὴν σπυδῆν ταύτην ἴθι, ἵνα παρ' ἰμῶ μάθης τὰ ἀγνώμειά σοι.

Ib. Εὖ δέ σ' ἐκφέρει] ἔξω τῆς σκηνῆς τῷ Αἴαντος ἐπάγεται· σὲ ἢ βλάβησις τῷ Αἴαντος δίκην κυνὸς εὐσφρήτου, ἀπὸ τῷ ἴχνος ζητήματα εἰ ἔνδον ζήσονται ὁ Αἴας. Προέλκεται γὰρ

τὰς κυνηγετάς αἱ κύνας ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. Παρ' ὁ καὶ ἐπακτῆρας θέλεισιν ἔνοις αὐτὰς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγόμενες ὑπὸ τῶν κυνῶν. Ὀμηρος, « Πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἴχνην ἰριυῶντις κύνας ἦσαν ».

9. Ἐνδον γὰρ ἀνὴρ] Δεικνύει ἐνταῦθα ὅτι ἐκ ἦν ἐκεῖ ὁ Αἴας, ἀλλὰ ἄρτι ἦλθε.

10. Στάζων ἰδρῶτι] τῆσδε καθ' ὅλον καὶ μέρος. Τὸ μὲν στάζων, ὅλον τὸ δὲ κάρα καὶ τὸ χέρας, μέρος. Καὶ ἐκ ὡς τινες φασί, στάζων καὶ σταζόμενος, καὶ ἐξῶθεν τὸ ἔχων λαμβάνουσι, λήγοντες ἦτω, σταζόμενος τὸ κάρα, καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ξιφοκτόνας.

Ib. Χέρας ξιφοκτόνας] ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀνθρωπόκτονος, καὶ ἀνθρωπόκτονος. Ἀνθρωπόκτονος γὰρ τὸ προπαροξυτόνον, ὁ ὑπὸ ἀνθρώπου φονεύθης. Ἀνθρωπόκτονος δὲ ὁ ἀνθρώπου φονεύσας. Ξιφοκτόνος ἀφιλ' εἶναι, ὁ ὑπὸ ξίφους φονεύθης. Ξιφοκτόνος δὲ ὁ ξίφος φονεύσας· ὑπὲρ ἔστιν ἀτοπον. Ἐνταῦθα δὲ ξιφοκτόνος λέγει χεῖρας, τὰς διὰ ξίφους φόνον ἐργασαμένας.

11. Παπταίνειν] ἀπὸ τοῦ ὅπτι τὸ βλέπειν γίνονται παπταίνω ποιητικῶς, καὶ σημαίνει τὸ ἐπιτηρῶ, καὶ σοχάζομαι, καὶ περισκοπῶ.

11, 12. Οὐδὲν ἔτ' ἔργον ἐστὶν] Ἀπὸ τοῦ ἐκ ἀναγκαῖον ἐστὶν.

12. Ἐργον ἐστὶν] τὸ ἔργον τρία δηλοῖ, τὴν χρεῖαν, τὴν δυσκολίαν, καὶ τὴν ἐνόχλησιν.

13. Ὡς παρ' εἰδυίας] εἰδῶ, εἰδῶ τὸ γινώσκω, ὁ μὲλλον εἰδῶσα, ὁ παρακείμενος εἰδῶκα,

ΟΔΥ. ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,

ὣς εὐμαθές σε, καὶ ἄποπτος ἦς, ὅμως

Φώνημ' ἀκέω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ,

Χαλκοςόμμε κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς;

Καὶ νῦν ἐπέγνωσ' εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ

Βάσιν κυκλῆντ' Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.

Κεῖνον γὰρ, εἰδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.

Νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον

ἔχει· περάνας, εἴπερ εἴργασαι τάδε.

Ἴσμεν γὰρ εἰδέν' τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα.

κα, καὶ κατὰ συγκοπὴν εἶδα, ἢ μιτοχὶ ὁ εἶδός, τοῦ εἶδόςτος τὸ θηλυκὸν ἢ εἶδός, τῆς εἶδός. Ἐκ δὲ τοῦ εἶδα, εἶδός. Εἶδός, προσήκει τῆς καὶ γίνεται εἶδόςτος τὸ ἀπαρέμφατον.

14. ὦ φθέγμ'] προσίμιον δευτερον προσφωτικὸν καὶ αὐτὸ, καὶ ἐνταῦθα ἢ πρότασις.

Ib. Ἀθάνας] ἢ Ἀθήνη καὶ ἢ Ἀθηναία, ποιητικῶς. Ἡ Ἀθηναῖα δὲ κοινῶς.

Ib. Φιλτάτης ἐμοὶ] εἰκότως τῶτ' εἶπε. εἰ γὰρ τὸς συνεπατάτης, ὡς ἔπος, τὴν Ἀθηναίαν περὶ πλείεκα ποιῆσαι, φρονήσεως ἔφορον ἔστω.

16. Καὶ ξυναρπάζω φρενὶ] ἦτοι ὀξείως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. τῆς δὲ φωνῆς μάλιστα αἰσθάνεται ὡς ἰθάδος αὐτῷ ἔστω. Ἐστὴ μάλιστα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ Ἀθηναῖα· διὸ γὰρ τῷτο χαρίζομαι τῷ θεῷ. Προθεραπεία δὲ τῷ θεῷ ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ ἔτω λέγει τὰ Αἴαντος.

17. Κώδωνος] ἢ κώδων θηλυκῶς, Ἀττικῶς. Κώδων δὲ καλεῖται τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος ἀπὸ μέρους δὲ τῆς σάλπιγγος φησί. Πολλὰ δὲ εἶδη σάλπιγγων. Εἰσὶ γὰρ Λιβυτικαὶ σάλπιγγες, εἰσὶ Αἰγύπτιοι, εἰσὶ Τυρσηνικαὶ. Πρώτος δὲ Ἀρχαῖος δασυμμάχων τοῖς Ἡρακλείδαις ἦγαγεν εἰς Ἑλλάδας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα. Ὁ δὲ νῦν, καὶ σε τὸ φώνημα ἀκέω ἑξαίρετος ὡς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος ὀξυφωτικῆς ἔστω. Σακεσφόρος δὲ ὁ Αἴας, ἔχων ἀπῶς, ἀλλὰ κατ' ἐξοχήν. Ὀμηρος, "Αἴας δ' ἰγγύθεν ἔλθε, φέρων σάκος ἢ τε πύργον." Οἰκίστη δὲ τῷτο τῷ Αἴαντος.

Ib. Κώδωνος] κώδων ἑτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ κινεῖν κώδων.

Ib. ὡς Τυρσηνικῆς] τῶτων γὰρ αἱ σάλπιγγες κρείττεες τῶν παρ' ἑτέροις εὐρημένων ἢ ὅτι πρώτοι Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον. Βίβλιον δὲ τὸ πρῶτον. Αἱ γὰρ τῶν Τυρσηνῶν σάλπιγγες ἑξαίρετον τι τῶν παρ' ἑτέροις εὐρημένων ἀπέτελαν μέρος, ὡς μόνον ἀκέσαντ' αὐτὰ τινα γινώσκον Τυρσηνικὴν εἶναι τὴν ἰχέσαν σάλπιγγα. Λέγει δὲ καὶ Ὀδυσσεύς ἐνταῦθα πρὸς τὴν Ἀθηναίαν, ὅπως ἀκέω τὸ σὸν φώνημα εὐμαθὲς καὶ εὐκατάληπτον, καὶ ὀξείως τοῦ ὅτι σὸν ἔστιν, εἰ καὶ ἀθέατος ὑπάρχει. Ὡς περ καταλαμβάνω τὸ φώνημα τῆς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος. Ἀκέων ἰχέσαν αὐτὴν θηλυκῶς.

18. Καὶ νῦν] κατασκευή.

19. τῷ σακεσφόρῳ] ἔχων ὑποφόρον ἀπῶς, ἀλλὰ κατ' ἐξοχήν ἑξαίρετον γὰρ εἶχεν ὁ Αἴας τὸ σάκος.

21. ἄσκοπον] ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον ἢ γὰρ ἔστι συνίημι τίνας χάριν ἐποίησε.

22. ἔχει περάνας] ἴσμεν δὲ ὅτι τὸ ἔχω περάνας, ἐστὶ κατὰ σύνθεσιν Ἀττικὴν λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπύργου. Εἰς τὸ βῆμα τῆς μιτοχῆς γὰρ διαλύεται ὁ λόγος.

Ib. εἴπερ εἴργασαι τάδε] τυτέστι, εἰάν εἰσιν εἴργασμένα ταῦτα τὰ ἔργα παρ' ἑκείνου τοῦ Αἴαντος, ὡς ἰδύθην φήμη.

23. τρανές] σαφές, ἀληθές. Καλῶς δὲ τῷτο ἐποίησεν, ἵνα ἐπισημῆς ἢ ἔτι ἢ ὑπόθεσις, καὶ τὸ ἀπίστον εἰς ἀμφίγνωστον ἀγῆται. Διὸ ἰβηλοτῆς τῶτων ὑπέστη τὴν κίνδυνον, ἵνα γένοιτο τάλιθις,

Καὶ γὰρ ἑλόντης τῷδ' ὑπεζύγην πόνω.
 Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν 25
 Λείας ἀπάσας, καὶ κατηναρισμένας
 Ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 Τήνδ' ἔν' ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν τρέπει *.
 Καί μοι τίς ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδῶν μόνον
 Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει, 30
 Φράζει τε, καδῆλωσεν. Εὐθέως δ' ἐγὼ
 Κατ' ἴχνος αἴσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 Τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, καὶ ἔχω μαθεῖν ὅτι.

* ALDUS, νέμι.

ταλῆες, πάντων τὴν αἰτίαν τοῦ γεγονότος εἰς αὐτὸν ἀναζόντων.

Ib. Ἀλώμεθα] τῇ διανοίᾳ. Οἰομένοι τῶν ταῦτα ποιῆσαι ἀπὸ τοῦ διαθεῖναι ὑπὸ τινος κατασκόπε ξηρηφόρον ἐν τῷ πεδίῳ νυκτός. Ἐπει δὲ ἀπιστεῖν, διὰ τὸ μαυνομένη τὸ ἔργον δοκεῖν ἐκείνος γὰρ ἐν τοῖς σκόφροσι.

Ib. Ἀλώμεθα] ἀλώμαι τὸ πλανῶμαι, ἀφ' ἧ ἀλλή ηὐλάνη, καὶ ἀλύειν τὸ ἐν τινι χρεῖα γενόμενον τιὰ ἀπορεῖν. Καὶ ἀλύσα κόμη, ἢ ἀτακτῶσα, καὶ πλανημένη.

26. Λείας ἀπάσας] τὰ ποιμνια, τὰ βοσκήματα λείας φασί. Ἐνθὲν καὶ ληστῆς κατὰ τὸ κύριον. Ὅμηρος, “ Ληῖδα τ' ἐκ Πελοπείας συμπλάσαμεν.”

Ib. Κατηναρισμένας] ἄκυρον. Τὸ γὰρ σκυλεύειν ἐναρτίζειν. Ὅτι τὰ ἔναρα, σκύλα, παρὰ τὸ ἀρῆναι, καὶ ἰντὸς αὐτῶν εἶναι ἡμᾶς. Καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, τοιῦτόν ἐστιν, “ Ἦτοι βέλτερόν ἐστι κατ' ἔρα Φῆρας ἱαίρειν.” Πῶς γὰρ οἷόν τι ἐστὶ σκυλεύειν τὸς λέοντας, εἰ μὴ εἶη καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν; Καλλιμάχος ἐπὶ τῆς λεοντίας δρᾶς— “ τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτει Γεγνόμενον νεφτῶ, καὶ βελίων ἱρμα.”

27. Ἐπιστάταις] τοῖς ποιμῖσι. Καλῶς δὲ τῦτο, ἵνα μὴ παραγίνετο τις ἀπαγγέλλων τὸ σαφές. Πέθην δὲ αὐτῆ ἡ ὑπόνοια; ὅτι εἰδὲ τις αὐτὸν ἐν τῷ πεδίῳ πηδῶντα μετὰ τῷ ξίφει πρὸς βαίνομεν ὑπὸ τῷ αἵματι.

28. Τὴν δ' ἔν] βάσις.

31. Φράζει] κατασκευὴ τῆς βάσιως.

32. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τινα μὲν σημαίνομαι ὡς αὐτὸς ἐστὶν ὁ δράσας κατὰ τινα δὲ, εἰς ἐκπληξιν πίπτω καὶ ἀπορίαν, ἢ δυνάμενος συνίεναι τὸν δράσαντα. Σώφρων γὰρ δὲ Αἴας τὸ δὲ ἔργον, μαινομένη καὶ παραπλήγος. Οἱ δὲ λέγοντες, τὰ μὲν τῶν ἰχνῶν, ἢ καλῶς λέγουσι.

Ib. Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι] ἤγειν σημαίνωμαι, διὰ σημαῖον γινώσκω. Οἷον, σημαῖα ἑμαυτῷ τινα συντίθημι ἀπὸ ἴχνους. Τὰ δὲ ἀπορῶ. Τοιῦτον γὰρ συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἰχνῶν, ἐπιταραττομένων τῶν ἰχνῶν διὰ τὴν μανίαν δυσίχνυτος καὶ ἐπιταραττομένη, ἢ βάσις γέγονε τῷ Αἴαντι. Καὶ ὅπως Ὀδυσσεὺς ἀναμῖνει τὸ ἀκριβὲς γινῶναι, ἵνα μὴ δοκοῖν κατ' ἔχθρῳ προπετὲς τι πράττειν.

33. Ὅτι] οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ τῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν τῷ εἶ, καὶ ἀντὶ τῷ ὑποτακτικῷ τῆς δοτικῆς τῷ εἶ, τὸ ὅτι λέγουσι, καὶ τὸ ὅτι, συντιθέτες τὰ προτακτικά ἄρθρα τὸ τῷ, καὶ τὸ τῷ μετὰ τῷ εἶ. Τῶτοις ἀκολουθήσαντες οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν τῶτο ποιῶσι λέγουσι γὰρ ὅταν ἀντὶ τῷ ἄντινων, καὶ ὅτις ἀντὶ τῷ οἰστισιν. Ἐπὶ δὲ τῶν αἰτιατικῶν εἰδῶσι τὸ τοῦτο γίνεσθαι, ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὅτι παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

Καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τάτ' ἔν πάρος,
Τά τ' εἰσέπειτα, σῆ κυβερνώμαι χερί.

35

ΑΘΗ. Ἐγνων, Ὀδυσσεῦ· καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
Τῆ σῆ πρόθυμος εἰς ὄδον κυνηγία.

ΟΔΥ. Ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘΗ. Ὡς ἔσιν ἀνδρὸς τῆδε τάργα ταῦτά σοι.

ΟΔΥ. Καὶ πρὸς τί δυσλόγισον ᾧδ' ἤξεν χεῖρα;

40

ΑΘΗ. Χόλω βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὀπλων.

ΟΔΥ. Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;

ΑΘΗ. Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνω.

ΟΔΥ. Ἦ καὶ τὸ βέλημ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘΗ. Κἄν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

45

34. Καιρὸν δ' ἐφήκεις] ὡφθαλμοῦ ἀρχεται τῆς ἰσχυροῦς ὁ Πρωκτὶς, ὡς τε τρανώσαι τὸ πᾶν διὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Θεραπεύει δὲ Ὀδυσσεὺς τὴν Ἀθηνᾶν, ἵνα καὶ ἐν τοῖς ἔξῃς ἔχη αὐτὴν ὑμῖν.

36. Ἐγνων] προκατάστασις καὶ δτήσις τῆς ὑπόθεσις.

1b. Ἐγνων, Ὀδυσσεῦ] ταῦτα πρὸς τὰ ἐξ ἀρχῆς, ἵνα μὴ δόξη ἀγνοεῖν ἢ θεᾶ τὸ πρᾶγμα.

38. Ἦ καὶ, φίλη] ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις κατὰ βραχὺ δηλοῦνται ἡ ὑπόθεσις. Πυθάνεται δὲ πρῶτον εἰ ἄρα πρὸς καιρὸν πονεῖ· εἰ γὰρ αὐτὸς ἔστιν ὁ τὸν φόνον δράσας πρὸς καιρὸν ἀν εἴη ποιεῖν ὁ Ὀδυσσεὺς· τὸ δὲ ἐν τῷ, ὡς ἔστιν ἀνδρὸς, ἀντὶ τῷ ὄντως καὶ ἀληθῶς, καίεται.

39. Τάργα ταῦτα] τὸ σοί, ἢ παντάπασιν ἀργόν, ἀλλὰ καὶ τινα χρεῖαν παρέχει, εἰ τις ἀμείβως σκοποῖ. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅς ἐστιν ὁ πράξας μακρῶν ἐβόλετο, διὰ τῆτο Ἀθηνᾶ πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῆτο φασί, ὡς ταῦτα τὰ ἔργα τῆ Αἴαντος ἐστὶ σοι τῷ περὶ τήτων μαθεῖν ζητῶντι. Εὐρήσις δὲ τῆτο κολλᾶται προῖόν.

40. Καὶ πρὸς τί] οἷον πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφῶν ἤξεν ἀντὶ τοῦ κῆξε, καὶ ἐκίνησιν ἔτω χεῖρα δυσλόγισον.

1b. Δυσλόγισον] ἤγην δυσκατανόητον, δυσ-ελλόγισον. Ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήματος,

ἀντὶ τοῦ δυσλογίσις, ὡς περὶ ταχὺς ἦλθε ἀντὶ τοῦ ταχέως.

1b. Καὶ πρὸς τί δυσλόγισον] ἐπίθετο πρῶτον εἰ αὐτὸς ὁ δράσας, ἔτα καὶ τὴν αἰτίαν πυθάνεται. Τὸ δὲ δυσλόγισον, ὅμοιον τῷ πρᾶγος ἀσκοπον. Ἀγνοεῖ γὰρ ἐτι τὴν μανίαν.

42. Ἐπεμπίπτει] οἱ λέγοντες τὸ ἐπεμπίπτειν ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλειν, ἵνα συντάξωσι τὴν αἰτιατικὴν, τάλῃθις ἀγνοεῖσιν· ἀλλ' ὡς περὶ φαρμίν, πολὺμῶ σοι πόλεμον, καὶ ἦλθον ἐνταῦθα καλλίστην πορείαν· τὸ γὰρ ἐλθεῖν ἐνταῦθα καλλίστην πορείαν λέγω. ἔτω καὶ νῦν, ἐπιμπίπτει ταῖς ποίμναις τήνδ' ἐπὶ τὴν βάσιν, τῆτ' ἔστι, τίνος ἔσκα ἐπὶ ταύταις ἔρμα ὄρμη τήνδ' ἐπὶ τὸ διαφθεῖραι λέγω αὐτάς. Ἄλλως ταῖς ποίμναις ἐπεμπίπτει, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ποίμναις, τῆτ' ἔστι κατὰ τῶν ποιμνίων. Βάσιν δὲ ἐποίησατο, ὡφειλεν εἰπεῖν. Ὁ δὲ καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆ θεῶν δηλοῦσαι, ἐπιμπίπτει λέγει τοῦτο καὶ τὸ ἐκείρι φόνον, κυκλῶντα βάσιν.

43. Δοκῶν ἐν ὑμῖν] τῆτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. Τὸ μὲν δοκῶν, ἔλον τὸ δὲ χεῖρα, μέρος.

44. Ἦ καὶ τὸ] τὸ πᾶν ὑπόθεσις ἄρα αὐτῆ ἢ βεβλή καὶ κατὰ τῶν Ἀργείων ἦν, ἔτω μα-γάλη δηλονότι ἔσα;

45. Κἄν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ] γράφεται καὶ, ἐξέπραξεν.

ΟΔΥ. Ποίαισι τόλμαις ταῖςδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘΗ. Νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὀρμαῖται μόνος.

ΟΔΥ. Ἡ καὶ παρέση, καὶ πὶ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘΗ. Καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

ΟΔΥ. Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνε;

50

ΑΘΗ. Ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρος ἐπ' ὄμμασι

Γνώμας βαλῆσα, τῆς ἀνηκέστ' ἀχαρᾶς.

Καὶ πρὸς τε ποίμνας ἐκτρέπω, σύμμικτά τε

Λείας, ἄδασα βεκόλων φρερήματα.

Ἐνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον

55

Κύκλω ραχίζων· καὶ δόκει μὲν ἔσθ' ὅτε

* ALDUS, ἀνικάσκη.

46. Ποίαισι τόλμαις] ἐρωτᾷ ὁ Ὀδυσσεύς, πῶς μόνος ἂν πρὸς πλῆθος ἰδύνατο μάχεσθαι, ἢ γιν τίνες ἦσαν αἱ τόλμαι αἷς ἰθαῖραι, καὶ τί ἦν τὸ θράσος τῶν φρενῶν, δι' ἃ ἰθαῖραι ποῖσαι τῆτο;

48. Ἡ καὶ παρέση] ἀντὶ τῆ ἐπιλησιασιν ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τὸ τέρμα, τῆς ὁδῆς δηλοῦσι, ἀφίκετο.

49. Στρατηγίσιν πύλαις] ταῖς τῶν σπηλαιῶν.

50. Ἐπέσχε] Ἐπέσχε τὸ κωλύω, καὶ ἐπέσχε ἢ οἰκία τοσούτου διαίτημα, ἀντὶ τῆ ἐπικρατῆ. Καὶ ἐπέσχε τις τῆ διδασκαλῆ τάξιν.

Ib. Μαιμῶσαν] γράφεται καὶ, διψῶσαν.

51. Ἐγὼ σφ' ἀπείργω] ὅτι προσκορὸς ἦν ἐπιγνηματικῶ ἰδίῳ τὸ πᾶν διεξιθεῖν. Τὸ δὲ ἐξῆς, ἐγὼ σφ' ἀπείργω, τῆς ἀνηκέστ' ἀχαρᾶς. Χαρὰν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκίῳ τῆς Ἑλλήνας ἀνηρῆσθαι. Ταύτης ἂν αὐτὸν τῆς χαρᾶς ἀπείργω, δυσφόρος γνώμας ἐβαλῆσα τοῖς ὄμμασι. Καλῶς δὲ εἶπε γνώμας· ἢ γὰρ κλέψαι φησι τὴν ἔψιν. Ὡστε μὴ ὀρᾶν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ γνώμῳν δυσφορὸν ἐπιβαλεῖν, ὡς οἶσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα· τῆτο δὲ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμαίρημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας.

Ib. Ἐγὼ σφ'] τῆτ' ἔστιν, ἢ μόνον ἐκαλύψα τότε τῆ φορεῖσαι ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ νῦν κωλύω μὴ θεωρεῖν σε.

Ib. Δυσφόρος] εὐφορὸν τὸ ἔλαφρον, δυσφορὸν, τὸ δύσκολον φερόμενον, ἀπὸ τῆς εὐφορίας, ἀντὶ τῆ εὐχερῆς, παρ' Ἰπποκράτη, ἀπὸ τῆ

εὐκόλως φέρειν, ὅ ἐναντίον τὸ δυσφόρος, ἢ γιν δυσδασακτως. Ἐνταῦθα δὲ δυσφόρος γνώμας κέγει τὰς κακῶς φερομένας, καὶ μὴ εὐδοκίμας, ἢ παραφόρος.

Ib. Ἐπ' ὄμμασιν] ἐπιθετὴ φησὶν ἢ παρμιμα, νῦν ὀρᾶ καὶ νῦν ἀκούει. Ὁ δὲ Αἴας ὑπ' Ἀθηναῖς τὸν νῦν κατασείσειτο, διὰ τῆτο φησι τὸ δυσφόρος ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλῆσα, τῆτ' ἔστι τὸν νῦν αὐτῆ διαφθίμασα, ὡστε ὀρῶντα μηδὲν αἰσθάνεσθαι, πάσχοντος τῆ αἰτίης τῆς ὀρατικῆς, ἀλλ' ἢ τῆς ὀρατικῆς.

52. Χαρᾶς] χαρὰν δὲ λέγει, ἢν εἶχεν ὁ Αἴας ἐπὶ τῷ δοκίῳ ἀνηρῆσθαι τῆς Ἑλλήνας.

53. Σύμμικτά τι] καὶ τὰ ἐξῆς περιφρασικῶς τὰ βεκόλια.

54. Λείας, ἄδασα] ἢ δει πρὸς τὸ λείας ἔξωθεν τὸ ἀπὸ λαμβάνειν, ἀλλ' ἔτω λέγειν, πρὸς τὰ σύμμικτα φρερήματα τῶν βεκόλων, τὰ ἄδασα τῆς λείας, ἢτοι τὴν ἀμέρισον λείαν.

Ib. Ἄδασα] ἀδιαίρητα. Ἀμέρισα. Πιθανὸν δὲ καὶ πρὸς τὸ πλῆθος· ἐλάσσονα γὰρ εἶναι εἰκὸς τὰ μεμερισμένα.

55. Ἐκειρε] ἀντὶ τοῦ κείρειν ἐπήγει.

56. Κύκλω ραχίζων] κατὰ πάντα τόπον τῆς ἐπαύλειος σφάζων καὶ διακόπτων διὰ τὸ τὴν πρῶτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ ραχίν γίνεσθαι. Ἐκ μεταφορᾶς καὶ τῆς μεγάλως κακουργῶντας, ραχιδᾶς φαμέν.

57. Δισσῶς

Δισσὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτυῶν, στρατηλατῶν
 Ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 Ὠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά.
 Κἄπειτ' ἐπειδὴ τῷδ' ἐλώφησεν φόνε,
 Τῆς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
 Ποίμνας τε πάσας, εἰς δόμους κομίζεται,
 Ὡς ἄνδρας, ἔχ' ὡς εὐκερων ἄγρην ἔχων.
 Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτεις αἰκίζεσαι.
 Δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
 Ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν Θροῆς.

60

65

57. Δισσὺς Ἀτρείδας] πιθανῶς τῶν τὰ ἰόματα βίβη. Κατ' αὐτῶν γὰρ πλείων ἢ ἀγαμέμνων, ὡς τῆς ἀδικίας προκαταρξάμενον. Τὸ δὲ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἰταμνίσαστο τῷ Αἴαντι, ἵνα καὶ μῆζον εἴη τὸ πάθος αὐτῆ φανερώς παραπαίοντος. Κἄπειτ' ἡ λῆσιον προσελθόντα τὸν Αἴαντα λέγειν καὶ παρενοχλεῖν τοῖς θεαταῖς, εἰ προσηρκεῖ πάντα ἢ Ἀθῆναι.

Ib. Αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων] γράφεται παρῶν.

Ib. Αὐτόχειρ κτείνειν] αὐτοχείρως εἶς εἰπὴν, πρὸς δὲ τὸ ἔχων ἐπήρηκε. Καὶ τὸ, ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον δὲ, ἀσυνδίτεις ἔρκης.

58. Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον] ποτὲ δὲ ἄλλοτε ἰδῶν κτείνειν εἰσερχόμενος ἄλλον ἀπὸ τῶν στρατηλατῶν ἦγεν τῶν βασιλείων Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου.

Ib. Ἐμπιπτῶν] γράφεται ἐμπιστῶν, ἢ ἐμπιπτῶν.

Ib. Ἐμπιτυῶν] οἱ γράφοντες ἐμπιπτῶν, ἢ καλῶς γράφοσι βραχὺ γὰρ ὀφείλει εἶναι τὸ πι, ὡς ἐν τῇ τετάρτῃ ἐν χώρᾳ.

Ib. Φοιτῶντα] ἀπὸ τοῦ μαινόμενον· φοῖτος γὰρ ἡ μανία. Ἡ περιερχόμενον ἐν τοῖς ποιμνοῖς διὰ τὴν μανίαν. Λέγει γὰρ, μανιάσιν νόσοις. Ἡ ἀναστροφέμενον ἐν τῇ μανίᾳ.

Ib. Μανιάσιν νόσοις] ταυτὸν τὸ, εἰς ἔρκη κακά. Ἡ ἔτω λέγει, ἐγὼ δὲ φοιτῶντα καὶ ἀλόγως ἰρμῶντα καθ' ὑμῶν ἄνδρα, ὠτρυνον,

εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά, ἐν μανιάσιν νόσοις, τῆτ' ἔστιν, ἢ ἄλλως ἐποίησα αὐτὸν δυστυχῆσαι (τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ εἰς ἔρκη κακά) ἀλλ' ἢ ἐν τῷ ποιῆσαι αὐτὸν μαινόμενον.

Ib. Εἰς ἔρκη κακά] γράφεται, εἰς ἱερῶν κακῶν.

61. Ἐλώφησεν] ἐπαύσατο ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, ὅθεν καὶ τὸ ἐλώφος φέρειν.

62. Τῆς ζῶντας] τῆς ζῶντας τῶν βοῶν δῆσας ὡς αἰχμαλώτους ἄνδρας, ἀγῆ, καὶ τὰ λοιπὰ ποιμνια· πιθανὸν δὲ καὶ τῆτο προσηρθεῖν, ἵνα ὅταν εἴπῃ ἡ Τεκμήσσα περὶ τῆ κριῆ, προσηρθεῖται τῆτο.

Ib. Συνδήσας] συνδήειν τὸ ἀμφοτέρως ταῖς χεῖρας δεσμῶν.

63. Κομίζεται] κομίζω τὸ φέρω· κομίζομαι δὲ τὸ λαμβάνω.

64. Εὐκερων] εὐκερων ἄγρην, ἦγεν εὐφρῶς ἔχουσαν ἐπὶ τοῖς κέρασι, τῆτῆς κερασφόρον καὶ εὐκερως ταῦρος ὁ καλά κέρατα ἔχων.

66. Δείξω δὲ καὶ σοὶ] Πιθανὴ ἢ παρῶν· ὅς τῷ Αἴαντος ἔτω γὰρ μῆζον γίνεται τὸ πάθος τῆς τραγηδίας τῶν θεατῶν, νῦν μὲν παραφρονῶντα, ἐλίζω δ' ὕστερον ἐμφορὰ διαμείων· καὶ ἵνα ἰδῶν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐξείπῃ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἔτω δὲ καὶ ἡ εὐνοία τῆς Ἀθῆνᾶς ἐνδείκνυται εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα.

67. Θροῆς] Θροῶ τὸ λέγω ποιητικῶς, καὶ Θροῶ τὸ Θροῦβῶ κοινῶς.

Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχῃ
 Τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποσρόφῃς
 Αὐγὰς ἀπεΐρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. 70
 Οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλώτιδας* χέρας
 Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προςμολεῖν καλῶ.
 Αἴαντα φωνῶ· σεῖχε δωμαίων πάρος.

ΟΔΥ. Τί δρᾷς, Ἀθάναι; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

ΑΘΗ. Οὐ σὶγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς †; 75

* ALDUS, αἰχμαλώτιδας. † ALDUS, ἀρεῖς.

68. Συμφορὰν δέχῃ] τῆτιςι, μὴ ἰδὼν τὸν ἄνδρα τὸν Αἴαντα δέξῃ συμφορὰν οἰκίαν. Ἦγαν βλέπων αὐτὸν τοιαῦτα διακείμενον μὴ λυπηθῆς ἐπ' αὐτῷ. Ἄλλοι δὲ ἕτας ἱξηῶσι, μὴ συμφορὰν δέχῃ τὸν ἄνδρα, τῆτιςι μὴ οἰσθῆς παθεῖν τι κακὸν ἐξ αὐτῷ.

69. Ἐγὼ γάρ] ἐγὼ διστραμμένης ποιήσα-
 σα τὰς αὐγὰς τῶν ὀμμάτων αὐτῷ ἀπεΐρξω
 διδάσασθαι τὴν σὴν πρόσοψιν.

Ib. Ἀποσρόφῃς] εἰς τὰς (τὰ) ὀπίσω ἐσ-
 τραμμένους. Διάστροφος ὀφθαλμοί, οἱ τῷ μαι-
 νομένῳ, καὶ οἱ ἐπ' ἄλλο βλέποντες, εἴτα κατ'
 ἄλλο δοκῶντες βλέπειν. Ἀπόστροφος δὲ, οἱ
 ὀπίσθιν ἐστραμμένοι.

71. Οὗτος] ἀποσροφῆ πρὸς τὸν Αἴαντα.

72. Ἀπευθύνοντα] ἐϋθύνη τὸ κατ' εὐθείαν
 ἄγω, καὶ κυβερνῶ, καὶ τὸ κολάζω. Καὶ ἀπευ-
 θύνω ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἰμοίως.

Ib. Προςμολεῖν] τὸ προςμολεῖν ἐκ ἀπὸ τοῦ
 μολίω μολῶ γίνεται· ἀχρηστον γὰρ τῷτο,
 ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μολῶ.

75. Οὐ σὶγ' ἀνέξῃ] σίγα βῆμα, ἀντὶ τῷ
 σιωπᾷ, καὶ σίγα ἐπιθήρημα ἀντὶ τοῦ σιωπη-
 λῶς, ὅπερ ἔχει βραχίαν τὴν κήρυξον.

Ib. Οὐ σὶγ' ἀνέξῃ] τὸ σίγα, τὸ μὲν προσ-
 τακτικὸν σπονδιακὸν ὄν, προροῦνται, ὡς τὸ,
 Σίγα νῦν ἐσῶς, καὶ μὲν ὡς κυρτὸς ἔχων. Καὶ
 παρ' Εὐριπίδῃ, Σίγα, σιωπᾷ. Νήνεμον δ'
 ἐσπ' ὄχλον. Τὸ δὲ ἐπιθήρημα τροχαικὸν ὄν,
 προπερισπᾶται, ὡς ἐνταῦθα, καὶ παρ' Αἰσχί-
 λῳ, "Οὐ σίγα, μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ
 "πτόλιν". Τὸ μὲν τοι ἀρεῖς, ἐκ ἀρεῖς ὀφθαίμης

γράφεται ἐπὶ ἀρίστῃ, ἀλλ' ἀρεῖς, ἐπὶ μέλ-
 λοντος. ὁ μὲν γὰρ ἀρίστος ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον
 φύσει ἢ θεοῖς μακρὰ παραλήγεται· ὡς ἐπὶ τὸ
 πλείστον δὲ εἴρηται διὰ τὸ ἐπίησσα καὶ ἰγέ-
 λασα, καὶ ἦροσα, καὶ ἔφρασα, καὶ ἴσοι λοι-
 ποὶ ἀρίστοι ἀπὸ μελλόντων γίνονται βραχίαι
 συλλαβῆ παραληγομένων. Ὁ δὲ μέλλων τῆς
 πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτέρων τὰ ἀμι-
 τάβολα τρεῖς μετὰ συστολῆς τις παραληγέ-
 σις καὶ περισπωμένης τόνου. "Ὡς" ἐπειδὴ ἡ
 ἔκτι τῷ ἰάμβῳ χώρα, ἢ ἰάμβῳ, ἢ πυρρίχῳ
 ἐκφέρεται, ἢ χρῆ ἄρης γράφειν, ὡς ἐν πολλοῖς
 τῶν βιβλίων εἴρηται (μακρὸν γὰρ ὄν τὸ α',
 τὸν τῷ μέτρῳ διαφθίμῃ κανόνα) ἀλλ' ἀρεῖς,
 διὰ τὸ ἰάμβῳ εἶναι τὸν τοιαῦτον μέλλοντα.
 εἰ δὲ τις εἴποι, ὡς ἐπειδὴ ὁ ἦρα ἀρίστος μετα-
 βάς εἰς ὑποτακτικὸν συνέσειε τὴν παραλήγω-
 σαν κατὰ τὸν κανόνα, ἴσω, ὅτι πάντες οἱ
 ἀρίστοι καὶ τε δισύλλαβοι ὄσι, καὶ τε τρισύλ-
 λαβοι, τὴν μὲν κλιτικὴν ἔκτασιν κινηθέντες ἀπο-
 ἐλάσσι, καὶ τε συλλαβικὴ ἔστι, καὶ τε χρο-
 νικὴ (ὄσον ἔτυφα, ἐάν τύφω ἦκσα, ἐάν
 ἀκίσω· εἶδον, ἰδῶν· ἔλθον, ἰλθῶν. Πλὴν
 τὰ εἶπον εἰπῶν, καὶ ἦκον ἦκῶν, ἦγαν ἰλθῶν)
 τὴν δὲ παραλήγωσαν μακρὰν ἔχουσι, πλὴν τῶν
 εἰρημένων. Καὶ τὸ ἄρης ἔν εἰ καὶ συνέσειε
 τὴν κλιτικὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ τὴν φυσικὴν διε-
 φύλαξε μακρότητα. Οὐ μόνον δὲ τὸ ἄρης,
 ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρον. Διὸ καὶ προπερισπᾶται,
 ὅτι δὲ μακρὰ εἰσι φύσει καὶ ἀμφοτέρω, δῆλον
 ἐνταῦθεν Μινδ' ὄχλον ἄρης μινδέν' εἴητος πλέον.
 Ἄλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστ' αὖ μινδέν'.

76. Μὴ

ΟΔΥ. Μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκεῖτω μένων.

ΑΘΗ. Τί μὴ γένηται; πρὸςθεν ἐκ ἀνὴρ ὄδ' ἦν;

ΟΔΥ. Ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρῃ, καὶ ταυῦν ἔτι.

ΑΘΗ. Οὐκἔν γέλως ἠδίστος εἰς ἐχθρὸς γελᾶν.

ΟΔΥ. Ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τῆτον εἰς * δόμους μένειν.

80

ΑΘΗ. Μεμνηνὸτ' ἀνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

ΟΔΥ. Φρονῶντα γάρ νιν ἐκ ἂν ἐξέστην ὀκνω†.

ΑΘΗ. Ἄλλ' εὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλαις.

ΟΔΥ. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ;

ΑΘΗ. Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

85

ΟΔΥ. Γένοιτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεῶ τεχνωμένε ‡.

ΑΘΗ. Σίγα νῦν ἐσῶς, καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων.

* ALD. ἐν δόμοις.

† TURN. ἰδῶν.

‡ ALD. ἀν, πᾶν θεῶ τεχνωμένε.

76. Μὴ πρὸς θεῶν] παραιτῆται Ὀδυσσεὺς ἄχ' ὡς καμνόμενος τῷ ποικίλῳ δειλίῳ τῷ ἦραος (ἔτι γὰρ ἀφαιρηθῆναι τῆς τραγωδίας τὸ ἀξίωμα) ἀλλὰ τὸ εὐλαβεῖς ἐνδείκνυται. Ἐμφρονος γὰρ ἦν τὸ τῷ μεμνηνότη παραχαρῶν ὄρα γὰρ εἶεν ἦν, προσελθόντα ἐκείνον θεάσασθαι τὸν κερὸν.

77. Τί μὴ γένηται] μὴ τί γένηται φοβῆ; ἄχ' ὁ αὐτὸς ἦν καὶ πρότερον ἀνθρώπος; ἀλλ' ἄδῃν ὑμᾶς ἐργάσατο κακὸν ἡμῶν ἱπιμελεμέμων.

1b. Πρὸςθεν ἐκ] ἡ σύνταξις, ἐκ ἦν καὶ ἔστι ὅδε καὶ ἔτος, ἦγον ὁ Αἴας, ἀνὴρ ὁ πρόσθεν ἔχων, ἐκ ἔστι τοιαῦτος οἶον ἐπίσασσο πρότερον, φρετῶν καὶ λογισμῶν μέτοχος, ἀλλὰ μαυρόμενος, ὥστε ἐκ ἂν ἐπιγνοῖ σε.

1b. Πρὸςθεν ἐκ ἀνὴρ] πρότερον μὲν ἐκ ἦν ἔτος ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ἐκείνος ὅς ἔστι καὶ ταυῦν.

78. Ἐχθρὸς γε τῷδε ἀνδρῇ] ναί, αὐτὸς ἐκεῖνος ἔστι, ἀλλ' ὅμως ἐχθρὸς ἦν ἰμοὶ καὶ πρότερον, καὶ ταυῦν ἔτι μᾶλλον ἐχθρὸς ἔστι μοι.

1b. Τῷδε τάνδρῃ] δικτυκῶς, ἀντὶ τῷ ἰμοὶ τῷ Ὀδυσσεῖ.

79. Οὐκἔν γέλως ἠδίστος] σκληρὸν μὲν τὸ λέγειν τὸ ἐπιγελᾶν τοῖς ἐχθροῖς, ἀλλὰ θεῶς ἔστι, ἐκ εὐλαβεμένη τὸ κμισπτόν· ἄλλως τε καὶ παροξύνουσα τὸν Ὀδυσσεῖ φησίν.

80. Ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ] μέτριον διαφυλάχθαι τὸ τῷ Ὀδυσσεῖ ἦθος, διὰ τὸ μὴ ἐντροφᾶν τοῖς κακοῖς.

1b. Εἰς δόμους] ποιητικῶς εἴρηται, ἀντὶ τῷ ἐν δόμοις.

81. Μεμνηνὸτ' ἀνδρα ὀκνεῖς] ἀντὶ τῷ φοβῆ· πυκνῶς γὰρ τίθησι τὸ ὀκνεῖν ἀντὶ τῷ φοβεῖσθαι.

82. Φρονῶντα γάρ νιν] ἐκατέρω τὸ οἰκίῳ παράκειται, καὶ ἔχρη τὰ τῷ Ὀδυσσεῖ φρονιμώτερα οἶσθαι τῶν τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' ἐκκεῖνο σκοπεῖν, ὅτι ἡ μὲν μετὰ παρρησίας διαλέγεται, ὡς θεῶς· ὁ δὲ, ὑπισπασμένης, ὡς θεῶν, τὸν καιρὸν ὄρᾳ, ὅτι ὁμοῦ χωρῆσαι τῇ μανίᾳ τῇ ἐχθρῷ ἐχ' ἀρμόζει. Φρονῶντα γὰρ αὐτὸν ἐκ ἂν ἐξέστην δὲ εὐλάβειαν. Τὸ δὲ νῦν ἐκστῆναι, ἐ τῷ Αἴαντι, ἀλλὰ τῇ μανίᾳ.

85. Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα] εἰ καὶ βλίποντα τὰ βλέφαρα αὐτῷ, ποιήσω μὴ δεδορκῆναι.

1b. Βλέφαρα] ἐνταῦθα τὰς ὀφθαλμούς, ἀπὸ τῷ περιέχοντος τὸ περιχόμενον βλέφαρον γὰρ κυρεῖς εἰ τὰς ὀφθαλμούς περιέχοντες ὑμῖνος.

87. Σίγα νῦν] τὸ νῦν τῆτο, εἰ καὶ ἀντὶ τῷ ὅθ' ἔστιν, ἀλλ' ἔχει καὶ τινα ἔμφρασην καιρῷ, ὡς περὶ φάρμακον καὶ τὸ ὅτι, τὸ τὴν αἰτίαν δηλῶν τῆτο γὰρ ἔ μόνον ἀντὶ τῷ ἐπὶ ἔστιν ἀλλὰ καὶ καιρὸν δηλοῦ.

ΟΔΥ. Μένοιμ' ἄν' ἤθελον δ' ἄν' ἐκτὸς ὦν τυχεῖν.

ΑΘΗ. ὦ ἔτος, Αἴαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

Τί βαιὸν ἔτως ἐντρέπη τῆς συμμαχῆς; 90

ΑΙΑ. ὦ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε, διογενὲς τέκνον,
ὦς εὖ παρέσης· καί σε παγχρύσοις ἐγὼ
Στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

ΑΘΗ. Καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
Ἐβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῶ; 95

ΑΙΑ. Κόμπος πάρεςι, κέκ ἀπαρνῆμαι τὸ μή.

ΑΘΗ. Ἥ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χέρα;

ΑΙΑ. ὦς ἔποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσασ' ἔτι.

ΑΘΗ. Τεθναῶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.

ΑΙΑ. Θανόντες· ἤδη τὰμ' ἀφαιρείσθων ὄπλα. 100

88. Ὦν τυχεῖν] ἴσιον ὅτι τὸ τυχεῖν καὶ τὸ τυχεῖν μεταξὺ τῶν τύχων καὶ λαμβάνονται ἀντὶ τῆς κατά τύχην. διὸ δὲ εἰδέναι ὅτι ἐπὶ τῶν ποιητῶν εἰς τὸ ῥήμα τῆς μετοχής ὁ λόγος ἀναλύεται, οἷον ἔλαθι ποσίσας ἀντὶ τῆς ἰσοπίσας, καὶ ἔτυχεν ἀναλώσας ἀντὶ τῆς ἀνήλωσεν.

Ib. Ἥθελον δ' ἄν' ἐκτὸς ὦν τυχεῖν] τὸ ὦν ἐνταῦθα ἀναλύεται εἰς ἀπαρίμφοτον, τὸ δὲ τυχεῖν ἢ συνακέσται, ἦγεν ἤθελον δ' ἄν' εἶναι ἐκτός.

89. ὦ ἔτος] διὰ τῆς ἔτος καὶ τῆς Αἴας, διόση ἢ κλήσις· ἢ ὅτι καὶ πρότερον ἐκάλεσεν αὐτόν, ὅτι καὶ Ὀδυσσεὺς φησὶ, τί δρᾷς, Ἀθάνα; ἢ ὡς καὶ πρότερον, ὅποτε ἰδέσθαι συλλαμβάνειν αὐτῶ πρὸς τὴν ἀναίρεσιν.

90. Τί βαιὸν ἔδεν] ἐλέγχετο. Ἀντὶ τῆς ἔδεν ὅλως. Σύμμαχον δὲ αὐτὴν νομίζει, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἔξῃς φησὶν, ὡς εὖ παρέσης.

Ib. Βαιὸν τὸ μικρόν. Λέγεται δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς ἔδεν. Ἐχει δὲ τὸ πᾶν ἔτως, τί ἔδ' ὅλως ἐντρέπη, ἦγον ἐπιγρήνη ἔτως ἐμῶ, δηλονότι τῆς συμμαχῆς.

91. ὦ χαῖρ', Ἀθάνα] ἐπίγνω μὲν τὴν Ἀθηνῶν τὰ δὲ ἔξῃς, τῆς παρακαίοντος ἔτω γὰρ ἄν' προκόψεν ἢ ὑπόθεσις. Οὐ παντὶ ὅλως δὲ ἀπώλετο αὐτὴ τὸ ἡγεμονικόν, ἀλλ' ἢ

μηνία γίγονε, περὶ τὸ λογιστικόν ἐμίμητο μὲν γὰρ ὡς ἰχθρὸς ἀνῶν, περὶ τὸ πρόσωπον δὲ ἰσφάλλετο, ὅτι ποιμένα ἀνῶν, καὶ διελογίζετο ἄνδρες ἀνηρηκέναι.

92. ὦς εὖ παρέσης] ἦγον παρασάτις, καὶ βοηθὸς ὑπῆρξας ἐμοί, ἵνα τὸς ἰχθρὸς ἀνῶν.

96. Κέκ ἀπαρνῆμαι τὸ μή] ὦφιλεν εἰπεῖν ἢ λέγω τὸ ἔχι, ἐπεὶ δὲ ἀρνησὶν ἔχει τὸ ἔχι, λέγει τὸ ἀρνεῖμαι, ἢ ἢ, ἀρνημένος λέγω, τῆτο δὲ σύνθεσις καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς.

Ib. Κέκ ἀπαρνῆμαι] αἱ δύο ἐπιφάνειαι ἐνταῦθα ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως· μία γὰρ ἐπιφάνειαι τὸ ἔ, καὶ ἑτέρα τὸ ἀπαρνῆμαι.

97. Ἠχμασας] σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας.

98. ὦς ἔποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἔτι] ἐὰν δασυνῆ τὸ οἶ, ἔστιν ἐπὶ τῶν Ἀτρεΐδων· ἐὰν δὲ φίλον, τὸ οἶδα ἀντὶ τὸ ἐπίσταμαι.

100. Θανόντες ἤδη] οἱ Θανόντες ἤδη ἀφαιρέσθων τὰ ἐμοί προσήκοντα ὄπλα. Αἴρωμαι καὶ ὁ παρατακτικὸς ἠρόμην ἦρα, καὶ τὸ προστακτικὸν ἀφαίρε ἀφαιρέσθαι, ἀφαιρέσθων, ἀφαιρέσθαι, ἀφαιρέσθων, ἀφαιρέσθαι, ἀφαιρέσθων, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀφαιρέσθων πλεονασμῶ τῶ ἰ. Ἐστὶ γὰρ ἢ συνήθημα αὐτῶ τῶν Ἀττικῶν.

Ib. Τὰμ' ἀφαιρέσθων] καλῶς τὰ ἐμὰ ἴφω, ἀντὶ τῆς τῶ ἀνήκοντά μοι, ἔχι ἢ διὸ με λαβεῖν, ὡς ἰδίων ἀπεστειρημένοι.

ΑΘΗ. Εἶεν. Τί γάρ δὴ παῖς ὁ τῆ Λαερτιά,
Πῆ σοι τύχης ἔσηκεν; ἢ πέφευγέ σε;

ΑΙΑ. Ἦ τῆπίτριπτον κίναδος ἐξήρα μ' ὄπρ;

ΑΘΗ. Ἐγὼγ' Ὀδυσσεά τὸν σὸν ἐνσάτην λέγω.

ΑΙΑ. Ἦδισος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω
Θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν ἔτι πω θέλω. 105

ΑΘΗ. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τί κερδάνης * πλέον;

ΑΙΑ. Πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκίε σέγης.

ΑΘΗ. Τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάση κακόν;

ΑΙΑ. Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινηχθεῖς θάνη. 110

* TURN. κερδανεύς.

101. Τί γάρ] τὸ γάρ ἐκ ἑστὶ κατασκευαστικόν, ἀλλ' ἑστὶ κάλλος τῆ λέξε, ἐν ἀρχῇ ἰσοίας τι θίμιτον, ὦ καὶ οἱ λογοποιοὶ χρωῖται πολλαχῶ.

102. Πῆ σοι τύχης ἔσηκεν; ἢ πέφευγέ σε] ἔχ' ὡς διατέλλεσσα φησὶν, ὡς ἂν εἴποι τις, ἔθανε, ἢ πέφευγέ σε; ἀλλὰ παροξύνεσσα. Φησὶ γάρ, πέφευγε δὴ σε ὁ Ὀδυσσεύς.

103. Τῆπίτριπτον κίναδος] τὸ ἐξῶλες θηρίον καὶ πανῆρον κίναδος γάρ ἢ ἀλώπηξ. Πάνυ δὲ κατατρέχει τῶ Ὀδυσσεύς ὡς ἐχθίς.

Ib. Ἐξήρα μ' ὄπρ] τῆς τύχης ἐστὶ, δηλοῦσι.

Ib. Ἦ τῆπίτριπτον] εἰ καὶ δοκεῖ τὸ ἐπίτριπτον κίναδος, εὐθεία, διὰ τὸ ῥαδίως ἔτω συτάσσεσθαι· ἀλλ' ἐκ ἑστὶν ἔτω, ἀλλ' ἑστὶν αἰτιατικὴ πρὸς εὐθείαν προσχωρῶσα, ὡς περ καὶ παρὰ τῶ κωμικῶ, οἱ τὸν ἕρανόν λέγοντες ἀναπίθεσι ὡς ἑστὶ πνευῆς. Καὶ πάλιν. Ψύλλαι ὑπόσως ἄλλοιτο τῆς αὐτῆς πόδας, εἰ καὶ τῆς τῶν ἀμαθῶν τὴν διὰ πρόθεσιν λαμβάνουσι ἔξωθεν. Ἐστὶ δὲ τὸ ἕρανόν, αἰτιατικὴ πρὸς εὐθείαν τὸ πνευῆς προσχωρῶσα. Οὕτω δὲ καὶ τῆτο. Προῖον δὲ εὐρήσις αὐθὶς τήνδαι τὴν σὺνταξιν. Ἄλλὰ καὶ τὸ, Ὀρᾶς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση; καὶ τὸ, Σὺ δ' ἀνταμίση τῆτον ὡς τιθάψεται, ἔχ' ἑτέρα ἐστὶ. Μὴ μόνον δὲ παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς πολλὰ τοιαῦτα εὐρήσις.

Ib. Κίναδος] τὸ ἐπίτριπτον κίναδος, ὡς ἐπίτριπτον λαμβάνεται τὸ ἐπίτριπτον, ἦγυν τὸ κί-

ναδος τὸ ἐπίτριπτον, περὶ τὸ πανῆρον θηρίον, καὶ ἐπιτριβῆς ἀξίον.

104. Ἐγὼγ' Ὀδυσσεά] οἱ Ἀττικοὶ ἐν τοῖς διομένοις ἀποκρίσεις διὰ τῆ καὶ λέγεται τὸ ἔγωγε, ἢ μάλισσα, ἢ τοιαῦτό τι, καὶ ἀρκῦνται τῆτοις· ἐν οἷς δὲ τὸ εἰ ἀρμόζει ἐν τῇ ἀποκρίσει, λέγεται τὸ μὰ ἀπωμοτικόν, καὶ ἀρκῦνται, τῆτω.

Ib. Τὸν σὸν ἐνσάτην] ἀντὶ τῆ ἐχθρὸν καὶ ἀντίπαλον. Ἦτοι, κατὰ πάντα ἐνιστάμενον σοὶ ἢ ἰδικῶς ἐπὶ τῆς κρίσεως μόνον, ὅλον τὸν ἀντίδικον κυρίως δὲ ἐνσάτης, ὁ ἐν τῇ ἰδῶ ἀντισηκῶν τινί, ὡς εἰ λέγοι τις τὸν Οἰδίποδα τῆ λαίε ἐνσάτην γηγενημένον.

105. Ἦδισος] καθ' ἡδονὴν μοι.

Ib. Δεσμώτης] δεσμώτης λέγεται καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς. Καὶ ὁ δεσμῶν, ὡς κρατῆτος ἐν πυτῆτι, “Ἐπὶ τῶν “δεσμοφυλάκων” ὄφει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς εἶ “πολλῶ χρόνῳ παρὰ τοῖσι δεσμώτησι κατα- “πιπτεμένην.”

108. Πρὶν ἂν δεθεῖς] ἰσίου ἔτι πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς τὸν κίονα τῆ ἐρκίε τῆς σέγης ἀποδίδεται πρὸς τὸ, μάστιγι πρῶτον τὰ νῶτα φοινηχθεῖς θάνη.

Ib. Κίον' ἐρκίε] ὁ κίον ἀρσινικῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἰοσιν ἢ κίον θηλυκῶς, καὶ πολλὰ ἔτερα ἀρσινικῶς γραφόμενα θηλυκῶς ἔτοι προφέρουσιν.

110. Μάστιγι] πρῶτον ἐντιθεῖν ἢ ἐπιγραφεῖ τῆ

ΑΘΗ. Μὴ δῆτα τὸν δῦστηνον ὧδέ γ' αἰκίση.

ΑΙΑ. Χαίρειν, Ἀθάνα, τ' ἄλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι
Κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κέκ' ἄλλην δίκην.

ΑΘΗ. Σὺ δ' ἔν, ἐπειδὴ τέρψις ὧδέ * σοι τὸ δρᾶν,
Χρῶ χειρὶ φείδω μηδὲν ὦνπερ ἐννοεῖς.

115

ΑΙΑ. Χωρῶ πρὸς ἔργον· τῆτό σοι δ' ἐφίεμαι,
Τοιάνδ' αἰεὶ μοι σύμμαχον παρεσάναι.

ΑΘΗ. Ὀρᾶς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση;
Τέττε τίς ἂν σοι τ' ἀνδρὸς ἦν προνέξερος,
Ἡ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθη τὰ καίρια;

120

ΟΔΥ. Ἐγὼ μὲν ἔδεν' οἶδ'· ἐποικτεῖρω δέ νιν

* ALDUS, ἡδέ. TURN. ἡδέ.

τῷ δράματος, ἢ πρότερον φονεῖα αὐτὸν πρὶν
ἀν' ἐμασίξω.

112. Χαίρειν, Ἀθάνα, τ' ἄλλα] τὸ ἦθος τῆς
ἀπαγγελίας ἀρχαίων· ἐστὶ δὲ νῦν τὸ χαίρειν
ἀντὶ τῆ χαρτῶς ἰμοὶ λέγει. Φησὶ δὲ ὡς κατὰ
τὰ ἄλλα εἶκον τῆ θεῶ, τῆτο δὲ ἀντιβαίνων.
Ἐπισηπτικὸν δὲ τὸ ἦθος αὐτῆ ἐντυθεῖν ἐνδείκ-
νυται ὁ ποιητὴς, ἐπὶ πάνυ πρόσκειται ὁ ἀκροα-
τῆς τῷ Αἴαντι διὰ τὴν συμφωρὰν, καὶ μονο-
τυχι χαλεπαίνει τῷ ποιητῇ ἵνα δόξη ἀξιοπα-
θεῖν ὁ Αἴας, μὴ ὑποτιταγμένος τῷ δαίμονι.

112. Χαίρειν, Ἀθάνα] Ἐγὼ σοι ἐφίεμαι,
ὧ Ἀθάνα, χαίρειν κατὰ τὰ ἄλλα ὅσα με κε-
λεύεις, κατὰ τῆτο μόνον δὲ ἐκ εἰσακούσμαι σοι,
ὧ Ἀθάνα, κατὰ τὰ ἄλλα μὲν ὑπέκω σοι
ἔστω χαίρειν, ἀντὶ τῆ ἵνα χαίρης.

Ib. Χαίρειν, Ἀθάνα] ἦγεν, ἄλλα λέγει, καὶ
ὑπακούσμαι σοι. Εἰκότως δὲ εἶπε τὸ χαίρειν.
Ὅταν γὰρ τις εἰπὼν τι εἰσακούσῃ, διὰ τὸ θέ-
λημα αὐτῆ περιπληρῶσθαι ἡδεται.

Ib. Ἐφίεμαι] Ἐφίεμαι τὸ ἐπιθυμῶ, καὶ
ἐφίεμαι τὸ ἐντίλλομαι ποιητικῶς, ἀφ' ἧ ἐφετ-
μῆ ἢ ἐπιτολή, ἐφίεμαι χαίρειν σοι, ἀντὶ τῆ εὐνοῶ
σοι, καὶ ὑπέκω σοι, σύμβολον γὰρ ἢ προσα-
γόμεναι τῆς εὐνοίας.

Ib. Ἐγὼ σ' ἐφίεμαι] ἐφίεμαι σοι εἰς τὰ ἄλλα
κελεύειν μοι καὶ χαίρειν, ὡς πεθυμῶν με-
εἰς τῆτο δὲ μόνον ἐκ ἀκούσμαι σοι.

115. ὦνπερ ἐννοεῖς] γράφεται ἐννέπις.

Ib. Χρῶ χειρὶ] ἦγεν ἀπόλαυς τῆς χειρὸς
πρὸς τὸ σὸν θέλημα, ὅσον ἐξέσι τῆτον κολά-
ζων.

Ib. Φείδω μηδὲν] μηδενὸς φείδω ἀπὸ πάν-
των ὧν ἐννοεῖς. Ἡ καὶ ἔτως, χρῶ τῆ σῆ χει-
ρὶ, μηδαμῶς φείδω, καὶ ἀκριβολογῶ τῶν ἐρ-
γων ὦνπερ ἐννοεῖς.

117. Παρεσάναι] παρίσεται ἄλλος διασπό-
τη, καὶ παρίσεται τίς τινι, ἀντὶ τῆ συμμα-
χίᾳ, ἀφ' ἧ παραστάτης, προίσεται δὲ ὁ ἐμπροσ-
θεν ἰσάμενος καὶ βοηθῶν τοῖς ὀπισθεν, ἀφ' ἧ
προστάτης.

118. Ὀρᾶς, Ὀδυσσεῦ] παιδευτικὸς ὁ λόγος
καὶ ἀποτροπτικὸς ἀμαρτημάτων. Καὶ δια-
τῆτο ἐπίτηδες καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ τῷ θεα-
τῇ ὑπέδειξε τὴν Αἴαντα· δηλοῦν ὡς ὁ πρότερον
φρόνιμος καὶ πρακτικὸς, νῦν ἐξέστη διὰ τὸ θεο-
μαχῆσαι. Καὶ τῆτο δὲ Ὀμήρου παιδεύμα,
ὅτι ἐφ' οἷς αὐχῆσι τινὲς, τῆτων σιρῶνται πα-
ρά θεῶν, ὡς καὶ Θάμυρις, τῆς μουσικῆς· καὶ
Νέβρι, τῶν τέκνων.

119. Προνέξερος] ἀπὸ τῆ εὐ μορίας καὶ τῆ
νῆς γίνεταί εὐναι, καὶ ἀπὸ τῆς ἐν καὶ τῆ νῆς
ἐνναι ὁ φρόνιμος. Καὶ ἀπὸ τῆ α καὶ τῆ νῆς
ἄναι ἢ ὁ ἀνόητος, ἢ ὁ μηδὲν ἔχων νῆν· ἀπὸ
δὲ τῆς πρὸ καὶ τῆ νῆς πρὸναι ἀχρηστον, ἀφ' ἧ
προνέξερος συγκριτικόν, ὁ μᾶλλον προνοούμετος
ἢ ὁ προνοητικώτερος.

122. Ἐμπης

Δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
 "Ὅθ' ἔνεκ' ἄτη συγκατέζευκται κακῆ,
 Οὐδὲν τὸ τέττε μᾶλλον ἢ τέμῶν σκοπῶν.
 " Ὅρῳ γὰρ ἡμᾶς ἔδεν ὄντας ἄλλο, πλὴν
 " Εἰδῶλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κέφην σκιάν."

125

ΑΘΗ. Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέροκτον
 Μηδὲν ποτ' εἴπων αὐτὸς εἰς θεὸς ἔπος,
 Μηδ' ὄγκου ἄρης μηδὲν, εἴτινος πλέον
 "Ἡ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακρῆ πλέττε βάρει*.
 " Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
 " Ἄπαντα τὰνθρώπεια' τὲς δὲ σῶφρονας

130

* TURN. βάρει.

122. Ἐμπης καίπερ] τὸ ἔμπης καὶ τὸ καίπερ σύνθετοι εἰσὶν ἐναντιωματικοί, καὶ λαμβάνονται ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου.

Ib. Ἐμπης] Ἰωνίς ἔμπης φασὶν Ἀττικοὶ δὲ ἔμπης καὶ ἔμπα.

124. Ἡ τέμῶν σκοπῶν] οἷον ἀφορῶν εἰς τὰ ἀνθρώπινα τὰ πάντων κοινά.

125. Ὅρῳ γὰρ ἡμᾶς] πρὸς τὸ Πινδαρικόν, "Τί δὲ τίς; τί δὲ ἔστι, σκιάς ἕναρ ἀνθρώπου." Ἀπὸ ἀνυπαρκτοῦ τὸ ἀνυπαρκτότατον. Ἐνταῦθα μέντοι ὁ λόγος ἐστὶν ἐγγυτέρω τῆς ἀληθείας ἢ περὶ τὸ Πινδαρικόν. Ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος ἐν τοῖς ἀσυστάτοις πιποῖται τὴν ὑπερβολήν, ὁ δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις καὶ δοκᾷσιν, ἔχ' ὑπάρχει δὲ κατὰ ἀλήθειαν. Ὁ δὲ Ὀμηροῦς δὲ ἔπος αὐτάρκτως, τῆτο διδάσκων, "Οὐδὲν ἀκινδύτερον γὰρ τρέφει ἀνθρώποιον."

126. Εἰδῶλ'] Εἰδῶλα τὰ φαινόμενα ἐν τῷ αἴρι φαντάσματα, ἅπερ ἅμα τῷ φανῆναι ἀφανίζονται ἀσάτα ὄντα καὶ ἀβίβαια.

127. Τοιαῦτα] ὡς τῆς μεγαλήτους ἔτω θεοὶ κολάζουσι, καὶ πρὸς αὐτὸς εἶδεν ἐστὶ τὸ ἀνθρώπινον. Ὅτι δὲ ὁ Αἴας τοιοῦτος, προϊόντις ὑπόθεσιν.

Ib. Ἐπέροκτον] ἀντὶ τῆς ὑπέροκτον. Φασὶ τὸν Αἴαντα τρίτον ἰσοδικεῖν περὶ τῆς θεῶν. Πρῶτον μὲν, ἐκβαλεῖν τὰ δέφρα τὴν Ἀθήαν, βελομένην αὐτῷ συμμαχίην διῦτε-

ρον, ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὄπλῳ αὐτῷ ἐξ ἔθους πατρῆος· τρίτον, ὅτι ἐκ ἐπίσθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πάθεσθαι τοῖς θεοῖς.

129. Ὅγκον] Ὅγκος δηλοῖ δύο, τὴν ἔπαρσιν, ἣν ὑπερφανίαν, καὶ τὸ βάρος.

130. Χειρὶ] δυνάμει.

Ib. Βρίθεις] τὸ βρίθαι, κοινῶς, τὸ βαρῆμαι σημαίνει, ἐνταῦθα δὲ ὑπερέχεις.

131. Ὡς ἡμέρα] γνωμικὸν καὶ τῆτο.

Ib. Ὡς ἡμέρα] τὸ ὡς ἀντὶ τῆς ὅτι ἐνταῦθα καὶ ἀντὶ τῶν καθὰ νοτίον. Καὶ τὸ μὲν ἀντὶ τῶν καθὰ ἔτω νοτίον, ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ πίπτει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀναφέρεται, καθάπερ ἡμέρα ἀρχομένη τε καὶ πάλιν λήγουσα, τῆ μὲν ἡλίου, ὅποτε πρὸς τὰ κάτω χωροῖν, λήγουσα ταύτην παρασκευάζοντος ὅποτε δὲ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω πάλιν ἀνυσιν, ἀρχομένην δεικνύντος καὶ φαίνουσαν. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἡμέρα ἢ παρουσία ἡλίου, ὡς περὶ καὶ τὴν ἀντίον ἢ νύξ, ἀπῆσσία. Εἰ δὲ ἀντὶ τῆς ὅτι, πρὸς τὸ ἄνω συνάψεις, ὅτι ἡμέρα καὶ κείρως εἰς ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ μεταβάλλει καὶ ἀνάγει καὶ ἀνορθοῖ, ὡς περὶ καὶ Φίλων φησὶ, τύχης γὰρ ἀσαθμικότερον ἔδεν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπινα πεπτευσίης.

132. Τὲς δὲ σῶφρονας] Ἡγῶν, τῆς ἀρετὴν μεταχειριζομένους (τὸ σῶφρονεῖν γὰρ ἐπὶ πᾶ-

σας

“ Θεοὶ φιλέσσι, καὶ συγῆσι τῆς κακῆς.”

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύττε
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλε· 135
 Σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω
 Σὲ δ' ὅταν πλῆγῇ Διὸς, ἢ Ζαμενῆς
 Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρως ἐπιβῆ,
 Μέγαν ὄκνον ἔχω, καὶ πεφόβημαι,
 Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελειάς. 140
 Ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς,

σης ἀρετῆς λέγεται) οἱ Θεοὶ φιλέσσι, εἰσὶν ἀκλιεῖς δηλονότι, καὶ βίβαιοι. Λέγεται δὲ τὸ σωφρονεῖν καὶ ἑναντίον ἐστὶ τῷ μαινεσθαι τὸ μαινεσθαι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀμέτρως χρημάτων ἐραυτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν φιλοδοξῶν καὶ φιλοδοξῶν, ὥστε τὸ σωφρονεῖν ἢ τῷ φιλοδοξῶν μόνον ἐστὶν ἑναντίον, ἀλλὰ καὶ τῷ φιλοδοξῶν, καὶ τῷ φιλοχρηματεῖν. Τὸ δὲ τῶν ἐναντίον, ἐφ' οἷς πᾶσα κακία περιέσπαι, ἐπὶ πάσης ἀρετῆς οἰκίως ἀν λέγοιτο.

134. Τελαμώνιε παῖ] πιθανῶς αὐτῷ ὁ χορὸς ἐσκύασαι ἀπὸ Σαλαμῖνιον ἀνδρῶν. τῆτο μὲν, παρρησιαζομένων ὡς ἐλευθέρων τῆτο δὲ, συμπαθῶς ἔχοντων, ὡς πολιτῶν, καὶ αἰδημένως λαλόντων. Ὡς ὑπνέων· ἢ γὰρ πιθανὸν ἐξ Ἀχαιοῶν εἰσαγγῆν, καὶ διὰ τὸ μὴ προσκρῆν τῷ βασιλεῖ. Τὸ δὲ τῶν αἰχμαλώτων, κηδεμονικὸν μὲν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Θρήσσαις· ἢ μὲν ὑπρόσωπον. Ὅρα γὰρ οἶον τῆς αἰχμαλώτης ἐπιτιμῆν τῷ Μενελάῳ πιθανὴν δὲ καὶ ἡ εἴσοδος ἀκίσας γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, διέξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε τὴν περιφανῆ νόσον, ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσοδῶν Δροῆς, καὶ μαθῶν τὸ σαφές, διδύλακε τοῖς Ἀχαιοῖς. Ταύτης ἔν τῆς φήμης ἀκίσατες οἱ Σαλαμῖνιοι παραγιγόνασι, μηδέπω ὑπὸ τῆς εὐνοίας πεπεισμένοι ὡς αὐτὸς εἶν ὁ πράξας, ἀλλ' ἀπιστῶντες, καὶ ὑπὸ ἰχθρῶ πεπλάσθαι αἰόμενοι. Ὁ δὲ νῦν, Σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντος, ἐν χαρᾷ ἰσμεν. Καὶ τὸ ἀνάπαυιν. Τὸ δὲ ὄλον, ἐν σοὶ ἰσμεν. Τὰ δὲ πράγματα

νῦν τῷ Αἴαντος φαῦλά εἰσι. Καὶ ἢ ἐπιχαίρει αὐτῷ διηγήσασθαι τὰ ἀνδραγαθήματα.

135. Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλε] τὸ θεμέλιον. τὸ ἰδῶσμα. Ἀντὶ τῷ δὲ ὄν ἰσταται ἢ Σαλαμίς. Οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχιάλοι, καὶ ἀμφιάλοι εἰσιν. Οἷα ἐστὶ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχιάλος μὲν, ἢ ἀμφιάλος δὲ. Αἱ δὲ νῆσοι, καὶ ἀγχιάλοι καὶ ἀμφιάλοι εἰσι.

136. Σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω] ἀντὶ τῷ συγχαίρω. Τετέστιν, σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντος ἢ ἔτιως, εἰς σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντα ἐπιχαίρω, ἵνα λείπη ἢ εἰς.

Ib. Ἐπιχαίρω] ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακῷ λαμβάνεται· νῦν δὲ ἐπὶ καλῷ κῆται, τῆς ἐπὶ πρὸς τὸ σὲ συντασσομένης. Ὅπερ καὶ εἰς τὸ ἐπιβῆ ποιήσεις. Βέβηται δὲ διέξαι, ὅτι καὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν αὐτῷ οἰκίαν λογιζέται.

137. Σὲ δ' ὅταν] ἐπὶ σε δὲ, καὶ τὰ ἐξῆς.

Ib. Ζαμενῆς] ἀντὶ τῷ δυσμενῆς.

138. Ἐπιβῆ] ἀπὸ κοινῆ το ἐπιβῆ. Εἰς σὲ δὲ ὅταν νόσος ἐπιβῆ. Κακόθρως δὲ, οἷον εἰς καὶ τὸ ἐξῆς.

140. Πτηνῆς ὡς] τῆτο γὰρ τὸ ζῶον πάνυ δειλόν. Εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ὄμμα. Ὅπταν γὰρ αἰσθημένη τινὸς ψόφου καμμύη τῆς ὀφθαλμοῦ, παλλομένη εἰσὶν αὐτῆς τὴν καρδίαν φράσαι.

Ib. Πτηνῆς ὡς ὄμμα] ἐπιβῆ περιδείξαι τὸ ζῶον ὄμμα δὲ πείλιας περιφραστικῶς ἢ πείλια.

141. Ὡς καὶ τῆς] μὴ λάβῃς εἰς τὸ νυκτὸς ἔξωθεν

Μεγάλοι θόρυβοι κατέχευσ' ἡμᾶς
 Ἐπὶ δυσκλεία, σὲ τὸν ἵππομανῆ
 Λειμῶν ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
 Βοτὰ, καὶ λείαν,
 Ἴπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπῆ,
 Κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Τοιᾶσδε λόγους ψιθύρους πλάττων *
 Εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
 Καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σὲ νῦν
 Εὐπείσα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων

145

150

* ALDUS, πλάσσαν.

ἔλαθον ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ θόρυβοι σύντασσι· Ἐπειδὴ γὰρ ταῦτα νύκτωρ γέγονεν, ἄρισ' ἀνέχοι λέγειν τῆς νυκτὸς τυτκῶσι τοὺς θόρυβους. Μὴ διεσῆκε δὲ εἰ πρὸς τὸ φθιμένης ἑπιπέσει παραχρημάς χρόνος, τὸ νῦν συντάσσει. Διὰ γὰρ τὸ πᾶν ἀρτίως καὶ μὴ ἐκ πολλῆς γενοῦμαι τὰν φθίσιν, τὸ νῦν τίθηται, τὸ σύνταγμα τῆς φθίσως παρισῶν.

Ib. Ὡς καὶ τῆς νῦν] ὡς καὶ τῆς παρελθούσης κατὰς ἐν φόβῳ γενομένην ἐπὶ τῇ σῇ δυσκλεία. Πιθανῶς δὲ ἐκ ἐλέγχει τὸν βασιλεῖα ὡς ἡμαρτηκότα, ἀλλὰ τὴν δυσπραγίαν προσέλαβεν ὡς ἀπὸ τῆς εἰμαρμένης. Πᾶν δὲ εἶναι ὄντες, ἀπισῆσι, καὶ ὑπολαμβάνουσιν αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἔχθρων συκοφαντησθαι ἐνδὲν ἔν καθίστικα, ὅταν ἢ τι τοῖσιν περὶ σέ.

143. Τὸν ἵππομανῆ] τῆτο ἢ πρὸς τὸ λειμῶνα νόμι (ἵππομανῆς γὰρ λειμῶν, ἐν ᾧ ἵπποι μαινόμενοι καὶ βακχεύουσιν) ἢ μὴ σύνταπτα πρὸς τὸν λειμῶνα ἢ τὸ ἵππομανῆ πρὸς τὸ σέ, ὅπως, ἐπὶ τὸν λειμῶνα βάντα σέ. Ποταπὸν; ἵππομανῆ, ἢ τοὶ μεγάλας καὶ σφοδρῶς μαινόμενοι καὶ θυμώμενοι ἢ ἢ παραπλήσιον σα βέβαις, ἀντὶ τῷ μέγας πᾶς, ἢ ἵππομανῆς τὸ ἵππομῶν.

Ib. Σὲ τὸν ἵππομανῆ] τινὲς τὸν μεγαλομανῆ ἐξεδέξαντο, ὡς βέβαινα· ἢ τοὶ τὸν μέγας μαινόμενον. Ἄλλ' ἐκ ἐπίσευσις ὁ χορὸς ὅτι ἐμαίνετο ὁ Αἴας. Σὲ τὸν ἵππος μαινόμενον καὶ ἵππομῶν. Ἄλλ' οἱ νοσιῶται ἐχ

ἵππομανῆσιν, ἢ ἵππῆλατοὶ εἰσὶν αἱ νῆσοι. Τὸ ἵππομανῆ τοῖνον πρὸς τὸν λειμῶνα ἐκλιπτόν. Ἄλλως ἵππομανῆ ἢ αὐτὸν λέγει τὸν Αἴαντα, ὡς μεγάλας μαινόμενον, ἀπὸ μεταφορᾶς. (ἢ γὰρ τῶν ἵππων μανία χαλεπωτέρα ἐστίν) ἢ ἐπὶ ἵπποις μαινόμενον. Τὸ γὰρ ἵππος ἐπὶ μεγάλας τάσσεται, ὡς ἵπποσέλινον, καὶ ἵππογνώμονα, τὸν μεγαλογνώμονα ἢ ἐπὶ τῷ λειμῶνος, οἷον τὸ ἐμάνθη, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαινοῦνται ἢ τὸν ἄγαν μεμνηνότα καὶ ἀνθῆντα καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλῆθι, διὰ τὸ πλῆθος.

144. Λειμῶν] λειμῶν ὁ ὕδασι καταρρύτος τόπος· ἀπὸ τοῦ λείβω, ἀφ' ἧ καὶ λιβάδιον. Λειμωνιά δὲ, ἢ ἐν τῷ λειμῶνι χλῆθι.

147. Αἰθῶνι σιδήρῳ] λαμπρῶ.

148. Τοιᾶσδε λόγους] ὄντες, Οὐδὲν ἐνέχυρον εἶδος ὁ Ὀδυσσεύς, πλάττεται ψευθεῖς λόγους, ἀκούσας μόνον ὡς ἴης.

Ib. Σὺν νοσῶντι ξίφει. Καλῶς δὲ καὶ τὸ ψιθύρους λόγους, ἀντὶ τῷ διαβόλῳ, ὡς διὰ πανουργίαν ἀδικῶς ἐλέγοντος, ἀλλὰ πρὸς ἐν ἑκάστον ἐξαπατῶντα λάθρα.

150. Περὶ γὰρ σὲ νῦν εὐπείσα λέγει] ὅτι ἐν ἀτυχίᾳ καθίστικας δηλονότι τῆς ἡττης χάριν. Ἡ ἐπὶ μέγας εἶ, εἶχες τὸν φθόνον συμπράττοντα.

Ib. Περὶ γὰρ] εἰκότως εἶπε τὸ νῦν, παρισῶν τὴν ἐνεσῶσαν αὐτῷ ἔχθραν πρὸς τοὺς Ἑλληνας, καὶ μάστιγα τοὺς αὐτῶν πρῆχοντας, ἡδικηκότας αὐτὸν τῇ σπρὶ τῶν ὄπλων κρίσει· ὥστε ἂ κατ' αὐτῶν

VOL. I.

[AJAS, FLAG.]

D

αὐτῶν

Τῷ λέξαντος χαίρει μάλλον,
 Τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
 “ Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς
 “ Οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δ’ ἂν τις ἐμῆ 155
 “ Τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι·
 “ Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ’ ὁ φθόνος ἔρπει.
 “ Καίτοι σμικροὶ, μεγάλων χωρὶς,
 “ Σφαλερὸν πύργε ρῦμα πέλονται
 “ Μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄρις’ ἂν 160
 “ Καὶ μέγας ὀρθοῖθ’ ὑπὸ μικροτέρων *.”
 Ἄλλ’ ἔδυνατόν τες ἀνοήτες
 Τέτων γνώμας προδιδάσκειν.
 Ὑπὸ τοιῶτων ἀνδρῶν θορυβῆ·
 Χ’ ἡμεῖς ἔδεν σθένομεν πρὸς ταῦ- 165

* TURN. μικρῶν.

αὐτῶν ἀκούειν, εἰ καὶ ψευδῆ, ἀλλ’ ὡς ἀληθῆ
 δέχόμενοι ἦδονται.

154. Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν] τροπικῶς,
 ὡς ἐπὶ τῶν τοξυόντων κατὰ μέγαλον σώμα-
 τος, οἱ ἔχ ἀμαρτάνουσι. πιστὰ ἔν τοῖς ἀ-
 κήουσι τὰ κατὰ τῶν μεγάλων διὰ τὸν φθόνον.
 Πίνδαρος “ Ὀφον δὲ λόγοι φθονεροῖς, ἰάπτει-
 “ ται εἰδώς. Χερώνουσι δ’ ἔκ ἐρίζει.”

Ib. Τῶν γὰρ] μὴ λάβης ἕξωθεν τὸ κατὰ
 εἰς τὸ μέγαλον, ὡς τις τῶν ἀμαρτάνων, ἀλλ’
 ἔσω λέγει, ἔ γὰρ τις δηλονότι ἀμάρτοι τῶν
 μεγάλων ψυχῶν, ἰεῖς καὶ πέμπων κατ’ αἰ-
 τῶν λόγους δηλονότι ἰχθίσεως. Εἴρηται δὲ ἐκ
 μεταφορᾶς τῶν τοξυόντων. “Ὅταν γὰρ μεί-
 ζων ἰ σκοπὸς ἢ, ἥμισα τέτυ ἀποτυγχάνουσιν.
 Οἱ δὲ προστιθέντες τῷ ἰεῖς τὸ λόγους, ἀμαρ-
 τάνουσι, μὴ εἰδότες τὰ μέτρα τῶν εἰχῶν νοῖ-
 ταῖ δὲ τὸ λόγους κατὰ συνεκδοχὴν ἀπὸ τῆ
 λέγων.

155. Κατὰ δ’ ἄντις [ἐμῆ] τῆ δημοτικῆ καὶ
 ὑπελῆς.

157. Πρὸς γὰρ ἔχοντα] λείπει τὸ εἶ-

Ib. Ὁ φθόνος] εἰκότως τὸ ἔρπει ἐπὶ φθόνον εἴ-
 ρκει, δίκην ὄφρατος. Ἐπὶ τῆς γὰρ τὸ ἔρπειν
 λέγεται, τοὺς φθονομένους βλάπτοντος.

158. Καίτοι σμικροὶ] πάνυ αἰδημένος ὁ χο-
 ρὸς ἐξελέγχει τὴν ἀδικίαν τῶν Ἑλλήνων ἢ τῆτο
 ἀντικρυς ποιῆ ἀλλὰ ψιλῶς γαμολογῶν βέλε-
 ται γὰρ ἐπιτιμᾶν ὅτι κακῶς πρέττεισι κα-
 θαιρουῦντες τὸν Αἴαντα, καὶ ἑαυτοῖς ἀσυμφό-
 ρους. Φησὶ γὰρ ὅτι ἀσθεὴς φυλακὴ τοῖς μι-
 κροῖς ἀνευ τῶν μεγάλων. Τῆτο δὲ τίμησι καὶ
 ἐπὶ τὸν Αἴαντα, ὅτι δεηθησονται αὐτῆ.

159. Σφαλερὸν ρῦμα] ἀντὶ τῆ ἀσθεὴς φυ-
 λακῆ.

162. Ἄνοήτες] ἴσιον, ὅτι ἴδιον ἐστὶ τοῖς ἀνοή-
 τοις τὸ φρονεῖν. Τοῖς δὲ φρονέουσιν ἴδιον, τὸ δια-
 θρῆν λήφει.

163. Ἄλλ’ ἔ] τῆτο διπλῶς λέγει, ἀλλ’ ἢ
 δυνατὸν τοὺς ἀνοήτες προδιδάσκειν γνώμας τέ-
 των, ἦγον τὴν περὶ τῶτων διάνοιαν. Τῆτ’
 ἐστὶν, εἰδὸς ἂν δύνατο διδάσκειν τοὺς ἀνοήτους
 Ἑλλήνας τέτυς τοὺς λόγους, ὡς οὐ περὶ πλεί-
 σε ποιῆσθαι τοὺς μαγάλους· καὶ πάλιν, ἔδυ-
 νατὸν προδιδάσκειν τοὺς κατὰ τὰς γνώμας ἀ-
 νοήτους

τ' ἀπαλέξασθαι, σὲ χωρὶς, ἀναξ.
 Ἄλλ' (ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμα ἀπέδραν,
 Παταγῶσιν, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι)
 Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες,
 Τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
 Σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

170

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α. Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

Ἡ ρά σε, Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,

μέγας τότε, ἦγαν τοὺς μωροὺς τὴν διάνοιαν ;
 και μὴδὲν τότε τῶν ὄντων αἰσθανομένους.

166. Ἀπαλέξασθαι] ἀλέξω, ἀλεξήσω, αὐ-
 ζῶ, αὐξήσω, ἴψω, ἰψήσω, ἰνσῶτες και μέλ-
 λοντες. Οἱ γράφοντες ἀπαλλάξασθαι, ἀμα-
 θῆς τῶν μίτρων· χρὴ ἂν ἀπαλέξασθαι γρά-
 φη, ἢ ἴχη ὑθάως.

167. Ἄλλ' (ὅτε) τὸ πᾶν ἦτος, Ἄλλὰ γὰρ
 ὑποδείσαντες οἱ Ἀχαιοὶ σε, ἦγαν φοβηθέντες,
 ὅτι δὴ ἀπέδραν τὸ σὸν ὄμμα, παταγῶσιν, ἦγαν
 θορυβῶσι, καθὰ ἀγέλαι πτηνῶν, ἀποφυγῶσι
 μέγαν αἰγυπιόν. Ἄλλως· ἢ σύνταξις ἦτος
 ἀλλ' εἰ φανείης σὺ τότε οὕτως ἐξαίφνης, τάχ' ἄν
 πτήξειαι και φοβηθῶσιν ἄφωνοι ἐν σιγῇ, τῶν
 ἔστι, ὑπὸ τῆ φόβῃ σιγῆν και ἀφωνίαν ἔχουσι,
 ὑποδείσαντες και φοβηθέντες ἄτε και καθὰ ἀγέ-
 λαι πτηνῶν μέγαν αἰγυπιὸν και αὐτὸν, ὑπο-
 δεύονται δολοῦντι. Παταγῶσι γὰρ και θο-
 ρυβῶσι, ὅτε ἀπέδραν και ἀπέφυγον τὸ σὸν ὄμ-
 μα. Καὶ μὴ νομίσης λέγειν τὸν χορὸν τότε
 ἀπὸ ἐξήφυγον οἱ Ἕλληνας τὸ τῆ Αἰαντος ξίφος,
 και ἐκ ἀπάλοντο, μανέντες και πρὸς τὰς πεί-
 ρας χαρίσαντος. Πῶς γὰρ ἔλεγε ἂν ὅπερ ἐκ
 ἠπίσαστο, ἀλλ' ὕστερον ὑπὸ Τεκμήσεως και αὐτῆ
 Αἰαντος ἔμαθεν ἐλθόντος εἰς αἰσθησιν ; ἐνδεικνύ-
 μνος δὲ τὸ τῆ Αἰαντος, φοβερὸν τότε φησὶν οἱ
 δὲ τὸ γὰρ ἀργὸν λέγοντες, ἀγνοοῦσι τὴν σύν-
 ταξιν. Καὶ γὰρ εἴκει μὴ πρὸς τὸ πατα-
 γῶσι. Τὸ δὲ, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι, ἀσυνδέτως
 ἐπιφέρει. Τὸ δὲ ὅτι, ἐνταῦθα ἀντὶ τῆ ὑποθε-
 σῆς. Ἐπιθετὴ καθολικῶς, ὡς ἐφάρην, ὁ λόγος
 ἀπὸ τῆ χορῆ λέγεται ἢ μὴ λαμβάνει πρὸς τὸ
 πτηνῶν ἀγέλαι τὸ ὑποδείσαντας, ὡς ἐφάρην,
 ἀλλ' ἐκ τῆ ἀπέδραν. Ἀποδρᾶσαι κατὰ συν-

εκδοχὴν νόμι, ἢ ἢ, ἀποδρᾶσαι μέγαν αἰγυ-
 πιόν.

168. Ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι] Φιλικῶς τῶ ἀ-
 γέλαι ἐπήγαγεν ἀρσενικὴν μετοχὴν τὴν ὑπο-
 δείσαντες, πρὸς τὸ νοητόν. Ἐν γὰρ ταῖς ἀ-
 γέλαις, εἰσὶ και ἄρσενες και θήλειαι. Ὁ γὰρ,
 διὰ τῆτο κομπάζουσι σε ἀφανὲς ὄντος ὡς
 πτηνῶν ἀγέλαι παταγῶντες, και τῆτο εἰς τὸν
 κενὸν φόρον.

Ib. Παταγῶσιν] πάταγος δι' ἑνὸς τ. Ὅτ-
 τοδος δὲ τὸ αὐτὸ, διὰ δύο.

Ib. Πτηνῶν ἀγέλαι] ἀντὶ τῆ ὀρθότητος ἵνα τὸ
 ὑποδείσαντες καταλλήλως ἐπαχθῶσι.

169. Αἰγυπιόν] εἶδος αἰγῶ ὁ αἰγυπιὸς ὄν
 φασιν ἐν μυθολογίᾳ εἶναι αἰγῶ και γυπὸς· ὡς και
 τὸ ὄνομα μαρτυρεῖ.

171. Πτήξειαν] Κανόνισον, πτήσσω, ὁ μέλ-
 λων πτήξω, ὁ ἀίριςτος ἐπιπῆξα. Ἡ μετοχὴ, ὁ
 πτήξας, τῶ πτήξαντος, και τὸ εὐκτικὸν κοι-
 νῶς μὴν, πτήξαιμι, αἰολικῶς δὲ πτήξω, πτή-
 ξω, πτήξω, τὸ τρίτον τῶ πληθ. Πτήξειαν,
 ἀντὶ τῆ φοβηθείσαν.

172. Ἡ ρά σε] ὁ χορὸς, ἐδέπω πιπυρικῶς
 ὅτι Αἴας τὰ τεθρυλλκμένα διεπράξατο, ἀλλ'
 αἰόμενος ἐκ τινος ὀργῆς θεῶν ταύτην τὴν φήμην
 γεγεῖσθαι, ποιῶται πρὸς τὴν φήμην τὸν λό-
 γον.

Ib. Ταυροπόλα] ἢ ὅτι ἐν ταύροις τῆς Σκυ-
 θίας τιμᾶται ἢ ἀπὸ μέρας, τῶν ποιμανῶν ἢ
 προσάτις ἢ ὅτι ἢ αὐτῆ τῆ σελήνῃ ἐστὶ, και
 ἐποχῶται ταύροις. Ἦν και ταυρικὸν ὀνομά-
 ζουσι τὸ ἔξῃς, ἢ ρά σε ταυροπόλα ὄρμισον
 ἐπὶ βῆς ἀγέλαιας. Τῆς πολλῆς γὰρ τῶν
 μαινομένων ἐκ σελήνης νοσῶν ὑποτίθενται, διὰ

(ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
Μᾶτερ αἰσχύναις ἐμᾶς)

Ἦρμασε πανδάμης ἐπὶ βῆς ἀγελαιίας, 175

Ἦπε τινὸς νίκης ἀκάρπτωτον χάριν,

Ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων

Ψευθεῖσα δώροις, ἦτ' * ἐλαφβολίαις.

* ALDUS, εἴτ'.

ἐπὶ νυκτερινῶν διαπόζον φασμάτων. Ἄλλως τὴν μὲν ἀναίρεισιν τῶν ποιμνίων ὁ χορὸς πιστεύει ὑπὸ Αἴαντος γενέσθαι, ἐκ ἐξ' ἰδίας δὲ προνοίας.

Ib. Ἦ ῥα σε] εὐκρίτως Ἄρτεμιν καὶ Ἄρην καὶ τὸν ὑπεργλὸν αὐτῷ Ἐυάλιον αἰτίαις τῶν παρόντων ἡγείται κακῶν, ἅτε πολεμικὸς θεὸς, καὶ βεβουηκότητος ἴσως ἀν' αὐτῷ πρὸς μάχην, καὶ μὴ παρ' αὐτὸς τυχόντας ὦν ἴδαι. Ταῦτα δὲ ἦν θυσίαι καὶ ἀναθήματα. Οἴεται δὲ καὶ ἐν ἐλαφβολίαις καὶ κυνηγασίαις συμμαχῆσαι αὐτῷ τὴν Ἄρτεμιν (τῶντων γὰρ ἔφορος ἢ θεὸς) καὶ διὰ τὸ μὴ ἀντιτυχεῖν χάριτος, ὀργισθῆναι αὐτῷ. Μὴ λάθης δὲ ἐξῶθεν εἰς τὸ χάριν. Διὰ, ὡς τινες φασὶν ἀπατάμενοι, πρὸς τὴν αἰτιατικὴν. Οὐ γὰρ μόνον ἐψεύσθημεν τῷδε, φαμὶν, ἀλλὰ καὶ τόδε, ὡς περ καὶ, μέτεσί μοι τόδε· ἢ μόνον δὲ ἔγω φαμὶν τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικὴν πλαγιαζόμεν, ὡς ἔχει κἀνταῦθα· πρῶτον γὰρ εἰς αἰτιατικὴν συντάξει, ψευθεῖσα χάριν ἀκάρπτωτον λέγων, εἶτα πρὸς δοτικὴν ἐπλαγίασε, κλυτῶν ἐνάρων ψευθεῖσα δώροις.

Ib. Ἦ ῥα σε] διὰ μέσου οἱ δύο σίχοι ἔτοι (") τὸ δὲ ἐξῆς, ἢ ἡ Ἄρτεμις ὤρμησέ σε πανδήμης ἐπὶ βῆς. Τὸ πᾶν τοιῦτόν ἐστι. Ἦ ἢ Ἄρτεμις τῷ Διὸς ἢ θυγάτηρ παρώρμησέ σε ἐπὶ τὰς πανδήμης βῆς τὰς ἀγελαιίας, ἢ διὰ χάριν τινὸς νίκης ἀκερδῆ, ἢ διὰ δώρων ψευθεῖσα· ἢ ὁ Ἐυάλιος ἐτίσαστο λῶδων· ἢ γὰρ εὐκρίτως ἔβη ἐπὶ τὰ ἀριστερά.

173. ὦ μεγάλα φάτις] διὰ μέσου ἢ ἀναφάνισις, ὦ θαυμαστὴ φήμη, ἥτις ἐγένεσάς μοι σαύτην τὴν αἰσχύνην. Κακὴ γὰρ (φασὶν) ὑπῆρξε περὶ τῷ Αἴαντος.

175. Πανδάμης] ἢ τὰς παντὸς τῷ δήμῳ, ἢ τὰς συνημίνας.

Ib. Πανδάμης] Πάνδηχος πανήγυρις, ἢ αὐτοθροισθῆσαι ἀπὸ παντὸς δήμου· πάνδημος πόλις ἢ ὁ βυλόμενος σύνεσι ἀπὸ τῷ δήμῳ· πανδήμης δὲ βῆς ἐνταῦθα, ἐν μετήχει πᾶς ὁ δήμος τῶν Ἀχαιῶν.

Ib. Ἐπὶ βῆς] Ἄρα ἢ Ταυροπόλια Ἄρτεμις ἢ θυγάτηρ τῷ Διὸς ὤρμησέ σε ἐπὶ τὰς βῆς τὰς ἀγελαιίας τὰς πανδήμης, ἢ διὰ χάριν τινὸς νίκης ἀκερδῆ καὶ ἀχάριστον καὶ ἀθυσίαστον, ἢ ψευθεῖσα ἢ Ἄρτεμις καὶ μὴ τυχεῖσα ἐν τοῖς δώροις καὶ κέρδεσι τῶν ἐνδόξων σκύλων, ἢ μὴ τυχεῖσα ἐν ταῖς ἐλαφβολίαις, ἢ ἐν ἑμπεύχῃ θυσιῶν ἐκ τῶν γινομένων ἐλαφβολιῶν, καὶ διὰ τῷτο ὤρμησέ σε ἐπὶ τὰς βῆς τὰς πανδήμης τὰς ἀγελαιίας; ἢ ὁ χαλκοθώραξ Ἄρης, ψευθεῖς δώροις κλυτῶν ἐνάρων ἢ ἐλαφβολίαις, ὤρμησέ σε ἐπὶ τὰς βῆς τὰς ἀγελαιίας; ἢ ποίαν μομφὴν ἔχον κατὰ σὺ ἔνεκα κοινῆς συμμαχίας, ἀπέδωκέ σοι βλάβην ὁ Ἐυάλιος ἐν νυκτεριναῖς μηχαναῖς.

176. Ἦπε] τὸ πε εἰ μόνον δηλοῖ τόπον, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῷ ἴσως τίθεται, ὡς περ ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι, καὶ Φιλόστρατος, λέγων ἐν ταῖς ἐκείσιν ἔτι, Ὀκνῶντίς πε οἱ Θεβαῖαι ἀρξάται μάχης.

Ib. Ἦπε τινὸς νίκης] ἢ διὰ χάριν τινὸς νίκης. Ἀκάρπτωτον δὲ, ἢς καρπὸν ἐκ' ἐδέξατο. Οἴονται ἐκ τῶντων αὐτὸν ἐμμανῆ εἶναι. Ἄρα ἐν (φασὶ) χαριζομένη σοι τὸ νικᾶν, καρπὸν καὶ ἀπερχάς ἐκ' ἐδέξατο τῆς νίκης· ἢ, ἀπὸ κυνηγασίῶν δῶρα ἢ λαβῆσα; ὡς καὶ Ὀμηρος ἀποκαλοσμένους τινὰς φασὶ, καὶ δίκην παρέχοντας τῆς λήθης.

178. Ψευθεῖσα] ἐψεύσαμην ἐγὼ τίνα. Ἐψεύσθη δὲ ὑπὸ τινός.

Ἡ χαλκοθώραξ, ἢ τιν' Ἐνυάλιος
Μομφάν ἔχων
Ξυνῆ δορὸς, ἐννυχίοις μηχαναῖς,
Ἐτίσατο λώβαν.

180

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀρισερά,
Παῖ Τελαμῶνος, ἕβας,
Τόσσον * ἐν ποίμναις † πιτνῶν.
Ἦκοι γὰρ αὖ θεία νόσος ἄλλ' ἀπερύκοι
Καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
Κλέπτεισι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς ‡,
Ἡ τᾶς ἀσώτης Σισυφιδᾶν γενεᾶς,

185

190

* ALDUS, Τόσσον. † ALD. ποίμναισι. ‡ ALD. βασιλῆς.

179. Ἡ χαλκοθώραξ, ἢ τιν' Ἐνυάλιος] δια-
σῆλαι τὸν γὰρ ἐκ ἀπὸ τῶ ἐνυάλιος, ὡς ἕτερον
δαίμονα ὑπεργόν τῶ μείζονος θεῶ. Καὶ δὴ
λαὶ ἐκ τῶν συνδίσμων, δηλοῦται γὰρ ὁ ἄρης ἐκ
τῶ χαλκοθώραξ. Ἡ καὶ ὁ ἄρης μιμφομένους
σοὶ ὡς ἀπαρχὰς δορὸς ἔ λατῶν, ἐτίσατό σε
τῆς λάβης τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης λάβης. Ἐτί-
σατο δὲ ἐννυχίοις μηχαναῖς ἐπὶ σοὶ ταύτης τῆς
κατῶς. Πιθανῶς δὲ πλείονας αἰτίας τίθεισιν
ἀπαρῶντες, οἱ γὰρ σοχαζόμενοι ἕκαστ' ἐτίσανται.

180. Μομφάν] ἦσαν μιμφομένους σοὶ, διὰ τὸ
ἴσως ἐν πολέμῳ συμμαχεῖσαι, καὶ μὴ τυχεῖν
δυσίας εἰς ἀμοιβήν. Τὸ δὲ ἐννυχίοις εἶπε, διὰ
τὸ ἐν κατῶ γενέσθαι τῆν μανίαν αὐτῆ.

187. Ζεὺς] καλεῖ γὰρ ἐν ταῦθα ὁ χερὸς τὸν
Δία, ἵνα ἐπαγορθῶσιν τὸν γῆν αὐτῆ τῶ Αἰαν-
τι. Ἀλληγορεῖται γὰρ ὁ Ζεὺς εἰς πολλὰ τινα,
καὶ πρὸς τᾶτοις, εἰς τὸν γῆν ψυχικῶς.

Ib. Φοῖβος] καλεῖ δὲ καὶ τὸν Φοῖβον Ἀπόλ-
λων, ἵνα τὸ λογιστικὸν τῶ γῆ Αἰαντος τὸ σκο-
ποθῆ ὑπὸ τῆς μανίας φασίση. Ἀλληγορεῖ-
ται γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς τὸν ἴλιον.

188. Ὑποβαλλόμενοι] πιθόμενοι, ἢ ὑπο-
βλαπῶς λέγοντες, ἢ ἰδιοποιήσασθαι. Εἰ δὲ ἐκ

ἔστιν ἀληθῆ ταῦτα, ἀλλὰ σπικασμῖνα ὑπὸ τῶ
βασιλείας, ἢ Ὀδυσσείας.

189. Βασιλῆς] τῆτο Ἀττικῆς ἐστὶ διαλέκτου,
τὸ τρίπην τῆν ἐ δόθογγον εἰς η. Οἱ βασι-
λῆς γὰρ λέγεται καὶ οἱ ἰππῆς. Καὶ τὸ ἦδη
παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τῶ ἰπίσατο, τῆς αὐτῆς ὁ
διαλέκτου, σαφίτερον τῆτο δίκτυσιν.

190. Τᾶς ἀσώτης] τῆς ἰξώλης καὶ σῶζεσθαι
μὴ δυναμένης.

Ib. Ἡ τᾶς] τινὲς εἰς τὸ τας ἀσώτης Σισυ-
φιδᾶν γενεᾶς, τὸ ὁ ἄρθρον λαμβάνουσιν ἰξῶθην
λέγοντες, οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, καὶ ὁ ὑπάρ-
χην τῆς ἀσώτης Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ὀδυσσεύς,
ὡς ὡς ἀγνοῦντας αὐτὸς ἔδασα, ἔτω λέγει. Ἐάν
δὲ ὑποβαλλόμενοι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς
κλέπτεισι καὶ ἀπατῶσι τὰς ἀκούοντας, καὶ ὑ-
πάρχουσιν οἱ μῦθοι τῆς ἀσώτης γενεᾶς τῶν Σι-
συφιδᾶν, ἦσαν τῶ πανέργῳ Ὀδυσσεύς ἐκ Σι-
σύφου τὸ γένος κατάγοντος, καὶ τὰ ἰξῶθ. Κυ-
ρίως δὲ ἀσώτος, ὁ τὸν πατρῶν κακῶς διαπα-
νήσας κληρὸν. Λέγεται δὲ Ἀντίκλειαν τῆν Ὀ-
δυσσεύς μητέρα ἀπὸ Ἀρκαδίας εἰς Ἰθάκην ἐρ-
χόμενῃ πρὸς γάμον Λαίρτη, ὑπὸ Σισύφου κα-
τὰ τῆν ἑδὸν ἐντυχόντος ἐρθίεσθαι.

Ib. Σι-

Μῆ, μὴ μ', ἀναξ,
 Ἐθ' ὦδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων,
 Κακὰν φάτιν ἄρης*.

Ε Π Ω Δ Ο Σ.

Ἄλλ' ἀνα ἐξ ἐδράνων, ὅπτε μακραίωνι
 Στηρίξῃ ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ σχολᾶ
 Ἄταν ἔρανίαν φλέγων.

195

* ALDUS, ἀρη.

Ib. Σισυριδᾶν] γράφεται Σισυρίδα. Λέγεται γὰρ ἡ Ἀντίκλιμα ἀποσειλλομένη ἀπὸ Ἀρκαδίας ἐπὶ Ἰθάκην πρὸς Λαέρτην ἐπὶ γάμον, κατὰ τὴν ἐδὸν Σισύφῳ συνελθῆναι, ἐξ ἧ ἦν φύσις ὁ Ὀδυσσεύς. Ὁ δὲ Σισύφος, Κορίνθου βασιλεὺς, πανῆργος ἀνὴρ· περὶ ἧ φησὶν Ὀμηρὸς ἑ "Ὅς κέρειστος γένει ἀνδρῶν." Ὅστις ὑπὸ τὰς ὄνυχας καὶ τὰς ὀπλὰς τῶν ζώων ἑαυτῷ μονογράμματον ἔγραψε τὸ ὄνομα αὐτῷ. Αὐτόλυκος δὲ κατ' ἐκείνο καιρὸν ἐκίκατο κλεπτοσύνην ἔ' ὄραται. Καὶ αὐτὰ τὰ κλεπτόμενα παρ' αὐτῷ τὴν μορφήν ἠλλάσσει. Κλίφας ἐν καὶ Σισύφῳ θρέμματα, καὶ μεταβαλὼν ὁμοίως ἐκ ἑλάθε τὸν Σίσυφον, ἐπέγνω γὰρ αὐτὰ διὰ τῶν μονογραμμάτων. Ἐπὶ τότεσι δὲ ἐξευμνιζόμενος τὸν Σίσυφον ἐξέτισεν αὐτὸν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῷ Ἀντίκλιαν συγκατέκλινεν αὐτῷ καὶ ἔγκυον ἐξ αὐτῷ γενομένην τὴν παιδα συνήκισεν Λαέρτη. Διὸ Σισύφῳ ὁ Ὀδυσσεύς.

191. Μῆ, μὴ μ', ἀναξ] τὸ πλῆρες μὴ μὴ μοι. Ὁ δὲ νῦς, εἰ δὲ πλάσσει ταῦτα καὶ ἐκ ἀληθείας συνήκισας, μὴκέτι κρυπτόμενος ἐν ταῖς ἐφαλοῖς κλισίαις κακὴν φάτιν ἄρη καὶ περιποίησιν, ἥτοι ἐπάρης, αὐξήσῃς ἀπὸ σῆ, ἀλλὰ προσελθὼν δειξὼν ψευδῆ τὰ λογοποιούμενα. Τὸν δὲ Ὀδυσσεύς Σισύφῳ συνήκισεν φησὶ Σοφοκλῆς καὶ ἐν Συνδίπνῳ·

Ἔ "Ὅ πάντα πρᾶσσαν, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
 Ἐνθάδ' ἐν σοὶ πανταχῶ μῆτρὸς πατῆρ'.

Καὶ Αἰσχύλος ἐν Ὀπλων Κρίσει,

Ἔ "Ἄλλ' Ἀντικλίας ἄσπον ἔλαθε Σίσυφος,
 Ἔ τῆς σῆς λέγω τοι μῆτρὸς, ἧ σ' ἐγένετο".

Καὶ Εὐριπίδης ἐν Κύκλωπι,

Ἔ "Καίρ', ὦ ξέν', δευσι δ' εἰ φράσον, πάτραν
 τε σὴν.

Ἔ "Ἰθακὸς Ὀδυσσεύς, γῆς Κεραλλήνων ἀναξ.
 Ἔ "Ὀἶδ' ἐνῆρα κρόταλον, δριμύ Σισύφῳ γένος."

Φαίνεται δὲ τὸ κακὸν αὐτῷ καὶ διὰ τῆς γένεσως.

194. Ἄλλ' ἀνα ἐξ ἐδράνων] ἀνάγα ἐκ τῶν θρόνων, ὅπτε πολὺν χρόνον σιαυτὸν ἐπιστήριξε, τὴν ἐκ τῶ ἔρανε πιμφοῦσαν αὐτὴν αὐξων, καὶ οἶον, ἐμπυρέμενος ὑπὸ τῷ πάθει, καὶ ἐν ἀγωνίᾳ πολλῇ ὢν.

Ib. Ἄνα] ἀπὸ τῆς ἀνα προθέσεως, νοῦται τὸ ἀνάγα ῥῆμα κατὰ ἀποκοπὴν. Ἄνισάω, ἀνισῶ. Καὶ ἡ μετοχὴ ὁ ἀνισάων, ὁ ἀνισῶν, τῷ ἀνισάοντος, τῷ ἀνισῶντος. Καὶ ὁ παρατατικὸς, ἀνισάων, ἀνισῶν· ἀνισάει, ἀνισᾶ· ἀνισᾶ, ἀνισᾶ· καὶ τὸ προστακτικόν, ἀνισάει, ἀνάγα. Καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἀνα. Ἄναβισασμ. Τῷ τόνῳ.

Ib. Ὅπτε μακραίωνι στηρίξῃ] ὅπτε στηρίξῃ μακραίωνι σχολῇ. Ὅ ἐστι πολυχρονίῳ, βραδύν τὸν ἀγῶνα ἐμποίησεν σοί. Μακραίῳν δὲ αὐτοῖς δοκεῖ διὰ τὴν εὐνοίαν.

195. Ἀγωνίῳ σχολᾶ] ἦν ἐναγωνίῳ. Ἐταῦθα γὰρ διατρίβοντες τοῖς Τρωσὶ πολέμῳ μιν ἢ ἀγωνίῳ, τῇ ἀγωνίᾳ καὶ φόβον ἐμποίησεν σχολῇ καὶ διατρίβῃ. Διὰ τὸ εἰς μῆκος τοσούτου τιτάσθαι τὸν πόλεμον, καὶ ὑποψίαν πάντων ἡμῶν εἶναι τοῖς Ἕλλησιν ἐκ πλάτῃ, ὡς ἢ παλινοσῆσμεν οἰκάδ'.

196. Ἄταν ἔρανίαν] τὴν ἐκ τῶ ἔρανε πιμφοῦσαν. Ἦν μετίερον καὶ μεγάλῃ φλέγων φῆ, ζωπυρῶν, ἀπχίρων.

197. Ἐχθρῶν

Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα
 Ὀρμαῖται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
 Πάντων καγχαζόντων γλώσσαις
 Βαρυάλγητ' ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσακε.

200

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΤΕΚ. Ναός ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
 Γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν,
 Ἐχομεν σοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 Τῷ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκῃ.
 Νῦν γὰρ ὁ δεινός, ὁ μέγας, ὠμοκρατῆς
 Αἴας, Φολερῶ
 Κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

205

197. Ἐχθρῶν δ' ὕβρις] ἡ δὲ τῶν ἐχθρῶν ὕβρις τῶν ταῦτα ἐπὶ σοὶ λεγόντων, ὅπως μάλιστα ἀφοδὲς ἐστὶ καὶ ἀδίκως εἰς τὸ βλασφημῆσαι, διὰ τὸ μὴ φαίνεσθαι σοὶ τοῖς Ἀχαιοῖς.

Ib. Ἀτάρβητα] ἀπὸ τῆς ἀτάρβητος, ἀνιμίτης.

198. Ἐν εὐανέμοις βάσσαις] ὡς πῦρ ἐν εὐανέμοις βάσσαις πῦρ ἐν ἐκείνοις τοῖς τύποις ὅπως τὰ ὑπὸ τῶ ἀνηρημένα ποιμνία ἴσταντες ἐπεγγραῖσιν. Ἡ ἐν εὐανέμοις βάσσαις, εἴσοι ἐν εὐδία καιρὸν ἔχοντες διαβάλλασσι.

199. Καγχαζόντων] ζελόντων.

200. Βαρυάλγητ'] βαρῆα καὶ ἀλγηνά.

201. Ναός ἀρωγοὶ] ἐξῆσι Τέκμησσα, καὶ διδάσκου τὸν χορὸν ὅτι Αἴας ἐστὶν ὁ σφάξας τὰ ποιμνία. Πυθάνεται δὲ παρὰ τῷ χορῷ, ὅτι Ἑλληνικά ἢ τὰ σφαιρίτια. Ἐκατέρω τὸ ἐρηπίετον μαθηταί. Ἡ δὲ Τέκμησσα, αἰχμάλωτος γυνὴ τῷ Αἴαντος. Πιθανῶς δὲ ἐξεστῆ. Οὐ γὰρ ἐπὶ πολὺ δεῖ ἀπολοφύρεσθαι τὸν χορὸν, ἀλλὰ προκόπτειν τὰ τῆς ὑποθέσεως. Ἡ δὲ διαθεσις ὡς ἔχει τῷ ποιητῇ. Ἐπεὶ γὰρ ἄπειρ Τεῦκρος, καὶ ὁ Εὐρύσακς ἐπι νήπιος, Τέκμησσα κατολοφύρεται. Οὐ γὰρ ἕτερον πρόσωπον γήσιον τῷ Αἴαντι. Αἱ δὲ τοιαῦται γυναικὲς ὑποτίθενται εὐνοίαν πρὸς τὰς θεοτάτας, ὡς Βρισηῖς πρὸς Ἀχιλλεῖα.

202. Γενεᾶς χθονίων] διὰ τὸ τὴν Σαλα-

μῆνα συνῆσθαι τῇ Ἀττικῇ, καὶ περισπείδασθαι τοῖς Ἀθηναίοις αὐτὴν κτήσασθαι. Πρὸς εὐνοίαν ἐν τῶν ἀκροαμένων τῶτο φησὶν. Ἡ ἐπὶ ἐξ Αἰγίνης ἐλθὼν ὁ Τελαμῶν ἐβασίλευσε Σαλαμῖνος. Ἡ δὲ Αἴγινα, τῆς Ἀττικῆς.

204. Τηλόθεν οἴκῃ] μακρὰν γὰρ Φρυγία Σαλαμῖνος. Ἡ, οἱ πρὸ πολλῶν κηδόμενοι, καὶ ἔχει νῦν μόνον. Ἡ, οἱ τηλόθεν ὄντες, ὁ ἐστὶ ξένοι κατὰ γένος, καὶ ὁμοῦ τῷ Τελαμῶνος οἴκῃ φειδόμενοι, εἰ καὶ μὴ προσήκομεν.

Ib. Τῷ Τελαμῶνος τηλόθεν] ἢ πρὸς μόνον τὸν χορὸν νεπτέον, διὰ μίση τὸ ἔχομεν σοναχὰς λαμβάνοντας (ἔτος γὰρ πατρόθεν τῷ Αἴαντι ὑποχείριος ἦν, καὶ διὰ τῶτο μάλιστα πάντων τῶν ἐκείνου) ἢ συμπαραληπτέον καὶ τὴν Τέκμησσαν, ὡς αὐτὴν μετὰ τῷ χορῷ κηδομένην τῷ Αἴαντος, ἄτε γαμητὴν ἦσαν αὐτῶ. Οἱ δὲ λέγοντες τὸ τηλόθεν ἀπὸ τῆς ἀπὸ Τροίας, φροντίζοντες Σαλαμῖνος, ταλιθῆς ἀγνοῦσιν. Οὐδὲς γὰρ λόγος ἐνταῦθα τῆς Σαλαμῖνος. Ἡπαύονται δὲ ἀπὸ τῆς λέγειν, τῷ Τελαμῶνος οἴκῃ. Τὸ δὲ ἐστὶ τοιαῦτον. Οἱ φροντίζοντες τῶν Αἴαντος πραγμάτων τῷ Τελαμῶνος τηλόθεν ἐκπαλαί.

205. ὠμοκρατῆς Αἴας] ὁ δυσπέπαντον καὶ αἰτιάνυμον ἔχων πάθος. Ἡ, ὁ ὠμὸς καὶ καρτερὸς, ἢ, ὁ ὑπὸ ὠμότητος κηρατημένος, ἢ ὁ γυναικῆς, ὁ καὶ τῶν ὠμῶν κρατῆν δυνάμενος.

208. Τὶ

ΧΟΡ. Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας

Νυξ ἠδὲ βάρος,

Παῖ τῷ Φρυγίᾳ Τελεύαντος,

210

Λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δοριάλωτον

Στέρξας ἀνέχει Θέρσιος Αἴας,

Ὡςτ' ἐκ ἀν' αἰδρις ὑπέιποις.

ΤΕΚ. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἀρρήτον;

Θανάτῳ γὰρ ἴσον βάρος * ἐκπεύσῃ.

215

Μανία γὰρ ἀλῆς ἡμῖν ὁ κλεινός

Νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

* ALD. TURN. in margine, πάθος.

208. Τί δ' ἐνήλλακται] τί αὐτῷ περὶ τὴν ἡμερινὴν ὄχλησιν γίγνοι βάρος; οἷον, ἐν τίνι γίγονεν ὁ Αἴας βάρη, ὥστε ἀλλοίως γινέσθαι πρὸς τὴν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν; τί αὐτῷ βάρος ἐνήλλακται αὕτη ἢ νύξ.

Ib. Τί δ' ἐνήλλακται] μὴ εἶπες τὸ ἐνήλλακται ἀντὶ τῷ ἐνηλλαγμένως ἤγαγον, ὡς τινες οἰοῦνται, συντάσσον ἐθέλοντες πρὸς τὸ βάρος· ἀλλ' ἀντὶ τῷ ἐνηλλαγῶν ὡς περὶ φαμέν, ἡλλοώθη ἀλλοίως, καὶ μετεβλήθη μεταβολὴν ἔτω κἀνταῦθα δῖον εἰπῶν, τίνα ἐναλλαγὴν ἠδὲ ἢ νύξ ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας καὶ τῆς ἡμερινῆς καταστάσεως. Ὁ δὲ ἀντὶ τῷ εἰπῶν ἐναλλαγὴν, βάρος εἶπε, διευκύνει τὸ τῆς ἐναλλαγῆς διεσχερίσι. Ὡς περὶ γὰρ βαρὺ φορτίον ἢ δυνάμει φέρειν, ἔτω καὶ τὴν ἀπροσδόκητον μεταβολὴν. Εἰ μὲν ἔν συνάφαις πρὸς τὸ ἀμερίας τῷ ἐνήλλακται, τὸ ἀμερίας ἀντὶ τῷ πρὸ αὐτῆς ἡμερινῆς καταστάσεως νοήσῃς. Εἰ δὲ τὸ βάρος πρὸς τὸ ἀμερίας ἔρῃς, τὸ ἀμερίας ἀντὶ τῷ τῆς νῦν ἡμερινῆς καταστάσεως νοήσῃς. Τέτο δὲ εἶποις ἀν' διὰ τὸ ἅμα περὶ τὴν περὶ τῷ Αἴαντος κακὴν φήμην τέτυκε ἀκχεσαι, κἀνταῦθα βάρος λύπης δεδέχθαι. Ὡς τε ἢ κατὰ τὴν νύκτα συμβῆσα ἐναλλαγῆ, τῆς μετ' ἐκείνην ἡμέρας ἦν.

Ib. Τῆς ἀμερίας] γράφεται τῆς ἀμερίας, ἀντὶ τῷ, τῆς ἀμείρας φορῆς καὶ ἔστιν ὁ νῦς, ποῖον βάρος ἔλαβεν αὕτη ἢ νύξ ἀπὸ τῆς προτέρως ἀμείρας.

211. Ἐπεὶ σε λέχος] ἐπεὶ σε ἔχει ὁ Αἴας,

δοριάλωτον σέρξας τὸ λέχος σῶ· ἢ ἄλλως· ἐπεὶ σε ἀνέχει ὁ Αἴας, τὸ δοριάλωτον σε σέρξας λέχος.

Ib. Δοριάλωτον] Δοριάλωτος, ὁ δοριάλωτος.

212. Ἀνέχει] ἀντὶ τῷ ἔχει. Παρέχει γὰρ ἢ αἰά. Ἄρμεινον σέρξασαν γράφειν. Ἡ, ἀνέχει, ἀντὶ τῷ ἀνεφοί, τιμᾶ.

Ib. Θέρσιος] ὁ ὀρμητικὸς Θέρσιος δὲ ἐδατίρας, πόλις, ἢ καὶ Σύβαρις.

213. Αἰδρις] τὸ ὑπέιποις ἀντὶ τῷ προέιποις. Εἰς ταύτην γὰρ σημασίαν τῷ ὑπέιποις χρωῖνται ἅπαντες. Ἡ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῷ πρὸ, ὡς ἔχει καὶ τὸ ὑποτίμοις.

Ib. Οὐκ ἀν' αἰδρις] ἤγαν, ὥστε ἐκ ἀν' ἀλήσις ὡς ἀπαθῆς καὶ ἀγνωστος.

214. Λόγον ἀρρήτον] κακόφημον. Μὴδὲ λέγεσθαι ὀφείλοντα.

216. Ἡμῖν ὁ κλεινός] τὸ ἡμῖν ἢ παντελῶς ἀργόν, ἀλλ' ἔχει καὶ τίνα χρεῖαν, εἰπερ συνάφαις εἰς τὸ ὁ Αἴας ἡμῖν. Φίλτρον γὰρ ἐμφαίνει καὶ σχίσιν τὸ ἐμοὶ καὶ ἡμῖν, ἔνθα ἀν' εὐρήτε ἔτωσι καίμενον. Ὁ δὲ καὶ εὐρήσις ἐν τε ποιηταῖς καὶ λογοποιοῖς πολλαχῶ, ἀκριβῶς σκοπῶν. Τὸ δὲ νύκτερος, ἢ πρὸς τὸ ἀπελωβήθη σύντασσι, ἢ πρὸς τὸ ἀλῆς.

Ib. Μανία γὰρ] τὸ κεφάλαιον τῷ κακῶ πρώτον ἐκτίθεται, ὅτι ἐφύβρισα εἰργασαί μα- νία περιπίσων.

217. Ἀπελωβήθη] ἀντὶ τῷ ἐφύβρισα εἰργασαί. Ἡ ἔτωσι, ἐνυβρίσθη καὶ λωβητὸς γί- γνη.

220. Κεῖνε

Τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
Χειροδαίικτα σφάγι' αἰμοβαφῆ,
Κεῖνε χρησῆρια τάνδρος.

220

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς

Αἰθωνος ἀγγελίαν

Ἄτλατον, ἐδὲ φευκτὴν*,

Τῶν μεγάλων Δαναῶν

ὑποκληζομένην †,

225

Τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

Ἔμμοι, φοβῶμαι τὸ προσέρπον.

Περίφαντος ἀνὴρ

Θανεῖται παραπλήκτω

Χερὶ, συγκατακτὰς

230

Κελαινοῖς ξίφεσιν ‡ βοτὰ,

* ALD. φευκτάν. † ALD. ὑποκληζομένην. ‡ ALD. ξίφισι.

220. Κεῖνε χρησῆρια] ἃ διαχρήσατο ἐκείνος, τὰ τελεμύματα καὶ πρᾶξεις. Ἡ τὰ διεφθερμένα πώρματα, παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Διότι δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαυτῆον, καὶ τὸν χρυσμόν, καὶ τὸ ἱερίον.

221. Οἶαν ἐδήλωσας] εἰ τὸ οἶαν διηλοῖ κακίαν, ἀλλ' ἡ λέξις ἐμφαίνει τῆτο.

222. Αἰθωνος] διαπύρα, θερμῶ ἰν ταῖς μάχαις. Ἡ τὸ θερμὸν νῦν ἐπὶ τῆ παρακατακτὸς κείσθω.

Ib. Ἀγγελίαν] ἀγγελία τινὸς ληγέται, ἢν εἰ ἀγγέλιη τις ὑπ' ἐκείνου πειμφθῆς, καὶ ἢν εἴη τις περὶ ἐκείνου εἶχ' αὐτῶ ἀποσαλεύς. Μεγάλην ἀγγελίαν ἐκίνε τῶ ἀνδρὸς τῶ Αἴαντος ἐδήλωσας ἡμῶν. Λέγω ἀγγελίαν ἄτλατον ἐδὲ φευκτὴν. Ἡν ὁ μέγας μῦθος τῶν μεγάλων Δαναῶν αὐξάνει φημιζομένην.

223. Ἄτλατον] ἦγεν εἰ φορητόν, ἀλλ' αὐτὸν πειμότητος τοῖς ἀνέμοις, καὶ μάστιγα τοῖς φίλοις. Ἡν εἰ δύναται τις φυγῆν, καὶ μὴ καταλασθῆσαν τῶ ἀέσματι.

VOL. I.
[AJAX FLAG.]

225. ὑποκληζομένην] φημιζομένην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἢ θεῶν.

226. Τὰν ὁ μέγας μῦθος] ἦν ἀγγελίαν ὡς λόγος αὐξεί. Πρῶτον μὲν γὰρ μόνοι οἱ Ἕλληες ἔλεγον ταῦτα περὶ Αἴαντος, ἡμεῖς δὲ ἠπιστάμεν. Νῦν δὲ καὶ ἡμεῖς ἔγνωμεν.

227. Ἔμμοι, φοβῶμαι τὸ ἐκ τῆτο φησὶν ἀποβησόμενον. Εἰκὸς γὰρ τὸν νῦν ἐξισχυότα μὴδὲ ἑαυτῶ ἀνασχέσθαι. Οὐ γὰρ (φρσι) φοβῶμαι μὴ τιμαρῆθῃ ὑπὸ τῶν βασιλέων.

Ib. Ἔμμοι, φοβῶμαι τὸ προσέρπον] εἰμμοι, φοβῶμαι τὸ ἐπόμενον ὅτι ὁ περιφανὴς ἀνὴρ ο Αἴας, κατακτὰς καὶ φονεύσας σὺν κελαινοῖς ξίφεσι τὰ βοτὰ καὶ τὰς ἵππονόμικας, θανεῖται καὶ αὐτὸς διηλονότι ὕστερον παραπλήκτω χερὶ, ἦγεν διὰ τῆς αὐτῆ ἰδίας χιμὸς τῆς μακίης.

228. Περίφαντος] φανερός ἐστιν ὅτι ταῦτα ἑαυτὸν διαθήσει.

229. Παραπλήκτω] τῆ μακίῃ. Παραπλήξ γὰρ ὁ μακίης.

E

232. Βοτῆρας

Καὶ βοτῆρας ἵππονόμους.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΤΕΚ. Ὡμοὶ ἐκείθεν * ἐκείθεν ἄρ' ἡμῖν

Δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν

Ἔν τὰ † μὲν εἴσω ‡ σφάζ' ἐπὶ γαίας, 235

Τὰ δὲ, πλευροκοπῶν, δίχ' ἀνερρήγνυ.

Δύο δ' ἀργίποδας κριὲς ἀνελαῖν,

Τῆ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν

Ῥιπτεῖ Φερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω

Κίονι δῆσας, 240

* ALDUS, καῖθεν.

† ALDUS, τὴν.

‡ ALDUS, ἔσω.

232. Βοτῆρας ἵππονόμους] τὰς μεγάλους φυλάττοντας τὰς ποιμένας οὗτοι γὰρ ἐνόμιζον καὶ ποιμένας αὐτῶν ἀνιηκέναι.

1b. Βοτῆρας] τὰς τὴν ποιμνὴν φυλάσσοντας λέγει κύνας, ὡς καὶ προῖων ἐρεῖ. Τὸ δὲ βοτῆρας καὶ ἵππονόμους, ἐκ παραλλήλου. Καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἵππονόμους εἶπεν. Ἴππονόμους γὰρ, ὁ τῶν ἵππων νομῆς. Ἡ ἵππονόμους τὰς μεγάλους νομῆς καὶ φύλακας τῶν ποιμνῶν. Ἴππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὡς περὶ καὶ τὸ βῆς. Καὶ τῆ μὲν ἐνὸς παράδειγμα τὸ βῆσαι· τῆ δὲ ἐτέρου, τὸ ἱπποβένος καὶ ἱπποβέκολος.

233. Ὡμοὶ, ἐκείθεν] ὡς οἰκεῦσαι τὰ ἔξω ἢ Τέκμησσα ἠγῶν· διὲ ἔν τὸν χορὸν τὰ μὲν ἐνθὸν ἀπ' αὐτῆς γῶναι, τὴν δὲ, ἀπὸ τῆ χορῆ ἔξω.

234. Ἄγων ἤλυθε ποίμναν] ὅρα ἵνα μὴ θαυμάσῃς, εἰ πρὸς τὸ ποιμνὴν ἐνικὸν ὄν, τὰ μὲν, καὶ τὰ δὲ ἀποδίδωσιν ὡς περὶ γὰρ λέγομεν αἰτίαν ἐπάγει ὁ δῖνα, τῶ δῖνι, τὰ μὲν ὡς προδότη, τὰ δὲ ὡς συκοφάντη, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γίνονται καὶ ἐνταῦθα. Καὶ ἕτερα μύρια τοιαῦτα εὐρίσκει πανταχῆ. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ τίς τῶν λογοποιῶν λέγων ἕτω, καὶ ζημίαι, τὴν μὲν, ἀπὸ τῆ ἀργεῖν τὴν χεῖρα, τὴν δὲ, ὡς ἀπὸ τῆς τῆ ὀφθαλμῶ καχεξίας, ἀλλως τε καὶ ποιμνὴν εἶπεν, ὁ ἐστὶν εἶδος περιπικόν. Καὶ πάλιν ἐν τῇ διαίρεσι, τὸ ὦν,

προῖταξε. Δεικνύς ὅτι ἡ ποιμνὴ, πλῆθος δωλοῖ ὡς περὶ γένος τῶν ὑστερον. Λέγει δὲ καὶ ὁ Λιβάνιος περὶ, κατὰ τὸ σχῆμα τούτο, εἰ φίλω, τῶ μὲν χαριῶμαι. Τὸν δὲ προσλήφομαι.

235. Ἐν τὰ μὲν] εἰ πρὸς τὸ ποιμνὴν ἐνικὸν ὄν, τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ ἀποδίδωσι. Δίον ποιμνῶν εἰπὴν ὡς περὶ γὰρ φαμεν, αἰτίαν ἐπάγει ὁ δῖνα, τῶ δῖνι, τὴν μὲν ὡς προδότη, τὴν δὲ ὡς συκοφάντη (καὶ ἕτερα μύρια ἔχεις εὐρίην τοιαῦτα πανταχῆ, ζητῶν) ἕτω καὶ ἐνταῦθα. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ τίς τῶν λογοποιῶν ἕτω λέγων, καὶ ζημίαι, τῆς μὲν ἀπὸ τῆ τὴν χεῖρα ἀργεῖν, τῆς δὲ ἀπὸ τῆς τῆ ὀφθαλμῶ καχεξίας. Ἄλλως τε εἰ καὶ ποιμνὴν εἶπεν, ἀλλ' ἐν τῇ διαίρεσι τὸ ὦν προῖταξε, δεικνύς τὸ ποιμνὴν πλῆθος δηλῶν καὶ ὡς περὶ γένος ὄν τῶν ὑστερον. Φησὶ δὲ περὶ καὶ Λιβάνιος, εἰ φίλω, τῶ μὲν χαριῶμαι, τὸν δὲ προσλήφομαι· εἰ ἔν γραφόντες, ὦν τὴν μὲν, καὶ τὰς δὲ πλευροκοπῶν, ἀγροῦσι τὰ μέτρα.

236. Πλευροκοπῶν] κατὰ τῶν πλευρῶν τύπτων.

237. Δύο δ' ἀργίποδας] ἀντὶ τῆ λευκόποδας. Ἴσως τὸν μὲν ἵνα, ἐνόμιζεν Ὀδυσσεῖα, τὸν δ' ἄλλον, Νέσωρα, ἢ Μενέλαον.

238. Τῆ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν] ἴσως τῆτον ἐνόμιζε Νέσωρα, ὅς ψευδομαρτυροῦντα κατ' αὐτῶ.

Μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβῶν,
 Παίει λιγυρᾶ μάστιγι διπλῆ
 Κακὰ δεινάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων,
 Κῆδεῖς ἀνδρῶν, ἐδίδαξεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ὡρα τιν' ἤδη κάρα κα-
 λύμμασι κρυψάμενον,
 Ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι
 Ἡ Φοὸν εἰρεσίας
 Ζυγὸν ἐζόμενον,
 Ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.
 Τοίαις ἐρέσσουσιν ἀπειλάς

245

250

241. Μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβῶν, παίει] διπλάσας τὸν χαλιόν, παίει τὸν κρινόν, ὡς λιγυρᾶ καὶ ἔξυφάνω μάστιγι ἵπποδέτην δὲ ῥυτῆρα, χαλιόν μέγαν μέγαν δὲ, πρὸς τὸ πικρότερον καθάψασθαι τὴν ἰχθρῶν.

243. Κακὰ δεινάζων] ἀντὶ τῶν βλασφημιῶν. Περιτίλλει δὲ καλῶς τὸν λόγον, φάσκουσα τὰ ῥήματα μὴ εἶναι τῶν Αἰάντος, ἀλλὰ θεῶν τινας ὑπεβολῆ. Δαίμονα δὲ φησὶ τὴν μανίαν. Δεινάζων δὲ, ἀπὸ τῶν δεινῶν, δεινάζω καὶ δεινάξω, ὡς φαινός, φαινόος.

Ib. Κακὰ δεινάζων] τὸ δεινάζω ἀπὸ τῶν δεινῶν γένησι, τροπὴ τῷ ι εἰς ν. δεινός γάρ ἢ λειφορία.

245. Ὡρα τιν'] ὦρα τινὰ ἡμῶν (ἀντὶ τῶν ἴκασον ἡμῶν) προεικυσάμενον τὴν ἰσθήτα, τῶν καλύμμασι τὴν κεφαλὴν κρυψάμενον. Ὅρων δὲ ἰσθρῶς, ὅτι ἐν μεγίστῳ κακῷ ἐστὶν Αἴας, τὸ μὴ κατὰ τὴν νόσον, τὸ δὲ, κατὰ τὴν ἀπειλὴν τῶν βασιλείων, διαπορεύεται τί πρακτικόν αὐτῶν, πότερον ἐγκαλυφάμενος φύγειν ἢ πομπὴν, ἢ ἀποπλεῖν ἐπιβάντας ἐπὶ τῶν κῶν. Καὶ ἔκ ἐστι μὲν μικρὸν, τὸ ἐάσαντας τὸν προσάτην ἀπαλλαγῆναι· ἀλλὰ σημαίνει διὰ τῶν τῶν ἐστὶν ὅτι τὰ ἐν ποσὶ δεινά· εἰώθασι γὰρ ἢ ἀπορῆντες ἐξ ἀρχῆς τοιαῦτα προσφέρειν.

Ib. Ὡρα] ὦρα τινὰ ἤδη τοὶ κῶν κρυψάμενοι, κλοπὴν ποδοῖν ἀρέσθαι ἦγεν καιρὸς ἐστὶν ἤδη τινὰ, τυτίσειν ἴκασον ἡμῶν, κρυψάμενον

καλύμμασι τὴν κεφαλὴν, ἀρέσθαι κλοπὴν διὰ τῶν ποδῶν. Ἠγὼν καιρὸς ἐστὶν ἤδη φύγειν ἡμᾶς διὰ ξηρίας ἢ ἐζόμενον ἴκασον ἡμῶν, κατὰ τὸν ταχύν ζυγὸν τῆς κωπηλασίας, μεθεῖναι διὰ τὸς ποντοπόρου ἦγεν, ἢ μεθεῖναι καὶ ἀπολύσαι ἐμὲ αὐτὸν καθεζόμενον κατὰ τὸν αἰτίον τῆς ταχύτητος ζυγὸν τῆς κωπηλασίας, διὰ τὸς ποντοπόρου. Μεγάλαις ἀπειλάς κωπηλατεύουσιν, ἦγεν κινῶσι κατ' ἡμῶν οἱ δύο βασιλεῖς. Φοβῶμαι τὸν λιθοβολισμόν θάνατον, ταχέως συλλυπησθαι μετὰ τῶν Αἰάντος. Ὅν τινὰ κρατεῖ μοῖρα ἀμέτρητος. Ἡ μεθεῖναι καὶ ἀπολύσαι ἐμὲ αὐτὸν διὰ τὸς ποντοπόρου, καθεζόμενον κατὰ τὸν ταχύν ζυγὸν τῆς κωπηλασίας.

Ib. Κάρα] οἱ γράφοντες κῶν, ἢ καλῶς γράφουσιν ἔχει γὰρ τὸ μὲν κῶν τὸ κῶν μακρόν τὸ δὲ κῶν, τὸ κα βραχύ, τὸ δὲ κῶν μακρόν.

249. Ζυγὸν ἐζόμενον] μὴ λάθῃς εἰς τὸ ζυγὸν ἐξῶθεν τὸ εἰς ἀλλ' ἔγω λέγω, ἐζόμενον ζυγὸν καθῆσθαι γὰρ καθέδραν φημὶν.

250. Μεθεῖναι] μετεῖναι, φύγειν. Ἐκασον ἡμῶν (φησὶ) δεῖ μεθεῖναι, τυτίσει ῥήματι ἰαυτὸν ἐν νηὶ, καὶ φύγειν.

251. Τοίαις] ἀντὶ τῶν μεγάλαις.

Ib. Ἐρέσσουσιν] εὐτόνεος κινῶσιν. Ἀπὸ ἱρισόντων ἀντὶ τῶν ἐλαύνουσιν, κινῶσι.

Δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
 Καθ' ἡμῶν πεφόβημαι
 Λιθόλευσον Ἄρην,
 Ξυναλγεῖν μετὰ τῷδε τυ-
 πείς, τὸν αἴσ' ἀπλασος* ἔχει.

255

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΤΕΚ. Οὐκέτι λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ σεροπᾶς
 Ἀίξας ὄξυς νότος ὤς, λήγει,
 Καὶ νῦν φρόνιμος † νέον ἄλγος ἔχει.
 “ Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκειᾶ πάθη,
 “ Μηδενὸς ἄλλα παραπράξαντος,
 “ Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει”.

260

* ALDUS, ἀπλατος ἴσχει.

† ALDUS, φρόνιμον.

Ib. Ἐρίσσειν] ἦεν κινῆσιν. Εἰκότως δὲ εἶπον τὴν λέξιν ὡς ναῦται.

252. Δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι] οἱ δύο ἄρχοντες οἱ Ἀτρεΐδαι.

253. Πεφόβημαι] εὐλαβῆμαι τὸ λυσθῆναι, καὶ ἄλλως μετ' αὐτῷ, ὃν δὴ μοῖρᾶ τις κακὴ κατέχει· λέγει δὲ τὴν μαίαν. Φησὶν ἔν ἢ τέμνησσα πεπαῦσθαι, ἀντὶ τῷ συμπαθεῖν αὐτῷ τῆς μαΐας, ἵνα πρᾶξιται τὰ τῆς ὑποθέσεως.

254. Λιθόλευσον Ἄρην] τὸν Θάνατον. Καὶ Ὀμηρος·

“ Γίνετ' Ἄρης ἀλαγινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσι.”

256. Ἀπλασος ἔχει] ἀπέλασος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπλασος, ἢ ἀπλησίασος, τῶτ' ἴσιν ἢ κακὴ ἢ μὴ παρέχουσα πλησιάζειν αὐτῇ τίνα. Τοῖς γὰρ μαινομένοις ἕδεις πλησιάζει, ἵνα μὴ τι κακὸν ὑπ' αὐτῶν πάθῃ.

Ib. Αἴσ' ἀπλασος ἔχει] ἐκέτι ἴσχει αὐτὸν τὸν Αἴαντα ἔτι ἀπλητος μοῖρα. Διότι αἴξας ὡςπερ νότος ὄξυς, χωρὶς λαμπρᾶς ἀστροπῆς, ἔπαυσε. Ἦγεν, ὡςπερ νότος ὄξυς μετὰ πολλῆς ἀχλύος καὶ σκοτεινότητος αἴξας ὁ Αἴας, τυτίσιν ὀρηκτικὸς χωρὶς τῆς λαμπρᾶς φρονήσεως ἠρμάσας ὁ Αἴας, ἔπαυσε νῦν, καὶ ἔχει τότε νέον ἄλγος φρόνιμον. Ἦγεν λυπῶνται μετὰ

αἰσθησεως καὶ φρονήσεως νῦν, τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκειᾶ πάθη μηδενὸς ἄλλα παραπράξαντος, μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει. Ἦγεν ἢ ἀπόβλεψις καὶ ἢ σόχασις εἰς πάθη οἰκειᾶ, μεγάλας ὀδύνας ὑποβάλλει μηδενὸς ἄλλα συμπράττοντος· ἢ κοινωνία γὰρ τῶν παθῶν φέρεται μεγάλην περιηγορίαν καὶ παραμυθίαν.

Ib. Αἴσ' ἀπλασος] ἀντὶ τῷ μεγάλῃ. Οὐκέτι κατέχει αὐτὸν ἡ μαΐα. Ἀλλὰ λήγει, ὡς ὄξυς νότος, ταχέως λήγει, ὡς γενόμενον τινῶν σημείων ἐπὶ τοῖς πνεύμασιν, ὥστε παρατείνει αὐτὰ ἢ ταχέως πεπαῦσθαι. Οἷόν ἐστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, “ Ἄλλ' ἔπισσε ταχέως· “ δουλινὸς γὰρ ἤρξατο.”

257. Ἄτερ σεροπᾶς] φασὶν οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ ὡς εἰ μὴ τύχον ἔσα ἀσραπῆ, ἦνικα ὁ νότος ἀρῆσται πνεῖν, ταχέως παύεται.

259. Καὶ νῦν φρόνιμος] ἐμψραν γενόμενος, ἤρξατο συμπαρακολεθεῖν τῇ συμφορᾷ, καὶ ἄλγειν.

260. Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν] γιωμικόν.

261. Μηδενὸς ἄλλα] οἷον, μηδενὸς συμπράξαντος, καὶ μετασχόντος τῶν ἀμαρτημάτων ἢ γὰρ κοινωνία τῶν ἀμαρτημάτων φέρεται τινὰ παραμυθίαν. Περισσὴ δὲ ἢ παρὰ πρόθεσιν·

262. Ὑποτείνει] ἐξέτινεν, ἀντὶ τῷ ἐξηπάσσειν·

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΧΟΡ. Ἄλλ' εἰ πέπαιται, κάρι' ἄν εὐτυχεῖν δοκῶ
 Φρέδε γὰρ ἤδη τῷ κακῷ μείων λόγος.
- ΤΕΚ. Πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τίς αἵρεσιν, λάβοις, 265
 Φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἠδονὰς ἔχειν,
 Ἡ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνῶν;
- ΧΟΡ. Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν.
- ΤΕΚ. Ἡμεῖς ἄρ' ἔνοσῶντες, ἀτώμεσθα νῦν.
- ΧΟΡ. Πῶς τῷτ' ἔλεξας; ἔκάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270
- ΤΕΚ. Ἀνὴρ ἐκεῖνος ἠνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
 Αὐτὸς μὲν ἠδέθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς.

ση· ὑπέτινεν ἀντὶ τῷ κάτωθεν εἰς ὄψος ἴτυνην· διατίθεισθαι δὲ τὸ διίσχωρίζεσθαι.

263. Εἰ πέπαιται] εἰ πέπαιται ὁ Αἴας τῆς ματίας, τατίειν εἰ πέπαιται ἡ ματία τῷ Αἴαντος, λίαν δοκῶ εὐτυχεῖν· διότι φρέδε τῷ κακῷ ἤδη γηνομένῳ, ὀλίγη καὶ ἡμίση ἡ φροντίς περὶ ἐκείνου.

265. Πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι] εἰ δοίη τις αἵρεσιν, πότῃρον ἂν προκρίνειας, λυπῶν τὰς φίλους αὐτὸς ἠδέσθαι, ἢ λυπῶν τὰς φίλους, καὶ αὐτὸς λυπεῖσθαι. Ἄριστα δὲ ἔχουσιν αἱ ἀντιθέσεις, τῶν μὲν οἰομένων ἐν εὐτυχίᾳ γηροῦναι, εἰ πέπαιται τὸ κακόν. Τῆς δὲ, βεβλημένη παρασησῆσαι, ὅτι ἐν χείροσι ἐστὶ τὰ τῷ Αἴαντος νῦν, ὅποτε καὶ παρακάλεθαι τοῖς ἀμαρτήμασιν. Εἰπόντος δὲ τῷ χορῷ ἐν εὐτυχίᾳ εἶναι, εἰ πέπαιται ὁ Αἴας τῷ κακῷ, ἰπάγει ἡ Τέκμησσα ὅτι κακόν ἐστι τῷ ἄλλῳ πράξαντι, καὶ τὸ πέπαισθαι τῶν δεινῶν παρακαλεθῆναι γὰρ τοῖς πεπραγμένοις, ἐν ὁδῷ πλείονος γίνεσθαι. Καὶ Εὐριπίδης, “Τὸ γὰρ ὀρθῶσθαι γινώμεν, ἰδούνα.” Πρὸς δὲ τὸ ὑπ' ἐκείνων ἀρμάνον, ὅτι ἐν εὐτυχίᾳ ἂν εἴημεν εἰ πέπαιται ἀντίθεσιν ἄλλῳ, πότῃρον ἂν ἔλοι, εἰ σοὶ δοῖα τις αἵρεσιν, λυπῶν τὰς φίλους, αὐτὸς ἐν ἡδονῇ διάγειν ἢ κοινοῖν τῷ παντός, καὶ αὐτὸς τε λυπεῖσθαι καὶ τὰς φίλους λυπεῖν; οἷον, ἔ μὲν Αἴας ἐν τῷ ματίᾳ ὦν, ἰτέρπητο, οἰόμενος τιμωροῦσθαι τὸς ἐχθρούς, ἐγὼ δὲ ἐλυπέ-

μην ἠρώσα αὐτόν. Νῦν δὲ παυσάμενος τῆς ματίας, καὶ αὐτὸς λυπεῖται ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις λυπεῖ δὲ πάλιν καὶ τὰς φίλους· νυνὶ ἢ διππλασάσαι τὸ κακόν. Τέτο δὲ ἀναπτύσσει ὁ χορὸς διὰ τῶν ἐπιφερομένων, τὴν τοῖς διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν, οἷον τὸ ἀμφοτέρως λυπεῖσθαι.

266. Φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἠδονὰς ἔχειν] ἄσπερ ὁ Αἴας ἐν ματίᾳ ὦν, λυπῶν ἡμᾶς, αὐτὸς ἠδέτο.

267. Κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι] ἀντὶ τῷ, κοινῇ λυπεῖσθαι ἐν φίλοις· κοινῇ λυπεσμένοις. Τατίειν, ἡμῶς τοῖς φίλοις λυπεσθαι.

268. Μείζον κακόν] τατίειν, τὸ λυπεῖν καὶ λυπεῖσθαι.

269. Ἡμεῖς ἄρ' ἔνοσῶντες] τῷτο ἡ Τέκμησσα λέγει διὰ τὸν Αἴαντα. Δέον δὲ εἰπεῖν, ὁ Αἴας ἔνοσῶς βλάπτεται, ἡμεῖς ἔπει, διὰ ταῦτα ὅτι εἰώθαμεν, ὅπνῃκα περὶ τινὸς τῶν γνωρίμων διηγῆμεθα ἀπόντος, ἐκ τῆς οἰκείης προσιώπως τὸς λόγους ποιῆσθαι, καὶ εἰς ἑαυτὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀναδέχεσθαι. Καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ Τέκμησσα τῷ Αἴαντος ἦν, καὶ τὸ ἐκείνου κακόν, οἰκείον ἐνόμιζεν. Ὅθεν σκοτινῶς εἰρησθα, δοκῶν, ἐξελπίτῃδες ἀπορῶντα τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς δεικνύσιν, ἵνα δῆλον διὰ τῶν ἔξης γένηται,

272. Οἷσιν εἶχετ' ἦγον, ἐπὶ τοῖς κακοῖς, οἷς εἶχετο, τατίειν ἐκατῷτο.

- Ἡμᾶς δὲ τὲς φρονεῦντας ἡνία ξυνών·
 Νῦν δ' ὡς ἔληξε, κἀνέπνευσε τῆς νόσῃ,
 Κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῆ, 275
 Ἡμεῖς θ' ὁμοίως ἔδεν ἦσσον ἢ πάρος·
 Ἄρ' ἐςὶ ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά ;
 ΧΟΡ. Ζύμφημι δὴ σοι, καὶ δέδοικα μὴ κ' θεῶ
 Πληγὴ τις ἦκοι. Πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος,
 Μηδὲν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται ; 280
 ΤΕΚ. Ὡς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίσασθαί σε χρή.
 ΧΟΡ. Τίς γὰρ ποτ' ἀρχὴ τῆ κακῆ προσιέπτατο ;
 Δήλωσον ἡμῖν τοῖς ζυναλγῆσιν τύχας.
 ΤΕΚ. Ἄπαν μαθήσῃ τῆργον, ὡς κοινωνὸς ὢν.
 Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἔσπεροι 285

273. Ἡμᾶς δὲ τὲς φρονεῦντας] γράφεται βλάποντας.

275. Λύπη πᾶς] τὸ πᾶς εἶπεν, ἵνα δείξῃ ὡς ὅλος τῆς λύπης γέγονε. Τὸ δὲ ἐξ ἀπλῶν, ἀντὶ τῆ μονουδῶν φησί. Πρῶτον γὰρ ἐλυπέμεθα ἡμεῖς μόνοι, νῦν δὲ καὶ ὁ Αἴας μεθ' ἡμῶν.

276. Ἡμεῖς θ' ὁμοίως] ἡμεῖς (φησί) κατ' ἄμφω τὲς καιρὸς συμβέβηκεν ἀνιάσθαι, αὐτῶ μὲν τότε ἐξισπότης καὶ τυρομένη, νῦν δὲ σωφρονήντος καὶ τυπεμένη.

277. Ἄρ' ἐςὶ ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν] ἀπλῶν μὲν τὸ τὲς φίλος ἀνιάσθαι. Δις τόσα δὲ, ὅτι καὶ αὐτὸς συναλγῆ.

278. Ζύμφημι] συνομολογῶ σοι, καὶ φοβῶμαι ἵνα μὴ ἔλθῃ πληγὴ τις ἐκ θεῶ. Πῶς γὰρ ἔχι, ἐπεὶ πεπαυμένος ὁ Αἴας δηλονότι τῆς μανίας, μηδὲν τι εὐφραίνεται. Ἀλλὰ μᾶλλον λυπῶνται, ἢ ὅτε ἦν ματιόμενος.

279. Πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος] πῶς γὰρ ἢ θεῶν τι εἶν κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τῆ κακῆ, μᾶλλον ἐν ἀνία διάσθαι ;

Ib. Πεπαυμένος] ἀντὶ τῆ σωφρονῶν.

280. Μηδὲν τι μᾶλλον] ἔδω γὰρ νῦν μᾶλλον. Εὐφραίνεσθαι παυσάμενος τῆς μανίας, ἢ ὅτε ταῦτα συνήχτο, εἰ καὶ ἀλοχος ἦν ἢ τότε χαρά. Διόπερ ἀπορῶν ὁ χορὸς, εἰς θεῶν ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ παρ' ἐκείνων ἐλθεῖν αὐτῶ

φησὶ τὰ δεινὰ ἵνα καὶ μετὰ τὴν νόσον χεῖρα διακίεται τῆ λύπῃ.

281. Ὡς ᾧδ' ἐχόντων] ὅτι κάκιον νῦν ἐκείνος ἔχει.

282. Τίς γὰρ ποτ' ἀρχὴ] ἀντὶ τῆ τίς θ' προσβολὴ τῆ κακῆτος αὐτὸν θεῶ.

Ib. Τίς γὰρ ποτ' ἀρχὴ] τῆτο τὸ γὰρ ἔμοιον, ὡς ἀνω ἔφημεν, τῶ, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τῆ Λαερτιάς ; ἢ τὸ γὰρ ἀντὶ τῆ δὲ νοστήον, διανοπαθίαν ἐξῶθεν σχετλιαζόντος τῆ χορῶ. Καὶ εἰ ὁ ποιητὴς ἔασε τῆτο δηλωσάσαι.

283. Ζυναλγῆσιν] ἦγον, συνασχομένους κατὰ τὰς δυστυχίας.

285. Κεῖνος γὰρ] προκατάσσει καὶ διήγησις τῆπραχθίντος ἔργου τῶ Αἴαντι.

Ib. Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς] περὶ πρῶτον ὕπνου. Πιθανῶς δὲ καὶ τὸ τε χρόνος πρὸς-καίται. Οἱ γὰρ ἐπιβελεύοντες, τότε τὰς ἐξῶ-δης ποιεῖνται ὥστε λαθεῖν τὰς παραφυλακάς.

Ib. Ἄκρας νυκτὸς] μὴ λάθῃς εἰς τὸ νυκτὸς ἐξῶθεν τὸ ἐπι, ἀλλ' ἔστιν ἢ τοιαῦτη γενεὴ πρὸς τὸ ἵνικα.

Ib. Ἄκρας νυκτὸς] τιτέσιν, τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, ἔμοιον τῶ, μίσησ κατήχη.

Ib. Ἠνίχ' ἔσπεροι] οἱ κατὰ τὴν ἐσπέρην. Ἡ, ὅτι ἢν ἐφαιρόν ἐτι οἱ ἔσπεροι ἀφῆρες. Ἡ, ὅτι ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. Συνεπῶς δὲ, καὶ ἢ κατὰ μαινό-

Λαμπτήρες ἐκέτ' ἦθον, ἀμφηκες λαβῶν
 Ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδος ἔρπειν κενάς.
 Κἀγὼ πιπλήσω, καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾶς,
 Αἴας; τί τήνδ' ἀκλητος, ἔθ' ὑπ' ἀγγέλων
 Κληθεῖς, ἐφορμᾶς πείραν, ἔτέ τε κλύων 290
 Σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὔδει στρατός.
 Ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἰεὶ δ' ὑμνέμενα,
 " Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει."
 Κἀγὼ μαθῆσ', ἔληξ, ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.
 Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν τύχας* 295
 Ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτεις ἄγων ὁμῆ
 Ταύρας, κύνας βοτῆρας, εὐκερῶν τ' ἄγραν,

* ALDUS, πάδας.

μαρτυρούμενοι. Καὶ ἐκ τῆς τῆ καιρῷ γὰρ ἰννοίας ἐπιβεβαιώστος, ἐπιθίσθαι περὶ πρώτων ὕπνοι.

Ib. Ἐσπύροι] ἐς εἰώθαμεν ἐν ἰσπύροις ἄπτειν διὰ τῆς τῆ σκοτίας παρουσίας.

286. Λαμπτήρες] οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνου.

Ib. Ἡθον] ἀντὶ τῆς ἦθοντο.

287. Ἐμαίετ'] ἐζήτησε.

Ib. Ἐξόδος] ἐξόδου, ἢ ἐξίλευσις, ἐκφορὰ δὲ ἐπὶ κερῶν.

Ib. Ἐξόδος κενάς] τὰς ἐκείναις χρηστικῶς γινόμεναις.

288. Κἀγὼ πιπλήσω] ἀντὶ ἐπιπλήξα· ἐπιπέπλησα.

290. Πείραν] φορέαν· ὄσον.

Ib. Οὐτὶ τε] ὡς περὶ παρὰ Διολέως τὸ ὅτι τε κοινὸν ἐστὶ κατὰ γένος, ἔτω καὶ παρ' Ἀττικῶν τὸ ἔτε τε, ὅταν ἔσται συντάσσεται, κοινῶς λέγεται.

Ib. Οὐτὶ τε κλύων] εἰώθασιν οἱ Ἀττικῶν τὰ θαλακτὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τῆς τῆς λέγοντες. Ἔστι δὲ τῆτο ὅμοιον τῶ παρ' Εὐριπίδῃ· τῶ

" Οὐτὶ τε δόξος ἐρῶ."

Ἐύρηται δὲ καὶ παρ' Ἰσοκράτῃ πολλά τοιαῦτα, καὶ κοινῶς (ὡς ἔπος εἰπῆν) παρὰ πᾶσι λεγομένοις τῶ χεῖρι.

292. Ἀεὶ δ' ὑμνέμενα] αἰεὶ θρυλλομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων, καὶ κοινά. Ἡ αἰεὶ ὑπ' αὐτῆς λεγόμενα πρὸς ἐμέ. Ὅμοιον δὲ τὸ ἦθος ἐκείνου. Ἄλλ' εἰς οἶκον ἴδου τὰ σωτηρίας ἔργα κόμισζε.

293. Γύναι] οἱ τιθέντες ἐπὶ τῶ γυναικὶ περισπωμένην, ἀμαθείς τῶν μέτρων. Ἐντυθέντες δὲ μαθανέντωσαν ὀξείαν τιθέναι· βραχὺ γὰρ ἐστὶ τὸ γυν· εἰ γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς γυνὸς τὸ μέλος γίνεταί, ἀλλ' ἐκβληθέντος τῆς ι, ἔμεινε βραχὺ· αἱ γὰρ παραγωγαὶ τῶν πρωτοτύπων βραχύτεραι.

Ib. Κόσμον ἢ σιγῇ] Ἐκ τῶν Καλλιστράτου. Ὡς περὶ γὰρ τὰ φύλλα κόσμον τοῖς δένδροις φέρει, τὰ δὲ ἔρια τοῖς προβάτοις, ἢ δὲ χαίτη τοῖς ἵπποις, ἢ δὲ γενεῖς τοῖς ἀνδράσιν· ἔτω καὶ ἡ σιωπὴ κόσμον ταῖς γυναιξὶ φέρει.

294. Κἀγὼ μαθῆσ', ἔληξ'] φοβηθεῖσα αὐτὸν ἐδρακάλυσα.

295. Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν] τῆτο μὲν ἀγνοεῖ ἢ τέκμησκα λέγειν. Τῆτο δὲ προείπεν αὐτῷ ὁ ποιητής, καὶ ἰνοχλεῖν ἐδίδε τὸν θεατὴν ταυτολογεῖντα.

296. Συνδέτεις] τὴς πάδας καὶ τὰς χεῖρας διδρασκημένους.

297. Κύνας βοτῆρας] τὴς πορφύρικῆς κύνες· ἢ γὰρ

Καὶ τὲς μὲν ἠύχενιζε· τὲς δ' ἄνω τρέπων,
 Ἐσφαζε, κάρραχιζε· τὲς δὲ δεσμίας
 ἠκίζεθ' ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτνῶν. 300
 Τέλος δ' ἐπαίξας διὰ θυρῶν σκιᾶ τινὶ
 Λόγους ἀνέσπα, τὲς μὲν Ἀτρείδων κάτα,
 Τὲς δ' ἀμφ' Οδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολὺν,
 Ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσασατ' ἰών.
 Κᾶπειτ' ἐπαίξας * αὔθις ἐς δόμους πάλιν 305
 Ἐμφρων μόλις πως ζῦν χρόνῳ καθίσταται
 Καὶ πλήρες ἄτης ὡς διοπτύει σέγος,

* ALDUS, ἀπαίξας. TURN. in marg. ἰπαίξας.

ἢ γὰρ ἀναίρει κατὰ τὴν σκηνὴν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς ἔξω τινὰς ἀνελίεν.

298. ἠύχενιζε] τὸν τραχιλοῦ ἀπέκοπτεν. Ἐλαιμοτάμει.

299. Ἐσφαζε, κάρραχιζε] ὡς περ' Ὅμηρος ἀπύρην φασίν· ὥστε κατὰ τὸ λαίμῳ γίνεσθαι τὴν σφαγὴν.

300. ἠκίζεθ' ὥστε φῶτας] δηλονότι κύνας βοτῆρας.

Ib. Ἐν ποίμναις πιτνῶν] ἀντὶ τῆ ἐμπιπτῶν ταῖς ποίμναις. Τυτίσιν, ἐπιτιθέμενος. Εὐροὶ ἐν τινὶ παλαιστάτῳ τῶν ἀντιγράφων βίβλων, τὸν παρόντα εἶχον ἔτιω γραφομένοι. Τὲς δὲ δεσμίας ἠκίζεθ' ὥστε φῶτας, ἐν πημναῖς πιτνῶν. Τυτίσιν, ἐν βλάβαις ἐμπιπτῶν. Ἀπὸ τῆ πημνῆ, ἢ βλάβῃ. Καὶ τῆ ἀποβολῇ τῆ ο, πημνῆ. Τὸ δὲ πᾶν τῆ λόγος, ταυτόν ἐστιν. Ἦλθε δὲ ὁ Αἴας ἄγων ὁμῶς συνδέτικος ταύρας, κύνας βοτῆρας, εὐκέρων ἄγραν. Καὶ τὲς μὲν ἠύχενιζε, τὲς δὲ ἄνω τρέπων ἔσφαζε καὶ ἔρραχιζε. Τὲς δὲ δεσμίας ἠκίζεθ' ὥστε φῶτας. Ἐν πημναῖς τε καὶ βλάβαις τοιαύταις ἐμπίπτων, ἐκ ἠσθάνετο δηλονότι.

301. Ἐπαίξας] ἢ μὲν Τέκμισσα ἀγνοεῖ τινι διήλεκται ἐκ τῆ προλόγου, ὅτι Ἀθηνᾶ ἦν ἢ λαλίσασα αὐτῶν. Τὸ δὲ, Σκιᾶ τινι, ὅτι ἢ συνέβαλε τὰ περὶ τὴν θεῶν, καὶ ὅτι ἴδιον τοῖς μαινομένοις καὶ τοῖς ματαίοις λαλεῖν. Ἀγνοεῖσα δὲ ὅτι ἢ Ἀθηνᾶ αὐτὸν ἐκάλεσε διὰ τῆ ἰπαίξας, τὴν ἔξοδον τῆ μαγίᾳ ἀνατίθεισι.

302. Ἀνέσπα] Ἦγεν, μετὰ βίας καὶ δευνοπαθείας ἀνέπιμπι. Τὸ γὰρ σχῆμα τῆ λέγῃ ἐνταῦθα, μυθοπαλαγῆ ἐστίν. Τὸ μὲν ἀνέσπα ῥῆμα, ἀντὶ μετοχῆς λάμβαν. Τὸ δὲ συντιθεὶς μετοχῶν, ἀντὶ ῥήματος, ἵνα ἢ ὁ λόγος ἔτω. Τέλος δὲ ἰπαίξας διὰ τῶν θυρῶν τῆς σκηνῆς, καὶ λόγους ἀνασπῶν σκιᾶ τινι, τὲς μὲν, κατὰ τῶν Ἀτρείδων, τὲς δὲ, κατὰ τῆ Ὀδυσσεύς, συντιθεὶς πολὺν γέλων, ἦγεν ἐποιοῦς πολὺν γέλων τοῖς ἀκύσει δηλονότι, διηγόμενος τὴν ὕβριν ὅσῃ ἐκτίσατο κατ' αὐτῶν.

303. Συντιθεὶς γέλων πολὺν] τυτίσει ῥήματα καταγέλασα λέγων. Κατὰ τῶν κριῶν ὡς κατὰ ἀνθρώπων ἐποιοῦτο τὴν κόλασιν.

306. Ἐμφρων μόλις] τὰ τρία ταῦτα παρισώσιν ὡς πᾶν βραδείας εἰς τὸ καθεστῆκε ἦμεν.

Ib. Ἐμφρων καθίσταται] ἀντὶ τῆ ἐν καταστάσει φρονήσεως ἐγένετο. Ἦγεν, ἔνως γίνεταί. Ἐμφρων δὲ καθίσταται μόλις πως σὺν χρόνῳ. Καὶ ἔπει διοπτύει τὸ εἶχον τῆς σκηνῆς, πλήρες ἄτης, τύψας τὴν κεφαλὴν αὐτῆ ἐβόησεν. Καὶ ἐν τοῖς δέμασι τῶν νεκρῶν ζῶων πωσῶν ἐκαθέζετο ἰσάνα τῆ προφατικῆ φόνος, συλλαβαν χειρὶ καὶ τοῖς ὀνυξὶ τὴν κόμην αὐτῶν δηλονότι.

307. Καὶ πλήρες ἄτης] ἢ ὅτι τῆτο ἀλγινὸν τὸ ἀνελίεν τὰ ποίμνια, ἀλλ' ὅτι δόμαρσέ τῆς τιμαρίας τῶν ἐχθρῶν.

Παίσας κάρα, θώύξεν' ἐν δ' ἐρειπίοις
 Νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔζ'ετ' ἀρνεία φόνε,
 Κόμην ἀπρίξ' ὄνυξι συλλαβῶν χερσί· 310
 Καὶ τὸν μὲν ἦσο πλείστον ἀφθογγος χρόνον.
 Ἐπειτ' ἐμοὶ τὰ δειν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
 Εἰ μὴ φανείην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος·
 Κάνηρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
 Καὶ γὰρ, φίλοι, δείσασα, τῆξχειρασμένον 315
 Ἐλεξα πᾶν ὅσον περ' ἐξηπιζάμην.
 Ὅ δ' εὐθύς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 Ἄς ἔποτ' αὐτῆ πρόσθεν εἰσήκωσ' ἐγώ.
 Πρὸς γὰρ κακῆ τε καὶ βαρυφύχε γόεσ

308. Θώύξεν] ἐξέλασε.

Ib. Ἐν δ' ἐρειπίοις] σὺ ἔξῃς, ἐν δὲ τοῖς ἐρειπίοις τῶν νεκρῶν τῶ ἀρνεία φόνε ἐρειφθεὶς. Ὅ ἐστιν, ἢ δὲ τοῖς πτώμασι τῶν νεκρῶν καταπιστῶν ἔκειτο. Θανμασῶς δὲ ὑπ' ὄφιν ἦχε τὰ πρᾶγματα, μεταξύ τῶν πτωμάτων τὴν φαντασίαν ἐπιδικαζόμενος· ἦσαν καὶ τὰ παρ' Ὀμήρῳ πρὸς τὸ Κύκλωπος· “ταυροσάμμιος διὰ μύλας.”

309. Ἐρειφθεὶς] ἀντὶ τῆς καταπιστῶν, ἐρμυμμένος. Πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτουσα, ἱερῆα κληῖνται, καὶ αἱ μὲν αἰ ἐπὶ τῶν ὄντων ὡς τὰ ἐρειπία. Τινὲς δὲ ἐρειφθεὶς γράφουσιν, ἢ ἐπιρριζάμενος.

Ib. Ἀρνεία φόνε] τῆτο πρὸς τὸ νεκρῶν ἀνάσσει. Ἐρριπταὶ δὲ τῆτο ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Ὅτι γὰρ ἀρεῖς μόνον ἦσαν, ἀλλὰ καὶ κριεὶ καὶ βίαι.

310. Ἀπρίξ] ὄλη δύναμις, ἰσχυρῶς, ἀσφραδῆς. προσπιφικότως. Ὅ οὐχ οἷον τὸ πρίσαι διὰ τὴν σύμφασιν.

311. ἦσο] ἦσαν ἐκείνητο· κενόνοσον, ἴσω, ὁ μίλλον ἴσω. ὁ παρακείμενος ἴκα. ὁ παθητικός, ἦμαι, ἦσο.

312. Ἐπειτ' ἐμοὶ] ἢ ἔχων ἐπιβολὴν τῆς αἰτίας τῶν περιπραγμάτων, ἐμὶ ἥρῳτα τὸ συμβαί. Πᾶν δὲ περιπραγμάτων, τὸν ἐμφορῆσατον

Διαρτα παρὰ τῆς γενικῆς πιναθῆσθαι τίνα ἐστὶν ἂ ἐπραξεν αὐτός.

313. Εἰ μὴ φανείην] ἦσαν, ἂν μὴ ἐγὼ δηλώσαιμι ἐμὴν τῷ Δίαρτι πᾶν τὸ συμβαί.

314. Κυρεῖ ποτέ] τὸ κυρῶ περισπαρμένως φησὶν ἢ συνήθηα καὶ Ἀττικῶν. Ἐν δὲ εὐκτε καὶ βαρύνουσιν αὐτὸ Ἀττικῶν μετὰ ἐκτάσεως τῷ υ, κύροι λέγοντες, ἀντὶ τῷ κυροῖν νῦν δὲ ἀντὶ τῷ κυρεῖ ὀριστικῆ ἔσται.

Ib. Κάνηρετ'] ἀντὶ τῆς, ἥροτο ἐν τίνι πράγματι ὑπάσχει.

317. Ἐξώμωξεν] ἐξέκωσον ὄμωξεν.

318. Ἄς ἔποτ' αὐτῆ] ἢ ἐκείνη (φησὶν) ὁ Αἴας ἐν τοῖς κακῆς ἀπολοφύρεσθαι, ἀλλ' ἦν καρτερικός. Ἐλεξεν ἔν (φησὶν) αἰ, κακῆ ἀνδρὸς πὸ ἀλοφύρεσθαι ὅποιον φησὶ καὶ Ἡρακλῆς ἐν Τραχινίαις.

“ Ἄλλ' ἀσθέντος αἰὲν ἐπόμενον κακῆς ”

Ὅ ἔν Αἴας πρὸς τῆτα, εἰ συνέθη τι αὐτῷ δεινὸν ὡς ταῦτος ἀνεβρυχάτο ἀντιξέκωσον, ἐδίδοτε δὲ εἰς προφατῆ γόον ἐξέπιπταν.

319. Πρὸς γὰρ κακῆ τε καὶ βαρυφύχε] ἀμφοτέρων ἀντὶ τῆς διελῆ νοητίαν. Οἱ δὲ λέγοντες τὸ βαρυφύχε ἀντὶ τῆς γενικῆς, καὶ διὰ τῆτο προστιθέντες τὸ υ, τάλῃθις ἠγνοῦσασιν· βαρῆφυχος γὰρ ὁ βαρῆαν καὶ λιθῶδη καὶ αἰε-

Τοιᾶσδ' αἰεί ποτ' ἀνδρὸς ἔξηγεῖτ' ἔχειν 320
 Ἄλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
 Ὑπεθέναζε ταῦρος ὡς μυκώμενος.
 Νῦν δ' ἐν τοιαῦδε κείμενος κακῇ τύχῃ,
 Ἄσιτος ἀνὴρ, ἀποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 Σιδηροκμήσιν, ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
 Καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι δρασεῖων κακόν.
 Τοιαῦτα γὰρ πῶς καὶ λέγει κωδύρεται.
 Ἄλλ', ὦ φίλοι (τέτων γὰρ ἔνεκ' ἐσάλην)
 Ἀρήξασθε εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι
 "Φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται φίλοι." 330

ΧΟΡ. Τέκμησσα, δεινά, παῖ Τελεύταντος, λέγεις

νητον ἔχων ψυχὴν, ἀλλὰ μὴ πρὸς πόλεμον ἐμπητικὴν καὶ πρόθυμον.

Ib. Ἐξηγεῖτο] ἱερμηνεύει· ἡ γὰρ ἐξηγησις, ἐπὶ θεῶν. ἱερμηνεία, ἐπὶ τῶν τυχόντων.

320. Ἐξηγεῖτ' ἔχειν] οἱ λέγοντες τὸ ἔχειν ἀντὶ τῆ ὑπάρχειν, ἀμαρτάνουσιν ὡς περὶ γὰρ φάμεν, τὰ δίκαια ποιεῖν καλῶ ἀνδρὸς ἔχει, ἔσω καὶ τῆτο ἔλεγε γὰρ ὁ Αἴας ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτο δυνάμει ἀνδρὸς, τὸ καθάπερ γυναῖκα κλαίειν, καὶ θρήνησιν εἰς ὕψος αἶψιν.

321. Ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων] ἦσαν ὑψηλοῦ, ὅμοιον τῷ ἄσκουον ἀσπίδος τε καὶ στρατῶ. τὸ ὀξύ, ἐπὶ μὲν φωνῆς ἔχει ἐναντίον τὰ βαυῦ ἐπὶ δὲ ὀφθαλμῶ καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύ. ἐπὶ δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύ.

322. Μυκώμενος] οἱ γράφοιτες βραχάμενος, καὶ μεγαθύοντες τὸ χω, διὰ τὸ μέτρον, ἴσως ἀμαθῆς· εἰσὶ καὶ γραμματικῆς καὶ μέτρων· κάλλιον γὰρ τὸ μυκώμενος πρὸς τὸ ταῦρος.

325. Σιδηροκμήσιν] τῷ σιδήρῳ φονιβεῖσιν· ὡς ἀνδροκμήσιν καὶ δῆλός ἐστι προσεκτικὰ πρὸς τὸν ἀκρατῆν, ἵνα προσέχη ἀκριβέστερον, προσδοκῶν τὸ συμβεβημένον.

326. Δρασεῖων] ἀντὶ τῶ φίλων καὶ μίλων κοῖπασαι· τὸ γὰρ δρασεῖω, τυφίω, πολεμείω, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ ἐνιστώτων καὶ μελλόντων τινῶν ἄλλων ῥημάτων παράγονται. Ἐγὼ μὲν τῷ δράσω μέλλοντος, τὸ δρασεῖω. Καὶ ἐκ τῆ τύφω τὸ τυφίω. Καὶ ἐκ τῆ πολεμείω,

τὸ πολεμείω. Ἐκ δὲ τῷ χρῶ ἰνέωτος, τὸ χρεῖω. Καὶ ἐκ τῆ κίχω τὸ κίχισω. Καλῶνται δὲ ἱερμηνεῖα, καὶ σημασίαι ἔχουσιν αἰ μέλλοντος.

327. Τοιαῦτα γὰρ πῶς] ἰσοκίτα κατὰ τινὰ τρόπον.

Ib. Καὶ λέγει κωδύρεται] τῷ βύλισθαι ἐρασινοι δηλονότι κακόν τι.

328. Ἄλλ', ὦ φίλοι] τῆτο πρὸς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς. Πιθανὴν δὲ τὴν πρόφασιν τῆς ἐξόδου φασίν, ἵνα μὴ δόξη τὸν Αἴαντα ἐν τοιαύτῃ συμφορᾷ καταλειπόμενον.

Ib. Οὐνεκ' ἐσάλην] καταχερσικῶς τὸ ἐσάλην, ἀντὶ τῆ ἰσοκίτη] εἴρηται. Κυρίως γὰρ τὸ ἐσάλην ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, οἷον ἐσάλην τὸ τίς σόντε τὸν πλῆν.

330. Φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε] οἱ τοιοῖδε φίλοι, ὅποιοι εἰς ὑμῖς, νικῶνται φίλων. Ἦσαν ἠπτόνται ἠπτόνται δὲ ὁ ἐρῶν τινος, καὶ πολλὴν ἀγάπην εἰς αὐτὸν τρέφων, κρατῆ δὲ ὁ ἐραόμενος. Ἄλλως· Φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε δηλονότι, καὶ οἱ κακοπραγῆντες ἀποπέμψουσιν αἰδῶ τινα τοῖς φίλοις. Ἦ ἔν Τέκμησσα, αἶτι δὲ γυγιῶσα καὶ ἀχμαλώτος, εἴχοντα τε αὐτὸν παραμυθίσθαι, ἀλλὰ τὸν χορὸν προτρέπεται εἰσεῖναι. Ἐπειδὴ δὲ ἀποτον τὸν χορὸν ἀπολιπῶν τὴν σκηνὴν, ἀναβοᾷ ἐνδοθὲν ὁ Αἴας, ἵνα μίση ἐπὶ χώρας ὁ χορός· τῆτο γὰρ ἰσχυρὸς Σιατῆς.

331. Τέκμησσα] λέγεις ἐν τοῖς νῦν κακῶς μαρτυρίασθαι

Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙΑ. Ἰὼ μοι, μοι.

ΤΕΚ. Τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον ἢ ἐκ ἠκέσασθε
Αἴαντος, οἴαν τήνδε θωύσσει βοήν * ;

335

ΑΙΑ. Ἰὼ μοι, μοι.

ΧΟΡ. Ἄνῃρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
Νοσήμασι ξυνῆσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙΑ. Ἰὼ παῖ, παῖ.

ΤΕΚ. ὦ μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾶ. 340
Τί ποτε μενοινᾶ; πῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

ΑΙΑ. Τεῦκρον καλῶ' πῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
Ληλατήσσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

* ALDUS, βοᾶν.

μαντεύσασθαι τὸν ἄνδρα ἡμῖν δυνάς τῶτ' εἶναι, ἐξ ᾧ δεικνῆ, παρὶς αὐτὸν προμεινυκέναι αὐτὸν ὡς αὐτὸν ἐργάζοντά τι κακόν, ἃ γὰρ ἐπραξεν ἀπολυζόμενος κριττὸν τὸ θανῖν ἠγύσεται.

332. Διαπεφοιβάσθαι] μεμαντεύσθαι, καὶ ἐσχάσθαι· φοιβάσθαι, φοιβάμαι, τὸ μαντεύομαι. Ὅθεν καὶ φοῖβος ὁ μάντις.

Ib. Διαπεφοιβάσθαι] ἐκμεινυκέναι παρὰ τὸν φῶτον ἢ ἀπὸ τῶν φοιβαμένων καὶ ἐθουσιώντων καὶ γὰρ ἐκεῖνοι μανία τινὲ ὅμοιον πάσχουσι τι.

334. Τάχ', ὡς ἔοικε] τάχα ὡς φαίνεται, μᾶλλον σιγάσει, ὡς νῦν αὐτῆ μᾶλλον παραξυμμία ἢ πρότερον. Εἶτα πρὸς τὸν χορὸν τὰ ἔξω, ἢ ἐκ ἠκέσασθε Αἴαντος οἴαν τήνδε θωύσσει βοήν; ἐμφαντικῶς δὲ τὸ θωύσσει. Καὶ γὰρ δὴ τὸν ἀποκριόμενον τὸ τῷ Αἴαντος πρόσωπον, ἀππετέρω χρήσασθαι τῷ φθίγματι, καὶ κωκώτερον βαύξιν. Δια τῶτο εἶπεν θωύσσει.

337. Ἄνῃρ ἔοικεν] ὁ ἄνῃρ ὁ Αἴας, ἢ παρών καὶ εἰσαεὶνος τῶς ξυνῆσιν, ἦγεν τοῖς πλησίον ἐκείνῃ κυμάνοις πλώμασιν τοῖς συμβᾶσιν ὑπὸ τῷ πάλαι νοσήματος, ἔοικε λυπεῖσθαι. Ἴδιον δὲ, τῷ λυπημένῳ, κομψὸν καὶ ἠλυπητὸν λήγειν τὸν λόγον.

340. Ἀμφὶ σοὶ] περὶ σέ.

Ib. ὦ μοι τάλαιν'] ἀποπορεύσεως τὸ ἦθος τὸ

μῖν, ἀποιμάζει, τὸ δὲ, καλεῖ τὸν παῖδα. Εἶτα πρὸς αὐτὴν ἐπαγορεύει, Τί ποτε μενοινᾶ; καὶ πάλιν καλεῖ τὸν παῖδα, καὶ αὐτὴν ἀπολοφύρεται ληληθότως; δὲ ἐμφάνει καὶ τὸ τῷ παιδὸς ὄνομα. Ἐδιδίω δ' ἢ μὴ ἀνέλη αὐτὸν ματῆριμος. Ἄλλως· τί ποτε μενοινᾶ; ἀντὶ τῷ πρῶτον μὴ πρὸς τὸν Αἴαντα λήγει τῶτο.

341. Πῦ ποτ' εἶ] πρὸς τὸν Εὐρύσακην ὃ γὰρ παυσαγωγὸς αὐτὸν ἔξω εἶχε.

342. Τεῦκρον καλῶ' πῦ Τεῦκρος] μεταλαίπει ὁ Αἴας ἐπὶ πολλὰ, ἵνα δὴ πλείονες αἰεθοναὶ γίγνωνται. Ἄλλως ἴδιον τῷ κακῶς ἔχοντος, τὸ μὴ εἶναι ἐν τῶν λυπέντων ποιῆσθαι τὴν ἀναφορὰν. Ἐπιζητεῖ δὲ Τεῦκρον, ἵνα παρήθεται αὐτῷ τὸν παῖδα, ὃν ἀφίσει τῷ χερῶ, μὴ εὐρῶν τὸν Τεῦκρον τὸ δὲ ἀπῆναι Τεῦκρον, χρήσιμον τῇ οἰκονομίᾳ· παρὼν γὰρ ἐκείλιν αὐτὸν πράξαι ἃ ἐδέλετο, νῦν δὲ μόνος τῆς γυναικὸς ἐγένετο κριττῶν. Ἄλλως· παῖ, παῖ, εἰπὼν, μεταπίπτει εἰς ζήτησιν τῷ Τεῦκρῳ ὑπὸ ἀμειχανίας, ὡς περὶ ἐπιλαθόμενος ἐκείνη.

Ib. Ἡ τὸν εἰσαεὶ] ἦγεν κατὰ τὸν ἔξω χρόνον πᾶντα. Τὸ αἰεὶ λέγεται ἐπὶ ἐπεώτερος καὶ παρεληλυθότος καὶ μίλλοντος. τὸ δὲ εἰσαεὶ ἐπὶ αἰεὶ μίλλοντος.

343. Ληλατήσσει] λίσαν ἐλάσει, λαφυραγωγῶσι· λητεύσει· περιήσει· ἀρπάσει.

ΧΟΡ. Ἄνῃρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε
 Τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ καὶ π' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345

ΤΕΚ. Ἴδὲ διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεςί σοι
 Τὰ τῷδε πράγῃ, καυτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΙΑ. Ἰὼ μοι φίλοι ναυβάται,
 Μόνοι ἐμῶν φίλων, μόνοι
 τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ, 350

Ἴδεσθέ μ' οἶον ἄρτι κῦ-
 μα φοινίας ὑπὸ ζάλης
 Ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

ΧΟΡ. Οἱ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν;
 Δηλοῖ δὲ τῷργον ὡς ἀφροντίσως ἔχει. 355

344. Ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν] ἐκ τῆ καλεῖν τὸν
 Τεύκρον σοχάζονται, καὶ ἀνοίγειν κελύκσιν, ἵνα
 αἰδισθῆναι θέσασάμενος.—

—Οἶον, καχ' ἂν αἰδισθῆναι με.—

—Ἡ οἶον, τάχα ἂν ἐφ' ἡμῖν αἰδισθῆ, ἀ-
 πολιτῶν ἡμᾶς ἀνάρχους καὶ ὑποχιμῖς τοῖς
 ἰχθύοις.

346. Διοίγω] ἀνοίγω.

Ιβ. Προβλέπειν δ' ἔξεςί σοι] ἐνταῦθα ἐγ-
 κύκλωμά τι γίγνεται. Ἴνα φανῆ ἐν μίσσοις
 ὁ Αἴας ποιμνίος. Εἰς ἐκπληξιν γὰρ φέρει καὶ
 ταῦτα τὸν θεατὴν τὰ ἐν τῇ ὄψῃ περιπαθήσειρα.
 Δείκνυται δὲ ξιφίρης ἡματαίμενος, μεταξὺ τῶν
 ποιμνίων καθήμενος.

347. Τὰ τῷδε πράγῃ] τὰς πράξεις αὐτοῦ ἕως
 ἐργάσατο.

Ιβ. Καυτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ] τετίστιν, ὡς δια-
 κινῆται.

348. Ἰὼ μοι, φίλοι ναυβάται] τάχιστα τὸ
 πᾶν ἀπὸ γαλιεῖ τῷ τροπικῷ. Βύλεται δὲ ση-
 μαῖνα ὅτι ὡς περ ἐκ μεγάλῃ χιμῶνος ὑπὸ κη-
 τήσους αἰέμων κῦμα τι ὑπολειφθὲν ἀπὸ τῆς γε-
 γονότος χιμῶνα εἴθε τὸ κῦμα ἐπὶ πλεόν μέ-
 νων. Λεῖπει δὲ τὸ ὡς, ἢ ἢ ὡς ἀμφίδρομον]

οἶον τὸ πανταχῶθεν περιτρέχον. Ἐξ ἔ τὴν
 ὑπερφολίαν τῆ κακῆ σημαίνει. Ὅτι κατ' ἐδὲν
 αὐτῷ ἐν εὐδία ἦν τὰ πράγματα.

350. Ὀρθῶ νόμῳ] ἴσῃν ὀρθότητι νόμῳ, ὡς
 περ εἰ τις εἴποι, εὐθεία σάβμη, ἴσῃν ἐν εὐθύτητι
 ἐστὶ δὲ κυρίως νόμος, ἔγγραφος συνθήμα, συν-
 ἴθια δὲ, ἀγραφος νόμος.

353. Ἀμφίδρομον] τὸ ἰλικουδίς, ὁ βαπ-
 τίξαι τὰς ναῦς.

Ιβ. Κυκλεῖται] σρέφαι κυκλέω, κυκλῶ, τὸ
 σρέφω κυκλώω δὲ κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω.

354. Οἱ μ', ὡς ἔοικας] ὁ χορός ἐστὶν ὁ λέ-
 γων ἢ γὰρ εὐπρεπὲς τὴν τέκμησσαν τὸν λό-
 γον ὑφαρπάξεν λεγόμενον πρὸς τὸν χορόν· ἐν
 ταῖς γὰρ ἀμφιβολίαις τῶν προσώπων δὲ τῆ
 ἡθῆς σοχάζεσθαι, καὶ διασέλλειν τὸ πρόσωπον
 ἔοικας ἔν (φυσί) ὅτι ἐν μεγάλῳ χιμῶνι γέ-
 γονας τὸ γὰρ ἀφροντίσως, οἶον, διὰ τὸ μη-
 δένα ἐπιμεληθῆναι σε, ἐν χιμῶνι γίγνομαι. Ἡ
 ἄτω πρὸς τὴν τέκμησσαν ὁ λόγος, νομίζω σε
 ἀληθῆ μοι μαρτυρημένας περὶ τῆς μανίας τῆ
 Αἴαντος· ἕτος γὰρ τὸ πρᾶγμα δείκνυσιν ἡμῖν,
 ὅτι μανικῶς διετέθη. Τὸ δὲ ὡς, καὶ τὸ ἄγαν,
 ἐκ παραλλήλου.

355. Δηλοῖ δὲ τῷργον] τῆτο λέγει, ὅτι τα
 παρῶτα

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΙΑ. Ἰὼ μοι γένος ναΐας
 Ἄρωγόν τέχνας, αἰλίαν
 Ὅς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,
 Σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορ-
 κα ποιμένων ἐπαρκέσον-
 τ' ἀλλά με συνδαΐξον.

360

ΧΟΡ. Εὐφημα φώνει μὴ κακὸν κακῶ διδῆς
 Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΑΙΑ. Ὅρᾶς τὸν Θρασύν, τὸν εὐκάρδιον,
 Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεσον μάχαις,

365

παρόντα ὑπὸ ματίας γενέσθαι παρίσσειν. Ἡ ἔτι, τὸ ἔργον, τῆτ' ἐστὶ τὸ ἐν πύταις εἶναι τὸν ναύτην, ὡς ἀδελφόν, καὶ παῖδα ἀνακαλιῖσθαι, καὶ τῆν αὐτῆ τύχην πρὸς ἡμᾶς ἀνακαλιῖσθαι, ἀλλὰ ὡς ἀφροντίως καὶ ἀποστατικῶς ἔχει τῆς ματίας. Ὅτι εἰ λέγει, πρὸς μόνον τὴν τέκμισσον τὸν λόγον ἔργου. Ἡ ἔτι, τὸ ἔργον δὲ ἔχει τὸ τρεῖς αὐτὸν λυπῆσθαι καὶ δυσχερῆσαι ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, ἀπαραμύθητον τῆτο δεικνύει, ὡς ἀφροντίως τῆς οικίας σωτηρίας ἔχει, καὶ διὰ καθ' αὐτὴ μελετᾷ.

Ib. Ἀφροντίως] ματικῶς.

356. Ναΐας] τῆς ναυτικῆς. Ἐπὶ ναυτικοὶ θεῶν αἰ νοσιῶνται.

Ib. Ἰὼ μοι γένος] τὸ ναΐας τέχνης, ἢ πρὸς τὸ γένος συναπτιῶν ἔτω, ὡ γένος ναΐας τέχνης, ἢ γένος, ὡ καύται ἢ πρὸς τὸ ἀρωγόν λαμβανόμενος ἔξωθεν τῶ ἔγκα, ἔτω, ὡ γένος ἀρωγῆ ἔγκα τῆς ναΐας τέχνης, τῆτ' ἐστὶ συμπεκίον ἔμοι καὶ πρὸς πάντα κίνδυνον συναπτιλαμβατέμενον.

358. Ἐπίβας] τῶν πῶν δειλοτότι.

Ib. Ἐλίσσων πλάταν] κωπηλατῶν εἰρηται ἢ παρὰ τὸ ἀμφιπέσας. Κωπηλατῶν δὲ, ἀπὶ τῶ κωπηλάτης, ἢ ἢ τὸ πᾶν, ὡς κωπηλάτης ἐπίβας τῶν πῶν.

360. Ποιμένων] τῶν κηδεμόνων, τῶν βο-

θῶν. Ὡς καὶ ποιμαίνουσι τὸ φροντίζουσι. Ποιμένων ἢ τῶν ἐμὲ ποιμαίνοντων καὶ θαλάσσωντων. Τὴν αὐτὴν ἢ μοι προαίρεσιν λάβει, καὶ εὐξαί με ἀποθανεῖν. Ἡ σφάζων με σὺν τοῖς Θρήμμασιν. Οὐ διὰ τὴν ἴπταν δὲ τῶν ἄλλων πικρὸς ἀν βλάται ἀναιρέσθαι, ἀλλὰ τὸ ὄντιος ὑφορώμενος τῶν ποιμένων. ἐν τῆτω δὲ τὸ ἦρος καὶ ἡ μεγαλοφροσύνη δεικνύται τῶ Αἰαντος.

Ib. Ἐπαρκέσοντα. ὑπηρετήσοντα.

Ib. Ποιμένων] μὴ λάβει εἰς τὸ ποιμένων ἔξωθεν τὸ ἀπὸ. Ἀλλὰ ἔτω λέγει, σὲ μόνον δέδορκα καὶ βλέπω φροντιστῶν ἐπαρκέσοντα. Τῆτ' ἐστὶ σὺ μόνος ἐφαίνε ἐμὸς φροντιστῆς εἰς τὸν παρόντα καιρὸν. Τὸ δὲ ποιμένων μεταφορικῶς εἰρηται, ἀπὶ τῶ κηδεμόνων καὶ γὰρ ὁ ποιμὴν κηδεμῶν τῶν προβάτων ἐστίν.

361. Συνδαΐξον] ὁμῶς διαφθερίζετε καὶ σφάζετε σὺν τοῖς Θρήμμασι.

362. Εὐφημα φώνει] τὸ εἰρηται, μὴ κακὸν κακῶ διδῆς ἄκος, μείζον ποιεῖ τῆς ἄτης τὸ πῆμα. Ἄτην δὲ τὴν ματίαν πῆμα δὲ τὸν θάνατον, ὡ ἐστὶ χεῖρον τῆς ματίας. Τῆτο δὲ φησὶν ἐπὶ ὁ Αἴας λέγει τῶ χερσῶ, ἀλλὰ σὺν με δαΐξον. Ἄλλως μὴ θεραπεῖαν κακῶ ἔτρον κακὸν ἐπισημαζέτης ἢ ἢ μὴ τῶ θανάτου διαλύσης.

Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας ;

ὦμοι * γέλωτος, οἶον ὑβρίσθην ἄρα ;

ΤΕΚ. Μὴ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὔδα τὰδε.

ΑΙΑ. Οὐκ ἐκτός ; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμῆ πόδα ;

Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.

370

ΧΟΡ. ὦ πρὸς θεῶν, ὑπείκει, καὶ φρόνησον εὔ.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ.

ΑΙΑ. Ἴω δύσμορος †, ὃς χεροῖν ‡

Μεθῆκα τὲς ἀλάστορας,

Ἐν δ' ἐλίκεσσι § βεσὶ καὶ

Κλυτοῖς πεσῶν αἰπολίοις,

Ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδευσα.

375

* ALDUS, Οἶμοι.

† ALD. ὦ δύσμορος.
§ ALD. ἐλίκεσι.

‡ ALD. ὃς χεροὶ μίν.

λίσησεν τὸ ὄνειδος πῆμα δι' αὐτοῦ, κατὰ περίφρασιν, τὴν αὐτὴν.—

—Μὴ τὴν αὐτὴν πλείονα πείσθησεν ἀρκεῖ γὰρ ἢ παρῆσα.

366. Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ] τοῦ μὴ φόβον ἱμποῦσιν προβάτοις.

Ib. Δεινόν] φοβερόν.

Ib. Χέρας] κατὰ τὴν ἰσχύν.

367. Οἶον ὑβρίσθην ἄρα] ὅτι ἴδεν αὐτῷ ἄλλο ἄπειται ὡς τὸ τῆς ἀσχημοσύνης, ὅτι κατὰ τῶν μηδινῶν ἀξίων ἠδρίσκατο.

368. Μὴ, δέσποτ' Αἴας] τῷτο Τεκμήσεως ἐστὶ, καὶ παρὰ μέρος γίνονται αἱ παραμυθίαι· οἶα τὰ τῶν φίλων ἐστὶν ἐν ταῖς τοσαύταις συμφοραῖς παραμυθεμένων. Ἴνα ἐκείνος μὲν ἀπαράλειπτον ἔχη τὴν παραμυθίαν, οἱ δ' ἐν μέρει τυγχάνουσιν ἀναπαύλης.

369. Οὐκ ἐκτός ; ἐκ ἀψορρον] πρὸς τὴν Τεκμήσασιν φασὶν ἐκείνοισι μὲν γὰρ διαλύγεται Αἴας δύναιτος αὐτῶν. Ἐνταῦθα δὲ τῆ Τεκμήσασιν ἐπιπλήσσει (εἰδόμενοι γὰρ τοῖς ἐγγυτέρω παρρησιάζεσθαι) ἔχ' ὡς αἰχμάλωτον ἔχουσι.

Ib. Ἄψορρον] ἐπισθόρμητον.

Ib. Ἐκνεμῆ] νέμω, τὸ βόσκω, καὶ τὸ δύναιμι, καὶ τὸ διοικῶ ποιητικῶς. Νέμομαι δὲ τὸ βόσκομαι.—

—“Καὶ νέμεται τὴν ὕλην τὸ πῦρ.”

Ἄπο τούτου καὶ νέμωμαι, τὸ πορεύομαι, ποιητικῶς.

371. ὦ πρὸς θεῶν] τῷτο ὁ χορὸς, τῆς Τεκμήσεως σιγησάσης διὰ τὴν ἐπιτίμησιν· ἢ μὲν πρὸς τῷτο ἀπεκρίπται ὁ Αἴας, ἀλλ' ἀνομιάζει πάλιν ἐστὶ γὰρ καὶ τῷτο ἴδιον τῶν καμνόντων, ὥστε μὴ ἀκολούθως φθιγγεσθαι.

373. Μεθῆκα τὲς ἀλάστορας] ἀλάστορας ἐνταῦθα λέγει, ἢ τὲς κακὰς καταχρηστικῶς, ἢ τὲς φονεῖς. Καὶ γὰρ τρόπον τινα καὶ οἱ Ἕλληες αὐτὸν ἀπεικτόνασιν, ἀπιστηρότεροι τὰ ὄπλα, καὶ τῶν παρόντων αὐτῷ γεγονότες αἴτιοι, δι' αὐτὸν ἐκ ἀνίξεται ζῆν, ἀλλὰ ἐθελήσῃ τεθνήσκειν· ὁ δὲ καὶ γέρον.

374. Ἐλίκεσσι βεσὶ] ἔλικας, τὰ περὶ τὲς καρπὺς φύλλα ἢ ἐνώτια λέγεται. Καὶ ἐλικώτατον ὕδωρ, τὸ ἐλικωδὴ ἔχον τὴν ρύσιν, ἢ διαυγίς· ἐλικώπις καὶ ἐλικωψ, εὐόφθαλμος.

375. Κλυτοῖς] κλυτὰ λέγει τὰ αἰπόλια, διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς τεραχὰς καὶ φωνάς.

377. Ἄλγους]

ΧΟΡ. Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις ;
 Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως ἔχ ὦδ' ἔχειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΑΙΑ. Ἰὼ πάνθ' ὄρων, ἀπάντων τ' αἰεὶ
 Κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίε * ,
 Κακοπινέσατόν τ' ἄλημα σρατῆ ;
 Ἡ περ πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἠδονῆς ἄγεις.

380

ΧΟΡ. “ Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ, κωδύρεται.”

ΑΙΑ. Ἰδοίμι δὴ νιν, καίπερ ὦδ' ἀτώμενος.

Ἰὼ μοι, μοι.

385

ΧΟΡ. Μηδὲν μέγ' εἴπης· ἔχ ὄρας ἴν' εἶ κακῆ ;

* ALDUS, Λαρτίε.

377. Ἀλγοίης] κανόνισον, ἀλγίω, ἀλγῶ· καὶ ἡ μετοχή, ὁ ἀλγίων ὁ ἀλγῶν, τῷ ἀλγίοντι, τῷ ἀλγῆντος καὶ τὸ ἐκτικόν, ἀλγίοιμι, ἀλγοίμι, καὶ τροπή τῆς μι ἑς νη, ἀλγοίην, ἀλγοίης, ἀλγίην. Λέγεται δὲ τὸ σχῆμα τῷ μεταπλασμοῦ. Μεταπλασμοὶ δὲ εἰσιν, ὅτι τέλος τινὲς ῥήματος ὑχρήσα, μεταβάλοις ἢ τέλος ἑτέρου ῥήματος ὑχρήσα· οἷον ἐστὶ καὶ τὸ κλύει· ἐστὶ γὰρ εἶναι κλύει, ἀπὸ τῆς ἐκλυοῦ, ἐκλυει, ἐκλυει. ἀλλὰ τὸ τέλος μετέβαλον, εἰς τέλος ἑτέρου ῥήματος προσηκτικῆ, οἷον ἐστὶ τῆσθε.

377. Ἐξεργασμένοις] ἐπιτετελεσμένοις, καὶ ἴασι ἐκ ἔχουσι, κατὰ τὸ Σιμωνίδεα, τὸ γὰρ γενημένον, ἐκ ἐπ' ἀρρέκτον ἔσται.

378. Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν] ἦγεν, ἐκ ἔστι γὰρ τῆσθε ὅπως γένοιτ' ἂν ταῦτα ἔχ ἔτω διακῆσθαι.

378. Ὅπως ἔχ ὦδ' ἔχειν] ὅπως ταῦτα μὴ ἔτωσθε σχοίη. Οὐχ ἔτωσθε διακῆσθαι.

379. Ἀπάντων κακῶν ὄργανον] ἀντὶ τῆς παύρη, καὶ περιέρρη.

381. Κακοπινέσατόν] τὸν πῖνον, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς ἰδίας, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς ἴθυς· ἐνταῦθα δὲ τὸν κακοπίνον, ἀντὶ τῆς κολάκουμα. Τρίμα κακοπινέσατον· Πινώδιε γὰρ, ἀδόκιμον τῆς γάμης, καὶ ἔ καθαρόν. Ἄλλοτε ἄλλα νοῶν.

Πῖνα, ὁ ῥύπος, δι' ἐνὸς ν· πῖνα, τὸ ὄσρεον, διὰ δύο νν.

382. Πολὺν γέλωθ'] τὸτο μάλισα αὐτῷ ἀπεται, τὸ τῷ ἐχθρῷ καταγέλασον εἶναι.

383. Ξὺν τῷ θεῷ] κινδυνύει εἰς ἐναντίον εἶναι τὸ διανόημα. Ἐὰν νομίζωμεν φάσκον τὸν χορὸν ὅτι θεοῖς ἀρέσκει γελᾶν ἐκείνον, καὶ ἐφίεσθαι σοι· τῆτο γὰρ προτροπὴν μᾶλλον φέρι εἰς τὸν θάνατον Αἴαντι. Ἀκυσίον ἔν ἔτωσθε, ἔχ ὅτι θεῶν ἀρέσκει γελᾶν ἐκείνον. Ἄλλ' ὅτι θεῶν βυλομένων, καὶ τὰ κακὰ μεθίσταται εἰς τέρψιν εἰκὸς ἔν καὶ ἡμῖν (φροσίν) βοηθεῖσαι τὸ θεῶν ἢ ἔτωσθε, θεῶς καὶ τὸ γελᾶν καὶ τὸ κλαίειν δίδωσι. Πῶς ἔν σὲ ἔχει καταγελάσαι Ὀδυσσεύς, αἰτίος σοι γεγονώς τῆς αὐτοχίας, ὅπως παρα θεῶν δίδεται ;

384. Ἰδοίμι δὴ νιν] τῷ χορῷ τὸν περὶ θεῶν λόγον ἐμβλαλλομένον, ἐκ ἐφίεται ὁ Αἴας· ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἰδίας δυνάμειος ἐπαίρεται φροσίν ἔν, ἴδοίμι αὐτὸν, καίπερ ἔτωσθε κακόμενος· δῆλον γὰρ ὅτι ἀμύνομαι, εἰ καὶ θεοὶ συλλαμβάνουσιν αὐτῷ.

Ib. Ἀτάμενος] αἰτιος πεπληραμένος.

386. Μηδὲν μέγ' εἴπης] ὅποιον καὶ τὸ ἐν Ἠλέκτρα, μηδὲν μέγ' αἴψης. Τῆτο δὲ πρὸς τὸ ἴδοίμι δὴ νιν, καίπερ ὦδ' ἀτώμενος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΑΙΑ. Ἰὼ Ζεῦ, προγόνων πάτερ*,
 Πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον,
 Ἐχθρὸν, ἄλημα, τῆς τε δις-
 σάρχας ὀλέσσης† βασιλῆς‡,
 Τέλος θάνομι καὶ αὐτός;

390

ΤΕΚ. Ὄταν κατεύχη ταῦτ'§, ὁμῆ κάμοι θανεῖν
 Εὐχῆ· τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σὲ τεθυηκός.

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΑΙΑ. Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, ἔρεμβος||
 ὦ φαεινὸν||| ὡς ἐμοί,
 Ἐλεσθ', ἔλεσθ' οἰκήτορα,

395

* ALD. ὦ—προπάτωρ. † ALD. ὀλέσσης. ‡ ALD. βασιλῆς.
 § ALD. ταῦθ'. || ALD. ἔρεβος. ||| ALD. ὦ φαινότατον.

387. Ἰὼ Ζεῦ] κί τοιαῦται προσφωνήσεις ἢ
 θηλυκοὶ τὴν ὑπόθεσιν, παραλαμβάνουσαι τὸ
 μέλλον, ἀλλὰ προσοχὴν ἐργάζονται τῷ θεῷ,
 προσδοκῶντι πῶς τὸ θεῖον ἀπαντήσουσιν.

Ib. Προγόνων] πρόγονος, πατήρ, πάππος,
 καὶ οἱ ἀνωτέρω. Ἀπόγονοι, υἱός, ἔγγονος, καὶ
 οἱ κατωτέρω. Πρόγονοι, καὶ οἱ ἀπὸ προτέρου
 γάμου γεννημένοι, ἃν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ
 εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον. Λίγονται δὲ πρό-
 γονοι πρὸς τὰς ἀπὸ τῶ δευτέρου γάμου γε-
 μίνους. Ἐπίγονοι δὲ λίγονται οἱ ἀπὸ τοῦ
 δευτέρου γάμου.

Ib. Προγόνων πάτερ] οἱ γράφοντες προγό-
 νων προπάτωρ, ἐκ ἰσασί τε περὶ τῶν μέ-
 τρων δὲ ἢ ἢν πάτερ γράφειν, ὡς καὶ ἐν τινι τῶν
 βιβλίων εὑρεται.

Ib. Πάτερ] Ἀρχηγὸς τῶ γένους τῷ Αἰαν-
 τος ὁ Ζεὺς· ἔπειτα ὁ Αἰακὸς ἐλέγετο υἱὸς τῷ Διὶ,
 ἔξ ἢ Πηλεΐδης καὶ Τηλεμαχῆ. Ὄν Ἀχιλλεὺς καὶ
 Αἴας.

389. ἄλημα] πλάνη καὶ παραλογιστικὸν πα-
 νέρημα, ἢ περίτριμμα παρὰ τὸ λίκναι.

392. Ὄταν κατεύχη] ἐπειδὴ τῆς παραμυ-
 θίας ἐκ ἠδυνῆθη αὐτὸν μεταθῆναι, δοκεῖ ἐκ τῶ-
 των αὐτῶν μεταθῆναι. Κάμοι ἢ κεύχε ἀπο-
 θανῆν. Εὐχομαι δὲ τῷ θεῷ, καὶ εὐχομαι τῷ
 ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ ἢ τὴν εὐχὴν ποιῆσαι. Κατεύ-
 χομαι δὲ, τὸ καταρῶ.

Ib. Κατεύχη] εὐχομαι τῷ θεῷ ἀντὶ τῆ ὑ-
 πίσχομαι· ἔθεν καὶ εὐχὴ ἢ ὑπόσχομαι. Ὡς τὸ,
 τὰς εὐχὰς μου τῷ κυρίῳ ἐποδώσω.

394. Ἐρεμβος] ἔρεμβος χρὴ γράφειν διὰ τὸ
 μέτρον, καὶ φαινόν, ἢ φαινότατον. Ὁμοίον
 γὰρ χρὴ εἶναι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κάμῳ.

395. ὦ φαινότατον ὡς ἐμοί] τατέσιν, ὡς
 ἐμοὶ φαινότατον τῷ ἄλλῳ, ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῆ
 ἢ παρέλκει τὸ ὡς. Λέγει δὲ σκότος, ἐμὸν φάος,
 ὡς αἴτις τὸν θάνατον σωτηρίαν νομίσουσιν.

396. Ἐλεσθῆ] ἀντὶ τὸ ἀπλῶς λέγειται. Ἰσθ'
 ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τῶ προτιμῆσαι.

397. Οὔτι

Ἔλεσθέ μ'· ἔτε γὰρ θεῶν

Γένος, ἔθ' ἀμερίων

Ἔτ' ἄξιός βλέπειν τι-

ν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων.

400

Ἄλλά μ' αἰ Διός γ' ἀλκίμα θεὸς

Ὀλέθριον αἰκίζεις.

Ποῖ τις ἔν φύγη;

Ποῖ μολὼν μενῶ;

Εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι,

405

Τοῖς δ' ὄμῃ πέλας,

Μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα.

Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος

Ἄν με χειρὶ φονεύοι.

ΤΕΧ. Ὡ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον

410

397. Οὔτε γὰρ θεῶν] ἔτε θεῶν ἔτε ἀνθρώπων γένος ἔβην ἐπὶ ἀξίον μοι εἰς ἀφίλιαν. Ἄριστον τοῖσιν ἔξιναι τῷ βίαι. Ἡ ἔτως, εἰς ὅσων ἀνθρώπων. Ὁφίλια ἐκ εἰσὶ μοι οἱ ἀνθρώποι, ἔτε οἱ θεοί. Τί ἔν ζῆ;

399. Βλέπειν τί' εἰς ὄνησιν] τὸ τίνα ἢ πρὸς τὸ ἀμερίων συντακτικόν. Ἡ τὸ μὲν γένος κατὰ καιρὸν λαμβάνει πρὸς τῆτο, σύναπτε δὲ τὸ τίνα πρὸς τὸ ὄνησιν. ἄσπερ καὶ τὸ ἀνθρώπων, ἢ πρὸς τὸ ἀμερίων, ἢ ἢ τὸ αὐτό. Ἡ πρὸς τὸ ὄνησιν, ἔτως, ἔτε γὰρ ἀξίός εἰμι βλέπειν τὸ γένος τῶν θεῶν, ἔτε τῶν ἀμερίων εἰς τιὰ ὄνησιν ἀνθρώπων· τῶν ἔστιν, ἢ δὲ μὲ ἀπὸ τῆς ζῆν, ἐχόμενον τοῖς θεοῖς, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων διόχοντα, ἢ ἀνθρώπων εὐτυχῆσαι μοι γένετα. Ὅπως γὰρ καὶ τὸ ἀνθρώπων εἰς τὸ ἀμερίων συνάπτων, ἔτω τὸ ὄνησιν ἔρως.

402. Ὀλέθριον] ὀλεθρίως εἰπεῖν ἔδει· ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐμὲ ἐπήρατο, καὶ ἐστὶν ἀρσενικόν, ἐχ (ἔσπερ τινὲς οἴονται) ἑδῆτερον.

403. Φύγη] γράφεται τράπη.

404. Ποῖ μολῶν] ποῖ ἰθὺν παραμηνῶ· πανταχῆ γὰρ ἔπιται ἡ θεὸς αἰκίζομένη.

405. Εἰ τὰ μὲν] τινὲς λέγουσι τὴν περὶ τῶν ὄπλων κρίσιν, καὶ τὸ φθίνει πρὸς τὴν Ἀθηναίων ἀποδιδοῦσαι, καὶ ἔπερ' ἄττα· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἔτω, τὰ μὲν τῶν ἡμετέρων φθίνει καὶ

φθίρεται· λέγω δὲ τὸ τιμᾶσθαι, καὶ παραπάντων αἰδέσιμον εἶναι, καὶ μετὰ τῷ λειογισμένῳ πράττειν ὅσα καὶ φίλοιμι. Ἄσπερ ἐμοὶ πρῶτον ἀνθῆντα, νῦν καταφθί, καὶ εἰς ἑδῆν χωρεῖ, παραπλησίως τοῖς προκειμένοις θρήμμασιν. Ἡ τὸ φθίνει ἀντὶ τῷ φθίρεσιν. Οὕτω τὰ μὲν ἔπει τὰ συμβῆντα μοι κακὰ φθίρεσί με, εἰς μνήμην ἐρχόμενα.

407. Μωραῖς δ' ἄγραις] διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν βοτῶν, ἢ λαθῶν μωρᾶς διαχρίστατο.

408. Δίπαλτος] ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, οἷον περιδέξιος με φονεύοι. Παντὶ σθένει, ὡς δίδυμος· ἢ ὁ στρατὸς με φονεύει λαβῶν τὰ δίπαλτα δοράτια, ὡς Πίος φησὶ, ἀπὸ τῷ πάλλα. Ἄφ' ἔ ἐν ἄλλοις ἔτος παλτὸν λέγω πῦρ τὸν κεραινόν, ὡς ἀνωθεν παλλόμενον.

1b. Δίπαλτος] ἦρκεν δίπλη χειρὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. Δηλοὶ δὲ διὰ τῆς τὴν κατ' αὐτῷ σφοδρᾶν ὄρην τῷ στρατῷ.

409. Χειρὶ φονεύοι] τῶν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλὴν προβάλλεται.

410. Τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνῆν] τοιαῦτα φωνῆν ἢ πρότερον ἐκ ἂν ἔτλη γενναϊότατος ἂν. Χρήσιμον, τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς χρεῖαν, ἦρκεν τὸ συντελεθῆν εἰς τι. Θέλω ἔν ἐνταῦθα δειξάν, ὅτι ἀσυντελεῖς φωνῆν τοιάδε ἄνδρα, ἢ ἐδῆποτε ἔτος πρότερον ὑπέμεινεν ἂν φωνῆσαι.

Φωνεῖν, ἃ πρόσθεν ἔτος ἐκ ἔτλη ποτ' ἄν;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΑΙΑ. Πόροι ἀλίροθοι, πάραλά τ' ἄντρα,
Καὶ νέμος ἐπάκτιον,
Πολὺν πολὺν δαρὸν τέ με*
Κατεῖχεται ἄμφι Τροίαν †
Χρόνον ἄλλ' ἐκέτι μ' ἐ-
κέτ' ‡ ἀμπνοὰς ἔχοντα
Τῷτό τις φρονῶν ἴσω.

415

Ω Σκαμάνδριοι § γείτονες ῥοαί,
Ἐύφρονες || Ἀργείοις,
Οὐκέτ' ἄνδρα μὴ |||
Τόνδ' ἴδῃτ', ἔπος
Ἐξερῶ μέγ', οἶον ἔ

420

* ALD. πολὺν με δαρὸν τε δὴ.

† ALD. TURN. Τροίαν.

‡ ALD. μ' ἐκέτι.

§ ALD. Σκαμάνδριοι.

|| ALD. εὐφρονες.

||| ALD. με.

412. Πόροι] ποταμοί.

413. Καὶ νέμος ἐπάκτιον] τὸ ἄλσος τῆ ὄρεος τῆς Ἰθῆς τὸ παράλιον. Ἀκτὴ, δὲ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν Θαλάσσει· αἰγιαλός, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός.

Ib. Νέμος] ἦγεν παραθαλάσσιον ἄλσος, ὅπερ ἐστὶ πλοσίον Σκαμάνδρου καὶ τῆ Σάνθης.

415. Κατεῖχεται] εἶχεται. Κατεῖχεν γὰρ λέγεται τὸ κρατεῖν, καὶ ἔχει τὸ ἐναντιὸν τὸ ἀπολύειν.

416. Ἄλλ' ἐκέτι] ἔξειτε δηλονότι.

417. Ἀμπνοὰς ἔχοντα] ἦγεν ζῶντα.

418. Ἰσω] ὅτι ἐκ ἔχω ἐτι ζῆν.

419. Ω Σκαμάνδριοι] ἐκ ἐστὶν ἡ διεσολῆ πρὸς τὰς Τροίας, ὡς τῶ Σκαμάνδρου μᾶλλον τὰ τῶν Ἑλλήνων αἰρημένα, ἀλλ' οἶον, ἐμοὶ ἔχθραὶ ῥοαί, εὐφρονες δὲ τοῖς Ἀργείοις τοῖς ἐμοῖς ἔχθροις. Ταῦτα δὲ πάντα ἐστὶ τῷ ἀνακ-

ρισμένῳ τὸν Θάνατον. Εὐφρονες Ἀργείοις διὰ τὸ ποτόν. Ἐμάρων μὲν γὰρ, ὁ φρόνιμος· Εὐφρων δὲ, ὁ κῆρς καὶ εὐφραντικός.

420. Ἐύφρονες] εὐφραντικοί, διὰ τὸ κλεῖσθαι καὶ πίνειν καὶ τὰλλα χρῆσθαι ὑμῖν.

421. Οὐκέτ' ἄνδρα] ἔκρησται τῷ Αἴαντι μεγαλαυχῆσθαι. Ὅταν μὲν γὰρ τις ἐν μετρῆ διαγωγῇ ἢ, τότε εὐσχημον περιστέλλει τὰ ἑαυτοῦ πλεονεκτήματα· ἀπνηδικότα δ' ἄνδρα ἐκ ἄν τις μὲμφαίτο εἰ μεγαλαυχῆται. Ὅποια καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῷ τιλεῖ ἄν, πρὶ τῆς ἀνδρίας αὐτοῦ διεξῆμι. Καὶ γίνονται ἐπίτασις τῶ πάθος, ὅποταν τὸ τοιοῦτο διαφείρηται. Ἐτι δὲ αἰξεται τὸ πάθος ἐκ ὑπὸ ἄλλῃ λεγόμενον, ἀλλ' ὑπὸ αὐτῶ.

423. Ἐξερῶ] κομπᾶσω.

Ib. Οὐτίνα] εἰδὲνα ἄλλον δηλονότι εἶδεν ἀπὸ στρατῶ.

427. Πρέκνεται]

Τίνα Τροία στρατῷ
Δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἀπο
Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄ-
τιμος ὧδε πρόκειται.

425

I A M B O I.

ΧΟΡ. Οὔτοι σ' ἀπέργειν, ἔθ' ὅπως ἔῷ λέγειν
Ἐχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙΑ. Αἰ, αἰ· τίς ἂν πότε ὦθ' ὧδ' ἐπώνυμον
Τεμόν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰρ πάρεςσι καὶ δῖς αἰιάζειν ἐμοὶ,
Καὶ τρίς· τοιέτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
Ὅτε πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
Τὰ πρῶτα καλλιῖσι· ἀριεύσας στρατῷ,

430

435

427. Πρόκειται] προκείμενος εἶμι εἰς ὅψιν πάντων θαλονότι.

428. Οὔτοι σ' ἀπέργειν] ὁ χορὸς ἐστὶν ὁ λέγων ἐπίδωσι γὰρ τῷ χορῷ κἀμνοντι. Ὅπερ ἐστὶν εἶδος παραμυθίας. Ἡ Τεκμησασα τῆτο εἰς ἴππια. Ἀπέργω τινὰ βυλόμενον ἐνεργεῖν τιν ἀπέργω δὲ τὸν ἀρξάμενον, καὶ ὅσοι οὖν τῷ ἔργῳ ἀνύσανται.

429. Ἐχω] ἀπὸ τοῦ δύναμαι.

430. Αἰ, αἰ] ἐντεῦθεν μακρὰν ῥῆσιν μικρῶν ἐλάσας. Ἐστὶ καὶ τῆτο ἀρχαιότροπον, τὸ πρὸς τὰς ὀνομασίας ἐκφέρειν τὰς συμφορὰς. Καλῶς μὴ εἶν πράττων ἐκ ἂν ἐμείνητο τοῦ διορηκτοῦ, ἐν συμφορᾷ δὲ ὦν. Ἐπώνυμον συνῶν ἐπιθεῖν καὶ ἐπώνυμον τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. Ἐπιῖξαι δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὸ αἰ αἰ τὸ Φριπτικόν.

431. Ξυνοίσειν] συνδραμεῖν, καὶ συνεταχῆναι, καὶ εἰς ταῦτόν ἔλθειν.

433. Ἐντυγχάνω] περιπίπτω.

434. Ὅτε] ἢ σύνταξις, ὅτι ὁ πατήρ Τελαμῶν ἔλθεν ἀπὸ τῆς Τροίας εἰς τὸν οἶκον φέρων πᾶσαν εὐκλείαν, τὰ πρῶτα καλλιῖσι καὶ ἰξάμετα γέρα τῷ στρατῷ, λέγω τὴν Ἡσιόνην, ἡμίνας καὶ ἀριστοὺς φανίσι. Πρῶτος γὰρ τὸ

Τροίας εἰσεπήδησε πῆχος, στρατὸν δὲ λέγει δὲ κατὰ τῆς Τροίας Ἡρακλῆος ἠγάγετο, ἀμυνόμενος· Λαομείδοντα, διὰ τὸ μὴ τὴν ἴππικον λαβεῖν, ἕως ὑπέσχετο αὐτῷ δῶναι, εἰ τὸ κῆτος ἀνέλοι. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι. Τὸ δὲ εὐκλεία καὶ τὰ πρῶτα καλλιῖσι ταῦτόν ἐστιν, εἰ καὶ τινος τῶν ἀμαθῶν τὸ ἀριεύσας ἀπὸ τῆς ἄρις λαβεῖν, λέγῃσι, βυλόμενοι συνεταχῆναι τὰ πρῶτα καλλιῖσι, ἃ ἐκ ἄλλο ἔδον ἢν ἄλλ' ἢ εὐκλεία. Οὕτω δὲ εὐρίσειε καὶ προίαν· λέγω δὲ τὸ, ὅτι αὐτὸς ἔσχε σέφρονον εὐκλείας μέγαν.

435. Τὰ πρῶτα καλλιῖσι] ἔλθε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πάλαι πορθήσας τὴν Ἴλιον, ἔχων μὲθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἀρίστην τῶν Ἑλλήνων, ἔργον τὸν Τελαμῶνα καὶ ἄλλους. Μετὰ δὲ τὸ πορθῆσαι, ἔδωκε τῷ Τελαμῶνι γέρας, τὴν ἀδελφὴν Πριάμην τὴν Ἡσιόνην μὲθ' ἧς ἐγέννησε τὸν Τεύκρον. Ἐκάλεσε δὲ Τεύκρον, ἵνα δείξῃ ὅτι ὁ παλαιὸς ἑκαῖνος Τεύκρος ἦν πρόγονος Πριάμης καὶ Ἡσιόνης.

Ib. Τὰ πρῶτα] ἔργον, τὰ τιμιώτατα γέρα.

Ib. Ἀριεύσας] ἔργον, ἵνα καὶ τῶν ἀριῶν ἀληφῶς.

Πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων
 Ἐγὼ δ' ὁ κείναι παῖς, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
 Τροίας ἐπελθὼν ἐκ ἐλάσσοι σθένει,
 Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
 Ἄτιμος Ἀργείοισιν ᾧδ' ἀπόλλυμαι. 440
 Καί τοι τοσῶτόν γ' ἐξεπίσασθαι δοκῶ,
 Εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὀπλων τῶν, ὧν πῆρι
 Κρίνειν ἔμελλε κάρτος * ἀριστείας τινί,
 Οὐκ ἂν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμῆ.
 Νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντεργῶ φρένας 445
 Ἐπραξαν, ἀνδρὸς τῆδ' ἀπώσαντες κράτη.
 Κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
 Γνώμης ἀπῆξαν † τῆς ἐμῆς, ἐκ ἂν ποτε

* ALD. κάρτος.

† ALD. TURN. in marg. ἀπῆξαν.

439. Ἀρκέσας ἐμῆς] τὸ ἀρκέσας, ἐκ ἀντὶ ἧς πράξας, ὡς τινος οἰόνται· ἀλλ' ὡς περ φημὴν τὸ ἀρκέτος εἶμι τόδε, ἔγω καὶ τὸ ἀρκέσας ἔργα νοῶμεν. Εἰ καὶ λεπτόν ὄν ἐκφύγει τὸν νότον τοῖς, μὴ τελείως τὴν σύνταξιν.

441. Καί τοι] τοσῶτόν δοκῶ γινώσκω, ὅτι εἰ ὁ Ἀχιλλεὺς εἴη ζῶν, καὶ ἔμελλε μετὰ κρίσεως δίδοναι τινὶ κράτος ἕνεκα ἀριστείας περὶ τῶν ἰδίων ὀπλων, ἐκ ἂν τις ἄλλος ἀντ' ἐμῆ ἔμαρψεν αὐτὰ. Ἄλλοι δὲ συντάσσοισι ἔτι καὶ τοι τοσῶτόν γε δοκῶ γινώσκω, ὅτι εἰ ὁ Ἀχιλλεὺς εἴη ζῶν, καὶ ἔμελλε κρίνειν ἡγὼν, κρίσειν καὶ ἀγῶνα ποιῆσαι περὶ τῶν ἰδίων ὀπλων δίδοναι τινὶ κράτος καὶ βραβεῖον ἕνεκα ἀριστείας αὐτὰ τὰ ὄπλα, ἐκ ἂν τις ἄλλος ἀντ' ἐμῆ ἔμαρψεν αὐτὰ, τὰ ὄπλα δηλονότι.

442. Εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς] χάριν τὸ διανοῦμα. Ἐπιζητῶν δὲ τὰς ἑαυτοῦ συμφορὰς, καταλέγει πρῶτον τὰ κατὰ τὴν ἀδικίαν τῆς κρίσεως· τὸτο γὰρ εἰς τὸ πρῶτον αὐτὸν λευπτικός. Εἰπὼν δὲ τὰ ἴδια κατερωμάτα, διεξῆλθε καὶ ὡς συγγενικὴ αὐτῷ ἢ παρὰ τὸ χωρὶον ἀνδραγαθία.

443. Κρίνειν ἔμελλε κάρτος] ἀντὶ τῆ μετὰ κρίσεως δίδοναι τινὶ κράτος ἀριστείας. Ἠγὼν,

ἔμελλε κρίνειν τίς ὁ κρατῶν εἰς διὰ τὰς αὐτῶν ἀνδραγαθίας, εἴθις ἄλλος κατέσχευε αὐτὰ πρὸ ἐμῆ ἐν τῆς ἀριστείας.

Ib. Κρίνειν ἔμελλεν] μὴ τοῖς ἄλλοις ἀκολουθῶν καὶ αὐτός, τὸ κρίνειν ἀντὶ τῆ μετὰ κρίσεως δίδοναι λέγει, ἕνεκα συντάξεως τὸ τοῦ. Ἄλλ' εἰδὸς ὡς, κρίνειν πᾶσιν ὁ δεινὰ τὰ δίκαια, λέγομεν, τὸν αὐτὸν λογισμόν ἔχει καὶ ταῦθα.

445. Παντεργῶ] πάντα πράττοντι καὶ μηδὲν ὑποσπυλλομένω. Πανεργῶ καὶ ἀναιδεῖ.

446. Ἐπραξαν] εἰ τις τὸ ἐπραξαν ἀντὶ τῆ ἔδωκαν λέγει, ἀμαρτάνει. Καὶ γὰρ ὄν τῶν φημὸν, ὅτι ὁ δεινὰ τὴν νόθον καταβαλὼν ἀρχοντας, τὴν βασιλείαν τῷ δεινὸς καὶ δὲ ποίηκε κατὰ νόμους εἰς ταύτην ἀρμόττοντι ἕως ἔχει καὶ τῶτο. Ἀπώσαντες γὰρ οἱ Ἀτρεΐδαι τὸν Αἴαντα, Ὀδυσσεὺ τὰ ὄπλα ἐποίησαν. Τυτέστιν αὐτὸν κύριον εἶναι τῶτων κατέσχευαν.

Ib. Ἀνδρὸς τῆδ'] δικτυκῶς, ἀντὶ τῆ ἐμῆ.

Ib. Κράτη] νίκη.

447. Φρένες διάστροφοι] ἡγὼν παράφοροι.

448. Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς] οἶον, εἰ

Δίκην κατ' ἄλλε φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν.
 Νῦν δ' ἢ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ 450
 "Ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν,
 "Ἐσφηλεν, ἐμβαλῦσα λυσσῶδη νόσον,
 "Ὡστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς.
 Κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
 "Ἐμᾶ μὲν ἔχ' ἐκόντος. " Εἰ δέ τις θεῶν 455
 " Βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χ' ὧ κακὸς τὸν κρείσσονα."
 Καὶ νῦν τί χρῆ δρᾶν, ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
 "Ἐχθαίρομαι; μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός
 "Ἐχθει δὲ Τροία πᾶσα, καὶ πεδία τάδε.
 Πότερα πρὸς οἴκας, ναυλόχας λιπῶν ἔδρας, 460
 Μόνες τ' Ἀτρεΐδας, πέλαιγος Αἰγαῖον περῶ;
 Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεῖς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεταιί ποτ' εἰσιδεῖν

μὰ διὰ ἕκαστον τῶ δόντος ἐξέπεσον αἱ διά-
 νοαί μιν, ἐκ αὐτῶν ποτὲ ἄλλε ὕτας ἀδίκως
 κατηφύσαντο. Ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ

"Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λαβήσαιο."

Ἀπῆραν δὲ ἀντὶ τῶ ἀπήγαγον. Ἀπῆραν δὲ,
 ἀπὶ τῶ ἐκώλυσαι.

449. Ἐψήφισαν] ἐψήφισαντο. Ψηφίζω γὰρ
 τὸ λογαριάζω· ψηφίζομαι δὲ τὸ ψήφους τί-
 θημι.

450. Γοργῶπις] καταπληκτικὴ, ἢ τὴν τῆς
 Γοργῆς κερφαίν, δίκην ὀφθαλμοῦ ἐν τῇ ἀσπίδι
 ἔχουσα.

Ib. Ἀδάμαστος θεὰ] παρθένος, ἀζυγος.

452. Ἐσφηλεν] σφαλῆναι ἰποῖσιν.

455. Ἐμᾶ μὲν ἔχ' ἐκόντος] γράφεται ἐκ ἔχον-
 τος. Τὸ ἐγκλημα τῆς φυγῆς αὐτῶν. Πάνου
 δὲ γυναικὸς ἐμμένει τῶν λήματι· τὸ γὰρ ἐφ'
 ἑαυτῆ ἀνηρακίαι φησὶ τῆς Ἑλλήνας, καὶ ἠπ-
 τήσῃ ἔχ' ὑπ' ἐκείνων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπήρειαν
 τῆς θεῆς.

456. Φύγοι γ' ἂν] φεύγει τις διακόμενος
 ὑπὸ τιποσ· φεύγει φυγαδευόμενος καὶ ἐξοριζό-
 μενος· καὶ φεύγει κατηγορούμενος· ἐξέφυγε δὲ,

ἀντὶ τῆ ἐξελύσαστο ἑαυτὸν διαφεύγει δὲ τι
 ὅταν παραδράμη διακόμενος, ἢ ὅταν παρορα-
 θῆ λαθόν, ἢ ὅταν κρατηθῆν διολισθήσῃ.

457, 458. Θεοῖς—ἐχθαίρομαι] διὰ τὸ πεπ-
 λανῆσθαι ὑπὸ τῆς θεῆς. Ἐκθῶ τῶ ἔχθω τὸ
 μισῶ, ἔχθος τὸ μῖσος, καὶ ἔχθαιρω, τὸ μισῶ,
 καὶ ἐχθαίρομαι, τὸ μισῶμαι.

460. Ναυλόχας ἔδρας] τὸν ναύσταθμον ἔνθα
 αἱ πῆες ἴσανται κατὰ λόχον· τυτῆσι κατὰ
 τάξιν.

461. Μόνες τ' Ἀτρεΐδας] τὸ μόνες μὴ ἔτω
 νόμι αἰς ἀπειθόντος αὐτῆ μένοι οἱ Ἀτρεΐδαι
 καταληφθήσασθαι ἑμῶν (ἀνόητον γὰρ, τῶ
 ἄλλε παρόντος αὐτοῖς στρατοπέδῳ) ἀλλὰ τῶ-
 το λέγει, ὡς μόνες αὐτὸς καταλείψῃ μὴ τῶ-
 τον ἔχοντας.

Ib. Περῶ] ἀντὶ τῆ περῆσιν.

462. Καὶ ποῖον ὄμμα] αἰσχύνητι αἰνω
 ἀριστίων φανῆται τῶ πατρὶ, καὶ φυγὰς ἀκρίων.
 Δαιμονίως δὲ ἀνθυπάγει αὐτῶ καὶ τὰ τῆς
 ἀπαλλαγῆς· καὶ τῶτο ἀναλύει, ἵνα μὴ λυθῆ
 ἢ ὑπέθεσις.

464. Γυμνὸν

- Γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
 Ὃν αὐτὸς ἔσχε σέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
 Οὐκ ἔσι τέργον τλητόν' ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
 Πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
 Καὶ δρῶν τὶ χρησὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω;
 Ἄλλ' ὦδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράνοιμί πε.
 Οὐκ ἔσι ταῦτα· πεῖρά τις ζητητέα 470
 Τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρί,
 Μήτοι φύσιν γ' ἀσπλαγχνος ἐκ κείνῃς γεγώς·
 " Αἰσχροὺν γὰρ ἄνδρα τὲς μακρῆ χρέζειν βίῃ,
 " Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 " Τί γὰρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει, 475
 " Προσθειῖσα, κἀναθειῖσα τῆ γε κατθανεῖν;
 " Οὐκ ἂν πριαίμην εἰδενὸς λόγῃ βροτὸν,

464. Γυμνὸν φανέντα] ἀντὶ τῆ ἔρημον. Μεγαλοφυῶς δὲ οἶσται ἑαυτὸν τὸ πᾶν εἶναι. Τὸ δὲ γυμνὸν καὶ τὸ ἄτερ, ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τῆ μεμονωμένον καὶ κεχωρισμένον τῆς ἀριστείας, ἦγον τῶν ἔνεκα ἀριστείας γεραῶν.

465. Ὃν αὐτὸς] μὴ λάβῃς εἰς τὸ ὧν ἔχων τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ἔτω λόγῃ, τῶν ἀριστείων σέφανον μέγαν ἔσχεν αὐτὸς εὐκλείας καὶ δόξης. Ἐστὶ δὲ τὸ εὐκλείας πρὸς τὸ σέφανον συναγόμενον. Οὐ γὰρ ἕτερός ἐστιν ὁ τῶν ἀριστείων σέφανος ἀλλ' ἡ εὐκλείας σέφανος.

467. Πρὸς ἔρυμα] πρὸς τὸ τεῖχος, ἢ πολίχνην. Ἐρυμα γὰρ, καὶ φρέριον, καὶ πολίχνην, ταυτὸν.

Ib. Πρὸς ἔρυμα Τρώων] μέρος ἦν τι τῆ τῆς Τροίας τεῖχος σαθρὸν, ὃ φοβούμενοι Τρῶες μὴ παρθηθῆναι ἐκίβησαν, ἄνδρας πρὸς τῆτο συνεχῆς κατέστησαν φυλακῆς ἔνεκα, ὅς νῦν καλεῖ ἔρυμα.

Ib. Συμπεσὼν] συμπεσεῖν τὸ συνελθεῖν εἰς μάχην· προσπεσεῖν, τὸ ἐξαίφνης μὴ εἰδόμενα τινὰ ἀποκτείναι.

469. Ἄλλ' ὦδέ γ' Ἀτρείδας] ἀλλ' ἐκκοθήσονται οἱ Ἀτρείδαι εἰάν τι γεραῶν δράσας πρὸς τοὺς Τρῶας ἀποθάνω, ἀγνοοῦντες ὅτι ἐκ-

κείως γίγονέ μοι ὁ θάνατος. Καλῶς δ' ἐκ ἐπίτηκε τὴν ἀληθῆ δόξαν, ὅς ἂν δράσῃ ἄπερ αὐτὸς ὑποκαί.

470. Οὐκ ἔσι ταῦτα] ἔδεν εἰσι ταῦτα, ἦγον ἔδεν τὸ μὴ τὰς ἑῶρας τὰς ναυλόχους λιπεῖν, καὶ ἀπείναι πρὸς τὸν πατέρα, ὅτε μὴ εἰς μάχην συνελθεῖν, εἶτα τελευταῖον ἀποθανεῖν.

471. Οὐκ ἔσι ταῦτα] ἦγον ὅτε τὸ τὰς ἑῶρας τὰς ναυλόχους λιπεῖν, καὶ ἀπείναι πρὸς τὸν πατέρα· ὅτε μὴ τὸ εἰς μάχην συνελθεῖν εἶτα τελευταῖον ἀποθανεῖν.

472. Μήτοι φύσιν γ' ἀσπλαγχος] τετίσιν ἀσθητῆ, καὶ ἀλλοίαν παρὰ τὴν τῆ πατρός. Ἀσπλαγχος δὲ, ἀτολμος, ταπεινός, δειλός· ψυχρὸς σπλαγχμῆς γὰρ, ἡ καρδία. Ἄφ' ἧ καὶ εὐσπλαγχνος ὁ εὐκαρδίας καὶ ἀνδρείος· ἀσπλαγχος δὲ, ὁ ἀκαρδίας καὶ δειλός.

473. Τῆ μακρῆ χρέζειν βίῃ] τῆς ἐπὶ πολυῖ ἡμετέρας ζωῆς. Αἰσχροὶ δὲ εἶδη δ', ἀδίκον, δειλόν, ἀκοσμον, ἀμορφον.

474. Αἰσχροὺν γὰρ] γναμίκον.

Ib. Ἐξαλλάσσεται] ὅστις διαλλαγὴν ἢ ἐδέχεται, αἰὲν ἐν κακοῖς ἐξετάζεται.

475. Τί γὰρ παρ' ἡμαρ] τί γὰρ ἡμέρα μία ἔχει

“Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται

“ Ἄλλ’ ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι

“ Τὸν εὐγενῆ χρῆ. Πάντ’ ἀκήκοας λόγον.” 480

ΧΟΡ. Οὐδείς ἐρεῖ ποθ’, ὡς ὑπόβλητον λόγον,

Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτῆ φρενός.

Παῦσαί γε μέντοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις

Γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.

ΤΕΚ. ὦ δέσποτ’ Αἴας, “ τῆς ἀναγκαίας τύχης 485

“ Οὐκ ἔσιν ἔδεν μείζον ἀνθρώποις κακόν.”

Ἐγὼ δ’ ἐλευθέρα μὲν ἐξέφυον πατρὸς,

Εἶπέρ τινος, σθένοντος ἐν πλέτῳ Φρυγῶν

Νῦν δ’ εἰμὶ δάλη θεοῖς γὰρ ὦδ’ ἔδοξέ πε,

ἔχει (προσθέσει τὸ ζῆν καὶ ἀναβαλλομένη τῆ Σαπί) τίρπειν τὸν ἄνθρωπον;

478. Θερμαίνεται] χλιαίνεται, θάλπεται· τὸ γὰρ τοιοῦτον ἰξαπατᾶν ἐστὶν ἑαυτὸν, ἐν ψευδέλογον διαζοῦσα. Ἄλλως· Θερμαίνεται, ἠγχοῦ σαφῆ, καθ’ ὃ λέγεται θάλπον παρ’ Ὀμήρῳ τὸ θάρσος, κατ’ ἐναντιότητα τῆ δέσε, ὃ ψυχρὸν αὐτὸς λέγει, ψυχρὸν δέος εἶλεν.

479. Ἄλλ’ ἢ καλῶς ζῆν] φιλοσόφος τὸ καλὸν ἐν ἀμφοτέροις.

480. Τὸν εὐγενῆ] τὸν μεγαλοπρεπῆ καὶ γενναίον ἠγχεῖς γὰρ, ἂν ἢ πατρὸς περιφανῆ καὶ τὸ γένος. Καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ ἠγχεῖς ὁ μεγαλοπρεπῆς, καὶ γενναῖος· καὶ ἠγχεῖς ἴθος, τὸ ἀσπίον, καὶ πεπαιδευμένον, καὶ ὄχον ἔχον· καὶ εὐγενῆς ψυχὴ καὶ ἠγχεῖς λόγος.

481. Οὐδείς ἐρεῖ] παραμυθία τῶν φίλων Αἴαντος καὶ τῆς αὐτῆ γυναίκος.

Ib. ὡς ὑπόβλητον λόγον] γήσια τις διακρίσις τὰ εἰρημένα, καὶ ἔχ ὑπόβλητα οἰκία ἐπὶ σαυτῶ εἶπας ὅμως γὰρ μὲν παῦσαι, τὸ πᾶν ἀναθῆς ἡμῖν.

Ib. ὑπόβλητον λόγον] ὑπόβλητα καλεῖται τὰ ῥήθα τῶν παιδῶν, διὰ το ὑπ’ αὐτὰς τιθῆται τὰς πλείστας τῶν γυναικῶν ἱστῶν τινα μητρίων, ὡς τι καταπεσαι τῆς ἑαυτῶν ἀδελφας, γήσια ἑαυτῶν εἶναι τὰ ὑπ’ αὐτὰς θλαῦμιζοντα βριση.

485. ὦ δέσποτ’ Αἴας] Τέκμησσις ὁ λόγος· ἢ γὰρ δι’ τὸν χορὸν μακύνει τὸν λόγον· μικτὸς δὲ ὁ λόγος· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆ, γενναῖον καὶ ἑλευθῆριον διὰ τὴν παρρησίαν τῆς φύσεως (δάλη γὰρ ἐπάναγκης γέρον) τὸ δὲ, συναρμύζον τοῖς καιροῖς. Διότι τὴν φιλοσοφίαν ἐμφαῖνον καὶ ὅταν τὰ ἑαυτῆς καταβάλη, τεχνικῶς ἐπιχειρεῖ, μετθανώτερον πῶς καθιστῶσα τὸν Αἴαντα. Δι’ οὖν αὐτῆς εἶναι τὴν λόγον, ὅτι διὰ τὴν ἑλευθῆριαν παρρησίαζεται.

Ib. ὦ δέσποτ’ Αἴας] ταῦτα ἐκ τῶν Ὀμήρῳ μεμνημένα, ὅτι Ἀνδρομάχη πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Ἴκτορα εἰς πόλεμον ἐξερχόμενον διανοπαθῶσα ἐπεχειρεῖ κάμπτεν εἰς ἑλεον, καὶ τῆς ἑρμῆς ἐπισχεῖν.

Ib. τῆς ἀναγκαίας τύχης] τῆς δυστυχίας· τεχνικῶς ὁ λόγος ἐκ προσομιῆς, καὶ εἰς ἑλεον ἱκανὸς ἐπισπάσασθαι διπλῶς δὲ φησὶν τὸ ἀναγκαῖον, ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολοθῆσαν τινὰ ἔχοντων (ὡς ἀν’ ἐπιποιμῆ ἀναγκαῖος το πύρ θερμον, καὶ τὸ γάλα λευκόν) ποτὲ δὲ ὡς ἐπὶ τῆ ἐξ ἀνάγκης γεγομένης, ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης τῆ βίβη φησί.

488. σθένοντος ἐν πλέτῳ, εἶπερ τινὸς τῶν Φρυγῶν] ἀπὸ τῆ, ὡς ἐκ ἄλλης τινός.

489. Θεοῖς γὰρ] συνίησις. Τὸ δὲ πᾶ περιαγόν.

Καὶ σῆ μάλισα χειρί. Τοιγαρῶν, ἔπει 490
 Τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
 Καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' Ἐφεσίε Διός,
 Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἥ συνηλλάχθης ἐμοί,
 Μὴ μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
 Τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινί. 495
 Ἦν γὰρ θάνης σὺ, καὶ τελευτήσας ἀφῆς,
 Ταύτη νόμιζε καὶ μὲ τῇ τόθ' ἡμέρα,
 Βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο,
 Ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δελίαν * ἔξειν τροφήν.

* ALD. δέλιον.

490. Καὶ σῆ μάλισα χειρί] τῆ αἰχμαλωτῆ
 σάση με.

491. Τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον] τὸ ξυνῆλθον
 ἀπορίαν τινὰ ἔχει, διὰ τὸ δοκεῖν πρὸς αἰτια-
 τικῆ συντάσσεισθαι τὸ δ' ἐκ ἑστὶ τοιῦτον,
 ἀλλ' ὡσπερ φαμὶν, συνῆλθον τὴν σὴν οἰκίαν,
 ὅτι τῆ σὴν σοὶ τὸν οἶκον ἔδουσα· ἔνοιαν γὰρ
 κοινῆς ἢ σὴν παρῆσιν. Εἰ καὶ μὴ τὸ τὴν
 κοινῆν ποιοῦν δίκηνσι πρόσωπον ἔτω δὴ
 κἀνταῦθα, συνῆλθον τὸ σὸν λέχος, ἦσαν, μετὰ
 σοῦ τὴν σὴν κοίτην ἔξην, καὶ κοινῶν με-
 ταύτης πεποιήσας. Ἦ τὸ κατὰ πρὸς τὸ λέ-
 χος ἔξωθεν λάμβαν, ἔτω, συνῆλθόν σοι κατὰ
 τὸ σὸν λέχος, ἦσαν, ἐν σοὶ κατέστη ἢ δέλι, ἀλλὰ
 γυνὴ εἶναι σοι. Τὸ δὲ τοιγαροῦν ἀντὶ
 τῆ ἀλθῆς, τὸ σοὶ ἀρόττον σπευδάζω, καὶ
 κάλλιπα τῶν σῶν φροντίζω.

Ib. Εὖ φρονῶ τὰ σά] εὖναι σοι καθίσημαι,
 εὖ νοῶ τοὶς σοῖς· φρονῶ αἰτιατικῆ συντάσσει-
 σται, καὶ τὸ εὖ φρονῶ, ἐπὶ διαλελυμένον ἐστὶ
 τὸ δὲ εὖφρονῶ, δοτικῆ ἢ ἰνίστε καὶ αἰτιατικῆ.

492. Καὶ σ' ἀντιάζω] ἀντὶ τῆ παρακάλω,
 κάλλιπα δὲ ἀμφοτέροις τοῖς ὅρκοις ἐχρήσατο.
 Μίγισον γὰρ δικαίωμα τὸ τῆς αὐτῆς ἐστίας
 ἐπιτυχῆν, ὅπου καὶ τῶν πολεμίων φειδόμεθα
 διὰ ταῦτα, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς κοίτης χρή-
 σιμον, ὅπου γὰ καὶ τὸ σεμνότερον τῶν
 προσώπων περὶ δικαιωμάτων τῶν πρὸς ἀνδρα
 καὶ γυναῖκα διαλεγόμενον, αὐτὸ τῆτο ἄμνη-
 σι, Σὴ δ' ἰερὴ κεφαλὴ, καὶ γούτερον λέχος.
 ὅρα δὲ ὅτι ἰκατέρωθεν θηλείαις ὁ τοῖστος λό-
 γος πρόκειται. Ἐπὶ δὲ τῆ Ὀδυσσεύς καὶ

ἄλλο τι οἰκειότερον ὄνομα ἔξωθεν· Ἀσπασίαι
 λίκτροιο παλαιῶ θυσίον ἴκοντο, τὴν εὖνοιαν
 δηλῶν τῶν ἔτως συνότων ἐπιμονῆ παιδο-
 ποιίας.

Ib. Ἐφεσίε Διός] ἀντὶ τῆ συνοίκου· οἱ μὲν
 γὰρ συνοικοῦντες τὸν Ἐφέσιον Διὰ προτείνουσιν·
 οἱ δὲ φίλοι, τὸν φίλιον, οἱ δὲ ἐν τῇ μιᾷ τάξει
 καταλεγόμενοι καὶ μιᾷ συμμορία, ἑταιρίων.
 Οἱ δὲ ξένοι ξένιοι, οἱ δὲ ἐν ὅρκοις συμφανίας
 ποιοῦντες, ὅρκιον οἱ δὲ δόμενοι ἰκίστιον οἱ δὲ
 ἀδελφοί, ὁμόζιον.

493. Συνηλλάχθης] συναλλαγῆς ἔχεις· γά-
 μω συνεζεύχθης, συνημέροσθης ὅθεν καὶ συνάλ-
 λαγμα.

495. Τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν] ἢ ὑπὸ
 πρὸς τὸ χειρίαν ὑποχειρίαν δὲς τινὶ τῶν ἐχ-
 θρῶν σε. Εἶδυσα δὲ ἀγριαίνοντα τὸν Αἴαντα
 πρὸς τὰς ἐπιτιμήσεις, διαρρήδην μὲν ἔφθισι.
 Μὴ διάφθιρε σαυτόν. Στοχαζομένη δὲ τῆ
 καιρῆ, ἔξωθεν περιέρχεται, τὰ ἐπακολοθοῦντα
 λέγεται ὅτι ὑποχειρίαν με τοῖς ἐχθροῖς σὺν τῷ
 παιδὶ καταλείψεις.

496. Τελευτήσας] τὸν βίον δηλονότι. Τε-
 λευτῶ τὸ ἔργον, καὶ τελευτῶ ἀντὶ τῆ ἀποθ-
 νήσκω, ἐφ' ᾧ συνπακύνεται τὸν βίον, ἢ ἢ
 τελευτῶ τὸν βίον, ἦσαν τελευτῶ καὶ κα-
 τασρέφω τὸ αὐτό. Ἔστι δὲ τὸ τελευτῶ καὶ
 τὸ κατασρέφω, ἔστι δὲ καὶ τὸ μεταλλάττω
 τὰ αὐτά· Διὰ γὰρ τὸ ἀποθνήσκω.

497. Ταύτη] ἀντὶ τῆ ἔτως, κατὰ τῆτον
 τὸν τρόπον.

499. Δελίον ἔξειν τροφήν] ἢ φίλον τὸ τῆς
 δελίας

Καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἔρεϊ, 500
 Λόγοις ἰάπτων, Ἴδετε τὴν ὀμευνέτιν
 Αἴαντος, ὃς μέγισον ἴσχυσε στρατῶ,
 Οἴας λατρείας, ἀνθ' ὅσα ζήλη τρέφει.
 Τοιαῦτ' ἔρεϊ τις· καμὲ μὲν δαίμων ἔλα,
 Σοὶ δ' αἰσχροὶ τὰπη ταῦτα, καὶ τῷ σῶ γένοι. 505
 Ἄλλ' αἰδέσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν, ἐν λυγρῷ
 Γῆρα προλείπων· αἰδέσθαι δὲ μητέρα
 Πολλῶν ἐτῶν κληρῶχον, ἢ σε πολλάκις
 Θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.
 Οἴκτειρε δ', ὦ ἄναξ, παιῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας 510
 Τροφῆς σερηθεῖς, σῶ διοίσεται μόνος
 Ἵπ' ὄρφανισῶν, μὴ φίλων. Ὅσον κακὸν

δουλείας εἶπεν, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐπείν εἶπεν τιτὰ ἰδιότα αὐτὸν ἐν δουλείᾳ. Καὶ ἡ τοιαύτη δὲ διδασκαλία, Ὀμήρου·

“Μὲ παιδ' ὄρφανικὸν θεῖος, χέρην τε γυ-
 “τακα.”

Ἄποσρέψαι δὲ βύβεται αὐτὸν διὰ τῶν τοιού-
 των λόγων·

Ib. Δουλίαν] τὸ δουλίαν διὰ τὸν τῷ μέτ-
 ρη κανόνα ἰωταγραφεῖται, καὶ ἐστὶν Ἰωνικῆς
 διαλέκτου, ὡς καὶ τὸ προμηθίαν, καὶ ἀληθίαν,
 καὶ τὰ τοιαῦτα· οἱ δὲ διὰ διφθόγγων αὐτὸ
 γράφοντες, καὶ ἐτι οἱ δάδιον λέγοντες, ἔκα-
 λᾶς γράφουσιν.

501. Λόγοις ἰάπτων] γράφεται ἀτίζων, ὑ-
 γρίζων, παρὰ τὸ Ὀμηρικόν·

“Ἐκτερος ἦδε γυνή.”

503. Τρέφει] αὔξει· ἔχει.

504. Δαίμων ἔλα] δαίμων νῦν, ἢ δουλεία.

Ἡ ἢ δυστυχία· ἔλα δὲ ἀντὶ τῶ ἔλασι, εἰς
 ταῦτα δηλοῦσι.

505. Σοὶ δ' αἰσχροὶ τὰπη] καὶ διὰ τὴν
 ἐπίκλησιν καὶ διὰ τὴν ἀνδρίαν· διὰ μὲν τῶ
 σοὶ τὴν ἀνδρίαν· διὰ τῶ τῷ σῶ γένοι. Τὴν
 ἐπίκλησιν, τὴν προζώνου. Θαυμαστῶς δὲ ἡ

προσθήκη τῶ γένους. Αἰσχος γὰρ προστρέφει
 καὶ τῶ οὐσί, ἐπὶ τοιούτοις αὐτὸν καταλείπων.

506. Ἄλλ' αἰδέσθαι μὲν] καλῶς ἐπὶ τῶ
 πατρὸς, ἐν γῆρα μικρῷ· ἐπὶ δὲ τῆς μητρὸς,
 πολλῶν ἐτῶν κληρῶχον. Ὁ γὰρ ἐπ' ἀμαρτω-
 ρων ἐν χρησάμενος ἀνόματι, ἐπιτεμνόμενος ἐστὶ
 τὸν λόγον. Τὸ δὲ ἐχρονίζεν ταῖς διηγήσε-
 σιν, ἀνυσικώτερον. Θαυμαστῶς δὲ, ἐπὶ μὲν
 αὐτῆς εἰσαμῶ τῶς τοιούτοις ἀνόμασι χρῆσαι,
 ὅτι αἰδέσθαι, ὅτι οἴκτειρε, ἐπὶ δὲ τῶν γονέων
 καὶ τῶ παιδός·

508. Κληρῶχον] μέτοχον. Κεκληραμένην.
 Κλήρον ἐτχικυῖαν. Κληρῶχος καὶ τῆς γεωρ-
 γίας φιλὸν ἰσοδότης, κληρῶχοι καὶ ἢς Ἀθηναῖοι
 ἐπιμποῦν ἐπὶ τὰς πόλεις ὡς ἐλάμβανον, κλή-
 ρες ἐκάσῳ διανεμόντες.

Ib. Ἡ σε πολλάκις] τῶτο οἰκείας ἐκ τῆς
 φύσεως σοχαζομένη παρίλαβεν.

510. Εἰ νέας] εἰ τῆς νέας τροφῆς σῶ χάρις
 διαξὶ καὶ βιάσεται. Τροφῆς δὲ, ἀντὶ τῆς
 ἀνατροφῆς. Λέγει δὲ ἀνατροφὴν ἢ ἀνατρέφου-
 σιν αὐτὸν ἄλλοι.

512. Ἵπ' ὄρφανισῶν] ὄρφανισαί εἰσὶν οἱ
 τῶς ὄρφανῶς τρέφοντες. Ἐλλήνας οὖν φιλὸν

Κείνω τε κἄμοι τῆθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς ;
 Ἐμοὶ γὰρ ἐκέτ' ἔσιν εἰς ὅ,τι βλέπω,
 Πλὴν σῆ. Σὺ γὰρ μὲ * πατρίδ' ἠέλωσας δορὶ, 515
 Καὶ μητέρ', ἀλλ' ἢ μοῖρα τὸν φύσαντά με
 Καθεῖλεν ἄδρα θανασίμους οἰκήτορας.
 Τίς δῆτ' ἔμοι γένοιτ' ἂν ἀντί σε πατρίς ;
 Τίς πλῆτος ; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι
 Ἄλλ' ἴσχε κἄμῃ μνήσιν' " ἀνδρί τοι χρεῶν 520
 " Μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί πε πᾶθοι
 " Χάρις χάριν γὰρ ἔσιν ἢ τίκτεσ' αἰεί."
 " Ὅτε δ' ἀπορρεῖ μνήσις εὖ πεπονθότος,
 Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' ἔτος εὐγενὴς ἀνὴρ.

* ALDUS, γὰρ μοι.

ἢ πῆλκε ὄφρασις, καθὼ θυρμηνίς. * Η, ὄφρασις, ἀρχὴ Ἀθήνησιν τὰ τῶν ὄφρασις κρίνεται. * Η, ὄφρασις, τῶν τῆς ὄφρασις ἐπιτρόπων ὄφρασις δὲ ὄφρον ἔχων τὸ ἢ φαίνεσθαι ὁ ἀσπυρὸς καὶ μικρὴ ἐμφανίς. ἀμέλει καὶ ὑπὸ τῶν ἀμφιβαλῶν ὡς ἐμφανῶν ἐλαύνεται χιρῶσαι δὲ οἱ τῶν χιρῶν ἐπιτροποι.

513. Ὀφρασις] ἦεν κακῶν ἢς ἠδὲς ἀνφιλήση, καὶ μάλιστ' ὁ ἐπιτροπεύμενος, ὡς μὴ προσεκόντως ἐπιμαλομένως.

514. Ἐμοὶ γὰρ ἔκ ἐτι] καὶ τῆτο Ὀμηρικόν.

" Οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ."

—Εἰ τὰ ἐξῆς,

" Ἀτὰρ σὺ μοι ἴσος πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ."

515. ἠέλωσας] ἠέλωσας. ἠέλωσας, τὸ πεπτωκὸς ἠέλωσας αἰεῖσας, δὲ αἰεῖσας, τὸ ἀφανίζω, ἀπὸ τῆ σερπητικῆ α, καὶ τῆ ἰσημι, ποιητικῶς τὸ γινώσκω. ἠέλωσας, ἀφανίς γεγονώς καὶ ἐκπρωκῶς τῆς μνήμης, καὶ ἀπὸ τῆτο αἰεῖσας, αἰεῖσας, ῥήμα.

516. Ἄλλ' ἢ μοῖρα] ὡς τῆτο ἰδίῳ θανάτῳ πεπρωκῶς τὸ δὲ ἄλλα, ἀντὶ τῆ δὲ.

517. θανασίμους] ἀντὶ τῆ νεκρῆς, ἢ ποιητικῶς θανάτου.

519. Ἐγωγε σώζομαι] ὡς περὶ ἰάν ἰσαζομένη ἐν πᾶσι, σώζομαι ἐν σοὶ. σώζεται δὲ τις ἐν τινι, ὅταν ἐν αὐτῷ ἢ σατηρία αὐτῷ ἢ, ὡς σώζομένη αὐτὸν σώζεσθαι, ἀπολωλὸς, δὲ συναπλήρωσθαι.

520. Ἄλλ' ἴσχε κἄμῃ] καλῶς τὸ κἄμῃ οἶον, μετὰ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν, κἄμῃ ἐν τινι μοῖρα καταβαί. αἰσθάνεται γὰρ τῆς τύχης ἐν ἢ νῦν ἔσιν ἀδιδμόνας δὲ αὐτὸν ὑπομιμνήσκω τὰ τῆς ἐνῆς διὰ τῆτο γὰρ μάλιστ' ἀσπυρὸς αὐτὸν πείσιν. Ὁ δὲ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἐκάδην λέγσαν.

" Πῆ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δειξέεις ἀναξ,

" Ἡ τῶν ἐν ἐνῆ φιλτάτων ἀσπυρμάτων

" Χάριν τιν' ἔξω παῖς ἐμὴ κείνης δ' ἐγώ ;"

521. Τερπνόν] τὸ τέρψιν ποιοῦν χαροποιόν δὲ τὸ χαρὰν ἔχον, οἶον χαροποιόν ὄμμα.

522. Χάρις χάριν γὰρ ἔσιν] ἢ φύσει γὰρ τὴν χάριν χάρις, ἐστὶ προπαρξασα.

523. " Ὅτε δ' ἀπορρεῖ μνήσις] ἢ μνήμη τῆ εὖ πεπονθῆναι, ὅταν ἔκ ἀν ἐν εὐγενίς. Σχεδὸν δὲ διὰ τούτων τῶν ἰάμβων ἤστυται τὸ περὶ εὐχαριστίας καὶ ἀχαριστίας.

525. Ἐχιν

- ΧΟΡ. Αίας, ἔχειν σ' ἄν οἶκτον ὡς καὶ γὰρ φρενὶ, 525
 θέλομ' ἄν' αἰνοίης γὰρ ἄν τὰ τῆσδ' ἔπη.
- ΑΙΑ. Καὶ κάρτ' ἐπαίνε τεύξεται πρὸς γέν' ἐμῆ,
 Ἐὰν μόνον τὸ ταχθεὶν εὖ τολμᾷ τελειῖν.
- ΤΕΚ. Ἄλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἐγώ γε πείσομαι.
- ΑΙΑ. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω. 530
- ΤΕΚ. Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
- ΑΙΑ. Ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;
 ΤΕΚ. Μὴ σοι γέ πε δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
- ΑΙΑ. Πρέπον γέ τ' ἦν ἄν δαίμονος τῆ' μῆ τόδε.
- ΤΕΚ. Ἄλλ' ἔν' ἐγὼ φύλαξα τῆτό γ' ἀρκέσαι. 535
- ΑΙΑ. Ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἦν ἔθε.
- ΤΕΚ. Τί δῆτ' ἄν ὡς ἐκ τῶνδ' ἄν ὠφελοῖμί σε;
 ΑΙΑ. Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
- ΤΕΚ. Καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοισ φυλάσσεται.
- ΑΙΑ. Τί δῆτα μέλλει μὴ ἔ παρυσίαν ἔχειν; 540

525. Ἐχειν σ' ἄν οἶκτον] ἔλεον δυσωπτικὴν καὶ δὲ τὰ τοιαῦτα. Εἰ γὰρ ὁ ξένος ἀκτεῖρε πῖσιν μᾶλλον ὁ Αἴας.

Ib. Οὐκ ἄν] ἦσαν ἢ ἄν εἰς τὸ ξῆς ἔτος γυμνασίᾳ νομισθῆναι ἔστι γὰρ τῆτο ἀγνοήμονος.

526. Αἰνοίης γὰρ ἄν] ἦσαν ἰσπανοίς ἄν, εἰ συμπαθῶς καὶ μετὰ τῷ πρῶτῳ οἷς λέγει προσειπέτω, τῷ σκληροῦ καὶ ἀνευδότου χαλάσας.

527. Καὶ κάρτ' ἐπαίνε] ἔχι καθ' ἃ εἶπεν. Ἄλλ', ἐν πῶνται κατὰ πάντα ἐμοί. Ὁ γὰρ Αἴας, ἰσχυρῶς; ἐαυτὸν ἀποσφάττειν, ἐβόητο πρὸ τῶ θανάτου τὸν παῖδα ἰδίον. Εἰκότως ἐν τῆτο πάλιν λέγει, ὅτι ἀριστὸν ἐστὶν τὴν γυμνασίαν πύλαρχον εἰς ἅπαντα τῶ ἀνδρῶν. Ἴσως γὰρ ὑποφράσθαι ὅτι ἀνευδότου ἐκδῶσαι τὸ παιδίον.

531. Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν] τῷ φόβῳ χαρῆς, ῥύσασθαι θάνατον ἐξήγαγον. Οὐκ ἀντικρὺς μὲν ἀντιλέγει, ἀναβολῆς δὲ πλάττεται, ὡς ὑποκειμενικῶς μὴ πείσεσθαι. Λέγει δὲ, καὶ μὴν ἐξελυσάμην αὐτὸν, εἰς τῆτο δηλονότι ἵνα σὺ ἴδῃς αὐτόν.

534. Πρέπον γέ τ' ἦν ἄν] ἦν καὶ τῆτο τῷ ἐμοῦ δαίμονος, τὸ ὑπ' ἐμοῦ τὸν παῖδα ἀγαθῶς βῆναι. Ἄντι τῆ, ἔπρεπε τῇ παρῆσιν με τυχεῖν καὶ τὸ αὐτόχρηστῳ με τῶ παιδὸς κατασκευάσαι.

535. Τῆτό γ' ἀρκέσαι] εἰς τῆτο ἀρκέσαι τῶ παιδί ὑπρητήσαι, καὶ ἀποσοῦσαι τὸ θάνατον.

536. Ἐπήνεσα] ἀντὶ τῆ ἰσπανῶ.

537. Τί δῆτ' ἄν] τί σε (φροῖν) ἐκ τῶν παρόντων ἀπέλησα; καὶ τί βυβλι σοι γενέσθαι; ἀφιλοῖν ἔδει εἰπεῖν ποιητικῆ δὲ ἀδεία ἔτος ἔτω χρῆται τοῖς εὐκτικοῖς.

Ib. Ἐκ τῶνδῃ] κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα.

Ib. Ὁφελοῖμί σε] ἀφιλοῖν ἔδει εἰπεῖν ποιητικῆ δὲ ἀδεία ἔτω χρῆται τοῖς εὐκτικοῖς.

538. Προσιπεῖν] προσφθέγγασθαι ἀσπάζεσθαι λόγοις.

539. Ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν] ἐμφανῶς δεῖν εἰπεῖν, πρὸς τὸ αὐτὸν ἦγαγεν.

540. Μὴ ἔ παρυσίαν ἔχειν] ἦτοι παρῆναι.

ΤΕΚ. ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε· δεῦρο προσπόλων
 Ἄγ' αὐτὸν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.

ΑΙΑ. Ἐρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγῃ;

ΤΕΚ. Καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὄδ' ἐγγύθεν.

ΑΙΑ. Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο· ταρβήσει γὰρ ἔ
 545
 Νεοσφαγῇ τῆτόν γε προσλεύστων φόνον,
 Εἴπερ δικαίως ἔς' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.

Ἄλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
 Δεῖ πωλοδαμνεῖν, καῖξομοῖσθαι φύσιν.

ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέσερος,
 550
 Τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν ἔ κακός.

Καίτοι σὲ καὶ νῦν τῆτό γε ζηλῆν ἔχω,

Ὅθ' ἔνεκ' ἐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνη κακῶν.

Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἠδῖσος βίος.

Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ, κάρτ' ἀνώδυνον κακὸν, 555

542. Εὐθύνων κυρεῖς] ἤθουν διδάσκεις, παι-
 δαίεις, κυβεῖρας. Δεῦρο ἄγε αὐτὸν ἕρπεις ἀπὸ
 τῶν προσπόλων κυβεῖρας αὐτὸν ταῖς χερσίν.

543. Ἐρποντι φωνεῖς] ἐγγυς ὄντι, ἢ ἀπο-
 λιμπανομένη τῆς κλήσεως, ἤθουν ἢ ἀκούοντι.

545. Αἶρε δεῦρο] ἀντὶ τῆ πρόσφερι· ὡς τὸ,
 “Μη μοι αἶνον αἶρε.”

546. Φόνον] τὰ πτώματα τῶν πεφονου-
 μένων.

547. Εἴπερ δικαίως ἔς' ἐμὸς] εἴπερ ἴσιν
 ἐμοῦ, ἢ εὐλαβηθήσεται τὸν φόνον τῶν ποιμ-
 νίων.

Ib. Τὰ πατρόθεν] ἤθουν τὰ ἐκ πατρὸς ἰδι-
 ούματα λέγω δὲ ἀνδρίαν καὶ φρόνησιν, καὶ τὸ
 γινναῖον ἐν συμφοραῖς· ἤθουν, εἴπερ ἢ μόνον
 κατὰ τὴν σποράν ἐμὸς ἔσιν υἱός, ἀλλὰ καὶ
 κατὰ τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα ἐμοὶ εἴκειν
 ἀληθῶς.

548. Ἄλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς] νῦν τὸ ὠμοῖς ὡς
 κατὰ τῶν καρπῶν· ὅτε εἰσὶν ὠμοί, σκληρότεροι
 εἰσι καὶ ἰταμοί. Μεγαλοφρονῶν δὲ, νόμους
 τῆν φύσιν ἀνόμασε καὶ τὸ ἔθος τῆ γεννητικῆτος.

549. Πωλοδαμνεῖν] ὡς πᾶσιν θυμνάξην.

Πωλοδαμνεῖν ἐπὶ τῶν ἀλόγων λέγεται κυ-
 ρίως· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ παιδαγωγεῖν καὶ
 παιδοτριβεῖν ἀφ' ὧν παιδαγωγός καὶ παιδο-
 τρῆς, ὁ λεγόμενος βαίκαλος.

550. ὦ παῖ, γένοιο] μέτριος ὁ λόγος. Ἡ δὲ
 ὁμοία εὐχή καὶ παρ' Ὀμήρου,

“Ζεῦ ἄλλοι τε θεοὶ δότα δὴ καὶ τὸν δὲ γε-
 νίσθαι

“Παῖδ' ἐμὸν ὡς καὶ ἐγώ.”

551. ὦ παῖ, γένοιο] παραινέσις Λίαντος
 πρὸς τὸν ἑαυτῆ παιδα, καὶ λόγοι συντακτι-
 ροὶ πρὸ τῆς αὐτῆ τελευτῆς.

552. Καίτοι σὲ καὶ νῦν] ἐπειδὴ κατώχεται,
 αὐτῷ εὐτυχίαν, φησὶν ὅτι, καὶ νῦν σὲ μακα-
 ρίζω ὅτι μικρὸς ὢν ἢκ αἰσθάνη τῶν ἐμῶν κακῶν.

Ib. Ζηλοῦν] μακαρίζουν.

554. Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν] ἐν τῷ μη-
 δένος αἰσθάνεσθαι, μήτε λυπηροῦ, μήτε ἠδῖος,
 ἦτοι, ἐν τῷ μὴ ἀντικαμβάνεσθαι τῶν κακῶν.
 Ἐπιῖ ἔσαι γαλοῖστατον δόγμα ὡς τιμῶντος
 τὴν ἀφροσύνην.

555. Ἐν τῷ φρονεῖν] γυμναστικόν.

“ Ἔως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.
 Ὅταν δ' ἴκη πρὸς τῆτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 Δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἶος ἔξ οἷε τράφης.
 Τέως δὲ κέφοις πνεύμασιν βόσκῃ, νέαν
 Ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῆδε χαρμονήν. 560
 Οὔτοι σ' Ἀχαιῶν οἶδα μήτις ὑβρίση
 Στυγναῖσι λώβαις, εἰδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμῆ.
 Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
 Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπακ'· εἰ τανῦν
 Τηλωπὸς οἴχνηϊ, δυσμενῶν θήραν ἔχων. 565
 Ἄλλ' ἄνδρες ἀσπισῆρες, ἐνάλιος λεῶς,

1b. τὸ μὴ φρονῆν γὰρ] δεῖ λαβεῖν τῆτο ὡς ἐπὶ παιδίῳ· ἢ γὰρ καθόλου τὴν ἀφροσύνην προκρίνει· Ὁ δὲ νῦν, ἐν τῷ νηπίῳ κακὸν μὲν τὸ μὴ φρονῆν, κακὸν δὲ ἕμῃς οὐκ ἔστιν. Καὶ Εὐρησίδης,

“ Νέα γὰρ φροντίς ἐκ ἀλγῆν φίλοι.”

Τάχις δὲ διὰ τῶν ἐξῆς ἐσήμανε τὸ συνκτικὸν καὶ ὡς περὶ σύμβολον τῆς φρονήσεως· τὸ γὰρ διακριτικὸν τῶν χαρτῶν καὶ τῶν λυπηρῶν συνετοῦ ἐστίν.

556. Καρτ' ἀνώδυνον] κακὸν μὲν, διὰ τὸ δικαίᾳ ἀλόγῃ ζῶν τὰ νηπία ζῆν, καὶ τὸ οἰκῶν κακὸν ὡς ἡδίστον, πολλάκις αἰρεῖσθαι, ζήσῃς λέγω καὶ πῦρ, καὶ κρημνὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀνώδυνον δὲ, διὰ τὸ μηδενὸς δυσχέρους ἐπασιθῆναι, καὶ τῇ ἐντεύθειν τῆκεσθαι λύπη.

557. Δεῖ σ' ὅπως] ἀντὶ τῆ, δεῖ σὲ ἐκδικῆσαι τὸν πατέρα. τὸ ὅπως ἐπὶ παραγγελίας κείμενον, εἰς ἕνα κατὰ τὰς Ἀττικὰς ὑποτάσσεται.

558. Οἶος ἔξ οἷε τράφης] ἢ πρὸς τὸ ἐξ οἴου λέγεται τὸ ἐτρέφης, ἀλλὰ πρὸς τὸ οἶος ἐτρέφης. τὸ δὲ ἐξ οἴου, ἀντὶ τῆ ἐξ οἴου πατρὸς, διλονότι γηγάς. τὸ πᾶν, οἶος ἀντρέφης ἐξ οἴου πατρὸς ἄν.

559. Κέφοις πνεύμασι] κούφη καὶ ἀπαλλῆ ζῆν. τῆ μεταφορᾷ δὲ τῶν μικρῶν φυτῶν ἵχθησασιν, ἅτινα εἰδὲν σφοδρὸν δύναται ὑποφέρειν ἢ καύσασιν, ἢ ἀνεμῶν.

560. Ψυχὴν ἀτάλλων] ζῶν βεβηκῶς δια-

εἰβάζων καὶ τρίφων ἀτάλλων γὰρ τὸ νηπιάζειν καὶ σιμπτᾶν.

561. Οὔτοι σ' Ἀχαιῶν] ἤθουν, οἶδα ὅτι οὐ μὴ ὑβρίση σὲ τις τῶν Ἀχαιῶν.

562. Οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ] διὰ τί (φρονῆν) ἐνταῦθα τρανῶς ἐκφέρει τὴν ἑαυτοῦ γαίμην ὁ Αἴας, ὅτι δεῖ ἑαυτὸν ἐξάγειν τῷ βίῳ; ῥητίον οὖν ὅτι ἐν ἧθει· οἶον εἰ γένοιτό τις περὶ ἐμὴ συμφορᾷ μὴ δεῖσθαι· ἐξείς γὰρ τὸν προνοοῦντα ἀντὶ ἐμοῦ· ἢ ὅτι ἐκφέρει ταῦτα ὑπὸ τῆ πάθους προαγόμενος.

563. Πυλωρὸν] ἀπὸ μεταφορᾷ τῶν φύλασσόντων τὰς πύλας, λέγει νῦν τὸν ἀποσοβούντα, καὶ μὴ ἑῶντα προσβάλλων κακὸν τι.

564. Τροφῆς ἄοκνον ἔμπακ'] ἀνατροφῆς πρόθυμον φροντιστήν.

1b. εἰ τανῦν τηλωπὸς οἴχνηϊ] καὶ εἰ ἐκδημος νῦν ἐστίν. Τηλωπὸς· ἐκδημος· γράφεται καὶ τηλωργός.

565. Δυσμενῶν θήραν ἔχων] φυλακὴν ἔχων τῶν ἐχθρῶν. Λέγοι δ' ἀντὶ τῶν Θρακῶν περὶ γὰρ τὰ τελευταῖα τῆ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐσυμμάχου τοῖς Τρωσὶν οἱ Θρακῆς. Γιγόντις δὲ τῆτο οἱ Ἕλληες, φρουροὺς ἵταξαν προμηνήσοντας αὐτοῖς τὴν ἐκείνων ἑφοδὸν· ἵνα οὕτως ἐπελθόντων, κατὰ τὴν ἰδὴν συμβάλωσιν αὐτοῖς, πρὶν ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον. Καὶ πρόσθε δὲ ἀποψύλλαντες, ἢ ἔπεισαν. τὸ δὲ θήραν γράφεται καὶ φρουρῆν.

566. Ἄλλ' ἄνδρες ἀσπισῆρες] τὸ φροντίδα ποιῆσθαι

Ὑμῶν τε κοινῆ * τῆνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
 Κεῖνω τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολὴν, ὅπως
 Τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόρυς ἐμὲς ἄγων,
 Τελαμῶνι δείξῃ, μητρί τ', Ἐριβοία λέγω, 570
 Ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,
 Μέχρις αὖν μυχὲς † κίχῳσι τῆ κάτω θεῦ.
 Καὶ τὰ μὰ τεύχη μῆτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 Θήσασ' Ἀχαιοῖς, μῆθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.
 Ἄλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον 575
 Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυῤῥάφῃ σρέφῳ

* ALDUS, κοινή.

† ALDUS, Μέχρις ἔ.

ποῖσθαι τῆ οἰκίᾳ παιδὸς τὸν χορὸν, καὶ ἀ-
 παλθόντα εἰς Σαλαμίνα μετὰ τῆ Τεύκρου πα-
 ραδιδόναι Τελαμῶνι τὸν παῖδα, χάριν αὐτῷ
 λογίζεται Αἴας. Τὸ δὲ Ἐριβοία λέγω, εἶπεν,
 ἦν ἐπειδὴ τῆτο ἀόριστον ἦν, μὴ τινὲς πλανῶν-
 ται, ἀγνοῶντες ὁποῖαν λέγει, εἴτε Ἡσιόνην, εἴ-
 τε Ἐριβοίαν. Ἀμφότεραι γὰρ ἔζων τότε, ἡ
 μὲν ἔσα Τεύκρου μήτηρ, ἡν Τελαμῶν παρ'
 Ἡρακλῆος γέρας εὐλόφει, ὅπου εἰς Τροίαν ἐστρά-
 τευσεν Ἐριβοία δὲ, Αἴαντος.

567. Ὑμῶν τε κοινῆ] προθυμοτέρους αὐ-
 τοὺς καθίστασι κοινῆ γὰρ καὶ ἴσῃ φησὶ χάριν
 ὁμολογεῖν ἐκεῖνω τε τῆς ὑποουρίας, καὶ τούτοις
 τῆς ἐπαγγελίας περιπαθῆς δὲ εἰς ἔσχατον πε-
 ριστάσεως τῆς ἐλπίδος, ἐμφρόνως τὰ σπουδαιό-
 τατα τοῖς ἑταίροις ἐπισκῆπτει, οὐ τῇ γυναίκι.
 Ἐπισκῆπτω δὲ τὴν δὲ τὴν ἐντολὴν, ἀφειλεν εἰ-
 πῆν ὁ δὲ λέγει, τὴν δὲ τὴν χάριν, ἐπὶ ὅπερ
 ἐντέλλεται, ὡς χάριν τῆτο αἰτεῖ παρ' αὐτῶν.

571. Ὡς σφιν γένηται] πάνυ περιπαθῆς, τὸ
 ἐπὶ γονεῦσι καὶ παιδὶ διαθήκας ποιῆσαι.
 Θαυμαστῶς δὲ πρὸς ἅπαντας τὴς λόγους τῆς
 Τεκμήσεως ἀντιθέσεις ἐποίησατο, ἐκ ἀπτικῆς
 τῆτο ὑπισχυμένῃ τῆ ποιητῆ τῆ μὲν μὴ ὑβρι-
 σθῆναι τὸν παῖδα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀπὸ
 τῆ Τεύκρου φυλακῆν προβαλλόμενος. Τῆ δὲ μὴ
 γλασθῆσθαι ὑπ' ἰκάνων, τὴν τῆ παιδὸς ἀρι-
 τῆν, ὃν φησὶ καὶ ἐκδικῆσεν αὐτὸν ἐν ἡλικίᾳ γε-
 νόμενος πρὸς δὲ τὰ περὶ τῶν γονεῶν, ὅτι ἀντ'
 αὐτῆ καταλείπεται ὁ Εὐρύσακος. Τὸ δὲ γη-

βοσκῶ γράφεται καὶ μικρὸν, ἀπὸ τῆ γῆρος
 (εἴσι γὰρ ἡ εὐθία τὸ γῆρας) καὶ μέγα, ἀπὸ
 τῆς γενικῆς τῆ γέρας.

572. Μέχρις ἔ μυχὲς κίχῳσι] περιφρασι-
 κῶς, ἦγαν, ὡς τελειώσωσι.

273. Καὶ τὰ μὰ τεύχη] πιθανῶς τὸν Αἴαντα
 ἐπὶ τὸν περὶ τῶν ὄπλων λόγον ἵναὶ συν-
 χῶς. Ἄπτεται γὰρ αὐτῆ μάλιστα. Ἀθρο-
 πινον δὲ καὶ μάλα φυσικόν, τὸ συνεχίστερον
 μεμνήσθαι περὶ ὧν ἐν ἡμῶν ἔχομεν. Τεύχῃ μὲν
 τὸ ἀγγεῖον. Τεύχῃ δὲ πληθυντικῶς, τὰ
 ὄπλα.

575. Ἄλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ] πέπεισται ὡς
 οὐδὲν ἀποκλινομένη τῆ παιδὸς τῆς αὐτῆ ἀρι-
 τῆς. Τὸ δὲ σάκος, διὰ τὸ ἐξαιρετικόν, τῆ
 παιδὶ φυλάσσειν κελεύει τὰ δὲ ἄλλα τεύχη
 συνθάψαι φησὶν. Ἐπίσταται γὰρ καὶ αὐτὰ
 περιμάχητα ἰσόμενα. Οἷον Ὀμπρος ὄπλα
 συγκαίόμενα.

“ Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκρη σὺν ἔντεσι δαίδα-
 “ λίοισι.”

Τὸ δὲ πᾶν, ἀλλὰ σὺ εὐρύσακες παῖ ἐμοὶ λαβὼν
 αὐτὸ τὸ σάκος τὸ ἐπαύθειον, τὸ ἀφῆκτον, τὸ
 ἐπώνυμον σοὶ ἑπιτότι, ἔχε σρέφῳ διὰ τὰ πο-
 λυῤῥάφῃ πόρπακος. Ἐσι δὲ πόρπαξ ὁ λῆρος
 διὰ οὐ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα, ἐς λίγεται καὶ
 ὄχανον. Σάκος δὲ οὐδενίτερας, ὄπλον, ἀσπίς.
 Σάκος δὲ ἀρσενικῶς, καὶ αὐτὸ δ' ἐπὸς κ', ὁ θύ-
 λακος· κερκὸν δὲ, πλῆγμα δεκτικὸν ἀστῶν.

Πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.

Τὰ δ' ἄλλα τεύχη, κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.

Ἄλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δεχε,

Καὶ δῶμ' ἀπάκτε' μηδ' ἐπισκήνυε γόεσ

Δάκρυε " κάρτα τοι φιλοίκτισον γυνή."

Πύκαζε θάσσον' " εἰ πρὸς ἰατρῆ σοφῆ

" Θροεῖν ἐπωδάς πρὸς τομῶντι πήματι."

ΧΟΡ. Δέδοικ' ἀκέων τήνδε τὴν προθυμίαν

Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλώσσαι σε τεθηγμένη.

ΤΕΚ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖεις φρενί;

ΑΙΑ. Μὴ κρῖνε, μὴ ἕξταζε' σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕΚ. Οἱ μ' ὡς ἀθυμῶ, καί σε πρὸς τῆ σῆ τέκνε

Καὶ θεῶν ἰκνεῖμαι, μὴ προδῆς ἡμᾶς γένη.

ΑΙΑ. Ἄγαν γε λυπεῖς' εἰ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς

577. Ἄρρηκτον σάκος] σιρῶν καὶ μὴ ῥηγνύ-
μιον, ὑπερβολικῶς δὲ τῆτο λέγει.

580. Καὶ δῶμ' ἀπάκτε] κατὰ τῶν σκηνῶν
ἀπαγε. Τὸ δὲ ἀπάκτω, ἀγω, ἀξω, ἦχα,
ἦμαι, ἦθαι, ἀκτὸν ὄνομα· καὶ ἀπὸ τούτου,
ἀπακτῶ ἀπακτῶ ῥῆμα.

Ib. Ἐπισκήνυε γόεσ] ἐπισκήνυε λέγει, ἐ-
πεὶ καὶ ἐπιτάφιοι εἰσι καὶ ἐξόδιοι· ἐπίσκηνοι
δὲ θῆνοι, οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

582. Πύκαζε] ἀσφαλίζε.

Ib. Οὐ πρὸς ἰατρῆ σοφῆ] οὐκ ἔστιν ἰατρῆ
σοφῆ.

583. Θροεῖν ἐπωδάς] ὁ λέγει, τοιαῦτόν ἐστιν,
οὐκ ἔστι ἀγαθοῦ ἰατροῦ, ἐάν τις ἀνιάτως ἔχη
χερῆς, ἢ σκέλευε, μὴ τομῆν ἐπισπιύδην τῆτο,
ἵνα μὴ τῆ κενωθῆ καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα συνυ-
ποσταῖν φθοράν· ἀλλὰ παραμυθεῖσθαι λόγοις
πυρᾶσθαι, ὡς προσδοκᾶν χρεὶ τὴν ἴασιν. Ὡστε
καὶ αὐτὰ μὴ με διακρύψει ἐπιχειρεῖ μαλάσ-
σιν, καὶ ὅν προὔθεμνον σκοποῦν ἀποσερεῖν λέγω
δὲ, τὸ τεθνήσκει· τῆτο γὰρ ἐμοὶ νῦν ἕτως ἔ-
χουσι κριττον ἢ ζῆν.

Ib. Θροεῖν ἐπωδάς] ἀπὸ τῆ ἐπιφωνεῖν, ἐπα-
θεῖν, ἐπωδάς χρῆσθαι.

Ib. Πρὸς τομῶντι] τομῆς διομένῃ τομῶντι

ὡς τὸ θανατῶντι, βασιλιῶντι· τὰ γὰρ τοι-
αῦτα, δευτέρως συζυγίας ὡς ἐπίπαν ἐστίν. Ἐστὶ
δὲ γλυκύτατον λέγειν τὸ τραῦμα τομῆς ἐπι-
θυμῆν, ὡς περ εἰ αἰσθησιν εἶχεν.

Ib. Πήματι] γράφεται τραύματι.

585. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει] οὐκ ἀρέσκουσιν
ἐμοὶ οἱ λόγοι σε δρασεῖς ὅστις· τὸ ὄργανον γὰρ
λέγει τῶν λόγων ἀντὶ τῆ λόγου.

586. Δρασεῖεις] ἦγον ἐπιθυμῆς δράσαι.

587. Μὴ κρῖνε] ἦγον ἀνάκρισι.

Ib. Σωφρονεῖν] νῦν τὸ μὴ περιεργεῖν, ἐν τῆτω
γὰρ μάλιχα ἢ σωφροσύνη ταῖς γυναιξὶ διασώ-
ζεται, εἰ μὴ περιεργάζονται ὁ, τι πράττει ὁ ἀνὴρ.

589. Καὶ θεῶν ἰκνεῖμαι] συνίζησις. Τὸ δὲ
ἰκνεῖμαι, τὸ παρακαλῶ· ἀφικνεῖμαι δὲ, τὸ πα-
ραγίνομαι.

Ib. Προδῆς] προδίδωμι, ἐπὶ προδοσίας, ἀφ'
εἰ προδότης· προδίδωμι τὸ καταλιμπάνω ὡς
ἐνταῦθα.

590. Οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς ὡς ἐδ'·] οὐκ ἔτι
(φροσίν) ἐν τῆτω ἐμὶ ὡςτε ὀφείλειν τοὺς θεοὺς
ἐπαρκεῖν μοι, διὰ τὸ μὴ περιέχεσθαι τῆ ζῆν.
Ὡς οὐκ ἔτι τοῖς θεοῖς ὀφείλω λέγειν ἐγὼ ἐπαρ-
κεῖν ἀπὸ τῆ ἐδ' ἐπὶ τιμῆ πρώττων τῶν θεῶν.

Πρὸς ὁ καὶ ἡ Τέκμησσα ἐπάγμι, Ἐυφημα φαίνει.

Ὡς ἔδεν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι ;

ΤΕΚ. Εὐφημα φώνει.

ΑΙΑ. Τοῖς ἀκέεσσιν λέγε.

ΤΕΚ. Σὺ δ' ἔχει πείση ;

ΑΙΑ. Πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

595

ΤΕΚ. Ταρβῶ γάρ, ὦ 'ναξ.

ΑΙΑ. Οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος ;

ΤΕΚ. Πρὸς θεῶν μαλάσσε.

ΑΙΑ. Μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,

Εἰ τῷ μὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

600

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν πε

Ναίεις ἀλίπλαγκτος, εὐδαίμων,

591. Ὡς ἔδεν] ὁ λέγει, τοιαῦτόν ἐστιν, ἐκ εἰμὶ ὀφειλέτης ἀρκεῖν τοῖς θεοῖς, ἵσταν ἀρκετός καὶ ἀπλιπῆς αὐτοῖς εἶναι, τῶτ' ἐστὶ τιμὰν καὶ θεραπιεῖν, ὡς δὲ καὶ μὴδὲν ἐλλείπει τῶν δόντων εἰς αὐτὸς γίνεσθαι, ὡς τῆς ζωῆς ἀνθρώποις αἰτίας, καὶ πάντα τὰλλ' ἀγαθὰ παρέχοντας. Ἡ τὸ θεοῖς πρὸς τὸ, εἰμὶ ὀφειλέτης, σύνταξις. Τὸ δὲ ἀρκεῖν ἀντὶ τῷ διαρκῆν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ζῆν, λέγει, ἔτι, ἐκ ὀφειλω τοῖς θεοῖς ζῆν εἰς τὸ ἐξῆς. Εἰ μὲν ἐφρόντιζον ἐμῆ καὶ ἐπιμελῆντο, ἀνάγκη ἂν εἶχον καὶ αὐτὸς ζῆν, ἐφ' ᾧ τῆς τῆς φροντίδος ἀμείβεσθαι τιμαῖς καὶ θευσίαις ἐπὶ δὲ ἡμελήκασι, καὶ ἔτι ἀτιμασθῆναι παρῖσαν, ἔδεν με τὸ ἀναγκάζον ἐστὶ τῷ ζῆν ἔτι ποιῆσθαι λόγον. Ἡ ἔτι εἶρε, ἢ κάτοισθα καὶ ἢ γιγνώσκεις ὡς ἔδαμῶς εἰμὶ ὀφειλέτης τοῖς θεοῖς εἰς τὸ ἐξῆς ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν τινί. Ἡ γὰρ, ἐπὶ οἱ θεοὶ ἔτι με εἶσαν ἀτιμασθῆναι, ἢ χρεαστῶ δια τῆς ἐστὶ βοηθεῖν ἢ σοι, ἢ ἑτέρῳ. Τῶτ' οὖν εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ τέκμησσα πρὸς θεῶν ἰκνῆμαι μὴ προδὸς ἡμᾶς γίγη, αὐτῷ εἴρηκεν ἔθεν καὶ βλασφημίαν ἠρησαμένη τὸν αὐτὰ λόγον, Εὐφημα φώνει, λέγει.

593. Τοῖς ἀκέεσσιν] τοῖς πιθομένοις.

597. Οὐ ξυνέρξεθ' ἢ συγκλείεται κλειεῖν δὲ τοῖς θεραποιστῆ αὐτῆν ἀποκλείειν.

598. Μαλάσσε] μετα' ἄλλα.

599. Μῶρά μοι δοκεῖς] εὐθέως ἴ, νῦν βεβαμένη μιμαλάσσειν ἐξακμάσαντος τῷ καιρῷ.

601. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς] συγκλείεται ὁ Αἴας διαχρισόμενος ἑαυτὸν, ἐπειδὴ οἱ ἀπὸ τῷ χορῷ λόγον περιπαθῆ διεξῆσσι. Πρὸς μὲν γὰρ αὐτὸν λέγειν ἐκ ἦν, εἰσελθόντα ἤδη γέγονε δὲ αὐτοῖς ἀπολόφουσι ἐπὶ τὰ οἰκία. Καὶ ἔχει ἀκολουθίαν τὰ χορικά ἀπεστρημένοι γὰρ τῷ ἀρχοντος, καὶ ἄλλην ἀποστροφήν ἐκ ἔχοντες, πρὸς τῆς πατρίδος τὸν λόγον ποιῶνται, ἐκτιθέμενοι ἐν οἷς εἰσι χαλεποῖς, καὶ ἐν οἷς ἴσονται οἱ γονεῖς αὐτῶ πυθόμενοι ταῦτα.

1b. Σὺ μὲν πε ναίεις] τὸ ποῦ ἀποδίδεται πρὸς τὸ εὐδαίμων, καὶ πρὸς τὸ ἐξῆς, ἢ πρὸς τὸ ἀλίπλαγκτος. Οὐ γὰρ ἔδωτο εἰσασμῶ εἰ ἔστιν ἀλίπλαγκτος, ἀλλ' εἰ ἔστιν εὐδαίμων. Τὸ δὲ ἀλίπλαγκτος πρὸς τὸ Σαλαμῖς σύνταξις. Τόγε μὴν ναίεις ἀντὶ τῆ οἰκῆ ἐνταῦθα λέγει, ἢ ἀπὸ τῆ οἰκοῦντος τὸ οἰκεμενον, ὡς περ ἐστὶ καὶ τὸ ὄργανον ἀντὶ τῷ ἔργῳ, ἀπὸ τῷ ποιῶντος τὸ ποιῶμενον, ὡς τὸ λαίνοισιν Ἀμφίονος ὄργανοις, παρ' Εὐριπίδῃ. Ἄλλας δ' ὅτι καὶ ἡ τῶν ἑνοικούντων οἰκῆσις, αὐτῆ ἐστὶν οἰκῆσις.

602. Ναίεις ἀλίπλαγκτος] ἐνεργῆτικον ἀντὶ παθητικῆς ναίης. Τὸ δὲ ἀλίπλαγκτος, ἡ γονεῖς ἐν Σαλαμῶν ἔσα, ἀτακτοῦσθ περὶ σέ.

605. Παλαῖος

Πᾶσιν * περίφαντος αἰεί †

Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,

Παλαιὸς ἀφ' ἑ χρόνος

Ἰδαία μίμνω

Λειμωνία μήλων πόα ‡

Ἀνήριθμος, αἰὲν εὐνώμα

Χρόνῳ τρυχόμενος,

Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων

Ἔτι με πότε' ἀνύσειν

Τὸν ἀπότροπον

Ἄϊδηλον § αἶδαν.

605

610

* ALD. Πᾶσι. † ALD. αἰί. ‡ ALD. πόα μήλων. § ALD. αἶδαν.

605. Παλαιὸς ἀφ' ἑ χρόνος] ἐκ πολλῷ χρόνῳ.

606. Ἰδαία] τῆ Τροϊκῆ, οὗν ἐν τῷ τίς ἴδης χωρίῳ. Τοῖς χλωροῖς καὶ λειμωνῶν; ἔσχεσι διάγαν.

607. Λειμωνία πόα] ὅμοιον τῷ, Τελαμώνη παῖ. λειμωνία γὰρ ἢ ἐν λειμωνί χλόη.

Ib. Μήλων] γενικὸν ὄνομα τῶτο παρ' Ὀμήρῳ· εἰπὼν γὰρ ἄτος μήλα, ἐπάγει, οἷς τὸ καὶ αἶγες.

Ib. Μήλων πόα] μίλων πόα γράφει, καὶ μὴ πῶα μιλων, διὰ τὸ μέτρον.

608. Εὐνώμα] αἰ ζωόντες εὐνόμα τὸ Νεμκρον, καὶ συναπτόντες πρὸς τὸ ποῖα, ἐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μίστρων χρῆ εὖν πρὸς τὸ χρῆσι συναπτεῖν, καὶ μετὰ τὸν τὸ να, ἢ εἰς τὸ εὐνώμα καὶ εὐκινήτῃ χρόνῳ· νομῶ γὰρ τὸ κῶ. Τὸ γὰρ μὲν μήλων γενικὸν ὄνομα παρ' Ὀμήρῳ ἐστίν. Εἰπὼν γὰρ ἄτος μήλα, ἐπάγει οἷς πκαὶ αἶγες.

Ib. Ἀνήριθμος] ἐν ἑδνὶ ἀριθμῷ ταπτόμενε, ἀλλὰ παρῶριμμένος.

Ib. Εὐνώμα] ἴται τῷ εὐνομαμένῳ καὶ δικαίῳ· ἢ εὐκινήτῃ· ἢ εὐνόμα λειμωνί, τῷ καλὰς κμας ἔχοντι. Τὸ δὲ ἐξῆς, παλαιὸς ἀφ' ἑ χρόνος αἰὲν εὐνόμα χρόνῳ τρυχομενος, Ἰδαία μίμνω λειμωνία πόα μήλων, ἀνήριθμος, κακὰν ἐλπίδα ἔχων πῶς με δεῖ τὸν ἄδην αἰύ-

σειν. Ἀντί τῆ, ἕδν ἀγαθὸν προσδοκῶν, ἀλλὰ κακῶς τελευτήσειν ἐν τῷ πολέμῳ ἐλπίζων.

609. Χρόνῳ τρυχόμενος] ἦχον, ὑπὸ τῷ εὐκινήτῃ χρόνῳ δαμαζόμενος καὶ κακοπαθῶν.

610. Κακὰν ἐλπίδα] ἦχον, φόβον ἔχων ἀνύσειν ἐμὲ ἐπι ποτὶ τὸν ἄδην, ταπτεῖ λήψεται σπύδοντα εἰς τῶτο.

611. Ἔτι με πότε' ἀνύσειν,] τὸ ποτ' ἀνύσειν, ἢ ἐστὶ ποτὶ ἀνύσειν, εἰ διακελευμένως εἴποις, ἀλλὰ ποτὶ ἀνύσειν διὰ δὲ τὴν συναλοιφὴν μετῆσθαι ἢ τὸνος ἔτω δὲ ἐρῆς, ἔχων ἐλπίδα κακὴν ἀνύσειν καὶ διελεῖν καὶ περάσειν ποτὶ ἐμὲ ἐστὶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, τὸν ἀπότροπον καὶ μισητὸν πᾶσιν αἶδην, τὸν αἰδηλον καὶ ἀφανῆ. Ὁ δὲ λέγει τοῖσιν ἐστὶ πολὺν χρόνον μίμνω ἐν τῇ Τροίᾳ ἀνήριθμος καὶ ἀτιμος, καὶ μὴ εἰς ἀριθμὸν ἄν, τρυχόμενος καὶ δαμαζόμενος τῷ τσοῦστῳ χρόνῳ ἐλπίδα ἔχων κακὴν ἀποθανεῖν ποτὶ καὶ διελεῖν τὸν ἄδην ἢ γὰρ ἠλπίζον ὑποσφίφειν εἰς τὴν αὐτὴν χάσαν· κακὴν δὲ τὴν ἐλπίδα εἶπε, διὰ τὸ τῷ θανάτῳ ἐλπίδα εἶναι, καὶ ἐκ ἀγαθοῦ τινός.

Ib. Ἀνύσειν] ἀντί τῆ ἐκπράξαι. Λίπει δὲ τὸ δεῖ ἀνύσειν τὴν ἕδν ἀντί τῷ τελεῖν. Καὶ, ἀνύσει τὸ βραβεῖον, ἦχον σπαδάσας λαμβάνου· καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

612. Τὸν ἀπότροπον] τὸν ἀποτρόπαιον, ἦχον τὸν ἀποστροφῆς καὶ ἀποτροπιασμῷ ἀξίον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Καί μοι δυσθεράπευτος Αίας
 Ξύνεσιν ἔφεδρος, ὧ μοι*, μοι,
 Θεία μανία ξύναυλος,

615

Ὅν ἐξεπέμψω
 Πρὶν εὖ ποτε † θυρίω
 Νικῶντ' ‡ εἰν ἄρει.

Νῦν δ' αὖ φρενός γ' οἰωβότας §
 Φίλοις μέγα πένθος εὔρηται.

620

Τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν ||
 Μεγίστας || ἀρετάς

Αφιλα παρ' ἀφίλοις

Ἔπεσ' ἔπεσεν

625

Μελέοις Ἀτρείδαις.

* ALDUS, ἰώ μοι, μοι. † ALD. Πρὶν δήποτι. ‡ ALD. Κρατῶντ'.
 § ALD. φρενός οἰωβότας. || ALD. χερσὶ. ||| ALD. Μέγισ'.

Αἰθλον δὲ αἰθὴν λέγει τὸ σκοτεινόν, ἢ ὡς περ
 ἐν τῆς εἴποι ἀλυκὸν ἀλα' ἀπὸ γὰρ τῆ αἰθῆς
 γίνεται τὸ αἰθῆλον κατὰ παραγωγὴν, καθ' ὃν
 τρέπον ἀλυκὸν ἀπὸ τῆ αἰθῆς.

Ib. Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας] οἶον, πρὸς
 τοῖς πρώτοις κακοῖς, ὡς περ δεῦτερον ἐστὶ μοι
 κακὸν τὸ τῆ λιαντος συνεπικὸς. Τῆτο γὰρ ἐπὶ
 λαὸ τὸ ἔφεδρος. Ἐφεδρος δὲ ἐστὶν ἐν τοῖς ἀγῶ-
 σιν ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς
 νικῶσιν, ἀλλ' ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, πα-
 λαίωσιν τῶ νικῶσιν παρισκυσμένους. Ἐν-
 ταῦθα οὖν φησὶ, ὅτι ἰσχυρὸς καὶ ὡς ἔφεδρος
 ἐλείφθη μοι ὁ Αἴας εἰς κακόν.

615. Ξύνεσιν ἔφεδρος] ἔφεδρος κυρίως. Ὁ
 παρισκυσμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίωσιν,
 παλαίωσιν τῶ νικῶσιν.

617. Ἐξεπέμψω] ἀντὶ τῆ ἐπεμψας αἰθε.

618. Πρὶν εὖ] πρὶν εὖ ποτὲ γράφει, καὶ ν-
 κῶντ' εἰν ἄρει· καὶ φρενός γ' οἰωβότας. Οὕτω
 γὰρ ἔχει οἰκτίως πρὸς τὰ τῆς στροφῆς κῶλα. Εἰ
 δ' ἄλλως γράφει, ἐν ὁρᾷς ἔχει.

620. Οἰωβότας] μεμονωμένος, πεπλανημέ-

νος ἐκ μεταφορᾶς τῶν θρημμάτων τῶν τῆς ἀ-
 γίλης κηχορισμένων, καὶ καθ' ἑαυτὰ φρομῆ-
 νων.

Ib. Νῦν δ' αὖ φρενός οἰωβότας] αὐθαίρετος,
 ὡς ἐν εἴποι τις αὐτὸς, ἑαυτῆ διαίτην βίωσαν,
 καὶ μηδενὶ πιθόμενος. Ἡ, μοναθεὶς ἐκ τῆς
 φρενός. Ἡ, μονότροπος, μεμονωμένος τῶ λο-
 γισμῶ. Ἡ, ποιμαίναν τῆ ἑαυτῆ διαίτην,
 καὶ μοναρχος ὡν τῶ λογισμῶ. Ἡ, οἶον δια-
 θίωσιν αὐτῆ τῆν ἴφην παρὰ τῆν βίωσιν. Ἡ,
 ὁ βαίνων ἐν ἔρημῳ, διὰ τὸ συγκεκλιμέναι ἑαυ-
 τόν. Καὶ ὁμοίον ἐστὶ τῆς, Ὅν θυμὸν κατέδων,
 πάντων ἀνθρώπων ἀλείων ἢ, φρενός οἰωβότας,
 ἢ αὖν φρεσὶν, ἀλλ' ἐκτὸς φρεσὶν διάγων. Ἡ,
 ἀποπλανηθεὶς ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανηθέν-
 των προβάτων, καὶ μόνων βοσκομένων.

621. Ἐύρηται] γράφεται γηένηται.

622. Τα πρὶν δ' ἔργα χεροῖν] λείπει γηνό-
 μενα. Τα δὲ πρότερα μέγιστα τῆς ἀρετῆς
 τῶν χεροῖν αὐτῆ ἔργα ἐν ὀλιγαρίᾳ ἐστὶ παρὰ
 τοῖς Ἀτρείδαις.

624. Ἀφιλα] ἀχρήσιμα παρὰ τοῖς πρώτοις
 αὐτῆ

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ἡ πε παλαιᾷ μὲν
Ἐντροφος ἀμέρα,
Λευκῷ δὲ γήρα
Μάτηρ, νιν ὅταν νοσῶντα

630

Φρενομόρως * ἀκέση,
Αἴλιον, αἴλιον,
Οὐδ' οἰκτρᾶς γόνου
Ἵρνιθος ἀηδῆς

635

Ἦσει δύσμορος
Ἄλλ' ὄξυτόνης μὲν ὠδᾶς
Θρηνησεὶ χερόπληκτοι
Δ' ἐν ζέρνοισι † πεσῶνται
Δῶποι, καὶ πολιᾶς
Ἀμύγματα χαίτας.

640

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Κρείσσων γὰρ ἄδα ‡ κεύ-

* ALDUS, Φρενομόρως. † ALD. ζέρνοισι. ‡ ALD. ἄδα.

αὐτῶ φίλοι, νῦν δὲ πάντων ἐπιλειημένοις.
Ἡ, ἀφίκα παρ' ἀφίλος, ἐχθρά, παρ' ἐχθροῖς.

627. Παλαιᾷ μὲν ἐντροφος ἀμέρα] παλαιόν, τὸ πάλαι ἀρχαῖον, ἢ ἀντίκειται τὸ νέον· νέον γὰρ, τὸ καιρῶ ἀρχαῖον. Ἐνταῦθα οὖν, ἐντροφος παλαιᾷ ἡμέρᾳ, ἢ ἐντεθραμμένη παλαιῶ χρόνῳ· οὐδὲν τῆ ἡλικίᾳ ἀντὶ τῆ πολιτείας. Ὁ δὲ γὰρ, ὅπως πε ἢ τῆ παλαιᾷ ἡμέρᾳ, τιτῆσι τῷ παλαιῶ χρόνῳ ἔντροφος. Τὸ δὲ λευκῷ γήρῳ, κατὰ κοινῶ, τὸ ἐντροφος ἢ μήτηρ αὐτῆ.

629. Λευκῷ δὲ γήρᾳ] ἐπειδὴ τὸ γήρας λευκαίνει τὰς τρίχας, διὰ τῆτο εἶπε τῷ λευκῷ, ἀπὸ τῆ ποιημένη τὸ ποιῶν.

631. Φρενομόρως] ἀντὶ τῆ εἰς τὴν μοῖραν τῶν φρενῶν νοσῶντα. Ὁ εἰσι φρενοβλαβῆς, μακρῆς.

632. Αἴλιον] εἶδος θρήνης.

633. Οὐδ' οἰκτρᾶς γόνου] οἷον ἢ μέτριον ἀκασπιότον δὲ ἀρχεὶ γὰρ τῶ λόγῳ τὸ ἢ ἴν' ἢ,

ἢκ αἴλιον, οὐδ' οἰκτρᾶς γόνου ἀηδῆς Ἦσει, ἀλλ' ὄξυτόνης μὲν ὠδᾶς, καὶ τὰ ἐξῆς.

633, 634. Γόνου Ἵρνιθος] τῆτο εἶπε διὰ τὸ αἰεθρηνηῖν τὴν ἀηδῆνα τὸν υἱὸν Ἴτυν. Παραβάλλει δὲ τὸν τῆς ἀηδῆνος θρήνον καὶ τῆς Ἐριβοίας, κατ' εἰκάζει μίζω ἐκείνον εἶσθαι τῆ τῆς ἀηδῆνος.

635. Ἦσει δύσμορος] ἦσε γόνου ἢ μέτριον, κατὰ τὴν ἀηδῆνα, ἀλλ' ὄξυν' Ἡ ἀηδῶ δὲ, κατὰ Μιτυληναίως. Ἀηδῆνος δὲ λέγει τῆς ἀφρασύνης ἐστρημένως διὰ τὸ αἰεθρηνηῖν τὸν υἱὸν Ἴτυν. Παραβάλλει δὲ τὸν ἀηδῆνος θρήνον καὶ τὸν Ἐριβοίας, καὶ εἰκάζει μίζω ἐκείνον εἶσθαι τῆ τῆς ἀηδῆνος.

636. ὄξυτόνης] ὄξυφώνως. Τίνος, ὁ κοιναῖος ἦχος, καθ' ὃ λέγεται Λύδιος τόνος, κατ' Ἰωνίως.

639. Καὶ πολιᾶς] περιπαθῶς ἢ πρόθεσις τῆς πολιᾶς.

641. Κρείσσων γὰρ ἄδα κεύθων] κρείσσων, γὰρ εἰσι ὁ τεθνηκῆς ἢ ὁ ζῶν καὶ νοσῶν μάστιγ,

θων, ἢ νοσῶν μάταν,

“Ὅς ἐκ πατρώας

Ἦκων γενεᾶς ἄριστος

Πολυπόνων Ἀχαιῶν,

Οὐκέτι συντρόφοις

Ὀργαῖς ἔμπεδος,

Ἄλλ' ἐκτὸς ὀμιλεῖ.

“ὦ τλάμων πάτερ,

Οἶαν σε μένει πυθέσθαι

Παιδὸς δύσφορον ἄταν ;

“Ἄν ἔπω τίς ἔθρεψεν

Αἰὼν Αἰακιδᾶν

Ἄτερθέ γε τῷδε.

645

650

I A M B O I.

ΑΙΑ. “ Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος

655

“ Φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται.

ἔστι μεμνητός. Μάτην γὰρ νοσεῖν, τὸ ἀθεραπείτως μαινέσθαι. Οὐ λέγει δὲ ὅτι ὅταν αὐτὸν πύθεται τετελευτηκότα. Ὁ γὰρ μεμνητός καὶ τὰς φρένας διεσθαρμένος, κρίσσαν αἴμα κεύθων οἶον, ἀμεινον τῷ μεμνητί ἐξῆται τῷ βίῃ οἶον. Ἠγίσταται κρίσσανα τὸν θάνατον τῆς τῷ Αἴαντος μανίας. Μάτην δὲ, ἀντὶ τῷ ἀψευδῶς, καὶ ἀντὶ τῷ ματαιῶς, ὡς ἐνταῦθα.

643. “Ὅς ἐκ πατρώας] ὡς ἀνωθεν κατὰ πατρώας γενεᾶς ἄριστος ἦκων. Λέπει γὰρ τὸ ἄριστος. Ὡστε πρόχην ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων κατὰ γένος, νῦν ἐκέτι ἦθισιν ἐμμένει.

644. “Ἦκων γενεᾶς ἄριστος] ἔτω γράφει, ἴν' ἢ ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς κἄλλο. ἔτω γὰρ εὐρέθη καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν πάνυ.

645. Πολυπόνων] πολυμόχθων τὰ ἐς πόλεμον. Ἦκων, ἐκ πατρὸς ἔχων τὸ πρὸς πολέμου καὶ μάχης ἀνδρείως ἕρμᾶν, τότε μὲν τῷ ἐκ φύσεως προσόντος αὐτῷ ἀπίσθη, πρὸς δὲ τὰ παρὰ φύσιν ὄρμησεν ὑπὸ τῆς μανίας.

647. Ὀργαῖς] ἕρμαις, τρόποις.

648. Ἄλλ' ἐκτὸς] τῷ προσήκοντος δηλονότι.

649. “ὦ τλάμων πάτερ] ἀπίστρεψε τὸν λό-

γον πρὸς τὸν Τελαμῶνα, οἶαν σε μένει πυθέσθαι, τοιαύτην ἄτην οἶαν ἐδίδες πάπονθα τῶν Αἰακιδῶν. Παραμυθία γὰρ ἐστὶ τὸ μετῆχιν τινα τῶν τῷ γένος τιν αὐτῶν κακῶν.

650. “Ἐθρεψεν] ἔσχη.

654. “Ἄτερθέ γε τῷδε] χαρὶς τότε τῷ Αἴαντος. Ἦτοι σὺ χρεῖς.

655. “Ἄπανθ' ὁ μακρὸς] ἐξέρχεται ὁ Αἴας αἰετὸν δὴ κατακλιθεὶς ὑπὸ Τεκμίσσης μὴ σφάττειν ἑαυτὸν. Καὶ προάσσει τῷ θῆν εἰς ἱερμίαν ἐλθεῖν καὶ κρύψαι τὸ ξίφος, ἐπὶ τῶν ἀναχωρητῶν καὶ διαχρήται ἑαυτὸν. Παρίσσει δὲ ὁ λόγος ὅτι καὶ οἱ ἔμφρονες καὶ παρακολυθούτες τῇ φύσει τῶν πραγμάτων, ὅμως ὑπὸ τῶν τοιαύτων παθῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπολισθαίνουσιν, ὡς ἐν Τραχινίαις ἢ Διηιάτεια περὶ τῷ ἔρωτος διαλεγόμεθα καὶ τῷ ἀνδρὸς, ὅτι αὐτῷ ἐκ ἀντισήσεται, ὡς λυσιστελεὶ αὐτῇ ἀντιπράττειν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῷ ἀνδρὸς, πράττει μετὰ ταῦτα ἄπειρ αὐτὴν ἀπέπεισεν ἢ ζηλοτυπία. Ἦτοι δὲ σχήμα ἐστίν. Ἄπαντα ὁ χρόνος φύει, φασὶν· εἴτα ἐξαλλαγῇ, καὶ ταῦτα φανέντα κρύπτεται. Ἦ τὸ κρύπτεται ἐπὶ τῷ χρόνῳ, ἀντὶ τῷ κρύπτει

“Κῦκ ἔς’ ἀελπτον ἔδεν, ἀλλ’ ἀλίσκεται
 “Χ’ ὦ δεινὸς ὄρκος, καὶ περισκελεῖς φρένες.”
 Κἀγὼ γὰρ, ὃς τὰ δειν’ ἐκαρτέρην τότε,
 Βαφῆ σίδηρος ὡς, ἐθελύθην σόμα
 Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτείρω δέ νιν
 Χήραν παρ’ ἐχθροῖς, παῖδά τ’ ὄρφανὸν λιπεῖν.
 Ἄλλ’ εἴμι πρὸς τε λυτρά καὶ παρακτίεις
 Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ’ ἀγνίσας ἐμαῖ,
 Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.
 Μολῶν δὲ χῶρον ἔνθ’ ἂν ἀσιβῆ κίχῳ,
 Κρύψω τόδ’ ἔγχος τῆμόν, ἔχθισον βελῶν,

660

665

ταῖς τῆτο δὲ ἐσιν ὡς μεταβεβλημένος ὑπὸ τῶν προτέρων νοημάτων.

657. Ἄλίσκεται] ἐξελέγχεται φεράται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλίσκομαιεν Σπρίον ὑπὸ Σπράτων.

658. Χρὸ δεινὸς ὄρκος] ὅτι καὶ ὁρῶσαντες πελάκις τιπὲς, ἐν μεταβολῇ γίνονται τῷ χρεῖσι.

Ib. Περισταλῆς φρένις] αἱ ἀγὰν σκληραὶ ψυχαί.

659. Ὅς τὰ δειν’ ἐκαρτέρουν τότε] γραφεται ἐπιπέλιος ἐπιπὴ ἢ λείπει τὸ ἐπι, ἐν ᾧ ὅσος τὰ δεινὰ ἐπι ἐκαρτέρουν λέγειν τότε, ὡς ἀπὸ πρώτου.

660. Βαφῆ σίδηρος ὡς] ἢ πρὸς τὸ ὡς σικτιῶν ἐν ᾧ ὅσος, ὃς ἐκαρτέρουν τὰ δεινὰ, ἢ τὸι σκληρὸς καὶ ἀνένδοτος ἦν, καθάπερ βεβαμμένος σίδηρος. Ἡ πρὸς τὸ τότε, ἀντὶ τῷ ἐθελύθη τὸ σόμα ὑπὸ τῆσδε τῆς γυναικός, ὡς περὶ ἐν βαφῆ σίδηρος, ἢ τοι βεβαμμένος ὑπὸ ἰλαίου, ἐθελύθηται ἐστὶ δὲ κρείττον τὸ πρῶτον ἐκώσως δὲ εἶπε τὸ σόμα, ἐπιπέλι καὶ τὰ σκληρὰ ἐκείνα διὰ τῆς γλώττης ἔφειν.

Ib. Βαφῆ σίδηρος ὡς ἐθελύθη] ἐν τῇ βαφῇ ἐκ αἰτίας ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον σικριπνται οὕτως οὖν διασαλπίον· κἀγὼ γὰρ (φροῖν) ὃς ἠπίλουν καὶ ἔξιον καὶ ἐβῶον, ὡς ἐν βαφῆ σίδηρος, ὡς Ὀμηρος

“Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτεται μεγάλα ἰάχοντι.”

Νῦν ἐθελύθη ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός ἢ ὅτι δισσῶς βάπτεται ὁ σίδηρος· εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βέλονται αὐτὸν εἶναι, ἰλαίῳ βάπτουσιν· εἰ δὲ σικρὸν, ὕδατι.

663. Ἄλλ’ εἴμι πρὸς τε λυτρά] πιθανὴ αὐτῷ ἢ ἔξοδος, ὡς ἐπὶ καθαρμῶν· μονάσαι γὰρ βέλεται χάριν τῆς ἀναίρεσιως.

664. Ὅς ἂν λύμαθ’ ἀγνίσας] ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτε ἢ φόνον ἀνθρώπου, ἢ ἄλλας σφαγὰς ἐποίουν, ὕδατι ἀπονίπτων τὰς χεῖρας εἰς καθαρσιν τῆ μιάσματος.

Ib. Λύματα] μολυσμῶν. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἢ φόνον ἀνθρώπου, ἢ ἄλλας σφαγὰς ἐποίουν, ὕδατι ἀπονίπτων τὰς χεῖρας εἰς καθαρσιν τῆ μιάσματος.

665. Ἐξαλεύσωμαι] φυλάξωμαι, ἐκκλίνας.

666. Μολῶν δὲ χῶρον] εὐρήσω (φροῖν) τόπον ἢ εὐθεῖς ἐπιβήσεται. Τῆτο δὲ πιθανὸν ἵνα μὴ τις αὐτῷ ἀκολυθήσῃ. Πιθανὸν δὲ καὶ τὸ λαβεῖν τὸ ξίφος, ἵνα εὐπορήσῃ ἱκαντὸν διαχρήσασθαι.

667. Τὸδ’ ἔγχος] ἀντὶ τῷ τὸ ξίφος.

Ib. Τῆμόν ἐχθισον βελῶν] τὸ ἐχθισον τῶν βελῶν ἐμῶν. Βέλη δὲ ἀντὶ τῶν ἀμυντηρίων. Βέλη γὰρ τὰ πεμπόμενα.

Ib. Ἐχθισον βελῶν] τῶν ἀμυντηρίων δηλαδὴ βέλη γὰρ τὰ πεμπόμενα, κυρίως.

Γαίας ὀρύξας, ἔνθα μήτις ὄψεται,
Ἄλλ' αὐτὸ νύξ ἄδης τε σωζόντων κάτω.

Ἐγὼ γὰρ ἐξ ἔ χειρὶ τῆτ' ἔδεξάμην

670

Παρ' Ἐκτορος δῶρημα δυσμενεσάτῃ,
Οὐπω τὶ κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.

Ἄλλ' ἔς' ἀληθῆς ἢ βροτῶν παροιμία,
"Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κῆκ ὀνήσιμα."

Τοὶ γὰρ τολοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
Εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.

675

Ἄρχοντές εἰσιν, ὡσθ' ὑπεικτέον' τι μῆ;
Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα

Τιμαῖς ὑπείκει' τῆτο μὲν νιφοσιβεῖς

Χειμῶνες ἐκχωρῶσιν εὐκάρπῳ θέρει

680

Ἐξίσαται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος,

* ALDUS, τιμῆ.

668. Γαίας ὀρύξας] μὴ λάθῃς εἰς τὸ γαίας ἔχθρην τὸ ἐπὶ, ἀλλ' ἔτω λίγῃ, κρύφω δὲ τὸ ἑμὸν ἔγχεος, ὀρύξας ἔνθα τῆς γαίας ὄψεαι ὄψεται.

669. Ἄλλ' αὐτὸ νύξ] λίγῃ τὸ νύξ καὶ τὸ ἄδης, κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον, ἀπὸ τῆ ἀφάνια καὶ φθορά· τὸ δὲ ἀληθές, διὰ τὴν μείλυσαν αὐτὸν καταλήψασθαι νύκτα καὶ θάνατον, ὧν αἴτιον τὸ ξίφος.

1b. Δυσμενεσάτῃ] τῆτο λίγῃ, ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν πολέμιον αὐτῷ τε καὶ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσιν, ἢ (ὅπερ καὶ αὐτὸς λίγῃ) διὰ τὸ μηδενὸς χρῆσθαι ἀπολαύσαι, ἐξότῃ εὐλήφῃ παρ' τὸ ξίφος.

673. Ἄλλ' ἔς' ἀληθῆς ἢ βροτῶν παροιμία] ἢ διὰ μίσην συναπτόμενον τὸ ἀλλά, πρὸς τὸ ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, ἢ ἕτως, ἀλλ' ἔστιν ἢ παροιμία ἀληθῆς. Ἄντι τῆ εἰπεῖν δὲ τὸ ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, χωρὶς τῆτο ἐπήνεγκε, καὶ ἔστι τῆ μὲν ἰννοίῃ συμμείνον, καὶ τῆ τῆ λόγῃ ὀρμη· κατὰ δὲ τὴν φράσιν, κομματικόν.

674. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα] ὁ γὰρ, ὅτι μὴ δὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐρίσσο· τῶν δὲ φίλων, καὶ τὰ ἐλάχιστα, ἄδωρα δὲ, κακὸδωρα.

675. Τοὶ γὰρ τολοιπὸν] ἐπιποθῶς ἔφραστον ἐν εἰρηνίῃ, ἀντιστρίψας τὴν τάξιν. Ἐδῶ γὰρ εἰπεῖν, θεοῖς μὲν σέβειν, εἴκειν δὲ Ἀτρείδας, ὡς τῶν Ἀτρείδων οὐκ ἦδη καὶ θεομαχοῦντων.

676. Ἀτρείδας σέβειν] αἰτιῶνται κακῶς τινὲς ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν, ὅτι διὸν τὸ σέβειν πρὸς τῆς θεῶς εἰπεῖν, τὸ δὲ εἴκειν πρὸς τῆς Ἀτρείδας, ὃ δὲ ἐναλλάξ εἴρηκεν ἀγνοῦντες ὅτι ἀδιαφόρως εἴρηκεν, (ὡς περὶ καὶ τινὲς τῶν λογοποιῶν) τῆς κωμολογίας ἔδεν φροντίσας ἄλλως τε καὶ τὸ σέβειν ὃ μόνον πρὸς τῆς θεῶς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆς ἀνθρώπων φαμὲν.

679. Νιφοσιβεῖς] τῆτεςιν οἱ χιόνιας συντιθέμεντες σιβάξιν γὰρ καὶ τὸ συντιθέναι.

680. Ἐυκάρπῳ θέρει] διὰ τί ἐκ εἰπε τῆ ἔαρι, μετὰ τὸν χειμῶνα ὄντι, ἀλλὰ τῶ θέρει; καὶ φαμὲν ὅτι τὸ ἔαρ ἐκ ἔστιν ἄλλο ἢ χειμῶνος μέρος καὶ ἀπορροή. Ἐστὶ γὰρ καὶ ἐν ἔαρι νιφετὸς πολὺς πολλακίς. Διὰ τῆτο ἀμφοτέρως τὰς ὑπερβολὰς εἴρηκεν, ὡς ἐναντίας. Καὶ γὰρ τὸ μετόπισθεν μέρος ἐστὶ θέρει; φαίλοτος.

681. Ἐξίσαται] λίγῃται τῆτο καὶ μετατῆς ὑπὸ, καὶ τάσσεται αἰὲ ἐπὶ ὀδῶ· τὸ δὲ ὑπανίσ-

Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν
 Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 Στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος
 Λύει πεδήσας, ἔδ' αἰεὶ λαβὼν ἔχει. 685
 Ἡμεῖς δὲ πῶς εἰ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 Ἐγὼ δ' ἐπίσασμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι,
 Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην, ἐς τοσούδ' ἐχθραντέος
 Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἐς τε τὸν φίλος
 Τοσαῦθ' ὑπεργῶν ὠφελεῖν βελήσομαι, 690
 Ὡς αἰὲν εἰ μενῶντα. “ Τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 “ Βροτῶν ἀπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμῆν.”

ὑπανίστασθαι, ἐπὶ καθέδρας· οἷον, ὑπεξίσασμαι σοι τῆς ὁδοῦ, ὑπανίσταμαι δὲ σοι τῆς καθέδρας. Λευκόπωλον δὲ λέγει τὴν ἡμέραν, ἐπεὶ τὸν ἥλιον ὡς ποιεῖ τὴν ἡμέραν, ἐπὶ ἄρματος φασὶν ὀχεῖσθαι, δύο ἔπικες ἔχοντα λευκὰς, ὧν τὸν μῖν, λάμποντα, τὸν δὲ φαίθοντα ὀνομάζουσιν.

1b. Ἀιατὸς κύκλος] τατίειν ὁ σκοτεινός, ἢ ἀδιαλυπτός.

683. Δεινῶν τ' ἄημα] λείπει ὑπὸ, ἢ ἡ, ἐπὶ δεινῶν μνημόνων σίνοντα πόντον, ἄημα πρῶτον ἐκοίμισεν αὐτόν· ἀπὸ μὲν ἕως ὅν ἀναπνοῆς. Πνεῦμα δὲ αἴματος, αἴτης ποιητικῆς. Καὶ αἶμα, ἀπὸ κινήσεως. Διαφύσσει δὲ ἀλλήλων, τῶ μὲν τὴν αἶσαν ἐπὶ τῶν ἐξ ὑγροῦ ἐκ πτωῶν τάττωσθαι· τὸν δὲ ἀημεν, ἐπὶ τῶν ἐν αἴρι πνευμάτων· τὰ πνεύματα δὲ καὶ τὰς αἴσας ἐπὶ παντός αἵρος κινήθεντος.

1b. Ἐκοίμισε] παυθὲν δολοῦσι κατεπράϊνε· τατίει, καὶ αἴματος σφοδρὸς κυμαίνων τὴν θάλασσαν, ἐκ αἰεὶ τῆτο ποιεῖ, ἀλλὰ παυσάμενος, γαλήνην ἰσᾶ.

687. Ἐγὼ δ' ἐπίσασμαι] σημιωτέον ἐνταῦθα τὸ σχῆμα τῆς λέξεως. Τὸ γὰρ ἐγὼ δὲ, ὡς εἶδεν ἀπεδίδοται, ἀλλὰ τεμνὼν τὸν λόγον διὰ τῆ ἐπίσασμαι γὰρ, πρὸς τῆτο τὴν ἀπίσασσιν ἰποιήσατο. Ἀγνοῶντες δὲ τινες, οἱ μὲν φασὶ τὸ γὰρ ἀργὸν, οἱ δὲ τὸ ὅτι, διὰ μίση τὸ ἐπίσασμαι γὰρ ἀρτίως, λαμβάνοντα. Καὶ μὴν καὶ ἑτέρας ψυχροτέρους εἰσὶν ἰσῆν, τῶ ὅτι αἰτὶ τῶ λίαν χρωμένους. Οὗς

ἰσῶντες ἡμεῖς, φρονῶ μὲν ὡς ἔφαμεν. Εὐροις δὲ καὶ παρὰ λογογράφοις πόλλ' ἕτερα τοιαῦτα καὶ μαρτυρεῖ Λιδάσιος ἐν τῶ ὑπὲρ ὀρχησῶν, λέγων ἕτως, τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Ἄριστιδην ἔρωτα, καὶ αἰρέσειός μοι, δοθείσης ἀπαγορεύσας. Τόδε, τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Ἄριστιδην ἔρωτα, ἀναπόδοτον ἰσῶσας. Ἡ ἕτως, τὸ μὲν ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ ὅτι ἀπίσασ, τὸ δὲ, ἐπίσασμαι γὰρ ἀρτίως ὡς διὰ μίση, ὡς περὶ γὰρ φησι Συνέσιος, Ἄλλ', εὖ εἶδ' ὅτι, ἐκ ἀπαγορεύσεως, τὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐκ ἀπαγορεύσεως συνάπτων, τὸ δὲ εὖ εἶδ' ὅτι, διὰ μίση, ἕτω καὶ τῆτο, εὐροις δὲ καὶ ἐκ ἄλλοις ἕτερα τοιαῦτα. Γίνεται δὲ ἡ ἀπάτη ἐνταῦθα διὰ τὸ γὰρ-

688. Ὅτ' ἐχθρὸς] ἀπορῶσιν ἐνταῦθα τινες πῶς ὅτι ἐχθρὸς ἦμην, καλῶς εἰπὼν ἐπὶ παρηχημένῳ, ἐπειδὴ τεθλίξασθαι ἐμελλε, μὴ καὶ τὸ ὠφελεῖν ἐβλόμεν, εἶπεν, ἀλλὰ βελήσομαι ἐπὶ μέλλοντος, εἰ γὰρ ἐμελλε ζῆν. Καὶ φάμεν ὅτι βελόμενος ἀπατῆσαι αὐτὸς, ὡς τε μὴ ὑποπτιῦσαι αὐτὸν τεθλίξασθαι, τῆτο ἐπὶ μέλλοντος εἶπεν. Καὶ ἀνω ἀπατῶν αὐτὸς, εἰσόμειθα θεοῖς εἰκεν, καὶ Ἀτρίλλας εἶδεν, ἰση. Καὶ κατιῶν, Ἐγὼ γὰρ εἶμι ἰκαῖσ', ὑποπορευτέον.

692. Ἐταιρίας λιμῆν] καλῶς τῆτο εἶρηκεν. Ὁ γὰρ ἀληθὲς φίλος λιμῆνος δίκην τοῖς αὐτὸν ἔχουσι καθίσταται, ἦνκα ἂν ἐν συμφοραῖς περιπέσωσιν, καθάπερ ἐν θαλάσῃ λιμῆν τοῖς χρησαμένοις χιμῶνι.

Ἄλλ' ἀμφὶ μὲν τέτοισιν εὖ σχήσει' σὺ δὲ
 Ἔσω θεοῖς ἐλθῆσα διατέλεις, γύναι,
 Εὖχε τελεῖσθαι τέρμον ὦν ἐρᾷ κέαρ. 695
 Ὑμεῖς θ' ἑταῖροι ταῦτ' ἀτὰρ τῆδέ μοι τάδε
 Τιμᾶτε Τεύκρω τ' ἦν μόλη, σημήνατε,
 Μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 Ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκεῖσ', ὅποι' πορευτέον.
 Ὑμεῖς δ', ἃ φράζω, δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως 700
 Πύθοισθε, κεί νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἐφριξ' ἐν ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπτάμην.
 Ἰῶ, ἰῶ, Πᾶν, Πᾶν ὦ
 Πᾶν, Πᾶν ἀλίπλαγκτε*,

* TURN. in marg. ἀλίπλακτε.

693. Σὺ δὲ] σὺ δὲ ἐλθῆσα εἶσα, ὦ γύναι, εὖχε τοῖς θεοῖς διατέλεις, τελεῖσθαι ἐκείνη ἐπιλονότι, ὦν ἐρᾷ τὸ ἔμῳ κέαρ. Ἦσαν ἢ ἐμῆ ψυχῆ.

697. Τιμᾶτε] τιμᾶ ἀρετῆν τις, ἀντὶ τῆ ἐργάζεται καὶ ἰπαινὴ σιωπῆν, ἀντὶ τῆ σιωπᾶ.

698. Ὑμῖν ἅμα] γράφεται ὑπέριμγα.

699. Ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκεῖσ'] αἰνιγματωδῶς ὁ λόγος ἐξηκένεται.

Ib. Ἐγὼ γὰρ] αἰνιγματωδῶς λέγει ὁ Αἴας ἐνταῦθα τὸν αὐτὸ θάνατον.

700. Καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως] ὁ μὲ χορὸς ἀπαλλάττεσθαι νομίζει λέγειν τῆς νόσου. ὁ δὲ αἰνίσεται τῶν κακῶν τῆ βίης.

701. Σεσωσμένον] ἴσως, ὅτι ὁ Αἴας ἠγάτο τὸν αὐτὸ θάνατον σατυρίαν. Διὸ καὶ σεσωσμένοι ἑαυτὸν λέγει ἐνταῦθα.

702. Ἐφριξ' ἐν ἔρωτι] ἀντὶ τῆ ἀρβάνθην τῆ ἡδονῆ. Χρείας ἔνεκα τὸ χορικὸν νῦν παρελήφθηται. Ἐξεληθόντος γὰρ τῆ Αἴαντος, ἔδει βραχὺ διάλειμμα γενέσθαι, ἵνα μὴ καταληφθῆ ὑπὸ τῆ ἀγγίλης. Διὸ καὶ τὴν ὄρχησιν ποιῶνται. Ἐρῆν καὶ βραχὺ ἐστὶ τὸ χορικόν, ὡς

πρὸς χρείαν ἐλημμένον. Ἄλλως Τίρπεται ὁ χορὸς ἐπὶ τῆ παύσει τῆς νόσου τὸν Αἴαντα, καὶ φησὶν, ὅφ' ἔφρονε ἐφριξα. Καὶ βύλομαι χαριῦσαι. Εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῆς τοιαύτης μελοποιίας, ὥστε ἐντιθέναι τί καὶ τῆ ἡθῆος.

Ib. Ἀνεπτάμην] ἀνεπτέρωθην, ἐστὶ δὲ ἀντὶ τῆ ἀνεπτῆν. Οἱ εἰς ἡν γὰρ ἀόριστοι τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς μί, ἢ χρείαν ἔχουσι τῶν παθητικῶν καὶ τῶν μέτων χρέων.

703. Ἰῶ, Πᾶν, Πᾶν] ἐπικαλῶνται τὸν Πᾶνα, ὡς χορῶν ἀρβάνθην καὶ αὐτοὶ γὰρ τῆτο ποιῆν βύλονται, ὡς ἰγνακίτος τῆ Αἴαντος μεκέτι τελευτᾶν.

704. Ἀλίπλαγκτε] ἐπικαλῶνται τὸν Πᾶνα, ἢ ὅτι ἐβόηθησι τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῆ ναυμαχίᾳ, ἢ ὅτι τὸν Τυφᾶνα δικτύοις ἤρμισιν, ἢ ὅτι ἐν τοῖς ἀκρατηρίοις τιμᾶται, ἐνθα πλάζεται ἡ θάλασσα. Ἡ ὅτι οἱ ἀλίπλις τιμᾶσι τὸν Πᾶνα ὡς νόμιμον θεόν. Ἡ ἀλίπλαγκτε, ἀντὶ τῆ μεγαλόφρων ἐν τῆ χορείᾳ. Ὡς ἀλίβρομι, ἐπε τῆς ἰχθῆς ἐρᾶ. Πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα· ἀλίπλαγκτε δὲ, ἐπὶ Κυλλανίας ὄρου Ἀρκαδίας.

706. Φάταθ']

Κυλλανίας χιονοκτύπε

705

Πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ

Θεῶν χοροποί' ἀναξ, ὅπως μοι

Νύσσια Κνώσσια

Ὅρχήματα αὐτοδαῆ

Ξυνὼν ἰάψης

710

Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων *

Μολῶν ἀναξ Ἄπόλλων

Ὁ Δάλιος, εὐγνωσος

Ἐμοὶ ξυνεΐης διὰ παντὸς εὐφρων.

715

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἐλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.

Ἰώ, ἰώ νῦν αὖ, νῦν,

ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν

Εὐάμερον πελάσαι φάος

* TURN. πελαγαίων.

706. φάνηθ'] φάνηθι, κανόνισον, φαίνα. ὁ μέλλων, φανῶ. ὁ αἰβρίστος πρῶτος, ἔφην. Ὁ δεύτερος αἰβρίστος, ἔφανον. Ὁ παθητικὸς διῶπιος αἰβρίστος, ἐφάνην. Ἡ μιτοχή, ὁ φανίς, τὸ φανίτος. Καὶ τὸ προστακτικὸν, φάνηθι, ὁ κῆνος. Πᾶσα μιτοχή εἰς σ' ἕξτόνος διὰ τῶ ἢ κλινομένη, εἰς θεῖ ποιεῖ τὸ προστακτικόν.

708. Κνώσσια] ἐν Νυσίᾳ καὶ ἐν Κνωσσῷ ἱπιμαλὲς ἢ ὄρχησις. Ἡ Νυσία, τὰ ἐν τῇ Νύσῃ γιγνόμενα. Ἐστὶ δὲ αὕτη Διονυσία ἱερά. Καὶ συνάδει τῷ Κνώσσια. Καὶ ἡ Κνωσσός γὰρ Διονυσία. Ἄλλως τῶν ὄρχησιων αἱ μὲν εἰσι Διονυσιακαί, αἱ δὲ Κορυθαῖται, καὶ ἰσόπλιον Νύσκι ἐν αἱ Διονυσιακαί, παρὰ τὴν Νύσιν. Κνώσσια δὲ, αἱ Κορυθαῖται. Καὶ Κνωσσός γὰρ πόλις Κρήτης. Ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυθαίων ἐτράφη ὁ Ζεὺς. τῶν δὲ ὄρχησιων

ἢ μὲν Βερικυνθιακὴ λέγεται, ἢ δὲ Κρητικὴ, ἢ καὶ Πυρρική. Νύσσια ἐν, αἱ Βερικυνθιακαί· τῆς γὰρ Νυσίας ἡ Βερικυνθος. Κνωσσία δ', Κρητικὴ.

709. Αὐτοδαῆ] αὐτομαθίς, ἃ ἐκ φύσεως ἔχεις, ἢ διδασκτά.

713. Μολῶν ἀναξ Ἄπόλλων] παραγένοιτο δὲ καὶ ὁ Ἄπόλλων διὰ τῶ Ἰκαρίῃ πελάγῃ, ταῖσι τῆς Δήλου.

716. Ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης] ἦτοι ὁ Θεός. Οὕτως γὰρ αἴτιος τῆς μανίας ἢ τὰ Ἄρης ἀντὶ τῆ ὁ πολεμικὸς Αἴας. Τὸ δὲ ὀμμάτων, ἢ τῶν ἡμετέρων, ἢ τῶν ἑαυτῶ.

717. Νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα] νῦν πάρεσιν ἡμέρα λαμπρὰ ἡμῖν ὥστε ἰγγασθαι τῶν νεῶν πρότερον γὰρ ἐξστρεπόμεθα ἐπιμίγυσθαι τοῖς Ἑλλήσι διὰ τὴν αἰδῶ.

719. Πελάσαι] ὥστε πελάσαι ἐπὶ τῶν νεῶν.

Θεῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας 720
 Λαθίπonos πάλιν, θεῶν δ' αὖ
 Πάνθουτα θέσμια
 Ἐξήνυσεν, εὐνομία
 Σέβων μεγίστα.
 “ Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει 725
 “ Τε καὶ φλέγει” καὶ ἔδεν ἀναύδη-
 τον, εὐτέ γ' ἔξ ἀέλπτων
 Αἴας μετανεγνώσθη
 Θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

I A M B O I.

ΑΓΓ. Ἄνδρες φίλοι, τοπρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω 730
 Τεῦκρος πάρεςιν ἄρτι Μυσίων ἄπο
 Κρημνῶν μέσον δὲ προςμολῶν στρατήγιον,
 Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμῶ.
 Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 Μαθόντες, ἀμφέσθησαν, εἴτ' ὀνειδέσιν 735
 Ἥρασσον ἐνθευ κᾶνθεν κᾶτις* ἔσθ' ὅς ἐ,
 Τὸν τῷ μαυέντος κᾶπιβελευτῷ στρατῷ

* ALDUS, ἔτις.

720. Ὅτ' Αἴας λαθίπonos] ὅτι δὴ ὁ Αἴας
 πάρεςιν ἐκ μετανοίας ἐπὶ τὸ σῖβον τῆς θεᾶς,
 καὶ κατατίθεισθαι τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς τὰς
 Ἀτρείδας.

721. Λαθίπonos] ἦγεν, ἐπιλησμένος ὑπῆρξε
 τῶν πόνων, καὶ τῆς λύπης, ἢ ἀπὸ μανίας
 εἶχεν.

732. Κρημνῶν] ἦσαν, ἀπὸ τῶ κρημνώδους
 τόπου τῶν Μυσῶν.

Ib. Στρατήγιον] στρατήγιον δὲ τὸ στρατό-
 πειδον, Ἀττικῶς. Κυρίως δὲ στρατήγιον ὁ τό-
 πος ὅς τοις στρατηγοῖς ἀφίρεται μετὰ τῶν
 ἄλλων τῶν πρῶχόντων βελύσσεται.

733. Κυδάζεται] λοιδορεῖται, ὑβρίζεται ὑπὸ
 πάντων.

Καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῳ,
 Ἄμυκε μὴ κυδαζέ με τὸν προσβύτιρον ἀ-
 δελφόν.

Καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰφιγενείᾳ,

“ Οὐτι γυναιξὶ κυδαζέσθαι.”

Τί γὰρ; ἀρσενικῶς δὲ ὁ κυδός ἐπὶ τῆς ὑβρεως.

734. Ἐν κύκλῳ ἀμφέσθησαν] Ἄντι τῷ, πε-
 ριεκύκλωσαν.

736. Ἥρασσον] ἐπληττον. Ἐβλασφήμων
 πάντες ὁμοφωνῶντες!

738. Ἀπο-

Εύναιμον ἀποκαλῦντες, ὡς ἐκ ἀρκέσοι *
 Τὸ μὴ εἶπέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 Ὡς τ' εἰς τοσῶτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν 740
 Κυλεῶν ἐρυσὰ διεπεραιώθη ξίφη.
 Λήγει δ' ἔρις δραμῆσα τῆ προσωτάτῃ,
 Ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγῃ.
 Ἄλλ' ἡμῖν Αἴας πῶς ἔστιν, ὡς φράσω τάδε;
 "Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλῆν λόγον." 745

ΧΟΡ. Οὐκ ἔνδον ἀλλὰ φρέδος ἀρτίως, νέας
 Βελαὺς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

ΑΓΓ. Ἰε', ιε'.

Βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
 Πέμπων ἔπεμψεν, ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς; 750

ΧΟΡ. Τίδ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;

* TURN. ἀρκίσι.

738. Ἀποκαλῦντες] Ἀττικὸν ἔθος, τὸ ἐπιφέρει ἐπικεῖς πληθυντικὰ, καὶ ἀνάπαλιν ὡς καὶ νῦν, Οὕτως ἐστὶ ὡς ἐκί εἴλεγε σύταιμον αὐτὸν ἀποκαλῦντες.

Ib. Ὡς ἐκ ἀρκέσοι] ἐπὶ τῆ Τεύκρῃ, ὡς ἐκ ἀρκίσι ἑαυτῶ τὸ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι. Ὡς εἰ κωλύσι αὐτὸν καταλιθεθῆναι.

739. Τὸ μὴ εἶ] συνίζησις.

Ib. Καταξανθεὶς] ἔγενε διαλυθεὶς ὑπὸ τῶν πτερῶν.

740. Ὡς τε καὶ χεροῖν] ὥστε καὶ ξίφη διατῶν χερῶν διεπεραιώθη ἐρυσά. Ἦγεν διόλε ξυλλύσθη τῶν κυλεῶν.

741. Διεπεραιώθη] διηλύσθη. δηλῆθεν ἐγμμάθη. Εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἐλυσεθῆ, εἰ ἐξίφχεται.

742. Λήγει δ' ἔρις] ἡ ἔρις εἰς πολὺν δραμῆσα, καὶ προκόψασα, ἐστὶν τῇ συναντήσει τῆ λόγῃ Νέσσορος ἐκ τῆς Ἀχιλλείως δὲ πρὸς Ἀγαμέμνονα ἀρχῆς παραγράφεται καὶ ὡς περὶ ὁ Νέσσορ ἐκεῖ διαλλάσσει, ἦτω καὶ νῦν οἱ γέροντες. Ἡ ἔρις ἐν προκόψασα προσωτάτῃ, λόγῃ ἐκ συναλλαγῆς λόγῃ τῶν γερόντων, οἷον ἐκ τῆς ἡμιλείας.

Ib. Λήγει δ'] τυτίσιν, αὐξηθεῖσα ἔγκα τῆ ἐλθεῖν εἰς πλείον, ἐληξεν, ἢ ἔρις ἐν παραίσει καὶ διδασκαλίᾳ τῆ λόγῃ τῶν γερόντων ἀνδρῶν.

743. Ἐν ξυναλλαγῇ λόγῃ] τῇ ἀμοιβῇ τῆ λόγῃ καὶ συμβιβασίῃ.

747. Νέοισι] καινοῖς.

Ib. Ἐγκαταζεύξας] συνθείς.

748. Ἰε', ιε'] εἰδῶς ἀπὸ τῆ μάντιος ὅτι κακὸν αὐτῶ γίνεται, τῆτο προαταφονεῖ.

750. Ἡ φάνην ἐγὼ βραδύς] ἦπερ φησὶ δὲ ὅτι ἐκ ἐβράδυνα παραγομένους, ἀλλὰ βραδέως ἐπίμειθον.

751. Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ'] οἷον τί τοι λείπει ὅπερ σπανίον ἐστὶ πρὸς τὴν χρείαν τὴν νῦν; ἐσπᾶνιζε δὲ τὸ ἀμεινον εἶναι πρὸ ὀλίγῃ αὐτὸν παραγομένους καὶ ἐν Σιμωνίδῃ ἐπὶ τῆ πρὸς Αἰγία ἀγγέλιε πεμφθέντος, Βιότῃ καὶ σε μάλλον ὄνασα πρότερος ἐλθεῖν.

Ib. Ὑπεσπανισμένον] δεόμενον τῆς τῆ Αἴαντος παρσίας.

- ΑΓΓ. Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν ζέγης
Μὴ ἔω παρήκειν, πρὶν παρῶν αὐτὸς τύχη.
- ΧΟΡ. Ἄλλ' οἴχεταιί τοι πρὸς τὸ κέρδιζον τραπέϊς
Γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῆι χόλῃ. 755
- ΑΓΓ. Ταῦτ' ἐσὶ τὰ πη μωρίας πολλῆς πλέα,
Εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
- ΧΟΡ. Ποῖον; τί δ' εἰδὼς τῆδε πράγματος ᾤερί;
- ΑΓΓ. Τοσῶτον οἶδα, καὶ παρῶν ἐτύχχανον. 760
Ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικῆ κύκλε
Κάλχας μετασὰς οἶος Ἀτρείδων δίχα,
Εἰς χεῖρα Τεῦκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
Θεὸς, εἶπε, κἀπέσκηψε παντοία τέχνη
Εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τῆμφανές τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μὴδ' ἀφέντ' ἔαν, 765
Εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
Ἐλᾶ γὰρ αὐτὸν τῆδε θ' ἡμέρα μόνη

752. Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα] ἀναγκασίως διαηγεῖται, ὅπουτ' ἔγνωκεν ἀπόντα τὸν Αἴαντα. Ἐδοῦ γὰρ δηλωθῆναι τῷ Διῶτρω. Λέγει δὲ ὅτι ἀπηγέρευσε τὸν Τεῦκρος μὴ παρῆναι τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς σκηνῆς ἔξω. Τῆ δὲ μὴ καὶ παρόντος καὶ ἀπόντος σαφίζεται ἡ ἔννοια.

753. Παρήκειν] παρῆναι.

754. Πρὸς τὸ κέρδιζον] ἦγεν πρὸς τὴν ὑπερβολὴν καὶ ὑπερβολὴν γνώμην.

Ib. Πρὸς τὸ κέρδιζον] πρὸς τὴν ἀμείνονα βελίην. Τῶτο γὰρ δηλοῖ τὸ κέρδιζον τῆς γνώμης. Λέγει δὲ τὴν ἐπὶ καθάρσει ἔξοδον.

755. Ὡς καταλλαχθῆι χόλῃ] πιθανῶς, ὡς πολῖται, χόλον καὶ ἕμάνην λέγουσιν. Οἴχεται ἔν τραπέϊς πρὸς τὸ κέρδιζον τῆς γνώμης, ὅπως τὴν ἔχθραν κατάθηται, καὶ διαλλαχθῆι τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῆς χόλῃς.

756. Ταῦτ' ἐσὶ τὰ πη] ἐπίσταται γὰρ ἀνηκούσας τὰ παρὰ τῷ Κάλχαντος.

Ib. Πλέα] ἦγεν πληρωμένα. πλείον, τὸ πεισσοτέρου, μικρόν, καὶ κλίνεται πλείους. πλείον δὲ, τὸ ἀνάπλεον, μέγα.

756. Εἴπερ τι Κάλχας] ἐκ παροιμίας ὅτι

χορὸς παρήκαται, ἢ καὶ Ἀριστοφάνης ἀναγράφεται. 758. Εἰδὼς τῆδε πράγματος] περὶ τῆς τῆ πράγματος, ἦγεν τῆς ἐξελύσεως τῆ Αἴαντος.

759. Καὶ παρῶν ἐτύχχανον] ἦγεν ἂ μὲλλον εἰπεῖν, ἢ παρ' ἄλλῃ ἤκουσα, ἀλλ' αὐτὸς παρῶν ἠκροώμεν.

760. Κύκλε] χορῆ.

761. Μετασὰς] μεταχωρήσας. Μετίσασθαι τὸ εἰμῆσθαι εἰς ἐκ εἰσόδου καὶ μεταβαίνειν τὸ ἀμῆσθαι τόπον ἐκ τόπου.

Ib. Ἀτρείδων δίχα] πανὸ ἀξιοπίστως. ὅτι ἐκ ἀντικρου τῶν βασιλείων ὁ μάντις διηλύετο, ἀλλ' ἐν ἀπορήτῳ, κατ' εὐνοίαν τῷ Αἴαντος.

763. Παντοία τέχνη εἶρξαι] ἦγεν, καλυψάσαι διὰ παντοίας τέχνης καὶ μηχανῆς τὸν Αἴαντα ὑπὸ ταῖς σκηναῖς κατὰ τὴν παρῶσαν ταύτην ἡμέραν.

765. Ἀφέντ' ἔαν] ἦγεν ἀπολύσαντα. Ὁμοίον δὲ τῷ, ἔφη λέγων.

767. Τῆ σε θ' ἡμέρα] λέγουσιν τινες ὡς τὸ θ' ἀντὶ τῆς τε λαμβάνεται, καὶ συνάπτεται πρὸς τὸ γὰρ ἔτω, καὶ γὰρ ἰδέ τῆδε τῆ ἡμέρας

Δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.

“ Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα

“ Πίπτειν βαρείαις πρὸς Θεῶν δυσπραξίαις 770

“ Ἐφασχ’ ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπε φύσιν

“ Βλασῶν, ἔπειτα μὴ κατ’ ἀνθρώπου φρονεῖ.”

Κεῖνος δ’ ἀπ’ οἴκων εὐθύς ἔξορμώμενος,

Ἄνευ καλῶς λέγοντος εὐρέθη πατρός.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, “ Τέκνον, δορὶ 775

“ Βέλε κρατεῖν μὲν, σὺν Θεῷ δ’ αἰεὶ κρατεῖν.”

Ὁ δ’ ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο,

Πάτερ, Θεοῖς μὲν, κἀν ὁ μηδὲν ὦν, ὁμῆ,

Κράτος κατακτήσαιτ’ ἐγὼ δὲ καὶ δίχα

μῆρ τῶτον σὺ δὲ ἀντὶ τῷ ται νῆι, κερζο-
μῆς τῷ οἰ, ὡς περ καὶ τῆς αἰ διφθόγγῃ αἰ
ἔχει τὸ βέλεμα ἔγω.

768. Ὡς ἔφη λέγων] τὸ ἔφη καὶ τὸ λί-
γων ἐκ παραλλήλου τινὲς οἴονται. Τὸ δ’ ἔ-
φασεν, ἀλλ’ ὡς περ φάμεν, τοιαῦτα ἔφη δι-
μωρῶν, ἔτα καὶ τῆτο, ἔτασ ἔφη καὶ οἰονεὶ
ἀπειλάτο, λέγων τὸν περὶ τῷ Αἰάντος λόγον.

769. Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα] τὰ πα-
ρῶλοντα καὶ ἀχρήσιμα καὶ πέρα τῷ μέτρῳ.
Τὰ χωρὶς δικαίῳ.

770. Βαρείαις] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βαρέων
σημάτων καὶ δυσδασάκτων.

771. Ὅστις ἀνθρώπε φύσιν] περιεάται ὁ
νὸς ἐς τὸ, γινῶθι σαυτόν. Πρὸς τὸ σημαί-
ημα δὲ εἶπεν, ὅστις τὸ ἀνθρώπου ἀποδός,
ἀττα θεῶν εἶπεν, εἰ καὶ μὴ πληθυντικῶς εἶ-
πεν. Ἀπλῆστερον γὰρ οἴτις, εἶπεν ἔδει. Τὸ
δὲ ὄλον, ἔστις ἀνθρώπος παρκαῶς, ἔπειτα μὴ
κατ’ ἀνθρώπου φρονεῖ.

Ib. Φύσιν] ἐστὶ φύσις διαφέρει. Οὐσία
μὴ ἐστὶ ἢ ὑπαρξίς. Φύσις δὲ, ἢ ἐνῶσα τινὶ
δύναμι. Οἶον, φύσις ἐστὶ γῆ ἐν ἀναβλαστῶν
βοτάναις, καὶ φύσις τῷ πυρὸς, τὸ θερμαίνον
ἐπ’ ὁ ὕψους, ὁ εὖ ἔχων τῆς φύσεως, καὶ ἐπὶ
φύσις ἐστὶ τῆτο. Εἰκότως ἦν ἐμφύια καὶ ἐπὶ
ἀνθρώπων λέγεται, καὶ φυτῶν, καὶ γῆς, καὶ
τῶν τοῦτων. Λέγεται φύσις καὶ ἡ ποιότης,
ὡς, περιβλεπταὶ φύσις ἢ μῆς ἢ γυν ποιό-

τητος. Καὶ τὸ κάλλος φύσις καὶ τὸ γένος,
ἀπὸ τῷ φύσιν. Οὐ μαθῶν ἐς εἰ φύσιν.

772. Ἐπειτα] τινὲς οἴονται εἰς ἀπόδοσι,
μετοχῆς τιθέμενον, ἀργὸν εἶναι. Τὸ δὲ ἐκ ἐς
τοῦτων, ἀλλὰ τὴν αὐτῆς σώζει φύσιν. Ἡ-
πάτηται δὲ ἀπὸ τῆτο, ὅτι εἰ ἀπὴν τῷ ρυθ-
μῷ, ἠδὲν ἂν τὸν λόγον ἔβλαπτε. πρὸς ἐς
φήσομεν, ὅτι καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτά ἐστιν
εὐρεῖν, ὡς περ καὶ τὸ πρὸς κακῷ ἐς τὸ φρονεῖν.
Τὸν γὰρ αὐτὸν λόγον ἔχει τὸ πρὸς, ἀργὸν δε-
κῆν παρὰ τοῖς πολλοῖς.

Ib. Κατ’ ἀνθρώπου] καθὼς ἀπειτῷ ἢ φύ-
σις τῶν ἀνθρώπων.

Ib. Φρονεῖ] Διανοεῖται, πίπτει καὶ ἀπέλ-
λυται.

773. Κεῖνος δ’ ἀπ’ οἴκων] τίνα πρὸς τὸν
αὐτῆ πατέρα Αἴας ἔφη, ὅτι πρὸς Τροίαν ἔμελλ-
ε πλεύσειν.

775. Αὐτὸν ἐννέπει] πῶ μόνον πρὸς δοτι-
κὴν τὸ ἐννέπω, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν ἀ-
παξ, ὡς περ καὶ τὸ λέγω.

777. Ὁ δ’ ὑψικόμπως] παρατίθει κἀνάθ-
δε τὴν προσθήκην τῷ ποιητῷ, ὅτι προσῆφε τῷ
Αἰάντ’, γλασσαργίαν, μονονυχὶ θεραπεύων τὸν
θεατὴν μὴ ἀχθεσθαι τῇ συμφορᾷ τῷ Αἰάντος.
Προσωκεισμένοι γὰρ ἦδη τῇ ἀρετῇ αὐτῷ σχι-
δόν καὶ τῷ ποιητῇ ὀργίζονται.

778. Ὁμῆ] Τὸ ἔμῃ ἀντὶ τῆς σὺν. Τὸ
δὲ ἔξτε, Θεοῖς ἔμῃ.

780. Πίπειθα]

- Κείνων, πέποιθα τῷτ' ἐπισπάσειν κλέος. 780
 Τοσόν δ' ἐκόμπει μῦθον· εἶτα δεύτερον
 Δίας Ἀθάνας, ἠνίκ' ὀτρύνεσά νιν
 Ἡυδαῖτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
 Τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,
 Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλαις 785
 Ἴσω, καθ' ἡμᾶς δ' ἔποτ' ἐκρήξει μάχη.
 Τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀσεργῇ θεᾶς
 Ἐκθήσατ' ὄργην, ἔ κατ' ἀνθρώπου φρονῶν.
 Ἄλλ' εἰπέρ ἐσι τῆδέ θ' ἡμέρα, τάχ' ἀν
 Γενοίμεθ' αὐτῆ σὺν θεῷ* φωτήριοι †. 790
 Τοσαῦθ' ‡ ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθύς ἐξ ἔδρας
 Πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπισολὰς
 Τεῦκρος φυλάσσειν. Εἰ δ' ἀπεσερήμεθα,
 Οὐκ ἔσιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.
 ΧΟΡ. ὦ δαῖα Τέκμησσα, δύσμορον γένος, 795

* TURN. in marg. θεῶς. † ALD. σωτήριοι. ‡ ALD. τοιαῦθ'.

780. Πέποιθα] ὡς περ κατακρίνεται τὸ εἶπε, ἢ μέλλον εἶπε. Ὁ παρακ' εἶχα. Ὁ μίσοι, οἶκα, καὶ πλειονασμῶ τῷ ε, ἴομα, καὶ εἶδα, εἶσω, εἶκα, εἶδα, καὶ λείπω, λείψω, λείψω, λείψω. Οὕτω καὶ πᾶθα, πᾶσω, πᾶπικα, πᾶποθα.

781. Εἶτα δεύτερον] τῆτο πρὸς, τὸ ἀνευ καλῶς λέγοντος, ἀποδίδεται. Ἦγεν, τῷ πατρὸς καλῶς λέγοντος, ἀνευ ἐφαράθου. Εἶτα δεύτερον τῆς Δίας Ἀθάνας λεγόμενης θεοτότι, ἀνευ ἐφάρθου.

784. Τότ' ἀντιφωνεῖ] τὸ τότε ἐπαναλαμβάνει ἐστὶ τῶν προλαβόντων ὥστε ἐκ ἐπὶ τῆς Δίας Ἀθάνας δὴ λέγειν, ἀλλὰ λεγόμενης τῆς Ἀθηνᾶς τὰ καὶ τὰ τότε, καθ' ὃν θεοτότι κατὸν ἐπὶ ταῦτα ἐπιτίλλεται.

786. Ἴσω] ἴσως.

Ib. Καθ' ἡμᾶς δ'] ἢ καθ' ἡμᾶς μάχη.

Ib. Ἐκρήξει] ἦγεν, σχίσμα ποιήσει.

787. Ἀσεργῇ] ἀμαλκτον ἀδιδόωτον.

788. Οὐ κατ' ἀνθρώπου] ἦγεν, κατὰ φύσιν ἀνθρώπου.

789. Ἄλλ' εἰπέρ ἐσι] ἀπὸ τῆ, περιέσει, ἦγεν ζῆ.

Ib. Ἄλλ' εἰπέρ ἐσι] εἰ παρὶθι ταύτην τὴν ἡμέραν, σαθείν ἄν. Μέχρι γὰρ τίς σημερον παρατίθει τὴν ὄργην τῆς θεῆς ἔλεγον.

790. Σὺν θεῷ] ἦγεν, μετὰ τῆς βοῦθῆς τῆς θεῆς.

Ib. Σωτήριοι] ἦγεν, σωτήριους, χρήσιμοι εἰς τὴν αὐτὴ σωτηρίαν.

791. Ὁ δ' εὐθύς ἐξ ἔδρας] ἄμα μὲν διατὸ ἀξίωσιν τῆ προσώπου, ἄμα δὲ ὡς μὴ δοκοῖν δὲ ἀπέχθειν ταῦτα λέγειν. Δια πάντων καὶ διδάσκει ὅτι κρατὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ ἀμαρμίνῃ. Καὶ γινῶναι μὲν τὰ ἐσόματα διαμαντικῆς ἐστὶν, ἢ μὴν φυλάξασθαι δυνατόν.

795. ὦ δαῖα Τέκμησσα] δαῖον κοινῶς τὸ πολέμιον, Ἄτικῶς δὲ τὸ δύσμορον. Τίνας δὲ ἔπεικεν ἐκ ἐπίσημον ἐξῆσαν τὴν Τέκμησσαν; ἴνα μετὰ

“Ορα μολῶσα τόνδ’, ὅποι’ ἔπη θροεῖ”
 Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρωῖ τῆτο μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕΚ. Τί μ’ αὖτάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
 Κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;

ΧΟΡ. Τῆ δ’ εἰσάκεε τάνδρος, ὡς ἠκει φέρων
 Αἴαντος ἡμῖν πράξιν, ἣν ἤλγησ’ ἐγώ.

ΤΕΚ. Οἴμοι, τί φῆς, ἀνθρωπε* ; μῶν ὀλώλαμεν ;

ΑΓΓ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πράξιν· Αἴαντος δ’ ὅτι

* ALDUS, ὡ ἴθραπε.

800

μετὰ τῆ χερῶ ἀκρόσῃ τὰ περὶ τῆ Αἴαντος ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις δράμασι, ἐν τῇ Ἡλέκτρῃ καὶ Οἰδίποδι ἅμα τῷ χορῷ τὰς τῶν γυναικῶν πρόσθε ποιῶ, ἵνα μὴ δισσολογῶσιν οἱ ἀγῶνιστῆς. Ῥητίον δὲ ὅτι ὁ Αἴας ἐκίλευσεν αὐτὴν ταπ’ οἶκον εἴξασθαι τοῖς θεοῖς, εἰπὼν, καὶ δὴ μ’ ἀπάκτε. Οὐδὲ μὴν αἰχμαλώτε σχῆμα ἔχουσαν εἶδει συνεχῶς ἐξίναται, μάλιστα ἐν ταύτῳ καιρῷ ἠρμητικῶν, καὶ παρακολυθηκῶν τῇ τῆ Αἴαντος μανίᾳ. Ἐδὲ ἐν μέγα τί φαίνεται τὸ εἴξασθαι αὐτήν. Διὸ πρὸς τὸν χορὸν ἴδουσι πρῶτον εἰπῶν. Ἡ ὡς ἐπὶ μεγάλης προφασίς ἐπακαλοῦσιν αὐτήν ἄλλως τε οἱ ἐπὶ τῆ χερῶ οἰκιστέροι εἰσιν, ὡς πολλοὶ τῷ Αἴαντος. Ὡς τε καὶ ὁ ἀγγελοῦς καλῶς ἐκ ἐξήσθησι μῦθον πρόσωπον, ἀλλὰ τὸν Αἴαντα ἐ καταλαβάν ἴδον, πρὸς τὸν χορὸν φησιν. Εἰς ἀνάγκη δὲ γενομένη ὁ ποιητὴς τῆ διλογίᾳ, ἡ δὲ ἀμὲ προσκορὴς ἐγένετο, ἀλλὰ τὰ δεύτερα διὰ βραχίον ἐξήγηται. Ἄλλως ὡ δὲ αὐτὸ δῆλα πιπυθῆναι. Ἡ κατακεκομμένη καταπιπυθολογία, κεκακωμένη. Ὡ δὲ δῆλως. Ὡ πιπυθολογία καὶ ἀθλία. Ἀτρεπίς γὰρ πολεμίας αὐτὴν ἀποκαλεῖν. Καὶ Αἰσχύλος ἀντὶ τῆ ἀθλία κέρωνται τῇ λέξει.

796. “Ορα μολῶσα] ἦσαν σάπυ ἐλθῶσα.
 “Ομοῖοι δὲ, “Ορα τιν’ ἦδη κρᾶτα καλύμμασι
 ἐπιλάμενοι.

797. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρωῖ] ἀπτεται τῶν ἀναγκῶν τῆ χρωτός. Καὶ ἐστὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιπεδῶν πραγμάτων, ξυρεῖ ἐν χρωῖ. Ἐπίοτι γὰρ καὶ τῆ σάματος ἐφάπτεται ὁ σίδηρος. Ἄλλως μέχρι βάθος ἐφικνῆται, ὥστε μὴ χαίρειν. Τὸ δὲ τινά παρὶ κλυ.

Ib. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρωῖ] παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς βάθος ἀπτομένων λεγομένη καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιπεδῶν πραγμάτων. Λέγεται δὲ καὶ ἕτως, Ἐν ξυρῷ ἴσεται τὸ πρᾶγμα.

798. Τί μ’ αὖτάλαιναν] πρὸς τὸ Εὐριπίδου ἐν Δίκτυ, “ Τί μ’ ἀρτι πιμάτων λελοισμένην ὀρθοῖς ; ”

799. Ἀτρυτών] πολυτρυτών. Πάνυ κακόντων.

Ib. Ἐξ ἔδρας ἀνίστατε] ἰκὼν διὰ τὸ κεκακωμένη καὶ ἀναπαύσασθαι δεῖσθαι, ἴδον διήτριβη. Καὶ τὴν πρόφασιν τῆ μὴ προῖναι διάσασθαι.

801. Ἠλγησ’] ἀλγησῶς ἦκισα.

802. Τί φῆς, ἀνθρωπε] πιπυθῶς ἀναδοξασθαι ὅτι ἀγγέλλει τις κώτερον τι περὶ τῆ Αἴαντος. Ἰδὸν δὲ τῶν φίλων τὸ τὰ χερῶ καὶ ὑπονοεῖν.

Ib. Τῶν ὀλώλαμεν] τοιαῦτα γὰρ ἔλεγον, ὅτι συνατολῆμαί σοι, ἰάν σὺ ἀποθάνης.

803. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πράξιν] ἀντὶ τῆ, τὴν τύχην, ἦσαν εὐπραγίαν ἢ δυσπραγίαν. Πρὸς δὲ τὸ μῶν ὀλώλαμεν ; ἐπήγαγεν ὁ ἀγγελοῦς περὶ τῆ Αἴαντος μόνος. Οὐ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν ὁ καιρὸς, ὥστε σοφίσσασθαι, καὶ τὰς φωνὰς ἐξετάζειν. Καλῶς δὲ τὸ θαρσῶ. Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ’ ἀπὸ τῶν λόγων τῆ Κάλχαιτος ἀγωνιᾶν φησίν.

803. Ὅτι θυραῖος] ταῦτό φησι διότι παρ’ αὐτῶν ἦκουσι. Τὸ δὲ εἰπὴρ ἐστίν, ἀντὶ τῆ εἰπερ ἀληθῶς ἐστίν ἐκτός. Οὐ γὰρ οἶδεν σαφῶς. Λέγει δὲ καὶ ἕτως, ἢ θαρσῶ δὲ περὶ τῆ Αἴαντος, εἰπὴρ ἐστὶ, τατίειν ἰάν ζῆ, ὅτι θυραῖος ἐστίν ἢ (ὅπερ καὶ κριτόν μοι δοκεῖ) ἕτω λέγει ἐκ οἶδα καὶ ἐ γινώσκω τὴν σὴν πράξιν.

ξιν,

Θυραΐας εἰπέρ ἐσιν, ἔ' θαρσῶ περί.

ΤΕΚ. Καὶ μὴν Θυραῖος, ὥστ' ἐ μ' ὠδίνειν, τί φής; 805

ΑΓΓ. Ἐκεῖνον εἶργειν Τεῦκρος ἔξεφίεται
Σκηνῆς ὑπαυλον, μηδ' ἀφίεναι μόνον.

ΤΕΚ. Πῆδ' ἐς Τεῦκρος, κἀπὶ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓΓ. Πάρεςι κείνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
Ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν. 810

ΤΕΚ. Οἱ μοι τάλαινα, τῆ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν;

ΑΓΓ. Τῆ Θεσορείε μάντεος καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

ΤΕΚ. Οἱ ἐγὼ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης
Καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν, Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν
Οἱ δ' ἐσπέρες ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίεσ * 816

* ALD. TURN. in marg. ἀνθλίεσ.

ξιν, ἦσαν ἡνπερ λίγισ σὺ πράξιεν τῷ Αἴαντος. Οἶδα δὲ καὶ γινώσκω, ὅτι ἡ θαρσῶ περὶ τῷ Αἴαντος, εἰπέρ ἐσι καὶ ὑπάρχει Θυραῖος, καὶ ἐκτός τῆς σκηνῆς. Ἐπει δὲ ἀμφιβόλας τὸ ἐπιπερ εἶρηκε, βεβαιῶσα ἢ τέμνησσα ὅτι ἔξω ἐστὶ τῆς σκηνῆς, φησὶ καὶ μὴν Θυραῖος ἐσι.

804. Οὐ θαρσῶ περί τῷ Αἴαντος δὲ οἶδα δηλονότι, ὅτι εἰπέρ ἐσι Θυραῖος, ἦσαν ἐκτός, καὶ δημοῖ γασίν. Θύραζε δὲ, ἀντὶ τῷ εἰς τὸ ἔξω· Θύραθεν ἀντὶ τῷ ἔξωθεν, καὶ δημοῖ κίνησιν ἀπὸ τῶν ἐκτός εἰς τὰ ἔσω.

805. Ὀδίνειν] ἀντὶ τῷ ὠδινᾶσθαι, ἀλγύν. Ἐμφατικῶς δὲ τὸ ὠδίνειν. Οἰκείον γὰρ γυναικί· χαλιπῶτατον δὲ τῶν γυναικείων πόνων ἢ ὠδίν.

806. Ἐξεφίεται] ἀντὶ τῷ ἐφέται, ἦσαν ἐπιτέλλεται.

807. Ἐπαυλον] ἐνδόμυχοι. Ἐπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.

810. Ὀλεθρίεσ] ἀντὶ τῷ ὀλεθρίαν, τὸ δὲ φέρειν περὶ δέχσθαι.

811. Οἱ μοι τάλαινα] ἐρώτησις. Παρὰ τίνος τῶν ἀνθρώπων μαθῶν ὁ Τεῦκρος, ἐλπίζει φέρειν καὶ δέχσθαι τὴν ἔξοδον τήνδε τῷ Αἴαντος ὀλεθρίαν; Ἀπέρ. Παρὰ τῷ υἱῷ τῷ Θεί-

σορος, κατὰ τὴν παρῶσαν ἡμέραν. Ἦτι ἡ παρῶσα, ἡμέρα δηλονότι, φέρει θάνατον αὐτῷ τῷ Αἴαντι, ἢ ζωὴν.

812. Καθ' ἡμέραν τὴν νῦν] ἀμφιβόλας, ἢ τοσ μαθῶν τὴν νῦν ἡμέραν, ἢ ὅτι κατὰ τὴν νῦν ἡμέραν τεθνήσκειται.

813. Ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον] εἰ μὲν ἔνδον μένει, σωθήσεται· εἰ δὲ μὴ ἀπόλλυται. Διὰ τῆτο δὲ τὸ διττὸν τῷ μοιρδίε δημοῖ· ὡς καὶ Ὀμηρος·

“ Διχθαδίας κύρας φερίμεν θανάτου τί-
“ λουδὲ.”

814. Πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης] ἦσαν τῷ παρόντος καιρῷ, ἔ' ἀναγκαῖόν ἐστι προστῆσαι. Διὰ τὸ ἐπὶ ξυρῆ ἡμῖν τὰ πράγματα ἔσασθαι.

815. Οἱ μὲν Τεῦκρον] πιθανῶς καὶ Τεῦκρον μεταπέμπεται, ἵνα μὴ δόση ἀγγελοῖν πέμπων, ὅτ' ἐντύχουσι τῷ σώματι.

Ib. Ἐν τάχει] ἀντὶ τῷ ταχίως· καὶ σὺν τάχει, καὶ κατὰ τάχος, καὶ ὅσον τάχος, καὶ διὰ ταχίως, καὶ διὰ τάχως, καὶ διὰ ταχίαν. Ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

816. Ἐσπέρες] δυτικές.

Ib. Ἀνθλίεσ]

Ζητεῖτ' ἴοντες τάνδρὸς ἔξοδον κακὴν.

Ἐγνώκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη,
Καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.

Οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; ἔχ' ἰδρυτέον.

820.

Ἄλλ' εἶμι καὶ γὼ κείσ' ὅποι περ ἂν σθένω.

Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, ἔχ' ἔδρας ἀκμῆ,
Σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδει θανεῖν.

ΧΟΡ. Χωρεῖν ἔτοιμος, καὶ λόγῳ δεῖξω μόνον

Τάχος γὰρ ἔργα καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.

825

ΑΙΑ. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔσηκεν ἢ τομώτατος

Ib. Ἀγκῶνας] τὰς ἄκρας τῶν ὤρων τὰς πρὸς δύοσιν.

Ib. Ἀνθιλίης] ἔφατο, τὰς ἀντικρὺ τῆς ἀνατολῆς τῆ ἡλίου.

Ib. Οἱ δ' ἀνθιλίης] τὸ ἀνθιλίης ἀπὸ τῆ ἀντολίης γέγονε, κατὰ τροπὴν τῆ ο εἰς η, ὡς περ καὶ τὸ φυτοκόμος φυτικόμος. Τὸτο δὲ διὰ τὸ μέτρον ἔτω γέροντι. Οὐ χρὴ τοίνυν ἀντολίης γράφειν μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἢ συλλαβὴ αὐτῆ. Ἄλλ' ἐδὲ πάλιν ἀνθιλίης, ὡς ἐν τισὶ τῶν βιβλίων εἴρηται, ἢ γὰρ ἀπὸ τῆ ἡλίου γίνεται, ἄλλ' (ὡς εἴρηται) κατὰ τροπὴν τῆ ο εἰς η.

818. Ἐγνώκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη] εἶπε, δὲ ὡν εὐνοικῶς ἔπραξα εἰς αὐτόν, καταφροσῆσας ἠπάτησέ με.

819. Τῆς παλαιᾶς] ἦγεν τῆς τῶν πολλῶν ἐπὶ ἀποδοχῆς.

820. Οἴμοι, τί δράσω] περιπαθῶς ἐφάσασθαι τῆς ζητήσεως καὶ τῶ τέκνω κελῶν, καὶ ὡς περ ἀπολογουμένη ὅτι καταλιμπάνει αὐτόν φασὶν εἶναι, ἐν ἀπέρω γινωμένη, τί δράτω; οἶον, πῶς μόνον σε καταλίπω.

Ib. Οὐχ ἰδρυτέον] ἢ ἀξίον καθίζεσθαι.

821. Ὅποι περ ἂν σθένω] οἶον, τῆς προθυμίας εἶδεν ἐλλείψω, καὶ εἰ τῶ σώματι ἀδυνατῶ.

822. Ἐγκονῶμεν] ἦγεν σπυῖδωμεν. Τὸ ἐγκονῶν λέγουσιν ἀντὶ τῆ σπεύδειν, ἐπεὶ οἱ μετασπιδῆς πορευόμενοι κόνιν ἐγείρουσιν.

Ib. Οὐχ ἔδρας ἀκμῆ] ἦγεν καθίδρας, ἀνεπαύστως καιρὸς ἐστίν.

VOL. I.

[AJAX FLAG.]

823. Σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ'] τυτέσιν, θέλοντες φυλάξαι ἐκ τῆ κινδύος τὸν Αἴαντα.

824. Χωρεῖν ἔτοιμος] μετακινῆται ἢ σκηνῇ τῆ χωρῆ ἐξεληθόντος· ἀναγκασθεὶς δὲ ἢ ἔξοδος, ἵνα εὖρη καιρὸν ὁ Αἴας χερσίσασθαι ἑαυτόν.

825. Τάχος γὰρ ἔργα] ἦγεν, ἅμα γὰρ ἔψεται, ἀντὶ τῆ συνδραμεῖται τάχος ἔργα καὶ ποδῶν ἦγεν πορείας. Τυτέσι καὶ ταχίως ἀψομαι τῆ ἔργα, καὶ ταχίως ἐργάσομαι αὐτό.

826. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔσηκεν] μετακίεται ἢ σκηνῇ ἐπὶ ἐρήμῳ τινὸς χωρίου, ἐνθα ὁ Αἴας εὐτρεπίσας τὸ ξίφος, ῥῆσιν τινα πρὸ τῆ θανάτου προφέρειται. Ἐπεὶ γιλοῖον ἦν κωρὸν εἰσελθόντα περιπεσὼν τῶ ξίφει. Ἐστὶ δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιῶς σπάνια. Εἰώθασιν γὰρ τὰ περιπραχμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. Τί εἴναι τὸ αἴτιον; φησὶν Αἰσχύλος ἐν Ὀρήσσαις "τὴν ἀναίρεισιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγέλλας." Ἰσως εἴναι καιροτομεῖν βεβλόμενος, καὶ μὴ κατακολληθῆναι τοῖς ἑτέροις, ὑπ' ὄψιν ἔθηκε τὸ δρώμενον. Ἡ μᾶλλον ἐκπλήξαι βεβλόμενος. Εἰκὴ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιῶ ἔχ' ὄσιν. Πήξας δὲ τὸ ξίφος ταῦτά φησι. Σφαγεία δὲ λέγει, ἢ τὸν καιρὸν τῶ ἀποθανῶν, ἢ τὸ εἰς σφαγὴν ξίφος.

Ib. Ἡ τομώτατος] ἀντὶ τῆ ὄπῃ. Πρέπον γὰρ εἴναι τῶ ἀπηνουκῶτι, ἀλογίστως ἵεναι ἐπὶ τὸ προκείμενον. Ἐπιταὶ δὲ τῶ λόγῳ, ὅτι τῶς καρτερικῶς καὶ ἀπαξ κρῖνασι περὶ τίνος, ἢ γίνεται ἀναβολὴ, ἐδὲ μετένοια. Ὡς περ δὲ ἀποδίδεται τὸ αἰς πρὸς τὸ ἔτω καὶ τὸ ἐπίρρημα πρὸς τὸ ταύτῃ ἐπίρρημα.

L

827. Εἶτω

Γένοιτ' ἄν, εἴτω καὶ λογιζέσθαι σχολή.

Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἐκτορος, ξένων ἐμοὶ

Μάλισα μισηθέντος ἐχθίστη θ' ὄραν

Πέπηγε δ' ἐν γῆ πολεμίας τῇ Τρωάδι,

830

Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονῆς.

Ἐπηξά δ' αὐτὸν εὖ περιδείλας ἐγὼ

Εὐνέσατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχως θανεῖν.

Οὕτω μὲν εὐσκευῆμεν' ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ

Σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ (καὶ γὰρ εἰκὸς) ἄρκεσον. 835

Αἰτήσομαι δέ σ' εἰ μακρὸν γέρας λαβεῖν,

Πέμφόν τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν

Τεύκρω φέροντα, πρῶτος ὡς με βασιάζῃ

Πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,

Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τε κατοπτευθεὶς πάρος 840

Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἔλωρ.

827. Εἴτω καὶ λογιζέσθαι] ὅμοιον τῷ, ἵνα
πὶ καὶ παραθεωρήσω, καὶ εἰ δὲ τῆτο εἰπεῖν,
καὶ τοῖς τοῖτοισι, ἃ λέγεται ὅτι ἀνακίψῃ τι
καὶ προαρπάσῃ τῆτο ὁ νῆς. Εὐθὺς γὰρ ἐπά-
γεται ταῦτα, ἵνα δηλώσῃ ὅτι καὶ ἵπτερόν τι
ἀπέκλιψεν, ὅπερ ἐκ ἦν ἐν τῇ γνώμῃ τῆ προκει-
μένη σκοπῆ. Ἐμφαίνει δὲ ταῦτα εὐπορίαν
τῆ λέγοντος, ὡς μεταξὺ δύνασθαυ σχεδιάζειν
παρέργως καὶ ἑτέρας ἐπιβολάς.

829. Μάλισα μισηθέντος] μεγαλόφρον ὁ
Αἴας, καὶ μέχρις ἐσχάτης ὄρας μισῶν τὸς βαρ-
βάρους. Ὅτι δὲ δῶρον εἶπεν, ξένιον ἐπήνεγκε.
Σίειν γὰρ λέγομεν τὸ δῶρον τὸ παρὰ ξένων
διδόμενον. Εἶτα προσέθηκεν, ἐμοὶ μάλισα μι-
σηθέντος.

1b. Ἐχθίστη θ' ὄραν] ἐμοὶ δήλον εἰς τὸ ὀ-
ραῖν, ὅμοιον τῷ, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πινῖν, ἦγον
εἰς τὸ πινῖν τινὰ ἐξ αὐτῆ.

830. Πέπηγε δ' ἐν γῆ] πρόδηλον μὲν, ὅμως
διὰ τὸ περιπαθεῖς, ὅτι ἐν πολέμῳ γῆ ὑπὸ δυσ-
μενῆς ἀπόλλυμαι.

831. Θηγάνῃ] ἀκόνη. Ὅθεν καὶ θήγειν, τὸ
ἀκοῦαί.

832. Περιδείλας] εὐτεπίσας. διαχειρίσα-
μιος. Περιδείλας ἐν τῇ γῆ.

833. Εὐνέσατον τῷδ' ἀνδρὶ] οἱ μὲν τὸ εὐ-
νέσατον πρὸς τὸ σφαγεῖα φασίν· οἱ δὲ εἰζέ-
σιν εἰς τὸ ἐγὼ, καὶ τὸ ἐξῆς κομματικὸν ἐκφε-
ρσιν, ἐδίτερον τὸ εὐνέσατον νοῦντες πρὸς τὸ
θανεῖν.

836. Οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν] εἰ μὲν γὰρ
δάρε τυχεῖν, λαχεῖν κυρίως τὸ ἀπὸ κλήρου τυ-
χεῖν. Ἐνταῦθα δὲ ἀπλῶς ἀντὶ τῆ τυχεῖν.
Συντάσσεται δὲ τὸ μὲν λαχεῖν αἰτιατικῆ, τὸ
δὲ τυχεῖν γενικῆ.

838. Φέροντα] ἀντὶ τῆ αἰσόντα. φάτιν δὲ
τὴν ἀγγελίαν.

839. Πεπτῶτα] περιπεπτακότα, κατὰ συγ-
κοπήν ἀπὸ τῆ πεπτακότα.

1b. Νεορράντῳ] προσράτῳ. Ἡ τῷ δὲ ὀλί-
γη φαντισσομένη ὑπὸ τῆ αἵματος.

839. Περὶ νεορράντῳ ξίφει] ἦγον τῷ πρὸς
ὑφ' αἵματος φαίνεσθαι. Λέγει δὲ τῆτο ὡσον πρὸς
τὴν κερὸν καθ' ὃν ἐμελλε Τεύκρος αὐτὸν βα-
σιάζειν. Τότε γὰρ νεορράντον ἦν.

841. Ῥιφθῶ] ἀντὶ τῆ ριφῶ· Ὡς ἐπιτοπλι-

Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προτρέπω*· καλῶ δ' ἅμα
 Πομπαιῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὔ με κοιμίσαι,
 Ἐὺν ἀσφαδάσῃ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
 Πλευράν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ. 845
 Καλῶ δ' ἄρωγές τὰς αἰεὶ τε παρθένες,
 Ἄει θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 Σεμναῖς Ἑριννῦς, τανύποδας· μαθεῖν ἐμὲ
 Πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
 Καί σφας κακὸς κάκιςα καὶ πανωλέθρης 850
 Ξυναρπάσειαν ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ

* TURN. in marg. προστρέπω

σαι, ὅτε εἰδὼν οἱ εἰς ἢν παθητικοὶ δεῦτεροι ἀφίκοι ἐν χράσει, οἱ παθητικοὶ πρῶτοι ἀφίκοι ἀφίκοι εἰσίν, εἰ μὴ παρὰ ποιηταῖς. Οἷον, ἴπτω, ἴψω, ἴρριφα, ἴρριφην, ἴρριφην. Φαίνω ἴφην, ἴφην.

Ib. Οἰαντοῖς] ὄρσιον. Κυρίως δὲ οἱ γῦπες.

842. Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ] γράφεται τοιαῦτα.

Ib. Προτρέπω] κατευτικῶς λέγω. Προστρέπω γὰρ οἱ ἰκίται.

843. Πομπαιῖον] τὸν ψυχσομπόν.

Ib. Εὔ με κοιμίσαι] θαυμαστῶς καὶ γυναικίως κοιμίσαι εἶπεν ὡς ἐπὶ ὕπνῳ τὸν θάνατον, καὶ Ὁμηρος

“Κοιμίσαιτο χάλχρον ὕπνον.”

844. Ἐὺν ἀσφαδάσῃ] ἀσκαρίσῃ καὶ σπασμῶν μὴ ἔχοντι· ἀντὶ τῆ συντόμῳ. Ὅπως καιμαί τις πληγῆς γιγνομένης, μὴ προσγενέσθαι, σπασμῶν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διαφέρει. Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ

“Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, ἐκ ἔχων ἀπαλλαγῆς.”

Σφαδάζην ἐλεγχοῦ τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίσει. Παραδεδωμένε δὲ κατὰ ἰσορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τῆν μασηχάλην τρωτός, διὰ τὸ τὴν Ἥρικλέα, τῆ λωντῆ αὐτὸν σκεπάσαντα, κατὰ τῆτο τὸ μῆκε ἀσκήπασεν ἰάσαι, διὰ τὸν γωρυτὸν, δι

περίκειτο. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῷ Διοχύλος, ὅτι καὶ τὸ ξίφος ἐκάμπτετο ἐδάμῃ ἐνδιδόντος τῷ χρωτὸς τῆ σφαγῆ, τῶν ὡς τις ἰντίνων, πρὶν δὴ τις, φησὶ, παρῶσα δαίμων ἐδειξεν αὐτῷ κατὰ σῶτον μέρος δὴ χρῆσασθαι τῆ σφαγῆ. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἐπιθεῖσαι μὲν τι ὡς προσεχύτερον μὴ βυβληθῆς, εἰ μὴν παραλιπῆν αὐτὸ δοκιμάζων, φιλῶς φησὶ πλευράν ἀναρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ, κατὰ τί τῆ πλευράν, μὴ εἰπῶν.

846. Τὰς αἰεὶ τε παρθένες] μυθικὸν ἐστὶ τὸ λέγειν τὰς Ἑριννῖδας αἰεὶ παρθένες. Νῦν δὲ τὰς ἀδαροδοκίτες, καὶ ἔχει κρανηθῆναι δῶροις δυναμίνας ὑπὸ τῶν ἀδικούντων.

847. Ἄει θ' ὀρώσας] ἀντὶ τῷ ἐφορῶσας ἐκδικήσας τὰ ἀνθρώπινα πάθη.

848. Τανύποδας] τὰς ἀκοπιέσας ἐπιέσας· συναπτίον δὲ τῷ μαθεῖν τὸ τανύποδας. Οἷον ταχέως μαθεῖν τὸ κατ' ἐμὲ, καὶ μὴ ἀμελήσει, ἐπιζητηθῆν τὸν ἐμὸν φόνον· τὸ γὰρ τῆναί τις πόδας, ἐστὶ τὸ βαδίσαι. Ἡ καθ' ἑαυτὸ τὸ τανύποδας λεκτικόν, τὰς πανταχῆ τινύσας τὸς πόδας.

850. Πανωλέθρης] ἀντὶ τῷ πανολεθρίεις, τὸ ἐστὶ παρτελεῖ καὶ καθολικῶ ὀλέθρου.

851. Ξυναρπάσειαν] ἀντὶ τῷ ἀναρπάσει εἰ μὴ ποιήσειαν. Ἀναρπάσει δὲ ὁ αἰφνιδίως ἀποθανεῖν.

Ib. Ξυναρπάσειαν] ἡ ἀκολοθία τῷ λόγῳ συναρπάσει ἀπῆλθε πρὸς τὸ μαθεῖν· ἀλλ' ἐπιθεῖ δὴ εὐχῆς ἐστὶν ὁ λόγος, εἰς εὐκτικὸν ἔφερε. Διὰ

Αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τῶς αὐτοσφαγεῖς

Πρὸς τῶν φιλίσων ἐκγόνων ὀλοίατο.

Ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐριννύες,
Γεύεσθε, μὴ φεΐδεσθε πάνδημε στρατῆ.

855

Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν ἔρανον διφρηλατῶν

Ἥλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα

Ἰδῆς, ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἠνίαν,

Ἀγγελιον ἄτας τὰς ἐμας μόρον τ' ἐμὸν

Γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.

860

Ἡ πε τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύη φάτιν,

Ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.

Ἄλλ' ἔδεν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην

Ἄλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.

ὦ θάνατε, θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκειψαι μολῶν. 865

Καίτοι σὲ μὲν κάκει προσαιδήσω ξυνών

τῆτο δὲ καὶ κομματικὸν καὶ ἀσύνθετον ἐποίησεν τῆτο, διὰ τὸ εἶναι εὐχὴν τὰς γὰρ εὐχὰς ἔτω ποιῆσαι εὐχάμεν ἀπορροὶ δὲ πῶς αὐτοσφαγεῖς εἰπών, εἴτα ἐπιφέρει, πρὸς τῶν ἐκγόνων· καὶ φασὶν ὅτι ἔδεν ἔστιν ἰναγτίωμα τῶ λόγῳ· εἴγε εἰκόνοι μὲν τὴν παῖδας ἰσχυραν, ἔτσι δὲ αὐτὴς ἀκαιρήσκων.

852. Αὐτοσφαγῆ] αὐτοχειρὶα σφαγῆ. Ἐσι δὲ ἀντὶ τῆ ἐπιρήματος.

Ib. Τῶς αὐτοσφαγεῖς] τῆτο ἀπέειπεν τῶ Ἀγαμέμνων. Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλάτων ἀπώλετο. Ταῦτα δὲ νοθεύεσθαι φασὶν, ὑποβλήθιντα πρὸς σαφήναιαν τῶν λεγομένων.

853. Πρὸς τῶν φιλίσων] παρὰ τῶν φιλάτων ἢ πρὸ τῶν φιλίσων, ἦσαν ἔμπροσθεν.

Ib. Ὀλοίατο] ὀλοῖντο· ἀφανισθῆναι.

854. Ἴτ', ὦ ταχεῖαι] τὸ ὦ πρὸς τὸ Ἐριννύες συντακτικόν. Κριττόν γὰρ τῆτο, εἰ καὶ δοκεῖ τινὰ ἔχειν λόγον καὶ πρὸς τὸ ταχεῖαι συντάσσασθαι.

855. Γεύεσθε] τὸ ἐξῆς, γεύεσθε παιδῆμεν στρατῆ, μὴ φεΐδεσθε.

856. Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν ἔρανον] ὑπερβολι-

κῶς· εὐχάσαι γὰρ περὶ τῶν δινῶν λέγειν, ὅτι ἐπικαλυφάμενος ὁ ἥλιος τὰ τοιαῦτα περιέρχεται. Ὁ δὲ πρὸς τὸν ἥλιον φασὶ, καὶ ἀπαγγεῖλον ἐποπτεύσας τοῖς γοῦσι τὰ πεπραγμένα.

858. Ἐπισχῶν] καλύσας, τῆς πορείας. Τὴν ἠνίαν δὲ ἀντὶ τῆ ἄρμα.

860. Τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ] καὶ ταῦτα περιπαθῆ καὶ ἀνθρώπινα· ὅρα γὰρ ὅτι καὶ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τὴν μητέρα μεταπίμπεται, ὅπερ καὶ πάντῳ οἰκτρῶς αὐτὴν ἀνακαλεῖ. Καλεῖ δὲ τὴν τάλαιναν ὡς ἀντιλαμβανόμενος δὲ ἑαυτῆ, ἐπάγει. Ἄλλ' ἔδεν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην. Ἄλλως· οἱ μὲν, τῇ θρηνεῖσθαι, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὸ σαφέστερον.

861. Ἡ πε] ὄντως.

862. Ἦσει] ἀφῆσαι. Ὁ δὲ κωκυτὸς καὶ ὁ γόος, ποιαὶ φωναί.

864. Ἀρκτέον] ἦτοι ἀξίον ἀρχὴν λαβεῖν τὸ πρᾶγμα. Ἐσι γὰρ ὄνομα ἐπίθετον, ἀλλ' οὐκ ἐπιρήματα· τὰ μὲν γὰρ ἔτω προφορῶμενα ἐπιρήματα, ἐμπρητικὴν ἔχεισι τὴν σημασίαν. Τὰ δὲ ὀνόματα, παθητικὴν.

Σὲ δ', ὦ φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
Καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω
Πανύσατον δὴ, κ' ἔποτ' αὖθις ὕσερον.

Ἦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πῆδον 870
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶν ἐσίας βάθρον,

Κλειναί τ' Ἀθηναί, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
Κρήναί τε, ποταμοί θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
Πεδία προσαυδῶ· χαίρετ', ὦ τροφεῖς ἐμοί,
Τῶθ' ὑμῖν Αἴας τῆπος ὕσατον θροεῖ 875
Τὰ δ' ἄλλ' ἐν ἄδρα τοῖς κάτω μυθήσομαι.

ἮΜΙ. Πόνος πόνω πόνον φέρει.

Πᾶ πᾶ γὰρ ἐκ ἔβαν ἐγώ;

Κυδέεις ἐπίσαταί με συμμαθεῖν τόπος.

Ἴδὲ, ἰδὲ δῆπον γὰρ κλύω * τινά.

880

* ALDUS, δῆπον αὐ κλύω.

869. Πανύσατον] ἀντὶ τῆ ὕσατον τῶν παικτῶν ἐστὶ τὸ προστίθειν τοῖς υπερβητικοῖς ἱστίαις ἐπιτάσεις, οἷον ὕσατον, πανύσατον. ἔρισον, πανέρισον.

870. Ἦ γῆς ἱερὸν πῆδον] τῆς οἰκείας γῆς τῆς Σαλαμῖνος.

871. Πατρῶν] ἀντὶ τῆ πατρίδας, ἦσαν κρητὶς τῆς πατρίδας οἰκίας.

Ἰβ. Ἐσίας βάθρον] δύναται καὶ τὸ κράτος πεῦσθαι καὶ ὁ τόπος, καὶ ἡ βάσις τῆς ἐσίας.

872. Κλειναί τ' Ἀθηναί] τῶν Ἀθηναίων μίμνηται διὰ τὴν συγγένειαν. Καὶ ὅτι ἐν Ἀθήραις ὁ ποιητὴς ἠγανίζετο, ταῦτά φησιν, ἐπισημαίνοντας αὐτὸς εἰς εὐνοίαν.

Ἰβ. Σύντροφον γένος] οἱ ὁμίλματα.

873. Κρήναί τε, ποταμοί θ' οἶδε] καὶ ἐν ἀρχῇ ἔφα, ἐν γῆ πολεμῖα τῇ Τρωάδι. Ἐπὶ δὲ τῶ τέλει, καὶ τὰς κρήνας καὶ τὰς ποταμούς καλεῖ, παρ' οἷς μέλλει τελευτᾶν. Καὶ ἐστὶν εὐσεβὲς ἀνδρὸς ἱεραμενίζετο πρὸ τῆς θανάτου θιῆς, τόπος, χεῖρον, πατρίδα, ἀδελφεῖς, ὥστε μετ' εὐμενίας ἀποθανεῖν. Ἴσως δὲ καὶ ἐπισημαίνοντος λέγει.

874. Ἦ τροφεῖς ἐμοί] ἦσαν, ἀναθρεψάμενά με, τατίσιν οἱ γονεῖς.

875. Τῶθ' ὑμῖν Αἴας] περιπαθῶς καὶ τὸ ὄνομα ἀνακαλύπτει διὸ δὲ ὑπονοῦσαι ὅτι περιπίπτει τῷ ξίφει, καὶ διὸ καρτερόν τινα εἶναι τὸν ὑποκριτὴν, ὡς ἄξαι τὴν θανάτου εἰς τὴν τῆς Αἴαντος φαντασίαν. Ὅποια περὶ τῆς Ζακυνθίου Τιμοθέου φησὶν, ὅτι ἦγε τὸς θανάτου, καὶ ἐψυχαγωγῆται τῇ ὑποκρίσει, ὡς σφαιρία αὐτὸν κληθῆναι.

Ἰβ. Θροεῖ] λέγει.

877. Πόνος πόνω] βυλόμενος ὁ χορὸς διῆσαι τὴν ὑπερβολὴν τῆ κόπης ὃν ἔσχευ ἐπὶ ζήτησει τῆ Αἴαντος, φησὶν ὅτι πόνον ἐπὶ πόνω προστίθειμι, καὶ ἔδαμῶς ὁ σπύδω γίνεται. Λίγω δὲ, τὸ εὐρεῖν Αἴαντα.

879. Συμμαθεῖν τόπος] τὸ συμμαθεῖν ἀντὶ τῆ συν ἐκείνω γῶναν, τατίσιν αὖθις τόπος ἔχει τὸν Αἴαντα (τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπίσαταί) ὥστε ἐν τῷ κάτω εὐρεῖν με αὐτὸν κείμενον. Οἱ δὲ λέγοντες τὸ συμμαθεῖν ἀντὶ τῆ διδάξαι, ἐκ ὁρθῶς λέγουσιν.

880. Ἴδὲ, ἰδὲ] πιθανὰ ταῦτα, καὶ σχεδὸν τῆς ἀληθείας ἐγγύς. Τὸ δὲ δῆπον, ἐλπίζοντες τῷ σώματι περιπεσῆν.

881. Κοι.

ἼΗΜΙ. Ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλεον ὀμιλίαν.

ἼΗΜΙ. Τί ἔν δῆ;

ἼΗΜΙ. Πᾶν ἐσίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

ἼΗΜΙ. Ἐχεις ἔν;

ἼΗΜΙ. Πόνος γε πλήθος, κἄδεν εἰς ὄψιν πλέον. 885

ἼΗΜΙ. Ἄλλ' ἐδ' ἐμοὶ δῆ τὴν ἀφ' ἡλίας μολῶν
Κέλευθον ἀνὴρ ἔδαμῃ δηλοῖ φανείς.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Τίς ἂν δῆ μοι, τίς ἂν

Φιλοπόνων ἀλιαδᾶν,

Ἐχων αὐπνεὺς ἀγρας * , 890

ἢ τίς Ὀλυμπιάδων

Θεῶν, ἢ ῥυτῶν

Βοσπορίων ποταμῶν

Ἴδρις, τὸν ὠμόθυμόν γε,

Εἶποθι πλάζοιτ', ἂν 895

Προσβλέπων ἀπύοι;

Σχέτλια γὰρ ἐμοὶ, τῶν

* ALDUS, ἴδρας.

881. Κοινόπλεον ὀμιλίαν] ἢ συναυτᾶται, ἐπὶ τῆς αὐτῆς νηὸς πλεύσαντες. Ἡ τροπικῶς τὸν αὐτὸν ἡμῖν πλῆν ἐσαλμένοι πρὸς τὴν ζήτησιν. ὀμιλίαν κλύη δηλονότι ἡμῶν τῆς κοινόπλεον νηὸς, ἢ γιν τῆ ναυτικῆ λαὸ τῆ ἡμῶν ἢ μὴ πλεύσαντος.

883. Πᾶν ἐσίβηται] ἦγιν, ὅλον τὸ ἠσπέρμον μέρος τῶν νεῶν διαίδεται.

886. Ἄλλ' ἐδ' ἐμοὶ δῆ] ἢ σύνταξις, ἀλλ' ἔ μοι δηλοῖ καὶ φαίνεται ὁ ἀνὴρ, ἦγιν ὁ Αἴας, μολῶν καὶ ἔλθων τὴν ἀφ' ἡλίας κέλευθον καὶ ὁδόν, φανὴς ἔδαμῃ. Τῆτ' ἔστιν, ἐπιδῆ ἔκ ἐνταῦθα εὐρηται, δείκνυται, αἰς ἐδ' ἐν τοῖς μέρεσι τότες ὄρμηται. Ἡ καὶ ἔταος, ἀλλ' ἐδ' ἐμοὶ δῆ, μολῶν (ἦγιν ἐλθῶν) ὁ ἀνὴρ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τῆ ἡλίας ἀγασαν δηλονότι,

φαίνεται ἔδαμῃ. Τετίστιν, ἐν ὁδῷ τότε φανίται.

887. Δηλοῖ] ἀντὶ παθητικῆ δολῶται.

888. Τίς ἂν δῆ μοι] ἢ σύνταξις, τίς ἀλκυὸς, ἢ θεός, ἢ διατριβὴ περὶ τὸς ποταμοὺς ποιέμενος, καὶ ἐμπειρὸς ὢν αὐτῶν, βλήπων τὸν Αἴαντα εἶπε πλάζοιτ', ἀπύοι ἂν καὶ φανήσοι, καὶ εἶποι ἐμοὶ εἰ ἄρα πλάζεται καὶ ἐκ ἀπόλλαιεν.

895. Εἶποθι] εἶποθι πλάζοιτ' ἂν, ὀφείλει γραφισθαι, ἢ ἢ τὸ κῶλον ὁμοιον τῷ τῆς ἀντιπροφῆς κῶλον.

896. Προσβλέπων ἀπύοι] λυύσων ἀπύοι μοι, ἦγιν ἰδὼν εἶποι μοι καὶ μηνύσοι μοι, τὸν ὠμόθυμον Αἴαντα πλάζόμενον εἶποθι, ἦγιν πόποτῃ.

897. Σχέτλια γὰρ ἐμὲ γι] δεινὰ γὰρ πράγματα

Μακρῶν πόνων ἔρίω

Μὴ πελάσαι δρόμω.

Ἄλλ' ἀμειννὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὄπτε.

900

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΤΕΚ. Ἰώ μοι, μοι.

ΧΟΡ. Τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νάπτες;

ΤΕΚ. Ἰὼ τλήμων.

ΧΟΡ. Τὴν δερίληπτον δύσμορον νύμφην ὄρῳ
Τέκμησσαν οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

905

ΤΕΚ. Οἴχῳ, ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟΡ. Τί δ' ἐστίν;

ΤΕΚ. Αἴας ὄδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς
Κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΧΟΡ. ὦ, μοι * ἐμῶν νόσων*

910

ALDUS, Ἰώ μοι

πράγματα ἐμὲ τὸν ἐπιπόνως πλανηθέντα, μὴ
εὐδωρομῆσαι εἰς τὸ τῆς ζητήσεως μέρος, καθὼς
ἡ Αἴας ἐπιείσατο τὴν ἐφοδόν. Τῆτο γὰρ ἂν
ἦεν ἄριστον.

898. Μακρῶν πόνων] περισσὸν ἦν κἀνταῦθα
εἰς τὸ μακρῶν πόνων τὸ ἀλάταν, διὸ καὶ ἐξε-
βήθη παρ' ἐμῆ, ἢ ἢ τὸ κἀλον ὅμοιον τῷ
τῆς ἀντιστροφῆς. Σύντασσι δὲ ἔσται, σχέτιόν
ἔστι μοι (ἦγεν, χαλεπὸν) μὴ πελάσαι καὶ
πλευσῆσαι δρόμῳ ἔρίω, τῆτ' ἔστι τέλει εὐο-
δομένῳ τῶν μακρῶν πόνων. Τέλει δὲ ὀφεί-
λει κίπειν, δρόμῳ εἶπεν, ἐπὶ καὶ τὸ τέλος τῆ
δρόμῳ δρόμος ἐστίν.

900. Ἄλλ' ἀμειννὸν] ἐφ' ἑαυτῆ, ἢ ἐπὶ τῆ
Αἴαντος. Σχέτιον ἂν εἴη μὴ ἐπιτυχηκέαι
αὐτῆ, ἀλλ' ἰσθενηκέαι με τῆ ζητήσεσι.

901. Ἰώ μοι, μοι] εἰκότως ἐκ ἄλλου τινα
ἢ τῆ Τέκμησσαν πεποιθὲν εὐρεῖν τὸν Αἴαντα,
διὰ τὸ ἐνταῦθεν ὡς εἰδὲς ἕτερος ἄσθετον φρον-
τιζῆν, ὅσον ἢ γυνὴ τῆ ἰδίᾳ ἄνδρος.

902. Πάραυλος] παρατιταμένη ἐγγύς πα-
ρὰ τῆ αὐλήν. Ἡ Θρηνητικῆ, παρὰ τῆς αὐ-
λῆς.

903. Ἰὼ τλήμων] τῆτο ἐν τῷ ἐμφανῆ γη-
νόμενον, ὅπερ δηλοῖ ὁ χορὸς. Ἄλλως Τέκ-
μησσαι βοᾷ ἐπιτυχῆσαι τῷ σώματι. Φαίνε-
ται δὲ εἰδῆσαι ἰσοπτος ἴσα τῷ χορῷ.

905. Οἴκτῳ] τῷ ὀδυρμῷ, ἦγεν σχετλιασ-
μῶ.

Ib. Συγκεκραμένη] συμμιγμένην.

906. Διαπεπόρθημαι] ἦγεν, ἐκπεπολιόρη-
μαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐλαωκότων φρυ-
γίαν.

907. Τί δ' ἐστίν] Πρὸς ὃ βλέψασα Θρηνηῖς
καὶ πειθεῖς.

908. Νεοσφαγῆς] ἦγεν ὑπὸ ὀλίγῃ ἐσφαγ-
μένος.

909. Κρυφαίῳ] ἦγεν, λαθραίῳ λαθρα ἐρ-
γασαμένῳ τὸν φόνον τῶν φίλων τῆ Αἴαντος.

Ib. Κρυφαίῳ] τῷ λαθραίῳ τῶν φίλων γη-
γοῦσι. ἢ ἀποκεκρυμμένῳ εἰς δεινότητι εἰς τὸ
σῶμα τὸ δὲ περιπτυχῆς, κυριώτατα μὲν ὠ-
νόμασαι, ἡμῖν δὲ δυσμετάδελκτον, τινὲς δὲ
περικεκυλισμένως.

910. ὦ, μοι ἐμῶν νόσων] ἐν πρώτοις περὶ
ἑαυτῶν ὀλοφύρονται.

912. Τὸνδε

ᾠ, μοι κατέπεφνες,
Ἄναξ, τόνδε τὸν συν-
ναύταν. ᾠ τάλας,
ᾠ ταλαῖφρον * γύναι.

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΤΕΚ. Ὡς ὦδε τῷδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα. 915
ΧΟΡ. Τίνος πότε ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος;
ΤΕΚ. Αὐτὸς πρὸς αὐτῷ δῆλον· ἐν γὰρ οἱ χθονὶ
Πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ.

ΧΟΡ. ᾠ, μοι † ἐμᾶς ἄτας. 920
Οἷος ἄρ' ἠμάχθης,
Ἄφρακτος τῶν φίλων.
Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάν-
τ' αἰῶρις, κατημέλησα.

* ALDUS, Ἰώ, ταλαίφρων.

† ALDUS, Ἰώ μοι.

912. Τόνδε συναύταν] ἀντὶ τῷ, ἐμὲ τὸν
χερὸν, συνήθως.

916. Τίνος πότε ἄρ' ἔπραξε] ἦσαν δια χε-
ρὸς τίνος ἄρα ἔπραξε τὸν φόνον; οἱ Ἀττικοὶ
τὸ ἄρα, ὅταν μὲν ἐρωτηματικὸν ἦ, τροχαϊ-
κῶς γράφουσιν· ὅταν δὲ αἰς σύνδεσμος συναπ-
τικὸς λέγεται, ἀδιαφόρος, ποτὲ μὲν τροχαϊ-
κῶς, ποτὲ δὲ πυρρῆχαικῶς.

917. Ἐν γὰρ οἱ χθονὶ] αὐτὸ τὸ σχῆμα (φθ-
σι) δηλοῖ ὅτι ὑφ' ἑαυτῷ ἀνῆρέθη. Πᾶν δὲ ἀμυν-
τήριον, καὶ δόρυ καὶ ἔγχος καλῆσιν οἱ πώτεροι.

917. Ἐν γὰρ οἱ χθονὶ] ἡ σύνταξις, τὸ γὰρ
ἔγχος τὸ περιπετὲς οἱ καὶ αὐτῷ, τὸ ἐν τῇ
χθονὶ πικτὸν καὶ πιπηγμένον, κατηγορεῖ αὐ-
τῷ δηλονότι τὴν πράξιν. Ἦσαν παρῆσσι αἰς
αὐτὸς τὴν σφαγὴν ἐργάσαστα, καὶ αὐτόχειρ
αὐτῷ γέγονεν. Ἐστὶ γὰρ καὶ κατηγορεῖ ἢ μέ-
νον τὸ τίνος καταφέρομαι λόγοις, ἀλλὰ καὶ
τὸ ἐπάνω τίνος ἀγορεύω, ὥσπερ ἔχει καὶ ἡ
παρὰ φιλοσόφους κατηγορία. Δηλοῖ δὲ καὶ
Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἰσοκράτους βίῳ, λέγων, Ἡ

δὲ Σειρὴν ἢ ἐφισκευῖα τῷ Ἰσοκράτους σῆματι
εὐμυσίαν κατηγορεῖ τῷ ἀνδρὶ.

918. Πικτὸν] περιπιπηγὸς αὐτῷ.

Ib. Περιπετὲς] ὅ περιπέσιον τῷ δὲ διατῷ
εἰδότες τὸν τρόπον τῆς ἀναίρεσιως, ἴδου καὶ τὸν
χορὸν καὶ τὴν τίμησσαν πολυπραγμονῆσαι.

Ib. Κατηγορεῖ] σημαίνει, λέγει. Τὸ δὲ ὅλον
ἔτος, πικτὸν γὰρ ὄν (δηλονότι ἐν τῇ χθονὶ)
τόδε τὸ περιπετὲς ἔγχος αὐτῷ, κατηγορεῖ (ἦσαν
παρῆσιν) ὅτι ὑφ' ἑαυτῷ δηλονότι ἐρονήθη.
Κατηγορεῖ σε ἀγαθὰ ἢ φαῦλα, ἀπὸ γενικῆς εἰς
αἰτιατικὴν. Κατηγορεῖν δὲ τὸ παρῆσιν καὶ
δεικνύειν, μετὰ αἰτιατικῆς μέθης λέγεται.

920. Οἷος ἄρ' ἠμάχθης] μόνος ἡμεταίους.

921. Ἄφρακτος τῶν φίλων] ἀφύλακτος ἢ
πεπραγμένος καὶ πετηχισμένος τοῖς φίλοις,
διὰ τὸ ἀπατηθῆναι καταλιπὼν σε.

922. Ὁ πάντα κωφός] τὰ πάντα εἰς τὴν
ἀπάτην ἔγω δὲ (φθσιν) ὁ ἀναίσθητος κατη-
μέλησα.

924. Πᾶ,

Πᾶ, πᾶ

Κεῖται ὁ δυστράπελος, ὁ
Δυσώνυμος Αἴας;

925

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Γ.

ΤΕΚ. Οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ

Φάρει καλύψω τῶδε παμπήδην, ἐπεὶ

Οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίῃ βλέπειν

Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας, ἔκ τε φοινίας

930

Πληγῆς, μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.

Οἴμοι, τί δράσω; τίς σε βασάσει φίλων;

Πῆ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίῃ, μόλοι;

Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.

᾽Ω δύσμορ' Αἴας, οἷος ὦν, οἷως ἔχεις;

935

᾽Ως καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

924. Πᾶ, πᾶ] τῆτο κατ' ἄλλης ἀρχῆς· ἐπιμένει τὸ σῶμα διασασθαι, τῆτο λέγεται. Ὁ διακαλιῦς ἢ Τεκμυσα.

925. Ὁ δυστράπελος] δύσκολος, δυσκίνητος, ἀματάρπητος, δε ἔχ' ἔβεν ἐκφυγὴν τῆ πᾶ· Οὕτω λέγεται καὶ δυστράπελον τὸ ὄργανον, τὸ ἐκ ἐπιτάλακτον. Ἄλλως δυστράπελος, φασὶν Ἀπτικῶς τὸν ἀματανήκτον ἐν ἔργῳ ἢ διαβίῳ, ἢ φιλαργυρίῳ. Τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀτράπελον.

926. Ὁ δυσώνυμος Αἴας] ὡς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας. Λέγεται δυσώνυμος καὶ ὁ τὸ σῶμα ἐπαχθῶς οἱ ἀνθρώποι δέχονται διὰ τὸ μῦθος, ἔπειρ' ἔχεται πρὸς αὐτὸν, καθ' ὃ λέγεται δυσώνυμος ὁ Ἰεθεας.

929. Οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος] ἔχων, εἰ μὴν ἔχθρος βδελύξεται αὐτὸν ἰδεῖν (εἰ γὰρ μῖλοι αὐτῶ τῆτο) ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς φίλος τλαίῃ ἂν καὶ ὑπομένει αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς φυσῶντα καὶ ἀναπέμποντα ἄνω πρὸς τὰς ῥίνας τὸ μελανθὲν αἷμα καὶ ἐκ τῆς φοινικῆς πληγῆς. Ἀμφοτέρωθεν γὰρ τὸ αἷμα ἐξέρχεται, καὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς πρὸς ἣν ἡ πληγὴ γίγνηται, καὶ ἐκ τῆς ῥινῶν διὰ τοιαύτην αἰτίαν.

VOL. I.

[AJAX FLAG.]

Περιπεσόντος γὰρ αὐτῆ τῶ ξίφει ἐν γῆ σφίρωσ' ὑπερημίω, καὶ διὰ τῆτο πρὸς τὸν τόπον ἵθα ἢ λαβῆ τῆ ξίφους ἐπίπηκτο, ἐκ βάρις πελάσαντος, ἐκ εἶχεν διέξοδον ῥαδίαν, καὶ διὰ τῆτο εἰργόμενον, καὶ ζητῶν διέξοδον, ἐκ τῶν ῥινῶν ἀνεδίδοτο, φοινίαν δὲ πληγὴν ἴσως λέγει, εἰ τὴν πρώτην ἐν τῇ πλευρᾷ τορῆν ἀλλὰ τὴν ἑτέραν τῆ ξίφους διέξοδον.

931. Μελανθὲν αἷμα] χυθὲν ἀφ' οὐλοῦ ἐπιπῆν, ἢ γηγοῦς ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς ὁ δὲ, διὰ τὸ μέλαν εἶναι τὸ αἷμα μελανθὲν αἷμα λέγει.

932. Τίς σε βασάσει φίλων] πάντα τὰ ἀπορηματικά, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν πρώτων προσώπων τῶν ἐπικῶν, ὑποτακτικῶ γράφεται.

933. ᾽Ως ἀκμαῖος] καιρῖος, κατὰ καιρὸν. Περὶ τὴν ἀκμὴν τῆ καιρῶ. Καλῶς δὲ ζητεῖ τὸν Τεῦκρον, ἵν' ἢ κηδεῖα γένηται ἀπὸ τῶ συγγενῆς.

934. Συγκαθαρμόσαι] περισύλλαι.

936. ᾽Ως καὶ παρ' ἐχθροῖς] αὐξήσεις περὶ τὸ πάθος, ὡς καὶ τὰς δυσμενεῖς ἐλθεῖν.

M

937. Ἐμμελλε

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἐμελλες δὴ τάλας,
 Ποτὲ χρόνῳ σερέοφρων
 Ἄρ' ἐξανύσειν κακῶν
 Μοῖραν ἀπειρεσίων 940
 Πόνων τοιά μοι
 Πάννυχα καὶ φαέθον-
 τ' ἀνεξέναζες ὠμόφρων
 Ἐχθοδόπ' Ἀτρεΐδαις 945
 Οὐλίῳ σὺν πάθει.
 Μέγας ἄρα γ' ἐκεῖνος
 Ἄρχων χρόνος πημάτων,
 Ἦμος ἀριστόχειρ
 Ἀχιλλέως ὅπλων ἔπειτ' ἀγῶν πέρει.

ΑΝΤΙΣΤΥΣΤΗΜΑ Α.

ΤΕΚ. Ἰώ μοι, μοι. 950
 ΧΟΡ. Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ (οἶδα) γενναία δῦη.
 ΤΕΚ. Ἰώ μοι, μοι.
 ΧΟΡ. Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶσαι, γύναι,
 Τοιῶδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλῃ.

937. Ἐμελλες τάλας] Ἰακῶς. Ἐφίκετε ἄρα καὶ δῆλος ἦς.

938. Σερέοφρων] οἶον, ἐφ' οἷς ἐνόησας καὶ ἤλας περιυβρισμένος ὑπὸ τῶν Ἀτρεΐδων, ἰμῆλλες πληραῖσιν κατὰ τὰς φρένας τὴν μοῖραν.

942. Πάννυχα καὶ φαέθοντ'] κατὰ νύκτα καὶ ἡμέραν. Φαίθων, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ υἱὸς τῆ Ἥλιος.

943. Ὠμόφρων] Ἀττικῶς μέγα. Οὗτοι γὰρ τὰς αὐτὰς ἰχθυσὶν ὀρθὰς καὶ κλυτικὰς ἔτω καί, ὦ φύεμορ' Αἴας, ἀντὶ τῷ Αἴαν.

947. Ἄρχων χρόνος] ἀρχηγός. Γενναία δὲ ἡ ἰσχυρά.

948. Ἦμος ἀριστόχειρ] ἦγεν ἀγῶν ἀρίστων καὶ ἀνδρείων δούμενος, δυναμένων βασιλεῦσιν τὸν Ἀχιλλεῦς. Ἴνα τὰ αὐτῆ λάβῃ ὅπλα τὰτα ἔνεκα.

949. Ἀχιλλέως] ἰαμβος ὀφίλει εἶναι τέλειος ὁ παρὰν σίχως, ἴν' ἢ ὅμοιος τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. Διὸ τὸ Ἀχιλλέως προσετίθη παρ' αὐτῶν ἀρμοδίως οἶμαι.

953. Οὐδέν σ' ἀπιστῶ] εὐόθασιν ἐν ταῖς πάθεισιν καὶ συγχαρῶν τοῖς ἀλγῶσι. Φίει γὰρ τῷτο καὶ κόρον τῷ θρήνη καὶ παραμυθίαν.

954. Τοιῶδ' ἀποβλαφθεῖσαν] σερυθίσαν. Ὅταν γὰρ τις τιπὸς σερυθῆ ἀπ' ἐκείνου οὐ ἐσέρηται βίβλαπται, αὐτῷ τῷ ἐσέρησθαι.

ΤΕΚ. Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔσ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. 955

ΧΟΡ. Ξυναυδῶ.

ΤΕΚ. Οἴμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δελείας ζυγὰ
Χωρῶμεν' οἷοι νῶν ἐφεσᾶσι σκοποί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. ὦ, μοι ἀναλγήτων
Δισσῶν ἐθρόησας
Ἄναυδόν γ' Ἀτρειδῶν
Ἔργον τῶδ' ἄχει.
Ἄλλ' ἀπείργοι θεός.

960

ΑΝΤΙΣΤΥΣΤΗΜΑ Β.

ΤΕΚ. Οὐκ ἂν τὰδ' ἔση τῆδε, μὴ θεῶν μέτα.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν. 965

ΤΕΚ. Τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἢ δεινὴ θεὸς
Παλλάς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΧΟΡ. Ἦ ρὰ κελαινῶπαν

955. Σοὶ μὲν δοκεῖν] σοὶ μὲν ταῦτα ἐν
ῥῆτι καταλαμβάνεται, ἐγὼ δὲ σωφῶς ἐπί-
σταμαι. Ἐστὶ μὲν γὰρ τῶ χορῷ οἰκίῳτις πρὸς
Αἴαντα, ἀλλ' ἔχ' ὅσον πρὸς τὴν Τεικμήσαν.

1b. Σοὶ μὲν] σοὶ μὲν δοξάζειν ἐστὶ ταῦ-
τα· μοὶ δὲ ἄγαν φρονεῖν ἐστὶ ταῦτα δειλονότι,
ἦεν ἀκριβῶς γινώσκων.

1b. Δοκεῖν] δοξάζειν.

1b. Ἄγαν φρονεῖν] τὸ αἰσθάνεσθαι τῆς λύ-
πης.

957. Δελείας ζυγᾶ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν
ζυγῶν τῶν ζυγνύοντων τὸς βῆς.

958. Σκοποί] ἀντὶ τῶ, ἐπίσκοποι. Οἱ Ἀτ-
ρεΐδαι δειλονότι.

1b. Ἦγαν, κατάσκοποι, ἵνα ποιήσωσι δέ-
λως δειλονότι ἡμᾶς.

959. ὦ μοι ἀναλγήτων] ἀσυμπαθῶν, εἰ
τῆτι πράξειεν. Ἦ, τῶν μὴδ' ὄλας ἀλγύντων
ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς τῶν Ἑλλήνων ἢ πολυαλ-
γήτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχη ἡμᾶς ἐμβόληκό-

των. Ἄλλως γράφεται ἰὼ μοι. Περιπαθῶς
δὲ ὁ χορὸς ἀναβοᾷ ἐπὶ τῷ Τεικμήσει λόγῳ.

961. Ἄναυδον ἔργον] ἐπὶ τῶδ' ἄχει
ἐθρόησας ἔργον ἀναυδον τῶν ἀναλγήτων δύο
Ἀτρειδῶν. Τυτῆσιν, ἰπαῖω τῆς σφαγῆς τῆ
Αἴαντος. Εἶπας καὶ ἕτερον ἔργον ἀναυδον τῶν
δύο Ἀτρειδῶν τῶν ἀναλγήτων. Ἦγαν ὅτι
βυλιόνται ποιῆσαι ἡμᾶς δέλως. Τῆτι δὲ ἐστὶ
τὸ ἀναυδον ἔργον.

962. Τῶδ' ἄχει] τῆ παρήση συμφορᾶ.

964. Οὐκ ἂν τὰδ' ἔση] ἔκ ἂν ταῦτα ἐπ-
ράχθη ἔτω, μὴ θεῶν βυλομένων. Ὡστε καὶ
ταῦτά ἐστὶ προσδοκᾶν περὶ τῶν Ἀτρειδῶν.
Ἄλλως πρὸς τὸ εἰρημένον ἔπει τῷ θεῷ, ἀλλ'
ἀπείργοι θεός, φησὶν, ἔκ εἰκὸς συλλεφίσθαι
ἡμῖν τῆς θεῆς, ἐπὶ ἣδ' ἂν ἐπράχθη ταῦτα.

965. Ἄγαν ὑπερβριθὲς] μέγα καὶ βαρὺ ἤνυ-
σαν οἱ πράξαντες τὰ περὶ τὸν Αἴαντα· ὁ ἴστω
οἱ αἴτιοι τῆτων.

968. Κελαινῶπαν] ὄϊον, ἔκ ἐν τῶ φαιρῶ,
M 2 ἀλλ'

Θυμὸν ἐφουβρίζει

Ὁ πολύτλας * ἀνὴρ,

970

Γελαῖ δὲ τοῖσι μαινομένοις

Ἄχεσιν πολὺν γέλωτα.

Φεῦ, φεῦ,

Ἐὺν διπλοῖ βασιλέες

Κλύοντες Ἀτρεΐδαι.

975

ΑΝΤΙΣΤΑΣΤΗΜΑ Γ.

ΤΕΚ. Οἱ δ' ἔν γελώντων, κάπιχαιρόντων κακοῖς

Τοῖς τῷδ' ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ ᾗπόθεν,

Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖα δορός.

“ Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμασι, τὰγαθὸν χεροῖν

“ Ἐχοντες ἐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλη.

980

Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοισ γλυκὺς,

Αὐτῷ δὲ τερπνός, ὦν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,

* ALDUS, πολύτλας.

ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλεπόμενον, καὶ μέλανα, καὶ οἷον κεκρυμμένον καὶ ὄλιον, καὶ ἔχ ἀπλῶν θυμὸν ἐφουβίζει. Ἐξῆθεν δὲ ἢ κατὰ τὸ εἰ ἡμᾶς, λείπει ἐν ἢ, κατὰ τὸν θυμὸν ἐφουβρίζει ἡμᾶς. Κελασιῶπαν δὲ θυμὸν, ἦν βαθυγνώμονα ψυχὴν.

Ib. Ἡ γὰρ κελασιῶπαν] ὄντας ὁ πολύτλας αἰτῆρ, ἦν ὁ Ὀδυσσεύς, κατὰ τὸν κελασιῶπαν θυμὸν. Τετίσιν, κατὰ τὴν βαθυγνώμονα ψυχὴν αὐτῷ γελᾷ πολὺν γέλωτα, ἐπὶ τοῖς ἄχεσι τοῖς μαινομένοις. Τετίσιν, τοῖς διὰ τὴν μανίαν συμβεβηκόσιν ἦν ταῖς συμβεβηκυίας διὰ τὴν μανίαν.

971. Τοῖσι μαινομένοις] τοῖς διὰ μανίαν συμβεβηκόσιν.

975. Κλύοντες Ἀτρεΐδαι] ἀκούοντες τὴν θλίψιν ἡμῶν υἱοὶ τῷ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, ἐγγελαῖσι δειλονότι.

976. Οἱ δ' ἔν γελώντων] ἀντὶ τῷ γελᾷ τῶσαν. Τῷτο δ' ἐφάμεν, λαμβάνοντες ἐξῆθεν εἰς τὴν τοιαύτην γενικὴν τὸ ἔσεσθαι. Ἐπὶ

δὲ τῶν παθητικῶν, οἷον τυπτίσθαι καὶ τῶν τοιῶτων, ἐχ ἦτω λέγομεν, ἀλλὰ τὸ εὐκὸν ἀντὶ τῷ πληθυντικῷ φαμέν λαμβάνεσθαι.

977. Ἰσας τοι, κεῖ βλέποντα] καὶ πῶν βλέποντα εἶπεν ἀντὶ τῷ ζῶντα, διὸ τὸ χ πρόσκειται. Τὸ δὲ οἰμώζω, ἀμυταθάτας, καὶ οἰμώζω τὸν τεθνηκότα.

979. Οἱ γὰρ] οἱ κακώτροποι ἀνθρώποι ταῖς γνώμασι.

980. Οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλη] ἢ γενέσκειν πρότερον, ἕως ἂν ἀπορρίψῃ αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν δειλονότι ἀπ' αὐτῶν.

981. Ἐμοὶ πικρὸς] μᾶλλον ἔμοι πικρὸς τέθνηκεν, ἢ πικρὸς κείνοισ γλυκὺς. ἐπὶ αὖ ἐπιθύμει ἔτυχεν ἐκ ἂν ἔν ἐπιγεγελῶν αὐτῷ οἱ ἐχθροί, ὡς αὐτοὶ τῆς ἀπωλείας αἰτίαι γενόμενοι.

Ib. Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν] ἢ τέθνηκε γλυκὺς κείνοισ, ἦν ταῖς Ἑλλήσιν, αὐτῷ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ φραγμαῖων δειλονότι ἠράσθη τυχεῖν, ταῦτα ἐκτίσαστο αὐτῷ. Λέγω θάταται

Ἐκθήσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὄνπερ ἤθελε.
 Τί δῆτα τῷδ' ἐπεγγελάωεν ἂν κάτα;
 Θεοῖς τέθνηκεν ἔτος, εἰ κείνοισιν, εἴ.

985

I A M B O I.

ΧΟΡ. Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζετῶ
 Αἴας γὰρ αὐτοῖς ἐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
 Λιπῶν ἀνίας τε καὶ γόος διοίχεται.

ΤΕΥ. Ἰώ μοι, μοι.

ΧΟΡ. Σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεῦκρε κλύειν,
 Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

990

ΤΕΥ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοῖ,
 Ἄρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟΡ. Ὀλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τῷτ' ἐπίσασο.

ΤΕΥ. ὦ, μοι, βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.

995

ΧΟΡ. Ὡς ᾧδ' ἐχόντων.

ΤΕΥ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟΡ. Πάρα σενάζειν.

ΤΕΥ. ὦ περισπερχὲς πάθος.

ΧΟΡ. Ἄγαν γε, Τεῦκρε.

1000

ΤΕΥ. Φεῦ τάλας· τί γὰρ τέκνον

θάνατον, ἐν ἤθει. Εἰ ἂν εἰ ἐπιθύμῃ, τῆτο
 ἰτίμῃ δηλονότι πᾶς ἂν, ἐπαγγελάειν αὐτῷ οἱ
 ἔχθρῳ αὐτῷ, ὥσπερ ἂν εἰ εἶδον αὐτὸν παθόν-
 τα ὄνπερ ἐκ ἤθει; ἀλλῶς τε, καὶ ὑπὸ τῶν
 θεῶν τέθνηκεν ἔτος, εἴ ἢ ὑπ' ἐκείνων.

985. Θεοῖς τέθνηκεν] θεῶν βελομένων· εἰ
 γὰρ οἱ Ἕλλησι τὴν τριακτὴν αἰτίαν αὐτῷ
 παρέσχον.

989. Ἰώ μοι, μοι] θεῖ γενέσθαι βοήν, ἢν
 αἰτίας ὁ χορὸς ἐφίσησι, γηριζῶν τὸ φθίγμα
 τῷ Τεῦκρε βοῶντος.

991. Ἐπίσκοπον μέλος] σηματικόν, ἐφο-
 ρῶν, εἴ ἢ μαρτυρῶν, τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐσο-
 χασμένον.

995. ὦ φίλτατ' Αἴας] ἔρχεται μεταπημ-
 φῆς ὑπὸ Τελεμῆστος.

993. Ἄρ' ἠμπόληκας] ἀντὶ τῷ, ἀπὸ ἀπὸ-
 ληκας, ἢ ἢν πίπρακας, προδέδακας.

1b. Κρατεῖ] ἀντὶ τῷ, ἐπικρατεῖ.

996. Ἐχόντων] ἢ ἢν, διακειμένων. Τῶν
 κατὰ τὸν Αἴαντα πραγμάτων δηλονότι. Τὸ
 εἶπε, ὡς ᾧδ' ἐχόντων, πᾶρα σενάζειν.

999. Περισπέρχης] ἀντὶ τῷ βαρῷ. Ἦτος
 ἀμνηστίαν ἐμποῖν. Περισπᾶς καταπέμψον. ἀπὸ
 τῷ περισπέρχεσθαι τὸ περισπέρεσθαι· οἱ ἐν θυμῷ
 τῷ κατασάντες ἢ χρεῖα, καὶ μὴ εὐρίσκοντες
 λύσιν τῶν, ἀνω καὶ κάτω φέρονται πλανώ-
 μνοι ὑπ' ἀπορίας· ἐφ' ἃν λέγεται καὶ τὸ
 ἀλύμνῳ, ὃ γίνονται ἀπὸ τῷ ἀλλῆ ἢ πλάνῳ.

1001. Τί γὰρ τέκνον τὸ τῷδ'·] καὶ πρὶν ἀ-
 κῆσαι τῶν ἐντολῶν ὁ Τεῦκρος ἐδίωξε τὴν περὶ
 τὸν παῖδα κηδεμονίαν ἀφ' ἑαυτῷ φρονίμως.

1005. Μῆ

Τὸ τῷδε; πῆ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;

ΧΟΡ. Μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

ΤΕΥ. Οὐχ ὅσον τάχος

Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μήτις ὡς κενῆς

1005

Σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάση;

Ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε· “ τοῖς Θανῶσί τοι

“ Φιλῆσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελαῖν.”

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τῷδε σοι μέλειν

Ἐφίετ' ἀνὴρ κείνος, ὡς περ ἔν μελεῖ.

1010

ΤΕΥ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ

Ἄλγισον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·

Ὀδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὀδῶν

Μάλισα τῆμόν σπλάγχχον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,

ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην

1015

Μόρον, διώκων κᾶξιχνοσκοπέμενος.

Ὀξεῖα γάρ σε βάζεις, ὡς θεῶ τινός,

Δῆλθ' Ἀχαιῆς πάντας, ὡς οἴχη Θανῶν.

Ἄ γὰρ κλύων δύστηνος, ἐκποδῶν μὲν ὦν,

Ἵπεξέναζον· νῦν δ' ὀρῶν ἀπόλλυμαι.

1020

Οἴμοι,

1005. Μήτις] ἵνα μήτις ὑπὸ τῶν δυσμενῶν ἀναρπάση αὐτὸν τὸν Εὐρυσάκην, ὡς περ σκύμνον ἀπὸ κενῆς λεαίνης, ἦγεν ἐς ἐρημίης τε ἄβητος.

1007. Ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε] ἀπέλθε. Ἄπὸ τῆς σπῆδος ἔχει κοινωτόν. Καὶ συγκακοπάθει τοῖς Θανῶσιν.

1008. Κειμένοις] τὸ κίεσθαι ἐπὶ τῷ τεθνηκότος ἰδίως εἰώθει ταύτην.

1012. Ἄλγισον] ἦγεν, ἀλγινότατον, λυπρότατον ἐμοὶ διαμα δηλονότι ἀπάντων τῶν θεαμάτων, ὧν εἶδον ἐγὼ τοῖς ὀφθαλμοῖς.

1013. Ὀδός τ' καὶ ὃ ὀδός ἀνιάσασα τὸ ἴμὸν σπλάγχχον μάλισα πασῶν τῶν ὀδῶν, ἣν νῦν ἔβην, ὡ φίλτατ' Αἴας, διώκων. ἦγεν,

φθάσαι ζητῶν, καὶ ἐξιχνοσκοπέμενος. Τετ-
ίσι, κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, αἷς ἐπησθόμην ἀν-
τὶ τῷ, ἦκουσα τὸν σὸν μόρον.

1016. Διώκων] ἦγεν φθάσαι ζητῶν.

1b. Κᾶξιχνοσκοπέμενος] κατ' ἴχνος ἀκο-
λουθῶν.

1017. Ὀξεῖα γάρ σε βάζεις] ἢ κοινῶς τὸ
ἔξυ ἐπὶ τῆς φήμης, ἀλλ' ὄρμην ἔχει, ἐπὶ τοῖς
ἀξιώμασι προδεδωκόσι.

1b. Ὡς θεῶ] ἦτοι ὡς ἀπὸ θεῶ, ἢ ὡς περ θεῶ,
τῷτο δὲ πρὸς τὴν φήμην μόνον, ἐπεὶ γίγνεται
βλάσφημον διὰ τῆς ἐξῆς.

1020. Ἵπεξέναζον] ἴσως κούχως ἐξίναζε
διδοικῶς τῆς ἐχθροῦς.

1022. Ἰ?

Ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς,
 Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας, φθίνεις;
 Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίεας βροτῆς, 1025
 Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμῶς;
 Ἦπερ Τελαμῶν, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἄμα,
 Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἰλιεύς τ' ἴσως
 Χωρῆντ' ἄνευ σῆ; πῶς γὰρ ἔχ; ὅτω πάρα
 Μηδ' εὐτυχῆντι, μηδὲν ἠδῖον γελᾶν. 1030
 Οὗτος, τί κρύψει; ποῖον ἔκ ἐρεῖ κακόν;
 Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίε νόθον,
 Τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία

1022. Ἴθ' ἐκκάλυψον] πρὸς τὴν χορὴν φησὶ, ἢ πα τῶν Στραπόντων ἢ γὰρ Τέκμησος ἐπὶ τὸν παῖδα αἰεῖται.

1023. ὦ δυσθέατον] ὡς ἀνακαλύψας τῆτο φησὶ.

Ib. δυσθέατον] ἦγεν, δυσκόλως θεαθῆναι δυνατόν.

Ib. Πικρᾶς] τὸ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως λέγεται. Καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τῷ ἄλλῳ τῆς ψυχῆς ὁ γὰρ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως, τῆτο ἀληθινὸν ἐπὶ ψυχῆς. Λέγεται καὶ πικρὸν τί, ὡς πρόξενον παρίας, ἔχ ὡς πικρὸν αὐτὸ ὄν ὡς τὸ ξίφος ἐν ταῦτα λέγει πικρὸν.

1023. ὦ δυσθέατον ὄμμα] ἴσθιον ὅτι τὸ ὦ ἢ μόνον πρὸς κλητικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν εἴρεται. Ἀμφότερον ἔν ἐστιν ἐνταῦθα. Ἄλλως ὦ δυσθέατον λέγει ὄμμα, καὶ ὦ ὄμμα τελέως πικρᾶς τόλμης γὰρ ἦν τὸ ὄμμα πρὸς γενικὴν δέ, τὸ ὦ συνάπτειν. Λόγον ἐκ ἔχου πρὸς εὐθείαν μέντοι σπανίως, ὡς τὸ ὦ ὅτω, καὶ ὦ δυστυχῆς.

1024. Κατασπείρας] δαιμονίως καὶ τὸ σπείρας. Ὅσον ἀρχὴν κακῶν παρασχῶν ἢ τὸ σπείρας ἐπὶ πλείους κακῶν τακτίων.

1025. Ποῖ γὰρ μολεῖν] ἦγεν, πᾶ γὰρ ἐστὶ δυνατὸν μοι εἰσθῆναι μὲ τὸν ἀρήξαντα καὶ βοηθήσαντα ἠδαιμῶς τοῖς σοῖς πόνοισι. Τὸ δὲ ἐν παρῶν ἐστὶ.

1026. Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ'] ἦγεν, μηδαμῶς ἐν τοῖς σοῖς πόνοισι ἀρήξαντα, ἦγεν βοηθήσαντα.

1027. Ἦπερ Τελαμῶν] τὸν ἐναντίον συνάγει ὁ λόγος. Ἦγεν, ἐκ εὐμηνῶς με δέξεται. Πρὸς ὃ ἐπάγεται τὸ, πῶς γὰρ ἔχ. Ἄρα ὁ Τελαμῶν ὁ σὸς πατὴρ καὶ ὁ ἐμός ἄμα, δέξαιτο ἐμὲ εὐπρόσωπο; καὶ ἰλιεύς τάχα, ἐρχόμενον ἐκεῖ εἰς τὴν Σαλαμίνα ἄνω σῆ; πῶς γὰρ δέξαιτο; ἔχ δέξαιτο ὧσιν Τελαμῶνι μηδ' εὐτυχῆντι πάρεσι τὸ γελᾶν ἠδῖον. Οὗτος ὁ Τελαμῶν ἄρα κρύψει τὸ πάθος; μηδὲν. Ἦγεν ἠδαιμῶς. Ποῖον κακὸν ἔκ ἐρεῖ πρὸς ἐμέ;

Ib. Ἦπερ Τελαμῶν] ἄμα μὲν πρὸς τῆς ἐσορίας, ὅτι ἐκβέβηται. Ἄμα δὲ καὶ πρὸς τὸ πιθανὸν τῆς ὑπονοίας.

1028. Εὐπρόσωπος] ἀντὶ τῆς εὐπροσώπως. Τητέσι ἰλαρῶν προσώπων. Εὐπρόσωπος θὲ, ὁ εὐειδής. Καὶ ἀπὸ τούτου εὐπρόσωπος αἰτία. Ἡ πιθανὴ καὶ εὐπρεπής.

1029. Πῶς γὰρ ἔχ; ὅτω πάρα] συνάγει τὸ ἐναντίον ὁ λόγος, ἦγεν, ἐκ εὐμηνῶς με δέξεται πρὸς ὃ ἐπάγεται, πῶς γὰρ ἔχ, ὅτω πάρα ἦγεν ὅτω μηδὲν (τητέσι μηδαμῶς) πάρεσιν ἐδ' εὐτυχῆντι γελᾶν ἠδῖως. Ἄλλως πῶς γὰρ ἔστι με ἠδῖως δέξεται, ὧ καὶ εὐτυχῆντι τὸ προσήνεις ἀπέσει καὶ ἰλαρὸν. Οὐχ ὅτω πάρα, ἔχ ὧσιν ἐδ' εὐτυχῆντι πάρεσι τὸ γελᾶν εὐτυχῆντι δὲ εἶπεν, ἐκ ἐπὶ τῷ εἰσφαγμένῳ, ἀλλ' ἐπὶ ταῖς ἀνδραγαθίαις τῆς υἱῆ, καὶ τῆς ἀλώσει τῆς Τροίας.

1031. Τί κρύψει] κακὸν σηγήσει, ἀπὸ κοινῆς.

1032. Τὸν ἐκ δορὸς] ἦγεν, τὸν γεγονότα νό-

Σὲ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
 Κράτη θανόντος, καὶ δόμκς νέμοιμι σῆς. 1035
 Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος ἐν γῆρα βαρὺς
 Ἐρεῖ πρὸς ἑδὲν, εἰς ἔριν θυμέμενός.
 Τέλος δ' ἀπωσὸς γῆς ἀπορρίφθῆσομαι,
 Δῆλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρῃ φανείς.
 Τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον ἐν Τροίᾳ δέ μοι 1040
 Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι.
 Καὶ ταῦτα πάντα, σὲ θανόντος, εὐρόμην.
 Οἶμοι, τί δράσω; πῶς δ' ἀποσπάσω πικρῆ
 Τῆδ' αἰόλκῃ κνώδοντος; ὦ τάλας, ὑφ' ἔ

θον ἐκ δορὸς πολέμου, τατίσιν ἐκ γυναικὸς μάχῃ πολέμου κρατιθείσης.

1034. Ὡς τὰ σὰ] ὅπως τὰ σὰ.

1036. Ἄνῃ δύσσοργος] ὁ ἀνθρώπος ὡν ἐκ φύσεως βαρύθυμος, ὁ Τελαμῶν δολοτότι. Ἰστίον, ὅτι ἰδίον ἐστὶ τοῖς γέροντι, ἔχειν αἰὲ τὸ δυσάριστον καὶ δύσκολον, καὶ τὸ βαρύνεσθαι ἐπὶ πᾶσι. Ἦν μὲν ὁ Τελαμῶν κατ' ἑαυτὸν δύσσοργος, καὶ πάντῃ ὀργίλος. Γέγονε δὲ καὶ βαρὺς, ἔνεκα τῶν γηράτων.

1037. Πρὸς ἑδὲν] πρὸς ἑδὲν ἀληθῆς ἢ αἰτιότιόν μοι.

Ib. Εἰς ἔριν] εἰς μάχην ἔρις ὁ ζῆλος καὶ ἡ μίμναις, καὶ ἔρις ἡ μάχῃ.

1038. Τέλος] κατὰ τὸ τέλος, ἐπιρρηματικῶς.

Ib. Ἀπορρίφθῆσομαι] ἐκπεσεῖμαι τῆς γῆς τῆς πατρίδος.

1039. Δῆλος λόγοισιν] ταῖς τῶν πατρῶος λοιδορίαις.

1041. Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ] πολλοὶ ἐχθροὶ Ἑλλήσις τε καὶ Τρώες ἰλίχοι δὲ ὠφελήσιμοι Ἕλλησις.

Ib. Παῦρα δ'] παρα τισὶ μὲν τῶν βιβλίων, παῦροι, παρα τισὶ δὲ παῦρα εὐρίσκειται· ἐστὶ δὲ τὸ παῦρα κρείττον τῶν παῦροι, διὰ τὸ σῶζεν τὸ μέτρον· τίτατος γὰρ πᾶς ἐστὶν ὁ φείλει δὲ ὄτος ἰαμβος εἶναι. Εἰ δὲ τις εἴποι, ὅτι καὶ τὸ παῦροι τὸ φοι βραχὺ ἐστὶ (διὰ τὸ

γὰρ καὶ τὸ παῦ περισσῶμεν) ἴσω ὅτι οἱ ποιεῖται τῶν εὐθειῶν πληθυντικῶν τὰ τέλη, εἴτε διὰ τῶν αἰ ἐκφέρονται, ὡς τὸ μέσσην εἴτε διὰ τῶν αἰ, ὡς τὸ πλοῖοι, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, εἰάν μὴ ἢ ἐπαγομένη λέξις ἀπὸ φωνητικῆς ἀρχῆται. Τότε γὰρ αὐτὰ κοινὴν συλλαβὴν ἔχοντα ἐστὶ δὲ τὸ παῦρα ἀντὶ τῶν ὀλίγων καὶ ἑδαμῶς, ὡς πῆρ ἐστὶ καὶ τὸ, τί βαῖον ὅπως ἐντρέπη τις συμμάχῃ; τὸ γὰρ βαῖον ἀντὶ τῶν ὀλίγων καὶ ἑδαμῶς ἐν ταυθοῖ νεπίον. Οὐ μόνον δὲ τὰ τέλη τῶν πληθυντικῶν εὐθειῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἱεριστικῶν ῥημάτων, καὶ ἀπαρεμφάτων, καὶ προστακτικῶν, τὰ δίφθογγον ἔχοντα ἐν τῷ τέλει, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, συμφάνη ἰπιφερομένη φωνητικῆς δὲ, καὶ ταῦτα κοινὴν συλλαβὴν ἔχοντα.

Ib. Ὁφελήσιμοι] ἀντὶ τῶν ὠφελίμοι. Ἐπιτιδίμοι εἰς ὠφέλιον.

Ib. Ὁφελήσιμοι] Ἦγεν, ὠφέλιον ἰμοὶ προξενήσαντες. Διὰ τὸ καινῶς ἀπαντας ἐβελήσαι βλάψαι τὸν ἄϊαντα.

1043. Πῶς σ' ἀποσπάσω] πῶς (φροῖ) τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς ξίφους ἐκλύσω; συμπληρῶσαι δὲ βυλέται καὶ θάπτειν αὐτόν καλῶς δὲ, τῆ μὲν τιμήσῃ περιῆψε τὸ σκεπάσαι αὐτόν, ὡς γυναικί. Τῆ δὲ τιμῆν ὡς ἀνδρὶ καὶ ἀδελφῶν, τὰ δίδοντα ποιῶν περὶ τὸ σῶμα.

1044. Τῆ δ' αἰόλκῃ κνώδοντος] τῆς ἀκμῆς τῆς ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καινῶν, ὡς ὄδω δῶσαι γὰρ περιβάλλεται ὀξείσιν. Ἀπὸ δὲ τῆ ἀκμῆς

Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὡς χρόνῳ 1045
 "Εμελλέ σ' Ἐκτωρ, καὶ Θανῶν, ἀποφθίσειν;
 Σκέψασθε πρὸς Θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν
 "Εκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τῷδ' ἐδωρήθη πάρα,
 Ζωσῆρι πρισθεῖς, ἰππικῶν ἐξ ἀντύγων
 Ἐγνάπτει αἰέν, ἐστ' ἀπέψυξεν βίον 1050
 Οὔτος δ' ἐκείνῃ τήνδε δωρεὰν ἔχων,
 Πρὸς τῷδ' ὄλωλε Θανασίμῳ πεσήματι.
 "Ἄρ' ἐκ Ἐριννύς τέτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
 Κακείνον Ἄδης δημικρογὸς ἄγριος;
 "Ἐγὼ μὲν ἔν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ 1055
 "Φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεῆς."
 "Ὅτω δὲ μὴ τὰδ' ἐσὶν ἐν γνώμῃ φίλων
 Κεῖνός τ' ἐκεῖνα σεργέτω, καὶ γὰρ τὰδε.
 ΧΟΡ. Μὴ τεινε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
 Φράζε τὸν ἄνδρα, χ' ὥ,τι μυθήσῃ τάχα. 1060

ἀρετὴ τὸ ξίφος δαλοῦ. Αἰόλη· τὴν συνεχῆ κί-
 μασι πασχόντος διὰ τὴν λεπτότητα.

1047. Πρὸς Θεῶν] συζητοῦσι.

Ib. Σκέψασθε] ἦγον, ὡς ἄνδρες, σκοπίσατε
 καὶ ἴδετε, ἕνεκα τῶν Θεῶν τὴν τύχην τῶν δύο
 ἀνδρῶν, Αἴαντός τε καὶ Ἐκτορος.

1048. Ἐκτωρ] ὁ Ἐκτωρ ἐν τῷ Ζωσῆρι ᾧ
 ἐδωρήθη καὶ ἐφιλοφρονήθη παρὰ τῷδ' τῷ Δι-
 οτι, ἐκιάπτειτο, καὶ συρόμενος κατεκόπτετο
 ἐκ τῶν ἰππικῶν ἀντύγων καὶ τῆς τῷ ἄρμα-
 τος περιφορίας, ἐς τε καὶ ἕως ἢ ἀπέψυξε τὴν
 βίον. Ἀπέψυξε δὲ εἶπεν ἀντὶ τῷ ἀπεβάλετο
 τὴν βίον καὶ τὴν ζωὴν, πρισθεῖς καὶ κατακο-
 πτικῆ παρ' ὅσων οἱ εἰσπλέοντες ψυχραίνονται
 παρὶ τῷ σώματι, τῷ τὴν θερμὴν ἐμποῦντος
 αἵματος εἰς τὴν καρδίαν εἰσδραμόντος, φυλα-
 κῆς ἕνεκα, καὶ πάντα τὰ μέρη καταλειπτό-
 τος ψυχρά.

1049. Πρισθεῖς] ἦγον διθείς.

Ib. Ἀντύγων] ἦγον ἄρματων.

1051. Οὔτος δ' ἐκεῖνος] ὅπως δὲ ὁ Αἴας ἔχων
 τὴν δωρεὰν ἐκείνῃ τῷ Ἐκτορῳ, ἦγον τῷδ' τὸ

ξίφος, παρὰ τῷδ' ὄλωλε Θανασίμῳ πτώματι.

1052. Πεσήματι] ἀντὶ τῷ πτώματι.

1054. Κακείνον] δηλονότι τὸν Ζωσῆρα.

1055. Ἐγὼ μὲν ἔν καὶ ταῦτα] καλῶς τὸ
 φάναι πάντα κατὰ γνώμην Θεῶν γίνεσθαι
 εἰσι γὰρ τινες ἐπεροδοξῆντις.

1057. "Ὅτω δὲ μὴ τὰδ' ἐσὶν] τὸ ἐκ Θεῶν
 μηχανᾶσθαι ταῦτα.

Ib. "Ὅτω μὴ] ὅτι μὴ ταῦτα, ἀ λῆγω
 καὶ φρονῶ ἔγω, εἰσὶν ἐν τῇ γνώμῃ αὐτῆ ἀγα-
 πητά.

1058. Ἐκεῖνα σεργέτω] τὰ ἑαυτῷ δόγμα-
 τα. Γέροντες δὲ τῆτο καὶ παροιμικόν.

1059. Μὴ τεινε] ἀντὶ τῷ ἀπότειναι, λόγον
 δηλονότι. Τὸ ἀποτεινῆν γὰρ ἐπὶ λόγῳ λέγε-
 ται εἶον, ἀπέτεινε λόγον μακρόν.

1059, 1060. Ἄλλα—Φράζε] σκόπευε ὅπως
 κρύψεις τὸν ἄνδρα ἐν τάφῳ. Ὅπως, ἀντὶ τῷ
 πᾶς, καὶ ἀντὶ τῷ ἴνα, καὶ ἀντὶ τῷ καθά.
 Ἐνταῦθα ἀντὶ τῷ πᾶς.

1060. Χ' ὥ,τι μυθήσῃ τάχα] καὶ ἔτι μυ-

Βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
Γελῶν, ἃ δὴ κακῆργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.

ΤΕΥ. Τίς δ' ἐστὶν ὄντιν' ἀνδρα προσλεύσσεις στρατῷ ;

ΧΟΡ. Μενέλαος, ὃ δὴ τόνδε πλεῦν ἐσείλαμεν.

ΤΕΥ. Ὅρῳ μαθεῖν γὰρ, ἐγγυὲς ὦν, ἔδυσπετής. 1065

MEN. Οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν

Μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἔαν ὅπως ἔχει.

ΤΕΥ. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον ;

MEN. Δοκῶντ' ἐμοὶ, δοκῶντα δ' ὅς κραίνει στρατῷ.

ΤΕΥ. Οὐκῶν ἂν εἴποις ἦντιν' αἰτίαν προθείς ; 1070

MEN. Ὅθ' ἔνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν

Ἄξειν* Ἀχαιοῖς ζύμμαχόν τε καὶ φίλον,

Ἐξεύρομεν ζητῶντες ἐχθίῳ Φρυγῶν

Ὅστις στρατῷ ζύμπαντι βυλεύσας φόνον,

Νύκτωρ ἐπεσράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί. 1075

Κεῖ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἔσβεσεν,

Ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὄδ' εἴληχεν τύχην,

* ALDUS, Ἄγειν.

θήση πρὸς τὴν ἔφοδον Μενέλαο· τιτίσει τὴν ἀ-
φίξιν· ἦτοι πρὸς αὐτὸν Μενέλαον.

1062. Ἐξίκοιτ' ἀνὴρ] πιθανῶς πάρεστιν, ὅτι
ἢ συμπαθήσαι πάρεστιν. Οὐκ ἀργῶς δὲ τῆτο,
ἀλλ' ὡς περ προσπαρσκευάζων τὸν τεύκρον Δί-
ζη δὲ, ἐξίκοιτο ἂν (ἦσαν διεξίλθοι) ἢ ἀνὴρ
κακῆργος ἐξίκοιτο ἂν δηλονότι.

Ib. Ἐξίκοιτ' ἀνὴρ] ἢ μόνον διεξέρχομαι, ἀλ-
λά καὶ ἐξίχομαι χωρὶς τῆς διαί φαιμέν, ὡς ἐν-
ταῦθα.

Καὶ Εὐριπίδης,

“Θνητοὶ γὰρ ἐξίσαι πάντα δὴ κάλον.”

1063. Τίς δ' ἐστὶν] ἦσαν, τίς ἀνὴρ ἐστὶν ἀπὸ
τῷ στρατῷ, ὃν προσλεύσσεις, ἦσαν βλέπεις ;

1064. Ὡ, δὴ τόνδε πλεῦν] ἀντὶ τῷ, δὲ ὄν-
τινα τὸν ἐπὶ Τροίαν ἐσείλαμεθα πλεῦν.

Ib. Ἐσείλαμεν] ἀντὶ τῷ ἐσελάμεθα. Στιλ-
λω, τὸ κοσμῶ· σέλλομαι δὲ, ἐπὶ τῆς ἐν θα-

λάσση πορείας, οἷον ἐσελάτο τις τόνδε τὸν
πλεῦν.

Ib. Μαθεῖν γὰρ, ἐγγυὲς] ἦσαν ἐγγυὲς γὰρ
ὦν ἢ δυσπετής ἐστὶν εἰς τὸ θεαθῆναι. Δυσπετής,
ὁ δυσκόλως ὑπείκων, ἦσαν ὁ δυσχερὴς, ὃ ἐναν-
τίον ὁ εὐπετής, ὁ εὐκόλως ὑπείκων. Προπι-
τής, ὁ ἔμπροσθεν κείμενος· προπίτης δὲ, παρο-
ξυτόνας, προαρπάζων τὸ πρᾶγμα, καὶ παρα-
τὸν καιρὸν παρρησιαζόμενος· ἀπὸ τῶν στρατιῶν
τῶν πρὸ τῷ καιρῷ ζητῶντων πίεσθαι.

1067. Μὴ συγκομίζειν] μὴ θέλει κηδεῖν,
ἀλλὰ θέλει ἀφίναί καθὼς διακρίται.

1070. Οὐκῶν] ἦσαν, εἴποις ἂν, προσθείς δὲ
ἦντινα αἰτίαν προτάσσεις μοι μὴ συγκομίσαι
τὸν νεκρὸν, ἀλλ' ἔαν αὐτὸν καθὼς διακρίται.

1076. Κεῖ μὴ θεῶν] καὶ ἂν μὴ τις ἀπὸ τῶν
θεῶν ἔσβεσε τήνδε τὴν πείραν, ἡμεῖς μὲν ἂν
θανόντες πρόκειμεθα ἐν αἰσχίῳ μέρει, κατὰ
ταύτην τὴν τύχην, ἣν εἴληχεν ἦτος, ὁ Αἴας·
ἦσαν ἀνεπίτως ἔτω καὶ αἰφνιδίως.

Θανόντες ἂν πρέκειμεθ' ἐχθίσῳ μόρῳ *
 Οὔτος δ' ἂν ἔζη· νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς
 Τὴν τᾷδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν·

“Ὡν ἕνεκ' αὐτὸν ἔτις ἔς' ἀνὴρ σθένων 1081

Τοσῶτον, ὥστε σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ·
 Ἄλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος †,
 Ὅρνεσι φορβὴ παραλίοις γενήσεται.

Πρὸς ταῦτα, μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος. 1085

Εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ἴδυνήθημεν κρατεῖν,
 Πάντως θανόντος ἄρξομεν, καὶ μὴ θέλῃς,
 Χερσὶν παρευθύνοντες· ἔ γὰρ ἐσθ' ὅπερ
 Λόγων ἀκῆσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.

“Καίτοι κακῆ πρὸς ἀνδρὸς, ἀνδρα δημότην 1090

* ALDUS, αἰσχίσῳ μόρῳ.

† TURN. ἐκβεβλημένος.

1078. Πρέκειμεθ'] θείον εἰπεῖν πρὸς τὸ μόρῳ ἐν ἕλκῳ, ἐπιπέθῃ ὁ ποιητὴς δυστυχίᾳ τίς ἦν. Οὐ γὰρ φυσικῶς, ἀλλ' οἰκτρῶς διὰ ξίφους γίγνηται, ὅθεν καὶ ἰχθῖνος καλεῖ· πρὸς τῷτο καὶ τῆ συντάξιν ἀπίπτειν ἔτας, ἡμεῖς μὲν θανόντες ὑπ' αὐτῷ πρέκειμεθα ἂν ἐν ἰχθῖσῳ θανάτου ἢ τύχῃ καὶ δυστυχίᾳ εἴλεγε καὶ ἐκλιμάσαστο ἔτας, τὴν δὲ καὶ ταύτην ἦν ὀρώμεν, σημαίει αὐτὸς ὑπ' αὐτῷ.

1081. “Ὡν ἕνεκ' αὐτὸν” ἐδῆς ἐστὶν ἀνὴρ σθένος τοῦτοιο ὥστε τυμβεύσαι τάφῳ, ἢ γενεῖν ἐνταφιάσαι αὐτὸν. Εἶτα ἐπάγει τὸ σῶμα. Καὶ ἐστὶ ὁμοίον τῷ, ποῖόν σε φύγει ἔρκος ἰδόντων; ἐφ' ὅς ἔλασεν τί δαίνυται καὶ μέρος. Προαρπάξου δὲ τὸ ὄλον τὴν δύναμιν τῷ ῥήματος, εἶτα ἄσπερ ἐκ μεταμελείας δίδωσιν αὐτὴν τῷ μίμῳ. Συνοπακύνται γὰρ ἐν τέτοις ἐπὶ τῷ μίμῳ ἢ κατὰ πρόθεσιν, ἢ ἢ ἔτας, ποῖον ἔπος ἐφύγε σε; λέγω κατὰ τὸ ἔρκος τῶν ἰδόντων. Καὶ ἐδῆς ἐστὶν ἀνὴρ σθένων τοσῶτον, ὥστε τυμβεύσαι τῷ τάφῳ αὐτὸν, λέγω κατὰ τὸ σῶμα.

1083. Ἄμφι χλωρὰν ψάμαθον] διὰ τῆ ἀκῆσαι φῦτα.

1085. Δεινὸν] δεινὸν ἀντὶ τῷ μέγῳ καὶ βαρῷ καὶ χαλαρῷ καὶ ἐπιβλαβῆς, μένος ἀντάρτης.

1086. Μὴ ἴδυνήθημεν] Εἰ γὰρ μὴ ἴδυνήθημεν ἄρχην αὐτῷ ζῶντος, πάντως γὰρ ἄρξομεν αὐτῷ θανόντος, καὶ σὺ μὴ θέλῃς, ὡς Τυκρεῖ βία χερσῶν νικῶντες· ἢ γὰρ ἦν δυνατόν ποτε, ὑπακῆσαι τῶν ἡμῶν λόγων. Ἐχέει δὲ ὁ λόγος ἔτας. οὐ γὰρ ἠθέλησε ζῶν αὐτὸς ὁ Αἴας ἀκῆσαι τῶν ἐμῶν λόγων.

1088. Χερσὶν παρευθύνοντες] ἐκτρέποντες, ἀπὸ τῶν μὴ ἐόντων τινὰς βαδίζου τὴν ἑαυτῶν ἰδὸν, ἀλλὰ παρακλινόντων αὐτῆς.

1b. Οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπερ] ἐκ ἐστὶν ὅπερ, ἀντὶ τῷ ἑδάμῃ· τετέστιν ἐκ ἐστὶ τόπος ὅπερ. Οὐκ ἐστὶν ὅπερ, ἀντὶ τῷ ἑδέποτε ἢ γενεῖ ἐκ ἐστὶ χρόνος ὅπερ. ἐκ ἐστὶν ὅπως, ἀντὶ τῷ, ἐκ ἐστὶ τρόπος ὅπως.

1090. Καίτοι κακῆ πρὸς ἀνδρὸς] ἐκ γενικῆς ἀρξόμενος, αἰτιατικῆν ἐπίτηγος πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον ἔτας γὰρ ἐδῆ εἰπεῖν, ἀνδρὸς κακῆ ἐστὶ μηδὲν ἀκῆσαι δικαίῳ τῶν ἀρχόντων. Ἐπειδὴ ἂν ἔτα μὴ ἀκῆσαι τῶν ἰφασάτων, ὡς πρὸς ἐκείνους ἰδιώτης ἦν, διὰ τῷτο εἶπε τὸ, ἀνδρα δημότην, πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον ἀπὸ γενικῆς πρὸς αἰτιατικῆν τρέψας τὸν λόγον.

1b. Καίτοι κακῆ] καίτοι ἰδίον ἐστὶν ἀνδρὸς κακῆ, μηδὲν δικαίῳ ἀκῆσαι τῶν ἡγεμόνων, τὸς ἀνδρὸς τὸς δημότας. Τετέστιν, ἰδίον ἐστὶν ἀνδρὸς

- “ Μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεσώτων κλύειν.
 “ Οὐ γὰρ ποτ' ἔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 “ Φέροιντ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεσθήκοι δέος,
 “ Οὐτ' ἂν στρατός γε σοφρόνως ἀρχοιτ' ἔτι,
 “ Μηδὲν φόβος πρόβλημα μηδ' αἰδῆς ἔχων. 1095
 “ Ἄλλ' ἄνδρα χρῆ, καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα,
 “ Δοκεῖν πεσεῖν ἂν, καὶ ἀπὸ σμικρῶ κακῶ.
 “ Δέος γὰρ ὧ πρόσεσιν, αἰσχύνῃ θ' ὄμῃ,
 “ Σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίσασο
 “ Ὅπως δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ' ἂ βέλεται πάρος,
 “ Ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ, 1101
 “ Ἐξ ἐρίων δραμεῖσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
 “ Ἄλλ' ἐσάτω μοι καὶ δέος τὶ καίριον,

ἄνδρὶ κακῶ, μηδ' αἰδῆς ἀφίνας ἀνδρὰ δημότιν, κλύειν τῶν ἐφεσώτων.

1091. Δικαιοῦν] δίκαιον κρίνει. Κλύειν δὲ ἀντὶ τῷ ὑπακούειν.

1093. Φέροιντ' ἂν] ἤγαν διοικοῦντο.

Ib. Ἐνθα μὴ καθεσθήκοι δέος] καὶ Ἐπιχαρμος, “ Ἐνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδῆς.”

1096. Ἄλλ' ἄνδρα] ἤγαν, ἀλλ' ἕκαστος ἄνδρα χρῆ γαμίζην πεισῖν. Καὶ ἀπὸ σμικρῶ κακῶ ἵνασι, καὶ καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα.

1098. Δέος γὰρ ὧ] καὶ Ὀμηρος

“ Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονος σόοι ἢ
 “ πίφονται.”

Ib. Δέος γὰρ] ὅστις δὲ ἀνδρὶ πρόσεισι δέος ἰμῶ καὶ αἰσχύνῃ, τῶτον τὸν ἄνδρα γίνωσκε ἔχοντα σωτηρίαν.

Ib. Δέος γὰρ ὧ πρόσεσιν] καλῶς εἶπεν ἀμφοτέρων, τὸ δέος καὶ τὴν αἰσχύνῃ· διότι γὰρ τις τύραννον, ἢ μὴν αἰδῆται. Ὡς ἦν καιρὸς τύχῃ, ἐτοίμας ἂν τῶτον καθίλοι. Εἰ δὲ τις συντῶ φόβῳ καὶ αἰδῆ πρὸς τὸν οἰκτεῖον ἀρχοντα φυλάττει, ὅς τε αἰὶ πρὸς τὸ ἀρχεσθαι ἐσπρίξει, πιστερίσας μηδέποτε, ὅστις ἀρχῶν τίς αὐτῷ σακρίας διὰ παντός φροντιῇ.

1100. Ὅπως δ'] Ὅπως δὲ παρέσιν ὑβρίζου

καὶ ἔρᾶν, ἅτινα ἕκαστος βέλεται, ταύτην τὴν πόλιν νόμιζε ἐν χρόνῳ ποτὲ, ἐξ ἐρίων ἀνέμων δραμεῖσαν, πεισῖν εἰς βυθόν· ἀλλ' ἴστω ἰμοὶ καὶ παντὶ, φόβος ἀναγκαῖος.

1102. Ἐξ ἐρίων δραμεῖσαν] πνεύματι [πνευμάτων] δηλονότι. Ἄπο μεταφορᾶς τῆς καὶ τῆς ἀπὸ τῆς πρῆμνης ἰχθύος τὴν φορέν.

1103. Καίριον] πάντῳ ἀσφαλῶς τὸ καίριον.

Ib. Ἄλλ' ἐσάτω καίριον] καὶ εἰ μὴν λαμβάνεται τὸ ἐσάτω ἀντὶ τῷ σωθῆτω, κανονίζεται ἕτως· ἴσθμι, ἴσσω, ἴσακα, ἴσακας, ἴσκακι. Καὶ τὸ προστακτικὸν ἴσκακι, ἴσκακίτω. κατὰ δὲ συγκοπὴν, ἴσάτω. Διὸ καὶ δασύνεται. Εἰ δὲ λαμβάνεται τὸ ἐσάτω ἀντὶ τῷ ὑπαρχέτω, κανονίζεται ἕτως· Εἰμῖ, τὸ ὑπαρχα. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἰμῖν τὰ γὰρ εἰς με ἰπὶ τῶν πληθυντικῶν καὶ παθητικῶν συσέλλονται· ὡς περ τίλημι, τίθημι· τροπῇ δὲ τῆς μιν εἰς θε, γίνεται τὸ προστακτικὸν ἔθεκα, ἐπιθήσεια τῷ σ, ἴσθι. Ἄλλ', ἵνα πλειονάσι συμμάχων, τρίπεται τὸ εἰς ε. Οἷον ἴπω, ἴσω. ἔχω, ἴσω. Οὕτω καὶ τὸ ἴσθι ἐπὶ λαξὸς τὸ εἰς ε, καὶ γέγονεν ἴσθι τὸ τρίτον, ἴσω. Ἐφύλαξε δὲ τὸ ἴσω τὸ ὀφειλόμενον ε καὶ, κατ' ἐπίπτασιν, ἴσάτω. Διὸ καὶ χρῆ ψι-

“ Καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἂν ἠδῶμεθα,
 “ Οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις, ἂν λυπώμεθα. 1105
 “ Ἐρπεὶ παραλλάξ ταῦτα.” Πρόσθεν ἔτος ἦν
 Αἶθων ὑβρισηΐ· νῦν δ’ ἐγὼ μέγ’ αὖ φρονῶ,
 Καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
 Μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσης.

ΧΟΡ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποσήσας σοφάς, 1110
 Εἴτ’ αὐτὸς ἐν θανῶσιν ὑβρισηΐς γένη.

ΤΕΥ. Οὐκ ἂν ποτ’, ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ’ ἔτι,
 Ὃς μηδὲν ὦν γοναῖσιν, εἴθ’ ἀμαρτάνει,

1104. Καὶ μὴ] ὅτι ἀμφοτέρω τὸ ἂν, ἢ μὴ σύνδεσμοί εἰσιν, ἀλλὰ δύο μέρη τῆ λέξε, ἢ ἀφῆρον, καὶ ἂν σύνδεσμος. Ὅθεν καὶ κατὰ κρῆσιν ἂν γίγρον, ὡς τῶ σοφατάτῃ ἐπινοήθη Πλανήθῃ. Ὁ γὰρ ἂν σύνδεσμος βραχὺς ἐστὶ παρὰ τοῖς μετρικοῖς· ἐνταῦθα δὲ μακρόν ἐστι τὸ ἂν ὡςτε δύο μέρη τῆ λέξε ἐστὶ κραθῆτα ἐκ τῆ. Σύντασσι δὲ ἔτα, καὶ μὴ δοκῶμεν καὶ νομίζομεν δρῶντες ἰκίνα, ἢ ἂν ἠδῶμεθα, τῆ α, ἢ πρὸς τὸ ἠδῶμεθα ὄν, ἀλλὰ πρὸς τῆ ὄπισθεν ἔξωθεν νοκμίνην αἰτιατικὴν, τὴ ἰκίνα· ἐκ ἀντιτίσειν καὶ ἐκ ἀντιδῶναι αὖθις καὶ πάλιν ἰκίνα ἢ ἂν λυπώμεθα τῆ αὐτῆ ἐνταῦθα συμβαίνοντες πρὸς τὸ ἂ ὅπερ καὶ πρὸς ἰσάμεν πρὸς τὸ ἕτερον.
 1105. Καὶ μὴ δοκῶμεν] ἰὸν ποιητὴς τι παραφύσει ἠδῶμεθα, μὴ ὑπολαμβάνωμεν ὅτι ἐκ ἀντιτίσειν. Προλαβὼν δὲ τὸ δρῶντες, λαμβάνει τὴν αἰτιατικὴν οἰκίαν, ἔτα ἐπάγει τὸ ἠδῶμεθα, ἀποδεδωμένον πρὸς τὴν προηγουμένην πτώσιν. Καὶ ἐπὶ τῆ ἐφεξῆς σίχῃ τὸ αὐτὸ συμβαίνει, καὶ ἐφ’ ἑτέρων πλείω.
 1106. Δρῶντες] καὶ δρῶντες ὁ ἂν βλαπτόμεθα, μὴ δοκῶμεν ἐκ ἀντιτίσειν αὖθις αὐτὸ, ἐστὶ ἂν λυπώμεθα καὶ βλαπτόμεθα· ἀλλὰ ταῦτα ἢ καὶ ἄλλως. Καὶ ἐπὶ τῶν ἠδῶμεθα, δρῶντες τὸ τῆ ἠδῶμεθα ἔργον· μὴ δοκῶμεν ἐκ ἀντιτίσειν αὖθις αὐτὸ, ἐπὶ τῶν λυπώμεθα. Ἄλλὰ ταῦτα ἐπιέρχονται καὶ βαδίζουσιν ἐπιπλάγμους. Ἡ, καὶ ἐπὶ τῶν ἠδῶμεθα δρῶντες ἂν τα θάπτειν, μὴ δοκῶμεν ἐκ ἀντιτίσειν αὖθις αὐτὸν λυπώμεθα, ἢ τῆ μὴ θέλωμεν δηλονότι.
 1106. Παραλλάξ] ἢ γὰρ κατὰ διαδοχὴν. Ἄλλ-

λάττομαι τῶδε τὸδε, ἢ γὰρ διὰ τῶδε τὸδε. Ἐναλλάττειν, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιγράφας· ἐξαλλάττειν, τὸ ἀμείβειν καὶ ἀλλοῖον ὄν, ἐξαλλάττειν τὸ χρῶμα. Συναλλάττειν, ἐπὶ συμφωνίας γάμου, ἀφ’ ἢ συναλλάγμα, καταλλάττειν, καὶ διαλλάττειν τὸ εἰς φιλίαν συναίτην. Καταλλάττεισθαι δὲ καὶ διαλλάττεισθαι, τὸ εἰς φιλίαν συναίτησθαι μεταλλάττειν, τὸ βαίνειν ἀπὸ τίνος εἰς τι, καθ’ ὃ λέγεται τὸ, μετήλλαξε τὸν βίον. Παραλλάττειν, τὸ τῆ διαθήσει ἀλλοῖον δύνυσθαι, ἀφ’ ἢ παραλλάξ ἐπίρρημα, ὅταν ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀλλοῖον κίηται καὶ ἀπλῶς τὸ ἐφεξῆς ἑτέρῳ ἕτερον κίησθαι. Ἀπαλλάττειν, τὸ ἐλευθερῶν καὶ τὸ διαίτην. Ἐπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῆ κυρία λέγειν.
 1107. Αἶθων ὑβρισηΐ] ἢ ἰσάται ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Ἡν τότε ὑβρισηΐς ἔτος, ἀλλὰ νῦν ἐν μεταβολῇ γίγρον. Καὶ ἡμεῖς οἱ πρότερον κρατούμενοι ὑπ’ αὐτῆ, νῦν κρατούμενοι, καὶ μέγιστον φρονῶμεν.
 1110. Μὴ γνώμας ὑποσήσας σοφάς] ἐπισημῶν τὰ περὶ τῆς ὑπευθίας ἄριστα ἐγνωμελόγησε. Διακρίνεται μὲν ὁ χορὸς πρὸς τὸν Τεῦκρον, ὑπεσαλμίνεως δὲ διαλέγεται διὰ τὸ τῆ βασιλείας ἀξίωμα.
 1112. Οὐκ ἂν ποτ’, ἄνδρες] πρὸ τῆς ἀντιλογίας βέβηται μαλαξῆσαι τὸν Μενέλαον, ὅτι ὑγιῆς ἂν, ἐκ αἴτια τῶ γένει ἐξαμαρτάνει. Ὁ δὲ λόγος παιδεύει τοὺς ὑγιῆς μὴ ἀμαρτάνειν.
 1113. Μηδὲν ὦν γοναῖσιν] ἠδῶμενος ὦν τῶ γένει, ἢ τοῖς ὑγιῆς ὦν.
 1114. Ὅθ’

"Οθ' οἱ δοκῶντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
 Τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη. 1115
 "Αγ' εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐθις, ἧ σὺ φῆς ἄγειν
 Τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβῶν;
 Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτῷ κρατῶν;
 Πῦ σὺ στρατήγεις τῷδε; πῦ δέ σοι λεῶν
 "Εξες ἀνάσσειν, ὧν ὄδ' ἠγεῖτ' οἴκοθεν; 1120
 Σπάρτης ἀνάσσειν ἦλθες, ἔχ' ἡμῶν κρατῶν;
 Οὐδ' ἔσθ' ὅπερ σοὶ τόνδε κοσμήσαι πλέον
 Ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἧ καὶ τῷδέ σε.
 "Υπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, ἔχ' ὄλων
 Στρατηγός, ὡστ' Αἴαντος ἠγεῖσθαί ποτε. 1125
 Ἄλλ' ὧνπερ ἄρχεις, ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
 Κόλαζ' ἐκείνες' τόνδε δ' εἴτε μὴ σὺ φῆς,
 Εἴθ' ἄτερος στρατηγός, εἰς ταφὰς ἐγὼ
 Θήσω δικαίως, ἔ τὸ σὸν δείσας σόμα.
 Οὐ γάρ τι τῆς σῆς ἔνεκ' ἐστρατεύσατο 1130
 Γυναικός, ὡσπερ οἱ πόνε πολλῶ πλέω'
 Ἄλλ' ἔνεχ' ὄρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος,

1114. "Οθ' οἱ δοκῶντες] ὅτι οἱ νομίζοντες· τὸ δὲ ὅπερ ἀρμόζει μετὰ τῷ καί.

1116. "Η σὺ φῆς ἄγειν] κατ' ἐρώτησιν.

1119. Ποῦ σὺ στρατηγῆς τῷδε] πῶς τῷ Αἴαντι προστάσεις ὁ μὴ τῶν ὑπὸ Αἴαντι ἔχων ἐξουσίαν.

1121. Σπάρτης ἀνάσσειν ἦλθες] ὁ λόγος ἄπας, ὅτι σύμμαχος ἦλθεν, ἔχ' ὑπὸ ἡμῶν.

1122. Οὐδ' ἔσθ' ὅπερ σοὶ] κθ' ἔστι ὅπερ σοὶ πλεον προκείμετο τῷτον κοσμήσιν ἄλλ' ἔχι σὶ ὑπὸ τούτῳ κοσμήσθαι.

1223. "Η καὶ τῷδέ σε] γράφεται ἧ καὶ τῷδὲ σε.

1124. "Υπαρχος ἄλλων] ἀντὶ τῷ, καὶ αὐτὸς ἰτίρος ὑποτίταξαι.

1126. Τὰ σέμν' ἔπη] διὰ τῶν σημειῶν ἰπῶν κόλαζαι τῆς ὑπὸ σὶ.

1127. Κόλαζε] ἦγον διδάσκει. Κολάζειν τὸ παιδεύειν ἀπ' ἑ κολασμένα ἦν, τὰ παιδευμένα· καὶ ἀκόλασα, τὰ ἀπαιδευτα.

1128. Εἴθ' ἄτερος στρατηγός] τὸν περὶ τῆς ἐπιβουλῆς λόγον ἀποφύγει, ὡς δευτερεύοντος. "Ενδιατρίβει δὲ τῷ, ὅτι ἡ πάντα εἰσὶν ἀρχόντες.

1130. Οὐ γάρ τι τῆς σῆς] ἀντιτίθει γάρ τις, ὅτι διὰ τὴν Ἑλίην ἡ στρατεία ἐγένετο. "Ὅπερ οὖν ἐβλήθη αὐτὸν ἀποσκευάσειν.

1131. Οἱ πόνε πολλῶ πλέω] οἱ εὐλοκύνοντες οἱ πλήρεις τῶν πόνων. Λέγει δὲ τοὺς μισθοφόρους ἔχ' ὡσπερ μισθοφόρος τις, ἐπὶ μισθῷ ἐστρατεύσατο.

1132. Ἄλλ' ἔνεχ' ὄρκων] τῶν γὰρ ἀρεσίαν συμπλόντων ἐπὶ τὴν τῆς Ἑλίης μυσσίαν, τινδάρως πάντα ὄρκους ἀπίστησιν συναγωνισθῆαι

Σὲ δ' ἔδεν' ἔ γὰρ ἤξις τὲς μηδένας.

Πρὸς ταῦτα, πλείεις δεῦρο κήρυκας λαβῶν,

Καὶ τὸν στρατηγὸν, ἦκε' τῆ δὲ σὲ ψόφω 1135

Οὐκ ἂν σραφεῖην, ὡς ἂν ἦν οἴοςπερ εἶ.

MEN. Οὐκ αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.

ΤΕΤ. "Τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καὶν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει."

MEN. Ὁ τοξότης ἔοικεν ἔ σμικρὰ φρονεῖν.

ΤΕΤ. Οὐ γὰρ βάνουσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην. 1140

MEN. Μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΤ. Καὶν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὠπλισμένω.

MEN. Ἡ γλῶσσά σε τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει *

ΤΕΤ. "Ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεσι φρονεῖν."

MEN. Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με; 1145

ΤΕΤ. Κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

* ALD. TURN. in marg. ὡς δεινὸν τρέφει.

σθαι τῷ γαμῶντι αὐτῶν, καὶ στρατεύειν, εἰ-
τε ἀπαρτὴ γένοιτο περὶ τὴν Ἑλλήνην τῷ γά-
ματι.

1133. Σοὺ δ' ἔδεν] ὄλωε γὰρ σε ἐκ εἶχεν ἐν
αἰσῶν πεποιθὸς δὲ Ἀγαμέμνονι, ὑβρίζει
Μηέλαον συνάδει γὰρ σῶ, Τεύκερ φίλη κε-
ραλί.

1134. Πρὸς ταῦτα] τυτέστιν, ἕκκα τῶν ὄρ-
ων, πολλὰς ὑπέρτας λαβῶν ὁ Αἴας, καὶ τὸν
στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἦλθεν ἐνταῦθα.

1136. Οὐκ ἂν] τὸ σχῆμα δικανικόν.

Ib. Οὐκ ἂν σραφεῖην] τυτέστι, ἐκ ἂν φρον-
τίσαιμι ὡς ἂν ὑπάρχῃς ὁποῖος ὑπάρχῃς. Ἡ-
γηθῆσαι καὶ ὑπερήφανος, κἀντιῶθεν κατα-
φραστῆς, καὶ ἀδικός.

1137. Οὐκ αὖ τοιαύτην] ἦγαν, ὀδαμῶς πά-
λη τοιαύτην θρασυῖαν γλῶσσαν τὴν ἔσαν ἐν
καρῶ δυστυχίᾳ ἀγαπῶ καὶ ἀποδίχομαι. Τὰ
ἰηγητικά λόγια δὴ, καὶν λίαν δίκαια ὦσι,
κωαῖσι, καὶ πλήτεσι. Ἡγαν, οἱ σκληροὶ λό-
γη καὶ μὴ ἰθαροὶ, καὶν ὦσιν λίαν δίκαιοι,
πλάττει καὶ λυπῶσιν.

1138. Τὰ σκληρὰ] γνομικόν.

1139. Ὁ τοξότης] διεβέβητο ἡ τοξία πα-
ρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς μικροπραπῆς τέχνη καὶ
φαιλῆ, καὶ ἀξιόλογον εἶδεν ἐργάσασθαι δυνα-
μένη.

Ib. Σμικρὰ φρονεῖν] ἀντὶ τῶ, τσπειροφρονεῖν.
Ἔ, ἐναντίον, τὸ ὑψηλὰ φρονεῖν. καὶ μεγὰ φρο-
νεῖν. καὶ ὑψηλοφρονεῖν.

1141. Ἀσπίδ' ἦγαν εἰ συσάδην πολεμί-
σαις. Συσάδην μάχονται, οἱ συμβάλλοντες
τὴν μάχην ἐγγύθεν. Ἀκροβολίζονται δὲ οἱ μα-
κρόθεν βίβασι μαχόμενοι. Ἀφ' ἢ ἀκροβολισ-
μός, ὁ κοινῶς ἀημοπόλεμος.

1142. Καὶν ψιλὸς] τὰ τοιαῦτα σοφίσματα
ἐκ οἰκείᾳ τραγυδίας. Μετὰ γὰρ τὴν ἀναίρε-
σιν ἐπικτεῖναι τὸ δράμα θελήσας, ἐψυχρεῦ-
σατο, καὶ ἔλυσε τὸ τραγικὸν πάθος.

1144. Ἐξεσι φρονεῖν] ἦγαν, ἀδικίᾳ ἐσι φρο-
νεῖν. Φρονεῖν ἐσι μεγαλοφρονεῖν.

1145, 1146. Κτείναντά με;—Κτείναντα;
δεινόν] ὁ μὲν εἶπεν ὅσον ἐφ' ἑαυτῶ ὁ δὲ τῆς φω-
νῆς ἀντιλαμβάνεται. Τὸ δὲ τοῖτο, κωμω-
δίας μᾶλλον, ἢ τραγυδίας.

MEN. Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.

TEY. Μὴ νῦν ἀτίμα θεῶς, θεοῖς σεσωσμένος.

MEN. Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους ;

TEY. Εἰ τὲς θανόντας ἐκ ἑᾶς θάπτειν παρών. 1150

MEN. Τὲς γ' αὐτὸς αὐτῆ πολεμίους· εἰ γὰρ καλόν.

TEY. Ἢ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος πρῆξῃ ποτέ ;

MEN. Μισῶντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τῆτ' ἠπίσασο.

TEY. Κλέπτης γὰρ αὐτῆ ψηφοποιὸς εὐρέθης.

MEN. Ἐν ταῖς δίκασαῖς κῆκ' ἐμαὶ τόδ' ἐσφάλῃ. 1155

TEY. Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.

MEN. Τῆτ' εἰς ἀνίαν τῆπος ἔρχεται τινί.

TEY. Οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.

MEN. Ἐν σοὶ φράσω, τόνδ' ἐστὶν ἐχὶ θάπτέον.

TEY. Σὺ δ' ἀντακῆση τῆτον, ὡς τεθάψεται. 1160

MEN. Ἦδη πότε εἶδον ἀνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασύν,

1147. Τῷδε δ' οἴχομαι] ἤθουν ἔσον τὸ [ἐπι-
τάπη.

1148. Ἀτίμα] ἤθην ἀτίμως παῖσι. Ἀτι-
μάζω τὸ καταφρονῶ· ἀτιμῶ, τὸ ἀτιμον
ποιῶ· καὶ ἠτιμωμένος ἐπὶ τοῦ αὐτῆ κατὰ τὸν
παθητικὸν παρακείμενον ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ.

1151. Τὲς γ' αὐτὸς] ἤθην τοὺς πολεμίους
αὐτὸς αὐτῆ, ἀπὶ τῆ ἐμαυτῆ, ἐκ ἑᾶς θανόντων
θάπτειν.

1152. Πολέμιος πρῆξῃ ποτέ ;] ἤθουν πρὸς-
τάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σου. Πολέμιος ὁ
ἐπ' ἀλλοτρίας χώρας ἐχθρὸς· ἐχθρὸς δὲ, ὁ ἀπὸ
τῆς αὐτῆς.

1153. Μισῶντ' ἐμίσει] ἴσως τισὶ τὸ μι-
σῶντα ἐμίσει, εὐθὺς εἶναι δόξη· τὸ δ' εἰ τοιαῦ-
τον, ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλος τις τῶν ἰδιωτῶν πρὸς
ἴσον τῆτ' ἔλεγεν, ἀνείας γέροντα λόγον ἐθέ-
κει ἂν προφέρειν. Ἄ γὰρ ἐποῖμ' ἔπασχε. Νῦν
δὲ βασιλεὺς ἦν ὁ πρὸς ἐλαττονος τῆτο πάσχων·
διὸ καὶ βάρος παρήγον.

1156. Πόλλ' ἂν κακῶς] ἤθην πολλὰ ἂν
κακῶ κακῶς κλέψειας σὺ, ἤθην μετὰ κλοπῆς
ἐργάσαιτο λάθρα.

1158. Οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν] συπεκδοχικῶς

λαίπει τὸ λυπηθῆσόμεθα, ἢ ἢ, ἢ μᾶλλον λυ-
πηθῆσόμεθα ἢ λυπήσομεν. Τητίσι, πλέον λυ-
πησομέν σε ἀντιβαίνοντα ἡμῖν, ἢ λυπηθῆσό-
μεθα ὑπὸ σε. Ἦ ἔσως, ἢ μᾶλλον ἔλαθ' σε
εἰς ἀνίαν τῆτο τὸ ἔπος, ἢ λυπήσομεν. Ἦτοι,
πλέον λυπήσομεν ἔτι ἢ λυπήσομεν.

1159. Τόνδ' ἐστὶν ἐχὶ θάπτέον] ἤθην ἐκ ἀ-
ξίον ἐστὶ θάπτειν τόνδε. Θάπτειν κοινῶς,
θάπτέον ἐστὶν, Ἀττικῶς. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ
ἀπὸ τῆ συνήθους αἰεὶ καὶ χλιακαλῶ τὸν λό-
γον ἐπαίροντες, ἐπι εὐρον ἐν τῇ συνήθειᾳ τὸ
θάπτέον, τὸ παιτέον, καὶ τὰ τῆς ἀκολοθείας
ταύτης, χωρὶς προσθήκης τινὸς λεγόμενα, προ-
τιθέασιν αὐτοῖς τὸ ἐστὶν, ὃ συνυπηκῆστο ἐξαιθεῖν
παρὰ τοῖς κοινῶς· ἵνα καινότερον τὸν λόγον
ἐργάσωνται.

1160. Σὺ δ' ἀντακῆση] μὴ λάβῃς ἐξωθεν εἰς
τὸ τῆτο δια, ἀλλ' ἐστὶν ὅμοιον τῶ, τῶπιτρηπ-
τον κινεδος ἐξῆρε μ' ὅπερ· ἐκεῖ γὰρ τῆτο ἐμ-
νημονεύσαμεν.

1161. Ἦδη πότε εἶδον ἀνδρ'] ἠθῆσποτ' εἶδον
ἐγὼ ἀνδρῶ θρασύν ἐν γλώσσῃ ἠρμήσαντα σὺν
τοῖς ναύταις ἐπὶ τὸ πλέον κατὰ τὸν καιρὸν τῶ
χιμῶνος ἢ τινι, ἤθην ἐν ᾧ ἀνδρῶ, ἐκ ἂν εἶρε
φθίγμα,

Ναύταις ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
 ὦ, φθέγγ' ἄν' ἔκ' ἄν' εὖρες ἠνίκ' ἐν κακῷ
 Χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυβεῖς,
 Πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων* . 1165

Οὕτω δὲ καὶ σε καὶ τὸ σὸν λάβρον σῶμα,
 Σμικρῶ νέφους τάχ' ἄν' τις ἐκπνεύσας μέγας
 Χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΥ. Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων,
 Ὃς ἐν κακοῖς ὑβρίζει τοῖσι τῶν πέλας. 1170

Καὶ τ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφορῆς ἐμοῖ,
 Ὀργήν θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιῶτον λόγον·
 ὦ ἄνθρωπε, μὴ δρᾷ τὲς τεθυηκότητας κακῶς.
 Εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανέμενος.

Τοιαῦτ' ἀνόλβον ἄνδρ' ἐνθετέει παρών. 1175
 Ὀρῶ δέ τοι νιν' κᾶσιν, ὡς ἐμοῖ δοκεῖ,
 Οὐδεὶς ποτ' ἄλλος, ἢ σὺ μῶν ἠνιξάμεν;

MEN. Ἄπειμι " καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις

* ALD. ναυτίλων.

φθίμα, ἠνίκα εἶχετο καὶ κεντήθη ἐν τῷ
 κακῷ τῷ χειμῶνος, ἀλλὰ ὑπὸ τῷ ἵματι
 κρυβὲς παρέχον αὐτὸν πατεῖσθαι τῷ θέλοντι
 ναυτίλων. Οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον
 σῶμα, καὶ τὴν σὴν πολλὴν βοήν, τάχα ἄν' τις
 χιμῶν μέγας ἐκπνεύσας ἀπὸ σμικρῶ νέφους,
 κατασβέσει.

1162. Ναύταις ἐφορμήσαντα] ἐπὶ τὸ πλεῖν.
 τὰ δὲ ἐφορμήσαντα, ὅτι τῷ παρεμύσαντα.

1165. Πατεῖν παρεῖχε] παρέχον αὐτὸν ἐπι-
 λείπει τῷ θέλοντι ναυτίλων ὡς τε καταπατεῖν.

1166. Καὶ τὸ σὸν λάβρον σῶμα] τῆτο καὶ
 τὴν πολλὴν βοήν καὶ ὅλον καὶ μέρος λέγει.
 Μέγας γὰρ τῷ σώματος ἡ βοή. Ἰστίον δὲ ὅτι,
 ὅτι ἐν ξηρᾷ ἀναθυμιάσεως νέφος συστῆ, ἀνε-
 μοι γίγται.

1168. Κατασβέσειε] ἔτω δὲ τάχα ἄν', κα-
 τασβέσει καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν θρασὺ σῶμα κα-

VOL. I.

[AJAX FLAG.]

τὰ τὴν πολλὴν βοήν, μεγάλη ζάλη ἀέμων ἐκ
 σμικρῶ νέφους πνεύσασα.

1170. Ὃς ἐν κακοῖς] δε ἐβύριζε τοῖς κα-
 κοῖς, ἐθανταῖς δυστυχίαις τῶν πλοσίων.

1169. Ἐγὼ δὲ ἄνδρ'] καὶ ἔτος αἰνιττῆται
 ὡς ἐφ' ἴτερον τὴν λόγον ποιήμενος.

1170. Ἐν κακοῖς] ἢ ἐν ἀντί τῆς ἐπί.

1173. Μὴ δρᾷ] μὴ ποίη. Δρῶ σε κακῶς,
 μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ δρῶ σε κακόν, ὁμοίως.

1175. Ἄνόλβον] ἀνόητον. Ὀλβος γὰρ κυ-
 ρίας ἢ φρόνησις.

1177. ἠνιξάμεν] εὐσόχως παρήκασα.

1178. Ἄπειμι] ἀπειμι. Καὶ αἰσχρὸν ἔστι
 ἐμοῖ τῷ Μενέλαι, εἰ αὐθοῖτο τις, ἅτινι
 Μενέλαον πᾶσι βιάζεσθαι καὶ τύπτειν σὲ τὸν
 Τεύκρον, περιρῶσθαι καὶ δοκιμάζειν, λόγοις
 παιδαίειν. Ὅτι ὄν' ἴδει βιάζεσθαι τῆτον βύ-
 λωμα κολάζειν λόγοις, ταῖσι, αἰσχρὸν ἔστιν

○

11

“ Λόγοις κολάζειν, ἢ βιάζεσθαι πάρα”.

ΤΕΥ. Ἐφερπε νῦν, κάμοι γὰρ αἰσχισον κλύειν
Ἄνδρὸς ματαίῃς φλαῦρ’ ἔπη μυθεμένε.

1180

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Ἐσαι μεγάλης ἐρίδος τις ἀγών.
Ἄλλ’, ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
Σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν’ ἰδεῖν
Τῷδ’ ἔνθα βροτοῖς τὸν αἰμίμησον
Τάφον εὐρώεντα καθέξει.

1185

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΕΥ. Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίον
Πάρεισιν ἀνδρὸς τῆδε παῖς τε καὶ γυνή,
Τάφον περισελῶντε δυστήνε νεκρῷ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας,
Ἰκέτης ἔφαιψαι πατρὸς, ὅς σ’ ἐγείνατο
Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χερσὶν ἔχων
Κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτῷ τρίτε,

1190

ἢ ἀκρίβειά τις τῆτε, ὅτι ἢ ἀνδρὶ ἦγον ἔμοι
τῷ Μενελάῳ δηλονότι πάρεσι βιάζεσθαι καὶ
πύρπτιν σὲ τῆτον.

1180. Κάμοι γὰρ αἰσχισον κλύειν] ἰδραμῆ
ὕπικαι ὁ Τεῦκρος. Κάμοι δὲ (φασίν) αἰσχισόν
ἔστιν ἀνέχισθαι σὲ φλαυρῆντος.

1183. Ἄλλ’, ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας]
ὁ χορὸς ταχύνας τὸ ταφῆσαι τὸ σῶμα πρὶν
παραγυῖσθαι τὰς Ἀτρεΐδας. Ταχύνας δὲ ἀν-
τί τῷ ταχύνας σπεῦσον, κατ’ ἐπίτασιν λέ-
γεται τῆς σπεδῆς.

1184. Σπεῦσον] τὸ σπεῦσον καὶ τὸ ταχύ-
νας καὶ ἐκ παραλλήλων ῥητίων. Ἄλλ’ ἔτω λί-
γη, σπεῦσον τάφον ἰδεῖν τινὰ τῶν τῷ Αἰάντι,
ταχύνας τῆτον ὡς δύνασαι. Τῷτ’ ἔστι, τὴν περὶ
τῆτε σπεδῆν ὡς ἐν σπεδάσας ὥστε τὸ τα-
χύνας σπεδῆτις ἐστὶ τὸ σπεῦσον. Τὸ δὲ τινὰ, μὴ

πρὸς τὸ κάπιτον νόση, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀνθρώ-
πον.

1184. Κάπιτον] τάφον.

1185. Ἀίμμησον] τὸν ἐσόμενον τοῖς ἀνθρώ-
ποις τάφον αἰμίμησον.

1186. Εὐρώεντα] σισημμένον· σκοληκῶδη.
Τὸ δὲ ὄλον, ἐνθα καθέξει ὁτος δηλονότι τὸν
εὐρώεντα τάφον, τὸν αἰμίμησον ἐσόμενον δη-
λονότι τοῖς βροτοῖς, ἦγον ὑπὸ τῶν βροτῶν.

1187. Ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίον] πᾶρ-
εσιν ἢ Τεῦκρησσε μετὰ τῷ παιδός. Οὐκ ὅτι
δὲ ἱκανὰ τὰ πρόσωπα φυλάξει τὸ σῶμα,
ἀλλ’ ὅτι νικῆσαι δυνατὰ.

1192. Θάκει δὲ προστρόπαιος] ἦγον πλησίον
ζῶν. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νεωτῶν
τῶν πρὸς τῇ τρέπῃ καθημίνων.

1194. Ἰκτέρου

Ἰκτῆριον Θησαυρόν. Εἰ δὲ τις γρατῆ
 Βία σ' ἀποσπάσειε τῷδε τῷ νεκρῷ, 1195
 Κακὸς κακῶς ἀθαρτος ἐκπέσοι χθονὸς,
 Γένος ἅπαντος ρίζαν ἐξημημένους,
 Αὐτως ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
 Ἐχ' αὐτὸν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδὲ σε 1200
 Κινησάτω τίς, ἀλλὰ πρὸς πεσῶν ἔχχ.
 Ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες αὐτ' ἀνδρῶν πέλαις
 Παρέσατ', ἀλλ' ἀρήγεθ', ἔς τ' * ἐγὼ μόλω,
 Τάφῳ μεληθεῖς τῷδε, καὶ μηδεὶς ἔῃ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει

* ALDUS, ἀρήγετ', ἐς τ'.

1194. Ἰκτῆριον Θησαυρόν] τὰς πολλὰς ἰκτιρίας ἢ, τὸ πλῆθος τῶν ἰκτιριούτων. Ἄλλως, τὸ ἰκτιριὸν κτήμα. Λίγη δὲ τὰς τρίχας. Ἰκτιρίαι δὲ κλάδοι, δι' ὧν ποιεῖνται τὰς ἰκτιρίας. Καὶ ἰκτιρίας Θησαυρὸς, ὁμοίως.

Ib. Ἰκτῆριον Θησαυρόν] εἰκότως τὸτό φησὶν ὡς περ γὰρ τῶτον ἔχει τις ἐπ' ἀφελῆμα σφύρας, ὅτω καὶ διὰ ταύτης τῆς κόμης προήκουν αὐτοῖς κώμινιαν παρ' Αἰάντος ἐλπίζων Θησαυρὸν καλεῖ.

1197. Ἐξημημένους] ἢ ἢ ἀφηρημένους.

1198. Αὐτως] ἀντὶ τῷ ὡσαύτως. Ὡς περ ἀπὸ τῷ ἔτος γίνεται ἔτος ἐπίρρημα παρὰ τῆς κοπιῆς, καὶ δηλοῖ δύο (λαμβάνεται γὰρ καὶ ἀντὶ τῷ κατὰ τῶτον τὸν τρόπον, καὶ ἔχει ἀπαροδοτικὸν τὸ ὡς, οἷον, ἔτος ποιῶ ὡς ἐκίλισσας καὶ ἀντὶ τῷ ὡς ἔτυχεν) ἔτος ἀπὸ τῷ αὐτῷ, τὸ αὐτως παρὰ ποιηταῖς, κατὰ τὰ δύο ταῦτα σημαίνοντα, λέγεται γὰρ τὸ αὐτως καὶ ἀντὶ τῷ κατὰ τῶτον τὸν τρόπον, ἢ ἢ σημαυνομένῳ τὸ ὡσαύτως λέγεται παρὰ τῆς κοπιῆς, μετὰ τῷ ὡς καὶ ἀντὶ τῷ ὡς ἔτυχεν.

Ib. Πλόκον] ἰδὲ σὺν τῷ λόγῳ, ἐκκόπτει ὁ Τυρῆς καὶ τὸν πλόκαμον τῆς αὐτῆς κεφαλῆς.

1201. Ὑμεῖς τε] καλῶς ἐγείρει τὰς γρατῆστας πρὸς βοήθειαν. Τὸν δὲ παῖδα πρὸς οἶκτον προβάλλεται καθ' ἡλικίαν.

1203. Καὶ μηδεὶς ἔῃ] ἀπονοσημένῳ (φασὶ) τὰ πάντα ἐπὶ αὐτῷ ἀνατίθεται, ὅτι μόνος κρατήσῃ τῶν ἐχθρῶν βιαζομένων. ρητόν ἔν ὅτι ὑπὸ φιλοσοφίας πάντα λέγει ὑπομένειν.

1204. Τίς ἄρα] ἢ σύνταξις ἐστὶ. Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ νέατος καὶ ἔσχατος ἀριθμὸς τῶν ἱτῶν τῶν πολυπλανήτων; ἕως πότε λήξει καὶ παύσεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱτῶν, ὃ ἐπάγει τὴν ἀπαυσον ἀπην, καὶ βλάβην ἡμοὶ αἰὲν τῶν πολεμικῶν μόχθων, ἰνὰ τὴν εὐράδην Τροίαν, διὰ τὸ ἀθλιὸν ὄνειδος τῶν Ἑλλήνων; ἦ γυν, διὰ τὴν Ἑλήνην ἦγον ἀριστον ἄρα τίς ἐστὶν ὁ νέατος ἀριθμὸς τῶν πολυπλάγκτων ἱτῶν, ὃ ἐπάγει ἡμοὶ αἰὲν τὴν ἀπαυσον τῶν δορυσόντων μόχθων, ἰνὰ τὴν εὐράδην Τροίαν. Διὰ τὸ δύστηνον ὄνειδος τῶν Ἑλλήνων. Ἔως πότε λήξει;

Ib. Τίς ἄρα νέατος] ὁ χορὸς πάλιν καθ' ἑαυτὸν γενόμενος, ἐν ἀναλογισμῷ γίγνεται. Καὶ φησι, τίς ἄρα ἡμῖν ὁ ἔσχατος τῶν ἱτῶν ἀριθμὸς τῶν πολυπλάγκτων; ἕως πότε λήξει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱτῶν ἡμοὶ πότες παρασκευάζων;

Πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
 Τὰν ἀπαυσὸν γ' αἰὲν ἐμοὶ
 Δορυσσόντων μόχθων
 Ἄταν ἐπάγων
 Ἄνα τὰν εὐρώδῃ Τροίαν,
 Δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;

1205

1210

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ὅφελε πρότερον αἰθέρα δύναι
 Μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον ἄδαν
 Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς συγερώων
 Ἐδειξ' * ὀπλων Ἑλλά-
 σι κοινὸν ἄρην.

1215

* ALDUS, ἔδειξεν.

τιτίσι, τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων, κατὰ τὴν σήπκσαν ἡμᾶς Τροίαν τῷ χρόνῳ. Τὴν Τροίαν λέγω, τὸ δύστηνον ὄνειδος τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ χρονίαν διατρεθῆν. Νέατος δὲ, ὁ ἔσχατος, καὶ κατῆ, ἢ ἔσχατῆ· ἀφ' ἧ κῆτη κατὰ κρᾶσιν, ἢ τελευταία χορδὴ τῆς μουσικῆς.

Ib. Πολυπλάγκτων] καθ' ὃ πολλά πλανώμεθα ἐν ἀλλοδαπῇ.

Ib. Πολυπλάγκτων ἐτέων] ἦτοι τῶν πολλῶν χρόνων, ὅς ἐν Τροίᾳ πλανώμεθα, μηδὲν πράττοντες ὧν χάριν ἀφίγημεθα.

1209. Εὐρώδῃ] σκοπιτὴν καὶ αἰρώδῃ τοῖς Ἑλλήσιν. Ἡ σκαμπύϊαν, ἐνθα ἔχρονισαμεν.

1210. Ὀνειδος Ἑλλάνων] εἰς ὄνειδος γὰρ τῷτο πίπτει τοῖς Ἑλλήσιν τοσούτον χρόνον μηδὲν κατορθῶσι. Μὴ λάθῃς δὲ εἰς τὸ ὄνειδος ἔξελθῆν εἰς ἄλλ' εἰπῶν, ὅτι ἐν τῇ Τροίᾳ πολλὸν χρόνον πλανώμεθα, ἐπιφέρει, δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων. Λέγων τοσούτον χρόνον καθίσθαι μάτην ἐνταῦθα, δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων. Ἐρεῖ δὲ καὶ προῖαν τὸ τοιαῦτον σχῆμα. Λέγων γὰρ μετὰ τὴν σήρσιν ἅ πάσχει, εἴτ' ἐπάγει μνήματα Τροίας.

1211. Ὀφελε πρότερον] ὄφελε πρότερον ἀ-

φατίς γενέσθαι ἐκείνος ὁ ἀνὴρ ὁ πρῶτος εἰσνεγκῶν εἰς Ἑλλήνας πολεμιστήρια ὄπλα. Ὡς ἅμα τῇ εὐρέσει ἔχονταν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν. Τὸ δὲ ὄφελον, ἀπὸ τῆ ὀφείλω ὄφελον, ἐκβολὴ τῆ ε, ὃ ἐξ ἀνάγκης γράφεται εἰς τὴ ω μεγάλη. Τάσσεται δὲ αἰὲ μετὰ ἀπαρμιφάτις. Λέγεται καὶ μετὰ τῆ ἐκ, οἶον, ἢ ὄφελον. Καὶ μετὰ τῆ ὄς, καὶ τῆ μή· ἢ τῆ ἐκ προτασσομένη τῆ ὄς. Οἶον, ὡς μὴ ὄφελον. Ἡ, ἐκ ὄφελον οἶον, ἐπὶ ἐργεῖτο τόδε, ὡς ἐκ ὄφελον. Γενέσθαι δηλονότι. Συνπαύεται γὰρ ἐξ ἀνάγκης τὸ ἀπαρμιφάτιον καὶ, ἐπὶ παρεγνόμην, ὡς μὴ ὄφελον. Παρεγνόμην δηλονότι. Ἀφ' ἧ ὄφελος ἐπὶ δευτέρῃ, καὶ ὄφελος ἐπὶ τρίτῃ, λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τῆ ἐπρεπεν. Ὡφελον δὲ ἐπιρήρημα ἀντὶ τῆ εἴθε, διὰ τῆ ο μικρῆ, καὶ τάσσεται αἰὲ μετὰ εὐκτικῆ, ἢ μετὰ παρεκλυθῆτος χρόνος λέγεται τῷτο ἐνίοτε μετὰ τῆ ὄς, οἶον, ὡς ὄφελόν γε καὶ σὲ δὴ κακοδοξίᾳ κερωμένον.

Ib. Αἰθέρα δύναι] εἰς ἀφαρισμὸν καὶ ὕδην ἔλθειν. Αἰθέρα δὲ, ἢ τὸ πῦρ τοῦ, διὰ τὸ ἀφαριστικὸν εἶναι ἢ τὸν αἶρα, διὰ τὸ μὴ σῶσασιν ἔχιν.

1216. Πρόγροισι

* Ω πόνοι πρόγονοι πόνων
Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Κεῖνος ἔτε σφάνων,
Οὔτε βαθειᾶν * κυλίκων
Νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὀμιλεῖν, 1220
Οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
Δύσμορος, ἔτ' ἐννουχίαν
Τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων
Ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν, ὦμοι.
Κεῖμαι δ' ἀμέριμνος ἔτως, 1225
Ἄει πυκιναιῖς δρόσοις
Τεγγόμενος κόμας λυγρὰς,
Μνήματα Τροίας.

* ALDUS, βαθίαν.

1216. Πρόγονοι πόνων] ἢ παλαιοί, ἢ ἀρχαῖοι τῶν πόνων, οἷον, ὅποτε εἰσαγωγή τῶν ἑσπερίων ἐγένετο. ἢ δὲ δὲ ἀπυροκάλως ζητιῶν τὴν πρῶτον ἰχθύατο ὕπλοις.

1218. Ἐκεῖνος ἔτε σφάνων] ἐκεῖνος ὁ εὐρῶν τὰ ὕψη, ὅσον ἐφ' ἑαυτῆ, ἢ σφάνων, ἢ κύλικος, ἐκ αὐλῶν τέρψιν μοι ἐνεμεν, ἀλλὰ πᾶν (φῶσι) τερπνὸν ἐξέκοψεν. Ἡδίστος δὲ ὢν ὁ Σαρακλῆς, πάλιν ἐπὶ τὸ ἴδιον ἔθος ἔκλινεν ἐν τῶν μέλεσιν. Ὅθεν καὶ μέλιστα ἐκλήθη.

1221. Ὄτοβον] ὄμαδον ἔχον.
Ib. Αὐλῶν ὄτοβον] τὸ ὄτοβος ἐνταῦθα δι' ἡμῶν τὸ φάσμα γράφεται, ἢ τὸ κῶλον ὁμοιον τῆ τῆς ἀντιστροφῆς. Φύσει γὰρ ὄτοβος διαδύει γράφεται, ὡς περὶ πάταγος, τὸ αὐτὸ σημαίνμενον, δι' ἐνός.

1222. Ἐννουχίαν] τὴν ἐν παννουχίῳ. ἢ τὴν ἢ κίτη.
Ib. Οὔτ' ἐννουχίαν] ἦγαν, ἔτε νυκτερινὴν τέρψιν ἔδωκεν ἐμοὶ ἔχειν ἐν τῷ ἰαύειν. Τετ- ἔστι, ἐν τῷ κοιμαῖσθαι. Ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἐρω- τῶν ἴπασεν ἐμὲ δηλονότι.

1223. Ἐρώτων] τῶν ἐρωτικῶν. Καὶ ἀκα-

ρον μὲν περὶ ἐρώτων μεμνήσθαι ἐν τοῖς παρ- ἔστιν, ὅμως δὲ ἀκολοθίαν ἔχει πρὸς τὰ προκεί- μενα. Ἰαύειν δ', διατιλεῖν, ἀνύειν.

1225. Κεῖμαι δ' ἀμέριμνος] ἦτοι πολυμέ- ριμος. Οἷον, μὴ σκοπῶν περὶ θυμηδίας μη- δὲν, ἀλλ' ἐν δρόσοις τεγγόμενος, ἄπερ ἔστ μοι μνημόσυνα εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον, ἢ ἐνταῦθα κακοπάθεια. Ἡ, ἐν ὕδασι μερίμνη ὢν ἢ μόνον περὶ πολέμων.

Ib. Κεῖμαι δ' ἀμέριμνος] τῆτο ἢ ἀντὶ τῆ ἀπόγνωσιν ἔχων, καὶ μεριμνῶν καὶ ἐλπίζων περὶ τῆς ἐνταῦθα ἀπαλλαγῆς, ἀθάλα τῆ μέλ- λοντος ὄντος ὅπη τὰ τῆς νίκης χαρήσει. ἄλ- λως τε καὶ τῆ τὸσοῦτον χρόνου εἰς ἀπορίαν ἐμ- βάλλοντος ἢ ἀμέριμνος καὶ μὴ ἔχων μερίμ- ναν, καὶ μὴ ἔχων φροντίδα ὢν ἔφην, σφάνων φημί, καὶ κυλίκων, καὶ ἐρώτων.

1226. Ἄει πυκιναιῖς δρόσοις] ἀντὶ τῆ ὑπε- τοῖς συνεχῆς βρεχόμενος ἢ γὰρ ὁ πολὺς τῆ στρατοπέδου λαὸς ἔχει σκηνάς, φυλακὴν ὀμφραν καὶ τῶν ἄλλων ἐξ αἴρος δυσχερῶν, ἀλλ' οἱ ἀρχοντες μόνοι. Ἔστ δὲ καθ' ἕλον καὶ μέ- ρος. Τὸ μὲν τεγγόμενος, ὅλον τὸ δὲ κόμας, μέρος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Πρὶν μὲν ἔν' ἐννουχίᾳ *
 Δείματος ἦν μοι προβολὰ 1230
 Καὶ βελέων Θέριος Αἴας·
 Νῦν δ' ἔτος ἀνεῖται συγερῶ
 Δαίμονι. Τίς μοι, τίς ἔτ' ἔν'
 Τέρψις ἐπέσαι; γενοίμαν
 Ἴν' ὑλῶεν ἔπεσι πόντου 1235
 Πρόβλημ' ἀλίκλυσον, ἄκραν
 Ἵπὸ πλάκα Σουνίε,
 Τὰς ἱεράς ὅπως πρῶσει-
 ποιμεν Ἀθάνας.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΕΥ. Καὶ μὲν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην 1240
 Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον.

* ALDUS, Καὶ πρὶν μὲν ἐνουχίᾳ.

μέρος. Δίον δὲ λυγρῶς εἰπὼν, πρὸς τὸ κό-
 μας ἐπήτηκεν.

1229. Πρὶν μὲν ἔν] ἔτω χρὴ γράφειν, ἴν'
 ἢ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. Τὸ γὰρ
 καὶ πρὶν μὲν ἔν ἄρθρῳ ἔχει τὴν χρόνον.

Ib. Πρὶν μὲν ἔν] καὶ πρότερον μὲν ἔν ἱ-
 μῶνι ὁ Θέριος Αἴας προβολὴ τῆς νυκτερινῆς δει-
 ματος καὶ τῶν βελέων, ἦγον τῷ πολέμῳ.

Ib. Ἐνουχίᾳ] τῆς νυκτερινῆς ἐφόδου τῶν πο-
 λιμῶν. Καὶ τῶν βελέων ἀλεξήτηριον ἦν ὁ Αἴας.

1234. Γενοίμαν ἴν' ὑλῶεν] ἴθα ὑλῶδης ἐξο-
 χῆ τῆς θαλάττης. Εὐχονται δὲ ἀπαλλα-
 γῆσαι ἐπὶ τὰ οἰκία. Γενοίμαν ἔν (φασίν)
 ἐπὶ τὴν ἄκραν πλάκα τῆς Σουνίε. Διὰ γὰρ
 Σουνίε ὁ πλῆξ τοῖς ἀπὸ Τροίας ἐπὶ Σαλαμίνα.
 Τὸ δὲ ἄλον, εἶθε γενοίμαν ὅπερ ἐστὶ τῷ πόντῳ
 τὸ σύνθητρον ἀμρωτίριον, τὸ κλυζόμενον ὑπὸ
 τῆς ἀλῆς, λέγω, ὑπὸ τὴν ἄκραν πλάκα, ἦγον
 γῆν τῆς Σουνίε, ἀπὸ τῆς, ὑπὸ τὸ ἄκραν τῆς
 γῆς τῆς Σουνίε.

1238. Τὰς ἱεράς] φιλοτέχνως εὐφραίνει τῆς
 ἀμρωτίριον διὰ τῶν ἐπαίνων τῆς Ἀττικῆς.

1240. Καὶ μὲν] τίνα Τεῦκρος πρὸς τὸν υἱὸν
 Αἴαντα εἶπεν.

Ib. Καὶ μὲν ἰδὼν] Τεῦκρος ἀκκοῦς ἦκεν
 τὸν Ἀγαμέμνονα, ἔρχεται μετὰ σπουδῆς.

Ib. Καὶ μὲν] Ὡς περὶ ἂν εἴ τις ἦτο τὸν
 Τεῦκρον, τί ἔτω πᾶρι ταχίως ἀποκρίνεται,
 λέγων. Καὶ μὲν ἰδὼν τὸν στρατηλάτην Ἀγα-
 μέμνονα ὀρμώμενον δεῦρο ἐν ἡμῖν, ἔσπευσα,
 καὶ ἦλθον, καταλιπὼν δηλονότι τὴν διορυγὴν
 τῆς τάφου. Ἐκλύσων δὲ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμ-
 νων τὸ σκαῖον αὐτῷ σῶμα κατ' ἐμᾶ δηλός
 ἐστιν ἐμοί, ὅτι αὐτὸς ἐστὶ, καὶ ἔτι ἄλλος δη-
 λουσί.

Ib. Ἐσπευσα τὸν στρατηλάτην] ἐσπύδασα
 εἰθὴν ἰνταῦθα παρὰ τὸν Αἴαντα, καὶ ἀφῆκε
 τὴν τῆς τάφου διορυγὴν, πρὸς τῷτο γὰρ ἐστὶ τὸ,
 καὶ μὲν, ἔμφασιν ἔχον, ὡς περὶ ἂν εἴ τις αὐ-
 τὸν ἦτο, τί ἔτω πᾶρι ταχίως.

1242. Σκαῖον

Δῆλος δέ μοι ᾿ς σκαιὸν ἐκλύσων σόμα.

ΑΓΑ. Σέ δῆ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλεσσί μοι
Γλῆναι καθ' ἡμῶν ᾧδ' ἀνοιμωκτεῖ χανεῖν;

Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλώτιδος λέγω· 1245

Ἦπε τραφεῖς ἄν μητρὸς εὐγενῆς ἄπο,
Ἵψήλ' ἐκόμπεις * κατ' ἄκρων ᾧδοιπόροις,

Ἵτ' ἔδεν ᾧν, τῆ μηδὲν ἀντέσης ὕπερ,

Κῆτε στρατηγῆς, ἔτε ναυάρχης μολεῖν
Ἡμᾶς Ἀχαιῶν, ἔτε σῆ, διωμόσω, 1250

Ἄλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῆς, Αἴας ἔπλει.

Ταῦτ' ἐκ ἀκείνῃ μεγάλα πρὸς δέλων κακά;

Ποῖς κέκραγας ἀνδρὸς ᾧδ' ὑπέρφρονα;

Πῆ βάντος, ἢ πῆ σάντος, ἔπερ ἐκ ἐγώ;

Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε; 1255

Πικρὸς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων

Ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,

Εἰ πανταχῆ φανοίμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί.

* ALD. TURN. in marg. Ἵψήλ' ἐφώνησε.

1242. Σκαιὸν σόμα] σκαιὸς λόγος, ἦν κακὸς σκαιὸν γὰρ καὶ τὸ κακόν, καὶ τὸ ἀπείρητον, καὶ τὸ ἀμιστρὸν.

1243. Σέ δῆ τὰ] πρότασις. Ἐστὶ δὲ καὶ ἰσαῦθα Ἀγαμέμνονος ἀφίξις διωποαβάντος κατὰ τὸ Τεύκρου.

Ib. Σέ δῆ] σέ δῆ ἀγγέλλουσιν ἐμοί, πολλοὶ αἱετὴν καθ' ἡμῶν ἔ ανοιμωκτεῖ τὰ χαλεπὰ ῥήματα.

1244. Γλῆναι] τολμήσαι.

Ib. Ἀνοιμωκτεῖ] χωρὶς οἰμωγῆς, ἀντιμωρητί.

1245. Αἰχμαλώτιδος] τῆς Ἡσιόνης.

1246. Ἦπε τραφεῖς] κατασκευή.

1247. Κατ' ἄκρων] ἐπ' ἄκρων δακτύλων ἰσκιῆς χειρῶν.

1248. Ἵτ' ἔδεν ᾧν] ἦν, ὅτι ἰθαμίτες εἶ, ὡς συγγενὲς τῷ τιθηκότῳ ἀντιτάξω.

Ib. Ἵτ' ἔδεν ᾧν] ἔδεν μὲν ᾧν, διὰ τὴν

δυσγένειαν τῆ μηδὲν δὲ, τῆ Αἴαντος τελευτήσαντος.

1250. Διωμόσω] γράφεται καὶ διωρίσω.

1252. Ταῦτ' ἐκ] βίασις.

Ib. Ταῦτ' ἐκ] ἄλλως. Ταῦτα ἐχὶ μεγάλα κακά εἰσὶν, ὥστε παρὰ τῶν δέλων αἰετὴν;

1253. Ποῖς κέκραγας] ἴσασσις.

1255. Οὐκ ἄρ'] ἄρα ἰδόμεθα τοῖς Ἀργείοις κηρύξαι τότε πικρὸς ἀγῶνας, ἔνεκα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, εἰ πανταχῆ φανοίμεθα κακοί ἐκ τῶν λόγων τῆ Τεύκρου. Τετίσι, ἄρα ἰδόμεθα τότε τοῖς Ἕλλησι ἀποφῆναι πικρὸς, ἦν ἀδίκως ἀποφασίς ἔνεκα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, εἰ φανοίμεθα ἦν ἐλεγχόμεθα πανταχῆ κακοί, τετίσι ἀδικοί, ἐκ τῶν λόγων τῆ Τεύκρου.

1256. Πικρὸς ἔοιγμεν] ἐνθύμημα, καὶ ἔργασία ἀπὸ τῆ πράγματος.

Ib. Πικρὸς] ἀντὶ τῆ, πικροποιῶς, εἰς πικρία.

Κἄκ ἀρκέσει πῶθ' ὑμῖν ἐδ' ἠσσημένοις
 Εἴκειν, ἀ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς 1260
 Ἄλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ πε,
 Ἡ σὺν δόλῳ κεντήσεσθ' οἱ λελειμμένοι
 Ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων ἐκ ἄν ποτε
 Κατάσασις γένοιτ' ἄν ἐθενὸς νόμῳ,
 Εἰ τὲς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν, 1265
 Καὶ τὲς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 Ἄλλ' εἰρκτέον τὰδ' ἐσίν. Οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς
 Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέςατοι
 Ἄλλ' οἱ φρονῶντες εὔ, κρατῶσι πανταχῶ.
 Μέγας δὲ πλευρὰς βῆς ὑπὸ σμικρὰς ὅμως 1270
 Μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 Καί σοι προσέρπον τῆτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον

ριαν ἡμῶν. Πικρὸς ἀγῶνας εἰκόκαμεν κηρύξαι τοῖς Ἀργείοις τότε, ἵνα καὶ τῶν Ἀχιλλείων ὀπλων, εἰ πανταχῶ φανοίμεθα κακοὶ ἐκ Τεύκρου.

Ib. Εἰρκῆς ἐσόμεν] εἰ καὶ τὸ πρῶτον, εἴσω, εἴχα, ὁ μέσος παρακείμενος οἶκα' καὶ, προσθήκη τῆ ε, εἶκα, εἰκόκαμεν καὶ, κατὰ συγκοπήν, εἰκόκαμεν καὶ, τροπή τῆ κ εἰς τὸ μέσο γ ἐσόμεν.

1259. Κἄκ ἀρκέσει] ἐκ ἀρκέσει ποτὲ ὑμῖν ἐδ' ἠσσημένοις, εἴκειν καὶ εἴρξεν ἐκείνα ἄτινα ἤρεσκον τοῖς πολλοῖς κριταῖς, ἀλλ' αἰὲν ὑμεῖς οἱ λελειμμένοι, ἢ κακοῖς λόγοις βαλεῖτε ἡμᾶς, ἢ σὺν δόλῳ κεντήσετε; ἀπορῆσι τινὲς λέγοντες, τίς ἢ αἰτία ὅτι ἐκ εἴπει, βάλλετε καὶ κεντήτε, ἀλλὰ βαλεῖτε καὶ κεντήσετε. Καὶ λέγομεν ὅτι τὸ αἰὲν μὲν εἶπε, διὰ τὴν ἀπαυσον ἐπιβουλὴν, διὰ δὲ τὸ μηδέπω δεδυνῆσθαι ἐκβαλεῖν τὴν ἐπιβουλὴν εἰς ἔργον, τὸ βαλεῖτε καὶ τὸ κεντήσετε εἰρκεν.

1260. Εἴκειν] εἰκ εἴχετε καὶ ἐμμενῶτε τοῖς κεκρμένοις.

Ib. Πολλοῖσι] πῶθ' ἀναῶς.

1261. Κακοῖς] δηλονότι λόγοις.

Ib. Βαλεῖτε] ἀντὶ τῆ βλασφημίας.

1262. Οἱ λελειμμένοι] οἱ ἠττηθέντες ἐν τῇ κρίσει· τὸτο δὲ πρὸς τὴν ἐπιχειρήσειν τῷ Αἴαντος.

1263. Ἐκ τῶνδε] γνωμικόν.

1264. Κατάσασις] ἤγειν, εὐταξία. Εὐταξία δὲ νόμῳ, ἢν καὶ νόμος ποιεῖ.

Ib. Κατάσασις γένοιτ' ἄν] γρηναῖος ὁ λόγος, εἰ ὁ ἠττῶμενος ἴδιον δικαίον παριστάνομενος, πάλιν μάχοιτο, καὶ ἐκ εἴσω τοῖς κεκρμένοις, ἀδέποτε κατάσασις ἔσαι.

1266. Τῆς ὀπισθεν] τὲς ἠττημένους. Ἐστὶ δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φρομένων.

1267. Ἄλλ' εἰρκτέον] δεῖ (φυσίῳ) ἐμμένειν τοῖς ἀπαξ κεκρμένοις. Ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ τὴν κατὰ σῶμα ἀρετὴν καὶ ἰσχυρὴν ἐπιβουλὴν ἔδυναται, εἰς ἀφροσύνην αὐτὸν λειδοῦναι.

Ib. Ἄλλ' εἰρκτέον] σημείωσαι ὅτι τὸ ἔργον ἀμφιβολίαν ἔχει τῷ πνύματος δύναται γὰρ καὶ φιλοῦσθαι καὶ δασύνεσθαι.

1269. Ἄλλ' οἱ φρονῶντες εὔ] ἤγειν οἱ φρόνιμοι κρατῶσιν. Καὶ πρὸς τῷτο ἐπάγεται τὸ μέγας δὲ βῆς ἄν τὴν πλευρὰν καὶ τὸ ἐξῆς.

1271. Ὀρθὸς] ἤγειν, κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν πορεύεται, ἢ παρακλίειν.

1272. Τῆτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον] τὸ τῆς μάστιγος.

Ib. Τῆτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον] ἀντὶ τῆ ταύτην τὴν θεραπείαν. Τετέστι, τὴν τῆ κίττον.

1274. Ἄλλ'

Ὅρῳ τάχ', εἰ μὴ νῦν κατακτήσῃ τινά·
Ὅς ἀνδρὸς ἔκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιάς,
Θαρσῶν ὑβρίζεις, κᾶζελευθεροσομεῖς. 1275

Οὐ σωφρονήσεις; ἔ μαθῶν ὅς εἴ φύσιν,
Ἄλλον τιν' ἄξεις ἀνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον,
Ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σῆ λέξει τὰ σά;
Σῆ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ.
Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαῖω. 1280

ΧΟΡ. Εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νῆς γένοιτο σωφρονεῖν.
Τέττε γὰρ ἐδὲν σφῶϊν ἔχω λῶον φράσαι.

ΤΕΥ. "Φεῦ, τῆ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
"Χάρις διαρρεῖ, καὶ προδῶσ' ἀλίσκεται"
Εἰ σῆ γ' ὄδ' ἀνὴρ ἐδ' ἐπὶ σμικρῶν* πόνων, 1285
Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνήσιν, ἔ σὺ πολλάκις

* ALD. TURN. in marg. σμικρῶν λόγων.

1274. Ἄλλ' ἤδη σκιάς] ὑπὲρ ἀνδρὸς ἢ ἐπὶ ζῶντος, ἀλλὰ ὄντος σκιάς, τυτίσειν ἀνυπερτάτη.

1277. Ἄλλον ἐλεύθερον] νόμος ἦν, τὸς ἐξ ἰταφῆς καὶ διελευμένους τεχνήντας μὴ δημηγορεῖν.

1280. Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν] σκώπτει αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα.

1281. Εἴθ' ἰμῖν] ἐπεὶ ἡ συμβουλίη διὰ τὸ ἄγαθόντος ἀξίωμα ὁ χορός, ἐν τῇ εὐχῇ τὴν γνώμην κατέθηκε.

1282. Τέττε γὰρ] Τυτίσει, τότε γὰρ τῶ λόγῳ, ἢ ἔχω ἄλλο λῶιον φράσαι ὑμῖν.

1283. Φεῦ, τῆ θανόντος] γνωμικόν. Ἐστὶ δὲ ἰταῦθα καὶ προκατάσσεις μετὰ σχετικισμοῦ.

Ib. Φεῦ, τῆ θανόντος] περιπαθεὶς ὁ λόγος, ὡς ἀχαριστῶν ἐπιτύων, ὅτι ταχεῖα διαρρεῖ ἢ χάρις τὸ ἀποθανόντος.

Ib. Ταχεῖά τις] τὸ μὲν τί ζητεῖ ἡσῶν πράγματος, οἶοι, τί τὸδ' ἐστίν; ἀνδρωπος τυχή, ἢ ἵππος. Τὸ δὲ τίς, ὑπόσασιν, καὶ πρῶτον, οἶον, τίς ὄδ' ἐστίν; Σωκράτης τυχῶν ἢ Πλάτων. Καὶ, τίς πρῶτον εἶς ἀνδρῶν;

VOL. I.
[AJAX FLAG.]

ἐν τῷ γὰρ ὁ ἐρωτῶν, εἶδε μὲν ὅτι ἀνὴρ, πρὸς ὃν τὴν ἐρωτήσιν ποιῶται, ζητεῖ δὲ τὸνομα, ὃ ἂν ἔτος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν χωρίζοιτο. Ἐπει δὲ πρὸς τὸ τίς ἢ ὄνομα μόνον ἀπαντᾷ κύριον, ἀλλὰ καὶ σὺν ἐπιθέτῳ ἵκνῃται κύριον (οἶον τίς ὄδ' ἐστίν; ὁ ἦδ' ὁ Λυκιανός) διὰ τῆτο ἢ ἐπὶ ὀνόματι μόνον κυρίῳ ὑποτάσσεται τὸ τίς, ἀλλ' ἐστὶν ὅτι καὶ ἐπιθέτω. Οἶον, Λυκιανός τις ἐποίησε τῶδε. Καὶ, ὁ Λυκιανός, ἦδ' ὁ τίς ἐστίν. Ἐπεὶ οὖν ἦν ἡ χάρις ὡς ἐπιθετὸν ἔχει τὸ ταχεῖα ὄνομα, εἰ καὶ ἄλλως τῆτο ἐπιρρηματικῶν ἔχει σημασίαν, διὸ μετὰ τῆ τίς αὐτὸ ἐπαγεται, καὶ ταχεῖά τις αὐτῇ λέγεται διαρρεῖν. κατὰ ταυτὰ λέγεται καὶ τὸ ὅστις, καὶ τὸ ὑπὸς τίς, ἐπὶ ἐπιθέτω, ὡς παρὰ Λυκιανῶ. Τὸ δὲ ὅλον, οἱ δὴμοι ἢ ἐξετάζοντες τίς ἐστίν ὁ τοῖς πράγμασιν ἰφιστικῶς, εἴτε καλῶς δηλονότι, εἴτε τὸ ἰναντίον. ἄπερ ἐπιθετικῶς λέγεται.

1284. Προδῶσα] ἀντὶ τῆ προδομένης καταλαμβάνεται.

1285. Εἰ σῆ γ' ὄδ' ἀνὴρ] εἰ σῆ γε, ὦ Αἴας, ὅδε ὁ ἀνὴρ ἢ ἐστὶ ἔχει μνήμην.

1286. Οὐ σὺ πολλάκις] ἢ ἀξιοῦται τῆς παρὰ σῆ μνήμης, ἔ πολλάκις, ὦ Αἴας, προκεκλυμένος

- Τὴν σὴν προτείνων πρῆκαμες ψυχὴν δορί.
 Ἄλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.
 ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
 Οὐ μνημονεύεις ἔκέτ' ἔδεν, ἠνίκα 1290
 Ἐρκέων ποθ' ὑμᾶς ἔτος ἐγκεκλεισμένους,
 Ἦδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορός
 Ἐρρύσατ' ἐλθὼν μῆνος; ἀμφὶ μὲν νεῶν
 Ἀκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
 Πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη 1295
 Πηδῶντος ἄρδην Ἐκτορος τάφρων ὑπερ;
 Τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν, ἔχ' ὄδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε,
 Ὄν ἔδαμῃ φῆς ἐδὲ συμβῆναι ποδί;
 Ἄρ' ὑμῖν ἔτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
 Χ' ὥτ' αὔθις αὐτὸς Ἐκτορος μόνος μόνος 1300

κινδυνύσας ἐν πολέμοις. Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν,
 "Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολέμιζων."

1289. ὦ πολλὰ λέξας] ἀποστροφή τὸ σχήμα πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. ὦ σὺ Ἀγαμέμνον, ὁ λέξας ἄρτι πολλὰ ἔπη καὶ ἀνόνητα. ἢ μνημονεύεις ἔκέτι ἔδεν, ἠνίκα ποτὶ μόνος αὐτὸς ὁ Αἴας ἐλθὼν ἐρρύσατο ὑμᾶς ἐγκεκλεισμένους ἐντὸς τῶν ἰρκίων ὄντας ἤδη τὸ μηδὲν ἐν τῇ δυναμεί τῆ δορός. Καὶ πάλιν ἠνίκα τῆ πυρὸς καίοντος ἐπὶ τοῖς ἄκροις καθίστασι τοῖς ναυτικοῖς τῶν νεῶν, καὶ τῆ Ἐκτορος πηδῶντος ἄρδην ὑπερ τῶν τάφρων εἰς τὰ ναυτικὰ σκάφη, τίς ταῦτα ἀπεῖρξεν; ἢ κ' ἦν ἔτος ὁ δρῶσας ταῦτα, ὃν λέγεις ἐν ἑδνῇ τέπω συμβῆναι ἐν ἐδῶ μετὰ σῆ μηδέποτε.

1290. Οὐ μνημονεύεις;] καλῶς, πρὸς τὸ, πῆ βάντος, ἢ πῆ γάντος ἔπερ ἐκ ἐγώ.

1291. Ἐρκέων] λιπὴν ἐντός.

1b. Ἐγκεκλεισμένους] ἢ ἐν ἀντὶ τῆ ἐντός, ἢ ἢ ἐντός κεκλεισμένους.

1292. Ἐν τροπῇ δορός] ἐν ἡττῇ τῆ πολέμου. Τρόπαιον, ἢ νίκη· τροπῆ δὲ, ἢ ἡττα. Τρόπαιον ἐπὶ τῶν διακόντων· τροπῆ, ἐπὶ τῶν δικαζομένων.

1294. Ἀκροισιν ἤδη] ἐπὶ μὲν τοῖς ἄκροις ναυτικοῖς ἐδωλίοις τῶν νεῶν ἤρην ὑποσφράμασι

σφιδώμασι, τῆ πυρὸς ἤδη ἀναπλομένη καὶ ἀναφλεγόμενη.

1296. Ἄρδην] αἶψα, τὸ ἀφανίζω καὶ τὸ ὑψώ. ἀρ' ἢ ἄρδην, ἀντὶ τῆ μετεώρου καὶ κέφατος, ὡς ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τῆ ἀφανιστικῆς καὶ ὀμῆ.

1298. Οὐδὲ συμβῆναι ποδί] πρὸς τὸ πῆ βάντος, ἢ πῆ γάντος. Συμβῆναι δὲ ἀντὶ τῆ συμβῆναι, ἐνταῦθα. Βαίνει γὰρ τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ ἴσασθαι, ἀρ' ἢ βῆσις ἀνδριάντος.

1b. Ὄν ἔδαμῃ φῆς] φασὶν ἐνταῦθα ὡς συκοφαντῆ Τυῖκος Ἀγαμέμνονα· ἢ γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν αὐτῆ λόγοις πρὸς τῆτον τοιῆτόν τι εὔρηται. Ἄλλ' ἴση, πῆ βάντος, ἢ πῆ γάντος, ἔπερ ἐκ ἐγώ; φασὶν ἔν ὅτι ὡς περ κατὰ τὰς ἱριδας συμβαίνει προφέρειν ἴσθ' ὅτι τὸν ἀντίδικον ἀπολογούμενον τῷ προηγουμένῳ τῆς δίκης τοιαῦτα, ἢ ἑδῆ ποτ' αὐτὸς ἐφθόγγατο, ἔτω κἀνταῦθα.

1299. Ἄρ' ἔνδικα] ἤρην, δικαίως ταῦτα ἔδρασεν, ἤρην ἔπαθεν, ὑμῖν τοῖς ἀχαρίστοις, ἤρην, ὑμῖν τῶν ἀχαρίστων.

1300. Χ' ὥτ'] ἤρην, ἢ μνημονεύεις, καὶ ὅτι αὔθις αὐτὸς λαχάν τε, ἤρην κληραθεῖς, καὶ ἀκέλευσας, τῆτιςιν αὐθόρμητος, ἢ περιμίτων τὸν προτάξαντα, ἤρθη μόνος ἀντίος, ἦτοι ἐναντίος

Λαχών τε κακέλευσος ἦλθεν ἀντίος*,
 Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεῖς
 Ὑγρᾶς ἀρέρας βῶλον, ἀλλ' ὅς εὐλόφῃ
 Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κρυφιῖν;
 Ὅδ' ἦν ὁ πρᾶστων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρῶν 1305
 Ὁ δῆλος, ἔκ τῆς βαρβάρῃ μητρὸς γεγώς.
 Δύστηνε, πᾶ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;
 Οὐκ οἶσθα, σὲ πατρὸς μὲν ὅς πρῆφ' ἑτατήρ,
 Ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα, βάρβαρον Φρύγα;
 Ἀτρέα δ', ὅς αὖ σ' ἔσπειρε δυσσεβέσατον, 1310
 Προθέντ' ἀδελφῶν δεῖπνον οἰκείων τέκνων;

* ALDUS, ἦλθ' ἐναντίος.

τίος μόνος τῷ Ἑκτορος, ἀπὸ τῆ ἐμονομαχίᾳ μετὰ τῷ Ἑκτορος.

1301. Λαχών τε] ἦγν κληραθεῖς ἀφ' ἑ λαχμός ὁ κλῆρος, ποιητικῶς.

Ib. Κακέλευσος ἦλθεν ἐναντίος] αὐτοκίλευσεν φασὶ αὐτὸν ἀνασπῆσαι εἰς τὸ μονομαχίον, ἵκανσάν αὐτὸν ἔχ' Ὀμηρικῶς.

1302. Οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν] τριτίσιν, ἔστιν παρρησίᾳ περὶ τὸν κλῆρον. Οὐδ' ἐκαταβαλὼν αὐτὸν τὸν κλῆρον, λέγω τὸν βῶλον τῆς ὑγρᾶς ἀρέρας ἐπιτίθειν εἰς τὸ διαφυγεῖν μὴ παλμῆσαι. Οὐ καταβαλὼν τὸν κλῆρον λέγω δὴ τὸν βῶλον τῆς ὑγρᾶς ἀρέρας δραπέτην εἰς τὸ μίσον τῆς κυνῆς τῆς εὐλόφῃ, ἵνα διλοῦντι φύγη μονομαχῆσαι τῷ Ἑκτορι. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ κλῆρος ἔμελλε πρῶτος κρυφίῃ καὶ πηδῆσαι ἄλμα καὶ πηδῆμα ἀπὸ τῆς εὐλόφῃ κυνῆς. ἦγν, κατέβαλεν αὐτὸν τὸν κλῆρον εἰς τὸ μίσον τῆς κυνῆς ὅπως ἐπιτιθείας, ὅστις κρυφίῃ ἄλμα ἀπὸ τῆς κυνῆς, πρῶτα τῶν ἄλλων κλῆρον. Τοσαύτην ἐπιθυμίαν ἔχων μονομαχῆσαι τῷ Ἑκτορι. Ἴσθιον ὅτι διὰ πληθὺ ἐπλατῆν σρογυλοισθῆ τινα, καὶ ἐξήρανον αὐτὰ ἰλιακῶ καύματι, καὶ ἐποίησαν τὴν κλῆρος δι' αὐτῶν. Ἐλίπε τῷ μάντιος υἱῷ τῷ Πριάμῃ συμβουλεύσαντος, ὃ Ἑκτωρ προκαλεῖται εἰς μονομαχίαν. Τὸν ἄριστον τῶν Ἑλλήνων πολλῶν δὲ προαιρεμένων, Αἴας ὁ Τηλαμῶνιος ἐκληρώθη ἵκαστος γὰρ τῶν προαιρεμένων ἰσημιέσατο κλῆρον, καὶ Ἰσάλλον ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ τῷ Ἀγαμέμνονος. Ἐῖτα ἔπειν τῷ Νέστορι σῖται

τὴν περικεφαλαίαν. Καὶ ὅστις ὁ κλῆρος πεσῖται πρῶτος, αὐτὸς ἐλθῆτω μονομαχῆσαι τῷ Ἑκτορι. σῖσαντος δὲ τῷ Νέστορος ἔπεισεν ὁ κλῆρος τῷ Αἴαντος πρῶτος. Διότι ἔκατέβαλεν αὐτὸν ὁ Αἴας εἰς μέσον τῆς περικεφαλαίας, ἵνα φύγη μὴ μονομαχῆσαι τῷ Ἑκτορι, ἀλλὰ μᾶλλον τίθειεν ὅπως ἐπιτιθείον, ὅπως πρῶτος ἐκπιθῆσῃ τῆς περικεφαλαίας.

1303. Ἀρκσας] ἦγν ἡγοτρισμένης γῆς· χέστος γὰρ, ἡ ξηρὰ γῆ. Ἀρεσα, ἡ ἡγοτρισμένη· λίον, τὸ ἔχον ἀσάχνας χαράριον.

Ib. Ἄλλ' ὅς εὐλόφῃ] ὅστις κλῆρος ἐκ τῆς εὐλόφῃ κυνῆς ἔμελλε πρῶτος κρυφίῃ τὸ ἄλμα τῷ Αἴαντος.

1304. Ἄλμα] πηδῆμα ἄλμα, πάλμα, καὶ πηδῆμα, ταῦτόν.

1306. Ὁ δῆλος] ἔρα ἐνταῦθα μαρτολογίαν τῆς ἀτίμης λοιδορίας, ἵνα καὶ μᾶλλον ἐπισκώψῃ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ δικαίως ἐλέγξῃ.

1307. Πᾶ βλέπων] ἦγν, ἀφορῶν ἦγν, εἰς ποίαν ἐγένεκεν σὴν ἀφορῶν ταῦτα λέγεις;

1308. Οὐκ οἶσθα] ἐργασία μετ' ἐπιπλήξιας καὶ εὐτελείας.

Ib. Οὐκ οἶσθα, σὲ πατρός] εἰκότως καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια ἐξεύρειν. Ἐν δὲ εἰπῶν Ἀγαμέμνων, μυρία ἦκασαν.

1309. Πέλοπα βάρβαρον] Τάνταλος ὁ τῷ Πέλοπος πατὴρ ἐκ Φρυγίας ἦν πολίμυ δ' ἐπιπεσόντος αὐτῷ, μετὰ χρημάτων πύμπι Πέλοπα πρὸς Ἑλλάδα κινδυνύων τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖν.

1311. Οἰκίαν τίκων] μὴ λάτρε εἰ τὸ τίκων

Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἔξεφους Κρήσσης, ἐφ' ἣ
 Λαβῶν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φυτεύσας πατῆρ,
 Ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.

Τοιῶτος ὦν, τοιῶδ' ὄνειδίξεις σποράν ;

1315

Ὅς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγῶς,

Ὅστις σρατῆ τὰ πρῶτ' ἀρισεύσας, ἐμὴν

Ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν

Βασίλεια, Λαομέδοντος· ἐκκριτον δὲ νιν

Δώρημα κείνῳ δῶκεν Ἀλκμήνης τόκος*.

1320

Ἄρ' ὦδ' ἀριστος ἐξ ἀρισεύσας δυοῖν

Βλασῶν ἂν αἰσχύνοιμι τὲς πρὸς αἵματος,

Οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους

* ALD. TURN. in marg. Ἀλκμήνης γένος.

ναν ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ὡς τινος τῶν ἀμαθῶν, ἀλλ' ἔτω λέγει, προθέτα τῶ ἀδελφῶ δῦπνον τῶν οἰκείων τέκνων· τὸ γὰρ δῦπνον, ἢ ἀλλοτινός ἢ δῦπνον (ἰχθύος λέγω, ἢ ὄρνιθος) ἀλλὰ τῶν οἰκείων τέκνων ὡς περ γὰρ φαμεν, βραῦσιν ἰχθύος, καὶ πῶσιν οἴνι, ἔτω καὶ δῦπνον τέκνων, ἢ ἄλλων, ἂν ἂν εἴποις.

1312. Αὐτὸς δὲ μητρὸς] εἴχ' ὡς βαρβαρῶν τῶν Κρητῶν ὄντων, ὀνειδίξει αὐτῷ τὰ περὶ τῆς μητρὸς, ἀλλ' ὅσον, ἐξ ἀλλοφύλων γέγονέ σοι τὸ γένος.

1313. Ὁ φυτεύσας πατῆρ] εὐτεύειν, τὸ τῆ γῆ φυτὸν ἐντίθειναι, ἢ φιλοῦν τὸ φυ. καὶ βραχὺ φυτεύειν τὸ σπείρειν, ποιητικῶς· ὁ παραγίνεται ἀπὸ τῆ φυτῆς, ὁ πατῆρ, ἢ καὶ μακρόν. Ὁ καὶ ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ τίτακται, τοῖς δ' ὕστερον ἡμαρτήθη.

1314. Ἐφῆκεν ἑλλοῖς] ἦτοι ἀφάνιστος. Ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Κρήσσαις Εὐριπίδου, ὅτι διαφθάρεισαν αὐτὴν λάθρα ὑπὸ Θεράποντος, ὁ πατῆρ Ναυπλίου παρίδωκεν, ἐντυλάμενος ἀποπονητῶσαι· ὁ δὲ ἐκ ἐποικοῖν, ἀλλ' ἐνεργῆσε Πλεισθίνῳ.

1315. Τοιῶτος ὦν] σὺ ἂν τοιῶτος, ὄνειδίξεις ἐμοὶ τῶ ὅτι τοιῶθ' ἐστὶ σποράν, ὅστις ἐγὼ εἰμι

γεγῶς, ἀπὸ τῆ ἐγενήθην, ἐκ πατρὸς τῆ Τελαμῶνος. Ὅστις Τελαμῶν ἀρισεύσας· ἔλαβε τὰ πρῶτα τὰ σρατῆ. Λέγω δὲ ἔλαβε σύνυνον τῆς ἐμῆς μητῆρα τὴν Ἡσιόνην. Ἡ τις ἦν μὲν βασίλεια τῆ φύσει, θυγάτηρ δημοῦτος τῆ Λαομέδοντος· ὁ γένος δὲ τῆς Ἀλκμήνης ὁ Ἡρακλῆς, ἔδωκεν ἐκείνῳ μοι τῆ πατρὶ ἐκείνην τὴν μητέρα με ἐκκριτον δώρημα. Ἄρα γεννηθεὶς ἐγὼ ἔτῳς ἀριστος ἐκ δύο ἀρίστων, ἦγον ἐκ Τελαμῶνος καὶ Ἡσιόνης, ταχ' ἂν αἰσχύνοιμι τὲς ἰδίαις τῆ γένους, ταχέσι τὸν Αἴαντα, ὅτινα Αἴαντα κείμενον ἐν πόνοις τοιοῖσδ' ἀποδιδάσκεις ἀσπατῶν, ἢ δὲ ἐπαισχύνῃ λέγειν τοιῶτον λόγον δημοῦτος.

1316. Ὅς ἐκ πατρὸς] αὐχέσις, καὶ σιμολογία τῶν καθ' αὐτὸν.

1317. Ὅστις σρατῆ] ἦγον τὰς τῆς πρώτης μοίρας ἀνδραγαθίας.

1318. Ἡ φύσει μὲν ἦν βασίλεια] ἀνασκηνάζει τὰ ἑρμῆνα περὶ δυσπραγίας αὐτῆς, φύσει δὲ ἐπὶ γένος λέγεται κυρίας. Ἐπὶ δὲ τῶν υιοθετημένων τὸ τίθειν καὶ ἀπὸ τέτων μεταγίνεται ταῦτα καὶ ἐφ' ἑτέρα.

1322. Τὲς πρὸς αἵματος] τὲς συγγενεῖς ἴσως δικτικῶς εἰς τὸν Αἴαντα, ἢ ἢ περιπαθῆς ἢ λέξις.

Ὁθεῖς ἀθάπτες, εἰδ' ἐπαισχύνῃ λέγων;
 Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, τῷτον εἰ βαλεῖτέ πε, 1325
 Βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμῶ συγκειμένους
 Ἐπεὶ καλὸν μοι τῷδ' ὑπερπονυμένῳ
 Θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπερ
 Γυναικὸς, ἢ τῷ σῷ θ' ὁμαίμονος λέγω.
 Πρὸς ταῦθ', ὄρα μὴ τῷμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν' 1330
 Ὡς εἴ με πημανεῖς τί, βελήσῃ ποτὲ
 Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ἂν ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟΡ. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,

1324. Ὁθεῖς ἀθάπτες] πιθανῶς πάλιν ἐπί-
 κλησι εἰς τὸν λόγον τῷ δράματός.

1325. Εὖ νῦν τόδ'] ἐπιθύμημα μετὰ ἀπι-
 λῆς.

Ib. Εὖ νῦν τόδ'] καλῶς, νῦν τῷτο γίνωσκε,
 ὅτι εἰ τῷτον τὸν Αἴαντα βαλεῖτε πε, βαλεῖτε
 καὶ ἡμᾶς. Ἦγυν ἐμὲ, καὶ σαυτόν, καὶ τὸν
 Μενέλαον, τρεῖς ὁμῶ συγκειμένους. Ἐπεὶ κα-
 λὸν μοι ἐστὶ θανεῖν μᾶλλον προδήλως πονα-
 μίην ὑπὲρ τῷ Αἴαντος, ἢ θανεῖν ὑπὲρ τῆς σῆς
 γυναικὸς, ὡς Μενέλαο, ἢ ὑπὲρ τῷ σῷ ἀδελφῷ.

1326. Βαλεῖτε χ' ἡμᾶς] ἑαυτὸν λέγει, καὶ
 τῷ Τελέμαχῳ, καὶ τὸν Εὐρύσακην.

Ib. Τρεῖς ὁμῶ συγκειμένους] ἐμὲ, καὶ σαύ-
 τῳ, καὶ Μενέλαον. Οὐ γὰρ λέγει περὶ τῆς
 Τελέμαχος καὶ τῷ παιδός' ἐλατὸς γὰρ ὁ λό-
 γος, ἐκ ἀστυλατικῶς.

Ib. Βαλεῖτε χ' ἡμᾶς] τινὲς ὑποσίζοντες εἰς τὸ
 εἶπε, τὸ ἡμᾶς ἀντὶ τῷ ἐμὲ τὸν Τεῦκρον, καὶ
 τῷ Τελέμαχῳ, καὶ τὸν Εὐρύσακην, φασί.
 Οὗτο εἰ ἔχῃ λόγον. Τίς γὰρ χρῆα ἐνταῦθα
 Τελέμαχος καὶ Εὐρύσακος; δε αὐτὸς εἰσάγει,
 πρὸς τὸ ἡμᾶς ὑποσίζων, ἔτω λέγει, βαλεῖτε
 καὶ ἡμᾶς, ἀντὶ τῷ ἐμὲ καὶ σαυτόν, συγκει-
 μέτους ὁμῶ τῷ Αἴαντι τρεῖς· ἐκὼν γὰρ εἶχ' ὑφί-
 στω· ἀλλ' εἰ καὶ αὐτὸς θανεῖται, σὲ πρῶτον
 ἀικρῶν βελήσομαι. Ὅτι δὲ ἐστὶ τῷτο, μαρ-
 τυρεῖ καὶ αὐτὸς λέγων, ἐπεὶ καλὸν μοι τῷδ'
 ὑπερπονυμένῳ, καὶ τὰ ἔξῃς. Ἰστέον δὲ ὅτι ἢ
 κακῶς ἢπε τὸ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικὸς, ὡς εἶον-
 ται τῆς, ἀλλ' ὡςπερ φαμὲν πρὸς τὰς ἐριφίας

τινός, ἀλλὰ πρὸς τῆς τῆς λόγους ποιήματα
 προσάπτοντες καὶ αὐτῷ τὰ ἐκείνα, ἔτω καὶ
 τῷτο. Ἄλλως τε ἐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ μόνον
 εἶπεν τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικὸς, ἀλλὰ καὶ ἢ τῷ
 σῷ θ' ὁμαίμονος λέγω.

1327. Ἐπεὶ καλὸν μοι] καλὸν μοι ἐστὶν
 προδήλως ὑπὲρ τῷδε ποναμίην μᾶλλον ἀπο-
 θανεῖν, ἢ ὑπὲρ τῆς σῆς γυναικὸς, λέγω τῷ σῷ
 ἀδελφῷ.

1328. Θανεῖν προδήλως] ἀντὶ τῷ λαμπρῶς
 ἀνδρῶς. Λέγει δὲ ὅτι ταῦτα ἂν βελεῖσθε περὶ
 τὸν Αἴαντα δράσαι, πρότερον ἢ δράσειτε πρὶν ἢ
 κάμῃ ἀποκτεῖναι ἀποθήσκων μίγτοι. σὺν ὑ-
 μῖν ἀπολύμαι.

1330. Τὸ σόν] ὁ, καὶ σὺ αὐτὸς ὡς ἀνθρω-
 πος φθαρτὸς μέλλεις παθεῖν θλιονότι ἐπεδύπυτε.

Ib. Ἦγυν, πρὸς ταῦτα ὄρα, ὡς Μενέλαο, μὴ
 μόνον τὸ ἐμὸν βλάβος, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν. Ὅτι
 εἰ πημανεῖς με τί, βελήσῃ ποτὲ, ἔγυν μετί-
 πιτα, εἶναι μᾶλλον δειλὸς ἐν ἐμοὶ, ἢ θρασύς.

1331. Βελήσῃ ποτὲ] μεταμεληθήσῃ ὡς προ-
 πητῆς εἰς ἐμὲ ἐριφίας, καὶ μὴ ἀποδειλιάσῃς
 παρὰ τὸ ἀρχιν. Ἄμυνέμας γὰρ σι. Ἦ βε-
 λήσῃ ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι, καὶ μὴ ὑπ' ἐμῷ ἀ-
 γαιεθῆναι. Δειλὸς δὲ καὶ θρασύς, ἐναντία
 κακὰ ὑπερβολὴν ἔχοντα καὶ ἔλλειψιν· μίσην
 δὲ τῶτων ἢ ἀνδρεία.

1332. Ἦ ἂν ἐμοὶ] ἔγυν ἢ ἐν ἐμοὶ.

1333. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ] ἵνα μὴ εἴη αὐτῶν
 εἰς μακρὰν ἢ φιλονικία, διαλλακτὴν εἰρήνην
 τὸν Ὀδυσσεῖα, ταῦτα γὰρ ὁ καιρὸς ἐξήτει
 εἰσπίπτει δὲ Ὀδυσσεῖς εἰς σοφὸς καὶ ἀμνησί-
 κακος.

- Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.
 ΟΔΥ. Τίδ' ἔσιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἠσθόμην 1335
 Βοὴν Ἀτρειδῶν τῶδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
 ΑΓΑ. Οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίσεις λόγους,
 Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τῶδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;
 ΟΔΥ. Ποίεις; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 Κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά. 1340
 ΑΓΑ. Ἦκεσεν αἰσχροῖα δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
 ΟΔΥ. Τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;
 ΑΓΑ. Οὐ φησ' εἰάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
 Ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμεῦ.
 ΟΔΥ. Ἐξέσειν ἔν εἰπόντι τάληθ' ἰφίλω 1345

κακος. Καιρὸν δὲ ἀντὶ τῆ εἰς καιρὸν, ἦεν ἐγκαίριος.

1334. Ξυνάψων] αὐτὸς δηλονότι εἰς τὴν μάχην, ἀλλὰ διαλύσων καὶ χωρίσων.

Ib. Πάρει] ἀντὶ τῆ παρεγένε.

1335. Τίδ' ἔσιν, ἄνδρες] ἀφίξει: Ὀδυσσεύς ἐπὶ διαλλαγῇ τῶν μαχομένων.

1336. Βοὴν Ἀτρειδῶν] ἐκ ἐξ ἐτοίμου φησὶν ὅτι ἦκοι ἀναστειλῶν Ἀγαμέμνονα, ἀλλ' ἐπιμαλόμενος τί πράττωσιν οἱ βασιλεῖς. Τὴν δὲ ἑαυτῷ γνώμην ἐδήλωσε διὰ τῆ ἀλκίμῳ νεκρῷ, ὅτι γενναίαν αὐτῷ ἐδήλωσε τὴν τελευτήν. Διδάσκει δὲ ὁ λόγος ὅτι ἡ δὴ κατα τεθναῶτων λέγειν, κἂν ἐχθροὶ ᾖσιν.

Ib. Τῶδ' ἐπ'] ἐπὶ τῶδε τῷ ἀλκίμῳ, ἦεν, τῷ ποτὲ ἀλκίμῳ, τιτίει γενναίῳ.

1337. Οὐ γὰρ κλύοντες] Ἄρα γὰρ ἡ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίσεις λόγους, ὡ ἀναξ Ὀδυσσεῦ, ὑπὸ τῶδε τῷ ἀνδρὶ;

1339. Ἐγὼ γὰρ συγγνώμην ἔχω] ἡ καλῶς λέγεις, Ὀδυσσεῦ, ἐνταῦθα. Οὐ γὰρ ὁ λέγων, τὰς ὑβρεις, καὶ ἀκείων, ἐν ὁμοτίμοις. Ἄλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς, ὁ δ' ἰδιώτης ἔυροις δὲ καὶ ἄλλα πάντα ἴδια τῆς Ὀδυσσεύς μείσης πλὴν εἰ μήπως εἴσως ὡς ἐκ ἀπὸ τῆ λιλογισμίνε, ἐδὲ παντὶ τῷ θυμῷ, ἀλλὰ μηχανῆται τῶτ' εἰλεξε τῶν διαλλαγῶν ἔνκα, καὶ ἅμα τῷ βασιλεῖ τὰ μέγιστα πιπιθῶς.

1341. Ἦκεσεν αἰσχροῖα] ὅτι θρασυτεῖα Ὀ-

δυσσεύς ὁ Τυῦκος διὰ τὸν ἀδελφόν. Οὕτω ἀντιλέγει, διὰ τὸν καιρὸν.

1341. Ἦκεσεν αἰσχροῖα] ἦεν, ὅτι πρὸς Μενέλαον ἐποίησε τὰς λόγους ὥστε αὐτὸς ἔσιν ἀρχῶν τῆς ὑβρεις, ἐγὼ δὲ ἀμυνόμενος. Οὕτω τῆτο νόμι, καὶ μὴ πρὸς τὰς ὑβριον ὑβρεις. Ἄλλως γὰρ ἐκ ἂν τῆτο πρὸς ἀλλοτρίοις εἰς ἐκαίωμα Ἀγαμέμνονος.

1342. Τί γάρ σ' ἔδρασεν] τί δὲ σ' ἐποίησεν τοιοῦτο δηλονότι, ὥστε καὶ ὑπέχων σοὶ βλάβην;

1343. Οὐ φησ' εἰάσειν] διατινῆται ἐκ εἰάσειν.

1344. Ἄμοιρον] ἀμέτοχον.

Ib. Ἀλλὰ πρὸς βίαν] ἀλλὰ διατινῆται θάψειν αὐτὸν πρὸς βίαν ἐμεῦ. Βίαν λέγεις, ἦν βιάζεται αὐτόν.

Ib. Θάψειν ἐμεῦ] ἀπορίαν τινα ἔχει ἡ τοιαύτη γενική τὸ ἐμεῦ· ἔχει δὲ ἕτω, πρὸς βίαν ἐμεῦ, ἀντὶ τῆ εἰς δυναστείαν ἐμεῦ· ἐπεὶ γὰρ ἡ δυναστεία ἐκ ἄλλου τινὸς ἦν, ἀλλ' Ἀγαμέμνονος (πρὸς γὰρ αὐτὸν ἐκ Τυῦκος γενήσασθαι ἐμελλε) διὰ τῆτο πρὸς βίαν ἐμεῦ λέγει.

1345. Ἐξέσειν ἔν] δαιμονίως ἢ ἐπιτιμήσει. Ἠπίσατο γὰρ ὅτι πάντες ἄνθρωποι πρὸς τὸ ἀληθὲς ἀγανακτοῦσι καὶ ἀντιλέγουσι. Τὸ δὲ ἔξεσε, ἔξεσειν ἐμοὶ τῷ φίλῳ σε εἰπόντι ἀληθῆ καὶ τὰ ἔξεσε.

- Σοὶ μηδὲν ἤσπον ἢ πάρος ζυνηρετμεῖν ;
- ΑΓΑ. Εἶπ' ἢ γὰρ εἶην ἕκ ἀν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
Φίλον σ' ἐγὼ μέγισον Ἀργείων νέμω.
- ΟΔΥ. Ἄκκέ νυν' τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
Μὴ τλῆς ἄθραπτον ᾧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν. 1350
Μῆδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
Κάμοι γὰρ ἦν ποθ' ἔτος ἔχθιστος στρατῶ,
Ἐξ ἔ' κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
Ἄλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιούδ' ἐμοί, 1355
Οὐκ ἂν γ' ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν
Ἐν ἄνδρ' ἰδεῖν ἄρισον Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως
Ἵσ' ἔκ ἀν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι.
Οὐ γάρ τι τῆτον, ἀλλὰ τῆς θεῶν νόμος 1360
Φθείροις ἂν. " ἄνδρα δ', ἔ' δίκαιον, εἰ θάνοι,
" Βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, ἔδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς."
ΑΓΑ. Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τῆδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί ;

1346. Ἡ πάρος ζυνηρετμεῖν] εὔρηται καὶ ζυνηρετμεῖν, ὅπερ ἀντὶ τῆ συμφωνεῖν εἰποῖς. Εἴρηται δὲ ἢ λίξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν κωπυλατέντων.

1349. Ἄκκέ νυν'] συμβεβηλῆ.

1351. Μῆδ' ἢ βία σε] μὴ ἢ ἐξουσία βιάσασθαι σε ὥστε πράξαι τι παρὰ τὸ δίκαιον τυτίσι, μὴ ὑπὲρ τῆ ἐνδίκασθαι τῆτον τὴν ἐξουσίαν παραβῆς τὸ δίκαιον.

1352. Ὡστε τὴν δίκην πατεῖν] παταίνεται γὰρ ἡ δίκη διὰ τὸ μὴ τῆς σῆς ὀργῆς τὴν ἐκείνου ἀρετὴν προτιθεῖναι, ἀλλ' ἀθραπτον εἶναι ἵνα τὸ τῆς ἐξουσίας μέγεθος βεβαιώσῃ.

1353. Κάμοι γὰρ] παράδειγμα ἐξ ἑαυτοῦ. Ib. Κάμοι γὰρ ἦν ποθ'] ἱκανὸς ὁ λόγος ἢ πιθεῖν, ὅτι κατὰ ποτε ἐχθρὸς ἦν, ἐνδεδόκα ἢν διὰ τὸ δίκαιον.

1355. Ἄλλ' αὐτὸν ἔμπας] ἀλλ' ὅμοιος ἐγὼ ἦν αὐτὸν ἐμοί τοιούτῃ ἦν γὰρ ἐχθιστον, ἕκ ἀν

ἀπαξιάσαιμι ὥστε μὴ λέγειν. Καὶ τὸ ἐξῆς.

1359. Ἀτιμάζοιτό σοι] ἀντὶ τῆ, ὑβρίζοιτο ὑπὸ σε.

1361. Ἄνδρα δ' ἔ' δίκαιον] τῆτον πρῶτον ὡς καθόλου γνώμην ἐξήνεγκεν. Ἐῖτα μερικῶς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα· δέον γὰρ εἰπεῖν, ἔδ' ἐὰν μισῶν κυρῆ· ὁ δὲ κυρῆς εἶπεν, εἰκότως τῆτον ποιήσας, ἵνα μισῶντα τῆτον ἴλεον καὶ εὐμενῆ ἐνταῦθεν ποιῆσῃ τῶ Αἴαντι.

1362. Βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν] δύναται καὶ ἐπὶ τῆ μισῶντος εἶναι, τὸν ἐσθλὸν ἔ' δεῖ μνησι-κακεῖν. δύναται καὶ ἐπὶ τῆ μισομένη καὶ τιτυλυτικότητος, τὸν ἐσθλὸν ἔ' δεῖ βλάπτεισθαι, ἔδ' ἐὰν μισομένης ἢ. Εὐκαταλλάκτους γὰρ δεῖ πρὸς τῆς ἀγαθῆς εἶναι.

1363. Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ ταῦτα ἐξῆσθαι τὸ κατὰ, ἀλλ' ὥσπερ μάχο-μαί σοι ταῦτα, φασίην, ἔτω καὶ τῆτον.

- ΟΔΥ. "Εγώγ' ἐμίσην δ' ἠνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
 ΑΓΑ. Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρῆ; 1365
 ΟΔΥ. Μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
 ΑΓΑ. " Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν εἰ ῥάδιον.
 ΟΔΥ. " Ἄλλ' εὖ λέγῃσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
 ΑΓΑ. " Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρῆ τῶν ἐν τέλει."
 ΟΔΥ. Παῦσαι κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικιόμενος. 1370
 ΑΓΑ. Μέμνησ' ὁποῖω φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
 ΟΔΥ. "Ὀδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.
 ΑΓΑ. Τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ᾧδ' αἰδῆ νέκυν;
 ΟΔΥ. Νικᾷ γὰρ ἡ ῥετή με τῆς ἐχθρας πολύ.
 ΑΓΑ. Τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ * βροτῶν. 1375

* ALDUS, ἐκπληκτοί.

1364. Καλόν] ἰγκαίρον, ἀρμόδιον, ἀνέγκλη-
 τόν.

1365. Οὐ γὰρ θανόντι] εἰ γὰρ χρῆ θαν-
 νόντι καὶ προσεμβῆναί σε; ταῦτις πρὸς τῶ
 μισοῖν ἐπιπεμῆσσαι; ἐπὶ τῶν κατ' ἐναλλο-
 μένων λέγεται τὸ ἐπεμῆναι.

1366. Μὴ χαῖρ'] ἦγυν μὴ πρόσκεισο.

1367. Τόν τοι τύραννον] ὁ λόγος ὅτι εἰ
 πάντῃ τῷ δικαίῳ ἀκολουθητίον. Ἄλλὰ τε πρὸς
 τὸ συμφέρον ῥέπειν χρῆ τὸν τύραννον ἀπρηπὲς
 γὰρ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἡμολογισθαι, πᾶς
 τύραννος ἀδικῶ ὑπὸ τῆς ἔξουσίας, περὶ τὰ κοι-
 αῦτα τῆς ἔργων ταύτην προβαλλόμενος.

Ib. Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν] ἦγυν δι' ὅλη
 εὐσεβεῖν ὅσα πράττειν κωλύεται γὰρ ἀπὸ τῆς
 ἀρχῆς διὰ τὸ ταύτης συμφέρον· εἰ γὰρ καὶ
 Αἴας εἰδὼν ἐμὲ δρᾶσιν εἰς αὐτὸν (τίθηνκε
 γὰρ) διὰ τούτῳ γε μὴν δι' αὐτὸν τετιμωρῆσ-
 θαι, ἵνα μὴ τις ἰδὼν αὐτὸν ἀτιμωρήτων μεί-
 ναντα, ἐγχερήσῃ τοῖς ἴσοις.

1368. Ἄλλ' εὖ λέγῃσι] κατὰ κοινὸν τὸ ῥά-
 διον ἔστιν ἐν ὃ νῦν τοῖσδε, ἀλλὰ ῥάδιον εἰσι
 τοῖς καλῶς συμβουλευσὶ φίλοις τιμὰς νέμειν.
 Ἄγτι τῷ, ἐμοὶ καλῶς σοὶ συμβουλευόντι τιμῶν
 ἀπόδος ταῦτις ἄκυσόν με.

1369. Κλύειν τὸν ἐσθλόν] ἄκρωσ αἰ ἀντιθέ-
 σεις· ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τιμῇ τῶν φίλων

ὕφαινα τὸν βασιλῆα τῆς ἔξουσίας παρακαλεῖ· ὁ
 δὲ ἀντιτρέφας φησὶν ὅτι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα
 χρῆ πύθισθαι τοῖς βασιλεῦσι κλύειν ἐξ ἀντὶ
 τῆ ὑπακείν.

Ib. Ἐσθλόν] ἦγυν τὸν ἀγαθόν· Ἐσθλὸς ἐθε-
 λοντὸς μαχόμενος, ἦγυν ἀνδρείος, καὶ ἀπὸ
 τῆς ἀγαθός.

Ib. Τῶν ἐν τέλει] τῶν ἐν ἀρχῇ, τῶν βα-
 σιλέων.

1371. Μέμνησ'] ἀντὶ τῆ ἀναλογίης.

1373. Τί ποτε ποιήσεις;] ἐν ἐρωτήσῃ ὁ
 λόγος, ποδαπὸς τις ἴση πρὸς ἐχθρὸς, καὶ τί
 αὐτὸς διαθήσῃσι δυνόν, ὅπου ἔτις ὑπὸ νικῆ
 ἦττησαι;

Ib. Ἐχθρὸν ᾧδ'] κατισορῆ ὁ Ἀγαμέμνον
 ἐνταῦθα θειλίαν τῆ Ὀδυσσεύς.

1374. Ἡ ἀρετή] ἡ ἀρετή, ἦγυν ἡ ἀνδρεία.

Ib. Τῆς ἐχθρας πολύ] δύν πλείον εἰπὼν, πο-
 λὺ εἶπεν. Εὐρηται γὰρ πολλαχῶ τὰ ἀπλά
 ἀντὶ συγκριτικῶν τιθεμένα. Ὡς περὶ αὐ τῆσιν
 τῶν, τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἀπλῶν.

1375. Τοιοῖδε φῶτες] οἱ τοιοῖδε φῶτες, ὅσος
 ἦν ὁ Αἴας, δηλονότι εἰς μάχην ῥάδιος μετα-
 βαλλόμενος, ἐμπληκτοὶ εἰσι παρὰ τοῖς βρο-
 τοῖς πρὸς ὁ ἀπαντὰ ὁ Ὀδυσσεὺς, ὄντας πλεί-
 σοι, ἄλλοι δηλονότι, νῦν εἰσὶ φίλοι, καὶ κατὰ
 τὸ ἰπὸν αἰγῶς πρόξενoi. Ἐμπληκτος δὲ, καὶ
 ἀπόπληκτος,

ΟΔΥ. Ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὺθις πικροί.
 ΑΓΑ. Τοιέσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλος;
 ΟΔΥ. Σκληρὰν ἐπαινεῖν ἔ φιλω ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓΑ. Ἡμᾶς σὺ δειλὸς τῆδέ τ' ἡμέρα φανεῖς.
 ΟΔΥ. Ἄνδρας μὲν ἔν' Ἑλλησι πᾶσιν ἐνδίκως. 1380
 ΑΓΑ. Ἄνωγας ἔν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔαν;
 ΟΔΥ. Ἐγωγε' καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴζομαι.
 ΑΓΑ. Ἡ πάνθ' ὁμοῖα, πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
 ΟΔΥ. Τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ ἑμαυτῷ πονεῖν;
 ΑΓΑ. Σὸν ἄρα τέργον, ἐκ ἐμὸν κεκλήσεται. 1385
 ΟΔΥ. Ὡς ἂν ποιήσης, πανταχῶ χρησός γ' ἔση.
 ΑΓΑ. Ἄλλ' εὖ γε μέντοι τέτ' ἐπίσασ', ὡς ἐγὼ
 Σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν

ἀπίπλωτος, καὶ παραπλήξ τούτο. Λέγειται δὲ ταῦτα ἐπὶ τῶν ἐπιτραμμύγων τὴν ψυχῇ. Ἐμπλεκτοὶ βροτῶν οἱ μὴ ἐμμένοντες τῇ ἀρχαίᾳ ἀρετῇ καὶ φίλῳ, ἀφροῦς παρὰ τῆς ἀνθρώπων. Ἄλλως ἐμπλεκτοὶ, κῆφοι, ἀματάβολοι. Ὅτι δὲ Ὀδυσσεὺς ὡς εὐριτελέτης οἱ τοῦτο ἦν ἐμπλεκτοὶ παρὰ τῆς βροτῆς λέγονται. Ὡς καὶ Ὀμηρος

“Ἐμπλήξθην ἔπιρον μὲν τίς βροτῶν.”

1376. Ἡ κάρτα] πρὸς ταῦτα Ὀδυσσεὺς ἀπιπλῆξ, ὅτι ἐκ ἐν τῇ ταυτοῦται μίμη τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος· ἀλλὰ ποτὲ μὲν φίλοι ἦν, ποτὲ δὲ ἐχθροί. Περὶ (φρον) τῆτο ἀνθρώπων ἐστὶ τὸ κατὰ κερὸν μεταβάλλεσθαι εἰς φίλους, ἢ εἰς ἐχθροὺς.

1379. Ἡμᾶς σὺ δειλὸς] ἰὰν γὰρ τεθάφθαι συγχαρήσωμεν Λίαντα, πῶς τις δε ἐκ αὐτοῦ ἐστὶ σὺν χάριν τῆτο ποιῶμεν, εἰς αὐτὸν ἀνθὶ τῆ Τρώεσσι θρασυῦτητα ἡμᾶς κίασθῆντας ἰδέσθαι.

1380. Ἐνδίκως] ὁ μὲν, τὸ τῆς ἀνδρείας· ἐ δὲ τὸ τῆς δικαιοσύνης προβάλλεται. Λέγει δὲ μᾶλλον μὲν ἔν διέξω πᾶσι τοῖς Ἑλλήσιν ἀνδρας ἐνδίκως εἶναι ὡμᾶς, ἦν δὲν δικαίως.

1381. Ἄνωγας] συμπεσούσης.

1382. Καὶ γὰρ αὐτὸς] καὶ γὰρ αὐτὸς ὑπό-

κειμαι τῇ ὁμοίᾳ τύχῃ τῇ ἀνθρωπίνῃ, ἢ καὶ αὐτὸς ἴζομαι πρὸς τὸ θάψαι αὐτόν.

1383. Ἡ πάνθ' ὁμοῖα] ὄντως πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὁμοῖα· πᾶς γὰρ ἄνθρωπος τὴν οἰκίαν πραγματεύεται σωτηρίαν. Ἐχει δὲ τινα δυσκολίαν. Καὶ ἔστιν ἦτας κοινὸν ἐγκλημα τῆτο τοῖς ἀνθρώποις τὸ εἶναι ἴκασον φίλαυτον. Τῆτο ἦν ἐγκλητὴ τῷ Ὀδυσσεὶ ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι εἰδοξίαν σοὶ ἐργάζεται τὸ ὑπέκρινε ταφῆσαι τὸν Λίαντα. Οὐδαμῇ τὸ κίχαρισμοιο ἐπὶ τῆ διαπράττει. Καὶ ὁμολογεῖ Ὀδυσσεὺς τὸ φίλαυτον, ἵνα μὴ δόξη πᾶσιν ἀντιλίγειν.

1384. Τῷ γάρ με μᾶλλον] τίη γὰρ ἄλλω δουλοῦται (ἀντὶ τὸ τίπος ἄλλῃ χάριν) εἰκὸς ἔστιν ποῦν ἐμὲ ἢ χάριν ἑμαυτῷ;

1385. Σὸν ἄρα] ἀντὶ τὸ θῆ.

1386. Ὡς ἂν ποιήσης] καθά, ἦν κν καθ' ἐπίον δὴ τίνα τρόπον ἀν ποιήσης. Πανταχῆ, ἐν πᾶσι.

Ib. Πανταχῶ χρησός γ' ἔση] ἢ ἔνικα τίς σῆς ἴξωσίας, ἢ ἔνικα τῆς ἐμῆς παρακλήσιος, πανταχῆ ἔση χρησός.

1387. Ἄλλ' εὖ γε μέντοι] τῆτο μὲν ποιῶσαι φηλονῆτι. Ἄλλ' εὖ γε τῆτο ἐπίσασο, καὶ

- Οὗτος δὲ κακῆϊ κἀνθάδ' ὦν, ἔμοιγ' ὅμως
 Ἐχθισος ἔσαι· σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἅ χρέη. 1390
- ΧΟΡ. Ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
 Φῦναι τοιῦτον ὄντα, μῶρος ἔς' ἀνὴρ.
- ΟΔΥ. Καὶ νῦν γε Τεύκρω τὰ πὸ τῷδ' ἀγγέλλομαι,
 Ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
 Καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω, 1395
 Καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
 Χρῆ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτῆς.
- ΤΕΥ. Ἄρισ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
 Λόγοισι· καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολυῖ.
 Τέτῳ γὰρ ὦν ἐχθισος Ἀργείων ἀνὴρ, 1400
 Μόνος παρέσης χερσίν, εἰδ' ἔτλης παρῶν
 Θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα·
 Ὡς ὁ στρατηγὸς οὐ' πιβρόντητος μολῶν,
 Αὐτός τε χ' ὡ ξύναιμος ἠθελησάτην

πὴ ἐξῆς. Συγκατάβασις δὲ συμπαικνύεται, πρὸς
 ἢ ἐπάγεται, ἀλλ' ἢ γ' ἐπίσασο.

1389. Οὗτος δὲ κακῆϊ] Ἐν τῷ ᾄδῃ, ἦμνος
 ἐν τῇ παράσῃ ζῳῇ, τατίσι, καὶ ζῶν καὶ ἀπο-
 θανῶν ὁμοίως.

1393. Καὶ νῦν γὰρ] καταλλαγὴ Ὀδυσσεύος
 καὶ Τεύκρου.

Ib. Καὶ νῦν γὰρ] ἢ καὶ ἔτι καὶ νῦν ἀπὸ
 τῶν νῦν ὑπάρχουσι εἶναι σοὶ τῷ Τεύκρω φίλος
 ἴσον πρότερον ἢ ἐχθρὸς.

Ib. Ἀπὸ τῷδ'] ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀγ-
 γέλλομαι καὶ σημαίνω αὐτῷ φίλιαν.

Ib. Ἀγγέλλομαι] ἀντὶ τῷ ἐπαγγέλλομαι,
 ἰπισχνῶμαι.

1395. Συνθάπτειν θέλω] καλῶς τὸ θέλω.
 εἰ ἐπιτρέπηται, σὺν σοὶ θάπτω τόνδε. Διπ-
 τῆς δύναται νοεῖσθαι ἕως ὁ λόγος, ἢ ὅτι καὶ
 σὶ θάπτω μετὰ τῷδε, ἢ ὅτι τῷτον ἐγὼ καὶ σὺ
 θάπτομεν.

1396. Ξυμπονεῖν] ἦγυν, συμπρονοεῖν ἡμῖν θη-

λοῦντι. Ἦμνος συγκοπιᾶν, καὶ μηδὲν ἐλλεί-
 πειν ποιῆν τόσον, ὅσον χρῆ τὸς βροτῆς ποιῆν
 ἐν τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν.

1398. Ἄρισ' Ὀδυσσεῦ] εὐγνωμόνας πρὸς τὸ
 παρὸν ὁ Τεύκρος θεραπεύει τὸν Ὀδυσσεύα. Κα-
 τατιθέμενος καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐχθραν.

1399. Καί μ' ἔψευσας] ψευδοῦμαι ἐπιπίστας
 τῆς ἐλπίδος, ἢν κακὴν εἶχον περὶ σέ.

Ib. Ἐψευσας] ἦγυν, ἐξέβαλες. Ἐχε γὰρ
 ἐλπίδα ὁ Τεύκρος, εἶδὼν τὸν Ὀδυσσεύα, μὴ εἶναι
 τῷτον εἰς βοήθειαν· ἀλλ' ὅτι εἶδε τῷτον βοή-
 θῆντα, τότε φασὶν ἔψευσας με κατὰ πολὺ τῆς
 ἐλπίδος, καὶ νομίσας εἶναι σε ἐχθρὸν, εὐρὸν σε
 φίλον.

1401. Παρέσης χερσίν] συμπάχνας ἔργων,
 ἢ λόγων. Τῷτο δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν μετὰ
 σπεδῆς ρα ζομένων τι.

1403. Οὐπιβρόντητος] ὄν εἰσθαμην λέγειν ἡμε-
 βρόντητον. Ἐμβρόντητος δὲ ἐστὶν ὁ ἐκτραπέσις
 τῶν φρεῶν ὑπὸ ἤχου βροτῆς.

Λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ· 1405

Τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τῆδ' ὁ πρεσβεύων Πατῆρ,

Μνήμων τ' Ἐριννύς, καὶ τελεσφόρος Δίκη,

Κακῆς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον

Τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.

Σὲ δ', ὦ γεραῖε σπέρμα Λαρτίου πατρὸς, 1410

Τάφου μὲν ὀκνῶ τῆδ' ἐπιψαύειν ἑᾶν,

Μὴ τῷ θανόντι τῆτο δυσχερὲς ποιῶ·

Τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπραττε· κεί τινὰ στρατῷ

Θέλεις κομίζεσθαι, εἴδεν ἄλγος ἔξομεν.

Ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ 1415

Ἄνῆρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίσασο.

ΟΔΥ. Ἄλλ' ἤθελον μὲν· εἰ δὲ μή' εἰ σοὶ φίλον

Πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἴμ' ἐπαινέσας τὸν σόν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΤΕΥ. Ἄλις ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται

Χρόνος· ἄλλ' οἱ μὲν κοίλην κάππετον 1420

Χερσὶ ταχύνατε, τοὶ δ' ὑψίβατον

Τρίποδ' ἀμφίπυρον λετρῶν ὀσίων

1405. Λωβητὸν] ἐφύβριστον.
 1406. Τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου] διὸ αὐτὸς τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν τὰ πρεσβεία ἔχων Ζεὺς, μνήμων τ' Ἐριννύς, τῶν ἀδικημάτων δηλονότι, ἦγον ἢ ταμιεύοντα τὰς τιμωρίας. Ἐριννύς δὲ ἦσαν αἱ καταραὶ καὶ ἔφοροι τῶν καταρῶν θεῶν.
 1407. Μνήμων τ' Ἐριννύς] ἦγον μνημονεύουσα τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων κακῶν, καὶ μνησθῆναι εἰς λήθην ἴσα, ἀλλὰ τιμωρομένη. διὰ τῆτο δὲ τὴν Δίκην τελεσφόρον καλεῖ, διὰ τὸ μὴ αὐτίκα τοῖς ἀμαρτάνουσιν ἀπαντᾶν, ὅπως αἱ μεταρῶσεν ἄλλ' ὑστερον κατ' αὐτῶν εἴσθαι μετὰ μίξιτος τῆ κολλάζιεν παρασκευῆς.
 1416. Πορσυνῶ] παρίζω.
 1417. Ἄλλ' ἤθελον] συνεργῆσαι δηλονότι εἰς τὴν ταφήν. Μάλιστα καινίσχημον τῆτό γε.

1418. Εἴμ' ἐπαινέσας τὸν σόν] πιθανὴ ἢ ἔξοδος διὰ τὴν σπουδὴν τῆς ταφῆς. Πολὺς οὖν ἦδη χρόνος ἀφ' ἧς τετελεύτησεν ὁ Αἴας, καὶ ἦδη δὲ αὐτὸν ταφῆσαι.
 1419. Ἄλις ἦδη] ἀντὶ τῆς ἀρκεύοντος ἔχει τὸ πρᾶγμα.
 1420. Κοίλην κάππετον] ἦσαν τάφον.
 1421. Χερσὶ ταχύνατε] μετὰ σπουδῆς ὀρέξαται.
 Ἰβ. τοὶ δ' ὑψίβατον] οἱ δὲ θίσθη, ἐπὶ τῆ πυρὸς δηλονότι, ἐπικαίρον ἀντὶ τῆ ἐπικαίρου ἦγον ἰσκαίρου, χυτρώποδα ἀμφίπυρον, ἀμμοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον, ὑψίβατον ὑψηλὴν βᾶσιν ἔχοντα.
 1422. Τρίποδ' ἀμφίπυρον] ἔχει χυτρώπην, τὴν κοινῶς παροσάτην, ἢ καὶ λέβαντι λέγεται.
 Q₂ Ἄπὸ

Θέσθ' ἐπικάϊρον· μία δ' ἐκ κλισίας

Ἄνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον

Κόσμον φερέτω.

1425

Σὺ δέ, παῖ*, τῆ πατρός, ὅσον ἰσχύεις,

Φιλότητι θίγων, πλευρὰς σὺν ἐμοὶ

Τάσδ' ἐπικέφιζ· ἔτι γὰρ θερμαὶ

Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν

Μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ

1430

Φησὶ παρειῖναι, σέσθω, βάτω,

* ALD. Παῖ, σὺ δέ.

Ἄπο δὲ τῆς θίσιας τῆ χυτρόποδος νοῦται ὁ λάβης, καὶ τὸ θερμανόμενον ὕδωρ.

Ib. Ἀκτρῶν ἰσίων] μὴ λάβης εἰς τὸ λατρῶν ἐξωθεν τὸ ἔνικα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τρίπας διὰ λατρὰ ἦν, καὶ ἔδιδ' ἄλλο τι, διὰ τῆτο τρίποδα λατρῶν λέγει.

1423. Ἐπικάϊρον] εὐκαιρον καιρὸς γὰρ ἦδη καὶ τότε ὥστε ἀπολῆσαι τὸ σῶμα, καὶ καθῆραι.

Ib. Ἐκ κλισίας] τῆς σκηνῆς.

1424. Ἴλη] σύστημα. Κυρίως δὲ φατρία.

Ib. Ὑπασπίδιον] ἐνόπλιον.

Ib. τὸν ὑπασπίδιον] ἦρχον τὴν ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος· πάντων γὰρ ὀπλῶν ἡ ἀσπίς ἐπίκειται. Τῆτο δὲ λέγει, ἵνα αὐτὸν συνάψῃ τῷ Αἴαντι, ὡς περὶ πρόσθεν ἐνετείλατο.

1427. Πλευρὰς σὺν] εἰ μὲν τὸ πλευρὰς περισπάσεις, καθ' ὅλον καὶ μέρος ἐρεῖς (τὸ γὰρ Αἴαντος ὅλον τὸ δὲ πλευρὰς, μέρος) εἰ δὲ ὀχυρῆς, πρὸς τὸ ἐπικέφιζε ζυντάξαις. Σκόπι δὲ ὅταν περισπᾷς μὴ ὅτω συντάσσῃ, θίγων τῆσδε τῆς πλευρᾶς· Ἀλλὰ θίγων τῆ πατρός τῆσδε τῆς πλευρᾶς ἔτω γὰρ καὶ τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος σάξεται.

1429. Σύριγγες] ἀναδούσεις. Αἱ ὅσαι τῆς πλυγῆς.

Ib. Μέλαν μένος] ἀπὸ τῆ τὴν δύναμιν τῆ Αἴαντος. Καὶ ἀπὸ τῆ μέλαν αἷμα μετὰ ἰσχύος.

Ib. Μέλαν μένος] μέλαν αἷμα λέγει τὴν τῆ

αἵματος ἀνάδουσιν καὶ πρὸς τὸ ἄνω ἱμῶν, ἐπιδή καὶ τὸ μέλαν αἷμα.

1430. Πᾶς φίλος] ὅστις τῶν παρόντων φίλος ἔσῃ, σπυδεται εἰς τὴν ταφὴν.

Ib. Ἀλλ' ἄγε] ἡ σύνταξις, Ἀλλ' ἄγε, πᾶς ἀνὴρ ὅστις φησὶ παρειῖναι καὶ ὑπάρχειν, φίλος τῷ Αἴαντος. Ὅτε ἦν ὁ Αἴας τότε φίλον καὶ αὐτὸν τότε παρειῖναι λέγω. Σέσθω καὶ ὀρμάσθω, βάτω καὶ πορεύσθω, ποῶν καὶ συναγωνιζόμενος τῶδε τῷ ἀνδρὶ τῷ Αἴαντι τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, φρόνησον λέγω, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τᾶλλα, καὶ ἐν ἴδῃν πράγματι λαόνι καὶ κρείττου τῶν θνητῶν, τιτίει πᾶσι μὲν τοῖς καλοῖς ὅταν ἀνθρώπων ἢ φύσις ἤξωσιν, ἐπιθυνημένῃ, θνητῶ δὲ ὄντι. Οὕτω τὸ ἴδῃν ἰδέτερον λέγω· τὸ δὲ λαόνι, ἀρσινῶν πρὸς τὸ Αἴαντι· ἔχ' ὡςτινὲς φασί, τὸ ἴδῃν ἀπὸ τῆ νεκρῶ καὶ ἰτέρ' ἀτῆα, σικιότατος γέμοντα καὶ ἄλλως. Ἀλλ' εἴα, πᾶς ὅστις φησὶ εἶναι φίλος τῷ ἀνδρὶ τῶδε τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, ὀρμάσθω ποῶν ὑπὲρ τῶδε, καὶ ὑπὲρ ἰδέτερος ἄλλω ἀπὸ τῶν θνητῶν, κρείττονος τῶδε τῷ Αἴαντος. Ὅτε ἦν καὶ ὑπῆρχεν, τότε φησὶ, τῆτ' ἔσῃ λέγω.

1431. Σέσθω] ἀπὸ τῆ σείωμαι τὸ ἱμῶν ὁ παρατατικὸς ἰσειώμην, εἰσιός, καὶ τὸ πρὸς τακτικὸν σείω. τὸ τρίτον σείωσθω καὶ, κατὰ συνηγορίαν, σείωσθω καὶ, τροπῇ τῆ εἰς εἰς σείωσθω.

1432. Τῷ

Τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ
 Καὶ ἔδενί πω* λῶνι θυητῶν
 Αἴαντος· ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

ΧΟΡ. “ Ἡ πολλὰ βροτοῖς ἐσὶν ἰδῶσι
 “ Γυνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', ἐδεῖς μάντις
 “ Τῶν μελλόντων ὅ,τι πράξει.”

1435

* ALDUS, Κἔδενί πω.

1432. Τῷ πάντ' ἀγαθῷ] οἱ τοιοῦτοι ἔπαινοι ἐπὶ τῶν ἰδίων λεγόμενοι περιπαθίεσσι εἰσιν.

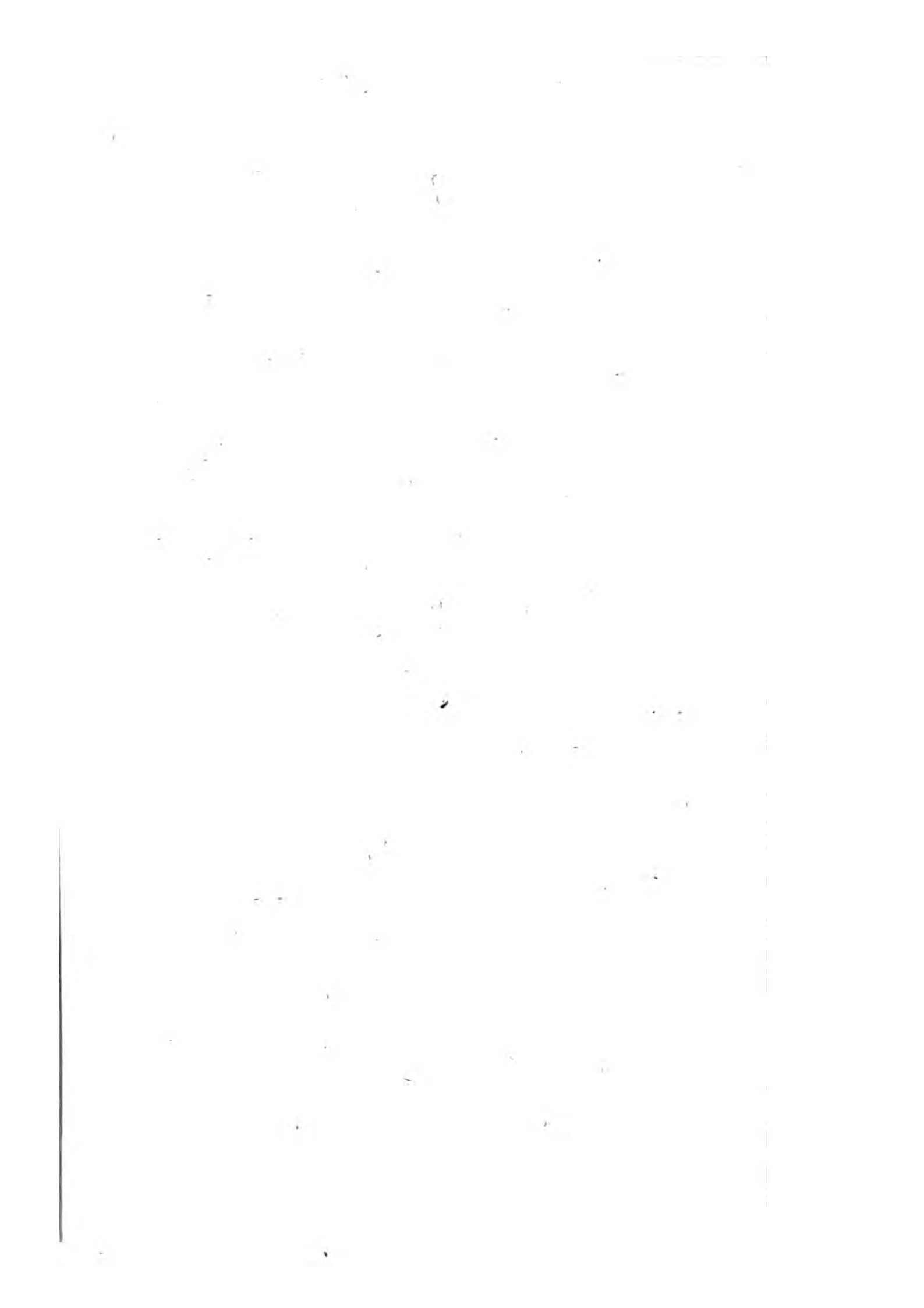
1435. Ἡ πολλὰ βροτοῖς] οἰκίους ἔχει τοῖς ἀπαλλαγῆσθαι μέλλουσιν ἢ τελευταία γνώμα, ὅτι πλείστα ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις γινῶναι ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων γιγνομένων προμηθεὺς δὲ ἀδύνατον χρῆσασθαι, καὶ μαντεύσασθαι ἕτι ποτε ἀποδῆσθαι μίλλυ. Ταῦτα δὲ ἅμα λήγοντες προπέμπουσι τὸν νεκρὸν· καὶ γίγνεται ἕξοδος πρὸς τῷ λειψάνῳ.

1b. Ἡ πολλὰ] οὕτως πολλὰ ἐστὶ τοῖς

βροτοῖς γινῶναι ἰδῶσι καὶ θεασαμένοις· ἕθως δὲ πρὶν ἰδεῖν ἐστὶ μάντις τῶν μελλόντων τί ποιήσου. Ἡ μὲν, ὅπῃ τις εἶδεν, ἐπίσταται· ὁ δὲ μὴ ἰδὼν, ἕκ ἂν ἔχει περὶ τῆς μέλλοντος ἰσχυρίσασθαι τί ποιήσει. Τῆτο δὲ λέγει ὁ χορὸς περὶ ἑαυτῆ, ὡς πρῶτον ἕκ ἐλπίζοντος ἂν τεθάφθαι τὸν Αἴαντα, ἕστερον δὲ ἰδόντος τῆτο γινόμενον.

1437. Πράξει] ἦγεν εὐπραγίαι, ἢ δυσπραγίαι, καὶ ἀμφοτέρω γὰρ ἢ λήξει δηλοῖ.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α .

Ἰ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α Σ.

Υπόκειται ὧδε τροφεὺς πρεσβύτης, ἦτοι παιδαγωγός, δεικνὺς τῷ Ὀρέσῃ τὰ ἐν Ἄργει· μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἡλέκτρα, ἠνίκα ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, φοβερμένη μὴ καὶ αὐτὸν φονεύσῃσι, σὺν τῷ πατρί. Ὁ δὲ τροφεὺς ὑπεξέθετο τὸν Ὀρέσῃν εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν Στρώφιον, καὶ δι' εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετ' αὐτῆς, δείκνυσιν αὐτῷ (ὡς εἴρηται) τὰ ἐν αὐτῷ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῆς δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χορὸς συνέσηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων.

Προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγός Ὀρέσῃ.

Π Α Ρ Α Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ.

Απειρόκαλον τὸ λέγειν ὅτι ὄν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ἰθάκης ἢ Ἀθηναῶν ἔδειξε τῷ Ὀδυσσεῖ, ἕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ὀρέσῃ δείξαι. Τῷ μὲν γὰρ ἀγνοῦντι δείκνυσιν ὁ παιδαγωγός, τῷ δὲ ἀπίσῃντι ἢ Ἀθηναῶν.

Ἄπαντα

Ἄπαντα δὲ ἡμῶν φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητής, τὸν τόπον τῆς σκηνῆς, τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεισιν εἰς τὰς Μυκῆνας τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης φησὶ γὰρ ὑποκατιῶν, Πυλάδης, τί χρὴ δρᾶν, ἐν τάχει βελευτέον.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

Π Α Ι Δ Α Γ Ω Γ Ο Σ Τ Ρ Ο Φ Ε Υ Σ.

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ.

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

Χ Ο Ρ Ο Σ ΕΞ Ε Π Ι Χ Ω Ρ Ι Ω Ν Π Α Ρ Θ Ε Ν Ω Ν,

Χ Ρ Υ Σ Ο Θ Ε Μ Ι Σ.

Κ Λ Υ Τ Α Ι Μ Ν Η Σ Τ Ρ Α.

Α Ι Γ Ι Σ Θ Ο Σ.

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ,
ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. ὦ ΤΟΥΤ' ἑρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
'Αγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεςί σοι
Παρόντι λεύσσειν, ὦν πρόθυμος ἦσθ' αἰεί.
Τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, ἔ' πόθεις, τόδε,
Τῆς οἰσροπλήγος ἄλσος Ἰνάχε κόρης

5

1. ὦ τῷ ἑρατηγήσαντος] Πολλάκις παρα-
τρέμεν ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ συνεκτικὰ τῶν ὑ-
ποθέσεων ἐν ἀρχαῖς ἡμῖν δηλοῦσι· καὶ νῦν δη-
λοῦ πρὸς τίνα ὁ λόγος ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον πρὸς-
ἔπον.

2. Νῦν ἐκεῖν' ἔξεςί σοι] προσοχὴν ὁ λόγος
ἀπεργάζεται, σκοπόντων ἡμῶν τί δὴ ποτε
πρόθυμῆται τὴν πόλιν ἰδεῖν.

3. ὦν πρόθυμος ἦσθ'] ἦσαν ἐπιθυμῶν, ἐρε-
ζόμενος. Ἦσθα δὲ, ὑπῆρχες. Ἔσι δὲ Ἄτ-
τικισμός, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας.

Ιβ. ὦν πρόθυμος] αὐτὴ ἡ γενικὴ ἢ, καθὰ
οἴονται τινε, ἔσι, λέγοντες, ὧν εἰς θεῖαν ἐλ-
θεῖν (τῷτο γὰρ λαμβάνουσιν ἔξωθεν) ἴσθα πρό-
θυμος· ἀλλὰ πρὸς τὸ πρόθυμος, καθάπερ φα-
μέν, οἰκείος ἔμι τῷ θεῷ, ἔτω καὶ πρόθυ-
μος· Ἰσθίον δὲ ὅτι διὰ τῷτο παλαιὸν τὸ
Ἄργος λέγει διὰ τὸ τὸν πρῶτον αὐτῷ οἰ-
κίστην Ἄργον γενεὴ εἶναι. Ἡ παλαιὸν λέγει
ὡς πρὸς τὸν Ὀρέστην, ἀπὸ τῷ ὁ πάλαι οἴσθα
ὅπερ ἔ' τοσαῦτοι ἔχεται λόγῳ.

4. Τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος] Ὀμηρος χωρί-
ζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκῆνν. Οἱ δὲ νεώ-
τεροι τὴν αὐτὴν Μυκῆνν καὶ Ἄργος φασίν.

Ἄλλας· Ἄργος ὁμωνύμως τῇ χώρῃ· ὡς Ὀ-
μηρος

« Ἄργος τε Σπάρτη τε.»

Παλαιὸν δὲ, ἢ ὅτι Ἄργος ὁ προπάτωρ αὐτῶν
γενεῖς ἦν ἢ ὅτι καὶ αὐτοὶ πρωτογενεῖς ἀν-
τιποιῶνται εἶναι. Ἔσι δὲ ἔτι καὶ τὸ περὶ τῷ
πυρὸς μέχρι τῷ νῦν δεικνύμενον καὶ λεγόμενον
ὡς ἀπ' ἑρανῶ πρῶτον ἐκεῖσιν κατηνέχθη.

5. Τῆς οἰσροπλήγος] τῆς οἰσρῶ, ἦσαν μανίαι,
πληγίσις. Τὰ ἀπὸ τῷ πλήττω εἰ μὲν εἰς
οἰσρῶ, παθητικὰ εἰσιν αἰεὶ (οἷον ἐμπληκτος,
ἀπόπληκτος, ἢ λέγεται ἐπὶ τῶν πληγέντων
τὴν γνώμην καὶ ἐκτραπέντων) εἰ δὲ εἰς οἰσρῶ,
ἐνίστη μὲν ἐνεργητικὰ (οἷον βυπλήξ τὸ κέντρον
τὸ τὸν βῆν πλήττον) ἐνίστη καὶ παθητικὰ,
οἷον παραπλήξ, ὁ φθαρεῖς τὰς φρένας κατα-
πλήξ, ὁ συνεχῶς πιπληγμένος, καὶ καταπλήξ
Εἰλείθυια, ἢ πληγὰς συνεχεῖς ἔχουσα (εἰσὶ δὲ
Εἰλείθυιαί οἱ τόκοι, καὶ αἱ ἔφοροι τῶν τόκων
δικαί) καὶ οἰσροπλήξ ἐνταῦθα, ἢ οἰσρῶ (ἦσαν
μανία) πληγίσις ὑπὸ τῆς Ἥρας. Ταύτης γὰρ
ὁ Ζεὺς ἐρασθῆς μεταβίβληκεν αὐτὴν εἰς βῆν,
λαθῆν πυρῆμιος τὴν Ἥραν ἢ δὲ γενεῶσα, τὸν
κύνα τὸν Ἄργον τὸν παρόπτην ἐπίσσει φυ-
λάττειν

Αὐτὴ δ', Ὀρέσα, τῆ λυκοκτόνε θεῆ
 Ἄγορὰ Λύκειος· οὐζ' ἀρισεραῖς δ' ὄδε,
 Ἦρας ὁ κλεινὸς ναὸς· οἶδ' ἰκάνομεν,
 Φάσκειν Μυκῆνας τὰς πολυχρύσας ὄραν,
 Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε·
 Ὅθεν σὲ πατρός ἐκ φόνων ἐγὼ ποτε
 Πρὸς σῆς ὀμαίμης καὶ κασιγνήτης λαβῶν,
 Ἦνεγκα, καῖξέσωσα, καῖξεθρεψάμην
 Τοσόνδ' ἐς ἦβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
 Νῦν ἔν, Ὀρέσα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
 Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βεβουτέον·

10

15

λάττειν αὐτὰν ὃν Ἑρμῆς ὑπὸ τῆ Διὸς πιμ-
 φθῆς ἀπέκτεινεν· ἢ Ἦρας δὲ μὴ κατέχην δυ-
 ναμένη τὴν ζηλοτυπίαν, εἰς μανίαν αὐτὴν ἐτ-
 ρησεν. Ἡ δὲ ὑπὸ τῆς μανίας ἐλαυνομένη τὸ
 Ἴόνιον διαπέρασε πέρασος, ἀφ' ἧς καὶ Ἴόνιον
 ἀνομάσθη.

Ib. Τῆς αἰσροπλήγος] ἢ τῆς τῷ αἴσρῳ καὶ
 ἔρωτι τῆ Διὸς πληγίσσης· ἢ αἴσρῳ λέγειν ὃν
 αὐτὴ ἢ Ἦρας ἐπέβαλεν, ὅτε ταύτην εἰς βῆν
 Ζεὺς μετέβαλε, βυλόμενος ἐκείνην λαθεῖν.

6. Αὐτὴ δ', Ὀρέσα] ἢ ἀπ' ἄλλης τινὸς
 ποιήται τὴν διείξιν ἢ ἀπὸ τῆ ἱερῆ τῆ Ἀπόλ-
 λωνος, ὅπερ ἀρχαιότατον κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἄρ-
 γῳ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ καὶ πῦρ ἀπόκειται, περὶ ὃ
 πρόσθεν εἰρήκαμεν· ἔστι δὲ καταπικρὸν τῷ νε-
 μίῳ Διὸς. Παραγνόμενος ἔν εἰς Ἄργος ὁ τρο-
 φεύς δεικνυσὶν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργῳ (λέγων, ἔστιν
 ἢ ἀποθνήσκων τῶν Μυκηνῶν, ἀλλ' ἐξ ἀπόπτου
 φαίνεται) καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἦρας ἐξ ἀρισεραῖς
 ὄντα Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιῶσι· Λυ-
 κοκτόνον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, οἱ μὲν διὰ τὸ νό-
 μοιοι εἶναι τὰς ἐπιβόλους αὐτῶν φονεύειν (διὸ
 καὶ λύκος αὐτῷ φησὶ θυεσθαι ἐν Ἄργῳ) οἱ δὲ
 διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι τὸ ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέ-
 μιδος τὰς ἰλαφας. Ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι
 τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαι φασὶ λύκος, ὡς
 καὶ τὰς γλαῦκας Ἀθήνησι.

Ib. Λυκοκτόνε θεῆ] λυκοκτόνος ὁ Ἀπόλλων
 καλεῖται, ὡς ποτε λύκον κτείνας. Τὸ δὲ ἀλη-
 εῖς ὅπως ἔχει, Ἀπόλλων ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον,

ἢ τῇ παρσῆα τὸ λυκόφως ἀφανίζεται, λύκος
 χροιάν ἔχον, διὸ καὶ τὸνομα ἔχει. Τόπος ἔν
 ἐν Ἄργῳ ἢ λυκοκτόνος Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἔχον,
 καὶ προσαγορευόμενος ἐντιῦθεν Λύκειος ἀγορᾶ.

7. Ἄγορὰ Λύκειος] τόπος ἐνθα συνηθροῦντο
 τῷ Ἀπόλλωνι. Λέγεται δὲ ὁ Ἀπόλλων Λύ-
 κιος Λύκειον δὲ ἀδελφείας, γυμνάσιον ἐν Ἀ-
 θήναις.

Ib. Οὐζ' ἀρισεραῖς] ἔστι γὰρ ἐξ ἀρισεραῖς τῶν
 Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιῶσι, Ἦρας ναός·
 Ἐκ φοβίδος δὲ παραγνόμενοι, διὰ Κορίνθου πε-
 ποίνονται τὴν ὁδόν.

8. Οἶδ' ἰκάνομεν] ὅσοι καταλάθωμεν.

9. Φάσκειν] θέλει λέγειν. Ἦνεκα, νόμιζε ἢ
 ῥᾶν Μυκῆνας τὰς πολυπλάτας. Οὐκ ἀποθνή-
 σκων Μυκηνῶν ἔστι τὸ Ἄργος, ἀλλ' ἐξ ἀπόπτου
 φαίνεται.

10. Πολύφθορόν τε] ἐν ᾧ πολλὰ φθορὰ καὶ
 φόνου ἐγένοντο.

11. Ἐκ φόνων] ἀφ' ὃ χρόνος ἐγένοντο οἱ φό-
 νοι τῷ πατρὶ σκ.

12. Ὀμαίμης καὶ κασιγνήτης] ἐκ παραλλήλου.

14. Τοσόνδ' ἐς ἦβης] τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας
 διλοῖ, ὡς περὶ παιδαρίας ὅπω βαδίσαι δεύτα-
 μένκ. Ἦνεκα εἰς τοσαῦτον μέτρον ἦβης, ἔχον
 μέχρι τοσαύτης ἀκμῆς ἡλικίας.

15. Νῦν ἔν] βῆσις.

Ib. Φίλτατε ξένων] κυρίας ξένου, ὁ φίλος ἐν αἰ
 ποιήσῃ τις ἐν τῇ πατρίδι ἀπὸ ξένου ἐλθόντα.

17. Ἠλί

Ὡς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἠλίε σέλας,
 Ἐῶα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ
 Μέλαινά τ' ἄσρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
 Πρὶν ἔν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν ζέγης,
 Ξυνάπτετον λόγοισιν ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν
 Ἴν' ἐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλὰ ἔργων ἀκμή.

20

ΟΡΕ. Ὡ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὡς μοι σαφῆ
 Σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.

“Ὡςπερ γὰρ ἵππος εὐγενῆς, καὶν ἦ γέρων, 25

“Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν ἐκ ἀπώλεσεν,

“Ἄλλ' ὀρθὸν ἔς ἴσησιν ὡσαύτως δὲ σὺ

“Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπη”.

Τοιγὰρ, τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ

17. Ἡλίε σέλας] ἢ τὸ σέλας αἰτιατικὴν νο-
 οτιῶν, τὸ δὲ φθίγματα εὐθείαν, ἕτως, ὡς ἤδη
 τὰ πρῶτὰ φθίγματα τῶν ὀρνίθων ταφῆ, κινεῖ
 καὶ φέρι ἡμῖν τὸ λαμπρὸν φέγγος τῆ ἠλίου·
 τὸτ' ἔστιν αἱ ὀρθῆναι τῶν ἀλεκτόρων ὡδαὶ ἢ
 μῦσαι ἡμῖν ἤδη μαντιώσται. ἢ τὸ κεν σέ-
 λας ἔσω εὐθεία, τὸ δὲ φθίγματα αἰτιατικῆς
 ἕτως, ὡς ἤδη τὸ λαμπρὸν σέλας τῆ ἠλίου κινεῖ
 καὶ φέρι ἡμῖν σαφῆ τὰ ἔῶα καὶ πρῶτὰ φθίγ-
 ματα τῶν ὀρνίθων. Τὸτ' ἔστιν, ἡδὴ πρῶτιστα
 ἢ ἡμέρα τὰς ὀρθῆναις ἡμῖν φαιτὰς τῶν ὀρνίθων
 αἰετῆσι.

19. Μέλαινά τ' ἄσρων] ἐχρῆν ἕτως εἰπεῖν,
 μελαιππε πυκτὸς τὰ ἄσρα ἐκλέλοιπεν ὡς τὸ,
 Ὁ δὲ χασσάμετος πιλεμίσθη. Ἡ ἕτως, ἐκ-
 λείπει τῶν ἄσρων ἢ μέλαινα εὐφρόνη ἔν ἢ
 τὰ ἄσρων πρὸς τὸ ἐκλείπειν.

21. Ξυνάπτετον λόγοισιν] ἦρκεν συνέχεσ-
 θαι διὰ λόγον.

Ib. Ἐμὲν] ἀντὶ τῆ ἰσμῆν. Ἀπαλογώτερον
 δὲ τὸ ἐμὲν τῆ ἰσμῆν ἀπὸ τῆ γὰρ γίνε-
 ται τὸ ἰσμῆν, πλινασμῶ τῆ σ.

22. Ἀκμή] σπεδῆ. Πιθανῶς δὲ ἐγείρει τὸν
 ἀκρατῆν προέχειν τοῖς ἔργοις ἢ ταχέως συμ-
 βεβαίως τελεσθῆναι.

23. Ὡ φίλτατ' ἀνδρῶν] διδάσκει ἡμᾶς μὲθ'
 ὡς ἀνδρῶν δὴ τὰ ἀπόρρητα ποιεῖν καὶ λέ-
 γειν.

24. Ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς] τὸ εἶναι πι-
 στός εἰς ἡμᾶς.

Ib. Εἰς ἡμᾶς γεγώς] ἀντὶ τῆ εἰπεῖν, γεγο-
 νῆναι εἰς ἡμᾶς ἐσθλός, πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὃ
 καὶ κρείττον.

25. Ὡςπερ γὰρ] κατασκευὴ τῆς προτάσεως
 ἐκ παραδείγματος.

Ib. Εὐγενῆς] ἀπὸ ἀγαθῆ γένεος. Εὐγενῆς,
 ὧν ἢ πατρὶς περιφανῆς καὶ τὸ γένος Γένος
 γὰρ, καὶ ἢ πατρὶς καὶ ἢ γενεά. Εὐπατρι-
 δαι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ
 κατὰ τὸτο περιφανῆς. Οἷον οἱ εὐ ἔχοντες ἑ-
 νικα τῆς πατρίδος, ὡς εἶναι τὰς εὐγενῆς ἐπι-
 πλείον τῶν εὐπατριδῶν. Ὡστε εἴτις εὐπα-
 τριδῆς, καὶ εὐγενῆς ἢ μὴν εἴτις εὐγενῆς, καὶ
 εὐπατριδῆς. Εἴη γὰρ ἂν κατὰ τὸ ἕτερον μέ-
 ρος εὐγενῆς, ἢ κατὰ τὴν πατρίδα ὡς ἐνταῦθα
 εὐγενῆς ἵππος, ὃ ἀπὸ ἀγαθοῦ γένεος, ἢ μὴν ὃ
 εὐ ἔχων ἑνικα πατρίδος. Οὐ γὰρ ἔχουσιν οἱ
 ἵπποι πατρίδας ἀπὸ τῶν εὐγενῆς ψυχῆ, εὐ-
 γανῆς λόγος, καὶ εὐγενῆς ἦθος.

26. Ἐν τοῖσι δεινοῖς] ἐν τοῖς πολέμοις.

Ib. Θυμὸν] Ἀντὶ τῆ θυμοειδῆς καὶ διεγῆ-
 γερμένον, ἦρκεν τὴν προθυμίαν.

28. Ἐν πρώτοις ἔπη] ἀκολουθεῖς διὰ τὴν
 ἀπὸ τῆ γήρας εὐδειαν.

29. Τοιγὰρ, τὰ] βίας καὶ προκατάστα-
 σις.

Ὅξεϊαν ἀκοὴν τοῖς ἑμοῖς λόγοις διδῶς, 30
 Εἰ μὴ τι καιρῷ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
 Ἐγὼ γὰρ ἤνιχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
 Μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
 Δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
 Χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύση τάχα· 35
 Ἄσκειον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ σρατῆ,
 Δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκης σφαγᾶς.
 Ὅτ' ἔν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκέσαμεν,
 Σὺ μὲν μολῶν, ὅταν σὲ καιρὸς εἰσάγη,
 Δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον. 40
 Ὅπως ἂν εἰδῶς, ἡμῖν ἀγγείλης σαφῆ.
 Οὐ γὰρ σε μὴ γήρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
 Γνώσ', εἰδ' ὑποπτεύσωσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
 Λόγῳ δὲ χρῶ τοιῶδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
 Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἦκων· ὃ γὰρ 45

31. Εἰ μὴ τι καιρῷ] εἴτι σοι δοκῶ μὴ καλῶς βεβελῆσθαι, μεθάρμοσον, ὃ ἔστιν, ἐπανόρθωσον· ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον ὅτι μὴ πάντῃ αὐθίκατος φαίνεται. Ἐπὶ μυσικῆς δὲ κυρίας λέγεται τὸ μεθαρμόζειν, ἢ γὰρ τὸ μετατιθέναι τὴν ἀρμονίαν.

32. Ἐγὼ γὰρ ἤνιχ' ἰκόμην] διὰ τῆς διηγήσεως ταύτης τὸ λιπὸν τῆς ἰσορίας προσανεπλήρωσαν ἡμῖν.

34. Ἀροίμην] ἀντὶ τῆ λάβοιμι. Ἀραίμην, μακρὸν τὸ α, ἐπὶ ἀπὸ τῆ ἀορίσα· ἀραίμην δὲ, βραχὺ, ἐπὶ ἀπὸ τῆ μέλλουτος.

35. Χρῆ] ἔχρησον, ἀνέλεον.

36. Ἄσκειον αὐτὸν] ἢ αὐτὸν τὸν Αἴγισθον ἀπαρασκευάσαν ὄντα, ἢ τὸν Ὀρέην, οἷον μὴ μετὰ πολέμου ἐπεμῆθηναι.

38. Ὅτ' οὖν τοιόνδε] συμβεβηλὴ πῶς δεῖ τὰ προκειμένα σκοπεῖν ἀψάσθαι.

42. Οὐ γὰρ σε μὴ γήρα τε] τῆ πιθανῆ χάριν ἔστας εἶπε· ἢ μὴ γὰρ ἀναγνωρίσωσιν, εἰδ' ὑποπτεύσωσιν, ἢ γὰρ ὑπονοήσωσιν ἔστας ἠνθισ-

μένον, ταῖσι κεχρωματισμένον ὑπὸ γήρας καὶ χρόνου μακροῦ.

43. ἠνθισμένον] ἢ γὰρ ἀναγνωρίσωσιν· εἰδ' ὑπονοήσωσιν σε ἢ τῷ κεχρωματισμένον, ἢ τῷ παλαιωμένον ὑπὸ τῆ γήρας, καὶ ὑπὸ τῆ χρόνου τῆ μακροῦ ἐπιπλαγμένον κατὰ τὴν τῆ σάματος διάθεσιν. Πρωτῆ μὲν γὰρ νῆος ἐξήλθες, νῦν δὲ γηραιὸς ἐπ' ἀνέρχη· ὥστε καὶ ἀπ' αὐτῆ τῆ εἰδῶς ἔχ' ὑποπτεύσωσιν σε ἀπασιῶτα εἶναι. Σημειωτέον δὲ τὴν μεταχείρισιν. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ὀρέης παρὰ τῷ Στροφίῳ ἐτρέφειτο, ὁ μὲν Πυλάδης καὶ ὁ Ὀρέης μέλλουσι εἰπεῖν ὅτι τὸ ἄγχιος πρὸς Κλυταίμνηςραν ἄξουσιν, ὡς παρὰ Στροφίῳ πεμφθέντες· τῷ δὲ παιδαγωγῷ ὑποτιθένται εἰπεῖν ὡς παρὰ Φανοτέως ἦκει, προμνημονεύοντες ὡς φίλος τῆς Ὀρέης θάνατον.

45. Φωκεὺς] τὸν Φωκίαν προσθεῖς, ἐπάνηκα Φανοτέα, ἀπὸ τῆ ὄλης εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνων. Ὁμοίως τῷ, ἢ δ' εἰς Κύπρον ἴκανε φιλομῆδης Ἀφροδίτη, ἢ εἰς Πάρον. Ἐλέγοντο γὰρ ἰλουσχερίσθαι

Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

Ἄγγελλε δ' ὄρκω πρὸςτιθείς, ὅθ' ἔνεκα

Τέβνηκ' Ὀρέσης ἐξ ἀναγκαΐας τύχης,

Ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων

Δίφρων κυλισθείς. Ὡ, δ' ὁ μῦθος ἐσάτω. 50

Ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,

Λοιβαῖσι πρῶτον καὶ κατατόμοις χλιδαῖς

Στέψαντες, εἴτ' ἀψορῶρον ἤξομεν πάλιν

Τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν,

Ὅ καὶ σὺ θάμνοισ οἴσθ' ἀπεκεκρυμμένον 55

Ἐσχερέστερον μὲν Φωκίᾳ, ἐπὶ μέρει δὲ Κρι-
φαῖς, Φαιακίᾳ. Πόλιος δὲ ὄνομα φασὶ τὸ
Φαιακίως.

46. Δορυξένων] ἀντὶ τῶ φίλων. Κυρίως δὲ
εἰ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος
καὶ Διομήδης.

47. Ἄγγελλε δ' ὄρκω] μὴ μικρολόγως τις
ἐπιλάσσεται ὡς κλιόντος ἐπισηκῆν τῶ ποιητῆ·
οὗ γὰρ αὐτὸν πιθίσθαι τῷ θεῷ τὸ πᾶν δό-
λα πρόσθεν παρακλινομένη. Ὡστε ἐν οἷς
δικαῖ ἐπισηκῶν δυσσεβῆν, διὰ τῶτων εὐσεβῶν
πιθόμενος τῷ θεῷ. Ἐχει δὲ ἀξιοπιστίαν ὁ
λόγος, ὡς ἐν Φωκίᾳ τρεφόμενον καταστῆναι εἰς
τὰ Πύθια· ἀπῆκται δὲ τοῖς χρόνοις ἐπὶ Τριπ-
σελίμῳ γὰρ φασὶ γινίσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα
ἐξακοσίαις ἔτησιν ὑστερον. Τῆτο δὲ ἀντιστρόφως
λέγεται, ἀντὶ τῷ προστιθείς τὸν ὄρκον τῇ ἀγ-
γελίᾳ.

48. Ἐξ ἀναγκαΐας τύχης] βιαίως. οἷον
ἀναγκασθῆ μόρω, καὶ ἐκ ἐκ ταυτομάτως, ἐκ
βίης, ἐκ συντυχίας, ἐκ ἰδίῳ θανάτῳ.

49. Ἄθλοισι Πυθικοῖσιν] τοῖς χρότοις ἀ-
πῆκται. Νιώτερος γὰρ Ὀρέσης ἐστὶν ὁ Πυθικός
ἀγῶν.

Ib. Πυθικοῖσι] τέσσαρες ἀγῶνες μεγάλοι ἐν
Ἑλλάδι ἐγένοντο. Ὁ τῶν Ὀλυμπίων, ὁ τῶν
Νεμέων, ἀμφότεροι εἰς Δία· ὁ τῶν Ἰσθμίων,
εἰς Ποσειδάωνα· ὁ τῶν Πυθίων, εἰς τὸν Ἀπόλ-
λωνα.

50. Ὡ, δ' ὁ μῦθος ἐσάτω] ἢ ἐκαστος τῶ
λόγῳ, ἢ τὸ κεφάλαιον. Πιθανὸν δὲ τὸ, ἐν

Φωκίᾳ ἀνατρεφόμενον τὰ Πύθια ἀγωνίζεσθαι.

Ib. Ἐσάτω] διδῶσθαι.

Ib. Ἐσάτω] εἰ μὲν σημαίνει τὸ σαθῆται
δασύνεται ἀπὸ τῶ ἴσημι ὁ παρατικός, ἴσημι
ὁ παρακ' ἴσημι, ἴσημι, ἴσημι. τὸ προσ-
τακτικόν, ἴσημι, ἴσημιέτω καὶ, κατὰ συγ-
κοπήν, ἴσημι. εἰ δὲ σημαίνει τὸ ὑπαρχίτω,
φιλάται ἀπὸ τῶ εἰμι, τὸ πληθ- ἐμίν· καὶ
τὸ προσεκτικόν, ἴσημι καὶ ἐπιθέσει τῶ σ, καὶ
τροπῇ τῶ ε εἰς ι, ἴσημι τὸ τρίτον, ἴσημι. Ἐφύ-
λαξε δὲ τὸ ἐφελίμενον ε. Καὶ ποιητικῶς, ἴ-
σημι.

51. Ὡς ἐφίετο] ὁ Ἀπόλλων δηλονότι, ὡς
ἐκείλευν.

52. Λοιβαῖσι πρῶτον καὶ κατατόμοις] τοῖς
ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοσκήχοις. Λέγει δ'
ἀν χλιδαῖς, ἴτοι καθόλα τὴν πλοκάμην, οἷ
εἰσι τρυφή τῆς κεφαλῆς. Ἡ παρ' ὅσον τρυφή
καὶ κόσμος ἀπετίθητο τοῖς νεκροῖς οἱ πλόκα-
μοι ἐν τῷ τάφῳ. Ἄλλως· κατατόμοις θρι-
ξίν ὠφειλον εἰπεῖν, ἵπει δὲ αἱ τρίχες ἀβρότητα
καὶ καλλοπισμὸν ἐμπαρίχουσι τοῖς ἀνθρώποις,
φασὶ κατατόμοις χλιδαῖς.

54. Τύπωμα] τὸ ἄγγος. Τὴν ὑδρίαν, ἐν
ἣ δίδον τὰ δοκῆντα εἶναι ὅσα Ὀρέσης ἀπέ-
κνυτο.

Ib. Ἡρμένοι] ἀντὶ τῶ ἡρμένοι ἔχοντες ὁ-
μοιον τῷ, πάγωνα καθειμένος, ἀντὶ τῶ κε-
χλασμένον ἔχον.

55. Ὅ καὶ σὺ θάμνοισ] θάμνοισ φυτό
εἰσι τὰ πρόσγνα, καὶ μὴ εἰς ὕψος αἰρόμενα.

56. Κλίπη-

Ὅπως λόγῳ κλέπτοντες*, ἠδεῖαν φάτιν
 Φέρομεν αὐτοῖς, τοῦ μὲν ὡς ἔρρει δέμας
 Φλογισὸν ἤδη, καὶ κατηνθρακωμένον.
 Τί γάρ με λυπεῖ τῆθ', ὅταν λόγῳ θανῶν,
 Ἔργοισι σωθῶ, κᾶξενέγκωμαι κλέος; 60
 Δοκῶ μὲν εἶδεν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
 Ἦδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τὴς σοφῆς
 Λόγῳ μάτην θνήσκοντας, εἶθ' ὅταν δόμους
 Ἐλθωσιν, αὐθις ἐκτετίμηνται πλέον· 65
 Ὡς κᾶμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
 Δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς, λάμψειν ἔτι.
 Ἄλλ', ὦ πατρώα γῆ, θεοὶ τ' ἐγχώριοι,
 Δέξασθέ μ' εὐτυχῆντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 Σὺ τ', ὦ πατρώων δῶμα· σὲ γὰρ ἔρχομαι 70
 Δίκη καθαρτῆς πρὸς θεῶν ὠρημένους.
 Καὶ μὴ μ' ἀτιμον τῆσδ' ἀποσείλητε γῆς,
 Ἄλλ' ἀρχέπλευτον, καὶ κατασάτην δόμων.

* TURN. in marg. θνήσκοντες.

56. Κλέπτοντες] ἀποπῶντες. Παραλογιζόμενοι. "Ὀμηρος—"Κλέπτει νόμ".

62. Ἦδη γὰρ εἶδον] Πυθαγόρας καθιέρων αὐτὸν ἐν ὑπογείῳ, λογοποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα ὡς τεθνηκώς εἶναι καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανείς, περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν καθ' ἑσθ' ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ. Διηγούμενος πρὸς τὰς ζῶντας περὶ τῶν οἰκείων, οἷς ἐν αἵδε συντυχηκῆσαι ἔλεγον. Ἐξ ὧν τοιαύτων αὐτῷ φέρεται περιέθικεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίης ἦν ὁ Ἑρμῆς, εἶτα Εὐφροβος, εἶτα Ἑρμότιμος, εἶτα Πύθιος ὁ Δῆλιος, εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας· εἰς τῆτο ἔν ἴσικον ἀποτίπνοσθαι ὁ Σοφοκλῆς. "Ἐμοὶ δὲ οἴονται, ἀποτίπνωσθαι εἰς Ὀδυσσεῖα ἀποτίπνοσθαι. Οὐ γὰρ πῆπρακταί τι τοῦτο Ὀδυσσεύ. Ἐφύλαξάτο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα, καὶ μὴ τῶν θανόντων εἶναι δόξη ἐν τραγωδίᾳ. Καὶ μύθῳ παλαιῷ τετράμικέ τι κακῶδες εἰπῶν, καὶ

προσεκρικῶν εἰς τὰς καθ' ἑαυτὸν, ὁ μᾶλλον ἤρμοξε κωμωδία.

65. Ὡς κᾶμ'] διὰ τὸ μέτρον ἴσως ἔτσι γένηται ἤρμοξε γὰρ μᾶλλον, ὡς κᾶμ' ἐπαυχῶ, καθὰ πέποιθα καὶ ἐμὲ ζῶντα λάμψειν ταῖς ἐχθροῖς εἰς τὸ ἔξῃς ὡσπερ ἄστρον, αὐτῷ τῆς φήμης ταύτης.

68. Ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς] ἀπὸ τῆς αὐτῆς τῆς ὁδοῦ, ἦγεν, κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν.

1b. Δέξασθέ μ' εὐτυχῆντα] ἐπὶ εὐτυχίᾳ μεδέξασθε ὥστε ταυτας τὰς ὁδὸς τελεσθῆναι. Ἦ ὅστις, δέξασθέ με εὐτυχῆντα καὶ εὐτυχῶς ἐπιχειρῶντα ταύτας ταῖς μηχαναῖς.

71. Καὶ μὴ ἀποσεύλητε] ἀπὸ τῆς ἀποπῆμης ἐμὲ ἀτιμον, ἔγει ἀδίκον σῆδε τὰς γῆς.

72. Ἀρχέπλευτον] ἀρχοντα πλέου, καὶ τῆς ἀρχαίας τύχης ἀπαληφόμενος.

1b. Κατασάτην] εὐτησιγία.

Εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη γέρον
 Τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρενῆσαι χρέος·
 Νῶ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
 Μέγιστος ἔργα παντός ἐς' ἐπιστάτης.

75

ΗΛΕ. Ἰώ μοι, μοι, δύστηνος.

ΠΑΙ. Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
 Ὑποσενέσης ἔνδον αἰσθῆσθαι, τέκνον.

ΟΡΕ. Ἄρ' ἔσιν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
 Μείνωμεν αὐτῆ, κἀνακέσωμεν γούων;

80

ΠΑΙ. Ἦκιστα. Μηδὲν, πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίε
 Πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
 Πατρός χέοντες λυτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
 Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

85

73. Εἴρηκα μὲν] κατὰ τὸ παρὶν ταῦτα
 ἰκανὰ διηλονότι· κατὰ ἀπόθεσιν λέγεται, ὡς
 τὸ, εἶναι καὶ ταῦτα μὴ δὴ ταῦτα· καὶ ταῦτα
 μὴ ἔστας· καὶ εἰρηται λόγος, καὶ τὰ τοιαῦτα.

1b. Σοὶ δ' ἔδη γέρον] σοὶ δὲ ἀπὸ τῆ νῦν,
 ὃ γέρον, μελέτω τὸ σὸν, ἦσαν ὅπερ ἐτάχθη;
 καὶ χρισμῶς πληρῶσαι, λίγω τὸ πορευθέντι
 κατασκοπεῖσαι. Καιρὸς γὰρ νῦν ἐστὶ διηλονότι,
 ἔς ἐστὶ τοῖς ἀνδράσι μέγιστος ἐπιστάτης, ἦσαν
 ἔργων ἔργα παντός.

75. Νῶ δ' ἔξιμεν] ἐξίεται βόλονται διὰ τὴν
 ἰσοδοῦν τῆ χορῆ.

1b. Καιρὸς γὰρ, ὅσπερ] ἐφ' ἑκάστω πράγμα-
 τος τὸ καιρὸν καὶ χρυσιμώτατον, ὁ καιρὸς ἐστὶν
 ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γινόμενα
 ἐκ ἀποδέχονται, εἰς ἰατρὸν τῶ κάμνοντι περὶ
 τῆς φέροντος τῆ νοσήματος διαλεγόμενον, ὡς εἶ-
 πται τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

78. Καὶ μὴν θυρῶν] τὸ ἐξῆς, ἔνδον θυρῶν
 θαυμασῶς δὲ ὁ γέρον ἐκ ἐπιτίθεσθαι τῶ ἀλη-
 θεῖ, ἀλλ' ἀποσῆσαι βολόμενος τὸν Ὀρέσην,
 προσπόλων τινὸς φρενῶν.

80. Ἄρ' ἔσιν ἡ δύστηνος] ὑπὸ νόητος Ὀρέσης
 παράγεται φιλοπυστῶν ὁ δὲ πρὸς τῆς τὸ χρή-
 σιμοὶ σκοπεῖν ἀναγκάζει.

82. Μηδὲν πρόσθεν] ἀμα μὲν εἰς τὸ χρήσι-
 μον συμβαλεῖται πείθεσθαι τῶ θεῷ, ἀμα δὲ
 καὶ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Διηλονότι γὰρ εἴν τὸ
 πᾶν ἐξ ἀρχῆς μνησθέντος Ὀρέση.

83. Πειρώμεθ' ἔρδειν] Ἐρατήσαντος τῆ Ὀ-
 ρέση, θέλεις ἵνα καρτέρωμεν ἐνταῦθα καὶ
 ἀνακῆσωμεν τῶν γούων; ἴφθι ὁ παιδαγωγός,
 ἴκιστω ἀλλὰ χέοντες λυτρά ἐπὶ τὸν τάφον τῆ
 πατρός; τῆ σὲ διηλονότι, πειρώμεθα, ἦσαν σπα-
 ρίσσωμεν, μηδὲν ἄλλο πράττειν ἢ τῆτο διηλο-
 νότι. Καὶ μετὰ ταῦτα χρὴ ἀρχηγετεῖν, ἦσαν
 ἀρχὴν ποιῆσθαι εἰς τὰ λοιπά.

84. Πατρός χέοντες λυτρά] διότι αἱ θυγατέ-
 ραι πρὸς ἐκείνον ἐπὶ καλῶ ἑαυτῶν γενέσθαι ἔ-
 μιλλον, διὰ τῆτο λυτρά ταύτας καλεῖ, εἰς
 καθάρσια τῆ μιάσματος ὁ ἔμιλλον κτήσασθαι
 εἰ κλυταμνήσαν καὶ Αἰγισθον ἀπέλοιεν. Μὴ
 γὰρ ὅτι εἰ δίκαιοι ἦσαν ἔτσι τιθέναι, ἀλλ'
 ἔτσι πᾶς φόνο; μιάσμα ἔστιν.

ΗΛΕ. Ὡ φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς
 Ἰσόμοιρος ἀήρ, ὡς μοι
 Πολλὰς μὲν Θρήνων ὕδαας,
 Πολλὰς δ' ἀντήρεις ἦσθε
 Στέρνων πλαγὰς αἵμασσομένων,
 Ὅπόταν δυοφερὰ νύξ ὑπολειφθῆ
 Τὰ δὲ παννουχίδων ἤδη συγεραὶ
 Ξυνίσασ' εὐναὶ μογερωῶν οἴκων,
 Ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν Θρηνώ

90

86. Ὡ φάος ἀγνὸν] ὁλόφωρος ἐστὶ τῆς Ἡ-
 λέκτρας ἐν ταῖς μονοδύαις ὅπερ σύνθεσι τοῖς
 τραγικοῖς, κινητικὸν τῶ πέπθες. Τῆτο δὲ τὸ
 πρόσωπον εὐνῆν ἐστὶ τῶ ἀποθανόντι. Ἐπι δὲ
 εἰσθίς ἐστὶ πρὸς τὰς διατάς ἢ πρὸς ἑαυτὴν ταῦτα
 διαλίγασθαι, ὡς ἀπομιμωμένη τοῖς θεοῖς ἢ
 μάρτυρα τῶν Θρήνων καλῶσα, πρὸς τὰ σοι-
 χεῖα ποιῶνται τὸν λόγον· καὶ ἕτως ἡμῖν δὴλω-
 θήσεται ὅπως δέκναιτο ἐπὶ τῶ συμβάντι κατὰ
 τὸν πατέρα. Ἰσόμοιρον δὲ φησὶν εἶναι τὴν γῆν
 τῶ αἴρι, παρ' ὅσον παρατίθειν ἀλλήλοις τὰ
 σοιχεῖα πρέπει. Καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσος δοκεῖ
 εἶναι κατὰ ἀνάληψιν ὁ ἀήρ τῆ γῆ· συνέσραπ-
 ται γὰρ ἡ γῆ· εἰ δὲ διαλυθῆ, ἰσωθῆσεται αὐ-
 τῶ. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ Ἡσιόδειον, Γαῖα δὲ
 τοι πρῶτον μὲν ἰθάνατο ἴσον ἑαυτῇ Οὐρανόν.
 Ἰσόμοιρον δὲ γῆς αἶρα τὸν σκότον φησὶν, ἵνα
 τὸ φάος ἀγνὸν ἀντιδιασέλληται· καὶ γῆς φησὶν
 ἰσόμοιρος ἀήρ, ἴσων μοῖραν ἔχων τῆ γῆ· παν-
 ταχῆ γὰρ ἴσιν αἶρα. Ἡ ὅτι γῆ καὶ αἶρ σοι-
 χεῖα. Ἰσότημα γὰρ τὰ τέσσαρα σοιχεῖα ἀλ-
 λήλοις. Τινὲς δὲ, ὅτι μίση αἶρος ἐστὶν ἡ γῆ,
 διὰ τὰ ἀπὸ κέντρος διαστήματα· ἰσόμοιρος ἔν
 διὰ τὸ ἴσων ἀπέχων πανταχόθεν τῆς γῆς· καὶ
 ταῦτα δὲ Φερικράτης παρέθηκεν τὸ δὲ ἀήρ τὸ
 α συνέσμιλε διὰ ρυθμὸν ἢ μέτρον. Ἄλλως
 κατὰ τὴν ἴσων ἐναντιότητα ἐστὶν ὁ μὲν ἀήρ ἰσό-
 μοιρος τῆς γῆς· τὸ δὲ ὕδωρ, τῶ αἰθέρος· ἐστὶ
 γὰρ ὁ μὲν ἀήρ θερμὸς καὶ ὑγρὸς, ἐξαιρέτων
 ἔχων τὸ ὑγρὸν· ἡ δὲ γῆ, ψυχρὰ καὶ ξηρὰ, ἐ-

ξαιρέτων ἔχουσα τὸ ξηρὸν καὶ ἢ αἰθέρ, θερμὸς
 καὶ ξηρὸς, ἐξαιρέτων ἔχων τὸ θερμὸν τὸ δὲ
 ὕδωρ, ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν, ἐξαιρέτων ἔχων τὸ ψυ-
 χρὸν.

87. Ὡς μοι πολλὰς μὲν Θρήνων] ὅσα μοι
 συνοιδας Θρηνώση καὶ κοπτομένη· τὸ δὲ κα-
 τὰλληλον ἕτως, ὡς πολλὰς μὲν ὕδαας ἦσθε,
 πολλὰς δὲ πληγὰς, αἵμασσομένων τῶν σέρνων.
 τὸ δὲ, πλαγὰς ἀντήρεις, τραγικώτερον πως ἀ-
 πύγχαται, ὥστε τὴν διάλυσιν αὐτῶν μὴ πάνυ
 πολιτικῶν εἶναι· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρροσόν-
 των, οἷον πληγὰς κατὰ τὸ ἐναντίον τῶν σέρ-
 νων ἐλαυνόμενης. Ἡ ἀντήρεις, ἀντιθέτως· ἀντι-
 τῆ ἴσας τοῖς Θρήνοις. Μετῆκται ἀπὸ τῶν ἐ-
 ρροσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρίσασαι, καὶ μὴ
 εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ καὶς. Ἀντήρεις ἔν,
 ἀντικτυπέσας τοῖς Θρήνοις· Θρηνώσα γὰρ ἔτυπ-
 τε τὸ σῆθος πρὸς ἕκαστον.

89. Ἡσθε] ἀντὶ τῶ ἔμαθες.

90. Αἵμασσομένων] διὰ τῶν ἢ ἐπίτασις-
 αἵμασσομένων δὲ, αἱματιρῶν γενεμῆτων ὑπὸ
 τῶ κλίττισθαι.

91. Ὅπόταν δυοφερὰ] ὅσα μὲν (φησὶ) διὰ
 νυκτὸς κλαίω, αἱ εὐναὶ ἴσασιν. Ὅσα δὲ δι'
 ἡμέρας, ὁ ἀήρ καὶ τὸ φῶς· λίγμ δὲ, ὅτι εἰ διὰ
 λίγμ ἔτε νυκτὸς ἔτε ἡμέρας κλαίεσα.

1b. Ὑπολειφθῆ] παρέλθη.

94. Ὅσα τὸν δύστηνον] κατὰ βραχὺ ἐνδείκ-
 νυσι τὰ τῆς ὑποθέσεως· ἰδὲ γὰρ ἔγνωμεν ὅτι
 ἀδελφὴ τῶ Ὁρέσθ, καὶ διὰ τί Θρηνώ.

95. Ὅτι

Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἴαν 95
Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε.

Μήτηρ δ' ἢ ἄμῃ, χ' ὡ κοινολεχθῆς
Αἰγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζεσι κάρα φονίῳ πελέκει.
Κεθεῖς τέτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης 100

Ἡ μὲ φέρεται, σῆ, πάτερ, ἔτως
Ἄδίκως οἰκτρῶς τε θανόντος.

Ἄλλ' ἔ μὲν δὴ λήξω θρήνων
Στυγερῶν τε γόων, ἔστ' ἂν
Λεύσσω παμφεγγεῖς ἄσρων 105

Ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ, μῆ
Οὐ τεκνολέτειρ' ὡς τις ἀηδῶν,

Ἐπὶ κωκυτῶ τῶνδε πατρῶων
Πρὸ θυρῶν ἡχῶ πᾶσι προφωνεῖν.

Ἦ δῶμ' Αἶδε καὶ Περσεφόνης, 110

95. Ὁν κατὰ μὲν βάρβαρον] παρὰ τὸ ὑπὸ Ἀγχιμέμονος ἐν τῇ νυκτί, Οὐτέ μαι ἀνάριστοι ἀνδρες, καὶ τὰ ἔξω πάνυ δὲ περιπαθῆς ὁ λόγος, ἢ καὶ πολεμίων πικροτέρη ἐρᾶν Κλυταιμνήστρα τῷ ἴδιῳ ἀνδρὶ πάνυ γὰρ περιπαθῆς τὸ ἐπὶ τληκίετι καὶ τοσαῦτα διαπραξαμένη ἐπιπῶ, ἔπως δρῦν ὑλοτόμοι. Τὸ δὲ ἄλλο, μήτηρ δὲ ἢ μῆ καὶ ὁ συγκαθηύδων αὐτῇ Αἰγισθος ἴσχιαν αὐτὸν κατὰ τὸ κάρα διὰ φονικῆ πηλίκης, καθὰ δρῦν δειροτόμοι, σχίζουσι διλοῦντι. τὸ μὲν κάρα ἔχει τὸ πρότερον βραχὺ, καὶ τὸ δεύτερον μακρὸν, παίσας κάρα θάουξεν. Τὸ δὲ κράτα, τὸ πρότερον μακρὸν, καὶ τὸ δεύτερον βραχὺ.

104. Ἐς ἂν λεύσσω] Ἐασότα, ἦγαν, ἕως ἂν βλέπω τὴν νύκτα. Τῆτο δηλοῖ τὸ λεύσσω παμφατῆς ῤιπὰς ἄσρων, τὸ δὲ σχῆμα περιφρασιῶ καὶ ἕως ἂν βλέπω ταύτην τὴν ἡμέραν, ἢ λήξω τῶν συγερῶν θρήνων καὶ γόων.

107. Οὐ τεκνολέτειρ'] Ζήθος καὶ Κάλαις ἴσαν ἀδελφοί, καὶ ἴσχιον γυναῖκας· ὁ μὲν Ζήθος, τὴν Ἀιδόνα· ὁ δὲ Κάλαις, τὴν Χελιδόνα. καὶ

ἀμφότεροι ἴσχιον ἐν καὶ μόνον τέκνον. Καὶ τὸ μὲν Ζήθος καὶ Ἀιδόνας τέκνον ἀνομαζέτο Ἴτυς. Τὸ δὲ τῆ Κάλαιδος καὶ τῆς Χελιδόνας ἀνομαζέτο . . . ζηλοτυπήσασα ἔν ἡ Ἀιδῶν, ἠβέλισην ἀνελεῖν τὸ τῆ Κάλαιδος τέκνον. καὶ ἠβέσασα νυκτὸς θάουξεν ἀνελεῖν τὸ τῆ Κάλαιδος, καὶ ἀπατηθεῖσα, ἀνέλε τὸν Ἴτυν τὸ ἴδιον τέκνον. καὶ διὰ τῆτο μέχρι τῆ νῦν θρήνῃ ἀκαμάτας. Οὕτως τινὲς ἐξηγοῦσιν. μῆ ἔ, ἀντὶ τῆ ναί· αἱ γὰρ δύο σφίσεις καταθέσιν ποιῶσι. ναί. Ὡς περ τις ἀηδῶν τεκνολέτειρα θάουξω προφωνῶν ἡχῶ ἐπὶ πᾶσι τοῖς παλαιῖς καὶ νέοις κακοῖς, ἐπὶ κωκυτῶ καὶ θρήνω τῶνδε τῶν πατρῶων προθύρῶν. Ἡ γὰρ μία σφίσις ἐστὶν ἀναιρετικὴ τῆς ἄλλης.

Ib. Ὡς τις ἀηδῶν] ἢ τὸ ἴδιον τέκνον τὴν Ἴτυν, δι' ἀμυναν τὴν πρὸς τὸν ἀνδρα Τηρέα, μετὰ Φιλομήλας τῆς ἀδελφῆς ὑπ' ἐκείνη φθαρσίσι, ἀποκτείνασα· τῆτο δὲ λέγει, αἰς ἕτε ἐν ἡμέρῃ, ἕτε ἐν νυκτὶ παυσαίμην τῶν θρήνων.

109. Ἠχῶ] ἀντὶ τῆ ἴσχιον, ἐν οἱ ποιηταὶ ἠχῆν λέγουσιν· ἡχῶ γὰρ, τῆς φωνῆς ἀντίφθεγμα.

110. Ἦ δῶμ' Αἶδε] διὰ τῆτο τὴν Πλάτανον

ὦ χθόνι Ἑρμῆ, καὶ πότνι Ἄρα,
 Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινυῖες,
 Τῆς * ἀδίκως θνήσκοντας ὄρατε,
 Τῆς τὰς εὐνάς ὑποκλεπτομένους
 Ἐλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
 Φόνον ἡμετέρου
 Καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν
 Μῆνη γὰρ ἄγειν ἐκέτι σωκῶ
 Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

115

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. ὦ παῖ, παῖ, δυστανοτάτως
 Ἥλέκτρα ματρὸς, τίν' αἰεὶ

120

* ALD. A: τῆς.

τωνα καὶ τὴν Περσεφόνην καλεῖ καὶ τὸν ὑποχθόνιον Ἑρμῆν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ εἶναι ἄδρα κῆσθαι αὐτόν. Ἄρα δὲ λέγει ἢ καθ' ἑκάστην κατὰ Κλυταιμάνηστρος καὶ Αἰγίσθου πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπέωσεν, ἢ ὡς δικαίως πεμπομένην πότνην ὀνομάζει. Τῆς γὰρ μὲν Ἑρινύας ἀρ' ἐκ ἂν εἴποις ὡς διὰ τὸτο ἐπιβοᾶται ὡς τὸς φονίαι καὶ κακῶργους τιμωρημένας.

111. ὦ χθόνι] Ἡ πρὸς αὐτὴν ταῦτα διαλέγεται ὡς μεμφομένη τοῖς θεοῖς, ἢ μάρτυρας καλεῖ τῆς τῶν θήνων.

112. Σεμναί τε θεῶν] εὐφύμως, ὡς καὶ τὸ Εὐμνίδες.

113. Τῆς ἀδίκως] οἱ γράφοντες αἱ τῆς ἀδίκως θνήσκοντας, ἀμαθείς τῶν μίτρων. διὸ παρισσὸν τὸ αἰ ἐξελίθη παρ' ἐμῶ.

118. Σωκῶ] ἀντὶ τῆ ἰσχυαί. οἱ δὲ νεώτεροι, ὡς τὴ τῆ σάξω.

Ib. Μῆνη γὰρ ἄγειν] ἔγω τῆτο λέγει, οὐκ ἔτι μὴ δύναμαι φέρειν τὸ ἄχθος τῆς λύπης. Ποιῶπις; ἀντίρροπον καὶ ἴσον. Τῆτ' ἔστιν, ἐκ ἐξιστάται τῆ ἰμῆ δυνάμει ἢ λύπῃ, ἵνα κα φέρω αὐτήν· ἀλλὰ μίξω ἐς, καὶ ὑπὲρ τῆ ἑμὴν δυνάμειν.

119. Ἀντίρροπον] ἢ τὸ καταβαρῦν καὶ κα-

ταφερόμενον, ὃ φέρειν ἢ δύναμαι. Ἡ ἐπὶ τῆ Ὀρέστῃ ἀκύνει δὲ ἔσται τὸ ἀντίρροπον, ὅπως ἂν εἶχεν ἑαυτὸς φέρειν παρῶν, ὡς τε κοινῆ ἡμᾶς αὐτὸ φέρειν.

120. ὦ παῖ, παῖ] παροδός ἐστι χορῆ γυναικῶν τῆ Ἥλέκτρα συναχθεμένων.

Ib. Δυστανοτάτως] τῆς ἐξωλεσάτης· ἢ γὰρ ἐπὶ οἴκῃ ἐστὶν ὁ λόγος.

121. Τίν' αἰεὶ τῆκεις] τίον ἔγω λέγειν, τίν' ἀκόρετον οἰμαζὴν ἔχεις, τῆκεις εἶπεν. Εἰκότως· τὸ γὰρ θρηνηῖν αἰεὶ καὶ λυπεῖσθαι, τῆκεις κατὰ μικρὸν καὶ θαλάσῃ τῆ σάματος ἐργάζεται. Ἐπεὶ καὶ τὸ τῆς λύπης ὄνομα ἔχ ἑσπερόν ἐστιν ἀλλ' ἢ τῆ πῆς καὶ τῆ λυπαρῆ λέγει. Μὴ λάθῃς δὲ ἐξαθεὶ τὸ δια εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς περ' ἄπαντες, σχεδὸν εἶπεν, ὅτι ἀγνοίας γράψον· ἀλλ' ἔγω λέγει, τῆς ἀκόρετον οἰμαζὴν τῆκεις· εἶτα ἑρμηνεύων τὴν οἰμαζὴν, ἥτις ἐστὶ, φησι, τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν πάλα, κρατηθέντα ἐν ἀπάταις, καὶ τῆς δουλείας καὶ ἀθωατάτης σῆς μητρὸς πρόσδοτον, καὶ προδομένον κακῆ καὶ φονικῆ χειρὶ. Ὅμοιον δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις λέγει, "Γείτονας δὲ καρδίας μέριμναι ζεφυρῶσι τάρβος, τὸν ἀμφιτεχνῆ λίαν." Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐνταῦθα

Τάκεις ὤδ' ἀκόρεσον οἰμωγᾶν,
 Τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθρευτάτας
 Ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
 Κακᾶ τε χερὶ πρόδοτον;
 Ὡς ὁ ταδὶ πορῶν
 Ὅλοιτ', εἴ μοι Δέμις τὰδ' αὐδᾶν.

125

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΗΛΕ. ὦ γένεθλα γενναίων * πατέρων,
 Ἦκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
 Οἶδά τε καὶ ξυνίημι τὰδ', ἔτι με
 Φυγγάνει, ἐδὲ θέλω προλιπεῖν τόγε,
 Μὴ ἔ τὸν ἐμὸν σοναχεῖν πατέρ' ἀθλιον.
 Ἄλλ', ὦ παντοίας
 Φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,

130

* TURN. in marg. τοκίων.

ἠπαῦθα διὰ εἰς τὸ τὸν ἀμφιτυχῆ τιθείασιν. Εἰρήσεις δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι τῶν ποιητῶν τοιαῦτα ἐξετάζων.

122. Ἀκόρεσον] ἀντὶ τῆ ἀκορίσεως.

124. Ματρὸς ἀλόντα] λίαν αἰδύμενον ὁ χορὸς ἐπὶ τὸν Αἴγισθον τρέψου τὴν αἰτίαν. Καὶ γυναικῶν ἐστὶ ἴδιον, μηδὲ ἐπὶ τοῖς προφανέσιν ἀμαρτήμασι καταλέγειν ἄλλης γυναικός. Καὶ τὸ, εἴ μοι Δέμις τὰδ' αὐδᾶν, λίαν ἠθικὸν καὶ ἀρμόζον γυναικῶν ἐπὶ κατ' ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος. Ἡ, ἐπὶ δοκεῖ δυσφημίῃ, φησὶν, εἰ δίκαιόν ἐστιν, ὅπως ἔρχομαι.

128. ὦ γένεθλα γενναίων] ὦ γενεὰ εὐγενῶν πατέρων ἦγεν, ὦ θυγατέρες εὐγενῶν πατέρων. Ἠλθετε παραμύθιον τῶν ἐμῶν κακοπαθειῶν, οἶδα καὶ νοῶ τὰδε. Ἠγεν, ὅτι ἔπεικα παραμυθίας ἔμετε, ἔ τι με ἐκφεύγει ἄλλ' ὄμως, εἰ θέλω καταλείψαι τὸδε τὸ σπρηνῆ. Ἀρα ἐκ ἐξῆσί μοι σοναχεῖν τὸν ἐμὸν ἀθλιον πατέρα; ἀλλ' ὦ χορεία γυναικῶν ἢ ἀμειβόμεναι χάριν παντοίας φιλότητος, παρακαλῶ ὑμᾶς, ἵατί με ὤδε ἀλύειν.

131. Φυγγάνει] ἦγεν διαφεύγει ἀπὸ τῆ

φύγῃ γίνεται, φυγγάνω καὶ, ἐκβολὴ τῆ ε, καὶ πλεονασμῶ τῆ ν, εἶτα διὰ τὸ ἐπαρδόμενον γ, τροπῇ τέτε εἰς γ, φυγγάνω. Οὕτω γίγνεται καὶ τὸ τυγχάνω ἀπὸ τῆ τεύχω ἀχρήστου, καὶ τὸ ἠγδάνω ἀπὸ τῆ ἡδω, καὶ τὸ πυνθάγομαι ἀπὸ τῆ πύθομαι, καὶ τὸ ἐρυγγάνω ἀπὸ τῆ ἐρύγομαι, καὶ ἴτερα.

132. Μὴ ἔ τὸν] Ἀντὶ τῆ, ἄρα ἢκ ἐξῆσί μοι, ἀπὸ τῶν ἑκτός τῆτα. Ἀρα ἢκ ἐξῆσί μοι σοναχεῖν τὸν ἐμὸν πατέρα τὸν ἀθλιον; ἦτοι, μὴ καὶ ἢ αἱ δύο σρήσεις κατάθεσιν ποιῶσιν. Ἡ γὰρ μία σρήσις ἐστὶν ἀγαιρητικὴ τῆς ἄλλης, καὶ διὰ τῆτο τὸ μὴ καὶ ἢ λαμβάνονται ἀντὶ τῆ καὶ καὶ ἐστὶν ὁ ὅπως τοῦτο οἶδα καὶ συνίημι τὰδε. ἔτι με φυγγάνει, ἐδὲ θέλω προλιπεῖν τὸδε. ἦγεν, τὸ σπρηνῆ ἀκορίσεως. Ἄλλα θέλω δηλονότι σοναχεῖν τὸν ἐμὸν πατέρα τὸν ἀθλιον.

Ib. Σοναχεῖν] Στανάχα, καὶ σοναχῶ τὸ αὐτό. Εἰσὶ δὲ καὶ ἀμφοτέρω ποιητικὰ.

134. Ἀμειβόμεναι χάριν] καλῶς εἶπε τὸ ἀμειβόμεναι φίλη γὰρ καὶ αὐτὴ ἦν τῶν τῶν φίλων δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐστὶν ἢ ἀμοιβή.

135. Ἐατί

Ἐαῖτέ μ' ὧδ' ἀλύειν·
Αἶ, αἶ, ἰκνῆμαι.

135

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἔτοι τόν γ' ἔξ αἶδα

Παγκοίνε λίμνας πατέρ' ἀν-
σάσεις, ἔτε γόοισιν*, ἔ λιταῖς.

Ἄλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων, ἐπ' ἀμήχανον

140

Ἄλγος αἰεὶ σενάχεσσα δίολλυσαι,

Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐσιν

Οὐδεμία κακῶν.

Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίη;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΗΛΕ. Νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς

145

Οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.

* ALD. γόοις.

135. Ἐαῖτέ μ' ὧδ' ἀλύειν] τοῖσδε γὰρ πολλάκις οἱ ἐν τοῖς πάθεσι παρηγορούμενοι, παρακαλῶντες συγχαροῦσθαι θρηνηθῆναι.

Ib. Ἄλύειν] ἐν ἄλλοις δυσφορίᾳ σημαίνει ἐπίσταν δὲ τὸ γρηθῆναι, ἀπὸ τῆς ἀλίας καὶ διαχύσεως. Ὀμηρος,

“ Ἡ ἀλίας ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλί-
“ την.”

136. Ἰκνῆμαι] ἀντὶ τῆ παρακαλῶ ἀφικνῆ-
μαι δὲ ἀντὶ τῆ παραγίνομαι, καὶ φθάνω.

137. Ἄλλ' ἔτοι τόν γ' ἔξ αἶδα] Ὀμηρος,
“ Οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλειται κρυεροῦ γόοιο.”

Ib. Ἄλλ' ἔτοι] Ἄλλ' ἐκ ἀναστήσεως τὸν σὸν πατέρα ἐκ τῆς λίμνης τῆ ἄδα τῆ παγκοίνε, ἔτι διὰ γόων, ἔτι διὰ παρακλησιῶν.

139. Οὐτε γόοις, ἢ λιταῖς] ἔτι ὀδυρομένη, ἔτι παρακαλῶσα τὰς θεάς, Καὶ Αἰσχύλος·

“ Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος κ' ἰδῶν ἱεῖ·

“ Μόνος ἢ δέχεται γλυκερῆς μέρος ἱλπί-
“ δος.”

Ib. Οὐ λιταῖς] μὴ χράφη ἔτε λιταῖν, ἀλλὰ ἢ λιταῖς· ἔτω γὰρ ἔχει τὸ κῶλον ὀρθῶς πρὸς τὸ τῆς σφοδρῆς. Οὐδὲν δὲ καιρὸν εἰ καὶ τὸ τὸ λείπει εὔρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

140. Ἐπ' ἀμήχανον] ἦγεν ἀνίκητον, καὶ ἀθεράπυτον, πρὸς ὃ ἐκ ἔστι τι μηχανήσασθαι.

142. Ἀνάλυσίς] ἦγεν ἀναπόδοσις, καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐπάνοδος, κατὰ γὰρ ἦν ἐξαρχῆς εἶτα κατὰ γέγονεν. Εἰ δὲ τὰ κατὰ ἀναλύσει, πρὸς τὰ ἀρχαῖα, ἦτοι τὰ κατὰ ἀναλύσει.

144. Ἐφίη] ἐπιθυμῆς. τί μοι (φροῖ) τῶν τῶν γλίχῃ, ἅπερ ἐσιν ἐκ εὐκόλως φέρειν, θρηνησθε καὶ πένθη;

145. Νήπιος] ὁ ἐν βρεφικῇ ὡν ηλικίᾳ, καὶ ἀπὸ τῆς ὁ ἀνόητος.

147. Ἄρα]

Ἄλλ' ἐμέ γ' ἄσνονέσσ' ἄραρε φρένας,
 Ἄ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται
 Ὀρνις ἀτυζομένη, Διὸς ἄγγελος.
 Ἴὼ παντλάμων
 Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
 Ἄτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
 Αἶ, αἶ δακρῦεις.

150

Μ Ο Ν Ο Σ Τ Ρ Ο Φ Ι Κ Α.

ΧΟΡ. Οὔτοι σοὶ μούνα, τέκνον,
 Ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
 Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
 Οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾶ ξύναιμος

155

147. Ἄραρε] τὸ ἄραρε καὶ ἠρμόσθη πρὸς δεξιὰν συττασόμενοι, ἢ ἔχει χάραν ἐνταῦθα πρὸς τὸ ἐμί· ἀλλὰ δεῖ λαμβάνειν ἔξωθεν εἰς πρότερον. Ὡς περὶ γὰρ φέμεν τὸ χρεῖν βελῆς ἐμέ τε καὶ σί. Δίον γὰρ εἰπὺν, ἐμοὶ καὶ σοὶ, ἔξωθεν λαμβάνομεν. Οὕτω καὶ τῆτο· ἔστι δὲ καθ' ὅλον καὶ μέρος· μέρος γὰρ τὸ φρένας τῷ ἐμί· φασὶ δὲ καὶ τινες τὸ ἄραρεν ἀντὶ τῷ ἀρίσκει, ἢ οἷδ' ἔπει ποθ' εὐρόντες ταύτην τὴν σημασίαν ἔς ἱατίον.

149. Διὸς ἄγγελος] ἦγεν ἠαῖδων διὰ τὸ τὸν ἔπ' αὐτῇ γινόμενον εἶλον τῷ Διὸς τοῖς πᾶσιν ἐποδικνέειν ἢ ματρυρεῖν αὐτὸν φιλόφρονον ἢ ὡς δὲ αὐτῆς ὁ Ζεὺς τὸ ἔαρ ἑρμηνεύει ἢ διὰ τὸ ἐν ἱαρι καταρχεσθαι τῆς ᾠδῆς, ὅτε τὰ Διόσια ἐγένετο, ἢ τίς ἐστιν ἑορτὴ τῷ Διὶ.

152. Ἐν τάφῳ πετραίῳ] τετίθειν ἀπολιθώσασα. καὶ Ὀμηρος·

“ Ἐν Σιπύλλῃ, ὅθι φασὶ Τυφάϊος ἔμμενας
 “ εὐνάς.”

1b. Ἐν τάφῳ πετραίῳ] ἦγεν, ἐν τῇ σήλῃ τῇ πετραίᾳ. Τὴν Νιόβην γὰρ μετέβαλεν ὁ Ζεὺς εἰς λίθον δι' αἰτίαν τοιαύτην· τίξασα σίκα δάσκα, ἄρωνα ἔξ, καὶ θήλεια ποσαῦτα, ἐκαυχίσασα, λέγασα ἑαυτὴν εὐδαιμονοῦσαν ἁπλῶς. Ὅθεν ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμι-

δος, παίδων Ἀπιτῆς, ἐφονεύθησαν ταύτης τῆς Νιόβης τὰ τέκνα. Ἡ δὲ ἰδέσασα τὸν τοιαύτον φόνον, ἰθρῆναι ἀπαύσας, ὁ δὲ Ζεὺς ἔκτερε ταύτην, καὶ εἰς λίθον μετέβαλε· ἢ δὲ καὶ ἔστο μίχρη τῷ τῶν ὄραται καταδακρυχέσασα.

154. Οὔτοι σοὶ] Οὔτοι καὶ ἰδαμῶς σοὶ μόνῃ τῇ Ἠλέκτρῃ ἐφάνη ἄχος ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων πρὸς ὃ, ἦγεν πρὸς τὸ ὅποιον ἄχος, τί καὶ διατὶ σὺ ὑπάρχεις περισσὴ τῶν ἑσῶν ἔνδον; ἦγεν τῆς Χρυσοθήμιδος, καὶ τῆς Ἰφιάνασσης, οἷς ὑπάρχεις ξύναιμος τῇ γονῇ ὁμόθιν. Διατίθασα καὶ σὺ αὐτῇ ζωῇ μετὰ παραμυθίας καθὼς ζῆ ἢ Χρυσόθεμις, καὶ ἢ Ἰφιάνασσα, καὶ ὁ λυπόμενος ἐν τῇ κρυπτῇ ἦεν τῆς νεότητος ἦγεν, ὁ Ὀρέσης.

156. Περισσά] πρὸς τὸ ἄχος περισσά· ἀντὶ τῷ ἀμέτρος ἐν τῷ θρηνηῖν. Περισσῶς (φυσίῳ) ὁδύρη παρὰ τῆς, οἷς ἐκ τῷ αὐτῷ γένους τυγχάνεις. Ὡς τε καὶ ἑτέρον τι διδάσκει ἡμᾶς ὅτι καὶ ἀδελφαὶ αὐτῇ εἰσι δύο μετριάτερον τὴν συμφορὰν φέρεσαι.

157. Οἷς ὁμόθιν] Ἐδὲ εἰπὺν, αἶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμελλε καὶ τὸν Ὀρέσην συγκαταριθμῆσαι τῇ Χρυσοθήμιδι, καὶ τῇ Ἰφιάνασσει διὰ τῆτο καὶ τὸ, οἷς, εἶπε. Τιμῶν τὸ τῷ ἀρσενικῷ ἀξίωμα.

158. Οἷα

Οἶα Χρυσόθεμις
Ζῶει, καὶ Ἰφιάνασσα,
Κρυπτᾶ τ' ἀχέων ἐν ἤβᾳ.

160

ΗΛΕ. Ὀλβιος, ὃν ἀ κλεινὰ
Γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
Δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφραν
Βήματι μολόντα τάνδε γᾶν
Ὀρέσαν, ὃν ἔγωγ' ἀκάματα
Προσμένωσ', ἀτεκνος,
Τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχυνῶ,
Δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτου

165

158. Οἶα Χρυσόθεμις] τὸ οἶα στίχῳ ἀντί τῷ καθὰ λέγουσι, λαμβάνοντες ἐξωθεν τὸ, δια τί ἢ ζῶει καὶ σὺ, καθὰ ζῆ ἢ Χρυσόθεμις καὶ Ἰφιάνασσα; ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀμαθέστερον; ἔχει δὲ ἕτως· εἰπὼν γὰρ ἢ χορὸς ἄνω, πρὸς ὅπερ ἄχος εἶ καὶ ὑπάρχει περισσὴ καὶ περισσοτέρας προκειμένη τῶν ἔνδον, τῷτ' ἐστὶ πλέον τῶν ἐντός τῷ οἴκῳ αὐτῆ ἀθυμίαις, τῷτο εἰπὼν, ἐπειδὴ ἀόριστον ἦν τῶν ἔνδον (πολλοὶ γὰρ ἐντός οἷς ἐκ ἱμελε λυτῆς) ἠρμηνεύων τῷτο, δια τῷ οἷς ὁμοίην εἶ καὶ γοῖᾶ ξύναιμος, ἦν ὡς ἀδελφῆ τυγχάνεις, ἐπάγει τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀπαριθμῆσιν. Διὸς δὲ εἰπεῖν ὧν ἀδελφῆ ἐστὶ ἢ Χρυσόθεμις, ἢ Ἰφιάνασσα, καὶ Ὀρέσης· ὁ δὲ πρὸς τὸ Χρυσόθεμις ἐπίγραφα λέγων, οἶα ζῶει ἢ Χρυσόθεμις, ἢ Ἰφιάνασσα, καὶ Ὀρέσης· ὁ δὲ πρὸς τὸ Χρυσόθεμις ἐπίγραφα λέγων, οἶα ζῶει ἢ Χρυσόθεμις, ἢ Ἰφιάνασσα, καὶ ὁ ἀχέων καὶ λυπόμενος ἐν κρυπτῇ ἤβῃ. Ἦν ὡς λάθρε ἀναστροφόμενος παρὰ τῷ Στροφίῳ· καὶ δια τὸν πατέρα λυπόμενος ὁ Ὀρέσης. Ἰστέον δὲ ὅτι Εὐριπίδης καὶ οἱ ἄλλοι ποιεῖται Ἰφριγένειαν καὶ Ἰφιάνασσαν τὴν αὐτὴν φασί, καὶ Σοφοκλῆς ἔποσι. Ἀποροῖσι δὲ πῶς Ἰφιάνασσε τῆς Ἰφριγένειας ἐν Ὑπερβορείῳ ἔσσι νῦν μνημονεύει· καὶ φασὶν ὅτι ὡσπερ τὸν Ὀρέσην ἀπόντα λέγει, ἔτω καὶ ταύτην ἀπαριθμῆσιν γὰρ μόνη ποιεῖται, εἰ καὶ τῶν ἔνδον παρακεινδύνημῆναις ἔρκεν· εἰδὲ γὰρ εἶδον ἄλλ' ἢ ἢ Χρυσό-

θεμις καὶ ἢ Ἡλέκτρα. Μαρτύριον δὲ τῷ οἶα, ἄλλα τε μυρία, καὶ τὸ παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Πέρσαις· “ἀπαριθμῆμενος γὰρ ἐκεί τὸς Ἑρξου στρατηγὸς φησιν, Οἱ δ' ἐπὶ ταῶν περὶ τὸ βῆδον Πολέμου σίφοι, παρέχοντες. Οἷος Ἀμισρῆς, ἰδ' Ἀρταφρένης, καὶ Μεγαδάκης, καὶ τὰ ἔξῃς.”

160. Κρυπτᾶ τ' ἀχέων] ἢ μετοχή ἐστὶ τῷ ἀχέων, ἀντί τῷ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κερύφθαι ἢ ὁ ἐν ἤβῃ κρυπτῇ λυπόμενος.

161. Ὀλβιος ὃν] συνπάγει κἀναυθα τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ ὀφείλων γὰρ λέγειν, Ὀλβιος ὁ Ὀρέσης, ὃν ἢ κλεινὴ γῆ δέξεται τῶν Μυκηναίων· ὁ δὲ λέγει, Ὀλβιος ὄντις Ὀρέσης ἢ κλεινὴ γῆ τῶν Μυκηναίων δέξεται ποτὲ Εὐπατρίδην ἀντί τῷ περιφανῇ μολόντα εἰς τήνδε τὴν γῆν βήματι εὐφρον ἀντί τῷ πομπῇ ἡδύει τῷ Διός.

164. Βήματι] ἀντί τῷ ὁδῷ, πομπῇ.

165. Ἀκάματα] ἀκαμάτως καὶ ἀδιδαιλίπτας. Λέγει δ' ἂν ταῦτα ἐν ὑποκρίσει ἢ, κ κερμηνότως.

167. Οἰχυνῶ] περιέρχομαι· οἰχυνῶ δὲ γέρονται ἀπὸ τῷ οἰχομαι, παρεθέσει τῷ ν. Μετίπεσε δὲ εἰς τὴν τῶν περισπωμένων συζυγίαν, ὡσπερ καὶ τὸ ἐφικνῆμαι, γινόμενον ἀπὸ τῷ ἴκομαι, παρεθέσει τῷ ν. Ἀπὸ δὲ τῷ οἰχυνῶ καὶ ἴχθος, δια τῷ ε.

168. Μυδαλέα] διαπρόχος τοῖς δάκρυσιν.

1b. Ἀνήνυτον] ἀταλαίωτον.

170. 144

Οἷτον ἔχουσα κακῶν. Ὁ δὲ λάθεται
 ὦν τ' ἔπαθ', ὦν τ' ἔδάη· τί γὰρ ἐκ ἐμοῖ
 ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον ;
 Αἰεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·
 Ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

170

ΧΟΡ. Θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον·

“ Ἔσι μέγας ἐν ἔρανῳ
 “ Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
 “ ὦ, τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμωσα,
 “ Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
 “ Ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάβε·
 “ Χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.”

175

180

Οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
 Βενόμαν * ἔχων ἀκτὰν
 Παιῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,

* TURN. in marg. βενόμον.

170. ὦν τ' ἔπαθ', ὦν τ' ἔδάη] ὦν ἔπαθε παρ' ἐμὴ εὐεργεσιῶν δίσσασι γὰρ αὐτόν· ὦν δὲ ἔδαη, ὅτι συνηθὺς ἐπιπέμπει ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Αἰγίσιον.

171. Τί γὰρ ἀγγελίας] ἦσαν τί εἶδος ἀγγελίας καὶ ἔρχεται ἐμοὶ ἀπατώμενον ; ἦσαν ἀπάντων ἰχθῶν, ταῖσι ψυδῆς.

171. Ἀγγελίας ἀπατώμενον] ἐχ' ἡ ἀγγελία ἠπατάτο, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης Ἡλέκτρα. Διὰ τί ἐν πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὸ ἀπατώμενον λέγει ; καὶ φημὶν, ὅτι ἀπὸ τῆ πάσχοντος τὸ ποιῆν ἡ ἀγγελία μὲν γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποιεῖ, αὐτὴ δὲ ἔπασχε. ἄλλως τε δῖον ἀπατωμένη ἐμοὶ ἐπέμπε, πρὸς τὸ τί εἴρηκεν ἡ γὰρ ψυδῆς καὶ μεταία ἀγγελία ἀπατωμένη, ὡσπέρ ἐσι πάσχουσα τὴν ἀπάτην ἀπὸ τῆ ταῦτα μνημόντος, ἐν αὐτῶ τῶ ψυδῆς μνημόσθαι.

172. Αἰεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ] ποθεῖ δὲ, ἐκ ἀξιοῖ. τὸ σχῆμα τῆτο καλεῖται κλιμακωτῶν

174. Θάρσει μοι] Μεγαλοπρεπὲς ὁ λόγος καὶ ἰθαῖος καὶ ἡ συμφελεὲς γνωσικὴ καὶ χρήσιμος.

177. ὦ, τὸν ὑπεραλγῆ χόλον] ὦ τῆσι τῶ

VOL. I
 [ELECTRA.]

Διὰ τὸν ὑπεραλγῆτα, τὸν ἄγαν ὀδυνηρὸν καὶ λυπηρὸν χόλον τοῖς πεπραγμένοις νέμωσα, μὴ ὑπερβολῆ χρεῶ τοῖς λυπηροῖς καὶ διανοῖς· μήτε ἐπιλάβε αὐτῶν, ἀλλὰ μέμνησο μὲν αὐτῶν· γενναίως δὲ φέρε· ἢ μήτε ὑπὲρ τὸ δῖον ἐχθαίρει, μήτε ἐπιλανθάνε τῆς ἐχθρας.

178. Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις] Μὴ τε τῶ Αἰγίσιθω καὶ τῆ Κλυταιμνήστρῃ ὑπεράχθε, οἷς ἐχθαίρεις· μήτε ἐπιλάβε.

180. Χρόνος γὰρ εὐμαρῆς] ὁ γὰρ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται ἐνίοτε δὲ ἔμετ' ὀλίγον ἀνομήνως τῶ χρόνε ἤξει Ὀρέστis. Ἡ εὐμαρῆς ἐστὶν ὁ χρόνος ὡστε μεταλθεῖν τῆς ἀδικίας.

181. Κρίσαν] Φωκικὴν· κρίσα γὰρ πόλις Φωκίδος· τὴν αὐτὴν τὴν Κρίσαν, ἀντὶ κρητικῆς, ταῖσι τῆς Κρίστis.

182. Βενόμαν] βοῶν Φραγκτικὴν.

183. Ἀπερίτροπος] ἀνεπίστροφος, ἀντιλέντος· ἐνθεν καὶ τὸ περιτροπέων ἐναυτός· ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτίον τὸ ἀπερίτροπος, ὅτε Ὀρέστis ἀπερίτροπος· ὅς ἐν τῆ Φωκίδι τρέφεται, ὅτε δὲ κατὰ δῖος. Ἄλλα καὶ ὑπὸ Ὀρέστis τιμαρμύθισονται.

- Οὐθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσει.
 ΗΛΕ. Ἄλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς 185
 Ἀπολέλοιπεν ἤδη
 Βίος ἀνέλπιτος,
 Οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ
 Ἄτις ἀνευ τοκέων κατατάκομαι,
 Ἄς φίλος ἔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται. 190
 Ἄλλ', ἄπερ εἴτις ἔποικος, ἀναξία
 Οἰκονομῶ θαλάμης πατρὸς, ὧδε μὲν
 Ἄεικεῖ σὺν σοῶ,
 Κεναῖς δ' ἐφίσαμαι τραπέζαις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

- ΧΟΡ. Οἰκτρά μὲν νόσοις αὐδά, 195
 Οἰκτρά δ' ἐν κοίταις πατρώαις,
 Ὅτε σοὶ παυχάλκων ἀνταῖα

θήσονται. Καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσθαι τὴν τιμωρίαν τῶ ἀδίκως ἀνηρημένῳ προσδύκα· τινὲς δὲ τὸ ἀπερίτροπος ἐπὶ μὲν Ὀρίσει, ἀνεπλιύσιος, ἐπὶ δὲ τῶ Πλάτωνος, ἀνεπίστροφος τῆ τῆς ἐχθρῆς μεταθεῖν· πολλάκις γὰρ τὸ κατὰ κοινῆ λαμβανόμενον, διαφόρως νοεῖται. Καὶ Ὀμηρος·

« Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀγέρι δῆμι
 « ἀρίσαι.»

Τὸ ἐλέτην κατὰ κοινῆ ἴσιν, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῶ δίφρου, ἀντὶ τῆ ἔλαβον· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν, ἀντὶ τῶ ἐφόνισαν.

184. Οὐθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα] ἔτι ὁ αἰθερῆ ἀνεπίστροφος· ἀπὸ κοινῆ γὰρ τὸ ἀπερίτροπος τῶ τῆς ἐχθρῆς μεταθεῖν· ἀλλ' ἔχει ἐπίστροφην, καὶ ἐπιμέλειαν παιῶται. Ἄλλως παρὰ ἀντὶ τῆς κατὰ, καὶ ἐν τῶ πιζῶ λόγῳ ἐν χρέσσι αὐτῶ ἢ συντάξιν τῆς παρὰ προθέσεως.

185. Ἄλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς] οἶον, τὸ πλεῖστον τῶ βίῳ ἐβίωσα ἐν κακοῖς καὶ ὁ πλείων με (φουσι) βίος ἀπολείπει, μηδέποτε ἐν ἀγαθῆ ἐλπιδί γενομένη. Ἐπι μὲχρι νῦν ἔδην ὑπερῶ ἰσχυρῶς Ἀγαμέμνονος πέπρακται.

190. Ἄς φίλος ἔτις ἀνὴρ] ἴτοι, ἥ φίλος ἔδεις πράτταται, ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν ἀτυχῆμασιν εὐλαξόμενοι. Ἡ ἐκεῖνο, Ἄνδρος κακῶς πράττοντο; ἐκ ποδῶν φίλοι.

191. Ἐποικος] ἀντὶ τῶ μέποικος.

Ib. Ἀναξία] ἀξίαν ἔκ ἔχουσα, ἀλλὰ ἄτιμος.

192. Οἰκονομῶ] ἀντὶ τῶ διαιωῶμαι τὸς πατρῶος οἴκος.

Ib. Ὄδε μὲν ἀεικεῖ] δικτικῶς τὸ ὧδε ἐλειπὸν δὲ τὸ τοῖτον, καὶ λιθηθῆτος ἰμφοῖν τὸ σχῆμα τῶν ὑποκριτῶν· αεικεῖ δὲ ἀντὶ τῶ αἰσχρῆ, ἀπρεπεί· παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὁ δὲ λοῖ καθήκειν.

195. Οἰκτρά μὲν νόσοις αὐδά] ἢ ἀγγεῖα ἢ περὶ τῶ νόσου τῶ πατρὸς οἰκτρά ἰγέντο, εὐθείας ἀναιρεθίντος. Ἄπο κοινῆ δὲ τὸ, αὐδά. Οἰκτρά σοι ἦν γέγονεν ἢ φωνῆ ἢ ἀγγεῖα πηρ τῶ νόσου τῶ πατρὸς. Οἰκτρά δὲ καὶ περὶ τῶ κοίτης αὐτῶ οἶον, οἰκτρά πέποιθας καὶ ὅτι ἠκυσας παρῖναι Ἀγαμέμνονα, προσδοκῶσα ὅτι ἐπιβουλευθῆσεται· οἰκτρά δὲ, ὅτι καὶ ἢ πράξῃς γέγονε, καὶ ἀνηρέθη.

197. Ὅτε σοὶ] τὸ σοὶ ἰνταῦθα ἔκ ἔστιν ἀργεί.

Γενύων ὠρμάθη πλαγὰ,
 Δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
 Δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
 Μορφᾶν, εἴτ' ἔν θεός, εἴτε βροτῶν
 Ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

200

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΗΛΕ. ὦ πασαῖν κείνα πλέον ἀμέ-
 ρ' ἔλθεσ' ἐχθίστα δὴ μοι
 ὦ νύξ, ὦ δειπνῶν ἀρρήτων
 Ἐκπαγλ' ἀχθη
 Τὸς ἐμὸς εἶδε πατὴρ
 Θανάτῃς ἀεικέϊς διδύμαιν χεροῖν,
 Αἰ τὸν ἐμὸν εἶλον βίου
 Πρόδοτον, αἰ μ' ἀπώλεσαν
 Οἷς ὁ μέγας θεός * Ὀλύμπιος

205

210

* ΑΛΦ. θεὸς ὁ μέγας.

γέν. Ἄλλ' ἱπιυθὴ ἢ τῷ πατρὸς αὐτῆς πληρῆ
 πρότερον ἴτερον ὑπ' αὐτῆς ἐλογίσθη, διὰ τῆτο
 τὸ σὺ λίγει.

Ib. Ἀρταία γενύων] ἕτι ἀνταίαν ἐπλήρη
 ἐπὶ γένῳ παγχάλακον, ὃ ἐστὶ πελίκιον γένος
 γὰρ εἶδος πελίκιος.

201. Εἴτ' ἔν] Ἀπορηματικὸς ὁ λόγος· ἔχ
 ὡς τοῖς φασὶν ἐν ἀφᾶς σχήματι.

205. ὦ νύξ] ὦ ἐκπληκτα ἀχθη τῶν ἀρ-
 ρήτων δειπνῶν, καθ' ὅς δειπνῶν ὁ ἐμὸς πατὴρ
 εἶδε θανάτῃς ἀεικέϊς, διὰ διδύμαιν χεροῖν.
 Ἦγεν, τῷ Αἰγίσθῳ, καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας.

206. Ἐκπαγλ' ἀχθη] τὸ ἀχθη καὶ τὸ θα-
 νάτῃς ταῦτόν ἐστιν εἰπῶσα γὰρ, ὡ ἐκπαγλ'
 ἀχθη, ἐπήγαγε τὸ, Ἐμὸς εἶδεν πατὴρ θανά-
 τῃς ἀεικέϊς· εἰ καὶ τὸ ἀχθη κλιτικὴ ἐστίν· τὸ δὲ
 θανάτῃς, αἰτιατικὴ· τὸ μὲν πρὸς τὸ εἶ συν-
 τασσόμενον τὸ δὲ θανάτῃς, πρὸς τὸ εἶεν-
 ἔστι δὲ τῆτο ὅμοιον τῷ, Ἡμεῖς μὲν ἀν τῆσ'
 ἢ ὁ δ' ἔλαχεν τύχην, θανόντες ἀν πρὸς κείμει
 ἔχθη μέρη. Μὴ γὰρ ἴσθης δὲ τὸ διδύμαιν ἀντι-

δοτικῆς, ἵνα καὶ ἐν ἰξάθην λάβης, ἀλλ' ἀντι
 γενικῆς ἕτω θανάτῃς διδύμαιν ἰχθρῶν, ἦγεν
 ὡς αἰ διπλαῖ χεῖρες ἐργάσαντο Κλυταιμνήστρας
 ἢ Αἰγίσθῳ.

207. Τὸς ἐμὸς εἶδε] ἀφείλεν εἰπεῖν πρὸς τὸ
 ἐκπαγλα ἀχθη, ἀ ὁ ἐμὸς εἶδε πατῆρ· ὁ δὲ,
 πρὸς τὸ σημαίνοντο ἀπαθῆς, λίγει, ὡς θα-
 νάτῃς ἀπειρητῆς εἶδεν ὁ ἐμὸς πατὴρ ἀπὸ διδύ-
 μαιν χεροῖν.

208. Διδύμαιν χεροῖν] τῆς Κλυταιμνήστρας
 καὶ τῷ Αἰγίσθῳ.

209. Τὸν ἐμὸν βίου] Ἦγεν, τὴν ἐμὴν ζωὴν
 εἶλον πρόδοτον. Ἀντὶ τῷ ἀνείλον. Τετίσι,
 φόρᾳ ἰποιήσαν ἐκδοτον.

Ib. Αἰ τὸν ἐμὸν εἶλον βίου] πάνυ περι-
 παθῶς, αἰτίνες χεῖρες αἰ ἀνείλεσαν τὸν Αἰγα-
 μείμονον, τὸν ἐμὸν βίον ἀνείλον, καὶ προέδω-
 καν τοῖς ἰχθροῖς.

211. Οἷς θεός] ἀπὸ τῶν χεροῖν μεταβάλλει
 ἐπὶ τὰς ἐργαζομένης ταῖς χεῖσι.

Ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι.
Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναΐατο,
Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Φράζε' μὴ πόρσω φωνεῖν· 215
Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἴων
Τὰ παρόντ', οἰκειάς εἰς ἄτας
Ἐπιπίπτεις * ἔτως ἀεικῶς;
Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκθήσω,
Σᾶ δυσθύμῳ τίκτεσ' αἰεὶ 220
Ψυχᾶ πολέμευ· τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
Οὐκ ἔρισά πλάθειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΗΛΕ. Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δὴ †.

* ALDUS, Ἐμπίπτεις. † ALDUS, ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς.

212. Ποίνιμα] ποιῆς ἀξίω· ποῖνι δὲ λέγε-
ται ἐπὶ μόνῃ καταβολῆς χρημάτων. Ὅμηρος·
“ Ποῖνι ἔ παιδὸς ἰδίζατο τεθνηῶτος”.

Καί,

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μίμη αὐτῆ πόλλ'
ἀποτίσας”.

“ Τῆ δὲ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς
ἀγένης,

“ Ποῖνι δὲξαμένην.”—

213. Ἀποναΐατο] Ὀνάω, ὀνώ, ὀνημι, ὀναμαι,
εὐκτικὸν ὀναίμεν, ὀναο, ὀναίτο· τὸ τρίτον τῶν
πληθυντικῶν ὀναίτο· καὶ Ἰωνικῶς, ὀναΐατο.

215. Φράζε' μὴ πόρσω φωνεῖν] ὁ χορὸς ἐπι-
φίμα τῆ Ἑλέκτρα μὴ ἀντιφύε ταῖς κλαυφ-
μίαις κατὰ Κλυταίμνηςρας καὶ Αἰγίσθου χαρεῖν.

1b. Μη πόρσω φωνεῖν] ἦεν ἐκτός τῶ δέοντες·
θεῖ γὰρ σιγᾶν, μὴ κατὰ τῶν δυνατωτέρων
θρασυομῆν.

216. Οὐ γνώμαν ἴσχεις] ἢ νοῦς, ἢ γνώσκεις
(φροῖν) ἔξ οἴων ἀγαθῶν εἰς τί ἀναρὸν ἐλέλυθας;

217. Οἰκειάς] ἦτοι τὰς συγγενικὰς· ἢ ἀπὸ
τῆ ἰσομείας, καὶ ἔκ ἀλλαχέθην,

220. Σᾶ δυσθύμῳ τίκτεσ' αἰεὶ] αὐτῆ γιν-
νῶσα ταῦτα, ἐξ ὧν πολεμῆται σκ ἢ ψυχῆ
ὡς ἐν ἀτιμίαις αὐτῆς ἔσθι. Ἄλλως· πολὺ
ἐκθήσω τὸ πλῆθος τῶν κακῶν, διὰ τῆς οἷς
δυσθύμῳ ψυχῆς τίκτεσθα αἰεὶ παραχὰς καὶ
ἰριδίας. Δυσθυμος δὲ, σκληρὸς, βαθυθυμος· ἢ
ἐναντίον ὁ εὐθυμος.

221. Τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς ἢ ἐρισά] τοῖς
κρατῶσιν ἢ δὲ ἔριδος θεῖ εἰς ταῦτα προσπε-
λάζειν ἀντὶ τῆ ἐχ οἴων τὰ σὲ ἐρίζειν τοῖς δυ-
νατοῖς. Καὶ ἄλλως· ταῦτα δὲ ἄ πράττεις,
ἢ ἐρισά τοῖς κρατῶσιν ἐστὶ. Τυτέσι, περὶ τέ-
των φιλονικίαν πρὸς τῆς κρατῶντας ποιῆσθαι
ἀσύμφορον. Ἐριστὴ δὲ, ὁ φιλονικίος· Ἐριστι-
κός δὲ, ὁ ἐπιτηδύοτατα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν·
ὡς περὶ φιλικός, ὁ ἐπιτηδύοτος ἐς φιλίαν. Ἐριστὸν
δὲ, τὸ ἀξίαν ἔχον τὴν ἔριν. Ὡς περὶ παικτὸν
παίγνιον, τὸ ἀξίον παίζεσθαι, καὶ παικτὴ παι-
διὰ, ἢ ἀξία παίζεσθαι.

223. Ἐν δεινοῖς] ἢ χρὴ γράφειν, ἐν δεινοῖς
ἠναγκάσθην ἐν δεινοῖς· περισσὸν γὰρ ἐστὶ πρὸς τὸ
τὸ πρῶτον συστήματος κῶλον, ἀλλ' ἐν δεινοῖς
ἠναγκάσθην

Ἐξοιδ' εἰ λάθει μὲ ὄργα.

Ἄλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς εἰ σχήσω

225

Ταύτας ἄτας,

Ὅφρα μὲ ἔχη βίος *.

Τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὧ φίλα † γενέθλα,

Πρόςφορον ἀκῦσαί μὲ ἔπος;

Τίνι φρονῦντι καίρια;

230

Ἄνετέ μ', ἀνετε παράγοροι

Ταῦτα γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται.

Οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι,

Ἀνάριθμος ὧδε Θρήνων.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἐν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,

235

Μάτηρ ὡσεὶ τις πῖσα,

* ALDUS, Ὅφρα με βίος ἔχη.

† ALDUS, φίλια.

ἰσηκασάν δ' ἴν' ἀμετρον γὰρ ὀφείλει εἶναι καὶ τὸτο ὡς περ ἐκείνο.

224. Ἐξοιδ' εἰ λάθει μὲ ὄργα] τῆτο ἔπος (ῥοι) εἰ λαθάνει με, ἀλλ' οἶδα τὸ ἀσφαλές καὶ συμφέρον, διὰ δὲ τὴν ὑπέρβασιν τῶν δεινῶν, ἀναγκάζομαι καὶ ἐπικινδυνώσθαι τινὰ φέγγεσθαι.

225. Ἄλλ' ἐν γὰρ] ἴσθιον ὅτι τὸ ἀλλὰ μὲν τὰ τῶ γὰρ συντιθέμενον, ποτὲ μὲν ἀργόν ἔστι τὸ γὰρ, ποτὲ δὲ ἀμφότερά εἰσὶν ἐνεργά. ἢ καὶ ἐνταῦθα, τὸ μὲν ἀλλὰ πρὸς τὸ εἰ σχήσω συντασσόμενον τὸ δὲ γὰρ διὰ μίσησιν τίμενον, λαμβανόμενα ἔχουσι τὰ εἰμί· γίνονται δὲ τῆτο, ὅταν μεταξὺ τῶ ἀλλὰ καὶ τῶ γὰρ συλλαβὴ ἢ λέξις εὐρεθῇ. Εἰ δὲ ἔτω τῶ ἀλλὰ τὸ γὰρ πλεονάζει ὡς μὴ μεσολαμβάνουσι μωδοτικῶν, ἀργόν ἐστὶ παντελῶς τὸ γὰρ.

228. Τίνι γὰρ ποτ'] παρὰ τίνος γὰρ ἂν ἀκούσῃ τὰ συμφέροντα, ἢ παρ' ὑμῶν τῶν σπείων; ἄστε μὴ συγχωρῆσαι ἐν δεινοῖς ἔση παραγίον τινὰ ἴσθιον ἐκ τῶν ἰδρυμῶν καὶ Θρήνων εἰ γὰρ πρὸς ξένους ἔχω, ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς ἠκούσας.

231. Ἄνετέ μ'] τὸ ἀνετε εἰ φυσικῶς ἔχει τὸ α μακρὸν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καὶ ποιητικῆ ἀνάγκης γίνεται ἔτσι γὰρ, τριῶν ἐφέξῃς κυμάνων βραχέων, μακρὸν ἐξ ἀνάγκης τὸ α ποιῶσι διὰ τὰ μέτρα· ὡς ἐν τῷ ἀθάνατος εὐρηται αἰεὶ τὸ α ἔχον μακρὸν, καὶ τὸ ἀκάματος καὶ ἀπάλαμος, ἔτω καὶ τὸ ἀνετε ἐνταῦθα. Οὕτω γὰρ καὶ σύμφωνα πλεονάζουσιν, ἵνα μακρὸν τὸ προηγούμενον φωνῆν ποιήσασιν, ὡς καὶ εἰς τὸ γενέθλα γίγνεται καὶ εἴπερ δύο σύμφωνα εἴη, τὸ ἐν ἀφαιρέσει, ἵνα βραχὺ γένηται τὸ φωνῆν καὶ εὐρήσῃς τῆτο πολλαχῆ.

232. Ταῦτα γὰρ ἄλυτα] τὸ Θρηπῆν τὸν πατέρα, ἄλυτόν μοι ἐστίν· ὁ ἐστίν, ὡδέ ποτε παύσομαι, ἀλλ' αἰεὶ ἐν τῷ Θρηπῆν ἔσομαι.

234. Ἀνάριθμος ὧδε Θρήνων] ἐν τισὶ κῆται ἀνάριθμος· οἷον αἰεὶ ημερομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ ἔποτε χωρὶς ἔσα τῆς τῶν διακρίτων νομῆς· κῆται δὲ καὶ ἀνήριθμος, καὶ ἐστίν ὁ λόγος, ἐκ ἔσομαι ἀνήριθμος· Θρήνων, ἀλλ' ἐν Θρήνοισι ἀριθμῶσομαι. Ἡ ἔτας, ἀνάριθμος, οἷον ἐκ ἀριθμῶσα τὸς Θρήνους, ἀλλὰ διαφίλεισι χραμῆν αὐτοῖς.

Μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛΕ. Καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
Πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
Ἐν τίνι τῆτ' ἔβλας' ἀνθρώπων;

240

Μῆτ' εἴην ἔντιμος τέτοις
Μῆτ', εἴτω πρόσκειμαι χρησῶ,
Ξυνηαίοιμ' εὐκηλος, γονέων
Ἐκτίμεις ἰσχυσα πτέρυγας
Ὀξυτόνων γόνων.

245

Εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
Γὰ τε καὶ ἔδεν ὦν,

Κεῖσεται τάλας·

Οἱ δὲ μὴ πάλιν

Δώσασ' ἀντιφόνους δίκας,

250

Ἐρροι τ' ἂν αἰδῶς, ἀπάντων

238. Καὶ τί μέτρον] ἔχῃ τόδε τὸ κακόν, ὥστε μετρίως θρῆνῆν πρὸς γὰρ ἀμέτρον κακὸν καὶ ἀμέτρον δεῦτα θρῆνον.

1b. Κακότητος] τῆς συνεχέσης μι-

241. Μῆτ' εἴην] Ἀντιστρόφως τῆτο λέγεται ἦγεν, μὴ εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς· τὸ δὲ πᾶν μῆτε εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς ἦγεν τὸ ἀμελῶς διακείσθαι δηλονότι ἐπὶ τοῖς ἐπιθανῶσι. Μῆτε, εἰ τινι χρησῶ πρόσκειμαι, ξυνηαίοιμι, ἦγεν συνοικίην τῆτω δηλονότι εὐκηλος, τετίσιμ ἡσυχος, ἔχουσα πτέρυγας γόνων ὀξυτόνων, ἀντὶ τῶ, γόνος ὑψηλοφάνους, ἐκτίμεις τῶν γονέων, ἦτοι ἀφισαμένους τῆς τιμῆς τῶν γονέων.

1b. Τέτοις] Τοῖς ἀνθρώποις, τοῖς ἀμελῶσι δηλονότι τῶν οἰκίαν ἀποθανόντων, καὶ ταῦτα τοιαύτω τρόπῳ, καὶ πικρῶ τέλει παραλόγως καὶ ἀδίως φθαρίντων. Μῆτε εὐκηλος καὶ ἀμνήμων τῶν ἐμῶν γονέων εἶναι εἴθε, εἰ πρόσκειμαι καὶ τινι χρησῶ φίλῳ δηλονότι ὅπως εὐδὲ φίλῳ χρησῶ πρόσκειμαι· ἀλλὰ μᾶλλον ἐχθροῖς, Αἰγυθῶ καὶ Κλυταιμνήστρῳ· μῆτε ἔχουσα ἀτίμεις πτέρυγας, ἦγεν κινήσειε θρῆνῶν μεγα-

λοφῶνων, εἴθε συγκατοικίην τοιαύτοις ἀνθρώποις, ἐν οἷς μνήμη γονέων ἐκ ἔσε δηλονότι, ἔχουσα καὶ ἐγὼ αὐτῇ ἀτίμεις πτέρυγας ὀξυτόνων γόνων.

243. Γονέων] τῶν ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ὀξυτόνων γόνων τὰς πτέρυγας ἰσχυσα ἐκτίμεις ἀντὶ τῶ ἐκτός τιμῆς. Ἄλλ' ἐν τῶ τιμῶν τῆς πατέρας εἶναι ἴδια τῶν γονέων. Πτέρυγας δὲ ὀξυτόνων γόνων εἴρηκε, διὰ τὸ ταχύ. Ἄμα μὲν γὰρ τῇ μνήμῃ καὶ ἰσχυρῶς, ἰδνός τῶ μεταξύ ὄντος. Ὀξυγόνος δὲ, διὰ τὸ σφοδρόν. Καὶ τὸ εἰς ὀξυ τείνεσθαι, τετίσιμ εἰς ἄκρον ἰλθεῖν.

244. Ἰσχυσα] εἰκότως τὰς πτέρυγας εἶπεν ἐπὶ τῶν γόνων· δίκην γὰρ πτερῶν ἀναπρὸς ὕψος φέρονται. Ἡ δὲ σύνταξις, ἰσχυσα εὐκηλος καὶ ἡσυχος πτέρυγας γόνων ὀξυτόνων, ἐκτίμεις καὶ ἀτίμεις τῶν γονέων· διὸν δὲ εὐκῆλος εἶπῆν, εὐκηλος εἶπε πρὸς τὸ ἰσχυσα.

249. Πάλιν δώσασιν] ἀντὶ τῶ ἀνταποδώσασιν, ἀντισαθμήσασιν τῶ φόνῳ.

251. Ἐρροι τ' ἂν αἰδῶς] φθαρίν ἢ παρὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς θεῶς εὐσεβεία καὶ αἰδῶς νομίζεσθαι

τ' εὐσέβεια θυητῶν.

ΙΑΜΒΟΙ

ΧΟΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδεις ἄμα,
 Καὶ τοῦμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
 Λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ εἰψόμεσθ' ἄμα. 255

ΗΛΕ. Αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
 Πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
 Ἄλλ' (ἢ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν)
 Σύγγνωτε· πῶς γὰρ ἦτις εὐγενῆς γυνή,
 Πατρῷ ὀρώσα πῆματ', εἰ δρᾶν τὰδ' ἄν, 260
 Ἄ γ' ἄν κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην αἰεὶ
 Θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνουθ' ὀρῶ.
 Ἢ, πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἢ μὲ ἐγγείνατο,

ταμῆσαι γὰρ ἐκ εἴηαι θῶς, μὴ τῆς κακίας
 ἀλλὰ ζομένης.
 253. Καὶ τὸ σὸν σπεύδεις] ἦγεν ἵνα μὴ
 κατὰ σὺ τὲς ἐχθρὸς κινήσης τῶ συνεχῆ θρή-
 νῃ καὶ ταῖς πρὸς αὐτὰς λοιδορίαις. Καὶ τοῦ-
 μοί, ἵνα μὴ ἀφίλος δόξω ἐν τοιάτῳ καιρῷ,
 μὴ πρὸς παραμυθίαν σὺ χαρίσασα.
 254. Εἰ δὲ μὴ] Εἰ δὲ μὴ καλῶς δοκῶ
 λέγειν, κατὰ τὸ σὸν θέλημα· σοὶ γὰρ ἀκολου-
 θήσομαι ἐμῷ ἦγεν συνδραμέμεθα γὰρ τῶ σὺ
 θέλωματι.
 255. Σὺ νίκα] τὸ σὺ νίκα, πάνυ ἀναγκαιῶς,
 ἢ ἀφορμὴ γίνεται μακρὰν ἐκτείναι ῥῆσιν τῆ
 Ἡλιάτρα, ἐν ἣ πάντα τὰ καθ' ἑαυτὴν πα-
 ραλέγεται.
 256. Αἰσχύνομαι μὲν] αἰδέσμαι εἰ δοκῶ
 ἐμὴ βαρέως πειθεῖν, καὶ ἀπαραμυθῆτος ἔχειν.
 257. Δυσφορεῖν] ἀγανακτεῖν· τὸ δυσφορεῖν
 κυρίως ἐπὶ νόσῳ λέγεται, ὡ ἐναντίον, τὸ εὐ-
 φορεῖν, ὡς παρ' Ἱπποκράτει, εὐφώρας φορέσει.
 258. Ἄλλ' ἢ βία γὰρ] ἐπιπέτρ ἐν τοῖς
 φθίσασιν ἐπιτίμισαν αὐτῆ διὰ τὸ ἀνευδύ-
 τας θρηῖν, περὶ τῆς πρῶτον ἀπολογισ-
 θαι βέλτεται. λέγει δὲ, Ἄλλὰ σύγγνωτε· ἢ
 βία γὰρ ἀναγκάζει με δρᾶν ταῦτα.
 1b. Ἄλλ' ἢ βία] τὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ σύγ-
 γνωτε συναπτὸ τὸ δὲ ἢ βία γὰρ, διὰ μίση

ἐστὶ κατασκευὴ γὰρ ἐστὶ, τίνος χάριν αὐτῆ
 συγγνώσονται.
 259. Ἢτις εὐγενῆς γυνή] ἢ χρὴ γράφειν τὸ
 ἦτις τοιαῦτον γὰρ ἐστὶν οἷον τὸ ὅ, τι εὐρίσκα-
 μιν, ποτὲ μὲν τῷ ὃ τὴν δύναμιν ἔχοντος,
 ποτὲ δὲ τῷ τίς καὶ οἷον τὸ ὄντινα, καὶ ἦγε-
 ναι, καὶ τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν καὶ προσημα-
 ται, εἰς τὸ, Οὐκᾶν ἂν εἴποις ἦντιν' αἰτίαν
 προσθεῖς· καὶ ταῦθα ἐν τῷ τίς μόνον ἔχει τὴν
 δύναμιν.
 260. Οὐ δρᾶν] Ἢγεν, εἰ ποιοῖα ἂν τὰδ'
 ἄπερ ἐγὼ δηλονότι ποιοῶ.
 261. Ἄ γ' ἄν κατ' ἡμαρ] ἀναγκαιῶς κί-
 χρηται τῷ νόηματι· Ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένου
 πράγματι καὶ παρελθόντι εἰπὸς καὶ παύσασθαι
 τὸν ἀδημοσύντου ὁπότι δὲ αὐτὴν ἢ μὲν-
 τον τὰ τῷ πατρὸς λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς
 μητρὸς, καὶ τὰ Αἰγίσθου ἐσημέραι γιγνόμενα,
 εἰσώτως παρατίθει καὶ τὸ πειθεῖν.
 262. Καταφθίνουθ'] μαραινόμενα, κατὰ με-
 ταφορὰ, ἀντὶ τῷ μειώμενα. Τὸ θάλλειν ἐπὶ
 τῶν φυτῶν λέγεται κυρίως, καὶ ἔχει ἐναντίον
 τὸ μαραινέσθαι, ἢ τὸ φθίνειν· φθίνειν γὰρ καὶ
 μαραινέσθαι ταῦτον. Καὶ ἀπὸ τούτων, καὶ
 ἐπ' ἄλλων, ὡς ἐνταῦθα, θάλλοντα μᾶλλον ἢ
 καταφθίνοντα, ἀντὶ αὐξάνοντα μᾶλλον καὶ
 τρεφόμενα, ἢ μειώμενα.

265. Ἐν

Ἐχθισα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν

Ἐν τοῖς ἑμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τῆ πατρὸς 265
 Ξύνειμι, καὶ τῶνδ' ἄρχομαι, καὶ τῶνδέ μοι
 λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.

Ἐπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,

Ὅταν θρόνοις Αἰγισθον ἐνθακῆντ' ἴδω 270
 τοῖσιν πατρώοις; εἰσίδω δ' ἐσθήματα
 φορῶντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεςίεις
 σπένδοντα λοιβάς ἐνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν·

Ἰδω δὲ τέτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοφόντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 Ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί· μητέρ' εἰ χρεῶν 275
 ταύτην προσαυδᾶν τῶδε συγκοιμωμένην.

Ἡ δ' ὦδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάσורי.

265. Ἐν τοῖς ἑμαυτῆς] ἀνιαρὸν λίαν τὸ ἐν τοῖς ἑμαυτῆς, ὅτι ἀδικῆμαι ὄσα ἐν τοῖς ἑμαυτῆς.

266. Καὶ τῶνδ' ἄρχομαι] καὶ βασιλεύομαι ὑπ' αὐτῶν. ἐτι δὲ τῆτο χαλεπώτερον, φθὸ καὶ τῆτοιο ὑποτιτάχθαι.

Ib. Ἄρχομαι] τὸ ἀρχὴν ποιῆσαι, καὶ τὸ ἀρχὴν λαμβάνειν. Ὡς ἐν τῷ, ἀρχεται δὲ ὁ πόλεμος ἐνθὺν, ἢ δὲ τῶν ἐπισκόπων. Καὶ ἀρχομαι, τὸ ἐξουσιάζομαι.

268. Ποίας ἡμέρας] τῆτο ἢ ἀντὶ γενικῆς λάμβαναι, ἢ ἀντὶ αἰτιατικῆς· καὶ εἰ μὴν αἰτιατικὴ ἐστίν, ἐδὴμίαν ἀσάφειαν ἔχει· εἰ δὲ γενικὴ, ἔτω λέγωμεν, ποίας ἡμέρας νομίζεις με ἄγειν, ἀντὶ τῆ ποίᾳ χρόνῳ τῆτο λογίζομαι;

269. Ὅταν θρόνοις Αἰγισθον] καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Ἀγαμέμνονα Αἰγισθος ἐβασιλευσεν· Ὅμηρος·

“ Αἰγισθος ἦρασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης,

“ Κτήνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.”

270. Εἰσίδω δ' ἐσθήματα φορῶντ'] ἢ μόνον ἐσθῆς, ἐσθῆτος· εἴρηται τὸ ἐνδυμα, ἀλλὰ καὶ κτήμα, ἐσθήματος· ὡς κἀνταυθα, καὶ ἐσθῆ-

σις, ἐσθῆτος· τὰ ὕστερα πομπῶν τὸ δὲ ἐσθῆς, καὶ λογογράφον.

271. φορῶντ' ἐκείνῳ ταυτὰ] ἢ ὁμοίᾳ βασιλικῆ, ἀλλὰ τὰ ἐκείνῳ πάντῳ γὰρ τῆτο περιπαθεῖς, καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἄγον τὴν μίμρακα τῷ πατρὸς· ἐσθήματα μὲν καὶ ἐσθῆσις, ἐν περὶ λόγῳ ἀχρηστῆ, ἐσθῆς δὲ ἐν χρεῶσι.

Ib. Καὶ παρεςίεις] ἦγον ἐρεσίης· ἐφέσις δὲ λοιβαί, αἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τελέμεναι.

272. σπένδοντα λοιβάς] τὸ τῆς ἀσπίδος Αἰγισθοῦ κατηγορημα, εἰ σπένδῃ θεοῖς ὅπε ἀδικος φόνος ἐργασθαι σπένδῃ λοιβάς, ὡς λέγω λόγον· καὶ σπένδῃν ἐπὶ τῶν ὕβρων λέγεται.

273. Ἰδῶ δὲ τέτων] ζυλοτυπίας μετὰ τὸ πρᾶγμα· κλητικὸν δὲ πρὸς οἶκτον τὸ αὐτοφόντην πρὸς κοίτη πατρὸς.

274. αὐτοφόντην] γράφεται καὶ αὐτοφόντης· τὸ δὲ ἡμῖν παρέλκει Ἀττικῶς.

275. μητέρ' εἰ χρεῶν] χρεῶν ἀντὶ τῷ χρεῶς, καὶ ἀπὸ τῆτο πρέπον. Ὡς τὸ ὄφελον ἀντὶ τῷ ἐχρεῶσι, καὶ ἀπὸ τῆτο ἀντὶ τῷ ἐπρεπῶν.

277. τλήμων] τολμηρὰ, ἀναίδης.

Ib. μιάσורי] λυμῶνι, φονεῖ· μιάσως, ὁ διὰ τὸν παρ' ἐαυτῷ μιάσμων καὶ τὸς ἀλλοῦς μιάσων.

Ib. Ὡς

Εὔνες, Ἐριννὺν ἔτιν' ἐκφοβεμένη
 Ἄλλ', ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποικιμένοις,
 Εὐρῆσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ἣ' τότε 280
 Πατέρα τὸν ἄμὸν ἐκ δόλῳ κατέκτανε,
 Ταύτη χορὰς ἴσησι, καὶ μηλοσφαγεῖ
 Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερά τοῖς Σωτηρίοις.
 Ἐγὼ δ' ὀρῶσ' ἢ δύσμορος κατὰ σέγας
 Κλαίω, τέτηκα, καῖπικωκύω πατρὸς 285
 Τὴν δυστάλαιναν δαίτ' ἐπωνομασμένην,
 Αὐτὴ πρὸς αὐτήν' εἰδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
 Τοσόδ', ὅσον μοι θυμὸς ἠδονὴν φέρει.
 Αὐτὴ γὰρ λόγοισι γενναία γυνὴ
 Φωνῆσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά. 290
 ὦ δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
 Τέθνηκεν, ἄλλος δ' ἔτις ἐν πένθει βροτῶν;
 Κακῶς ὄλοιο' μηδὲ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 Τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
 Τὰδ' ἐξυβρίζει' πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς 295
 Ἦζοντ' Ὀρέσην, τηνικαῦτα δ' ἔμμανῆς

Ib. ὅτι τῶ μιάσῃ ζήσῃ] συνυπακούεται ἡ καὶ σύνδεσμος· τὸ γὰρ ὡστε μόνον μετὰ ἀπαρμάρτα ζητῆται τὰ τῆσθαι.

280. Εὐρῆσ' ἐκείνην ἡμέραν] τὸ εὐρῆσα, τὸν πόντον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γυναικὸς σιμωμένη· οἷον ἠδέως αὐτὴν θιωμένη.

281. Ἄμὸν] τὸν ἡμέτερον, ἴσταν τὸν ἑμὸν. Ἡμίτερον μὲν, ὃ πολλοὶ ἔχομεν ἑμὸν δὲ, ὃ μὲν ἐγὼ ἔχω.

283. Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερά] οἱ Ἀργολικοὶ συγγραφεῖς τρισκαίδεκάτην εἰναί φασι μνηστῆρας γαμυλῶντες, ὡς Διπίας ἐν ἑξῆσιν Ἀργολικῶν.

285. Κωκύω] διακρύψω λέγομεν δὲ διακρύψω τὴν στήνικόντα, ἐπιδιακρύψω δὲ τῶ τεθνηκότι.

286. Ἐπωνομασμένην] ἢ ὃ ἀνομασθῆν.

288. Ὅσον μοι θυμὸς] ἐπιπροσέχεται γὰρ τῆς θαρρείας ἢ συμφερέα. Αἰσχυλός

“ Ὅσα ἐπιπλοῦν τῶν πόρων ἐπίσματα.”

289. Γενναία] εὐγενῆς λόγους, καὶ ἡ πράξις.

291. Δύσθεον] Ἄντι τῶ δυσθίαιτον· ἦγεν, βαρὺ καὶ πικρὸν, καὶ δυσκόλως θεαθῆναι δυστάλαινον· ἢ δύσθεον ἀντὶ τῆ ἀσέβειας, καὶ κακῶθιον, καὶ κακῶθιμον μίσσημα.

Ib. ὦ δύσθεον] καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρὰδίδκει ἐν Γηρυτιάδῃ· “ δύσθεον δὲ, ἀσέβεις”.

Ib. Σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν] ἐκ ἀνηρέθῃ οὐσίῃ, ἀλλὰ τέθνηκε. Τῶ προσχίματι τῆς λέξεως παραλογιζομένη τὴν παρανομίαν.

294. Θεοί] Ἦγεν, ὁ Πλάτων, καὶ ἡ Περσιφόνη, καὶ ὁ Ἄδης.

296. Ἦζοντ' Ὀρέσην] Ἦγεν, ἀφίξεισθαι τὸν Ὀρέσην.

Βοᾷ παραστᾶσ' οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία ;
 Οὐ σὸν τόδ' ἔσι τούργον ; ἤτις ἐκ χερῶν
 Κλέψασ' Ὀρέσην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθε ;
 Ἄλλ' ἴσθι τοι τίσασά γ' ἀξίαν δίκην 300
 Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ σὺν δ' ἐποτρύνει πέλαις
 Ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρῶν,
 Ὁ πάντ' ἀναλκίς ἔτος, ἢ πᾶσα βλάβη,
 Ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας παιέμενος.
 Ἐγὼ δ' Ὀρέσην τῶνδε προσμένωσ' αἰεὶ 305
 Πausῆρ' ἐφήξειν ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
 Μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς ἔσας τέ με
 Καὶ τὰς ἀπέσας ἐλπίδας διέφθορον.
 Ἐν ἔν τοιῶτοις, ἔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 Οὐτ' εὐσεβεῖν πάρεσιν' ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς 310
 Πολλή γ' ἀνάγκη κάπιτηδεύειν κακά.

ΧΟΡ. Φέρ' εἶπέ, πώτερον ὄντος Αἰγίσθου πέλαις
 Λέγεις τὰδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων ;

ΗΛΕ. Ἡ κάρτα μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλαις,

301. Ἰλαστῆ] ἰμματαὶ καὶ ἀναιδῶς βοᾶ, ὡς κύων.

Ib. Σὺν δ' ἐποτρύνει] συμπαροτρύνει δὲ ἐπὶ ταῦτα ὁ νυμφίος αὐτῆς ὁ ἔσθιος παρῶν πέλαις ἦσαν συναθῆ. λέγεται δὲ τὸ συναθῆ ἐπὶ τῶν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀθρότων, ἕμοιοι τῶ, Ναύτας ἰφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν ἀντὶ τῆ ἐπὶ τὸ πλεῖν παρορμήσαντα.

302. Ὁ κλεινός] κατὰ εἰρωνίαν.

303. Ἡ πᾶσα βλάβη] Ἦγεν, ὁ πανταχόθεν βλαβερός. Ὁ λυμῶν, ἢ αὐτοβλάβη.

304. Ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας] συμπράξεις γὰρ Κλυταιμνήστρας ἀπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα, Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἐλομίνης ἀλόχοιο.

305. Ἐγὼ δ' Ὀρέσην τῶνδε] γράφεται, ἔγω δ' Ὀρέσην προσμένωσ' αἰεὶ ποτε.

307. Τὰς ἔσας] τὰς παρούσας.

308. Καὶ τὰς ἀπέσας] ἦσαν καὶ ἄς ἔχον,

καὶ ἄς ἐμίλλον ἀνακύψιν (ἀνακαλύψιν) λέγεται δὲ ὑπεβολικῶς.

309. Ἐν ἔν τοιῶτοις] Ἀνακεφαλαίως τῆ λόγῳ. Ἐν τοῖς τοιῶτοις ἔν, ὡ φίλαι, ἔτε σωφρονεῖν πάρεσιν, ἔτε εὐσεβεῖν. Ἄλλ' ἐν τοῖς κακοῖς πάρεσιν ἐπιτηδεύειν κακά, ὅτι πολλή ἐστιν ἡ ἀνάγκη.

310. Οὐτ' εὐσεβεῖν, πάρεσιν] ἦσαν, τοῖς θεοῖς εὐχαριστῆν, ἀλλὰ μάλλον πρὸς αὐτὰς δυσχεραίνειν, ὅτι μὴ δίκας εἰς τάχος τῶν παρόντων αἰτίαι ἀπήτησιν.

312. Φέρ' εἶπέ] ἐπὶ θρασυτέρῳ λόγῳ ἢ Ἠλέκτρα κίχρηται, ὁ χορὸς βεβῶτος περὶ Ὀρέσκη πυθέσθαι, ἔρωτᾶ εἰ πάρεσιν Αἰγίσθου.

Ib. Φέρ' εἶπέ] ἐδεδίει ὁ χορὸς Ἠλέκτρα συνῶν, μὴ παρ' Αἰγίσθου γνωσθῆς κακόν τι πάθη.

314. Ἡ κάρτα] ἐν ἦθι, ὡς πολλῆ γὰρ εἶ.

Ib. Μὴ δόκει] ἀντὶ τῆ ἡγ' δαιμονίας ἀφορέταιται τὰ το πρὸς τὴν χήρῳσιν Κλυταιμνήστρας τῆ

- Θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει. 315
- ΧΟΡ. Ἡ καὶ ἐγὼ θαρσῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
Τὲς σὺς ἰκοίμην, εἶπερ ᾧδε ταῦτ' ἔχει.
- ΗΛΕ. Ὡς νῦν ἀπόντος, ἰσόρει τί σοι φίλον.
- ΧΟΡ. Καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ τῷ κασιγνήτῃ (τί φῆς;)
Ἠξουτος, ἢ μέλλοντος, εἰδέναι θέλω. 320
- ΗΛΕ. Φησὶν γὰρ φάσκων δ', εἰδέν ὧν λέγει ποιεῖ.
- ΧΟΡ. "Φιλεῖ γὰρ οἰχνεῖν πρᾶγμα ἀνὴρ πρᾶστων μέγα."
- ΗΛΕ. Καὶ μὴν ἐγὼγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον ἐκ ὄκνῳ.
- ΧΟΡ. "Θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις."
- ΗΛΕ. Πέποιθ'· ἐπεὶ τ' ἂν εἰ μακρὰν ἔζων ἐγώ. 325
- ΧΟΡ. Μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὄρω
Τὴν σὴν ὀμαιμον, ἐκ πατρὸς ταυτῶ φύσιν,
Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
Φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

τι δὲ ἔργασθαι ἐξῆς, περιπαθεῖς μὲν πρὸς τὴν
μέτρα, χρήσιμοι δὲ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

315. Θυραῖον οἰχνεῖν] νόμι δὲ τῆτο, εἰ μὲν
βέβαιον ἴσμεν Ἀττικόν· εἰ γὰρ μόνον ἢ θυ-
ραῖα, ἀλλὰ καὶ ἢ θυραῖος, ὡςπερ ἢ θεῶ καὶ
ἢ θεῶν· εἰ δὲ βέβαιον καὶ ἐπιρρημα.

Ib. Θυραῖον οἰχνεῖν] ἀντὶ τῷ θυραῖον δια-
τρεῖν. Θυραῖος ἀντὶ τῷ θυραῖα, καὶ βρα-
δαῖος ἀντὶ τῷ βραδαῖα, καὶ βίαιος ἀντὶ τῷ
βία, καὶ ὅσα εἰς οὐ ἀρσενικά ἀντὶ θυραῖον
λέγεται εἰς αὐτὸν, Ἀττικά εἰσι. Χρύ-
σιος δὲ ἀντὶ τῷ χρυσῷ, καὶ κλυτός ἀντὶ τῷ
κλυτῷ, καὶ ὅσα εἰς οὐ ἀρσενικά ἀντὶ θυραῖον
λέγεται εἰς αὐτὸν, ποιητικά.

316. Ἡ καὶ ἐγὼ] ὄντως, εἰ ταῦτα ἔτι
ἔχῃ, καὶ ἐγὼ ἂν θαρσῦσα μᾶλλον ἀφικί-
μῃ εἰς τὸς σὺς λόγους.

318. Ἰσορεῖ] ἰσώτα· ἰσορεῖν, τὸ διέρχουσαι
τύπῃ παρα ταῖς κοινοῖς, παρα δὲ τοῖς ποιη-
ταῖς, τὸ ἐρωτᾶν.

319. Τῷ κασιγνήτῃ, τί φῆς] λέπει ἢ περὶ.

Ib. Καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ κα-
σιγνήτε ἔξῃ τὸ ἴσμεν, ἀλλὰ χωρὶς τῆτο
εἰπάσαι· εἰ καὶ τινα ἀσάφια ἔχῃ· ὡς γὰρ

ὀφείλων εἰπεῖν, εἰδέναι θέλω, ἢ καθήκοντος
ἀφίξεται ἢ μιν, τῷ τί φῆς διὰ μίση λαμ-
βανόμενος· εἰ δὲ ἐπλάγισαι πρὸς γυνικὴν ἢ πρὸς
τὸ μέλλοντος σιπτιόν πρὸς δὲ τὸ ἐρωτᾶ τῆ
σύνταξιν ποιητικόν, ὡςπερ πρῶτον ἰσοῖς πρὸς
τὸ εἰδέναι θέλω.

320. Μέλλοντος] βραδύνοτος.

322. Φιλεῖ γὰρ οἰχνεῖν] δύναται τὸ οἰχνεῖν
Ὀμπρικός εἰρησθαι ἀντὶ τῷ φοβῆσθαι·

"Ὀκνεῖν δ' ἵππων ἐπιβαίνουσαν ἀκιδαν."

Ib. Πρᾶστων] ἐπιχειρῶν πράττειν.

324. Πέφυκεν ἐσθλός] ἦγεν, ἀγαθὸς ὑπάρ-
χει, ὡςπερ ἐπαρεῖν, τετέστι, βοηθεῖν τοῖς φίλοις·

325. Ἐπεὶ τ' ἂν] ἐπεὶ ται ἂν.

326. Ὡς δόμων ὄρω τὴν σὴν ὀμαιμον] ἔχ-
ως τῆς χρυσόθεμιδος τάναντία φρονύσης τῆ
Ἡλέκτρα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὄρωσιν ἐναγίσματα
βασάζουσαν, τῆτο πρῶτον πυθίσθαι βελόμε-
ναι, καλύουσαι αὐτὴν τῶν ἐξῆς λόγων.

327. Φύσιν] κατὰ φύσιν, ἢτοι φύσει, καὶ
εἰ θέσω τῷ γνησίῃ ἐναντίον ὁ μὴ φυσικός (ἢ
φυσικός), ὁ λεγόμενος κόπιλος· τῷ δὲ φύσει
υἱῷ, ὁ θέσει, ἦγεν ὁ υἱοθετῆμενος.

- ΧΡΥ. Τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις 330
 Ἐλθῆσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
 Κεῖδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις,
 "Θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά."
 Καίτοι τοσῶτόν γ' οἶδα κάμαυτήν, ὅτι
 Ἄλγῳ ἔπι τοῖς παρῶσιν ὥστ' ἂν, εἰ σθένος 335
 λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
 "Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ."
 Καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
 Τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βέλομαι ποιεῖν
 Καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, ἔχῃ ἢ γὼ λέγω, 340
 Ἄλλ' ἢ σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 Ζῆν, τῶν κρατέντων ἐςὶ πάντ' ἀκυσία.
- ΗΛΕ. Δεινόν γέ σ' ἔσαν πατρός, ἔ σὺ παῖς ἔφυς,
 Κεῖνε λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτέσης μέλειν.
 Ἄπαντα γάρ σοι τὰμὰ νεθετήματα, 345
 Κεῖνης διδακτὰ, κεῖδ' ἐκ σαυτῆς λέγεις.

330. Τίν' αὖ σὺ τήνδε] ἀφιξίς Χρυσόθεμι-
 δες, καὶ συμβεβηλὴ πρὸς τὴν ἀδελφὴν.

Ib. Τίν' αὖ σὺ τήνδε] τὸ ἐξῆς, τίνα φά-
 τιν φωνεῖς; ἐπιτίθει δὲ τοῖς ἀγρίοις ἤθεσιν
 ἀντιπαρατάττει πρᾶα, καθάπερ νῦν τῇ Ἡ-
 λέκτρῃ Χρυσόθεμιν συνίζωζε, καὶ τῇ Ἀντι-
 γόνη τὴν Ἰσμήνην, ἔνθα τῷ διαποικίλλειν ταῖς
 ἀντιρήσεις τὰ δράματα.

334. Καίτοι τοσῶτόν γ' οἶδα] ὡς εἰ ἔλεγεν,
 οἶδα ὅτι καὶ αὐτὴ ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς παρῶσιν.

335. "Ὡστ' ἂν, εἰ σθένος]" τρία γὰρ παρα-
 κολυθῶσιν εἰς τὸ γενέσθαι τι, βέλους, δύνα-
 μεις, καὶ ἐπισίμην.

337. Ὑφειμένη δοκεῖ] μὴ ὅλον τὸ ἴσιον ἀ-
 θαπτασάση. Ἀντὶ τῷ, δοκεῖ μοι ταπεινῶς
 διαλέγειν καὶ ὑπικίως. μεταφορικῶς δὲ λέ-
 γεται ἀπὸ τῶν πλείοντων, οἱ πρὸς τὴν βίαν
 πάντων ἀνέμων ἐκ ἀντίσχυοντες ὑφίαισι τῶν ἰσίων.
 Εἰς τὸ αὐτὸ, ὑφίαισι τὸ ἴσιον, οἷον συφέλλειν
 τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἀντικρυς μάχεσθαι· οἷον
 εἰ προαιρήσει χρωῖμαι.

338. Πημαίνειν δὲ μή] ἦεν βλάπτειν
 αὐτὴς. Καὶ γὰρ αὐτὴ δοκεῖ πᾶσιν ἀλόγως
 ἀνανακτῶσα, μὴ δυναμένη βλάψαι αὐτὰς,
 πρὸς ἃς ἀνανακτεῖ.

339. Τοιαῦτα δ' ἦεν ἔ μόνον ἐγὼ βέλο-
 μαί, ἀλλὰ καὶ σὲ βέλομαι ποιεῖν τοιαῦτα.

340. Τὸ μὲν δίκαιον] ὁ νόμος τί ὕψους τῆς
 δικαιοσύνης, εἴτε διὰ ταύτην τοῖς δεινοῖς περι-
 πείη;

342. Ἀκυσία] Ἀττικῶς, ἀντὶ τῷ ἀκυσίον-
 τετίσειν, ἀξίον ἔσιν ὑπακείναι κατὰ πάντα τῶν
 ἀρχόντων.

344. Μέλειν] φροντίζων.

345. Ἄπαντα γάρ σοι] ταῦτα ὅσα ἔστι
 τὰ ἐπὶ τῇ Ἀρτιγόνη, ὅσα τῇ Ἰσμήνῃ λοι-
 πορεῖ, καὶ φησὶν αὐτῇ τὰ Κρίοντος φρονῶν.

Ib. Ταμὰ νεθετήματα] οἷον, ἃ εἶπε ἐμὴ
 νεθετῶσα.

346. Κεῖνης διδακτὰ] μὴ λάβης εἰς τὸ
 ἠκεῖνος ἐξῶθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ὡς περὶ φάμεν, ἐρῶ-
 μετὸς ἔστιν ἔ δύναι τὸ δύναι, οἷον Ἀλλκιδιάδης
 Σακράτης

Ἐπεὶ θ' ἐλῆ γε θάτερον*, ἢ φρονεῖν κακῶς,
 Ἡ τῶν φίλων φρονῆσα μὴ μνήμην ἔχειν
 Ἦτις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
 Σθένος, τὸ τέτων μῖσος ἐκδείξειαι ἄν' 350
 Ἐμῶ δὲ πατρὶ πάντα τιμωραμένης,
 Οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
 Οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
 Ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμῶ, τί μοι
 Κέρδος γένοιτ' ἄν τῶνδε ληξάσῃ γόνων. 355
 Οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ', ἐπαρκέντως δέ μοι.
 Λυπῶ δὲ τέτυς, ὥστε τῷ τεθνηκότι
 Τιμὰς προσάπτειν, εἴτις ἔς' ἐκεῖ χάρις.
 Σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισῆσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
 Ἐργῷ δὲ τοῖς φονεῦσι τῆ πατρὸς ξύνει. 360
 Ἐγὼ μὲν ἔν' ἐκ ἄν ποτ', ἐδ' εἴ μοι τὰ σα
 Μέλλοι τίς οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἴσι νῦν χλιδαῶς,
 Τέτοις ὑπεικάθοιμι σοὶ δὲ πλεσσία
 Τράπεζα κείσθω, καὶ περιρρέιτω βίος.

* ALD. TURN. in marg. θάτερ'.

Σαφέστερ' ἔγω καὶ τῆτο, διδακτὰ κείνης, ἀπὶ τῆ ἐκείνης διδάγματα καὶ μαθήσεις.

347. Ἐπί θ' ἐλῆ γε] ὁμολόγησον σαυτὴν ἢ φροῦν κακῶς, προσθεμένην τοῖς ἰσθροῖς, ἢ φρονῆσαι, τῶν φιλάτων ἀμνημονεῖν οἶον, θά- τηά σε δὴ ὁμολογήσαι, ἢ ὅτι κακῶς φρονεῖς, ἢ ὅτι ἐκῶσα ἀμαρτάνεις καὶ παρορᾷς. Τὸ δὲ θάτερον ἀπὸ τῆ θάτερον, Ἀττικῶς εἴρηται. Τὸ δὲ ἐπιθ' ἐλῆ γε, ἀπὸ τῆ, εἰ δὲ μή τοι, ἰαλεῖαι θάτερον.

351. Πάντα τιμωραμένης] εἴρηται ἢ μό- νη ἰμνητικῶς τιμωρῶ τὸ κολάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ βοηθῶ καὶ ἢ μόνον τιμωρῆμαι πα- τριαῶς τὸ βοηθῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ κολάζω, ὡς καὶ πᾶς τις, ἰξετάζων εὐρήσει.

352. Τήν τε δρῶσαν] ἀπὸ τῆ ἐμέ.

352. Ἐστρέψω] ἢ ἐκ ἀπὸ τῆ ἀποτρέψω

ἐκτρέπειν, τὸ παρακλίειν τῆς ἐδ' καὶ ἐκ- τροπή, ὅταν τις ἢ βαδίζω ἐδὸν ἀφίει, ἐτίτραν βαδίση.

353. Οὐ ταῦτα πρὸς] Ἦγυν, πρὸς τῶ εἶναι σὲ κακὴν, ὑπάρχεις καὶ δειλή. Κακὴ μὲν, ὅτι ἢ τιμὰς τὸν πατέρα. Δειλή δὲ, ὅτι φοβῆ τῆς κτανόντας τὸν πατέρα.

356. Κακῶς μὲν, οἶδ'] κακῶς μὲν ζῶ, ἀλλ' ὑπὲρ τῆ λυπῆν τῆς ἰσθρὸς τῆτο πράττω' ἢ γὰρ ἐφίεμαι τρυφερώτερον ζῆν.

357. Λυπῶ δὲ τέτυς] διὰ τὸ τιμᾶν τὸν πατέρα.

362. Χλιδαῶς] Χλιδῆ ἰτυμολογῆται, ἀπὸ τῆ χαλᾶν τὴν ἰδῆαν ἢ γὰρ τρυφῆ χαλᾶ τὴν ἰδῆαν καὶ χαυνοῖ, καὶ ἀχραιοῖ.

364. Περιρρέιτω] Ἦγυν, πανταχόθεν εὐπο- ρία ἔχίτω.

365. Ἐμοὶ

- Ἔμοι γὰρ ἔσω τούμῃ μὴ λυπεῖν μόνον 365
 Βόσκημαί τῆς σῆς δ' ἔκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
 Οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων δ' ἔσαι νῦν δ' ἐξὸν πατρός
 Πάντων ἀρίστε παιδα κεκληῆσθαι, καλῆ
 Τῆς μητρός· ἔτω γὰρ φανῆ πλείοις κακῆ,
 Θανόντα πατέρα καὶ φίλος προδῶσα σῆς. 370
- ΧΟΡ. Μηδὲν πρὸς ὄργην, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις
 Ἔνεσιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
 Τοῖς τῆςδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὐτῆ πάλιν.
- ΧΡΥ. Ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
 Τῶν τῆςδε μύθων· ἐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ, 375
 Εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
 Ἦκεσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.
- ΗΛΕ. Φέρ' εἶπέ δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ
 Μειζόν τι λέξεις, ἔκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.
- ΧΡΥ. Ἄλλ' ἐξερῶ τοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ 380
 Μέλλεσι γὰρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξοις γόων,
 Ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἠλίε

365. Ἔμοι γὰρ ἔσω] ἐμοὶ (φρον) ἔσω τροφή ἢ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἀρμόζουσα, καὶ τὴν πείνην ἀπειλαίνουσα· ἐγὼ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφῆς, ἀφ' ἧς ἡδονὴν σχίσω. Ἡ ἔσας, τῆτο μόνον ἐμὲ βόσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτὴν, εἰ τοῖς φρονῶσι τῷ πατρὸς πείθεσθαι ἀναγκασθήσομαι.

367. Οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων] ἐδ' σὺ, εἰ ἐσώφρονας, ἀβροῶς ἔζης, ἡμελικυῖα τῷ πατρὸς.

Ib. Νῦν δ' ἐξὸν] ἀδείας ἔσας· τὸ ἐξὸν, τὸ παρὸν, τὸ ἐνὸν, καὶ ὅσα ἄλλα ἐδέτερα μεταχικά, ἐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσι, ὅτε πλαγιασμὸν ἢ σύνταξις ἀπαιτεῖ.

368. Καλῆ] ἀντὶ τῆ κλήθης, λέγω, ὀνομάζω.

371. Μηδὲν πρὸς ὄργην] ἀντὶ τῆ ὀργίως. Καὶ πρὸς βίαν, ἀντὶ τῆ βιαιῶς καὶ πρὸς εὐσίβειαν, ἀντὶ τῆ ὑπερβῶς καὶ πρὸς ἀλήθειαν.

ἀντὶ τῆ ἀληθείας, καὶ πολλὰ ἔτιραι λέγεται ἕσας ἀντὶ ἐπιρήματος.

372. Εἰ σὺ μὲν μάθοις] εἰ συγκρίσῃτε τὸς τρόπους, εἰ ἂν ἔχοι· ἢ μὲν γὰρ, αὐστηρά ἢ δὲ, ἀσιμῆται.

374. Ἦθάς εἰμι] ἀντὶ τῆ ἐν συνηθείᾳ εἰμί. Ἔθος ἢ συνήθεια, ἦθος δὲ ὁ τρόπος· ἐνταῦθα ἂν ἠθάς ἀφαιλεν ἴσται διὰ δὲ τὸ μέτρον ἔτε· τὸ ἠθάς ἀπὸ τῆ ἠθος, ἐπὶ πλησιάζει τὸ ἠθος καὶ τὸ ἦθος.

375. Τῶν τῆςδε μύθων] τῶν παρὰ ταύτης λεγομένων μύθων.

377. Μακρῶν] μεγάλων, ἢ πολυχρονίων.

Ib. Σχήσει] ἐφέξει, καλύσει.

Ib. Γόων] γράφεται καὶ λόγων.

382. Ἐνταῦθα πέμψει] ἐκείσιν τὸ ἐνταῦθα νοῦται ἐν πρώτῳ προσώπῳ ἦσαν ἐνταῦθα ἐνθα εἰμί ἐγώ· τὸ αὐτῶ, ἐν δευτέρῳ αἶον αὐτῶ ἐνθα

Φέγγος προσόψει ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεί
 Στέγη, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
 Πρὸς ταῦτα φράζε, καί με μήποθ' ὕσερον
 Παῦσα μέμψη· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

385

ΗΛΕ. Ἦ ταῦτα δὴ μοι καὶ βεβέλευνται ποιεῖν;

ΧΡΥ. Μάλισθ' ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλη.

ΗΛΕ. Ἄλλ' ἐξέκοιτο τῆδέ γ' ἔνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡΥ. Τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

390

ΗΛΕ. Ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

ΧΡΥ. Ὅπως πάθης τὶ χρεῖμα; πῶς ποτ' εἴ φρευῶν;

ΗΛΕ. Ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.

ΧΡΥ. Βίε δὲ τῆ παρόντος ἔ μνεῖαν ἔχεις;

ΗΛΕ. Καλὸς γὰρ οὐμὸς βίотος, ὥστε θαυμάσαι.

395

ΧΡΥ. Ἄλλ' ἦν ἂν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίσασο.

ΗΛΕ. Μὴ μ' ἐκδίδασκει τοῖς φίλοις εἶναι κακὴν.

ΧΡΥ. Ἄλλ' ἔ διδάσκω· τοῖς κρατῆσι δ' εἰκάθειν.

ΗΛΕ. Σὺ ταῦτα θώπευ' ἐκ ἐμῆς τρόπης λέγεις.

ΧΡΥ. Καλόν γε μέντοι μὴ ἔ ἀβελίας πεσεῖν.

400

ἴθθα εἰ σὺ τὸ ἐκεῖ, ἐν τρίτῳ, οἷον ἐκεῖ ἔνθα
 ἐστὶν ἐκείνος· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῶ ἐκείσε λέγι-
 ται, τὸ ἐπιφῆμα ἀντὶ τῶ ἐπιφῆματος.

383. Κατηρεφεί] Ἦγεν, ἐν σκοτεινῇ φυλακῇ.
 ἴθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ὅτε ἤθελον ἀπολί-
 σαι τιτᾶ, καὶ μὴ μεισθῆναι τῆ αὐτῆ αἵμα-
 τι, ἐν φυλακῇ σκοτεινῇ ἴθαλον ἐκεῖνον, καὶ ἐκεῖ
 ἴθασκε, λέγοντες ἔ παρ' ἡμῶν ἴφουθ'.

384. Τμύσις] θρηνησῆς ὕμνος κυρίας ἢ
 ἕως Στέν αὐτῆ· παρὰ δὲ ποιηταῖς ἀπλῶς ἢ
 αὐτῆ, ἕως ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας (ἀφ' ἧ λέ-
 γεται ὕμνοπέλος παρ' αὐτοῖς, ταύτην τῶ
 αἰδοπέλος) ἕως μέλους θρηνησῆς, καθ' ὃ λέ-
 γεται ἐνταῦθα τὸ ὑμνήσεις.

386. Νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν] ἦγεν πρὸ
 τῆς πῆρας κάλλισόν ἐστι νῦν λαμβάνειν, ὡπως
 ταῦται ἐκφύγη. Οἱ δὲ τὸ ἐγκαλῶ ἀντὶ τῶ
 λέγει φάσκοντες, ἐκ οἴδα εἰ τὸ παράπαν με-
 τίχουσι νῦν.

387. Ἦ ταῦτα δὴ μοι] ἄρα δὴ μοι καὶ

βεβέλευνται, ἦγεν ἢκ ἠπέλειαν μόνον ταῦτα
 ἀλλ' ἦδη καὶ βελῆ κυρῶσαν.

389. Ἄλλ' ἐξέκοιτο] ἀρμόζει μάλιστα τῶ
 πρόσωπον Ἠλέκτρας τῆ Ἀντιγόης.

393. Ἀφ' ὑμῶν] πᾶν θυμικῶς καὶ τὴν
 ἀδελφὴν αὐτῆς συγκαταλέγει ὡς τὰ αὐτῶν
 αἰρεμένην.

395. Καλὸς γὰρ] εἰρωνεύεται ἐν ἦθει.

Ἰβ. Ὅστε θαυμάσαι] ἀντὶ τῶ ἀγαπήσαι
 βίῳν αὐτὸν δηλονότι τὸν βίотον. Θαυμάζει
 τις ἀρετὴν, ἀντὶ τῶ ἀγαπᾶ ἐργάζεσθαι ἀρε-
 τὴν, καὶ θαυμάζει λόγος, ἀντὶ τῶ ἀγαπᾶ
 κτᾶσθαι λόγος· κατὰ τῶτο λέγεται κἀνταῦθα
 τὸ θαυμάσαι ἦγεν, καλὸς γὰρ ὁ ἐμὸς βίотος,
 ὥστε θαυμάσαι αὐτὸν δηλονότι.

398. Ἄλλ' ἔ διδάσκω] ἀλλ' ἔ διδάσκω
 κακὴν εἶναι τοῖς φίλοις, διδάσκω δὲ εἰκεν τοῖς
 ἄρχουσιν.

400. Ἀβελίας] ἐξ αἰτίας τῆς κακοβελίας
 ἦγεν διὰ κακοβελίαν.

ΗΛΕ. Πεσέμεθ', εἰ χρῆ, πατρὶ τιμωρέμεναι.

ΧΡΥ. Πατὴρ δὲ τέτων (οἶδα) συγγνώμην ἔχει.

ΗΛΕ. Ταῦτ' ἐς τὰ πη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡΥ. Σὺ δ' ἔχι πείσῃ, καὶ συναινέσεις ἐμοί;

ΗΛΕ. Οὐ δῆταί μῃπω νῦ τοσονδ' εἶην κενή. 405

ΧΡΥ. Χωρήσομαί τ' ἄρ' οἷπερ ἐσάλην ὁδῶ.

ΗΛΕ. Ποῖ δ' ἐμπορεύῃ* ; τῷ φέρεις † ταῦτ' ἐμπυρα ;

ΧΡΥ. Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χοάς.

ΗΛΕ. Πῶς εἶπας ; ἢ τῷ δυσμενεσάτω βροτῶν ;

ΧΡΥ. Ὅν ἔκταν' αὐτῇ τέτο γὰρ λέξαι θέλεις. 410

ΗΛΕ. Ἐκ τῶ φίλων πεισθεῖσα ; τῷ τῆτ' ἤρσεν ;

ΧΡΥ. Ἐκ δειματός τε νυκτέρας, δοκεῖν ἐμοί.

ΗΛΕ. ὦ θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ΧΡΥ. Ἐχεις τὶ θάρσος τῶδε τῆ τάρβας πέρι ;

ΗΛΕ. Εἴ μοι λόγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε. 415

* ALD. TURN. in marg. ἐμπορεύη. † ALD. ποῖ φέρεις.

401. Πατρὶ τιμωρέμενοι] ἀπορῶσιν ἐνταῦθα πᾶς γυνὴ ἦσα, τιμωρέμενοι εἶπεν, ὅπερ ἐστὶν ἀρσινικόν. Καὶ φαίνεται ὅτι πρὸς τὸ ὑμῖς τέτο ἔφερον.

402. Πατὴρ δὲ τέτων] οἶδα ὅτι ὁ πατὴρ ἔμεκα τέτων συγγνώμην ἔχει ἡμῖν δηλονότι.

403. Πρὸς κακῶν] Ἄντι τῶ, κακῶν ἀνθρώπων ἐστὶν ἴδιον δηλονότι, ἐπαινέσαι ταῦτα τὰ ἔπη, ἦγον, κακοὶ ταῦτα ἐπαινέσονται.

Ib. Οὐ δῆτα] ἀντι τῶ, μηδαμῶς ἦγον, εἶθε μηδαμῶς εἶην κενή, ἦτοι λειπομένη νῦ, τῶτ' ἐστὶν γνώσιως, κατὰ τοσούτων.

405. Νῦ κενή] ἀντι τῶ συνήσεως κῆφῃ.

406. Οἷπερ ἐσάλην ὁδῶ] καὶ τὸ οἷ μόνον ἱκανόν ἐστιν οἷον πορεύσομαι οἷ ἀπεσάλην ἐπιπὶ δὲ ὁδὸς ἄγω ἐκείσε ὅποι ἀπεσάλην, λέγει οἷ τῆς ὁδῶ. Ἐσάλην, ἀντι τῶ ἀπεσάλην, σέλλομαι ἀντι τῶ πορεύσομαι ἀποσέλλομαι δὲ ὑφ' ἐτέρου, ἀντι τῶ πέμπομαι.

407. Ποῖ δ' ἐμπορεύῃ] καλῶς εἶπε τὸ ἐμπορεύῃ ὡς περ γὰρ οἱ ἐμποροὶ κέρδους ἔμεκα φέρων ταύτην τὴν τέχνην μετῴσασιν ἔτω καὶ ἡ

Χρυσόθεμις πρὸς Ἀγαμέμνονα τὴν θυσιάν ἔφερον, κέρδος τῇ μητρὶ καὶ βοήθειαν ἐνταῦθα πραγματωμένη. Οἱ δὲ λέγοντες τὸ ἐμπορεύῃ ἀντι τῶ πορεύῃ, ἐκλαμβάνοντες τὸ ἐν ἀργῶν ἀμαθείς. Καταχρηστικῶς δὲ εἶπε τὸ ἐμπυρα ἐμπυρα γὰρ κυρίως τὰ διὰ πυρὸς γινόμενα.

408. Τυμβεύσαι] σπῆσαι τῷ τύμβῳ.

411. Ἐκ τῶ φίλων] ἀντι τῶ, ἐκ παρακινήσεως τινὸς ἀπὸ τῶν φίλων.

412. Δοκεῖν ἐμοί] ἦγον, κατὰ τὸ δοκεῖν ἐμοί δοκεῖν γὰρ δοκεῖν οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι ἢ δοκεῖν ὡς πλέον πλεῖν, δῖον δῖον.

413. Συγγένεσθέ] συμμαχήσατε· συνηγήσατε· συμπράξατε ἡμῖν κἄν νῦν· ἀκίσσασα δὲ ὅτι ἐν τοῖς ὀνείροις δείγματα τινα τῇ Κλυταιμνήστρῃ γέγονε, θαρσεῖ, καὶ ἐπικαλεῖται τὰς θεάς, εἰ καὶ μὴ πρότερον, κἄν νῦν παριστάται.

Ib. ὦ θεοὶ] Ἀκίσσασα ἡ Ἥλέκτρα ὅτι ἐν τοῖς ὀνείροις γέγονασιν τῇ Κλυταιμνήστρῃ δειγματα, θαρσεῖ, καὶ ἐπικαλεῖται τὰς θεάς.

415. Τὴν ὄψιν] ἦγον ὁ εἶδεν. Ὀψις, τὸ θεῶν ἦεν, καὶ ἡ βραχίονη δύναμις, καὶ τὸ πρόσωπον.

ΧΡΥ. Ἄλλ' ἐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν * φράσαι.

ΗΛΕ. Λέγ' ἀλλὰ τῆτο "πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
"Ἐσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτῆς."

ΧΡΥ. Λόγος τίς αὐτήν ἐσιν εἰσιδεῖν πατρὸς

Τῆ σῆ τε κα̃μῆ δευτέραν ὀμιλίαν, 420

Ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέσιον

Πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὐφόρει ποτὲ

Αὐτὸς, ταυῦν δ' Αἰγισθος· ἔκ τε τῆδ' ἄνω

Βλασεῖν βρύοντα θαλλόν, ᾧ κατάσκιον

Πᾶσαν γένεσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα. 425

Τοιαῦτά τε παρόντος, ἠνίχ' ἠλίω

* TURN. in marg. σμικρῶ.

416. Πλὴν ἐπὶ σμικρὸν] ἀντὶ τῆ πλὴν δι' ἰδέσθαι.

417. Λέγ' ἀλλὰ τῆτο] λέγει καὶ τῆτο.

Ib. Πολλά τοι] ἀντὶ τῆ καταπολῦ, ἐπιρ-
ματικῶς. Ἐσφίλαν ἄττικόν, ὡς καὶ τὸ πρό-
την ἀντὶ τῆ πότμον.

418. Ἐσφηλαν] ἐσφαλαν σφαλῆσαι ἰποῖνσαν.

419. Λόγος τίς] λόγος τίς ἐσιν εἰς αὐτὴν
ματέρα ἡμῶν, λέγει ἰδέσθαι δευτέραν ὀμιλίαν τῶ
σῆ καὶ ἐμῆ πατρὸς, ἐλθόντος εἰς τὴν ζωὴν.
Ἐτα εἶδε τὸν πατέρα ἡμῶν τῆτον ἐφέσιον λά-
βοντα τὸ σκῆπτρον, ὅπως ἐφέρε ποτε αὐτὸς, ὅτε
ἴξε, ταυῦν δὲ φέρει ὁ Αἰγισθος, πῆξαι. Καὶ ἐκ
τῆδε τῆ σκῆπτρου ἄνω, εἶδε ἀναβλαστῆσαι βρύοντα
θαλλόν, ᾧ, ἀντὶ τῆ, δι' ἔ, εἶδε γενέσθαι κατά-
σκιον πᾶσαν τῶν χθόνα τῶν Μυκηναίων· ἐσίον
ὅτι τὸ ἐφέσιον ἀρμόζει καὶ μετὰ τῆ Ἄγα-
μέμνονος, ἴνα ἦ, τὸν δὲ ὄντα ἐφέσιον ἀρμόζει
καὶ μετὰ τῆ σκῆπτρου. ἴνα ἦ, εἶτα τόνδ' ἐ
τὸν πατέρα ἡμῶν λαβόντα τὸ ἐφέσιον σκῆπ-
τρον. Ἦγεν τὸ πατρικόν ἔπιρ ὁ Ζεὺς δι-
δάσκει τῆ οἰκίᾳ ἡμῶν ἰκαλαί.

420. Δευτέραν ὀμιλίαν] ὡς αὐθις αὐτῆ ἀνα-
ξισαντος, καὶ προσομιλήσαντος. Ὀμιλία δὲ,
ἐπὶ τῶν ἐνεμίμων κοινωνία, ἐπὶ τῶν συμμε-
τηγόντων τινός· ἐπὶ δὲ ἡ ἔνωσις καὶ διὰ λό-
γον γίνεται, καὶ διὰ μίξεως ἀφροδισίων, καὶ
δι' ἑτέρων, λέγεται ἡ ὀμιλία καὶ ἐπὶ συνη-

σίας καὶ ἐπὶ διαλέξεως. Ὀμιλίᾳ γὰρ τις τιπὶ,
ἦγεν διαλέγεται· καὶ ὀμιλεῖ βιβλίω. Ἄντὶ τῆ
εἰς λόγους ἔρχεται. Λόγους γὰρ τὸ βιβλίον ἐμ-
περιέχει· ὀμιλεῖ δὲ θανάτῳ, ἀντὶ τῆ ἐνέται·
καὶ ὀμιλεῖ συμφοραῖς, ἀντὶ τῆ ἐνέται καὶ
συγκρίνεται· κοινωνοῦσι δὲ τινος, ἢ μεταδιδόν-
τες ἀλλήλοις καὶ μεταλαμβάνοντες παρ' ἀλ-
λῶν φιλίας, ἢ γνώσεως, ἢ τινος τοιούτου τῶν
παρ' αὐτοῖς, ἢ ἑτέρου τινός· ἐξω αὐτῶν συμ-
μετιχόντες, ὅσον τραπέζης, ἢ χωρίων ἢ τοιού-
των τινῶν.

421. Ἐφέσιον] ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον
τακτίσιν ἐπ' οἶκον. Ἐφέσιος, ὁ οἰκῶν ἐν ἀλ-
λοτρῆ οἰκίᾳ· ὡς παρ' Ὀμήρω·

"Ἄλλ' ἐμὶ τὸν δύστηνον ἐφέσιον ἦγαγε δαί-
μων."

Καὶ ὁ ἔχων οἰκίαν, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ, Τρῶας
μὲν λέξασθε ἐφέσιον ὅσοι ἴασιν· ἐφέσιος ἀ-
πλως καὶ ὁ ἐν οἰκίᾳ ὢν, ὡς ἐνταῦθα· ὀμέσιος
δὲ καὶ συνέσιος, ὁ ἐν μιᾷ οἰκίᾳ μὲθ' ἑτέρου ὢν.

424. Θαλλόν] θαλλός καὶ θύρσος τὸ αὐτό·
ἔσι δὲ ὁ ἀπαλὸς κλάδος.

426. Ἠνίχ' ἠλίω] τοῖς γὰρ παλαίοις ἔθος
ἦν, ἀποτροπιαζομένους τῶ ἠλίω διηγῆσθαι τὰ
ὀνείρατα.

Ib. Ἠλίω] ἀντὶ τῆ ἡμέρας· Ἠκκσα (φασί)
τῆ ὀπῆρ ἡνίκα ἡμέρας γενόμενης διηγῆσθαι
αὐτό τινος, καὶ κείνος ἡμῶν.

- Δείκνυσι τούναρ, ἔκλυον ἐξηγημένε·
 Πλείω δὲ τέτων ἔκάτοιδα, πλὴν ὅτι
 Πέμπει με κείνη τῷδε τῷ φόβῳ χάριν.
 Πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν, 430
 Ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβελία πεσεῖν·
 Εἰ γὰρ μ' ἀπώσῃ, σὺν κακῷ μέτει πάλιν.
 ΗΛΕ. Ἄλλ', ὦ φίλη, τέτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν,
 Τύμβῳ προσάψης μηδέν· ἔ γάρ σοι θέμις,
 Οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰσάναι 435
 Κτερίσματ', ἐδὲ λυτρὰ προσφέρειν πατρί·
 Ἄλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
 Κρύψόν νιν, ἔνθα μὴ ποτ' εἰς εὐνήν πατρὸς
 Τέτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνη,
 Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω. 440
 Ἀρχὴν γὰρ, εἰ μὴ τλημονεσάτη γυνή

1b. Ἡνίχ' ἄλλο] ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅπότε καθ' ἕνα ἄναρ διὸν θιάσαιντο, ἀμα πρὸς τὸν ἕλιον λέγειν, ἢ, ἐπειδὴ ἐναντίος ὄτες ἐστὶ τῆ νυκτί, ἀποτροπὴν ἐργάζονται τότε.

427. Ἐξηγημένε] ἀντὶ τῷ διηγημένε· ἐρμηνεία, συθίτικη λέξις δηλοῦσα τι, καὶ ἡ τῶν τυχόντων διασάφεισι. Ἐξηγήσεις δὲ, διατάφαισι· θιάων· διήγησις δὲ, ἡ ἀπλῶς ἀφήγησις.

432. Εἰ γὰρ μ' ἀπώσῃ] εἰ γὰρ νῦν (φροσι) διομήνην σε ἀπώσῃ με, κακῆ σοι τινὸς γενόμενα μετὰ ταῦτα, αὐτὴ μετελεύσῃ με, καὶ ἀξιώσεις μετὰ σε γενέσθαι. Ἄλλως· μέτει, ἀντὶ τῆ κολακείας. Μιτέρομαι, τὸ ὑπέροχομαι, καὶ κολακεύω, καὶ τὸ κολάζω.

433. Ἄλλ', ὦ φίλη] συμβαλὴ Ἡλέκτρας πρὸς Χρυσόθεμιν, ἵνα ἀποτρέψῃ ἃ φέρι δύματα πρὸς τύμβον πατρὸς.

434. Οὐ γὰρ σοι θέμις] ἵνα μὴ ἀποτρέψῃ, εἴτι κακὸν μέλλει γενέσθαι ἀπὸ τῶν ὀνείρων· εὐνήν δὲ νῦν, τὸν τάφον. Θέμις, τὸ εὐνομοσ. τὸ δίκαιον. ὁμοῦς ἀμφότερα ἐπὶ θεῶ, δίκαιον δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων.

1b. Προσάψης μηδέν] ἀντὶ τοῦ, μὴ προσ-

άψης, ἵνα γὰρ ἀναθήσ. Κτερίσας, προσεγγίσις, καὶ προσαρτίσις.

436. Κτερίσματ'] Κτερίσματα λέγονται τὰ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς θύματα· ἔχουσι δὲ τὴν ἱτυμολογίαν, ἀπὸ τοῦ χέειν αὐτὰ κάτω τῆς ἐρσι, ἵνα γὰρ τῆς γῆς.

437. Βαθυσκαφεῖ κόνει] εἰς βάθος ἐβαρυνμένη· πρὸς μὲν τὸ βαθυσκαφεῖ κόνει ἀρμοδίας λέγεται τὸ κρύψον· πρὸς δὲ τὸ πνοαῖς εἰ δύναται ἀρμόσαι. Δεῖ ἢν συνυπακύν ἐξωθεν βῆμα κατὰ ἀναλογίαν, ἢ τὸ βῆμα, ἢ τὸ δῶς, ἢ τὸ τῶν τοιαύτων. Καὶ ἐν ἑτέροις τῶτο γίνεταί πολλοῖς, ὡς παρ' Ὀμήρῳ·

“ ἔχι ἐκείτω

“ Ἴπποι ἀεσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκκετο.”

Οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔκειντο (ἵν' ἀπὸ κοινῆς τὸ ἔκειντο λέγηται, μετεσχηματισμένοι ἀπὸ τοῦ ἔκκετο) ἀλλ' ἐξήκεισαν.

440. Κειμήλι'] Κειμήλια λέγονται, τὰ ἐναπόθετα χρήματα· Ἐχουσι δὲ τὴν ἱτυμολογίαν, ἀπὸ τῆ κῆσθαι καὶ μὴ τὸν ἕλιον φῆναι.

441. Εἰ μὴ τλημονεσάτη] καθόλου (φροσι) εἰ μὴ τολμηροτάτη πασῶν ἐτύχασεν, οὐκ ἂν ποτ'

Πασῶν ἔβλασε, τάςδε δυσμενεῖς χοάς
 Οὐκ ἂν ποθ', ὄν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέσεφε.
 Σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
 Γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
 Ὅφ' ἦς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενῆς,
 Ἐμασχαλίσθη, καὶ πὶ λυτροῖσιν κάρρα
 Κηλίδας ἐξέμαξεν· ἄρα μὴ δοκεῖς

445

παι ταῦτα ἐπραττεν ἐπὶ τιμῇ τῆ πατρός, ὅν αὐτὴ ἀπίλειν. Εἰκὸς ἔν αὐτὴν τῶτο ἐπὶ τινι λυσιτελεῖντι πράττειν ὢ μὴ ὑπεργόσης σύ.

1b. Εἰ μὴ τλημ.] Εἰ μὴ γὰρ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐγένετο τλημονεσάτη γυνὴ πασῶν γυναικῶν, οὐκ ἂν ποτε ἐκτεινὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς, ὅν ἔκτανε. Ἄλλ' ἐδὴ ἐσεφεν ἐπὶ τὰδε τῶ τάφῳ αὐτῆς τάςδε τὰς δυσμενεῖς χοάς. Ἡ ἔπειτα εἰ μὴ γὰρ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐγένετο τλημονεσάτη γυνὴ πασῶν τῶν γυναικῶν, ἦγυν ἀπὸ πάντων τῶν γυναικῶν, οὐκ ἂν ποτε ἐπέσειε, καὶ ἐπικόσμευε τῷδὲ τῷ πατρὶ ἡμῶν καὶ ἀνδρὶ αὐτῆς, τὰςδε τὰς δυσμενεῖς χοάς, ὅν τινα ἔκτανε.

444. Προσφιλῶς] τὸ αὐτῇ, ἢ πρὸς τὸ σοὶ συγκατέτοι, ἔν ἢ ἐκ παραλλήλου αὐτῇ σοὶ ἢ πρὸς τὸ γέρα, ἔπει, τὰ γέρα αὐτῆς, ἦγυν αὐτῆς· ἢ πρὸς τὸ προσφιλῶς, ἔν ἢ, προσφιλῶς αὐτῇ, ἦγυν ἀποδοκτῶς αὐτῇ, καὶ ὡς αὐτὴ βέλεται.

1b. Εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῇ] σκέψαι γὰρ εἰ σοὶ αὐτῇ δοκεῖ ὁ νέκυς δέξασθαι ἐν τοῖς τάφοις προσφιλῶς τὰςδε τὰς χοάς.

447. Ἐμασχαλίσθη] ἴθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἵνα τιὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριάξιν αὐτόν καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τίθηναι. Τῶτο δὲ ἵσταν ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς πρὸς τὴν αὐτῶν ἀμυαν, ἢν οἱ νεκροὶ τῆς ζώοντος ἀμύονται, ἔστιν αὐτοῖς ἐπιπέμποντις ἢ μῖνον δὲ ταῦτα ἵσταν, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος, δὴ ἢ ἢ σσαγῆ ἐρίπτο, ἀπέμαρτον πρὸς τὴν τῆ σφαιρέντος κεφαλῆν.

1b. Ἐμασχαλίσθη] ὑπὸ τὰς μασχάλας ἐλάττω τὰ ἄκρα, ἀντὶ τῆ ἀκρωτηριάσθη, ἢ ἐπὶ ἠθάσθη εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀκρωτηρίων ἀπομύσσειν τὰ ξίφη, ὥστε ἀποτρεπιαζόμενοι τὴ μύσσει τὸ ἐν τῷ φόνῳ κάρρα δὲ, κατὰ τὴν κεφαλὴν αὐτῶ δλονότι. Τὸ δὲ ἐξέμαξεν, ἐπὶ

τῆ Ἀγαμέμνονος, ὅς ἐμασχαλίσθη ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας. Καὶ τὸ κάρρα αὐτῶ, τὰς κηλίδας τῶτων τὰς ἐπὶ τῷ φόνῳ ἐξέμαξεν. Οὐ δὲ δὲ διαφανίαν δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸν Ὅμηρον, ἐπὶ φησὶν ἑκείνος·

“ Δειπνίσσας, ὡς τίς τε κατέκτανε βῶν ἐπὶ
 “ φάτῃ.”

Ἡρεκε γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι. Τὰ γὰρ κατὰ μέρος ἐξέσταν ἔχου ἑκάστος ὡς βέλεται πραγματεύσασθαι εἰ μὴ τὸ πᾶν βλεπτή τῆς ὑποθέσεως. Ἄλλως· εἰάθεσαν οἱ δρωῖτες ἐμφύλιον φόνον, ἀκρωτηριάξιν τῆς ἀναιρέθινας, ἐκ παντὸς μέρους τῆ σώματος ἀποταμνόμενοι, καὶ περιόπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες· διὰ τῶτων ὥστε τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρέμενοι διὰ τὸ μὴ παθεῖν ἐς ὕψιστον τὸ θεινὸν παρ' ἑκείνων. Ἐφόρον δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα ὅ καὶ μασχαλιόσθηναι ἔλεγον. Ἄλλως· ἐπὶ ταῖς καθήρεσι τῶν φονευθέντων τὰ ἄκρα ἔτιμον, καὶ περὶ τὰς μασχάλας αὐτῶν ἐκρέμαζον αὐτὰ, ἵνα (φασὶν) ἀσθενεῖς γένωντο πρὸς τὸ ἀντιτίσασθαι τὸν φόνον. Καὶ Ἀπολλώνιος·

“ Ἐξέρχματα τέμνε θανόντος, ὁ Ἰάσων τῷ
 “ Ἀψύρτῃ.”

448. Ἀρα μὴ] τὸ μὴ ἐνταῦθα παρέλκον ἔστιν ἀρκεῖ γὰρ εἰς τὴν ἔννοαν τῆ λέξε μῖνον τὸ ἄρα δοκεῖς αὐτῇ Κλυταιμνήστρῃ τῇ μητρὶ ἡμῶν φέρειν ταῦτα τὰ κτήρισματα λυτῆρια τῶ φόνῳ; Ἀποκρ. ἔν ἔστι. Ἀντὶ τῶ ἠθαμῶς.

1b. Κηλίδας ἐξέμαξεν] ἢ τῇ αὐτῶν κεφαλῇ ἀπέμασσον τῆ ξίφος τὰς κηλίδας, ἢ τῇ τῶ φονευόμενα ὥστε τὰς ἐπὶ τῷ μύσει κηλίδας ἀποτρεπόμενοι.

Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τῷ φόνε φέρειν ;
 Οὐκ ἔσιν' ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ 450
 Τεμῶσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
 Καμῆ ταλαίνης (σμικρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὅμως
 Ἄχρω) δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα,
 Καὶ ζῶμα τοῦμόν, ἔχλιδαῖς ἠσκημένον.
 Αἰτῆ δὲ προσπιτυῖσα, γῆθεν εὐμενῆ 455
 Ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθρῆς μολεῖν·
 Καὶ παῖδ' Ὀρέσην ἐξ ὑπερτέρας χερσὸς
 Ἐχθροῖσιν αὐτῆ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδῖ,
 Ὅπως τολοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις

450. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες] προοικονομικῶς ἀποσέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον ἐπὶ τὸ εὐρύν τὸν βόστρυχον Ὀρέση.

453. Ἀλιπαρῆ τρίχα] περιπαθῶς μὲν, τὸ τῆς πινίας τὸ δὲ ἀλιπαρῆ, ἀντὶ τῷ αὐχμηρῶν. Ἐν δὲ τῷ ὑπομήματι, λιπαρῆ ὁ ἔστιν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρῶμεν, ὡς εἰ ἔλεγον ἰκέτιν τρίχα.

Ib. Ἀλιπαρῆ τρίχα] τρίχες κεφαλῆ λέγεται, ἐχὶ κεφαλῆ τριχῶν· ἢ γὰρ ὡσπερ ἡμέρα ἡλίου λέγεται, καὶ τὸ ἀνάπαιον ἡλίου ἡμέρας λέγεται, ἐπεὶ διὰ τὴν ἡμέραν ὁ ἡλῖος ἐγένετο, καὶ ἔπειτα ἐστὶν ἡμέρα. ποῖε ἔν ὁ ἡλῖος τὴν ὁμίεραν γενοῦν, διὰ τῆτο καὶ λέγεται ἡλῖος ἡμέρας ἢ δὲ κεφαλῆ ποῖε μὲν τρίχας. Οὐ μὲν δ' αὐτὸ τῆτο ἐστὶν ἢ κεφαλῆ, ἦσαν διὰ τὸ ποῖε τρίχας. Οὐδ' ὁ προσηγόμενος σκοπὸς τῆς κεφαλῆς ἐστὶν ὅτος. Διὸ ἢ λέγεται ἢ κεφαλῆ τῶν τριχῶν καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ποιόντων ὅτως· ἐπὶ δὲ τῶν γινομένων διὲ σκοπῶν ἔοικεν ἔν, ἢ πάντα τὰ γινομένων ὡς γίνεται τῆτων λέγεσθαι. Ὅσον ἢ θύρα τῶ πρίονι γίνεται ἢ τῶ σκοπάρῳ. Οὐ μὲν ἢ θύρα τῶ σκοπάρῳ λέγεται, ἢ τῶ πρίονος· ἢ γὰρ αὐτὸ δι' ἑαυτῆ τὸ σκεπάρῳ ποῖε τὴν θύραν, ἢ ἢ ἢ θύρα τῶ σκεπάρῳ· ἀλλ' ὁ ἐργαζόμενος, ἄλλος ἐστὶν, ἐργαζόμενος τῶ σκεπάρῳ. Ἦσαν, ὁ τέκτων, ἢ λέγεται ἢ θύρα· λέγεται δὲ καὶ τῶ οἴκῳ. Ὅτι ἰσκα τῶ οἴκῳ γίνεται καὶ τῶ κυρτῆ τῶ οἴκῳ, ὡς διαπόζοντος. Καθὼ δὲ τὰ

λεγόμενα τῆτος, ἢ ὡς πρὸς τι λέγεται, ὡς πατρὸς υἱῶ. ἢ ὡς μέρη, ὡς ἢ χεῖρ τῶ ἀνθρώπου. ἢ ὡς δῶλα· ὡς ὁ λαὸς τῶ θεῶ. ἢ ὡς διαπόζοντα, ὡς ὁ θεὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ βασιλεὺς τῶ λαῶ. ἢ ὡς κτήματα, ὡς τὸ ἔνδυμα τῶ δαῖτος. ἢ ὡς γινομένων ὑπὸ τῆτος ὡς ἡμέρα ἡλίου. ἢ ὡς γινομένων διὰ τι, καὶ ποιῶντα ἐκείνο δι' ὃ ἐγένοντο· ὡς ἡλῖος ἡμέρας. ἢ ὡς περιέχοντα· ὡς τὸ πλῆθος, τοσούτων ἀνθρώπων ἐστὶν. ἢ ἦσαν, τοσούτους ἀνθρώπους περιέχει· ἢ ὡς περιεχόμενα, ὡς τὸσούτοι ἀνθρώποι τῆτος τῶ πλῆθος, ἦσαν, τοσούτοι περιέχονται ὑπὸ τῆτος τῶ πλῆθος. ἢ ὡς ἐπέχοντα, ὡς ὁ δρόμος ἦτος πέντε σταδίων ἐστὶ, ἦσαν, τοσούτους σταδίους ἐπέχει, ἢ ὡς ἐπικρατῶμενα, ὡς τὸσούτοι σάδιοι ἐπικρατῶνται ὑπὸ τῆτος τῶ δρόμου. Καθὼ λέγεται καὶ ὁ δαῖνα τοσούτων ἔτων. Ἦσαν τοσαῦτα ἔτη ἢ ζωῆ αὐτῶ ἐπέχει. Καὶ τὰ ἐπι τῶ δαῖτος, ἦσαν, ἢ ἐπέχεται ὑπὸ τῆτος ζωῆς αὐτῶ.

454. Καὶ ζῶμα τῆμόν] σύμφωνον τῆτος τῶ, ὡς μὲν αἰσκιῶ σὺν σολῶ· ζῶμα δὲ τῶ τῆτος ζωῆν δλοῖ, ἢ τὸ ἔνδυμα· ἵνα τῆτος σέφη τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας· δίδωσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ τῆς ταινίας.

457. Ἐξ ὑπερτέρας] ἀντὶ τῶ ἰσχυροτέρας, μετὰ δυνάμεις μείζονος.

458. Ἐπεμβῆναι] ἦσαν, λῆξ ἰπιμπηθῆσαι, καὶ ἰπιτιθῆναι.

459. Τολοιπὸν] ἦσαν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῶ χρόνῳ, τῆτος, τὸ ἔμπροσθεν.

461. Ὄμα'

Χερσὶ σέφωμεν ἢ τανῦν δωρέμεθα· 460
 Οἶμαι μὲν ἔν, οἶμαί τι κακείνω μέλον,
 Πέμψαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὄνειράτα·
 Ὅμως δ', ἀδελφῆ, σοί θ' ὑπέργησον τὰδε.
 Καμοί τ' * ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
 Πάντων ἐν ἄδῃ κειμένῳ κοινῷ πατρί. 465

ΧΟΡ. Πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει· σὺ δὲ
 Εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τὰδε.

ἌΡΧ. Δράσω· “ τὸ γὰρ δίκαιον ἐκ ἔχει λόγον
 “ Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.”
 Πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ 470
 Σιγὴ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔσω, φίλαι·
 Ὡς εἰ τὰδ' ἢ τεκῆσα πεύσεται, πικρὰν
 Δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α Σ Τ Ρ Ο Φ Η

ΧΟΡ. Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων

* ALDUS, ἐμοί τ'.

461. Οἶμαι μὲν] ἦγαν, ὑπολαμβάνω ὅτι διὰ φροντίδος ἐστὶ κακείνω τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀγαμέμνον, πέμψαι ταῦτα τὰ δυσπρόσοπτα ὄνειράτα τῇ μητρὶ ἡμῶν Κλυταιμνήστρῃ. ἦγαν, οἶμαι μὴ ἔν, οἶμαι ὅτι ἦν ἐκείνω τῷ πατρὶ ἡμῶν τι μέλον, ἦγαν, τίς ποτε φροντίς, πέμψαι τὰδε τὰ δυσπρόσοπτα ὄνειράτα αὐτῇ τῇ μητρὶ ἡμῶν, Κλυταιμνήστρῃ δηλοῦντι.

466. Πρὸς εὐσέβειαν] ἐστὶν ὅτι τὴν πρὸς μητ' ἡμέτερος κειμένην καὶ αἰτιατικὴν συντασσομένην, ἀντὶ ἐπιπέφρατος λαμβάνουσιν, ὡς τὸ, μολίτ' πρὸς ὄργην, ἀντὶ τῆ ὀργίλως· καὶ πρὸς ἄλλαν καὶ ἐνταῦθα πρὸς εὐσέβειαν, ἀντὶ τῆ ἠσυχίας.

468. Τὸ γὰρ δίκαιον ἐκ ἔχει λόγον] ἐκ ἔχει λόγον τὸ φιλονικεῖν περὶ τῆ δίκαιου, ὡς περὶ αὐτὰ δύο ὄντας ἐρίζειν· διὸ γὰρ τὸν ἕτερον τῶ ἡμῶν πείθεισθαι ἢ τὸ, ἐκ ἔχει λόγον, ἀντὶ τὰ ἢ παρέχει πρόφασιν. Ἄλλως ἢ δις αἰχμη (φασί) καὶ ἀμφιβολίας προσδίδεται τοῖς δύο, εἴτερον δὲ τῶν ποιεῖν ἢ προαιρεῖσθαι.

469. Ἄλλ' ἐπισπεύδειν] ἀλλὰ παρέχει σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾶν. Σπεύδω ἐπὶ τόδῃ, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον, ἦγαν ἐπιέργω.

470. Πειρωμένη] ἦγαν, ἀπτομένη καὶ ἀρχομένη τῶνδε τῶν ἔργων ἃ εἶπεν ἡ Ἡλέκτρα ἐμοὶ ἔσω πρὸς θεῶν σιγῇ παρ' ὑμῶν, ὦ φίλαι. Ἰστέον ὅτι ἦσα εὐλαβὴς ἢ Χρυσόθιμις, ἀξιοῦ τὸν χορὸν κρύπτειν τὰ γινόμενα ἔργα. Διὸ καὶ φησι, ὦ φίλαι, πρὸς θεῶν ἔσω σιγῇ παρ' ὑμῶν, ἐμοὶ τῇ πειρωμένη τῶνδε τῶν ἔργων· ταῖσιν, ἔσω κρύψας παρ' ὑμῶν, ἐμοὶ τῇ ἐπιχειρήσει τῶνδε τῶν ἔργων ἦγαν, ζητῶ γινέσθαι σιγῇ παρ' ὑμῶν, ἵνα ἐμὲ τίς ἐπιχειρήσει τῶνδε τῶν ἔργων ἦγαν, σιωπήσατε ταῦτα τὰ ἔργα, ἃ ἐπιχειρῶ ποιεῖν ὅτι εἰ ἢ τεκῆσα πείσεται καὶ μαθήσεται ταῦτα, δοκῶ πῶς εἰς τὸ ἔξῃς μίλλω μέμψασθαι ἐμὲ, ἦγαν, ἐμαυτὴν, ὅτι ἐτόλμησα ἐργάσασθαι τήνδε τὴν πεῖραν πικρὰν.

474. Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων] κατανοήσας ὁ χορὸς ἀπὸ τῆ ὄψεως, ὡς ταχίως οἱ φρονεῖς ὑπὸ τῆς

Μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας

475

Λειπομένα σοφᾶς,

Εἴσιν ἅ πρόμαντις

Δίκαια, δίκαια φερομένα

Χεροῖν κράτη μέτεισιν, ὧ

Τέκνον, ἔ μακρῶ χρόνε·

480

Ἵπεσί μοι θράσος,

Ἄδυπνῶν κλύεσαν

Ἄρτίως ὄνειράτων·

Οὐ γάρ ποτ' ἀμνασεῖ γ' ὁ φύσας

Ἑλλάνων ἀνάξ,

485

Οὐδ' ἅ παλαιὰ χαλκόπληκτος

Ἀμφήκης γένυς,

ἐπὶ δίκης τιμωρηθῆσονται, προμαντευόμενος δὴθ' ἐφ' ἑσὶ πρὸς τὴν Ἡλέκτραν, ὧ τέκνον, Ἵπεσί μοι θράσος, ἦγεν θάρρῳ· εἰ μὴ ἔφυν καὶ ὑπάρχω ἐγὼ μάντις παράφρων καὶ λειπομένη καὶ ἐσθραμένη γνώμης σοφῆς, ἦγεν διανοίᾳ φρονίμῃ· ἦγεν εἰ μὴ ἀνοήτως μαντεύομαι καὶ ἐσθραμῶς γνώστως φρονίμῃ, εἴσι καὶ ἐλεύσεται ἡ δίκη ἢ πρόμαντις, καὶ ἡ διὰ σημείων τινῶν προμαντευομένη, καὶ δικνύουσα τὸ μέλλον, φερομένη ἐν ταῖν χεροῖν κράτη δίκαια· ἦγεν κατὰ τῶν φονίαν τῶ σὺ πατρός δικαίαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν φερομένη, τῶτ' ἔστι, δίκαιως αὐτὸς μετὰ δυνάμειος τιμωρησῶσα, μέτεισι καὶ μεταλεύσεται, καὶ τιμωρησῶσαι τινὰ κλύεσαν, καὶ ἀκίεσαν ἀρτίως καὶ πρὸ-ὄλιγ' ὄνειράτων ἠδυπνῶν καὶ εὐφραντῶν ἡμῖν, ἔκ ἐπὶ μακρῶ χρόνε, ἀλλὰ, ταχίως· ἦγεν, ταχίως τιμωρήσεται Κλυταιμνήστραν, ἥτις εἶδε τὰ ὄνειρατα· τῶτ' δὲ ὁμοίον ἔστι τῶ παρ' Ἀριστοφάνη,

“Ὅρω τιν' ἐπὶ τῶ βήματος καθιδέμενον·”
καὶ τῶ,

“Ἦκυ τῶ κακόν, δάτωι τίς δίκην.”

478. Δίκαια φερομένα] δίκαια φερομένη κράτη χεροῖν. ἦγεν ἴσχυον δίκαιαν ἐπιφρομένη διὰ τῶν χειρῶν.

479. Μέτεισιν] μέτεισι, φησί, παρέχεσα τέτοις δυνάμει ὡς χειρώσασθαι τὰς ἐχθρὰς. Ἄλλως· μέτεισι, κολάσει, ἢ διὰ μακρῶ χρόνε·

481. Ἵπεσί μοι] οἱ θράφροντες, Ἵπεσί μοι θράσος, ἀμαθίως τῶν μέτρων. Διὰ τῶτ' θράσος χρὴ γράφειν, ὡς καὶ ἐν τῶν παλαιῶν εὐρηται, ἢ ὁμοίον ἢ τὸ κῶλον τῶ τῆς ἀντιστροφῆς· Εἰ δ' ἄλλο μὲν σημαίτω θράσος, ἄλλο δὲ τὸ θάρσος, μὴ θαρμάσῃς, πολλὰ γὰρ τῶαυτα καινοτομοῦσιν οἱ ποιηταί, μετατιθέντες τὰ σύμφωνα, καὶ μεταπλαττοντες τὰς λέξεις, διὰ τὴν τῶ μέτρη ἀνάγκην. Καὶ δηλοῖ τὸ κάρτος καὶ τὸ κραδία, καὶ τὰ τῶαυτα.

484. Οὐ γάρ ποτ' ἀμνασεῖ] ἢ γὰρ ἀμνημονεῖ (φησί) τῶν τολμηθέντων καθ' ἑαυτὴ ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἐπιξυλεύσεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

486. Χαλκόπληκτος] ἀπὸ κοινῆ τὸ ἀμνησεῖ· ἢ ἀμνημονεῖ (φησὶν) ἢ χαλκόπληκτος γένε, ἢ ἐλήσα αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὴ ἔξω κατὰ τῶν θρασόντων· χαλκόπληκτος δὲ λέγεται ὑπὸ χαλκῶ πωλητῆς ἐνταῦθα δὲ χαλκόπληκτος γένυς, ἢ ὑπὸ χαλκῶ ἡλασμένῃ. Πάλαια δὲ ἀναφέρεται πρὸς τὴν πράξιν, ἥτις πῶλαι ἔγιντο.

1b. Ἄ παλαιὰ γένυς] Ἄρτι τῶ, ὁ παλαιὸς πέλκις· ἀπὸ τῶ σώματος λέγει ὅλον τὸν πέλκην·

Ἄ νιν κατέπεφνεν αἰ-
σχίςαις ἐν αἰκίαις.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

Ἦξει δὲ καὶ πολύπυς 490

Καὶ πολύχειρ, αἰ δεινοῖς
Κρυπτομένα λόχοις,
Χαλκόπυς Ἐριννύς.

Ἄλεκτρ', ἀνυμφα γὰρ ἐπέβα 495

Μιαιφόνων γάμων ἀμιλ-
λήμαθ' οἷσιν ἔθ' ἔμις·
Πρὸ τῶνδ' εἰ μὲν ἔχει,
Μήποτε, μήποθ' ἡμῖν

Ἄψευγές πελάϊν τέρας 500

Τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν·

Ἦτοι μαντεῖαι βροτῶν
Οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὄνειροις,
Οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυ-

ἰκων παλαιὸν δὲ λέγει, ἀναφέρων πρὸς τὴν πρῆξιν, ἢ τις πάλαι ἰγνέτο.

489. Αἰκίαις] ὕβρεσιν· αἰκία, ὕβρις, ἀπὸ τῆ μη εἰκέναι· ἀφ' ἧ καὶ τὸ αἰκίης Γένος δὲ, ἴδος πελέκειος.

497. Πρὸ τῶνδ' εἰ μὲν ἔχει] τὸ τοι, σύν-
δίκμος παραπληρωματικός. Λέπει δὲ τὸ ἐλ-
πίς, ἢ θάρρος με ἔχει, μὴ πρὸ τούτων τῶν
προημιμένων (Αἰγισθον φησὶ καὶ Κλυταιμ-
νήστει) τῆτο τὸ ὄνειρ ἀφικτον ἡμῖν προσπιλά-
ζειν· ἀλλ' ἀκυσόμιθα ψεγομένη αὐτῷ παρα-
τῶν διασαμίνων αὐτὸν, λεγόντων ὅτι κακῶν
ἢ σημαντικῶν. Ἄλλως· θάρρῳ ὅτι τοῖς δρῶσι
ταῦτα τὰ ἀδίκαια καὶ συνδρῶσιν αὐτοῖς· ἢ
ἴσαι ἀφικτος ὁ ὄνειρος· παθόντες γὰρ ψέξουσι
τὸ ὄφθιν. Ἄλλως· ὑπὲρ τῶνδ' εἰ μὲν τῆτο
μήποτε πελάϊν ἤγαν πλησιάζειν ἡμῖν τοῖς δρῶ-
σι, καὶ τὰ ἔξῃ· τὸ δὲ τέρας ἀπὸ τῆ σημαίας.

499. Τέρας] τὸ τῷ ὄνειρῳ τέρας λέγει.

500. Τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν] ἡμῖν ταῦθ
δράσασιν ὑπὲρ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἡμῖν ταῖ,
συνδράσασιν καὶ συναχθομέναις.

501. Ἦτοι μαντεῖαι] ἡ μαντεῖαι ἀνθρώπων
ἢκ εἰσὶν ἐν ὄνειροις δεινοῖς, ἀπὸ τῆ ἀληθείας,
ἢδὲ ἐν θεσφάτοις, ἢγαν χρησμοῖς ἀληθείας,
εἰ μὴ τὸ φάσμα τόδε τῆς νυκτὸς εὖ κατασ-
χῆσαι, ἀπὸ εὖ ἔξει.

Ib. Ἦτοι μαντεῖαι] ἢγαν εἰ μὴ ταχίως δώ-
σασιν δίκην, ὡς περ ὁ ὄνειρος ὑποτίθεται, ἢ χρη-
τὸ ἀπὸ τῶνδ' ὄνειρασι προσέχουσιν, καὶ ἢκ χρησ-
μῶν τὸ μέλλον ἴσασθαι προορᾶν.

502. Ἐν δεινοῖς ὄνειροις] τοῖς ἐκφοδῶσι τῶν
ἰρώντας ὅταν ὦσι δεινοί.

503. Θεσφάτοις] τοῖς τῶν ὄνειρων.

κτὸς εὖ κατασχίσει.

505

Ε Π Ω Δ Ο Σ.

ᾠ Πέλοπος ἄ πρὸςθεν

Πελύπονος ἰππεΐα,

ᾠς ἔμολες αἰανὴ

Τᾷδε γὰρ.

Εὔτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς

510

Μυρτίλος ἐκοιμάθη

Παγχρύσων δίφρων

Δυστάνοισιν αἰκίαις

Πρόρριζος ἐκριφθεὶς*,

Οὔτις πω

515

Ἐλειπεν ἐκ τῆδ' οἴκου

Πελύπονος αἰκία.

I A M B O I.

ΚΛΥ. Ἄνειμένη μὲν (ὡς ἔοικας) αὖ σρέφῃ
Οὐ γὰρ πάρες Ἀΐγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' αἰεὶ

* TURN in marg. ἐκριφθεὶς.

505. Εὖ κατασχίσει] ἔ τοῖς ἰσρακίσι, ἀλλὰ τῇ Ἠλέκτρῃ.

506. ᾠ Πέλοπος] οἶον ἦν καὶ τὸ πρῶτον, πολυφθρορὸν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδ'· φησὶ δὲ Φερικύδης ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἰπποδάμιον, ὑπέσφιεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτήρων ἵππων καὶ τῷ Μυρτίλῳ. Καθ' ἴδον δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προΐόντα πρὸς τὸ φιλιῆσαι αὐτὴν, ἐρίψεν εἰς θάλασσαν.

507. Πελύπονος ἰππεΐα] πολύπονος γενόμενος πᾶσιν Ἀργείοις καὶ ἑρμηνεύει αὐτὰ, λέγων ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷδε γὰρ αἰανὴ δὲ, θρηνητικῇ. Ἐξ ἧ γίνεται αἰ, αἰ. Ἰππασία παρὰ τοῖς κοινοῖς ἰππεΐα δὲ καὶ ἰπποσύνη παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

1b. Πελύπονος ἰππεΐα] πελύπονος χρητὴ γράφειν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ 1b' κείῳ, ἐν ᾗ παιωνικά τὰ κῶλα, ὡς καὶ τὰ λοιπά.

508. Αἰανὴ] Ἀπὸ τῆ αἰανὸν τὸ περιήλον καὶ δῆλιον. Λέγεται δὲ ἔτω καὶ τὸ σκοτεινὴν αἰανὴ γῆν, πικρὰ καὶ ἰσώδυνος καὶ σκοπιτὴ καὶ θλιβερὰ ἐπῆλθε ἐν ταύτῃ τῇ ἡμετέρῃ γῆ.

510. Εὔτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς] ὁ νῆς τοῦτος ἔστιν, ἀφ' ἧ ὁ Μυρτίλος ἀπίθανν, ἢ δέλιπεν αἰκία τὰς πολυκλήμονας δόμους. Ὁ γὰρ Ἑρμῆς πατὴρ Μυρτίλου ἐμήνησε τοῖς Πελοπίδασι.

513. Αἰκίαις] αἰκισμοῖς, ὕβρισι.

514. Πρόρριζος] ἀντὶ τῷ παντάπασι.

516. Ἐκ τῆδ' οἴκου] ἐπὶ καὶ οἴκου καὶ οἴκου εὔρηται, πρὸς μὲν τὸ οἴκου ἔτω λέγε, ἐκ τῆδ' τῷ καιρῷ ἔτις πω καὶ ἕδεμία αἰκία πολύπονος ἐλειπε τὰς οἴκους πρὸς δὲ τὸ οἴκου, ἤτοι, ἔτις καὶ ἕδεμία αἰκία πολύπονος ἐλειπεν ἐκ τῆδ' τῷ οἴκου.

518. Ἄνειμένη] ἀποσι ἰχουσα. Πανταχό-
θου

Μή τοι θυραΐαν γ' ἔσαν αἰσχύνην φίλος· 520
 Νῦν δ' ὡς ἄπες' ἐκεῖνος, ἔδεν ἐντρέπη
 Ἐμῆ γε καί τοι πολλὰ πρὸς πολλὰς με δὴ
 Ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
 Ἄρχω, καθυβρίζεσα καὶ σε καὶ τὰ σά.
 Ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν ἔκ' ἔχω· κακῶς δέ σε 525
 Λέγω, κακῶς κλύεσα πρὸς σέθεν θαμά.
 Πατὴρ γὰρ, ἔδεν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ,
 Ὡς ἐξ ἐμῆ τέθνηκεν. Ἐξ ἐμῆ καλῶς
 Ἐξοῖδα*, τῶνδ' ἀρνησις ἔκ' ἔνεσί μοι.
 Ἡ γὰρ δίκη νιν εἶλε, κ' † ἔκ' ἐγὼ μόνῃ 530
 Ἡ, χρεῖν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονῆσ' ἐτύγχανες.
 Ἐπεὶ πατὴρ ἔτος σός, ὃν θρηνεῖς αἰεὶ,
 Τὴν σὴν ὄμαιμον μῆνος Ἑλλήνων ἔτλη
 Θῦσαι θεοῖσιν, ἔκ' ἴσον καμῶν ἐμοὶ
 Λύπης ὅτ' ἔσπειρ', ὡς περ ἡ τεκεῖσ' ἐγώ. 535
 Εἶεν· δίδαξον δὴ με τῆ χάριν τίνων ‡

* ALDUS, ἐξ ἐμῆ. καλῶς ἐξοῖδα. † ALDUS, εἶλεν, ἔκ.

‡ ALDUS, τῆ χάριν τίνος.

Ἡ δὲ διαφορά ἐξ αλλαγῆς τὸν ἔλεον Ἡλέκ-
 τρας διαγράφη ὁ ποιητής.

Ib. Στρέφη] ἀναστροφή. Γράφεται τρέφη, ἀν-
 τι τῆ διαλέξεως.

520. Αἰσχύνην] ἀντι τῆ καθ' ἑμαῦν λέγειν.
 Ἄλλως· Ὅς ἐπιπέχε σε μὴ αἰσχύνην τὴν φί-
 λου. Ἀρμόζει δὲ καὶ χωρὶς τῆ μὴ λέγεσθαι,
 ὡς ἐπιπέχε σε αἰσχύνην τὴν φίλου. Ἐν-
 θα τὸ ἐπιπέχε, τὸ ἐκάλυψε μόνον δηλοῖ, ἐν δὲ
 τῆ ἐπιπέχε μὴ αἰσχύνην, ἀντι τῆ καλύψων ἐποίησε,
 λαμβάνεται.

522. Πρὸς] Πρὸς τὸ, ὡς θρασεῖα ἀποδί-
 δωται τὸ καταπολύ.

527. Πρόσχημ'] Ἦγεν, πρόσφασις, λέγε-
 ται καὶ ὁ καλλωπισμῶς· πρόσχημα, γὰρ σοὶ
 αἰεὶ ὁ πατήρ, ὅτι ἐξ ἐμῆ τέθνηκεν, ἔδεν ἄλλο

ἀντι τῆ, πρόσχημα σοὶ τὸ τέθνηκεναι τὸν πα-
 τέρα ἐξ ἐμῆ· τῆτο καὶ μετὰ μετοχῆς δύνα-
 ται λέγεσθαι· ὡς πρόσχημα σοὶ ὁ πατήρ ἐξ
 ἐμῆ τέθνηκεν.

528. Τέθνηκεν] ἐδύνατο δὲ λέγεσθαι καὶ με-
 τὰ μετοχῆς, τέθνηκεν πατήρ.

Ib. Ἐξ ἐμῆ] καλῶς ἰδίως ῥητορικῆς, τὸ μὴ
 ἀρνεῖσθαι μὲν, πιθανὴν δὲ τῶν δεδραμένων ἐ-
 πιστρέφειν αἰτίαν· ἔχ' ὡς δίκαια δὲ πρᾶξι-
 σης συνηγορεῖ ὁ ποιητής, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀργὸν
 εἴη τὸ πρόσωπον.

534. Οὐκ ἴσον λύπης ἐμοὶ] Ἀντι τῆ, ὡς
 ἴσος ἐμοὶ λύπην καμῶν, ἀντι τῆ ὑπομείνας,
 ὅτε ἔσπειρεν, ὡς περ ἐγὼ ἠτίκτεσα. Ἦγεν, ὡς-
 περ ἐγὼ, ὅτε ἐτίκτεον, ὑπέμεινα δυλονότι.

536. Τῆ χάριν τίνων ἔθυσεν] Ἦγεν, τίνος
 χάρι

Ἔβουσεν αὐτήν; πότερον Ἀργείων ἑρεῖς;
 Ἄλλ' ἔμετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
 Ἄλλ' αὐτ' ἀδελφεῖ δῆτα Μενέλεω; κτανῶν
 Τάμ', ἐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην; 540
 Πότερον ἐκείνῳ παῖδες ἐκ ἦσαν διπλοῖ;
 Οὐς τῆσδε μάλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρός
 Καὶ μητρός ὄντας, ἧς ὁ πλεῖς ὄδ' ἦν χάριν;
 Ἦ τῶν ἐμῶν ἄδης τίν' ἴμερον τέκνων
 Ἦ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλεόν; 545
 Ἦ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμῶ
 Παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
 Οὐ ταῦτ' ἀβέλε καὶ κακῆ γνώμην πατρός;
 Δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
 Φαίη δ' ἂν ἢ θανῆσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι. 550
 Ἐγὼ μὲν ἔν ἐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις

χάριν ἀποδίδεσθαι ἐβουλόσασθαι. Τῶτο δηλοῖ τὸ
 τίνων, ἦσαν ἀποδίδεσθαι ἐστὶ δὲ μετοχή καὶ ἡ
 γνησιὰ πλοῦθοντικὴ.

541. Πότερον ἐκείνῳ παῖδες] λαμβάνονται
 τινεὶ τῷ ποιητῇ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν. Ἐπει
 ἐκείνος μίαν γηγονάει τῷ Μενελάῳ τὴν Ἑρ-
 μιονῆν φησὶν, ἔτος δὲ διπλῆς ἰσομοιρίας φη-
 σὶν αὐτῷ γηγονάει. Ὅμως συμφωνεῖ τῷ Ἡ-
 σίοδῳ, λέγοντι,

“ Ἡ τίκεθ' Ἑρμιόνην δερικλυτῷ Μενελάῳ.”

“ Ὀπλότατον δ' ἔπικεν Νικόστρατον, ὄζον
 “ Ἄρμος.”

Ὁὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι
 τοῖς ποιήμασιν. Ὡς τε ἐπὶ πάντων αὐτοῖς ἐπὶ
 τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφαιμένους τῶν ἀναγ-
 καιοτέρων, ἄπειρ παρατηρεῖν, ἐχρῆν. Ταῦτα
 δὲ ἐστὶ τὰ ἠθικά καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐν-
 τυγχάνουσιν. Ὅρα ἔν πως ἐκείνῳ τῷ μέρει
 τῆς ἱστορίας κατεχρήσατο, ὅτι συνέφερε τῷ λό-
 γῳ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Ib. Παῖδες διπλοῖ] Ἑρμιόνη καὶ Νικόστρατος.

543. Ὁ δ'] Τὸ ἔτος, ἐπὶ τῶν ἰσομένων
 λίγεται καὶ δακτυλοδοκτικῶν. Ἦ ἐπὶ τῶν

εἰς ὅτι ἀγομίνων ἀπὸ διηγήσεως. Ἐπταῖθα
 ἔν ἐκ ἐπὶ διηγήσει τῷ πλεῖ ἰπάρχει τὸ, ἔτος,
 ἵνα καλῶς ἀποτινῆ ἡ δίκαιος πρὸς τὴν διηγήσατο.
 Ἄλλ' ἀναφορὴν θάλλει δηλοῦν ὅλας μετὰ δίκαιος,
 ἦν δηλοῖ τὸ ἐκείνος, ἐστὶν ἔν τὸ ὄδ', ἀντί τῷ,
 ἐκείνος.

544. Ἦ τῶν ἐμῶν ἄδης] τὸ ἐξῆς, ἢ τῶν
 ἐμῶν τέκνων δαίσασθαι πλεόν ἴμερον τῆς
 ἄδης ἔσχε ἢ τῶν ἐκείνης.

Ib. Ἦ τῶν ἐμῶν ἄδης] Ἄρα ὁ ἄδης ἔσχε
 τινὰ ἐπιθυμίαν τῶν ἐμῶν τέκνων εὐαχρηστῆται
 πλεόν, παρὰ ἀπὸ τῶν ἐκείνης τῆς Ἑλένης παί-
 δων δηλονότι; Ἄρα ὁ πόθος τῶν ἐξ ἐμῶ παί-
 δων ἠμελεῖτο τῷ πανώλει πατρὶ Ἀγαμέμ-
 νονι, τῷ δὲ Μενελάῳ ἐνυπῆρχε πόθος τῶν αὐ-
 τῷ παίδων.

Ib. Τίν' ἴμερον] τῶτ' ἐκ ἔστι τινὰ ἴμερον
 εἰ διαλελυμένως εἴποις, ἀλλὰ τινὰ ἴμερον. Διὰ
 δὲ τὸ κῆφισμα μετατέθη ὁ τόπος.

547. Παρέητο] ἠμελεῖτο, παρεῖτο.

551. Ἐγὼ μὲν ἔν] Τητίσιν, ἐγὼ μὲν ἐρ-
 οῖς ἰπύησα, ἐδὲν μεταμέλομαι, ἐδὲ φαίη-
 μαι σοὶ κακῶς φρονεῖν. Λαβῶσα σὺ δίκαιαν
 γνώμην,

Δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
Γνώμην δικαίαν σχῆσα, τῆς πέλαις ψέγε.

ΗΛΕ. Ἐρεῖς μὲν ἔχι νῦν γε μ' ὡς ἀρξασά τι
Λυπηρὸν, εἴτα σὲ τὰδ' ἐξήκασ' ὑπο·
Ἄλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τῆ τεθνηκότος * θ' ὑπερ·
Λέξαιμ' ἀν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὀμῆ.

555

ΚΛΥ. Καὶ μὲν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ᾧδ' αἰὲ λόγοις
Ἐξῆρχες, ἐκ ἀν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛΕ. Καὶ δὴ λέγω σοί· πατέρα φῆς κτεῖναι; τίς ἂν
Τέττε λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
Εἴτ' ἔν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
Ὡς ἔ δίκη γ' ἐκτεινας, ἀλλά σ' ἔσπασε
Πειθῶ κακῆ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ζύνει.
Ἐρῆ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
Ποινῆς, τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·

565

* ALDUS, τεθνηκότος γ' ὑπερ.

γνώμην, ἦεν, εἶπυσα σὺ δίκαια, ψέγε τῆς
πέλαις, ἦεν ἐμέ.

552. Δύσθυμος] μεταμέλος, κακόθυλος.

553. Γνώμην δικαίαν] οἷον λογισμῶ χρη-
σαμένη δίκαια, τότε δηλοῦσι.

Ib. τῆς πέλαις ψέγε] ἡμᾶς, μὴ τὸ πᾶν ὄργῃ
καταχρηζομένη. Τινὲς τῆς πέλαις, τῆς περὶ
Ἀγαμέμνονα ἐλάσαν.

554. Ἐρεῖς μὲν ἔχι νῦν] ἐκ ἀν εἶποις ὡς
λυπήσασά με, τοιαῦτα ἀντακίχου; ἐμὲ γὰρ
ἠπίστως εἶδεν, σὺ προκατήρξω τῆς εἰς ἐμέ λοι-
πείας.

Ib. Ἐρεῖς μὲν] προκατάσσει.

558. Εἰ δέ μ' ᾧδ' αἰὲ λόγοις] εἰ πρὸ τῶν
λόγων ἐπυθάνω, εἰ τὸ λέγειν σοι ἐφίημι, ἐκ
αἰ ἦς λυπηρὰ.

559. Λυπηρὰ] ἦεν, λύπην ἐμπούσα εἰς
τὴ κλύειν, ἦεν ἀκίειν τινὰ σὲ δηλοῦσι. Ὁ-
μοιοι τῆ, ἠδὲ δ' ὀποταμὸς ποταμῶ. ἦεν εἰς
τὸ πᾶν, ἦεν, εἰς τὸ πᾶν τινὰ ἐξ αὐτῶ.

560. Πατέρα φῆς κτεῖναι] ὡς ῥήτορ δι-
κῆ εἰς κεφάλαια τὸν λόγον. Καὶ πρῶτον κε-

φάλαιον, ὅτι ἔδεν χαλεπώτερον τέττε, εἶπε
δικαίως, δευτέρον, ὅτι ἔ δικαίως, ἀλλὰ πω-
σῆσα Αἰγίσθω. Δείκνυσι δὲ ὅτι ἀκυσίως ὁ
Ἀγαμέμνων ἔβουε τὴν Ἰφιγένειαν ἐν τῇ Αὐ-
λίδι.

561. Αἰσχίων ἔτι] ἀντὶ τῆ ἀκμὴν παρὰ
τοῖς κοινοῖς, οἷον, ἔτι νῖος ἐστὶ, καὶ ἔτι ποῖω
τόδε. Λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆ ἐπὶ τῷ
λέγεται καὶ ἀντὶ τῆ εἰς τὸ ἐξῆς, οἷον ἔ μή
ἔτι ποιήσω τόδε. Ἐστὶ καὶ περισσόν, ὡς ἐν-
ταῦθα.

563. Ὡς ἔ δίκη γ' ἐκτεινας] ἐναντίον τῆ,
ἢ γὰρ δίκη νῦν εἶλε, τὸ ὡς ἔ δίκη γ' ἐκ-
τεινας.

Ib. Ἀλλά σ' ἔσπασε πειθῶ] αὐτὴ γὰρ
ἀπόδειξις, ἔ διὰ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ διὰ
τὸν μοιχὸν ποφονήσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ
καὶ μέχρι τῆ νῦν αὐτῶ συνίναι καὶ συνικεῖν.

Ib. Ἐσπασε] παρήγαγε, παρέπεισεν.

565. Τίνος ποινῆς] λιπίτι ἢ δια.

- Ἦ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ ἔδεμις μαθεῖν.
 Πατὴρ ποθ' οὐμός (ὡς ἐγὼ κλύω) θεῶς
 Παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
 Στικτὸν κεράσῃν ἔλαφον, ἔκατὰ σφαγὰς 570
 Ἐκκομπάσας, ἔπος τὶ τυγχάνει βαλῶν.
 Κακ τῆδε μηνίσασα Λητώα κόρη
 Κατεῖχ' Ἀχαιῆς, ὡς πατὴρ ἀντίσθμον
 Τῆ θερὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτῆ κόρην.
 Ὡδ' ἦν τὰ κείνης θυμάτ'· ἔγὰρ ἦν λύσις 575
 Ἄλλη στρατῶ πρὸς οἶκον, ἔδ' εἰς Ἴλιον.
 Ἄνθ' ὧν βιασθεῖς πολλὰ, κἀντιβᾶς, μόλις
 Ἐβυσεν αὐτὴν, ἐχὶ Μενέλεω χάριν.
 Εἰ δ' ἔν (ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν) κείνον θέλων 580
 Ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τέττε θανεῖν
 Χρῆν αὐτὸν ἔνεκ' ἐκ σέθεν; ποίω νόμω;
 Ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
 Μὴ πῆμα σαυτῆ καὶ μετάγνοιαν τιθῆς.
 Εἰ γὰρ κτενεῖμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλε, σύ τοι
 Πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις. 585

568. Πατὴρ ποθ' δῖος.

Ib. Θεῶς κατ' ἄλσος, ἦγαν σύνδενδρον τόπον ἀνατιθεμῖνον τῇ θεᾷ.

572. Λητώα κόρη] Ἄι κτητικῆ ἀνταυμ μίαι δύναμιν ἔχουσι γενικῶν καὶ κτητικῶν γενικῶν καὶ πατρικῶν γενικῶν. Οἶον, ὁ ἐμὸς υἱός· καὶ ὁ ἐμὸς οἶκος· καὶ ἡ ἐμὴ πατὴρ. Τὰ δὲ κτητικὰ ὀνόματα γενικῶν κτητικῶν μόνον ἔχουσι δύναμιν, οἶον Πλατωνικὸν βιβλίον, ἢ μὴ καὶ Πλατωνικὸς υἱός. Καὶ Ἐκτόρειος ζῶστης, ἢ μὴ καὶ Ἐκτόρειος υἱός. Ἄλλ' ἢ υἱός τῆ Ἐκτορος, ἢ Ἐκτορίδης χωρὶς τε εἶδ. Οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ Ἐκτόρειος υἱός λέγουσι, καὶ Λητώα θυγάτηρ, ὡς ἐνταῦθα. Ἐστὶ γὰρ Λητώα κόρη, ἢ θυγάτηρ τῆς Λητῆς, ἦγαν Ἀρτεμῖς.

577. Κἀντιβᾶς] ἀντὶ παραταττόμενος, καὶ

μὴ βυλόμενος. Διὰ δὲ τῆς λέξεως διλοῖ τὸ ἀκόσιον τῆς προαιρέσεως. Ἀντιβᾶν δὲ καὶ ἀντισπᾶν καὶ ἀντιτυχεῖν, ταῦτόν παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς, ἀντιπαταῖν.

579. Εἰ δ' ἔν (ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν) πρῶτως κατασκευάζει, ὅτι εἰ νομοθετεῖς ἄλλον ἀντ' ἄλλε ἀναίρεσθαι, κατὰ σαυτῆς νομοθετεῖς.

583. Μετάγνοιαν] ἀντὶ τῆς μετάνοιαν, τῆς ἐστὶ μεταμέλειαν. Ἄγνοια ἢ παντελὴς ἀφροσύνη ἄγνοια δὲ, ἐνδὸς τινὸς πράγματος. Μετάγνοια δὲ καὶ μετάγνοια ταῦτόν, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἐστὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς, τὸ μετάγνοια τὸ δὲ μετάγνοια παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

584. Ἄλλον ἀντ' ἄλλε] Ἦγεν, τὸν Ἀγαμέμνονα ἀντὶ τῆς Μενελάου.

585. Εἰ δίκης] Τῆς ἐστὶν, εἰ ἀξία ὑπάρχει δίκης καὶ τιμωρίας.

586. Ἄλλ'

Ἄλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν ἐκ ἕσαν τιθῆς.
 Εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτι ταυῶν
 Αἰσχίσα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 Ἦτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' ἕ
 Πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἕξαπώλεσας, **590**
 Καὶ παιδοποιεῖς τὴς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς,
 Καὶ εὐσεβῶν βλασόντας, ἐκβαλῆς ἔχεις.
 Πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τῆτ' ἐρεῖς,
 Ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
 Αἰσχροῦ δ', εἴπερ καὶ λέγῃς· ἔ γὰρ καλὸν **595**
 Ἐχθροῖς γαμειῖσθαι τῆς θυγατρὸς ἕνεκα.
 Ἄλλ' ἔ γὰρ εὐδὲ νεθετεῖν ἕξεςί σε,
 Ἦ πᾶσαν ἴης * γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα
 Κακοσομῆμεν· καί σ' ἔγωγε δεσπότην
 Ἦ μητέρ' ἐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω, **600**

* TURN. in marg. ἴης.

586. Ἄλλ' εἰσόρα] ὄρα (φισί) μὴ παρακαλυμμενα τῶν σαυτῆς ἀδικημάτων ταύτην κομίζῃ τὴν πρόφασιν.

587. Εἰ γὰρ θέλεις] ἔνστασις καὶ κατηγορία τῶν ἔργων ὧν ἀθέσμως πρᾶτται.

588. Τυχάνεις] τὸ τυχεῖον εὐρισκόμενον μετὰ μετοχής εἰς τὸ τῆς μετοχής ῥῆμα ἀναλύεται ὁ λόγος οἷον δρῶσα τυγχάνεις, ἀντὶ τῆ ἰσάσεως.

591. Εὐσεβεῖς] ἀντὶ τῆ ἰσόμενῃ τετέστιν ἕξ ἰσόμεν γάμου.

592. Εὐσεβῶν] Ἄντὶ τῆ ἑν νόμων, τετέστιν ἰσόμεν γάμου ἰσομενῶν.

597. Ἄλλ' ἔ γὰρ εὐδὲ νεθετεῖν ἕξεςί σε] ἰπέ πᾶν αὐτὴν διήλεγξεν ἐπὶ τῆ μοιχείᾳ ὡσπερ ἐπιλαμβανόμεν αὐτῆς, κακίην ἐκμιλλοσομῆται, φισί ὅτι εὐδὲ νεθετεῖν σε θίῃ. Καταπαίνεις γὰρ ὡς λοιδορῆται. Τὴν ἔλεγξεν ἂν νεθετεῖαν ἀνόμασιν.

598. Πᾶσαν ἴης γλῶσσαν] ἀντὶ τῆ, πάντα λόγον κηῖς· ἀπαρτῶς πάντα λέγεις. Ἐπέ

ἔργα τῆ λόγος εἰσὶν ἢ γλῶττα, τὰ χέλι, καὶ τὸ σῆμα· οἰκίως ἐπίστε ταῦτα, ἀντὶ τῆ λόγος λαμβάνεται ὡς ἐνταῦθα κακοσομῆται, ἀντὶ τῆ κακῶς λέγομεν καὶ πᾶσαν γλῶσσαν, ἀντὶ τῆ πάντα λόγον.

599. Δεσπότην] Ἰσίου ὅτι τὰ εἰς ἡς λέγοντα ὀνόματα, εἰ μὴν διγενῆ ὄντα, ὁμοφωνῆ τὸ Φιλικὸν τῷ ἀρσενικῷ. Καὶ τὸ εὐδότερον ἔχει εἰς ἡς λέγον. Οἷον ὁ εὐτυχῆς, ἢ εὐτυχεῖς, τὸ εὐτυχῆς διγενῆ γὰρ λέγονται, διότι ὁμοφωνῆ τὸ Φιλικὸν τῷ ἀρσενικῷ, καὶ ἔστῃ μία φωνῆ ὁμοία, τὰ δύο, καὶ τὸ εὐδότερον πάλιν λέγον εἰς ἡς ὄτερα φωνῆ, καὶ διὰ τῆτο λέγεται διγενῆ· εἰ δὲ κλίεται ἰσοσυλλάβως τὸ ἀρσενικόν, καὶ εὐδότερον ἔχει, ἔχ ὁμοφωνῆ τὸ Φιλικὸν τῷ ἀρσενικῷ· ἀλλὰ τὸ μὴ ἀρσενικὸν εἰς ἡς λέγεται διὰ τῆ ἡ, οἷον ὁ δεσπότης. Τὸ δὲ Φιλικὸν εἰς ἡς, διὰ τῆ ἡ, εἰς ἡ ἢ δεσπότης. Καὶ τὸ μὴ ἀρσενικὸν κλίεται ὡς ὁ Κρήσις. Τὸ δὲ Φιλικὸν ὡς ὁ Πέρσις

Ἡ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἕκ τε σὺ κακοῖς
Πολλοῖς αἰεὶ ζυνῆσα, τῆ τε συνόμα.

Ὁ δ' ἄλλος, ἔξω χεῖρα σὴν μόλις φυγῶν,
Τλήμων Ὀρέσης δυστυχῆ τρίβει βίον.

Ὅν πολλὰ δὴ με σοὶ τρέφειν μιάσσορα.

605

Ἐπητιάσω καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,

Ἐδρων ἂν, εὔ τῦτ' ἴσθι τῦδε γ' ἔνεκα

Κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας εἴτε χρῆ κακὴν,

Εἴτε σόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.

Εἰ γὰρ πῆφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,

610

Σχεδὸν τι τὴν σὴν ἔ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟΡ. Ὁρῶ μένος πνέουσαν εἰ δὲ σὺν δίκῃ

Εὔνεσι, τῦδε φροντίδ' ἐκέτ' εἰσορῶ.

ΚΛΥ. Ποίας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος,

Ἡτις τοιαῦτα τὴν τεκέσαν ὕβρισε,

615

603. Ἐξω φυγῶν] Ἀπὸ τῆ ἐκφυγῶν.
Ib. Χεῖρα σὴν] Ἀπὸ τῆ, τῆς σὴν κατά-
σχισιν, κέκασιν.

604. Δυστυχῆ τρίβει βίον] Ἦγεν, μετὰ
κατατριβῆς καὶ κακώσεως ἀνύου.

605. Ὅν πολλὰ μιάσσορα] Ἦγεν, καὶ πολ-
λὰ ἐπητιάσω ἐμὲ· λέγουσα, ὅτι δυνατὸν ἐστὶ
τρέφειν σοὶ θεὸν, ἦγεν αὐτὸν τὴν Ὀρέσιν μιά-
σσορα, τυτίσιν φονία, καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν
δηλοῦντι, εἴπερ ἴσθινον τῦτο, ἴδραν ἂν· εὔ
τῦτο ἴσθι, ἔπρασσον ἂν τόδε εἴπερ ἔσθενον
καὶ γὰρ σὺν ἐμὲ τίκοντο, καὶ τῶν σῶν ἡθῶν
μίτιςί μοι. Οἶον γὰρ οἱ γονεῖς, τοῖστοι καὶ
οἱ παῖδες.

607. Ἐδρων ἂν] ὑπόθεσις.

609. Εἴτε σόμαργον] εἰ γέγονα τίποτις τοῖς
κακοῖς ἔνοχος, σόμαργος καὶ ἀναιδὴς (ὡς φῆς)
ἢ καταισχύνω σε τὴν φύσιν, ἐλάττωσιν σε ὕσα·
ἀλλ' ἁμῖα σοὶ φαίσομαι. Ζηλώ σε (φροσίν)
ὡςπερ γὰρ σὺ κατὰ Ἀγαμέμνονος Ἀγρισθον
ἔθρηψας, ἔτω κατὰ σὺ τὸν Ὀρέσιν ἐγάω.

610. Εἰ γὰρ πῆφυ.] Εἰ γὰρ γέγονα ἔνοχος
τῦτοις τοῖς κακοῖς, ἦγεν σόμαργος, κακὴ, καὶ
ἀναιδὴς, ὡς φῆς, ἢ καταισχύνω σε τὴν φύ-

σιν. Διότι ἐ φαίνομαι ἐλάττωσιν σε, ἀλλ'
ἁμῖα. Καὶ ζηλώ σε κατὰ πάντων καὶ ὡς-
περ σὺ ἔθρηψας Ἀγρισθον κατὰ Ἀγαμέμνονος,
ἔτω καὶ αὐτὴ θρέψω Ὀρέσιν κατὰ σὺ.

Ib. Ἐργων] Ἦγεν τῆς ἀναιδείας, τῆς φλυ-
αρίας, καὶ τῶν τοιαύτων.

611. Σχεδὸν τι ἴσως καὶ ἀπὸ τῆ πλεονε-
κίας. Ib. Καταισχύνω] ἐξυθνημένην ποιεῶ τὴν
σὴν φύσιν, ἐπὶ καὶ αὐτὴ ἐκ ἀμείτερος τέ-
των ἐστίν.

612. Ὁρῶ μένος πνέουσαν] ὁ χορὸς τιθαυ-
μακῶς ἐπὶ τοῖς λόγοις, φησὶν, Ὁρῶ μένος
πνέουσαν τὴν παῖδα· εἰ δὲ σὺν δίκῃ αὐτῇ
τῦτο τὸ μένος σύνεστιν, τότε τῶ μένος φρο-
ντίδα ἐκ ἐτι ἐρῶ γιγνομένην ὑπὸ τινος. Εὐ-
σχημόνας δὲ ἐς τὴν Κλυταιμνήστραν τὸν λό-
γον ἀποτίθεισιν ἀντιλαμβάνομένη ἐν ἐκείτῃ
τῆ λόγῃ, φησὶ, ποίας δέ μοι δεῖ πρὸς γε
τήνδε φροντίδος.

613. Οὐκ ἐστ' εἰς ἑρῶ] ἀπὸ τῆ ἐκ ἐρῶ.

614. Ποίας δέ μοι] ποίας γνώσεως χρεία
ἐστὶν ἐμοὶ εἰς τὸ ἴδῃν εἰ δίκαια αὐτὴ λέγει,
ἦτις τοιαῦτα ὕβρισε τὴν τεκέσαν;

615. Ἡτις τοιαῦτα] Ἦγεν τοιαύτας ὕβ-
ρισε

- Καὶ ταῦτα τηλικῆτος ; ἄρ' ἔ σοι δοκεῖ
 Χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ ;
 ΗΛΕ. Εὖ νῦν ἐπίσω τῶνδ' ἐ μ' αἰσχύνην ἔχειν ;
 Κεῖ μὴ δοκῶ σοι μανθάνω δ' ὄθ' ἔνεκα
 Ἐξωρα πράσσω κ' ἐκ ἐμοὶ προσεικότα. 620
 Ἄλλ' ἢ γὰρ ἐκ σ' ἔ δυσμένεια καὶ τὰ σά
 Ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βία.
 " Αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκιδάσκειται."
 ΚΛΥ. ὦ Φρέμμ' ἀναιδές, ἢ σ' ἐγὼ, καὶ τὰ μ' ἔπη,
 Καὶ τάργα τὰμὰ, πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ ; 625
 ΗΛΕ. Σὺ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγὼ· σὺ γὰρ ποιεῖς
 Τ' ἔργον· " τὰ δ' ἔργα τὲς λόγους εὐρίσκεταιαι."
 ΚΛΥ. Ἄλλ' ἔ, μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, Φράσας
 Τ' ἔδ' ἐκ ἀλύξεις, εὐτ' ἂν Αἴγισθος μόλη.
 ΗΛΕ. Ὅρᾶς ; πρὸς ὄργην ἐκφέρη, μεθεῖσά μοι 630
 Λέγειν ἂ χρήζοιμ', ἔδ' ἐπίσασαι κλύειν ;

με ὕβρισεν ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀτιμίας ἠτί-
 μωσιν.

616. Καὶ ταῦτα τηλικῆτος] ὑπὲρ ἐπιτά-
 σιας, ὅτι εἰ καὶ δοίη τις ἐξουσίαν ἀντιλέγειν
 τοῖς γονῶσιν, ἀλλ' ἢ ταύτη παρθένη ἔση ἐπι-
 πη πεδικούτη.

617. Αἰσχύνης ἄτερ] ἀπὸ τῆς αἰσχυρίας.
 Τὸ χαρὶς, τὸ ἄπυ, καὶ τὸ δίχα, κοινά· τὸ δὲ
 ἄπυ, ποιητικόν.

618. Εὖ νῦν] καὶ εἰ μὴ δοκῶ καὶ φαίνομαι
 εἰς τὴν Κλυταιμνήστρα ἔχειν ἐμὰ αἰσχύνην ἔνεκα
 τῶνδ', ἀλλὰ νῦν ἐπίσασο καλῶς ὅτι αἰσχυνο-
 μα.

Ib. Ἐπίσω] Ἐπίσασο καὶ κατὰ ἀποδο-
 λην τῶ σ', ἐπίσασο. Κατὰ δὲ κρᾶσιν τῶ σο εἰς
 ἢ μίγα, ἐπίσω.

Ib. τῶνδ'] Ἀπὸ τῶ, ἔνεκα τούτων αἰσχυ-
 νοσθαι.

620. Ἐξωρα πράσσω] κ' ἐγὼ (φασὶ) αἰσ-
 χάνομαι ἐπονείδισα πράσσωσα, καὶ ἢ κατὰ
 τὴν ἰμὴν ὄραν.

621. Καὶ τὰ σά ἔργα ἐξαναγκάζει με] ἐμ-
 φατικώτερον τὸ ἐξαναγκάζει με, διὰ τῆς προ-
 θέσεως.

623. Ἐκιδάσκειται] Διδάσκειται τίς ὑπὸ
 τινος· καὶ διδάσκειται ὑπὸ τινος τοιαύτη δι-
 δασκαλίᾳ· καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

624. Ἡ σ' ἐγὼ, καὶ τὰ μ' ἔπη] ὡς δὴ καὶ
 τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις μετριάξασα πρὸς
 αὐτὴν ταῦτά φησιν ἡ Κλυταιμνήστρα.

628. Φράσας τ' ἔδ' ἐκ ἀλύξεις, εὐτ' ἂν Αἴ-
 γισθος μόλη] πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἔφη τὸν
 Αἴγισθον, ὑπὲρ τῆς παρρησίας δοθῆναι τῆ κέρη.

630. Ἐκφέρη] ἐκκλίνας, τὸ ἐκφέρεισθαι, κυ-
 ρίως ἐπὶ νεκρῶ λέγεται, καὶ ὅταν φέρη τινα
 ἵππος ἐξω τῆς εὐθείας ἔδ'· ἀφ' ἧ κατὰ μετα-
 φορὰν λέγεται ἐνταῦθα τὸ πρὸς ὄργην ἐκφέρει.

Ib. Ἐκφέρει] ἦγεν, ἐκκλίνας τὸ προσήκοτος,
 ἐκτρίπη. Ἐξω τῶ πρέποντος φέρη ὡς περ ἐπὶ
 ἵππῃ.

Ib. Μεθεῖσα] ἦγεν, ἐπέδρα, παραχωρήσασα.

631. Χρήζοιμ'] Θίλοισι. χρίζω, τὸ χρεῖαν
 ἔχω,

- ΚΛΥ. Οὐκὲν εἰσείς εἰδ' ὑπ' εὐφήμε βοῆς
 Θύσαι μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν ;
- ΗΛΕ. Ἐὼ, κελεύω θῦε, μὴδ' ἐπαιτιῶ
 Τοῦμὸν σὸμ' ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι. 635
- ΚΛΥ. Ἐπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἢ παρῶσά μοι
 Πάγκαρπ', ἀνακτι τῶδ' ὅπως λυτηρίεις
 Εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἀ νῦν * ἔχω.
 Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
 Κεκρυμμένην με βᾶξιν' εἰ γὰρ ἐν φίλοις 640
 Ὁ μῦθος, εἰδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
 Πρὸς φῶς, παρέσης τῆσδε πλησίας ἐμοί.
 Μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
 Σπείρη ματαίαν βᾶξιν εἰς πᾶσαν πόλιν
 Ἄλλ' ᾧδ' ἄκκε' τῆδε γὰρ καγὼ φράσω. 645
 Ἄ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῆδε φάσματα

* ALD. ὦν ἔχῳ.

ἔχω, καὶ τὸ θύλω ἂν τὸ μὲν συντάσσεται
 γενικῆ, τὸ χρεῖαν ἔχω, τὸ δὲ θύλω, αἰτια-
 τικῆ.

632. Οὐκὲν εἰσείς] ἐκ ἐμμενέως οἷς πρότε-
 ρον εἶπα; ἴφῃ γὰρ, καὶ μὴν ἐφίμμι. Πίθα-
 νως δὲ εἰ γὰρ χρὴ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμῶσ-
 θαι τὸν ὑπτάμενον.

634. Ἐὼ, κελεύω. θῦε, μὴδ' ἐπαιτιῶ] δεῖ
 γὰρ καὶ προκόπτειν τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν ποιῆ-
 ται πλείονας ἀντιρήσεις.

636. Ἐπαιρε δὴ σὺ] πρὸς θεράπωνται φησί.

Ib. Θύμαθ'] θυμιάματα.

637. Πάγκαρπ'] πάγκαρπα ὑπερβολικῶς
 λέγεται. Ἄντι τῶ, ἐκ διαφόρων καρπῶν. ἐκ
 παντοίων καρπῶν.

Ib. Λυτηρίεις] ἦγεν δυναμένους λυτῶσθαι
 καὶ ἰξίλευθρῶν τῶν δειμάτων.

638. Εὐχὰς ἀνάσχω] ἀναπέμφω ἀνέχω,
 ἐπὶ ὠχῆς, τὸ ἀναπέμψω ἀνέχω, ἐπὶ χειρῶν,
 ἀντι τῶ ὑψῶ ἀνέχω, ἐπὶ βάρους ἀντι τῶ βα-
 σάζω ἀνίσχῳ δὲ ὁ ἥλιος, ἀντι τῶ ἀνατίλλῳ

καὶ ἀνίσχῳ ἢ βοτάνῃ, ἀντι τῶ βλαστάνῳ ἀνίσ-
 χομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπομένω.

639. Κλύοις ἂν] ἐπάκουε ἐπὶ γὰρ μεγά-
 λων προσώπων, ἐφ' ὧν ἐδόκει βαρὺ τὸ φανε-
 ρῶς προστάττειν, ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ ὠκτι-
 κῆ μετὰ τῶ ἂν, ὡς ἐνταῦθα.

Ib. Προστατήριε] ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἱερού-
 ται.

640. Κεκρυμμένην βᾶξιν] εὐχὴν, δέξιν, τὸν
 λόγον ὃν ἔχω ἐν τῇ ψυχῇ με.

Ib. Βᾶξιν] λόγον.

Ib. Οὐ γὰρ ἐν φίλοις] ἐκ εἰς τὸν χορὸν ἀπο-
 τίνεται, ἀλλ' εἰς τὴν Ἠλέκτραν.

641. Ἀναπτύξαι] ἐπιπτύξαι, τὸ ἀσφαλί-
 σαι ὡς καὶ τὸ πτυχῆς, ἀναπτύξαι δὲ, τὸ
 ἀνακαλύψαι ψευδῆ καὶ ἀληθῆ.

644. Σπείρη ματαίαν] τὸ ματαίαν ἐκ τῆς
 ψευδῆ, ἀλλ' ἀναφιλῆ· τί γὰρ πράξει τὴς κρα-
 τήντας διαβάλλουσα; ματαίαν γέν, κενὴν λῆ-
 γη, διὰ τὸ μηδὲν αὐτὴν δύνασθαι πράξαι.

645. Ἄλλ' ᾧδ' ἄκκε' ἔτως ἰμῶ λεγέσσης.

Ib. Τῆδε γὰρ] ἀντι τῶ τότε τρόπῳ.

647. Διόσῳν

Δισσῶν ὄνειρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἀναξ,
 Εἰ μὲν πέφηνεν ἔσθλα, δὸς τελεσφόρα
 Εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.

Καὶ μή, με πλέττε τῆ παρόντος εἴ τινες 650

Δόλοισι βελεύσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς
 Ἄλλ' ὧδε μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
 Δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,

Φίλοισί τε ξυνῆσαν οἷς ξύνειμι νῦν,
 Εὐήμερῶσαν, καὶ τέκνων ὄσων ἐμοὶ 655

Δύσνοια μὴ πρόσεςιν, ἢ λύπη πικρά.
 Ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἔλεως κλύων,

Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτέμεθα
 Τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμῆ,
 Ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι 660

“ Τὸς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκὸς ἐσι πάνθ' ὄραϊν.”

ΠΑΙ. Ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς

647. Δισσῶν ὄνειρων] ἦσαν διπλῆν φύσιν ἔχοντες ἀληθῆ γὰρ ἔσθ' ὅτι καὶ ψευδῆ ἀποβάλλουσιν. Ἔσι δὲ ὅμοιον τῷ παρ' Ὀμήρῳ

“ Δαῖαι γὰρ τι πύλαι ἀμνηστῶν ἐσὶν ὄνειροι.”

Ib. Λύκει' ἀναξ] διότι ἐν τῇ Λυκίᾳ ἐτιμαῖτο, ἦν ἐν τῇ Λυκίᾳ σέβουσιν αὐτὸν ἄγαν.

650. Καὶ μή, με] καὶ μὴ ἐφῆς ἦσαν ἐλάσης ἐκβαλεῖν ἐμὲ τῷ πλέττε τῆ παρόντος, εἴ τινες ἐν δόλῳ βελεύσιν ἐκβαλεῖν με δηλονότι· ἀλλ' ἔασον ἀπὸ κοινοῦ, διέπνυ με τὴς δόμους τῶν Ἀτρειδῶν, καὶ τὰ σκῆπτρα τάδε, ζῶσαν ἔσως ὡς ζῶ αἰεὶ ἐν ἀβλαβεῖ βίῳ· καὶ συνῆσαν φίλους οἷς σύνειμι νῦν μετὰ εὐημερίας, καὶ ἐκέλευε δηλονότι συνῆσαν ἀπὸ τῶν τέκνων, ὅσων ἐμοὶ μὴ πρόσεςι δύσνοια ἢ λύπη πικρά.

652. Ἄλλ' ὧδε μ' αἰεὶ ζῶσαν] τὸ ὄλον ὑπὲρ τῆ ἀγίσθου εὐχεσται. Διὰ δὲ τῆ πληθυντικῆς τῆ φίλος τὸ τολμηρὸν τῆ λόγῳ ἐπεκάλυψεν.

653. Ἀμφέπειν] τὸ γὰρ διέπνυ, εὐθετηῖν· περὶ δὲ τὸ φίλον τιτὰ κυβερᾶν καὶ σκέπειν.

654. Φίλοισί τε ξυνῆσαν] ἀκατάλληλον φαίνεται τὸ ὄλον, ἐὰν μὴ ἢ τὸ οἷς ξύνειμι νῦν ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον, φίλοισί τε καὶ τέκνοις συνῆσαν, οἷς ξύνειμι νῦν. Τὸ δὲ δύσνοια, ἀπ' αὐτῶν εἰς ἐμὲ. Ἡ ἀπ' ἐμῶ εἰς αὐτὰς.

655. Εὐήμερῶσαν] ἐκάστην ἡμέραν εὖ διαγύσασα τὰ δ' ἄλλα πάντα τὰ περὶ τῆς τελευταίας Ὀρέου εἰκεν εὐχεσθαι. Ζητῶσι δὲ διὰ τί ἐν ταῦθα μὲν ἐκ ἐμφάνει περὶ τῆ Ὀρέου, ὑστερον δὲ τῆ ἀγγέλου ἐλθόντος φαίνεται ἐφηρομένη. Ῥητέον ἂν, ὅτι νῦν μὲν προσδοκῶσα αὐτὸν ἤζοντα ζῶντα, τότε δ' ὡς κατὰ ἀποθανόντος παρήσιαζεται, ἀφόβος γνομίμη.

Ib. Ὀσων ἐμοὶ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ ὄσαν ἐξωθεν τὴν ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ δύσνοια τὴν σοιαῖτην γενικὴν νόου.

662. Ξέναι γυναῖκες] ἀφίξῃς τῆ παιδαγωγῆ πρὸς τὸν οἶκον ἀγίσθου.

Ib. Ξέναι γυναῖκες] ὁ παιδαγωγὸς ἦκει πλάσάμενος τὰ περὶ τῆ θανάτου Ὀρέου, τὸ δὲ ἦθος αὐτῆ μίσην ἔστιν, ὅτι ἀποικτιζομένη παντάπασι, ὅτι ἠδομένη, ἀλλ' ὡς ξένη· οὐκαί-

- Εἰ τῆ τυράννε δώματ' Αἰγίσθε τάδε ;
 ΧΟΡ. Τά δ' ἐσίν, ὦ ξέν'· αὐτὸς εἴκασας καλῶς.
 ΠΑΙ. Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ 665
 Κεῖνε; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
 ΧΟΡ. Μάλισα πάντων ἠδέ σοι κείνη πάρα.
 ΠΑΙ. ὦ χαῖρ' ἀνασσα· σοὶ φέρων ἤκω λόγος
 Ἠδεῖς φίλε παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθω θ' ὁμῆ.
 ΚΛΥ. Ἐδεξάμην τὸ ρηθέν· εἰδέναι δέ σε 670
 Πρώτισα χρῆζω, τίς σ' ἀπέσειλε βροτῶν.
 ΠΑΙ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πράγμα πορσύνων μέγα.
 ΚΛΥ. Τὸ ποῖον, ὦ ξέν' ; εἰπέ. Παρὰ φίλε γὰρ ὦν
 Ἄνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγος.
 ΠΑΙ. Τέθνηκ' Ὀρέσης· ἐν βραχεῖ ξυμβεῖς λέγω. 675
 ΗΛΕ. Οἱ γὰρ τάλαιν', ὄλωλα τῆδ' ἐν ἡμέρα.
 ΚΛΥ. Τί φῆς, τί φῆς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.
 ΠΑΙ. Θανόντ' Ὀρέσην νῦν τε καὶ τότε ἐννέπω.
 ΗΛΕ. Ἀπωλόμην δύστηνος· ἔδεν εἰμ' ἔτι.
 ΚΛΥ. Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πράσσ'· ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε, 680
 Τάληθές εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται.

ρος δὲ ἴκει, ἔξω ἕσων ἀμφοτέρων πρῶτον, ἵνα μὴ δισσολογοῖη, πρὸς ἀμφοτέρας ἀπαγγέλλων· δεύτερον, πρὸς τὸ δηλωθῆναι τὴν γνώμην ἀμφοτέρων· πιθανῶς δὲ ἱρωτᾶ ὡς ἀγνοῶν.

664. ὦ ξέν'·] ἕνεος ὃν ἀπὸ ξένης τίς φιλοσοφῆσεται. Λέγεται τὸ ξένος καὶ ἐπὶ τῶν μὴ γνωρίμων προσφιλῶς. Καὶ ξένος ἀπλῶς ὁ ἀπὸ ἄλλης τόπου. Ξένος ὃν ἐν τῇ οἰκίᾳ πατρίδι φιλοφρονῆσεται τίς ἀπὸ ξένης ἐλθόντα· καὶ ἀπλῶς ὁ ἀπὸ ἄλλοτρῆς τόπου· τὸ δὲ ὦ ξένος φιλοφρονῶς λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ γνωρίμων.

Ib. Αὐτὸς εἴκασας] ἦεν ἀπὸ σαυτῆ καὶ ἀπὸ οἰκίης σοχασμῶ ἔγνωε. Πρὸς ἕπερ ἰκκίνοε, ἄρ' ἔν' ἀπεικάζω καὶ τήνδ' τὴν γυναῖκα ἐκέλευε; ἦεν ἀπὸ σοχασμῶ καταλαμβαίνω;

665. Ἀπεικάζων] τὸ ἀπεικάζων μετὰ τῷ κυρῶ ἰνταῦθα εὐρισκόμενον, εἰς τὸ ρῆμα τῆς μετασχῆς ἀναλύεται ὁ λόγος. Ἦεν ἀπεικάζω.

666. Πρέπει γὰρ αἰς τύραννος] σοχάζεται ἐκ τῆς σοφῆς καὶ τῶν βασιλείων.

670. Ἐδεξάμην] λείπει ἢ ἀπὸ, ἢ ἦ, ἀπὸ δεξάμην.

Ib. Εἰδέναι δὲ] ἢ μόνον ἢ λάβοις εἰς τὸ σὺ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ὡς τινεσ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ χρῆζω συντάσσων, εὖ αὖ ποιήσης.

681. Τῷ τρόπῳ διόλλυται] ἴδιον καὶ τῆτο τῶν ἠδομένων· μαθόντες γὰρ τὸ πᾶν, καὶ τὸ κατὰ μέρος, ἠδόμενοι πυθάνονται· ἴσπαντα ὁ ποιητὴς βέλεται εὐδοκίμῳν περὶ ἀγῶνος λέγων Ἑλληνικῶ.

682. Καπέμπομην]

ΠΑΙ. Καπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.

Κεῖνος γὰρ ἔλθων εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἀθλων χάριν

Ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων 685

Δρόμον προκηρύξαντος, ἔ πρώτη κρίσις,

Εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας

Δρόμω δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα,

Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.

Χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω, 690

Οὐκ οἶδα τοιῶδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη*

Ἐν δ' ἴσθ' ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς.

Δρόμων διαύλων πεντάεθλ', ἃ νομίζεται,

Τέτων ἐνεγκῶν πάντα τὰ πινίκια

* TURN. in marg. ἔργα ἰδί κράτη.

682. Καπεμπόμην] προκατίσσει καὶ διή-
ρησθαι, ἵππος δὲ τὴν Ὀρέης τίθησκειν.

684. Πρόσχημ' ἀγῶνος] εἶδος, καλλιπύσμα.
ἵππῳ δὲ τὰς Δελφάς· ἐπὶ δὲ τῷτο δηλοῖ τὸ
πρῶτον, μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοτέλης λέγων, τὸ
πρῶτον Ἑλλάδος πρόσχημα καθαρώς ἀνήρηται.

Ib. Δελφικῶν ἀθλων χάριν] ἔπω ἦν ἐπὶ Ὀ-
ρέης ὁ Πυθικός ἀγῶν.

Ib. Δελφικῶν ἀθλων] τῶν εἰς τὰς Δελφάς
ἢ τῇ τῶν Πυθίων πανηγύρι τοῖς νεοικεῖσιν
ἀφιγμένων βραβεῖαν. Τὰ δὲ Πύθια ἦν ἑορτὴ
τῷ Ἀπέλλωνος.

685. Ὀρθίων] ὀρθίος, ὁ ἰσάμενος ὀρθῶς καὶ
μὴ συγκακυφῶς. Καὶ ὀρθίον ἐπὶ φανῆς, τὸ
ἰψαλόν.

686. Ὁδ' πρώτη κρίσις] εἰσῆλθε γὰρ ὁ δρό-
μος πρῶτος τῶν ἄλλων ἀθλων, πυγμῆς, πά-
λης, δίσκου, διαύματος. Τῷτο δὲ ἐγγίνετο διὰ
τὸ πάντας τὰς ἀγῶνας πορείας διῆσθαι· ἐστὶ δὲ
ἰσότης ἐκ ἀλλό τι ἢ μόνον πορείας καὶ τάχος
περὶν ὡς ἦν τὸ φύσει προσὸν μίνας ἰδιοποι-
εῖσθαι προεταῖτετο.

688. Δρόμω δ' ἰσώσας] τῇ ἐκ ποδῶς δρό-
μου πρὸς δόλιχόν φασιν ἀγωνίσασθαι Ὀρέην
(ἢ ἰσῆν ἑκοσι στάδια) ἑκοσι ἐτῶν ἄντα· ἄστ,
τῇ φύσει ἰσῆ τὰ τέρματα τῷ δρόμῳ ἰσῆσθαι

στατο. Ἄλλως δρόμω δ' ἰσώσας τῇ φύσει
τὰ τέρματα, εἶναι, ἐκ ἐλασιπῶν κατὰ τὰ τέ-
ρματα, ἀλλ' ἴσος φανῆς τοῖς τέρμασι, κατὰ
τὴν αὐτῆ φύσιν τῆς νίκης ἔτυχεν. Ἄλλ' ὁμοίως
καὶ ἴσως θαυμασμένος ἐν τῷ ἀγῶνισματι ὡς
ἐπὶ τῇ μορφῇ. Ἄντι τῆ, ὡς θαυμαστός ἐπὶ
τῇ μορφῇ, ἔτω καὶ τῷ ἔργῳ, ἰψαλόν· ὡς ἐπὶ
τῷ εἶδει, ἔτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

Ib. Δρόμῳ] τὰ τέρματα τῷ δρόμῳ ἰσώσας
τῇ φύσει, ἦν ἀρμαδῶς τῇ ἑαυτῆ φύσει ἑρω-
μαῶν.

692. Βραβεῖς] βραβεῖς, καὶ οἱ βραβεύται, καὶ
διοικεῖται τῷ ἀγῶνος, εἰ τὰ ἀθλα διτόντες
ἀφ' ὧ βραβεῖαν, τὸ ἀθλον.

693. Δρόμων διαύλων] ἰσῆος ὅτι ἀντι τῷ
ἀγῶνισματι, διαύλων εἶπω· δεόνται γὰρ πάντες οἱ
ἀγῶνες (ὡς ἀναθῆν ἔφημιν) πορείας πρὸς τὸ
τελεσθῆναι· ἰσαφῆσθαι δὲ διὰ τῷ εἰπεῖν, ἃ νομί-
ζεται πένταθλα· δεόν δὲ εἰπεῖν, οἱ νομίζονται,
πρὸς τὸ πένταθλα ἰσηνεγκῆ· καὶ ἔστιν ὁμοίον
τῷ, Ἡμεῖς μὲν ἀν τῷτο, ἦν ὁ δ' εἰληχῆν τυ-
χῆν, θανόντες ἀν πρὸς κείμῳ ἔχθῆσθαι μέρω· εἰσὶ
δὲ αἱ τοιαῦται γενναῖαι τὸ ὅσον δρόμων, πρὸς
τὸ τέτων ἐνεγκῶν εἰ καὶ πῖτες ἀγῶνισμα τὴν
σύνταξιν, τὸ ὅσον δρόμων μικρογραφῶσι.

Ib. Πεντάεθλ', ἃ νομίζεται] ἄλμα, δίσ-

Ὀλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλέμενος, 695
 Ὀνομα δ' Ὀρέσης, τῆ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος σράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
 Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· "ὅταν δέ τις θεῶν
 " Βλάβπη, δύναϊτ' ἂν εἴδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν."
 Κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἰππικῶν 700
 Ἦν, ἠλίκ τέλλοντος, ὠκύπερ ἀγῶν*,
 Εἰςῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα·
 Εἰς ἦν Ἀχαιοὶ, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται·
 Κἀκεῖνος ἐν τέτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων 705
 Ἴππερς ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 Ξανθαῖσι πῶλοις· ἔβδομος, Μάγνης ἀνὴρ·
 Ὁ δ' ὄγδοος Λεύκιππος, Αἰνιὰν † γένος·
 Ἐνατος, Ἀθηνῶν τῶν Θεοδμήτων ἀπὸ
 Βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον. 710

* TURN. in marg. ἀγῶν. † ALD. Αἰνιάν.

κεν, ἀνοητα, δρόμον, πάλιν ταῦτα ἐν μιᾷ
 τις ἠγωνίζετο ἡμέρα·

698. Ὅταν δέ τις θεῶν] ὅμοιον τῷ τὸ
 Πηδάρκιδος, θεὸς ὁ καὶ πτερόντ' αἰτόν κίχρ,
 καὶ θαλασσοαἰὸν παραμειβεταὶ δελφίνα.

700. Κεῖνος γὰρ ἄλλης] μὴ λάβῃς εἰς τὸ
 ἡμέρας ἔξωθεν τὸ ἐπὶ, ἀλλ' ἔτω λέγε, κεῖνος
 γὰρ ὅτι ἄλλης ἡμέρας, πρὸς τὸ ἔτι τῆν τοιαύ-
 την γενικὴν συντάσσαν. "Ὡςπερ γὰρ φάμεν,
 ὅτι τῆς ἡμέρας ἐκλειψῆς ἠλίκ γέγονεν, ἔτω καὶ
 τῆτο. Τὸ δὲ ἰππικῶν, ἀντὶ τῶ ἠνιόχων, εἴχ-
 οῖς τινὲς φασὶν ἀντὶ τῶ ἰππων, τὸν κριτικῶν
 ἀντὶ τῶ ἀπλῶ, ληρόντες. Ἐπεὶ δὲ ἰππικῶν
 εἶπεν, ἦτοι ἠνιόχων, τοιαύτων δὲ εἴχ' ἕτερός ἐστιν
 ἀγῶν ἢ δὲ ἰππων, διὰ τῆτο ὠκύπερ εἰς τὸ ἀγῶν
 προσέθηκε· περὶ γὰρ τάχως ἰππων ἠγωνίζοντο.

702. Εἰςῆλθε πολλῶν] φιλοτιμίως διὰ πι-
 θανότητα ταῦτα ἐπιξεργάζεται.

705. Κἀκεῖνος ἐν τέτοισι] ὁ Ὀρέσης.

707. Μάγνης] αὕτη ἡ Μαγνησία ἐν δύσει
 εἶνι.

703. Αἰνιάν] κλίνεται τῶ Αἰνιάδος καὶ
 πληθυντικῶς Αἰνιάδος ἦγεν, ἀπὸ τῶν ἰππικῶν
 τῶ Αἰνία· Οἱ ἀπὸ τῶ Αἰνία καταγόμενοι.

Ib. Λεύκιππος Αἰνιάν] ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶναι·
 εἴδ' ἂν γὰρ ἀτοπον ἐπιθέτον εἶναι· ὄνομα γὰρ κύ-
 ριον ἢ προτέθηκε, πρὸς τὸ τῶ πράγματος ἀν-
 ξήλεγκτον ὅλη γὰρ ἡ διήγησις τῶ ἀγῶνος πί-
 πλασαι· οἱ δὲ, Αἰνιάν, τῶν Θεσπρωτῶν, ἢ
 Θρακῶν. Ὀμηρος·

" Τῶ δ' Ἐνιῆς ἔποντο, μιν πτόλεμοί τε
 " Περαιβαί."

709. Ἐνατος] ἐννία, δύο νη' ἔνατος, ἔν.

Ib. Ἀθηνῶν τῶν Θεοδμήτων ἀπο] προσχε-
 ρίζεται τοῖς Ἀθηναῖος, ἐν Ἀθηναῖος λέγων.

Ib. Τῶν Θεοδμήτων ἀπο] τῆτο σημερινῶν
 τῶν Ἀθηναῖος ὡς Ἀθηναῖος ὁ Σοφοκλῆς λέγει,
 τῶ ὄντι γὰρ Θεόδμητος ἦν ἡ Τροία, ἐκ Πο-
 σιδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος κατὰ τὸν μῦθον κτισ-
 θῆσα.

710. Ὀχον] ὄχος ποιητικῶν ὄχημα δὲ κοινὸν
 ὄχημα.

Στάντες δ' (ὅτ' αὐτὰς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς
 Κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους)
 Χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἤξαν· οἱ δ' ἅμα
 Ἴπποις ὀμοκλήσαντες, ἠνίας χεροῖν
 Ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεσώθη δρόμος 715
 Κτύπε κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
 Φορεῖθ'· ὁμῶ δὲ πάντες ἀναμειγμένοι,
 Φεῖδοντο κέντρων ἐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι
 Χνόας τις αὐτῶν, καὶ φρυάγμαθ' ἵππικὰ.
 Ὅμῶ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις 720
 Ἦφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
 Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην σήλην ἔχων,

ὄχημα, ἰφ' ὡ ὀχῆται τις. Ὀχος, ἀρσενικῶς, τὸ ἄρμα. Ὀχια δὲ πληθυντικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ἐπιτιμῶς ὄχημα δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς τὸ αὐτό. Ὡς παρὰ Λυκιανῶν· —

—“ Καὶ ἔξῃ ὄχημα ζεύγυσθαι αὐτῶν.”

712. Κλήροις ἔπηλαν] ἀντὶ τῶ μετὰ κλήρων ἔσπεισαν ἔσι δὲ τὸ κλήροις ὥσπερ ἀργόν· τὸ γὰρ ἔπηλαν καὶ χωρὶς τῆς σώζει τὴν φύσιν· τὸν αὐτὸν δὲ λόγον φαμὶν καὶ εἰς τὸ περιήμι κύκλῳ· ὃ γὰρ συναμφότερον δύναται· τὸτο μόνον τὸ, περιήμι.

Ib. Ἐπηλαν] πάλαι, παλαιῶ, ἔπηλα, ὡς ἔφηλα· ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ δὲ ἔβαλον κλήρους ἕκαστος τότε τῶν βυλομένων δραμῶν. Ἔπειτα ἔπαλαν ὁ ἀγωνοθέτης τὴν περικεφαλαίαν· ἔτινος δὲ ὁ κλήρος ἔπηλα πρῶτος ἀπὸ τῆς περικεφαλαίας, αὐτὸν ἐτίθειν πρῶτον ἐν τῇ τάξει, καὶ πάλιν βάλλοντες τὸς κλήρους αὐτῶν οἱ λοιποὶ, ἔπαλαν ὁ ἀγωνοθέτης τὴν περικεφαλαίαν καὶ πάλιν ἔτινος ἔπηλα πρῶτος ὁ κλήρος, τῶτον ἐτίθειν ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει· καὶ πάλιν οἱ λοιποὶ ἔβαλον τὸς κλήρους ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ, μέχρι τέλους.

717. Ἀναμειγμένοι] Μίγω, ὃ καὶ μίσγω γράφεται ἐνίοτε· ὁ μέλλων μίξω, μέμικα, ὁ παθητικῶς παρακείμε. μέμιγματ' καὶ ἡ μετοχή, μεμιγμένοι· καὶ μετὰ τῆς ἀνα ἐν συν-

θέσει καὶ συγκοπῆς, ἀναμειγμένοι· πληθυντικῶς, ἀναμειγμένοι.

718. Ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις αὐτῶν] ὡς πρῶτος τῷ δρόμῳ γένεσθαι χνόας δὲ, τὰς τῶ ἄξονος σύριγγας, καὶ τὰ ἵππικὰ φρυάγματα· ἀπὸ δὲ μέρους τὸ ὅλον ἄρμα. Σύριγγ' ἔστι τὸ εἰς τὴν ὀπήν τῶ τροχῷ ἰμβαλλόμενον μέρος τῶ ἄξονος. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπή τῶ τροχῷ ἕως καλεῖται· λίπυι δὲ τὸ ἐλαύνων· τὸ δὲ χνόας, βαρῆος· τὰ γὰρ εἰς ἡ δισύλλαβα τῶ ὁ παραληγόμενα, ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχόμενα, ὧν προηγεῖται δρασύ, βαρύνεται, χνόη, φθόνη· χλόη· τὸ δὲ πτοή, ἢ ἔχει δασύ.

Ib. Ἵπερβάλοι] ὑπεκράμοι.

719. Φρυάγματα] φυσήματα· πνεύματα.

Ib. Χνόας τις αὐτῶν] ἔχων τὸ ἄρμα τῶ ἑτέρῳ ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν χνόαι γὰρ τὰ ἀκροξέλια· ἔσι δὲ τὸ χνόας καὶ τὸ φρυάγματα ἵππικὰ ταύτην.

720. Τροχῶν βάσεις] τῶν περὶ τὰ σφρίγματα· βάσεις δὲ τροχῶν εἰσὶν οἱ ζυγοί, οἳ τινες κίηται ἐν ταῖς αὐχίσι, εἶταν νῶτοις, τῶν ἵππων· ὑπὸ τῶν γὰρ τῶν ζυγῶν τὰ ἄρματα ἔκονται συνδεδεμένα τέτοις τοῖς ζυγοῖς δηλονότι.

722. Κεῖνος] ἔχων, ἐκεῖνος δὲ ὁ Ὀρίστis δηλονότι, ἐλαύνων ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐσχάτην σήλην, ἐπλησίαζεν αἰὶ τῶ καμπτήρι τὴν σύριγγα·

Ἐχριμπτ' αἰεὶ σύριγγα· δεξιόν τ' ἀνεῖς
 Σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκειμένον.
 Καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕσασαν δίφροι· 725
 Ἐπειτα δ' Αἰνιάνος ἀνδρὸς ἄσομοι
 Πῶλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
 Τελῆντες ἕκτον ἔβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
 Μέτωπα συμπαίσι* Βαρκαίοις ὄχοις·
 Κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακῆ, 730
 Ἐθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 Ναυαγίων Κρυσσαῖον ἱππικῶν πέδον.
 Γνῆς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἠνισρόφος,
 Ἐξω παρασπᾶ, κἀνακωχεύει, παρεῖς

* TURN. in marg. συμπαίσι.

γα· ἦγεν, τῆ τροχῆ τὴν ὀπὴν. Ὅθεν τὸν σειραῖον ἵππον τὸν ὄντα ἔξω τῆ καμπτήρος, ἦγεν, τὸν δεξιὸν ἀπολύον καὶ ἀχαλινῶν, ἐπιέχεν αἰετὸν προσκειμένον ἵππον καὶ πλησιάζοντα τῷ καμπτήρῃ, ἦγεν τὸν ἀριστερόν, ἵνα μὴ πλησιάζῃ ἢ σύριγγ τῷ καμπτήρῃ δηλονότι.

Ib. Στήλην] ἦγεν, καμπτήρα· καμπτήρες μὲν λέγονται τὰ πλαῖθρα τῆ τόπῃ ἐκείνη, ἐν ᾗ οἱ δρομῆς τρέχουσιν ἦγεν οἱ τοῖχοι οἱ ἀφ' ἑνὸς μέρους καὶ τῆ ἑτέρου, διὰ πετρῶν καὶ ἀσβεστῶ κατασκευασμένοι.

Ib. Στήλην] τὸν λίθον τὸν καμπτήρα· σῆλαι, κυβουδαῖε λίθοι, ἐπιγράμματα τινῶν ἔχοντες· ἐσχάτην δὲ λέγει, ἐπὶ καὶ ἄλλαι ἦσαν ἐν τῷ μίση τῷ δρόμῳ.

723. Ἐχριμπτ' αἰεὶ] ὁ ἔστι, προσεπέλαξε τῷ καμπτήρῃ αἰετὸν τὴν ὀπὴν τῆ τροχῆ.

Ib. Σύριγγα] τὴν ὀπὴν τῆ τροχῆ.

724. Σειραῖον ἵππον] τὸν ἔξω τῆ ζυγῆ, τὸν δεξιὸν προσκειμένον δὲ τῷ καμπτήρῃ ἀριστερόν.

726. Ἄσομοι] σκληρόσομοι.

727. Ἐκ δ' ὑποστροφῆς] ἐξ ὑπαυτῆσεως ἐκείνων ὑποστροφόντων.

Ib. Πῶλοι βία] ἦγεν, σὺν βίᾳ εἴλευσιν ἔξω τῆ πρίποντος, ἀπιθεῖς γινόμενοι ταῖς ἡνίαις. ἦγεν, ἀπιθεῖς ἐγένοντο ταῖς ἡνίαις, καὶ ἐξήνεργε τῷ προσήκοντος.

728. Τελῆντες ἕκτον ἔβδομόν τ'] ἴσκιον, ὅτι οἱ ἀγωνισαὶ τῶν δρομῶν, ἐχ' ἀπαξ ἔτρεχον τὸν ἀγῶνα ἐκείνον ὅν τινα ἐν ἴθελον, ἀλλ' ἵησθε μὲν ἵτιθεν αὐτὸν ἐν ἑξ δρόμοις· ἵησθε δὲ ἐν ἑπτά· καὶ ὅστις ἐν αὐτῶν ἐπλήρη πρότερος τῆ δρόμους τῶν ἄλλων, αὐτὸς ἐκείνος ἐνίκα τὸν ἀγῶνα, τῶν δὲ ὄρισε δηλονότι καὶ τῶν ἄλλων, οἱ μὲν ἵτιθεν ἕκτον ἤδη δρόμον, οἱ δὲ ἔβδομον.

729. Βαρκαίοις ὄχοις] τοῖς Λιδικοῖς Βάρκη γὰρ πόλις Λιδύης, ἢ νῦν Πτολιμαῖε καλεμένη.

732. Ναυαγίων] Ναυάγια κυρίας, τὰ συντρίμματα τῶν νηῶν ἀπὸ τῆ ναῦς, καὶ τῶ ἀγῶ τὸ συντρίβω.

Ib. Κρυσσαῖον] ἦτοι Φακιδόν. Ἐστὶ γὰρ πόλις Φακίδος, ἐν ἧ Φακίδι καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖόν ἐστιν· ἔστι δὲ τὸ ναυαγίων ἱππικῶν ὁμοιον τῷ, Νέκταρ ἰατροχόη.

Ib. Ναυαγίων] τῶν πτωμάτων.

733. Γνῆς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἠνισρόφος] ἀντὶ τῆ ἔμπειρος. Πρὸς εὐνοίαν δὲ τῶν ἀκρωμένων ἐπαινῆ αὐτὸν ὡς Ἀθηναῖον.

734. Κἀνακωχεύει] Ἀνακωχεύω κυρίας, ὅτι οἱ ναῦται συσέλλασσι τὸ ἄρμα τῶν νηῶν ἐν τῷ πηλάγῳ, καὶ ἡμεῖσιν ὀλίγον. ὁμοίως καὶ ἐπὶ πολέμῳ,

Κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον. 735
 Ἦλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑσέρας δ' ἔχων
 Πῶλος Ὀρέσης, τῷ τέλει πίσιν φέρων.
 Ὅδ' ὡς ὄρᾳ μόνου νιν ἔλλελειμμένον,
 Ὅξυν δι' ὠτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
 Πῶλοις, διώκει' κᾶξισώσαντες ζυγὰ 740
 Ἦλαυνέτην, πότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
 Κᾶρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
 Καὶ τὸς μὲν ἄλλες πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
 Ὠρθῆθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων
 Ἐπειτα, λύων ἠνίαν ἀρισεράν, 745
 Κάμπτοντος ἵππε, λαυθάνει σήλην ἄκραν
 Παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χυόας,
 Κᾶξ ἀντύγων ὠλισθε' σὺν δ' ἐλίσσεται
 Τμητοῖς ἱμάσι. Τῷ δὲ πίπτοντος πέδῳ,
 Πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον. 750
 Στρατὸς δ', ὅπως ὄρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα
 Δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
 Οἳ ἔργα δράσας, οἷα λαγχάνει κακὰ,

πολέμου, ὅτι οἱ στρατιῶται ἀνο ἔχουσι τὰς ἀνω-
 κὰς τῶν θοράκων ὄθιν καὶ ἀνακωχή.

Ib. Ἐξω παρασπᾶ] φυλαξάμενος (φου)
 τέτοις συμπεσῶσιν ἔμπροσθ, ἔξω ἀπ' αὐτῶν
 παρασπᾶ.

Ib. Κἀνακωχίῳ] ἀνασιράζει, κατίχει· ἀ-
 νακωχίῳ γὰρ κυρίως λέγεται, ὅταν χιμῶ-
 νος ὄντος ἐν τῷ πελάγῳ, σὺλθῶντι τὰ ἄρματα,
 σαλεύσῃν αὐτόθι μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνύ-
 ματι. μεταφορικῶς ἔν ἐπὶ τῷ ἄρματος ἔρη-
 κει, ἔ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν
 ἱππων κλύδωνα, καὶ ὑστρος ἡρέμα ἔλαυνε.

737. Πῶλος] πῶλος λέγεται ἀρσινικῶς καὶ
 Σαλικῶς.

Ib. Τῷ τέλει πίσιν φέρων] εἶον πισίων ὅτι
 ἐπὶ τῷ τέλει τῷ δρόμῳ παρελύσεται. Ἦ νο-
 μίζων ἴσθ τῷ τέλει ἔτως ἐλαύνειν.

740. Κᾶξισώσαντες ζυγὰ] ὁ Ὀρέσης καὶ ὁ
 Ἀθηναῖος.

745. Λύων ἠνίαν] χαιυῶν· δια τὸ συμπε-
 πλέχθαι.

Ib. Ἐπειτα] ἔπειτα ὁ Ὀρέσης λύων καὶ
 ἀγαλῶν τὴν ἀρισεράν ἠνίαν, κλύωντος τῷ ἱπ-
 πε εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τὸ ἀρισερόν, ἔλαθε παίσας,
 ἦγον κρέσας, εἰς τὸν κάμπτηρα αὐτὸν τὸν τε-
 λευταῖον ὁ Ὀρέσης δηλονότι, καὶ ἔθραυσε τὴν
 ἄξονος τὰς τρύπας μισακάς.

747. Μέσας χυόας] ἀντὶ τῷ κατὰ τὸ μέ-
 σον ἔθραυσε τὰς χυόας τῶ ἄξονος. Ἀντὶ τῷ
 ἐνικῶ, ἦγον τὸ μέρος τῶ ἄξονος τὸ ἐν τῇ ὀπῇ
 τῷ προχῶ.

Ib. Ἐθραυσε δ' ἄξονος μέσας χυόας] τὸ
 λαπτὸν μέρος τῶ ἄξονος, τὸ τριεῖς μόνον ὑπὸ τῆς
 χοιμικίδος.

- Φυρέμενος πρὸς ἔδρας, ἄλλοτ' ἔρανῶ
 Σκέλη προφαίνων' ἔστε νιν διφρηλάται, 755
 Μόλις κατασχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
 Ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
 Γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
 Καί νιν πυρᾷ κείαντες * εὐθύς, ἐν βραχεῖ
 Χαλκῷ μέγισον σῶμα δειλαίας σποδῆ 760
 Φέρουσιν ἄνδρες Φωκῆων τεταγμένοι,
 Ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
 Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἔσιν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
 Ἄλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδῶσιν οἵπερ εἶδομεν,
 Μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν. 765
- ΧΟΡ. Φεῦ, φεῦ, τὸ πᾶν δὴ δεσπότησι τοῖς πάλαι
 Πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.
- ΚΛΥ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
 Ἡ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
 Εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς. 770

* ALD. κίαντες.

χοινικίδος. Εἴρηται δὲ ἰμοίως τὸ παρ' Ἀπολλωνίῳ.

“ Ἀζόμενος πλῆμνησι παρακλιδὸν αἰνυμένοιο.”

757. Ἐλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα] καὶ ἵνα ἀξιώπιτος εἴη ὁ ἀγγελοῦ, ἵνα πάλιν τὸ περιπάθεις εἴη τῇ Ἠλέκτρῃ.

Ib. Αἱματηρὸν] ἡμαγμένον αἱματηραὶ γὰρ σαρόεις, αἱ ἀπὸ αἵματος σάζουσαι ἡμαγμέναι δὲ, τῷ αἵματι μιμιγμέναι.

759. Ἐν βραχεῖ χαλκῷ] ἀγγεῖον ἢ εὐθεία ὁ βραχὺς χαλκός, ὁ δηλοῖ τὴν εἴηαι τῆ χαλκῆ καὶ τὴν ὕλην ἀπὸ δὲ τῆς ὕλης ἐνταῦθα δηλεῖται τὸ ἀγγεῖον τὸ ἐκ τῆς ὕλης.

Ib. Κίαντες] ἀπὸ τῆ κάω, καύσω· ὁ ἀόριστος, κεινῶς μὲν, ἔκαυσα· ποιητικῶς δὲ, ἔκκα· καὶ ὁ μετοχὴ ὁ κήας, κήαντες.

760. Μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδῆ] ἀν-

τίπτωσις, ἀντὶ τῆ, σποδὸν δειλαίαν μέγιστον σώματος.

Ib. Δειλαίας σποδῆ] δεινῆς ἔτας εἰπεῖν, δειλαίαν σποδὸν μέγιστον σώματος, ἀντιγράφως εἴρηται, ὡςπερ καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα εὐρίσκονται.

768. ὦ Ζεῦ] διανοσάθωια δῆθεν Κλυταίμνηςρας ἐπὶ τῷ ἀκῆσματι τέτω.

Ib. Πότερον εὐτυχῆ] ἀντὶ τῆ, ἀρα δίκαια ταῦτα εἶπω, ἢ δὲ ἐὰ μὲν, ἐπιμεροδῆ δὲ, ἐπιμῆ τοῖς κακοῖς τέτοις τοῖς τῆ υἱῆ μου, σώζω ἐγὼ τὸν βίον ἐμαυτῆς· ἢ μὲν, διὰ τῶν κακῶν καὶ θανάτων τῆ υἱῆ μου, ἐγὼ σώζω τὴν ἐμὴν ζωὴν· ἀλλὰ λυπηρῶς ταῦτα διακίονται.

770. Ἐν τοῖς ἐμαυτῆς] τὸ πᾶν ἔτας, ἐὰν ἐν τοῖς κακοῖς τοῖς ἐμαυτῆ σώζω τὴν ζωὴν. Καλὸν [κακόν] γὰρ αὐτῆς ἦν τὸ τεθνηκίαι τὸ ὀρέσθω εἰ ἔσωζε τὸν βίον αὐτῆς.

771. Τῆ

- ΗΛΕ. Οἶμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, 790
 Ὀρέσα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ᾧδ' ἔχων
 Πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. Ἄρ' ἔχει καλῶς;
- ΚΛΥ. Οὔτοι σὺ κείνος δ' ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.
- ΗΛΕ. Ἄκκε, Νέμεσις, τῷ θανόντος ἀρτίως.
- ΚΛΥ. Ἦκεσεν ᾧν δεῖ, καὶ πεκύρωσεν καλῶς. 795
- ΗΛΕ. Ὑβρίζε· νῦν γὰρ εὐτυχῆσα τυγχάνεις.
- ΚΛΥ. Οὐκᾶν Ὀρέσης καὶ σὺ παύσετον* τάδε;
- ΗΛΕ. Πεπαύμεθ' ἡμεῖς, ἔχ' ὅπως σε παύσομεν.
- ΚΛΥ. Πολλῶν ἂν ἤκοις, ᾧ ξέν', ἀξίος τυχεῖν, 800
 Εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσε βοῆς.
- ΠΑΙ. Οὐκᾶν ἀποσείχοιμ' ἂν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.
- ΚΛΥ. Ἦκισ'· ἐπεὶ περ' ἔτ' ἐμῷ καταξίως
 Πράξεϊας, ἔτε τοῦς πορεύσαντος ξένε'
 Ἄλλ' εἰσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν 805
 Ἔα τά θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

* TURN. in marg. παύσατον.

θημεν ἐπὶ θανάτῳ τῷ Ὀρέσῃ, ἡδὲ ἰθνησά-
 μιν αὐτὸν, ἀγὼ ἵνα μεθ' ἡσυχίας πῆ καὶ ἡμεῖς
 πρὸς τῆς παύσεως ἡμέρας διακρίσασθαι διαίσματα.

794. Ἄκκε, Νέμεσις] ἦγεν, ἄκκε, ᾧ Νέ-
 μεσις, τίνας ἐφηνότας λέγει, κατὰ τῷ θανόν-
 τος ἀρτίως.

Ib. Ἄκκε, Νέμεσις] Νέμεσις, διὰ μιμ-
 μομένη τῆς τοῖς θανόντων ἐβριζόντας, καὶ
 πέντες τιμωρμένην σύντασσε δὲ τὸ θανόντος
 πρὸς τὸ Νέμεσις, καὶ μὴ πρὸς τὸ ἄκκε, ὡς
 περὶ τινὲς ποιῶσιν· ἄλλοι δὲ καὶ λαμβάνουσιν
 ἔχουσαν τὸ ἵκεκα.

797. Οὐκᾶν Ὀρέσης] εἰ μὴν γράφεις ἦκεν,
 κατ' ἐρώτησιν μὴν ἢ καθ' ὁμαλισμὸν δὲ εἰρω-
 γικῶς· εἰ δὲ καὶ παύσατον γράφεις (εὐρηται
 γὰρ καὶ τῆτο) προστακτικῶς ἰσῶς ἔπαις, ἡκᾶν
 παύσατε τάδε σὺ τε καὶ Ὀρέσης, εἰ δύνασθε.

798. Πεπαύμεθ' ἡμεῖς] ἔπαις ἦν τὸ σαφές,
 ἢ μόνον εἰ παύσομεν σε, ἀλλὰ πεπαύμεθα
 ἡμεῖς νῦν δὲ προθύς πρὸ πεπαύμεθα, εἴτ' ἐπὶ

κᾶν τὸ, ἔχ' ὅπως σε παύσομεν, ἀσφαλῆ τινα
 ἐπαίσει. Σὺ δὲ, ὡς ἔφαμεν, λέγει συντάσσει.

799. Ὡ ξένε] ἀξίος ὑπέχευς τυχεῖν πολ-
 λῶν χαρίτων, ἕνεκα ᾧν ἦκεν καὶ ἡλθε· ἐπιπῆ
 ταύτην τὴν Ἠλέκτραν ἔπαυσας τῆς πολυλόγου
 βοῆς.

Ib. Πολλῶν ἂν ἔξιος] ἀξίος ἂν εἴης, ᾧ ξένε,
 διὰ τὴν ἰδὸν, ἦν ἡλθε, τυχεῖν πολλῶν ἀγαθῶν.

803. Πορεύσαντος] ἀποσεύσαντος· πορεύο-
 μαι ἐγώ, καὶ πορεύω ἕτερον, ἀντὶ τῷ ἀγῶ· ὡς
 παρὰ Πλάτωνι, ᾧ δὴ προστίταται τῆς ἐθιῆς
 ἐκείσε πορεύσαι. Ἀντὶ τῷ ἀγαθῶν· ἐνταῦθα
 δὲ πορεύσαντος ἀντὶ τῷ πέμψαντος, λέγεται.

804. Ἄλλ' εἰσιθ' εἴσω] περισσὸν τὸ εἴσω·
 τὸ γὰρ εἰσιθὲ τὸ εἴσω ἐλθε δηλοῖ· εἰσιθὲ δὲ
 εἰς τὴν οἰκίαν, λέγεται κατὰ λόγον τὸ γὰρ
 εἰσιθὲ δηλοῖ μὴν τὸ εἴσω ἡλθεν, ἢ μὴ καὶ
 ὑποεἰσιθὲν ὠρισμένης διὰ ἐπάγεται εἰς τὴν
 οἰκίαν, ἢ εἰς τὴν πόλιν· καὶ ἢ δοκεῖ φορτικόν.

ΗΛΕ. Ἄρ' ὑμῖν ὡς ἀλγῆσα κώδυνωμένη,
 Δεινῶς δακρῦσαι καπικωκῦσαι δοκεῖ
 Τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ᾧδ' ὀλωλότα ;
 Ἄλλ' ἐγγελῶσα, φρέδος. ὦ τάλαιν' ἐγὼ,
 Ὀρέσα φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας θανών. 810
 Ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενός,
 Αἶ μοι μόναί παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
 Σὲ πατρός ἤξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
 Καμῆ ταλαίνης· νῦν δὲ, ποῖ με χρῆ μολεῖν ;
 Μόνη γὰρ εἶμι, σὲ τ' ἀπεσερημένη 815
 Καὶ πατρός ἤδη. Δεῖ με δελεύειν πάλιν
 Ἐν τοῖσιν ἐχθίσουσιν ἀνθρώπων ἐμοὶ,
 Φονεῦσι πατρός· ἄρά μοι καλῶς ἔχει ;
 Ἄλλ' ἔτι μὲν ἔγωγε τῆ λοιπῆ χρόνε
 Εὐνοικὸς ἔσσομ'· ἀλλὰ τῆδε πρὸς πύλη 820
 Παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἀφίλος ἀυανῶ βίου·
 Πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται
 Τῶν ἔνδον ὄντων ὡς χάρις μὲν, ἦν κτάνη·
 Λύπη δ', εἰάν ζῶ· τῆ βίᾳ δ' εἰδείς πόθος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πῆ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἦ 825

816. Καὶ πατρός ἤδη] τὸ ἤδη εἰ μὲν ἀν-
 τι τῆ πάλαι νόησις, πρὸς τὸ πατρός συνά-
 φαις εἰ δὲ ἀντι τῆ νῦν, πρὸς μὲν τὸ πατρός
 εἴξει, αὐτὸ δὲ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον συνάφαις.

817. Ἐχθίσουσιν ἀνθ'] Ἐχθρὸς μοι ἐστὶν ἡ
 δὴτα καθὸ ἀπλῆν, δοτικῆ· ἔχθισος δὲ τῶν
 ἀνθρώπων. Καθὸ ὑπερθετικὸν, γενικῆ.

821. Ἀυανῶ βίου] Ἀντι τῆ, τὰ σκληρότη-
 τος διαβιάσσω· διαβιάσσω τὸν βίον, ἀφίλος·
 ἔχει ἐστρημένη φιλίας· μὴ ποιήσασα σπον-
 δὰς μετὰ τῆ Αἰγίσθου, καὶ τῆς Κλυταίμ-
 νιδας.

823. Χάρις] Ἦγεν, εὐχρησία, εὐχαρισία

ἐμοὶ θλονότι· χαρίζομαι τὸ δωρεῖμαι. Καὶ
 τὸ χάριν ποιῶ.

825. Πῆ ποτε κεραυνοὶ Διός] ἐν τοῖς ἐμπροσ-
 θεν παραμυθόμενος ὁ χορὸς τὴν Ἥλεκτραν
 ἔλεγε, Θάρσει μοι, τίκνον, θάρσει· ἐσι μέγιστος
 ἐν ἐρανῶ Ζεὺς, καὶ τὰ εἴξει. Νῦν ἔν παν-
 ταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας καὶ προσ-
 τήσεως τῆς κατὰ τὸν Ὀρέσην συμφορᾶς, εἰ-
 κότως παρακεκινδυνευμένη τῆ λόγῳ ἐχρήσατο,
 ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν, καὶ ὅλας ἀρε-
 φιδάλλων εἰ ὅλας ἐν ἐρανῶ εἰσὶν, εἴγε περι-
 ρῶσι τοιαῦτα γιγνόμενα. Καὶ τὸν μὲν Ἥλεκ-
 ταν ὡς πάντα ἰφορήντα παρέλαβεν· τὸν δὲ Δία,

Πῆ φαέθων Ἄλιος,
 Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
 Κρύπτουσιν ἔκηλοι;

ΗΛΕ. Ἔ, ἐ, αἰ, αἰ.

ΧΟΡ. ὦ παῖ, τί δακρύεις;

830

ΗΛΕ. Φεῦ.

ΧΟΡ. Μηδὲν μέγ' αὔσης.

ΗΛΕ. Ἀπολεῖς με.

ΧΟΡ. Πῶς;

ΗΛΕ. Εἰ τῶν φανερώς οἰ-

835

χομένων εἰς αἶδαν

Ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμῆ

Τακομένας

Μᾶλλον ἐπεμβάση.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΧΟΡ. Οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων

840

αἷς πάντων δεσπότην ὄντα. Δεῖ δὲ τὸν ὑποκ-
 ριτὴν ἄμα τῇ βοῇ ἀναβλέψαι τε εἰς ἠρανόν,
 καὶ τὰς χεῖρας ἀνατίθειν. Ὁ δὲ καλῶς ἔ-
 χερὸς Μηδὲν μέγ' αὔσης.

Ib. Πῆ ποτε] Ἀθανακτῶν ὁ χορὸς τῆτο
 λέγει. Καὶ ἀμοιβάλλων εἰ εἰσὶν οἱ κεραυνοὶ τοῦ
 Διὸς, καὶ ὁ Ἥλιος εἰτι ἰσυχίαν ἀγχοσι τοῖσ-
 των γινομένων.

826. Φαίθων] ἐπίθετον ὄνομα ἐνταῦθα, ἀν-
 τὶ τῆ λάμπων. Λέγεται δὲ φαίθων καὶ ὁ
 εἶδος τῆ Ἥλιος καὶ ὁ εἶδος τῶν ἵππων αὐτῶ.

827. Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν] οἶον,
 ἐκ ἀγχοσι εἰς φῶς τῶν τέτων παρατομίαν.

828. Κρύπτουσιν] τῶσ' ἐστι ἰσυχῆος φέρουσιν,
 ἢ δεικνύουσιν ἀθανακτῶσι.

829. Ἔ, ἐ, αἰ, αἰ] Ἐρηνῆ ἢ Ἡλέκτρα τὸν
 ἀδελφόν ἐλευνὸν δὲ λίαν τὸ τοῖστων μέρος.

832. Μέγ' αὔσης] ἦχον βοήσης, εἴπης ἦχον
 μὴ πρὸς Ἐρηνῆς ἰσχύσης, ἵνα μὴ πρὸς ἔργον
 κλυταμύθησαν κινήσης.

833. Ἀπολεῖς με] ἀποκταίς με (φουσὶν)
 ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγοῦσα. Δαιμονίας
 δὲ τῆτο ἐπήγαγεν ἢ γὰρ ἀμελήσασα τῶν
 ἀπὸ χόρου ἐπιτιμήσεων, ἴρι τι ἀπρηπὲς εἰς
 θεὸς (ἐστὶ καὶ τελείω ἀμειχανῆ ὁ Σοφοκλῆς
 εἰς τὸς θεὸς βλασφημιῶν καὶ γὰρ εἰς ἦν τῶν
 θεοσεβειῶτων) ἀλλ' ὡσπερ δυσχεραίνουσα ταῖς
 ἐπιτιμήσεσιν, ὡς ψυχραῖς, τῆτο φουσὶν οἱ δὲ
 ἐν τοῖς προφανέσι καὶ ἀθεραπεύτοις πάθει
 μετράζουσιν αὐτὴν ἀξίωσιν.

835. Εἰ τῶν φανερῶς] Εἰ τῶν φανερῶς ἀπε-
 λλυθετων εἰς αἶδαν ἐλπίδ'ε λαθῶσα προτεπι,
 μᾶλλον ἐπιτεθήση κατ' ἐμῆ διαρρομένης.

837. Ἐλπίδ' ὑποίσεις] ὑπενήχης, ὑποδα-
 λέε, ὡς ἐξ ἐκείνων βοήθειά τις μοὶ γενήσεται.

839. Ἐπεμβάση] ἦχον ἐπιπέσης νικημένης,
 καὶ μίζονα ἐργάση τὴν συμφεράν.

840. Ἀμφιάρεων] Ἀμφιάρεος ἦν ἀριστος
 μάντις καὶ ἄφευτος. Ὅστις ἴδω τὸν ἰσόμε-
 νον θάτατον τοῖς ἀπερχομένοις ἐς τὸν Θεβαῖ-

Χρυσοδέτοις ἔρκεσι
 Κρυφθέντ' ἀπάταισι
 Καὶ νῦν ὑπὸ γαίας

ΗΛΕ. (Ἐ, ἔ' ἰώ.)

ΧΟΡ. Πάμφυχος ἀνάσσει.

ΗΛΕ. Φεῦ.

ΧΟΡ. Φεῦ δῆτ' ὀλοὰ γάρ.

845

τὸν πόλεμον, ὑπὸ τῷ στρατηγῷ Ἀδράσκῳ. ὕφ' ἔ' Ἀδράσκῳ πολλὰ βιασθεὶς καὶ μηδόμενος ὑπιπύξας ἐς Θήβας συναπιθῆναι, πείθεται ὕστρον ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτῆ γυναικὸς Ἐριφύλης ἀπιθῆναι, ἥτις αὐτὴ ὑπὸ Ἀδράσκῳ ἀπατηθεῖσα θώρηξ, ἃ τινὰ δῶρα ἴσαν χρυσοδέτα ἔρκεα, ἦγεν κόσμος τις γυναικίος, ἠνάγκασε τὸν Ἀμφιάρεον ἀπιθῆναι διὸ καὶ ἐτιμαρήθη πρὸς τῆ υἱῷ Ἀλκμαίωνος ἀπιθῶν γὰρ ὁ Ἀμφιάρεος ἐς τὸν πόλεμον ἀναγύεται. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆ Ἀλκμαίων, μαθὼν ὅτι ὑπὸ τῆς Ἐριφύλης καταπέσθη, ἀπέκτεινε ταύτην.

Ib. Ὄδα γάρ ἀνακτ' Ἀμφιάρεον χρυσοδέτοις] ταῖς διὰ χρυσοῦ γινόμεναις τέχναις, τῆ δούλοιο ὄρμη Ἐριφύλη διὰ τὴν Ἀμφιάρειον ἔθετο, διὰ τὰς τῆς γυναικὸς αὐτῆ ἀπάτας. Ἄλλως. Χρυσοδέτοις ἔρκεσιν. Ἡ ἐπὶ τῶν ἀρμάτων φρεῖν, οἷον τοῖς χρυσοῦ διδόμενοις καὶ κατασκευασμένοις. Ἄπειρ ἔρκεσιν, οἷον περιφράγματα καὶ τεύχεων ἐκ ἐξέρχων ὁ Ἀμφιάρεος, ἀλλ' ἐποχίσθη ἐν αὐτοῖς. Ἡ χρυσοδέτοις, τῶ ὄρμῳ ὃς ἦν ἐκ χρυσοῦ ποιοιμένης. Τὸ δὲ ἔρκεσιν, οἷον τοῖς δεσμοῖς καὶ φράγμασι, καὶ τῆ ἀνάγκῃ τῆ ἀπὸ ὄρμης γενόμενῃ.

841. Ἐρκεσι] ἦγεν τοῖς περιδερμάτοις, ἄπειρ Ἀδράσκῳ ἰδῶν Ἐριφύλην, τῇ σφετέρῃ μὲν ἀδελφῇ, ἐκείνη δὲ τῆ Ἀμφιάρειου γυναικί, ἵνα πείθῃ αὐτὸν ἀπιθῆναι ἐς τὰς Θήβας μετὰ Πολυδάκῃ. Ἄτι γὰρ μάντις αὐτῆ, ἦδει ἀπαλαμψῆναι τὴν στρατιάν καὶ διὰ τῆτο ἐκ ἠθέλε στρατεύσασθαι. Εἰκότως δὲ τὰ περιδερμάτια ἔρκεσιν ἐκάλει, διὰ τὸ αἴτια αὐτῶ ἀπωλείας γενέσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ τίτῳ τῶν Θηβῶν, ἴσα καταπέσθη Ἀμφιάρεος, μαντεῖον ἦν αὐτῶ τὸ λυπὸν. Ἰστίον δὲ ὅτι ἡ χρῆ γράφειν,

γυναικῶν ἀπάταις (ἡ γὰρ ἀρμόζει ἔτω τῷ μέτρῳ. Περσῶν γὰρ ἐστὶ τὸ γυναικῶν, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμῶ) ἀλλὰ κρυφθέντα ἀπάταισι γράφει τὸ δὲ γυναικὸς ἐξωθεν λάμβαναι. ἦτω γὰρ κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ἔχει καλῶς.

842. Γυναικῶν ἀπάταις] ἢ τῆ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀπάτη, ἢ καθόλου τὸν χρυσόν, γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν θαυμαστῶς δὲ εἰκασιν, ὅτι καὶ ἔτως διὰ γυναικῶν ἀπώλετο. Ἄλλως. Ὄδα γάρ ἀνακτ' Ἀμφιάρεον, ὁ χορὸς φρεῖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῶ τῷ θανάτῳ ἐστὶ τις εὐτυχία. Τιμὴν δὲ αὐτῶ φρεῖν εἶσθαι, διὰ τὸ μαντεῖσθαι αὐτόν.

844. Ἐ, ἔ] ἢ προσημένη ἐδὲ τῆς τοιούτης λόγος, θρηνητὴ ἢ Ἠλέκτρα.

845. Πάμφυχος ἀνάσσει] ἀντὶ τῆ πάσαν ψυχῶν ἀνάσσει. ἃ δὴ ἐν χρεῖα καθέσασθαι τῆς ἐκείνη μαντικῆς ἢ πάμφυχος, ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτῆ ψυχὴν ἢ ὁ διὰ παντὸς τὴν ψυχὴν σώζων, ὁ ἐστὶν ἀθάνατος.

Ib. Πάμφυχος ἀνάσσει] ἦγεν πᾶσιν τῶν ψυχῶν ἀνάσσει ἢ ὅλος ζῶν ἀνάσσει. Ἡ ζῶν ἀνάσσει.

846. Φεῦ] μνησθεῖσα τῆς Ἐριφύλης ἢ Ἠλέκτρα ἀναβοῶσα, ἐπὶ τῶ ἦθει αὐτῆς δυσχεραίνουσα.

847. Φεῦ δῆτ' ὀλοὰ γάρ] ὁ χορὸς συγκατατιθέμενος, φρεῖν ὅτι δικαίως ἀνεβόσας ὀλοὴ γὰρ ἦν ἢ Ἐριφύλην ὅρα δὴ ἐν εἰ ἐπραξέτι ὁ χορὸς. Ἀπέσπασε γὰρ αὐτὴν τῷ θρηνητῆν, ἐμβάλων τὸ κατ' αὐτὴν μῦθον.

Ib. Φεῦ δῆτ' ὀλοὰ] ἐπὶ θηλυκῷ ληπτίον τὸ ὀλοὰ, ἐν ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς ἦγεν ὀλοὰ καὶ ὀλοῖα ὑπερχεν ἢ Ἐριφύλην. Ἐδά-

ΗΛΕ. Ἐδάμη γάρ.

ΧΟΡ. Ναί.

ΗΛΕ. Οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰρ
Μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν
Πένθει· ἐμοὶ δ' ἔτις ἔτ' ἔ-
σθ'· ὅς γάρ ἔτ' ἦν,
Φρῆδος ἀναρπασθεῖς.

850

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β .

ΧΟΡ. Δειλαία, δειλαίων κυρεῖς.

ΗΛΕ. Κἀγὼ τῆδ' ἴσωρ, ὑπερίσωρ,

855

μη γὰρ ὑπὸ τῆ υἱᾷ αὐτῆς Ἀλκμαίονος. Εἰ δ' ἄλλως εἴποις, ἐκ ἔχει ὀρθῶς.

848. Ἐδάμη] ἢ Ἐριφύλη δηλονότι. Ὁ δὲ λόγος ἀποφαντικός. Ὁ χορὸς δὲ, ὡς πυθνομένης, ἐπάγει τὸ ναί.

850. Οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη] οἶδα ὅτι ἰθάμη ἰφάνη γὰρ ὁ ἐπιμελιόμενος τῆ ἐν τῷ φόνο τεκτέρι τιμαρὸς τῆ πατρὸς. Ἐμοὶ δὲ εἴδεις πάρεστιν, ἀποθανόντος Ὀρίσκου. Ὁ μὲν ἐν χορῷ παρέβαλε τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ Ἀμφιαράῳ, ἵνα ἢ Ἠλέκτρα εὐέλπις εἴη περὶ τῆ πατρὸς, ὅτι ταύξειται τιμῆς τινος· ἢ δὲ φησὶν ὅτι Ἀμφιάρους ὑπὸ τῆ Ἀλκμαίονος ἵτυχε τιμαρίας. Πάνυ δὲ περιπαθῶς τὸ πάθος τῆ Ἀγαμέμνονος εἰς ἑαυτὴν μεταφέρει, διὰ τῆ ἐμοὶ δ' ἔτις.

851. Μιλέτωρ] φροντιστής. ὃ ἐπιμελὲς γέγονε μετελθεῖν τὸν τῆ πατρὸς θάνατον τῆ Ἀμφιαράου.

854. Ἀναρπασθεῖς] ἀναρπάξω· ὁ μέλλων, ἀναρπάξω ποιητικῶς, ἀναρπάσω κοινῶς· ὁ παρκαίμενος ἀνήρπακα· ὁ παθητικός, ἀνήρπασμαι· ὁ αἰρικός, ἀνήρπασθαι· ἢ μετοχὴ ἀναρπασθεῖς.

855. Δειλαία δειλαίων] ἦγεν ἀθλία ἀθλίων ὑπάρχεις, ὑπερβολικῶς. Ὡς ματαιότης ματαιοτήτων, καὶ ἰορτή ἰορτῶν. Ἰστίσιν ἀθλιωτάτη καὶ ἀποκρύπτισσα τὴν ἀθλιότητα τῶν ἄλλων, ὡς μόνον αὐτὴν ἐν ταῖς ἀθλίαις δοκεῖν ἀθλίαν.

856. Κἀγὼ τῆδ' ἴσωρ] καὶ ἴσῳ ἴσωρ καὶ ἰπιστήμων καὶ ὑπερίσωρ εἰμὶ τῆδ'· ὅτι δηλονότι δειλαία κυρῶ καὶ ὑπάρχω, ἦγεν ἀθλία, τῶν Ἀχαιῶν τῶν ἀθλίων, ἕνεκα τῶν πολλῶν δεινῶν, τῶν πανουργῶν καὶ πάντα συρόντων, καὶ ἀπολλύοντων, καὶ συρῶν, ἦτοι τῶν συρῶντων, ἐν τῷ παμμήνῳ καὶ δεινικῷ χρόνῳ. Ἦγεν, ἐπίσασμαι ὅτι ἀθλιότερα εἰμὶ τῶν Ἀχαιῶν, τῶν διὰ τῆτο ἀθλίων ὅτι πολλῶν δεινῶν πανουργῶν καὶ συρῶν πύραν ἔλαβον ἐν τῷ παμμήνῳ καὶ δεινικῷ χρόνῳ, ἐν δηλονότι ἐν Τροίᾳ τυποῖσασιν. Εἰ δὲ πανουργῶν καὶ ἀρχαίων γράφεις (ἐν τισὶ γὰρ τῶν πᾶν παλαιῶν ἔσται εὐρηταὶ βιβλίαν) ὀρθότερον ἔχει πρὸς τὸ μέτρον. Εἴγω μὲν πανουργῶν γράφεις (ἐν πολλοῖς γὰρ καὶ ἔσται εὐρηταὶ) πρὸς τὸ παμμήνῳ συναΐεις. Ἦγεν τῷ δεινικῷ χρόνῳ τῷ κατὰ πάντα συρομένῳ, ἦτοι τῷ πολυκινῶντι, ἐπι δ' ὑπισκάξω τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς ἀντιφροφῆς, τὸ δεινῶν συρῶν τ' Ἀχαιῶν (ἐκείνο γὰρ ἐκ σπονδαίων δὲ ὄλε σύγκεται) ἀρχαίων φημὶ δεινὴν γράφειν (ἀπὸ τούτου γὰρ καὶ τὸ Ἀχαιῶν ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὐρηταὶ, τῆρ κατὰ λήθην τῆ γραφίως ἐκλειοπίστος) καὶ ἔτω συνάπτειν, καὶ ἴσῳ ἴσωρ καὶ ὑπερίσωρ εἰμὶ τῆδε, ὅτι δειλαία εἰμὶ δηλονότι, ἐν τῷ πανουργῶν καὶ παμμήνῳ καὶ δεινικῷ χρόνῳ, ἕνεκα τῶν δεινῶν τῶν ἀρχαίων τῶν πολλῶν καὶ συρῶν. Ἀρχαία δὲ φησὶ τὰ δεινὰ, ἰσπεὶ καὶ πρότερον ἴσκειν ὡς ἐκ τῆς πρώτης Πέλοπος ἰσπείας.

Πανσύρτῳ * παμμήνῳ πολλῶν
Δεινῶν συγνῶν τ' ἀρχαίων †.

ΧΟΡ. Εἶδομεν ἂν θροεῖς.

ΗΛΕ. Μῆ με νῦν μηκέτι

860

Παραγάγῃς, ἴν' ἔ

ΧΟΡ. Τί φῆς;

ΗΛΕ. Πάρεισιν ἐλπίδων

* Ἐτι κοινοτόκων

Εὐπατριδῶν τ' ἀρωγοί.

865

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. " Πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος."

ΗΛΕ. " Ἡ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις

Οὕτως ὡς κείνῳ δυστάνῳ

Τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκύρσαι;

ΧΟΡ. " Ἀσκοπος ἀλώβω.

870

ΗΛΕ. Πῶς γὰρ οὐκ, εἰ ξένος,

* TURN. in marg. πανσύρτων. † TURN. in marg. ἀρχαίων.

ἰππίας, καὶ τῷ φόνῳ Μυρτίλῳ, ἐκ ἔλιπε τὰς
οἰκας αὐτῶν πολύπονος αἰκία.

857. Πανσύρτῳ] τῷ πάντα σύροντι τὰ κα-
κά· ἢ πανσυρτῶ, τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν
κακῶν ἀρμημένῳ.

Ιβ. Παμμήνῳ] τῷ πολυχρόνῳ καὶ δυνά-
κει. Δειλαία ἐν εἰμί, οἷον κατ' αὐτὸ τῆτο
καθὸ πάντα τὰ ἀχρὴ εἰς ἡμᾶς συνεσῆρη καὶ δίν-
κῃ παρέμεινεν.

860. Μῆ με νῦν μηκέτι] μηκέτι ἐν με
(φασί) παρεγορήσατε (παρηγορήσατε). ὅπως γὰρ
ἔ παρῆσιν αἱ τῶν ἐλπίδων ἀρωγαί, αἱ ἀπὸ
τῶν ἀδελφῶν.

861. Παραγάγῃς ἴν' ἔ] τὸ ἴν' ἔ, πρὸς τὸ
πάρεισι συναπτίον εἰ καὶ τὸ τί φῆς, διὰ μέ-
σε τίθεται. Συντάσσεται δὲ ἔτω, μὴ με νῦν
μηκέτι παραγάγῃς, ἵνα καὶ ὅπως ἔ παρῆσιν
ἐλπίδεις ἐλπίδων, τῶν εὐπατριδῶν κοινοτόκων,
ἦγεν τῷ ἰγνῆς. Ὅρῃσε τῷ ἐμῇ ἀδελφῷ ἀρωγοί
ἡμοί. ἦγεν, μὴ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλῃς Ὅρῃσε,

ὡς ἔξει ἡμοί βοηθός. Ἴσιον δὲ ὅτι τὸ τί φῆς,
πάρεισιν ἐλπίδων, ἐν καλῶν ἐστὶ τὰ γὰρ δύο
πρόσωπα ἐν ἀποτελεῖ καλῶν, ὡς καὶ ἐν τῇ
πρώτῃ ἀντιστροφῇ δεικνύται. Διὸ τὸ αὐτὰς δὲ
πῶν, περισσὸν ἐν ἐξεβλήθη παρ' ἐμῶ. Ταύ-
τὸν γὰρ ἐστὶ τῷ τί φῆς.

867. Ἐν ἀμίλλαις] διὰ τῷ εἰπεῖν ἀμίλ-
λαις, ἐδίπλασε τὸ ἵπποις· τῶν γὰρ ἡ ἀμίλ-
λαι. Τὸ δὲ χαλαροῖς, ἢ τοῖς τὰς χιλιῶς (καὶ
τὸς πίδας, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν) ἀργὰς ἔχουσ,
κατ' ἀντίφρασιν, ὡς περ ἐστὶ καὶ τὸ σόμαρ-
γος καὶ τὸ πύγαργος ἢ χαλαροῖς καὶ λευκό-
ποσιν.

869. Τμητοῖς ὀλκοῖς] τμητοῖς λάροις, τοῖς
ἡμῶσιν ὀλκῶς ἐν ἀντὶ τῶν ἡμῶν ἐν αἰς
εἰλικύσθη.

870. Ἀσκοπος] ἀπρόικτος ὁ θάνατος.

871. Πῶς γὰρ οὐκ] καὶ, καλῶς ἔφη. πῶς
γὰρ οὐκ ἐστὶν ἀνέλπιστος ἢ βλάτῃ, ἐπιδή καὶ ὁ
Ὅρῃσε ξένος ἀπάλαστο δηλαδίτι καὶ κίκευθεν.

874. Κίκευθεν]

Ἄτερ ἔμαῖν χεροῖν * ;

ΧΟΡ. Παπαί.

ΗΛΕ. Κέκευθεν, ἔτε τῷ

Τάφῃ ἀντιάσας,

Οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

875

I A M B O I.

ΧΡΥ. Ὑφ' ἠδονῆς τοι, φιλτάτη, διώκομαι,
Τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.
Φέρω γὰρ ἠδονάς τε, κἀνάπαυλαν, ὣν
Πάροιθεν εἶχες καὶ κατέσενες κακῶν.

880

ΗΛΕ. Πόθεν δ' ἂν εὔροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
Ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνες ἰδεῖν ;

ΧΡΥ. Πάρες Ὀρέσης ἡμῖν ἴσθι τῷτ' ἐμῷ
Κλύεσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

ΗΛΕ. Ἄλλ' ἢ μέμνησας, ὦ τάλαινα, κατὰ τοῖς

885

* ALD. ἱμῶν χερῶν.

874. Κέκευθεν] τὸ κέκευθεν, ἀλλοίως ἐστὶ κατὰ διάθεσιν, ἐνεργητικὸν ὃν λαμβάνεται ἀντιπαθητικῶς, ἦγεν, ἐσκεπάσθη, ἐκρύβη ἢ ὃν τὸ κέκευθεν μέσος παρακείμενος ἀπὸ τῆς κίεθω, κέωσα, κέκευκα· ὁ μέσος παρακίμ· κέκευθα, δύναται εἶναι καὶ ἐνεργητικὸς, καὶ παθητικὸς.

877. Ὑφ' ἠδονῆς τοι] ἢ Χρυσόθεμις παραγίγῃ, τὰ ὑπὸ τῆς Ὀρέσης ἐγκείμενα τῷ τάφῳ εὐρέσα. Τὸτο τὸ πρόσωπον εἰσέγαγεν, ἵνα μὴ εἰς μακρὸν ἢ ὀλόφυσσις ἢ Ἡλέκτρας γένηται.

Ib. Σὺν τάχει μολεῖν] λήπτω ἢ ὑπέρ· ὑπὲρ τῆς σὺν τάχει μολεῖν.

878. Τὸ κόσμιον] ἦγεν τὴν κοσμιότητα, τὸ κόσμιον Ἀττικῶς, ἀντὶ τῆς κόσμον, καὶ τὴν εὐταξίαν ὡς τὸ ρητορικὸν τῆς λόγῃ, ἀντὶ τῆς, ὁ ρητορικὸς λόγος.

879. Ἀνάπαυλαν] ἀνάπαυσις καὶ κατάπαυσις λέγεται ἀνάπαυλα δὲ μόνον ἔχει καὶ κατάπαυλα. Ἀνάπαυσις τῶν κακῶν, ὣν εἶχες πρότερον καὶ ἴσθις.

881. Τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων] τῶν ποση-

μάτων τὰ μὲν θεραπεύεται προκαίροις θεραπεύεις, ὅπερ ἐστὶν ἀρῆσις. Τὰ δὲ θεραπεύεται παντιῶς, ὅπερ ἐστὶν ἴασις. κατ' ἰδίαν ἐν τρέπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον.

882. Οἷς ἴασιν] εἰ μὲν ἴασιν γράφεις, πρὸς τὸ ἰδίῳ συντάξεις· εἰ δὲ ἴασις, πρὸς τὸ ἴσθι.

883. Πάρες] πάρεςιν ὁ Ὀρέσης ἡμῖν ἐναργῶς ἔτως ὥσπερ ὄρας ἐμὲ παρῶσαν δηλονότι ἐναργῶς. Ἰσθι τῷτο, ἦγεν γήνωσις, κλύεσθαι ἐμῷ.

885. Ἄλλ'] ὁ ἀλλὰ ἐνίστη μὲν ἐστὶ συμπλεκτικὸς, καὶ λέγεται ἐπὶ ἀναιρέσει ἴσθις, καὶ συστάσει ἑτέρῳ· οἷον, ἢ ἐστὶ τὸδε, ἀλλὰ τὸδε. καὶ ὅτε ἐφ' ἑτέρῳ ἑτέρον ἐπάγεται τοκμίνης ἑτέρας ἀναιρέσεως. Οἷον, ἐστὶ τὸδε· ἀλλὰ καὶ τὸδε. Καὶ ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἀλλως γινομένων. Ὡς ἔχει τὸ, ἀσπίδα, φρῦνοι, ὄφιν καὶ λαδικίας περιφύγα καὶ κύνα λυσσητήν. Καὶ παλιν λαδικίας, ἀλλὰ τὰς πινακίδας ἀθάλιος ὁ λαδικεύς ἔχει λαδῶν. Ἐνίστη δὲ, ὁ ἀλλὰ ἐστὶ συλλογιστικὸς, καὶ λέγεται ἐπὶ βεβαιώσῃ πράγματι.

- Σαυτῆς κακοῖσι, καπὶ τοῖς ἔμοις γελᾶς ;
 ΧΡΥ. Μὰ τὴν πατρίαν ἐσίαν, ἀλλ' ἔχ' ὕβρει
 Λέγω τὰδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῶν.
 ΗΛΕ. Οἴμοι τάλαινα' καὶ τίνος βροτῶν λόγον
 Τόνδ' εἰσακέσασ', ἄδε πισεύεις ἄγαν ; 890
 ΧΡΥ. Ἐγὼ μὲν ἐξ' ἐμῆ τε κῆκ' ἄλλε, σαφῆ
 Σημεῖ' ἰδῆσα, τῶδε πισεύω λόγῳ.
 ΗΛΕ. Τίν', ὦ τάλαιν', ἰδῆσα πίσιν ; ἐς τί μοι
 Βλέψασα, θάλπη τῶδ' ἀνηκέσῃ πυρί ;
 ΧΡΥ. Πρὸς νῦν θεῶν ἄκκσον, ὡς μαθῆσά με 895
 Τολοιπόν, ἢ φρονῆσαν, ἢ μωρῶν λέγης.
 ΗΛΕ. Σὺ δ' ἔν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τίς ἠδονή.
 ΧΡΥ. Καὶ δὴ λέγω σοὶ πᾶν ὅσον κατειδόμεν.
 Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
 Ὅρῳ κολώνης ἐξ' ἀκρας νεορρύτης 900
 Πηγᾶς γάλακτος, καὶ περισεφῆ κύκλω
 Πάντων ὅσ' ἐσὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
 Ἰδῆσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
 Μήπερ τίς ἡμῖν ἐγγυς * ἐγχρίμπτῃ βροτῶν
 Ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πᾶντ' ἔδερχόμεν τόπον, 905
 Τύμβῳ προεῖρπον ἄσπον' ἐσχάτης δ' ὄρῳ

* ALDUS, ἐγγρίπτι.

πυλῶματος, ὡς ἰταῦθα· ἀλλ' ἢ μιμηταί·
 καὶ ἀλλὰ μὲν τὸδε ἐστίν.

887. Ἐφ' ἀδοσίς] ὑπογραφή Χρυσοθέμιδος
 μετὰ τινὲς εὐφροσύνης.

894. Θάλπη ἀνηκέσῃ πυρί] ἦεν, θάλπη
 καὶ θερμαίνῃ ὕδατος, ὡς περὶ ὑπὸ ἀθερμαίνοντι
 πυρὶ. Ὁ γὰρ πῦρ βλέπεται μακρόθεν, τῆτο
 τὰς ἰσῶσιν ἐστὶν ἀθερμαίνοντι. Ἦεν ἀθερμαίνοντι
 θερμαίνοντι ὕδατος δέεται τῆτο.

898. Καὶ δὴ λέγω] δείχουσι ὅτι εἶδον ἐν
 τάφῳ.

VOL. I.
 [ELECTRA.]

900. Κολώνης] ἦεν ὄφθαλμὸν καὶ ἰταῦτα κρό-
 τος τῆπε.

Ib. Νεορρύτης πηγᾶς γάλακτος] ἦεν χύ-
 σις γάλακτος, καὶ ἰταῦτα. ἦεν γάλα ὑπὸ
 πηγῆ ἀναθεθῆν νεορρύτης.

901. Πηγᾶς γάλακτος] πολὺ γάλα· ὡς τὸ
 δακρυῖον πηγᾶς, ἀπὸ τῆ πολλὰ δάκρυα.

902. Θήκη πατρός] τὴν σφῆν λόγῳ, ἰταῦτα
 τὸ λείψανον ἐπέθη.

907. Νεορρῆ] τὸν κατὰ ἰταῦτα ἰταῦτα· ἢ ἐν
 τῆ τῆσι καὶ ἰταῦτα ἰταῦτα.

B b

908. Κιόθης

Πυρᾶς νεωρῆ βόσρυχον τετμημένον·
 Κεῦθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἔμπαίει τί μοι
 Ψυχῆ σύνηθες ὄμμα, φιλάτατε βροτῶν
 Πάντων Ὁρέεα τῆθ' ὄραῖν τεκμήριον· 910
 Καὶ χερσὶ βασάσασα, δυσφημῶ μὲν ἔ,
 Χαρᾶ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων·
 Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε ἔξεπίσαμαι,
 Μή τε τόδ' ἀγλαῖσμα πλὴν κείνε μολεῖν.
 Τῷ γὰρ προσήκει πλὴν γ' ἐμᾶ καὶ σῆ τόδε; 915
 Καὶ γὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τῆτ' ἐπίσαμαι,
 Οὐδ' αὖ σύ· πῶς γὰρ, ἦ γε μηδὲ πρὸς θεῶς
 Ἐξες' ἀκλαύσφω τῆσδ' ἀποσῆναι ζέγης;
 Ἄλλ' ἔδὲ μὲν δὴ μητρὸς ἔθ' ὁ νῆς φιλεῖ
 Τοιαῦτα πράσσειν, ἔτε δρῶσ' ἐλάμβανεν· 920
 Ἄλλ' ἔς' Ὁρέεα ταῦτα τὰπιτίμια·
 Ἄλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε· “ τοῖς αὐτοῖσί τοι
 “ Οὐκ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρασατεῖ”
 Νῶν δ' ἦν τὰ πρόσθεν συγνός· ἠ δὲ νῦν ἴσως

908. Κεῦθὺς τάλαιν] ἦεν, καὶ εὐθὺς ἐγὼ
 ἢ πάλαινα ἐπεὶ εἶδον τὸν νεωρῆ βόσρυχον ἐκεί-
 ρον τετμημένον, βιάρεται τῆ ψυχῇ με σύν-
 ηθες τὸ ὄμμα τε Ὁρέεα τε φιλάτατε ἀπὸ τῶν
 βροτῶν, ὡστε νομίζων ἴραῖν τῆτο, ἵν τι τεκ-
 μέριον ἐκείνε. Ἡ, καὶ εὐθὺς ἐγὼ ἢ τάλαινα
 ἐπιδή εἶδον βόσρυχον τετμημένον νεωρῆ, παίει
 ἐν τῆ ψυχῇ μοι ὄραῖν τῆτο σύνηθες τί θέαμα
 καὶ τεκμήριον, Ὁρέεα τῆ φιλάτατε ἀπὸ πάν-
 των τῶν βροτῶν.

909. Σύνηθες ὄμμα] ὄραμα ὁ αἰεὶ ἴφανα-
 ζόμεν κατὰ ψυχῆν.

914. Μή τε τόδ' ἀγλαῖσμα] μὴ λάθῃς
 ἔξασθαι εἰς τὸ τε, ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγλαῖσ-
 μα νοεὶ τὴν γενικῶν. Μηδὲ τὸ πλὴν ἀντὶ τῆ
 χαρὸς εἴπης, ἀλλ' ἀντὶ τῶ εἰ μή. Ἐσι δὲ ἢ
 γενικῶ τὸ ἐκείνε πρὸς τὸ τε,

915. Τῷ γὰρ προσήκει πλὴν γ' ἐμᾶ καὶ σῆ
 τόδε;] τὸ ἀποκίρασθαι τὰς κόμας δηλονότι.
 Τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ὄψεως τῆ βόσρυχε κει-
 νῆσαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν, γελῶσι. Πιθανῶς ἐν
 ἐπάγει, ὅτι ἔδινε ἄλλω ἢ τῷ πάνυ συνημέτω
 κατὰ γένος τὰ τοιαῦτα προσήκει.

917. Ἡ, γέ] ἦεν, ἢ τί μοι σοὶ τῆ ἀκλαύσφω
 ἦεν πολυθρηνητῶ, ἔξεςιν ἀποσῆναι τίςδὲ τῆς
 ζέγης, καὶ ἐλθεῖν πρὸς τὰς θεῶς, ἦεν εἰς τὰς
 ναὺς τῶν θεῶν.

920. Τοιαῦτα πράσσειν] τὰ ἐπὶ τῆ τιμῆ
 γιγνόμενα τὰ πατρός.

921. Ταῦτα τὰπιτίμια] γράφεται τὰ γλα-
 ῖσματα.

923. Δαιμόνων] τῶ αὐτῶ καὶ ἐν ἀνθρώπων
 ἐκ ἔστι αἰεὶ ποτε ὁ αὐτὸς Θεός. ἦεν ἢ αὐτὰ
 τύχη· Θεός, ἦεν τύχη.

- Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν. 925
- ΗΛΕ. Φεῦ τῆς ἀνοίας ὡς σ' ἐποικτείρω πάλαι.
- ΧΡΥ. Τίδ' ἐσίν; εἰ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
- ΗΛΕ. Οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς εἶδ' ὅποι γνώμης φέρη.
- ΧΡΥ. Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἄγ' εἶδον ἐμφανῶς;
- ΗΛΕ. Τέθνηκεν, ὦ τάλαινα! τὰ κείνε δέ σοι 930
Σωτήρι' ἔρρει' μηδὲν ἐς κεινόν γ' ὄρα.
- ΧΡΥ. Οἱ μοι τάλαινα! τῆ τάδ' ἠέκσας βροτῶν;
- ΗΛΕ. Τῆ πλησίον παρόντος ἠνίκ' ὄλλυτο.
- ΧΡΥ. Καὶ πρ' ἔσιν ἔτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.
- ΗΛΕ. Κατ' οἶκον, ἡδύς, εἰδὲ μητρὶ δυσχερῆς. 935
- ΧΡΥ. Οἴμοι τάλαινα! τῆ γὰρ ἀνθρώπων πότ' ἦν
Τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;
- ΗΛΕ. Οἴμαι μάλις' ἐγωγε τῆ τεθνηκότος
Μνημεῖ' ὄρεσθε ταῦτα προσθειναί τινα.
- ΧΡΥ. ὦ δυστυχῆς! ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους 940
Τοιέσδ' ἔχασ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδῶι ἄρα
Ἴν' ἦμεν ἄτης ἄλλα νῦν ὄθ' ἰκόμην,
Τὰ τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὐρίσκω κακά.
- ΗΛΕ. Οὕτως ἔχει σοὶ ταῦτ'· εἰάν δέ μοι πιθῆ,
Τῆς νῦν παρέσης πημονῆς λύσεις βάρους. 945
- ΧΡΥ. ὦ τὸς θαυόντας ἐξανασήσω ποτέ;

925. Ὑπάρξει κῦρος] ἐπιτυχίαν ἄρξει.
926. Φεῦ τῆς ἀνοίας] μίμψις Ἐλικτρῶς ἐπ' οἷς διηγήσατο Χρυσόθεμις.
928. Οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς φέρη. Οὐδὲ εἰς ποῖον μέρος τῆ νῦν.
934. Θαῦμα τοί μ' ὑπέρχεται] ἀγῆτι τε, θαυμάζω κατ' ἐμαυτήν.
935. Οὐδὲ μητρὶ δυσχερῆς] ὁ ἐστίν, εἰ κατὰ τῆτο τῆ μητρὶ δυσχερῆς ὄφθεις, καὶ διὰ τῆς ἀγγαλίας λυπήσας αὐτήν. Γράφεται καὶ μητρὶ δυσχερῆς.

937. Τὰ πολλὰ κτερίσματα] ἦσαν, ἐντάφια πρὸς τὸν τάφον τῆ πατρὸς.
939. Μνημεῖ' ὄρεσθε] ἦσαν ἐνθυμήσεις. Θανόντος γὰρ ἐκείνου, τμηθεὶς ὁ βόσρυχος τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τινος τῶν αὐτῆ φίλων, ἐπιτίθη τῶ τάφῳ τῆ Ἀγαμέμνονος, ἵνα τίς ὄρων αὐτὸν κείμενον, εἰς μνήμην ἀφικνῆται ὄρεσθε.
943. Τὰ τ' ὄντα] καὶ τὰ ὄντα πρότερον κακά εὐρίσκω, καὶ ἄλλα κακά εὐρίσκω, καὶ τὰς πρόσθεν θλίψεις ἔχω. Ἐσχεται δὲ μοι καὶ ἕτεραι θλίψεις.

ΗΛΕ. Οὐκ ἔσθ' ὄγ' εἶπον' ἔ γὰρ ᾧδ' ἄφρων ἔφυν.

ΧΡΥ. Τί γὰρ κελεύεις, ᾧν ἐγὼ φερέγγυος;

ΗΛΕ. Τλήναι σε δρῶσαν ἀή' ἢ σ' ἐγὼ παραινέσω.

ΧΡΥ. Ἄλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', ἐκ ἀπίσσομαι.

950

ΗΛΕ. Ὅρα' " πόνος τοι χωρὶς ἔδεν εὐτυχεῖ."

ΧΡΥ. Ὅρῳ ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω.

ΗΛΕ. Ἄκκε δὴ νῦν, ἧ βεβύλευμαι τελεῖν.

Παρυσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ περ φίλων,

Ὡς ἔτις ἡμῖν ἔσιν, ἀλλ' ἄδης λαβῶν

955

Ἄπεξέρηκε, καὶ μόνον λελείμμεθον.

Ἐγὼ δ' ἔως μὲν τὸν κασίγνητον βίω

Θάλλοντά τ' εἰσήκον, εἶχον ἐλπίδας

Φόνος πότε αὐτὸν πράκτορ' ἴξεσθαι πατρός

Νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἔσιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,

960

Ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρώος φόνος

Ξῦν τῆδ' ἀδελφῆ μὴ κατοκνήσης κτανεῖν

Αἰγισθον' ἔδεν γὰρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι

Ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; εἰς τίν' ἐλπίδων

Βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἧ πάρεςι μὲν ζένειν

965

Πλέττε πατρώος κτήσιν ἐξερημένῃ,

Πάρεςι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τῷ χρόνῳ

Ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε.

948. Ὅν ἐγὼ φερέγγυος] ᾧν ἐγὼ εἰς τὸ πρᾶττιν ἀσφαλῆς εἰμι. Φερέγγυος λέγεται ὁ ἐκδιζήμενος τι καὶ δυνάμενος ἀποτίσαι αἰὲν ἀξιώχρους, δυναμὴν ἀπαδέξασθαι.

950. Ἄλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ'] τῷτο τῷ προτέρῳ ὁμοίον, ἢ πᾶς θανάτος ἱκανόσῃσθε ποτέ;

951. Εὐτυχεῖ] ἀπὸ τῆς ἐπιτυχαίνεσθαι.

952. Συνοίσω] συμπονήσω τῷτο συνεδόν τῷ, τί γὰρ κελεύεις, ᾧν ἐγὼ φερέγγυος.

953. Ποιῖν] γράφεται τελεῖν.

1b. Ἄκκε δὴ νῦν] Ἠλέκτρας συμβεβηλὴ, ὅπως ἀνέλυσεν Ἀγισθον.

958. Θάλλοντά τ' εἰσήκον] μὴ εἴπῃ καὶ αὐτὸς τὸ τι ἀρῶν, (ὡς τίς τις φασί) ἀλλ' ἔστω σύντασσι, ἕως μὲν εἰσήκον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ καὶ ζωῇ καὶ θάλλοντα, ἔχον ζωὴντα πάλιν. Ἐστὶ δὲ τὸ βίῳ καὶ τὸ θάλλοντα ἐκ παραλλήλου. Εἴρηται δὲ τὸ θάλλοντα ἐκ μεταφορᾶς τῶν φυτῶν ζωῇ γὰρ φυτὸ τὸ θάλλων, ὡς πᾶς αὐτῶν τῶν ἢ μάρασις.

963. Οὐδὲν γὰρ σε δεῖ] οἱ ἀγνοῦντες τὸ τῷ Εὐριπίδῃ, τὸ, Κρύπτειν δ' ἄ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρόνῳ, καὶ ἐναλλαγῆ καὶ προσθέσεις ἱεῶν καποτομῶντες, ἵνα συντάξωσιν, ἐν τῷ βίῳ

Καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
 Τεύξῃ ποτ' ἔ γάρ ῥ' ἄβελός ἐς' ἀνὴρ 970
 Αἰγισθος, ὥστε σὸν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος
 Βλασεῖν ἔασαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
 Ἄλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βηλεύμασι,
 Πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 Θανόντος οἴσῃ, τῆ κασιγνήτε δ' ἅμα 975
 Ἐπειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
 Καλῆ τολοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
 Τεύξῃ " Φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρῆσά πᾶς ὄρᾶν."
 Λόγῳ γε μὴν εὐκλείαν ἔχ ὄρᾳς ὅσῃ
 Σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖς' ἐμοί; 980
 Τίς γάρ ποτ' ἀσῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν,
 Τοιοῖςδ' ἐπαίνοις ἔχι δεξιῶσεται;
 Ἴδεσθε τῶδε τῷ κασιγνήτῳ, φίλοι,

ἰπυῖθι διδασθῆναι μὴ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀλλ' ἐθέει συντάσσειν, ὡς ἔχει τῆτο.

970. Ἄβελός] κακόβολος, ἀνόητος ἢ ὁ Αἰγισθος, εἰ τῶν ἐμῶν καὶ σῶν παίδων βλαστῆν ἔπειτα.

972. Πημονὴν αὐτῷ] τῆτο κομματικὸν ἔν, πρὸς τὸ ὅτι οὐκ ἀναπαύεται τὸ βλαστῆν, τῆ ἐποῖα· τὸ γὰρ ἀναβλαστῆσαι τὸ γένος αὐτῶν, ἔχ ἑτέρον ἐστὶν ἢ πημονὴ τῷ Αἰγισθῷ. Μὴ λαβῆς δὲ εἰς τὸ πημονὴν ἔξωθεν τὸ λέγειν, ἀλλ' ἔτι συντάσσει, ἔασαι ἀναφῆσαι τὸ ἐμὸν τε καὶ σὸν γένος· πημονὴν αὐτῷ σαφῆ, τῆς τοιαύτης αἰτιατικῆς πρὸς τὸ βλαστῆν ἔχουσης τῶν φύσει καὶ φερομένης. Ἐστὶ δὲ ὅμοιον ὡς πρὸθεν ἔφημεν, τῷ μνήματα Τροίας.

1b. Αὐτῷ σαφῆ] τῷ Αἰγισθῷ πρόδικλον, ὁμολογημένον, ἀναμφίβολον, φερόν, ἀληθῆ.

973. Ἐπίσπῃ] Ἐπέπομαι, ἐπέφομαι, ὁ δῶτις, ἀόριστος ἐπισπόμενον. Καὶ τὸ ὑποτακτικὸν παθητικόν, ἐὰν ἐπίσπῃμαι, ἐὰν ἐπίσπῃ.

974. Πρῶτον μὲν εὐσέβειαν] ἀντὶ τῆ δόξαν εὐσεβείας ἀπίσῃ κατὰ, ἦγεν ἐν τῷ ἄδῃ, ἐκ πατρὸς ἀποθανόντος. Τὸ εὐσεβῆς, λέγεται ἐπὶ τῶν θεῶν, τὸ ὅσιον, ἐπὶ τῶν θανόντων, τὸ δὲ δεικνύον, ἐπὶ τῶν ζώντων.

975. Θανόντος οἴσῃ] ἦγεν λάβῃς συνάπτῃ δὲ πρὸς τὸ κάτω. Ὁ δὲ λέγει τοιούτων ἐστὶν, εὐσεβῆς δόξαι τοῖς ἐν ἄδῃ θεοῖς, ἐκ πατρὸς θανόντος καὶ κασιγνήτε. Τῆτ' ἐστὶν δὲ ἄν ὑπὲρ τεθνηκότος πατρὸς καὶ ἀδελφῶ σπυδαίτης.

978. Φιλεῖ] γνομικόν.

981. Τίς γάρ ποτ' ἀσῶν] ὅρα ἐν τῆτῳ τῷ λόγῳ τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἠλέκτρας, ὅτι πάντα τέθεικε τὰ ἀγαθὰ ἅπερ αὐταῖς παρήσασαι ἀιολύσασαι τὸν Αἰγισθον· τὰ δὲ ἕτερα ὑπεξήρκετο ὅποια πισόνται ἀλύσασαι. Καὶ τοι ἦν κατὰ τὸ πάθος τῆς Ἠλέκτρας κακίαινα προσθῆναι. Ὅτι καλὸν μοι ἀποθανεῖν ἔτα δυστυχέσῃ ὅποια καὶ πρὸθεν ἔλεγον, ὡς χάρις μὲν, ἂν θάνατον λύπῃ δὲ, ἂν ζῶ. Ἄλλ' ἦδῃ τὸ περίφοβον τῆς Χρυσοθέμιδος, ὡς ἐκῆσα τὸς δειλοτέρους τῶν λογιῶν ὑπεξείλην, ὡς τε μηδὲ εἰς ἐποῖαν τῶν κινδύων ἐκείνη κατασῆσαι.

982. Δεξιῶσεται] ἦγεν, φιλοφροσίνεται. ἀπὸ μεταφορῆς τῶν τοῖς δεξιῶν ἐμβαλλόντων ἀλλήλοις· μετὰ φιλοφροσύνης.

983. Ἴδεσθε τῶδε] ἀντὶ τῆ τάδε. Ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἀσθενοῖς κέρηται, ὅπερ συνέθεις Ἀττικαῖς· τῷ χεῖρε γάρ φασι καὶ Ὀμηροῖς.

“ τῷ

ἌΩ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην·

ἌΩ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,

985

Ψυχῆς ἀφειδήσαντε, πρὸς ἤτην φόνε.

Τέτω φιλεῖν χρῆ, τῷδε χρῆ πάντας σέβειν·

Τῷδ' ἐν θ' ἑορταῖς, ἐν τε πανδήμῳ πόλει

Τιμᾶν ἅπαντας, ἔνεκ' ἀνδρίας χρεῶν.

Τοιαῦτά τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,

990

Ζώσαιν θανέσαιν θ' ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος.

Ἄλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί·

Σύγκαμν' ἀδελφῶ· παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ·

Παῦσον δὲ σαυτὴν, τῆτο γινώσκουσ', ὅτι

“ Ζῆν αἰσχροὺν αἰσχροῦς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.”

ΧΟΡ. Ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία

996

Καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡΥ. Καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν

Ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν

Τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ ἐχὶ σῶζεται·

1000

Ποῖ γὰρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιῦτον θράσος

“ Τῷ δὲ βᾶτην πρῆρασι πωλειάσιν ἰθμεθ' ἡμαίαι.”

Ib. [Ἴδισθε τῷδε τῷ κασιγνήτῳ] εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ τῆ θηλυκῆ γένεος δυνικὰ ἀρσενικῶς ἐκφέρειν ὅθεν καὶ παρὰ λογοποιοῖς τῷ χεῖρε μόνον ἐπεπρατήσεν. Εὐρηται δὲ παρ' Ἰσοκράτῳ καὶ ἄλλοις τῷ πόλει καὶ τοῖν πόλει, εὐρηται δὲ ἔ μόνον ἐν τοῖς δυνικοῖς ἢ αὐτῆ καλοτομία, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ γυνικῇ τῶν ἐνικῶν, ὥσπερ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ,

“ Οὐτ' ἐλπίδος τῶντε δόξος ἐρῶ θάσος.”

φθοῖ δῆπε καὶ ἔτος·

“ Οὐτε τῆ κλιῶν σάλπιγγος.”

καὶ Σινίστιος·

“ Ἡ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ τε συμφορᾶς ἀναπισθίεται.”

985, 986. ἌΩ — πρὸς ἤτην] ἀντὶ τῆ αἰτίας πρὸς ἤτην πρὸ τῆ φόνε τῶν ἐχθρῶν.

998. Καὶ πρὶν γε φωνεῖν] ἐπειδὴ φορτικὸν ἦν τὴν χρυσόθεμιν μίμφοσθαι τῇ Ἡλέκτρῃ ὡς ἀφρόνας βεβηκυμένη (ἔδω γὰρ αἰδῶ καὶ ὑποβολὴν πρὸς αὐτὴν ἔχον ὡς προγενεστέραν ἔσαν) διὰ τῆτο φθοῖν, ὦ γυναῖκες, καὶ πρὶν φωνεῖν καὶ λέγειν ἐμὲ αὐτῆ ὅτι κακῶς καὶ ἀσυνέτως βέβηκεται, εἰ ἐτύγχανε αὐτὴ φρενῶν ἢ κακῶν, ἀλλὰ καλῶν, ἐσώζετο ἂν τὴν εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἐφελουμένην ἐξ ἐμῆ αὐτῆ αἰδῶ καὶ ὑποβολὴν καὶ ἦν ἂν αἰδέσιμος ἕτας ὥσπερ ἐχὶ σῶζεται τὴν ταύτην, ἀφρόνας ταιαῦτα βεβηκυμένη. Τῆτο ἔστιν, οὐκ ἔδω ἐμὲ αὐτῆ νεθεῖν τὰ προσήκοντα, ἀλλ' αὐτὴν εἰκόθεν εἰδέναι.

999. Ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν] ἢ εἰσέζει (φθοῖ) τὴν εὐλάβειαν, ἀλλ' ἔστι θράσος καὶ ῥιψοκίνδυνος.

1001. Τοιῦτον θράσος αὐτῆ θ' ἰπλίξῃ] λίαν ἰμφαντικῶς τῷ θράσει φθοῖν αὐτὴν ἰπλίξθαι,

Αὐτὴ δ' ὀπλίζῃ, καὶ μὲν ὑπηρετεῖν καλεῖς;
 Οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, εἴδ' ἀνὴρ ἔφυς·
 Σθένεις δ' ἔλαττον τῶν ἐναντίων χεροῖν*.

Δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν, 1005
 Ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ, καὶ πῖ μὴδὲν ἔρχεται.

Τίς ἔν τοιῷτον ἄνδρα βελεύων ἐλεῖν,
 Ἄλυπος ἄτης ἔξαπαλλαχθήσεται;

Ὅρα, κακῶς πράσσοντε, μὴ μείζω κακὰ 1010
 Κτησώμεθ', εἴ τις τῆσδ' ἀκέσεται λόγῃς.

Λύει γὰρ ἡμᾶς ἔδεν, εἴδ' ἐπωφελεῖ,
 Βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
 “ Οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθισον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
 “ Χρήζων τίς, εἴτα μὴδὲ τῆτ' ἔχη λαβεῖν.”

Ἄλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρου τοπᾶν 1015
 Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, καὶ ξερημῶσαι γένος,

Κατάσχεσ ὀργήν· καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
 Ἄρρητ' ἐγὼ σοι κατελεῖ φυλάξομαι

Αὐτὴ δὲ νῦν σχέες, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ, 1020
 Σθένεσσα μὴδὲν, τοῖς κρατῦσιν εἰκάθειν.

ΧΟΡ. Πείθε· “ προνοίας ἔδεν ἀνθρώποις ἔφυ

* ALD. χερῖ.

ὡς μὴδὲν ἀμυντήριον αὐτὴν ὀπλίξασθαι, ὡς μὴδὲν ἀμυντήριον αὐτὴν ἔχουσαν, εἰ μὴ μόνον θράσος.

1004. Σθένεις δ' ἔλαττον] τῆτο δῦττερον κεφάλαιον.

1005. Δαίμων δὲ] τὸ τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀναγκασιότατον, ὡς εἴδ' ἐκ παραδόξου κατορθῶσαι ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκός, τῆς τύχης μὴ συλλαμβανομένης.

1011. Λύει γὰρ] ἡδὲν ὦν λέγεις ἀπαλλάττει καὶ ἐλευθεροῖ ἡμᾶς τῷ πρότερον πολλὰς καὶ ποικίλας περιπλοκὰς κολάσεσι καὶ ἀφοξία μεγίστη, εἴτα θανεῖν.

1012. Δυσκλεῶς θανεῖν] ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ μετ' αἰσχρᾶς τιμωρίας ἀποθανεῖν. Καὶ Ὅμηρος· “ Μὴ μὲν δὴ καθαροῦ θανάτου ἀπὸ θυμῶν “ ἔλοιμην.”

1014. Εἴτα μὴδὲ τῆτ' ἔχη λαβεῖν] εἰ τὸ τῆ θανάτου θινόν, ἀλλ' ὅταν ἐπιθυμῶν τις ἀποθανεῖν, ὡς τὰς παρέσας κολάσεις ἐκφυγεῖν, τότε μὴδὲ τῆτε τύχη. Τοιαῦτα ἔν πιστόμεθα, ὡτ' ὁ θάνατος αἰρετώτατος.

1019. Αὐτὴ δὲ νῦν] ἦγεν, ὡδὲ αὐτὴ μὴδὲν σθένεσσα λάβε τίνα γινῶσιν κἂν διὰ χρόνῳ, ὡστε ὑποτάσσασθαι τοῖς κρατῦσιν.

1021. Οὐδὲν ἀνθρώποις] οὐδὲν ἄλλο δηλοῦν

γύτι

“ Κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, ἐδὲ νῦν σοφῆ.”

- ΗΛΕ. Ἐπροςδόκητον ἐδὲν εἰρήκας· καλῶς
 Δ' ἦδειν σ' ἀπορρίψασαν ἂν πηγγελλόμεν.
 Ἄλλ' αὐτοχειρὶ μοι μόνῃ τε δρασέον 1025
 Τῆργον τόδ'· ἔ γάρ δὴ κένον γ' ἀφήσομεν.
- ΧΡΥ. Φεῦ, εἴθ' ὠφελος τοιαύδε τὴν γνώμην, πατρὸς
 Θνήσκοντος εἶναι· πάντα γὰρ κατειργάσω.
- ΗΛΕ. Ἄλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νῦν ἦσων τότε.
- ΧΡΥ. Ἄσκει τοιαύτη νῦν δι' αἰῶνος μένειν. 1030
- ΗΛΕ. Ὡς ἐχὶ συνδράσασα νεθετεῖς τάδε ;
- ΧΡΥ. “ Εἰκὸς γὰρ ἐγχειρῶντα καὶ πράττειν κακῶς.”
- ΗΛΕ. Ζηλῶ σε τῆ νῦν, τῆς δὲ δειλίας συγῶ.
- ΧΡΥ. Ἀνέξομαι κλύεσσα, χ' ὅταν εὔ λέγῃς.
- ΗΛΕ. Ἄλλ' ἔποτ' ἐξ ἐμῆ γε μὴ μάθῃς τόδε. 1035
- ΧΡΥ. Μακρὸς τὸ κρίναι ταῦτά χ' ὧ λοιπὸς χρόνος.
- ΗΝΕ. Ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις ἐκ ἑνι.
- ΧΡΥ. Ἐνεσιν, ἀλλὰ σοὶ μάθησις ἔ πάρα.
- ΗΛΕ. Ἐλθῶσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἐξείπε σῆ.

νότι κέρδος κρείττον τῆς προμηθείας ὑπέσχετο τοῖς ἀνθρώποις λαβεῖν. Οὐδὲ τῆ νῦν φρονίμια.

1024. Ἄ πηγγελλόμεν] ἀντὶ τῆ ἀξίαν. τὸ δὲ παρακαλεῖν, ἀπαγγέλλειν φασίν.

1025. Ἄλλ' αὐτοχειρὶ] ἦγεν αὐτοχείρας ποιῆσαι, καὶ μόνῃ, μὴ παραλαβῶσα μηδὲνα σύμμαχον. Ἀγροῦντες δὲ τινες ἔτι φάσκον, εἶργόν τό τε λέγουσιν.

1027. Εἴθ'] εἴθε ὠφελος εἶναι τοιαύτη κατὰ τὴν γνώμην τότε, ὅτε θνήσκοντος τῷ πατρὸς τῆ Ἀγαμέμνονος. Πάντα γὰρ ἂν κατειργάσω.

1029. Ἄλλ' ἦν] οὐκ ἔστιν ὥς, ἐκ ἦν, ἀλλ' ἦν μὲν κατὰ τὴν φύσιν τοιαύτη τότε, κατὰ δὲ τὸν νῦν, ἦγεν τὴν φρονίμιαν ἐλάττωσαν.

1030. Ἄσκει] ἀσκει καὶ ἐπιτήδευα μένειν καὶ ὑπάρχον τοιαύτη κατὰ τὸν νῦν, μέχρι τῆ σῆ αἰῶνος. Διότι μὴ θύλασσα ποιῆσαι ταῦτα, νεθετεῖς ἐμὲ δηλοῖσιν.

Ib. Αἰῶνος] αἰῶν, σημαίνεται τρία· χίλιε ἔτη, τὸ ὅλον διάστημα τῆ κόσμου, καὶ ἐκάστη τὴν ζῶν.

1032. Εἰκὸς γὰρ ἐγχειρῶντα] εἰκὸς γὰρ τὸν κακὸς ποιῶν ἐγχειρῶντα, καὶ πάσχειν κακῶς. Τῆτο δὲ Πινδαρικόν,

“ Ἐπιρράζοντά τι καὶ παθεῖν ὄικον.”

1034. Χ' ὅταν εὔ λέγῃς] οἶον, ἔσαι καμῶς ὅτε με εὐφημήσεις ἢτοι πιυθήσομαι, καὶ ἐπαίτινίσω σε, ὅταν εὔ λέγῃς.

1036. Λοιπὸς χρόνος] μακρὸς ἔστιν ὁ ἐπίλοιπος χρόνος, ὅστις ἔστι, εἰς τὸ κρίναι ταῦτα· ἦγεν, ἢ εὐφημήσεις τὴν βελίαν, ἢν σοι λέγω, ἢ ἐχί.

1037. Ὀφέλησις] ἦγεν ἐκ ἐκ σὺ τις ὠφέληθήσεται· ἢ γὰρ δύνασαι ὠφελεῖν τινά. Οὐ γὰρ ἐστὶ σοὶ ὠφέλια τις, ἢν ὠφελήσεις ἄλλον· πρὸς ὑπὲρ ἢ Χρυλόθεμις, ἐμοί, φασίν, ἐνεσιν ὠφέλησιν.

- ΧΡΥ. Οὐδ' αὖ τοσῶτον ἔχθος ἔχθαίρω σ' ἐγώ. 1040
 ΗΛΕ. Ἄλλ' ἔν' ἐπίσω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.
 ΧΡΥ. Ἀτιμίας μὲν ἔ, προμηθείας δέ σε.
 ΗΛΕ. Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ ;
 ΧΡΥ. Ὅταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἠγήσῃ σὺ νῶν.
 ΗΛΕ. "Ἡ δεινὸν εὖ λέγασαν ἔξαμαρτάνειν." 1045
 ΧΡΥ. Εἴρηκας ὀρθῶς, ὦ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.
 ΗΛΕ. Τίδ' ; ἔ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν ;
 ΧΡΥ. Ἄλλ' ἔσιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.
 ΗΛΕ. Τέτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις ἔ βέλομαι.
 ΧΡΥ. Ἄλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ. 1050
 ΗΛΕ. Καὶ μὲν ποιήσω γ', ἐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.
 ΧΡΥ. Καὶ τῆτ' ἀληθές, ἐδὲ βελεύσῃ πάλλιν ;
 ΗΛΕ. " Βελλῆς γὰρ ἐδὲν ἔσιν ἔχθιον κακῆς."
 ΧΡΥ. Φρονεῖν ἔοικας ἐδὲν, ὦν ἐγὼ λέγω.

αφίμα, ἀντὶ τῷ γνώσει ἀφιλίας σοὶ δὲ μά-
 θεσι δ' ἔστιν.

1040. Οὐδ' αὖ] Ἦγεν, ἐδ' αὖ τοσῶτον
 ἔχθος ἔχθαίρω σὶ ἐγώ, ἵνα ἰλθῶσα ἐξέπω ταῦ-
 τα τῇ ἐμῇ μητρὶ.

1b. Ἐχθαίρω] Κυρίως ἔχθρα, τὸ μῖσος. Ἐχ-
 θρὸς δὲ παράγεται ἀπὸ τῶ ἔχην Φρῆν, ἤγεν
 Φέρυον. Ἔστι γὰρ ὅταν ἡ ψυχὴ δι' ὄρεξιν ἀν-
 ταυπησίας ἔχη παραχρῆν καὶ Φέρυον ἐνδον ἐν
 καρδίᾳ καὶ δακτυλῶν κινήσειν.

1042. Προμηθείας δὲ σε] τὸ γὰρ ἀποτρέ-
 πει σὲ ταύτης τῆς γνώμης, προνοουμένη σὺ ποιῶν,
 ἵνα μὴ Κλυταιμνήστρας μαθήσῃς, κακὸν τι
 πάσῃς.

1043. Τῷ σῷ] Εἰρωνικῶς φησὶ τῷτο ἡ Ἡ-
 λέκτρα πρὸς τὴν Χρυσόθεμι, ὅτι τὰ ἀδίκαια
 συμβυλίω· ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσι τῷτο ἱρω-
 τηματικῶς.

1044. Ὅταν γάρ] Ἡ μὲν Ἠλέκτρα φησὶ
 σῆτο πρὸς αὐτῆς, ὅτι συμβυλίω τὴν Χρυσό-
 θεμιν τὰ κρίττονα, καὶ ἡ Χρυσόθεμις ἡ πεί-
 θεται, ἀλλὰ λέγει ὅτι σφάλεται ἡ Ἠλέκτρα.
 Ὅτις ὁ Χρυσόθεμις εἰς Ἠλέκτραν τρέπει ἐν τῷ

ἔξῃς σίχῳ, καὶ φησι, ναί, ὀρθῶς εἴρηκας. Διότι,
 ἐγὼ συμβυλίω σὶ τὰ κρίττονα, ἵνα ὑπέκῃς
 τοῖς βασιλευσὶ, καὶ σὺ λέγεις ὅτι σφάλωμαι,
 συμβυλίω σὶ ταῦτα, ἐν τῷ ἰσοίῳ τέτῳ κα-
 κῷ, σὺ πρόσκεισαι.

1045. Ἡ δεινὸν] κριττον ἀν τῷ, εὖ λέγον-
 τα. Ἐδῶκε γὰρ ἀν καθολικὸν γνωμικὸν νῦν
 δ' ἰπειδὴ καὶ ἡ λέγασα γυνὴ ἴσι, διὰ τῷτο,
 καὶ τῷτο Φηλυκῶς ἐξηνέχθη καὶ ἔστιν ὁ-
 πως γνωμικὸν καὶ ἡ γνωμικόν. Διότι μὲν γὰρ
 εἰ ἔστι κατὰ πάντοσ ἀνθρώπῃς, ἐκπίπτει τῷ
 ἰνόματι. Διότι δὲ κατὰ πάσῳν ἴσι γυναι-
 κῶν, τῷτομα δέχεται.

1050. Ἄλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτα] τὸ ταῦτα
 διπλῶς νοητίον, ἢ ταῦτα ἂ ἐγὼ λέγω, ἔτω,
 ἢ τὴν ἐμὴν συμβυλίῃν δέξῃ, καὶ ἀποσῆς ταύ-
 τῃς τῆς γνώμης, ἔξω κινδύνη.

1052. Καὶ τῆτ'] διπλῶς ἢ ὅτι ποιήσεις
 ἂ ἐγὼ λέγω, ἢ ὅτι ποιήσεις ἂ αὐτὴ βελευ-
 ἂλλ' ἐδὲ εἰς συμβυλίῃν μετα ταῦτα καλίσσι,
 μὲ πάλλιν ἢ ἡ μεταβυλίωσῃ πάλλιν.

1053. Βελλῆς] Οὐδαμῶς καὶ γὰρ βελλῆς
 κακῆς ἐδὲν ἔστιν ἔχθιον, ἤγεν, μᾶλλον μιμι-
 σμήτιον

- ΗΛΕ. Πάλαι δέδοκται ταῦτα, καὶ νεωσὶ μοι. 1055
- ΧΡΥ. Ἄπειμι τοίνυν ἔτε γὰρ σὺ τὰμ' ἔπη
Τολμᾶς ἐπαινεῖν, ἔτ' ἐγὼ τὰς σὲς τρόπους.
- ΗΛΕ. Ἄλλ' εἴσιθ' ἔ σοι μὴ μεθείφομαί ποτε,
Οὐδ' εἰ σφόδρ' ἰμείρυσσα τυγχάνεις ἔπει
“Πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.” 1060
- ΧΡΥ. Ἄλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκῶσά τι
Φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ' ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
Ἦδη βεβήκης, τὰμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

- ΧΟΡ. Τί τὰς ἀνωθεν φρονιμωτάτους 1065
Οἰωνὸς ἐσορώμενοι
Τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
Βλασῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὐρω-
σι, τὰδ' ἔκ * ἐπίσης τελεῶμεν;
Ἄλλ' ἔ, τὰν Διὸς ἀσραπαῦν

* ALDUS, ἐπίσας.

σημίον ὡς δηλονότι καλῶς βουλευομένη, καὶ βουλεύομαι ἰτέρῃ κακὴν βουλὴν.

1055. Πάλαι] Ἄντι τῶ πάλαι ποιῶ, ἦγεν ἐκ μακρῆ, ἐκ πολλῆ. Καὶ πάλαι ἐποίησα, ἦγεν πρὸ μακρῆ.

1058. Οὐ σοι μὴ] τὸ εἰ καὶ μὴ ἐκ παρ-αλλήλου. Τὸ δὲ μεθείφομαι ἀντι τῶ μεταδιδῶμαι καὶ πρὸς συμβουλὴν παραλήφομαι.

1062. Ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς] πωρὰ τὸ ὀμνηρικόν.

“Ἐρχθὲν δὲ τὸ νήπιος ἔγωγ’.”

1064. Τί τὰς ἀνωθεν φρονιμωτάτους] τὸ ἀνωθεν ἢ τόπου, ἢ χρόνος ἐστίν. Ἄνωθεν ἐκ φύσεως ἢ τὰς ἐν τῷ αἵματι. Οἰκίον δὲ τῶ χορῶ ἀνακακτάντι ἐπὶ τῇ κλυταίμακτα τὸν πρὸς τὸν λόγον ἐνταῦθα παραλαβὴν ἔργον, ἔτι ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις εὐστικὴ τις ἐστὶ φιλοσοφία. Ἦ δὲ κλυταίμακτα ἀπυργός. Τὸ δὲ ἔργον ἐστὶ τὰς ἀνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνὸς ἰφάντες

καλῶς κηδομένους τῆς τροφῆς ἀφ' ὅταν τε ἀνβλασῶσι, καὶ ἀφ' ὧν, ἀν ὄνησιν εὐρωσιν. Ἐπὶ τῶν τέκνων τὰ δύο, ἀφ' ὧν τ' αὐτοῖς βλασῶσι τὰ τέκνα, ἀφ' ὧν τε καὶ ὄνησιν εὐρωσιν. Λέγονται δὲ οἱ πτελαργοὶ γημρακότας τὰς γονεῖς βλασῶσιν τοῖς πτεροῖς, ὡς ὅτε πτεροζυήσωσι.

1065. Οἰωνὸς] ἦγεν τὰς πτελαργίας. Οὗτοι γὰρ γημρακότας τὰς πατέρας τρέφουσιν, εἰς ἀμοιβὴν τῆς γενέσεως καὶ ἀνατροφῆς ὅθεν καὶ τὸ ἀντιπελαργώσας εἰρεται.

1067. Βλασῶσιν] Τὸ βλασῶσι καὶ τὸ εὐρωσιν ἀντι τῶ ἐβλάσθησαν καὶ εὐραν.

1068. Τὰ δ' ἔκ ἐπίσης] καλῶς ὁ χορὸς καὶ ἑαυτὸν συγκαταλέγει, ἵνα μὴ δοκῇ φορτικὸς εἶναι τῷ τοῖς καθ' ὧν τὸν λόγον ποιῶνται.

1069. Ἄλλ' ἔ τὰν Διὸς] ἢ χρὴ τὸ μὲ ἐν-τός τῶ καλῶς γράφειν (περισσὴν γὰρ ἐστὶ διὸ καὶ ἐβλήθη πρὸς ἡμᾶς τὸν δὲ γὰρ τῷ τοῖς ἔξω-θεν

Καὶ τὰν ἔρανίαν Θέμιν, 1070
 Δαρὸν γὰρ ἔκ * ἀποίνητοι.
 Ὡ χθονία βροτοῖσι φάμα,
 Κατὰ μοι βόασον οἰκτρὰν
 Ὅπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις,
 Ἀχόρευτα φέρωσ' ὀνειδῆ. 1075

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α .

Ὅτι σφίσι ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων
 Νοσεῖ δὴ † τὰ δὲ πρὸς τέκνων,
 Διπλῆ φύλοπις ἐκέτ' ἐξι-
 σῆται φιλοτασίῳ διαίτῃ.
 Πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει 1080
 Ἡλέκτρα, τὸν αἰὶ πατρὸς

* ALD. TURN. ἀπόιντοι.

† ALDUS, σφίσι ἤδη

ἐν Ἀττικῇ. Οὗτοι γὰρ ἢ μόνον τὸ μὲν λαμβάνουσι ἔρανον, ὡς τὸ ἔρανον, ἀλλὰ καὶ τὸ μὲν τιθέντες, τὸ τῷ θεῷ παραλήπουν ὄνομα.

1071. Οὐκ ἀπόιντοι] ἦσαν ἀτιμάρτοι ἕσονται Κλυταιμνήστρα καὶ Αἰγισθος ἐσιώπησε δὲ τὸτο, φερόμεν διὰ τὸ διαπότας.

1072. Ὡ χθονία βροτοῖσι] ἢ τὴν ἐπιγίαν φωνήν, ἀλλὰ τὴν κατὰ γῆς χωρίσαι δυναμῆται.

Ib. Ὡ χθονία] Ὡ φωνὴ τῶν βροτῶν, καταβόσκον ἐν τοῖς καταχθονίοις τοῖς Ἀτρείδαις οἰκτρὰ φωνήν, τὰς ἦσαν ἐπὶ τῶν, ἦσαν κατὰ ἐν ἔρα φέρουσα αὐτοῖς θλονοῖσι ὀνειδία ἀχόρευτα. Τετίσι, προξενῶσα αὐτοῖς τοῖς Ἀτρείδαις δια τῆς οἰκτρῆς φωνῆς, ὀνειδία λυπηρῶ. Ὅτι τὰς Ἀτρείδαις αὐτοῖς ἰσοῦσι τὰ μὲν ἐκ δόμων, πᾶσι παρὰ τῶν τέκνων. Ἐσι δὲ διπλῆ μάχῃ ἦσαν μητρὸς καὶ θυγατέρον καὶ θυγατέρον ἐν ἀλλάξει. Καὶ ἐκεῖ ἐξισῆται καὶ ὁμογνωμοῦ αὐτῆ ἢ διπλῆ μάχῃ, φιλοτασίῳ διαίτῃ. Ἡ καὶ ἄτις. Καὶ ἐκεῖ ἐξισῆται καὶ ὁμογνωμοῦ τὰ τῶν τέκνων ἐν φιλοτασίῳ διαίτῃ

1073. Κατὰ μοι βόασον] οἰκτρῶς εἶπε τὸ

καταβόσκον, ἐπιπὴ ἐπὶ κατηγορίας Αἰγισθοῦ καὶ Κλυταιμνήστρας ὁ παρὰ τῆς φωνῆς πρὸς Ἀγαμέμνονα λόγος γενήσεσθαι ἔραλλον.

1074. Τοῖς ἐνερθ' Ἀτρείδαις] ἢ Ἀγαμέμνονα, ἢ Ὀρέστην δοκῶσι γὰρ αὐτὸν τεθνήσκονα.

1075. Ἀχόρευτα φέρωσ' ὀνειδῆ] ἐφ' αἷς ἐν αὐν τις χωρίσαιεν. Ὀνειδῆ δὲ τὰ πένθημα ὀνειδῆ, ἐπειδὴ ἄνεδος ἦν τῇ Κλυταιμνήστρῃ ἐπιχαιρῆν Ὀρέσθι.

1076. Ὅτι σφίσι ἤδη] ἢ ἀπότασις πρὸς τῆς Κλυταιμνήστραν. Ἀγγαίαν ἐν (φυσίῳ) ὅτι τὰ κατ' οἶκον πρὸς αὐκῆ, καὶ ὡς ἴσιν ἔρα.

1078. Οὐκέτ' ἐξισῆται] ἐκεῖ ἴσα φρονῆσιν ὡς ἐν φιλικῇ διαταρῆματι, ἀλλὰ σασιάχου πρὸς ἀλλήλας.

1080. Πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει] κινδυνοῖα. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν νεῦν. Μόνα δὲ αὐτῆ ἐφ' ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.

Ib. Μόνα σαλεύει] τὸ σαλεύειν κυρίως ἐπὶ πρὸς λέγεται, ὅτ' ἐπ' ἀγκύρας κινῆται καὶ ἀναταῖ.

1081. Τὸν αἰὶ πατρὸς] λείπει ἢ πρὸς, πρὸ τῆ πατρὸς σασιάχου. Ὡς τὸ Ὀμηρικόν, τῶν πείθειν ἢ τούσιν ἀφόρομαι, ἀχρῆμενος πρὸς,

Δειλαία σενάχου, ὅπως
 Ἄ πανόδυρτος ἀηδῶν,
 Οὔτε τι τῷ Θανεῖν προμηθῆς,
 Τό,τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα
 Διδύμαν ἐλεῖσ' ἐριννύν.
 Τίς ἂν * εὐπατρὶς ὧδε βλαστοῖ;

1085

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

“ Οὐδείς τῶν ἀγαθῶν ζῶν κακῶς,
 “ Εὐκλειαν αἰσχύναςί θέλει
 “ Νώνυμος, ὦ παῖ, παῖ” ὡς-
 τε καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰ-
 ῶνα κοινὸν εἶλε,
 Τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα
 Δύο φέρειν ἐνί γε λόγῳ,
 Σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκληῖσθαι.

1090

1095

* ALD. Τίς ἂν ἔν.

Ὡς ἴσῃ. τὸ δὲ ἔξῃς. Ἄει τὸν τῷ πατρὶς
 μέριον σενάχου, ἢ τὸν αἰεὶ εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον.

Ib. τὸν αἰεὶ πατρὸς] θῆρον δηλαδὴ ἢ φόνον.
 τὸ δὲ αἰεὶ πρὸς τὸ σενάχου συναπτόν.

1083. Ἄ πανόδυρτος] ἤγεν, ἢ πάντοτε ὀ-
 θυρομένη Ἀδῶν τὸν υἱὸν Ἴτυν. Θρηνη δὲ
 αὐτὸν διὰ πάσης ἡμέρας καὶ νυκτός.

1084. Οὔτε τι τῷ Θανεῖν προμηθῆς] πρό-
 νοιαν ἐκ ἰχῆου τῷ μὴ ἀποθανεῖν. Ὁ ἴσῃν ἀ-
 φιδοῦσα τῆς ἰδίας τύχης, καὶ ἠφοικιδυῖσα.

Ib. τῷ Θανεῖν προμηθῆς] ἀντὶ τῷ προμή-
 θειαν καὶ φροντίδα ἰχῆου, ἤγεν ἢ φροντίζουσα
 εἰ τεθνήσκειται. Οἱ δὲ τῷ μὴ Θανεῖν γράφοντες,
 ἀμαθίαις.

1085. Τό,τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα] ἰτοίμη
 καὶ τῆς ὄψεως εἶρεσθαι· τυτίσιν, ἀποσπρηθῆναι
 πῶν ὀμμάτων. Ἄντὶ τῷ, καὶ ἀποθανεῖν ἰτοί-
 μη καὶ ζῶσα κολάζεσθαι. Καὶ τῷ λέγει δι-
 δύμαν ἐριννύν. Ἡ ἐπὶ τῷ Θανάτῳ τὰ δύο.
 Ἐτοίμη μὴ βλέπειν αὐτῆς, ἀλλ' ἐν σκότει γεν-
 ῖσθαι τῷ Θανάτῳ. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐριννύϊ γεν-
 ῖσθαι τῷ Ἀγαμέμνονι· ὃ ἴσῃ διπλῆ ἰριννύς.

1086. Διδύμαν] Αἰγισθον καὶ Κλυταιμ-
 νήστραν.

1087. Τίς ἂν εὐπατρὶς] οἱ γράφοντες τίς ἂν
 ἔν, ἐκ ἴσῃσι τὰ περὶ τῶν μέτρων διὸ περισσὸν
 κείμενον ἐξεκλήθη παρ' ἐμῶ τὸ ἔν. Ἐχει δὲ
 καὶ πρὸς τὴν σύνταξιν μάλλον ὀρθῶς ἔτασσι
 κείμενον.

1088. Ζῶν κακῶς] τῷτο αἰτία ἴσῃ τῷ αἰσ-
 χύναι τὴν εὐκλειαν.

1089. Αἰσχύναςί] Αἰσχύνο σε προσφέρων σοὶ
 τὰ ἐγκλήματα. Καὶ αἰσχύνο τινά, ὅτι αἰσ-
 χρὰ ποιῶ ἔχῃ. Ὁ δὲ συμμιτῆσι τῆς αἰσ-
 χύτης αὐτῶν ὡς πατῆρ, ἢ υἱός, ἢ συγγενῆς.
 Καὶ ἀπλῶς τοιαῦτό τι καθὸ λέγεται ἐνταῦθα,
 τὸ, εὐκλειαν αἰσχύναςί θέλει. Ἡγεν ἢ θέλει
 ἀνοίκεια τῆς εὐγένειας ποιῆν, ὡς ἀτιμον γενέ-
 σθαι τὴν εὐγένειαν αὐτῆ καὶ ἰλατῶσθαι.

1090. Ὡςτι καὶ σὺ] ὥστε χρὴ γράφειν,
 ἀντὶ τῷ ὥσπερ, ἢ ἔχη τὰ κῶλα ὀρθῶς. Ἄλ-
 λά καὶ πάγκλαυτον. Οὔτω γὰρ οἱ Ἀπτι-
 κοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν ἐκβάλλοντες τὸ σ,
 ὥσπερ καὶ τὸ, εὐκτίμενον παρ' Ὀμήρω.

1092. Εἶλε]

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ζώης μοι καθύπερθεν χερὶ,
 Πλέτω τε τῶν * ἐχθρῶν, ὅσου
 Νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις.
 Ἐπεὶ σ' ἐφεύρηκα μοί-
 ρα μὲν ἐκ ἐπ' ἐσθλαῖ †
 Βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγισ' ἔβλασε
 Νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
 Ἄρισα τᾶ Ζηνὸς ‡ εὐσεβεία.

1100

ΙΑΜΒΟΙ.

*Thei ἔρισι εὐσεβεία τῆ τῆ Διός. *
 ἢ ἂν τις ἐρίσῃν, ἀντὶ τῆ περισπωδίσῃ προ-
 φηρομένην τῆ εὐσεβεία τὰ νόμιμα· ἀντὶ τῆ μετὰ
 εὐσεβείας πράττεσαν.*

ΟΡΕ. Ἄρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκέσαμεν,
 Ὅρθως δ' ὀδοιπορεῖμεν ἔνθα χρῆζομεν;

1105

ΧΟΡ. Τίδ' ἐξερευνᾶς, καὶ τί βεληθεῖς πάρει;

ΟΡΕ. Αἴγισθον ἔνθ' ᾠκηκεν ἰσορῶ πάλαι.

ΧΟΡ. Ἄλλ' εὖ γ' ἰκάνεις, χ' ὠ φράσας ἀζήμιος.

* ALD, πέρθε καὶ πλέτω τῶν.

† ALD. ἐν ἐσθλαῖ.]

1092. Εἶλε] ὅταν δὲ ποιήσῃ μεθ' ὑπαλ-
 λαγῆς, τὸ μὲν ἔλε ῥήμα λαμβάνων ἀντὶ μι-
 τοχῆς, ἦγεν ἰλομένη τὸ δὲ καθοπλίσασα μι-
 τοχῆς, ἀντὶ ῥήματος, ἦγεν καθοπλίσας, ποι-
 ῖσας ἂν ἀρίστην σύνταξιν ἔσται. Οὐσπερ καὶ
 σὺ, ὦ Ζῦγατερ, ἰλομένη κοινὸν αἰῶνα πάγ-
 κλαυσον, καθοπλίσας καὶ ἐνίκησας τὸ μὴ κα-
 λῆν ἄσπερ καὶ φέρειν ἐν ἐπὶ λόγῳ δύο ὀνόματα,
 καὶ κικλῆσθαι παῖς ἀρίστη καὶ σοφῆ.

1096. Ζώης μοι] εἶθε ζώης μοι χερὶ, ἦγεν
 ἰσχύ καὶ δυνάμει χερῶν καὶ πλέτω, καθύ-
 περθε καὶ ὑπεράνω τῶν ἐχθρῶν, καθόσον νῦν
 ναίεις καὶ οἰκίεις. Ὑπὸ χεῖρα καὶ ὑπὸ κάτω
 εἰς δουλοσύνην τῶν ἐχθρῶν· ἐπεὶ ἐφεύρηκά σε
 βεβῶσαν καὶ ζῶσαν ἐκ ἐν ἐσθλῇ μοίρῃ, ἀλ-
 λας δὲ φερομένην καὶ ἔχουσαν τῆ εὐσεβεία τῆ
 Διός, ἦγεν μετὰ τῆς εὐσεβείας τῆ Διός, τὰ νόμι-
 μα. Καὶ μάλλον, ἄτινα ἀπὸ τῶνδε τῶν νόμιμων,
 ἔβλασαν καὶ ὑπάρχουσι μέγισα καὶ ἀρισα.

1101. Ἄ δὲ μέγισ' ἔβλασε νόμιμα] ἃ δὲ
 φησὶ καὶ μέγισα νόμιμα ἔβλασε, τῶν

ἀποφορομένην τὰ ἀρισα. Ἡ ἔρισα, ἀμφιρίσω
 τῆ εὐσεβεία τῆ τῆ Διός. Ἡ ἔρισα τῆ εὐσεβεία,
 ἢ ἂν τις ἐρίσῃν, ἀντὶ τῆ περισπωδίσῃ προ-
 φηρομένην τῆ εὐσεβεία τὰ νόμιμα· ἀντὶ τῆ μετὰ
 εὐσεβείας πράττεσαν.

1104. Ἄρ', ὦ γυναῖκες] Ὅριστης πάρεσι σὺν
 τῷ Πυλάδῃ κομίζων τὰ λείψανα τῶν λογο-
 ποιημένων ὄσων ἑαυτῶ. Θαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκο-
 νομία τῆ ποιητῆ, μὴ ἅμα τῆ ἀπαγγελία τῆ
 θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα· ἵνα εὐλογος πρό-
 φησις γίνηται τῆς παρόδου τῷ Ὅριση. καὶ παρ'
 αὐτὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς αὔξησιν τῆ πάθος.

1107. Αἴγισθον ἔνθ'] τινὲς ἀμαθείς Αἴγισ-
 θος γράφοι πρὸς τὸ ᾠκηκεν, ἐκ εἰδότες ὅτι ποι-
 ῆτόν ἐστιν ἄσπερ τὸ, Σὺ δ' ἀντακίση τῶν
 ὡς περὶ φησὶται. Καὶ τὸ, Φύλλαν ἰπίσκει ἀ-
 λειτο τῆς αὐτῆς πόδας. Καί, — οἱ τὸν ἕρανδον
 λέγοντες ἀναπίθουσιν ὡς ἐστὶν πνιγνός. Καί,
 Τεπίτριπτον κίναδος ἐξήρη μ' ὄπα.

1108. Ἀζήμιος] τὸ ἀζήμιος, καὶ ἐπὶ ἐνε-
 γμίας καὶ πάθος, ἦγεν ὁ μὴ ζημιωθεῖς, καὶ
 ὁ μὴ

- ΟΡΕ. Τίς ἔν' ἀν' ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειν ἀν
Ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπεν παρασίαν; 1110
- ΧΟΡ. Ἡ δ' εἰ τὸν ἀγχισὸν γε κηρύσσειν χρεῶν.
- ΟΡΕ. Ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθῆσ' ὅτι
Φοκεῖς ματεύσ' ἄνδρες Αἴγισθον τινές.
- ΗΛΕ. Οἴμοι τάλαιν' ἔ δὴ ποθ', ἧς ἠκέσαμεν
Φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια; 1115
- ΟΡΕ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν' ἀλλά μοι γέρων
Ἐφεῖτ' Ὀρέεσσι Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
- ΗΛΕ. Τίδ' ἔσιν, ὦ ξέν'; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος.
- ΟΡΕ. Φέροντες αὐτῷ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
Τεύχει θανόντος, ὡς ὄρας, κομίζομεν. 1120
- ΗΛΕ. Οἱ ἐγὼ τάλαινα' τῆτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές
Πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι
- ΟΡΕ. Εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεσείων κακῶν,
Τόδ' ἀγγος ἴσθι σῶμα τοῦκέινε ζέγον.
- ΗΛΕ. ὦ ξεῖνε, δὸς νῦν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε 1125
Κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν
Ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμῶ
Ξυμ τῆδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῶ.

ἢ μὴ ζημιάσας τινὰ. Ἐνταῦθα γὰρ ἐπὶ ἐνεργείας.

1110. Ποθεινὴν] ἰσθῆμι γὰρ Κλυταιμνήστρα καὶ τὸν Ὀρέεσσι περὶ ἰδῶν, μὴ μόνον ἀλῆσαι.

1111. Εἰ τὸν ἀγχισόν] Συγγενὴ καὶ ἀδελφὸν δηλονότι. Τητέστιν, εἰ τὸν θάνατον τῆ συγγόνε αὐτῆς, ἔστι χρεῖαν κηρύσσειν καὶ κηρύσειν.

1113. Ματεύσ'] ματεύω, τὸ ζητῶ καὶ σκοπῶ. Καὶ ματεύω ἐνταῦθα χωρὶς τοῦ σ δια τὸ μέτρον, ἵνα ἢ ὁ δεύτερος πρὸς ἱαμβος.

1114. Οὐ δὴ ποθ' ἧς ἠκέσαμεν] ἐπειδὴ τὸ μή, ἢ μόνον ἀντὶ τῆ ε, ἀλλὰ καὶ ἱρωτικῶν ἀντὶ τῆ ἀρα εὐρηται, διὰ τῆτο καὶ τὸ

ε, ἢ μόνον ἀρνητικὸν ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῆ ἀρα. Καὶ τῆτο μὲν πάντες· σὺ δὲ τὸ ε ἀρνητικὸν λέγων, ἐπειδὴ κατ' ἐρώτησιν προάγει, τὸ αὐτὸ ποιῶσαι ὡς περ ἀν εἰ ἀρα ἦν, τῆτο γὰρ κἀντιῶθεν συνάγεται ὅτι ἐκ τῆ ἀρα.

1119. Φέροντες κομίζομεν] τὸ φέρειν ἐνταῦθα, τὸ ἀπλῶς βασάζειν δηλοῖ. Τὸ δὲ κομίζειν, τὸ ἀπεσαλμένοι διασάξιν.

1123. Κακῶν] τῶν συμβεβηκότων τῶ Ὀρέεσσι. Ἀπὸ τῶν τῶ Ὀρέεσσι κακῶν, ἦσαν ἀφ' ὧν κακῶν ἔπαθεν ὁ Ὀρέεσσι.

1125. Εἴπερ] ἦσαν, εἴπερ τόδε τὸ ἀγγεῖον κηρύσει αὐτὸν, δὸς μοι νῦν πρὸς θεῶν ὅστις τὸ λαβεῖν εἰς χεῖρας.

Ἡ δὲ λέξις ἐστὶν ἀπὸ τῆς λέξεως ἰσθῆμι καὶ τῆς λέξεως ποθεινὴν καὶ τῆς λέξεως κοινόπεν καὶ τῆς λέξεως παρασίαν.

ΟΡΕ. Δόθ', ἥτις ἐςί, προσφέροντες· ἔ γὰρ ὡς
 Ἐν δυσμενεΐα γ' ἔσ' ἐπαιτεΐται τόδε * . 1130
 Ἄλλ' ἢ φίλων τῖς, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.
 ΗΛΕ. ὦ φιλτάτε μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί,
 Ψυχῆς Ὁρέσει λοιπόν· ὡς ἀπ' ἐλπίδων
 Οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην ;
 Νῦν μὲν γὰρ ἔδεν ὄντα βασιάζω χεροῖν· 1135
 Δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
 Ὡς ὄφελον πάροισιν ἐκλιπεῖν βίον,
 Πρὶν ἐς ξένην σέ γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
 Κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνε·
 Ὅπως θανῶν ἐκείσο τῇ τόθ' ἡμέρα, 1140
 Τύμβε πατρῶε κοινὸν εἰληχῶς μέρος.
 Νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,

* ALD. τάδε.

1129. Δόθ' ἥτις ἐςί] εἰδὸς αὐτοῖς ἔπισθαί
 τις. Περιπαθῶς ἐθ' ἴαν τὸ, ἥτις ἐςί.

1131. Ἄλλ' ἢ φίλων] ἦγεν ἢ ἀπὸ τῶν φί-
 λων ἢ σὰ τις αἰτιῖται ταῦτ', ἢ κατὰ γενεὰς
 πρὸς γένεας.

1132. ὦ φιλτάτε] Ἐπίθετος Ἡλέκτρας ἐπὶ
 τῷ ἀδελφῷ.

1132. ὦ φιλτάτε] ἐνταῦθα λαβῶσα τὸ ἀγ-
 γέον ἢ Ἡλέκτρα, καὶ ὀδυρομένη λέγει ταῦτα·
 ὦ μνημεῖον καὶ ὑπόμνημα ὑπόλοιπον τῆς
 ψυχῆς τῷ Ὁρέσει, τῷ φιλτάτε ἐμοὶ ἀπὸ
 πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἐγὼ εἰσεδεξάμην σὲ
 δουλοῦτι, ἴαν ἀπο καὶ μακρὰν τῶν ἐλπίδων
 ἐν ἔλπιζον δουλοῦτι, καὶ ἔχ' ὡςπερ ἐξέπεμπον·

1133. Ὡς ἀπ' ἐλπίδων] ὄντως ἀπ' ἐλπί-
 δων εἰσεδεξάμην σὲ, δουλοῦτι ἐκ ἐκείνων ὧνπερ
 ἐξέπεμπον, ἀλλὰ κακῶν ἐκείνων μὲν γὰρ κα-
 λαὶ ἦσαν καὶ σωτηρίαν ἐμοὶ ἔχουσαι· αὐταὶ δὲ
 (λέγω γὰρ ἅς ὁ ἀγγελος ὑπέβαλεν, ὡς μετ'
 ὄλιγον ἀν σὲ νεκρὸν δεξάμην) καθάπαξ ἀπώ-
 λισάν με. Διὸν δ' εἶπὺν αἰσπερ ἐξέπεμπον,
 πρὸς τὸ ἐλπίδων ἔτρεψεν.

1134. Εἰσεδεξάμην] δέχομαι ἀπλῶς τὸν
 ἐρχόμενον εἰς ἐμέ· εἰσεδέχομαι δ' ἐπὶ οἰκίας,
 καὶ λυμῖος, ἢ τοιαῦτε τιπός, ὃ δὴ καὶ λάμβανω

λέγεται. Λέγεται δὲ τὸ λαμβάνω, ποτὶ
 μὲν, ὅταν ἀπὸ σὺ ἀκοντος τί λάβω, ποτὶ δ'
 ὅταν ἐκόντος σὺ λάβω.

1135. Νῦν μὲν γὰρ ἔδεν ὄντα] ἦγεν νεκρὸν
 καὶ ἀψυχον, καὶ σκιάν, σὲ βασιάζω χεροῖν.
 ὦ παῖ, ἐγὼ κλέψασά σε χεροῖν ταῖνδε, καὶ
 ἀνασώσασα ἀπὸ τῷ φόνε, ἐξέπεμψα λαμπρὸν
 ἐκ τῶν δόμων. Ἄλλ' εἴθ' ὄφελος ἐκλιπεῖν πά-
 ροισιν τὴν ζωὴν, πρὸ τῷ ἐκπέμψαι σε ἐς ξένην
 γαῖαν ὅπως θανῶν ἐκείσο τῇ τότε ἡμέρα, εἰ-
 ληχῶς μέρος τῷ πατρικῷ τύμβε.

1138. Πρὶν ἐς ξένην σέ] πρὸ τῷ ἐκπέμψαι
 σὲ εἰς ξένην γῆν, ἦγεν ἀλλοτρίαν, καὶ σώσαι,
 ἦγεν φυλάξαι, καὶ ῥύξασθαι σὲ ἀπὸ τῷ φόνε,
 ὄφελον θανεῖν. Τινὲς δὲ, ἀπὸ τῷ ὅπως θανῶν
 ἐκείσο, ἀπατάμενοι, ὄφελος γράψουσι, καὶ κλέ-
 ψασαν, τὸ ἐκλιπεῖν βίον πρὸς τὸν Ὁρέσειν ἰούν-
 τες. Τὸ δ' ἔ τοιαῦτον, ἀλλὰ λέγει ἢ Ἡλέκ-
 τρα, εἴθ' ὄφελον πρὸς θανεῖν, ἢ εἰς ἀλλο-
 τρίαν ἐκπέμψαι σὲ γῆν. Εἰ γὰρ ἐγὼ πρότε-
 ρον ἐτεθνήκειν, ἔδεις ἀν σὲ τῶν Κλυταιμίστρας
 ἐξέλα χεροῖν· ὥστε ἀπόλωλας ἀν ἐξ ἐκείνης
 τότε ὡςπερ ὁ πατὴρ, καὶ συντάφης αὐτῷ.

1143. Σῆς κασιγνήτης διχα] οἶον τῆς μόνης
 σὲ κηδομένης. Ὅλα δ' ἐπιτίθεται τῷ πάθει

Κακῶς ἀπώλε, σῆς κασιγνήτης δίχα.
 Κἔτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
 Λητροῖς ἐκόσμησ', ἔτε παμφλέκτε πυρὸς 1145
 Ἄνειλόμην ὡς εἰκὸς ἄθλιον βάρος.
 Ἄλλ' ἐν ξένησι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
 Σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 Οἴμοι τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 Ἄνωφελήτε, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ 1150
 Πόνω γλυκεῖ παρέσχον' ἔτε γάρ ποτε
 Μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμῆ φίλος,
 Οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ, τροφύς·
 Ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηυδώμην αἰεὶ.
 Νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ 1155
 Θανόντα σὺν σοί· πάντα γὰρ συναρπάσας,
 Θύελλ' ὅπως, βέβηκας· οἴχεται πατήρ·
 Τέθνηκ' ἐγὼ σοὶ· φρεῖδος αὐτὸς εἶ θανών.
 Γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἠδονῆς
 Μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις 1160
 Φήμας λάθρα προὔπεμπες ὡς φανέμενος

διὰ τὸ παρῖναί τὸν Ὀρέστην. Ὡς καὶ Πηνελόπη παρῖνα Ὀδυσσεύα θρηνησάσα παρ' Ὀμήρῳ.
 Ἐν οἷς φησὶ,

“ Σὺν ἀνδρᾷ παρήμιον.”

Ἐνθάδε δὲ δίκαιον θεκῆσθαι, ὅτι ἀδελφὴ αὐτῆς ἔστιν, ἢ ἐν τῷ λόγῳ. Ἀγνοῶν γὰρ αὐτὴν Ὀρέστης, ἀπολοφυρομένην γινώσκειται.

1148. Σμικρὸς προσήκεις] ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς προσέρχῃ, ἐπὶ καὶ τὸ προσήκει ἀντὶ τῆς πίπτει, τὸ το λέγει ὡς πρὸς τῷ πράγματι τῆς ἦκει καὶ ἔρχεται, τῶτ' ἔστι, συμβαίνει καὶ ἐμῷ γίνεται, ὥστε τὸ συμβαίνει τινι, πίπτει καὶ ἀρμύζει ἐκείνῳ, καὶ διὰ τῆς συμβαίνει.

1149. Τροφῆς] ἢ ἔτι καὶ τῆς ἐμῆς τροφῆς, ἦγεν, ἢ ἔτρεφον σὲ ἐγὼ πάλαι· τυτῆσι, πρὸ μακρῶ.

1150. Ἄνωφελήτε] μηταίας· ἐπ' ὕδαμι· γὰρ ὠφελεία ταύτην ἐποίησα· ἦγεν, ἰδεομένης ὠφελείας ἀπυλαυσα παρ' αὐτῆς.

1151. Οὔτε γὰρ ποτε] ἢ γὰρ ἦς (φροσὶ) τῆς μητρὸς ποτε, ἢ καὶ ἐμῷ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τῆς ἦσθα διακρίνωμεν· ἐκ ἦσθα τῆς μητρὸς, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐμῷ. Οἶον, ἐγὼ σοὶ μᾶλλον ἢ ἐμῷ μήτηρ. Ἡπιρ ἢ Κλυταμνήστρα. Τὸ δὲ φίλος, ἀντὶ τῆς ὀφείλος. Ἄλλως· ἐκ ἦς τῆς μητρὸς μᾶλλον ἢ ἐμῷ ἀντὶ τῆς, ἢ τῆς μητρὸς προσήκεισο μᾶλλον. Ἄμμιον δὲ τὸ ἔτρεφον, διὰ τὴν ἠλικίαν τῷ Ὀρέστῳ, ἐφ' ἣ τὸ φίλον εἶπεν αὐτόν, καὶ διακρίνειν τινα τότε, ἐκ ἐπαχέσει· μικρὸς γὰρ ἦν.

1152. Φίλος] φίλος λέγεται τις τινός, ἢ ὅτι φίλῳ αὐτόν, καθὼς λέγεται ἐνταῦθα· ἢ ὅτι φιλοῦται ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἀμφότερα δηλοῖ ἢ λέγει·

- Τιμωρὸς αὐτός· ἀλλὰ τῆθ' ὁ δυστυχήs
 Δαίμων ὁ σὸς τε κἀμὸς ἐξαφείλετο,
 Ὅς σ' ᾧδὲ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
 Μορφῆs, σποδὸν τε καὶ σκιάν ἀνωφελῆ. 1165
 Οἶμοι, οἶμοι.
 ὦ Δέμας οἰκτρὸν· φεῦ, φεῦ.
 ὦ Δεινοτάτας, οἶμοι, οἶμοι,
 Πεμφθεῖς κελεύθης, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας;
 Ἀπώλεσας δῆτ', ᾧ κασίγνητον κάραι· 1170
 Τοιγάρ, σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε ζέγος,
 Τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδὲν, ὡς σὺν σοὶ κατῶ
 Ναίω τολοιπόν· καὶ γὰρ ἤνικ' ἤσθ' ἀνώ,
 Ἔν τοι μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
 Τῆ σῆ θανῶσα μὴ πολεῖπεςθαι τάφω. 1175
 “ Τῆs γὰρ θανόντας ἔχ ὄρῳ λυπεμένους.”
 ΧΟΡ. Θνητῆ πέφυκας πατρός, Ἠλέκτρα, φρόνει·
 Θνητός δ' Ὀρέης· ὥστε μὴ λίαν γένε.
 “ Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τῆτ' ὀφείλεται παθεῖν.”
 ΟΡΕ. Φεῦ, φεῦ· τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχάνων 1180
 Ἐλθω; κρατεῖν γὰρ ἔκετι γλώσσης σθένω.
 ΗΛΕ. Τὶδ' ἔσχεσ ἀλγος; πρὸς τί τῆτ' εἰπὼν κυρεῖs;
 ΟΡΕ. Ὅτ' ἂν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτραs τόδε;
 ΗΛΕ. Τὸδ' ἔs' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.

ἐπ. Ὡς ἐν τέτοις μὴ πταίαν, φίλος εἶ θνη-
 τοῖs. φίλος εἶ μακάρισσιν ἂν πταίης, εἰδὲς
 ἴτι σοὶ φίλος. Ἦγν ἐφείs ἐτι φιλείας διακεί-
 ται πρὸς σι-

1168. ὦ Δεινοτάτας] τινὲs ἢ δυνάμενοι
 συντάξει τὴν γενικὴν, δεινοτάτας κελεύθης φα-
 σῆ, ἢ, αὐτὸs εἰσάσας, ἔτω γὰρ ὡs κῆται, εἰ καὶ
 λαπτὸν ὄν ἐκφέρει τὸν νῦν, ᾧ φίλτατε, λίαν ἀ-
 πάμισάs με πεμφθεῖs δεινοτάτης κελεύθης, τῶτ'
 ἐs τὸ πεμφθῆναί σε κακῆ κέλευθος, καὶ λίπας

καὶ ὀδυρμῶs ἐμοὶ δια τὸν σὸν προξενήσασα
 θάνατον. Νόει δὲ τὸ πεμφθεῖs διπλαν, ἢ ἀπὸ
 τῆs Φωκίδος πρὸς τὴν οἰκίαν πεμφθεῖs νεκρὸs, ἢ
 ἀπὸ τῆs οἰκίας πρὸς τὴν Φωκίδα ἀπ' Ἠλέκ-
 τραs πεμφθεῖs.

1183. Ἦ σὸν] ἄρα σῆ τῆs Ἠλέκτραs, ἐs
 τότε τὸ κλεινόν, ἦγν, τὸ ἐνδοξὸν εἶδος, περι-
 φραστικῶs, ἀντὶ τῆs, ἄρα σὺ εἶ ἡ ἐνδοξὸs Ἠ-
 λέκτρα.

1184. Τὸ δ' ἔs' ἐκεῖνο] τῆτο δύναται μὲν,
 καὶ

- ΟΡΕ. Οἶμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς. 1185
 ΗΛΕ. Τί δή ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ γένεις τάδε;
 ΟΡΕ. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.
 ΗΛΕ. Οὔτοι πότε ἄλλην ἢ μὲ δυσφημείς, ξένε.
 ΟΡΕ. Φεῦ τῆς ἀνύμφε δυσμόρε τε σῆς τροφῆς.
 ΗΛΕ. Τί δή ποτ', ὦ ξέν' ὦδ' ἐπισκοπῶν γένεις; 1190
 ΟΡΕ. Ὡς οὐκ ἄρ' ἦδειν τῶν ἐμῶν ἔδεν κακῶν.
 ΗΛΕ. Ἐν τῷ διέγνως τῆτο τῶν εἰρημένων;
 ΟΡΕ. Ὅρων σε πολλοῖς ἐμπρέπεσαν ἄλγεσι.
 ΗΛΕ. Καὶ μὴν ὄρας γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
 ΟΡΕ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδέ τ' ἐχθίω βλέπειν; 1195
 ΗΛΕ. Ὅθ' ἔνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.
 ΟΡΕ. Τοῖς τῆ; πόθεν τῆτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
 ΗΛΕ. Τοῖς πατρὸς, εἴτα τοῖσδε δελεύω βία.
 ΟΡΕ. Τίς γὰρ σ' ἀνάγκη τῆδε προτρέπει βροτῶν;
 ΗΛΕ. Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' ἔδεν ἐξισοῖ. 1200
 ΟΡΕ. Τί δρῶσα; πότερα χερσίν, ἢ λύμη βία;
 ΗΛΕ. Καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.
 ΟΡΕ. Οὐδ' οὐπαρήξων, ἔθ' ὁ κωλύσων πάρα;
 ΗΛΕ. Οὐ δῆθ' ὅς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν.
 ΟΡΕ. ὦ δύσποτμ', ὡς ὄρων σ' ἐποικτεῖρω πάλαι; 1205
 ΗΛΕ. Μόνος βροτῶν, νῦν ἴσθ', ἐποικτεῖρας ποτέ.

* ALDUS, ἀνάγκη.

καὶ ἡ Ἥλεκτρα λέγειν* εὐπρέπερον δὲ τῶν
 χερῶν περίκειται, ἵνα μὴ πρὸς τῶν ἑαυτῆς εἶδος
 εἴπη τι. Θαυμάσιος δὲ τὴν μὲν Κλυταιμ-
 νέστραν ἀπὸ τῆ λαμπρῆ σχήματος ὁ ἀγγέλος
 ἠγνώρισεν. ἔτος δὲ ἡ γινώσκει τὴν Ἥλεκτραν,
 διὰ τὸ κικακᾶσθαι τὸ σῶμα.

1186. Στίβεις τάδε] γενάζεις τότε τὰς στυ-
 γαγμέας.

1188. Δυσφημείς] ἐλευνολογῆ, σχετικαίξεις.

1191. Ὡς ἐκ ἄρ' ἦδειν] τίς φασὶ τὸ ὡς
 αἰτὶ τῆ ὅτι, ἢ ἢ πρὸς τὸν ἄνω τῆς Ἥλεκ-

τρας λόγον. Ἄλλοι δὲ φασὶ κομματικὸν τὸ
 αἰς, ἀπὸ τῆ ὄντως γόντισ' ὁ καὶ κρείττον.

1193. Ἐμπρέπεσαν] διατρέπει ἀπὸ τῆ
 λάμπει. Ἐμπρέπει δὲ τίς τιπ', ἀπὸ τῆ
 περιφανῆς ἐστὶ ἐν ἑαυτῷ.

1196. Ὅθ' ἔνεκ' εἰμὶ] τῆτ' ἐστὶ ἔχθιστος, ὅτι
 εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος, ἦσαν συνδιατα-
 μένα.

1206. Νῦν ἴσθ'] γινώσκει, ὅτι σὺ μόνος
 ὑπάρχεις ἀπὸ τῶν βροτῶν, ὁ ἐποικτεῖρας ἐμέ.

- ΟΡΕ. Μόνος γὰρ ἦκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
 ΗΛΕ. Οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἦκεις ποθέν ;
 ΟΡΕ. Ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνευ παρὰ.
 ΗΛΕ. Ἄλλ' ἔσιν εὖνευ ὥστε πρὸς πιζῆς ἐρεῖς. 1210
 ΟΡΕ. Μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθης.
 ΗΛΕ. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τῆτό μ' ἐργάσῃ, ζένε.
 ΟΡΕ. Πείθε λέγοντι, κέχ' ἀμαρτήσῃ ποτέ.
 ΗΛΕ. Μὴ, πρὸς γενεῖα, μὴ' ξέλη τὰ φίλτατα.
 ΟΡΕ. Οὐ φημ' εἶσεν. 1215
 ΗΛΕ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 Ὅρεςα, τῆς σῆς εἰ σερήσομαι ταφῆς.
 ΟΡΕ. Εὐφημα φώνει πρὸς δίκης γὰρ ἔσενεις.
 ΗΛΕ. Πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν ἔδίκη σένω ;
 ΟΡΕ. Οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν. 1220
 ΗΛΕ. Οὕτως ἄτιμός εἰμι τῆ τεθνηκότος ;
 ΟΡΕ. Ἄτιμος ἔδενός σύ' τῆτο δ' ἔχι σόν.
 ΗΛΕ. Εἴπερ γ' Ὅρεςα σῶμα βασιάζω τόδε.
 ΟΡΕ. Ἄλλ' ἐκ Ὅρεςα, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
 ΗΛΕ. Πῆ δ' ἔς' ἐκείνε τοῦ ταλαιπῶρος τάφος ; 1225

1212. Μὴ δῆτα] ὦ ζένο, πρὸς θεῶν, μὴ
 ἔπα ἔργασθαι τῆτο πρὸς ἐμέ. Ἦγεν εἰς ἐμέ.
 Τητίσιν, μὴ ἔλακ' ἐκ τῶν χυρῶν μὲ τὸ ἄγγος.

1216. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν] τὸ σέθεν πρὸς
 τὸ, ὃ τάλαινα, ἔξωθεν λαμβανομένη τῆ ἔνεκα.
 τῆ δὲ, τῆς σῆς εἰ σερήσομαι ταφῆς. Ὅστερ
 ἡμικία ἴσι τῶ τάλαιν' ἐγὼ σέθιν.

1218. Πρὸς δίκης] ἀντὶ τῆ. μετὰ δικαιο-
 σύτης.

1220. Τήνδε φάτιν] ἀντὶ τῆ, τὸν λόγον.

1221. Οὕτως ἄτιμός εἰμι τῆ τεθνηκότος]
 ἔπει μᾶτε ὀνομάζουσιν αὐτὸν, δηλονότι.

1222. Ἄτιμος ἔδενός ἀγαθῆ σύ' ὀ-
 πᾶχως ἀναξία τῆτο δὲ τὸ ἄγγος, ἔχι σόν
 ἴσιν, ἀλλ' ἐμὸν δηλονότι. Πῶς ἐκ ἔσιν ἐμὸν,
 ἔπει γὰρ βασιάζω τῆτο τὸ σῶμα τῆ Ὅρεςα.

ἦγεν, εἴπερ γὰρ τόδε ὃ βασιάζω, ἐστὶ τὸ σῶμα
 τῆ Ὅρεςα.

1224. Πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον] ὅτι τίθ-
 νικεν ὃ Ὅρεςα εἰ μόνον ἔργῳ, ἀλλὰ καὶ λόγῳ.
 ἔργῳ μὲν, ὅτι τὸ ἄγγος τὴν αὐτῆ φέρει κόνιν·
 λόγῳ δ', ὅτι ἐν Δελφοῖς ἀγωνιζόμενος τίθνη-
 κε. Σύντασσε δ' ἔπας, ἀλλὰ ἔ τὸ Ὅρεςα
 σῶμ' ἴσι τόδ', ὡς σύ φῆς. Πλὴν εἰ μὴ καὶ
 ἠσκημένον ἐν λόγῳ, εἰ μόνον ἔργῳ, δηλονότι.

1225. Τάφος] ἦγεν τὸ ἀγγεῖον, ὃ περιέχει
 τὰ λείψανα τῆ Ὅρεςα· τάφος γίντα ἀπὸ
 τῆ τιτῆ, ὃ δηλοῖ τὸ σερίσκω, καὶ τῆ φῶς.
 Ἦγεν ὁ τόπος ὃ ἐσκημένον φασὶς, τιτῆσιν
 σκοπιυός. Ἦ ἐνθα οἱ σεραθόντες τῆ φασὶς
 κύνται. Ἦ ἀπὸ τῆ τῶρα, ὃ δηλοῖ τὸ καίω·
 ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐν αὐτῶ ὡς ἐν θυσιασθῆρι, κκ.

ΟΡΕ. Οὐκ ἔσι “ τῆ γὰρ ζῶντος ἔκ ἔσι τάφος.”

ΗΛΕ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΟΡΕ. Ψεῦδος ἔδεν ὧν λέγω.

ΗΛΕ. Ἦ ζῆ γὰρ ἀνὴρ;

ΟΡΕ. Εἴπερ ἐμψυχός γ' ἐγώ.

1230

ΗΛΕ. Ἦ γὰρ σὺ κεῖνος;

ΟΡΕ. Τήνδε προσβλέψασά με

Σφραγίδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.

ΗΛΕ. ὦ φίλτατον φῶς.

ΟΡΕ. Φίλτατον, συμμαρτυρῶ.

1235

ΗΛΕ. ὦ φθέγμ', ἀφίκε;

ΟΡΕ. Μηκέτ' ἄλλοθεν πύθη.

ΗΛΕ. Ἐχω σὲ χερσίν.

ΟΡΕ. Ὡς τὰ λοιπ' ἔχεις αἰεί.

ΗΛΕ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,

1240

Ὅρατ' Ὀρέσην τόνδε μηχαναῖσι μὲν

Θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον;

ΧΟΡ. Ὅρωμεν, ὦ παῖ, κατὰ συμφοραῖσί μοι

Γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

τίκαιον τὰ τῶν τιθνηῶτων σάματα, καὶ τὸ περιλειφθὲν κατεχάπτουον.

1227. Πῶς εἶπας] τὰ δύο κῶλα ἀγτί ἐνός.

1233. Σφραγίδα πατρὸς] τὸν ἐξ ἐλέφαντος ὤμον, ὃν οἱ ἐκ Πέλοπος καταζόμενοι εἶχον· ἕτεροι δὲ φασὶ τὸ σφραγίδα ἀγτί τῆ δακτύλιον.

1236. ὦ φθέγμ', ἀφίκε] λίπι φίλτατον.

1239. Ἐχω] Ναὶ ἔχεις με, ὥσπερ, ἔχεις καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ ἀπ' ἐντεύθεν εἰς τὸ ἔξῃς.

1242. Νῦν δὲ μηχαναῖς] ἠναμέρον τῆτο θλιᾶται σαφέστερον, εἶον διὰ μηχαναῖς καὶ ἀποθαιπὶν δόξαντα καὶ ζῶντα. Διηρημένον δὲ τὸ μὲν διὰ μηχανῶν δόξαντα ἀποθαιπὶν, δοκεῖ

λόγον ἔχειν, ἢ μὴ καὶ τὸ διὰ μηχανῶν σεσωσμένον.

1243. Κατὰ συμφοραῖσί μοι] συμφορὰ ἢ μόνον ἐπὶ δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνελεύσεως ἀπλῶς λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα. Ἰσίου δ' ὅτι ὅτε τις τὸν αὐτῷ πολὺν χρόνον ἀποθαιπόμεντα μόλις θεάσασατο, δακρύοις καὶ χαρῶν κάτοχος γίνεται τοῖς μὲν, διὰ τὴν πρόσθεν ἀπουσίαν· χαρᾷ δὲ, διὰ τὴν παρῶσαν ἀποθαιπὶν.

1244. Δάκρυον] ἀπὸ τῆ δάκρυα καὶ τὸ ρέειν δακνομένης γὰρ τῆς ψυχῆς, ἤην λυπημένης καὶ θλιβομένης, ρέει τὸ δάκρυον.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΗΛΕ. Ἴω γοναί, γοναί σω-
μάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
Ἐμόλετ' ἀρτίως
Ἐφεύρετ', ἦλθετ', εἶδεθ' ἕς ἐχρήζετε.

1245

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΟΡΕ. Πάρεσμεν' ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛΕ. Τίδ' ἐσίν;

1250

ΟΡΕ. Σιγαῶν ἄμεινον, μήτις ἔνδοθεν κλύη.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΗΛΕ. Ἄλλ' εἰ τὰν Ἄρτεμιν
Τὰν αἰὲν ἀδμήταν,
Τόδε μὲν ἔποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
Περισσὸν ἄχθος ἔνδον
Ἰυναικῶν ὄν αἰεί.

1255

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΟΡΕ. Ὅρα γέ μὲν δὴ, καὶν γυναιξίν ὡς Ἄρης
Ἐνεσιν' εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά πε.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ.

ΗΛΕ. Ὅτοττοτοί·

1248. Εἶδεθ' ἕς ἐχρήζετε] ἀντὶ τῶ ἐμέ.

1249. Σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε] ἀντὶ τῆ σῖγα, ὡς ἂν κατα νῦν ἀποβῆ τὸ πᾶν.

1250. Τίδ' ἐσίν] παρακίεται ἐκάσῳ τὸ οἶκον. Ἡ μὲν γὰρ γυνή τε ἔσα, καὶ παρὰ προδικίαν εὐτυχῆσα, θρασυτέρα ἐσίν· ὁ δὲ, ἔτιον ἀσφαλῆς, διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιχειρεῖν τοιάτῳ κινδύνῳ.

1254. Τόδε μὲν] τὸ τόδε πρὸς τὸ περισσὸν ὅτι ἄχθος, σύνταξις, ἢ πρὸς τὸ τρέσαι ὑποσίζεαι, λίγα ἔτας, ἔποτ' ἀξιώσω τρέσαι τόδε, τὸ μή τις ἔνδον κλύη, περισσῶ ἄχθος γυναικῶν ἔτος

ἔνδον, εἰώθαμεν γὰρ τὰς ἀργύρας, καὶ μὴ ἐπὶ τι χρησίμους, ἄχθος καλεῖν γῆς.

1257. Ὅρα γέ μὲν δὴ] ἐπὶ τὴν Κλυταίμνης τεινῶν, φησὶν ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνείλεν.

1259. Ὅτοττοτοί] ἐπίπερ ὑπέμνησεν αὐτὴν τῆς τοῦ πατρὸς ἀναίρεσις διὰ τῶν προειρημέτων δύο σίχων, φησὶν, ὅτι ἐνέβαλές μοι κακὸν ἀνέφελον, καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσπίσαν. Ὡς εἰ ἔφη, διάδηλον κακὸν, ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον.

1260. Ἀνέφελον]

Ἄνεφελον ἐπέβαλες, 1260
 Οὔποτε καταλύσιμον,
 Οὐδέποτε λησόμενον,
 Ἀμέτερον οἶον ἔφυ κακόν.

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Γ.

ΟΡΕ. Ἐξοίδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρυσία
 Φράζῃ, τότε ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών. 1265

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΗΛΕ. Ὁ πᾶς ἔμοι, ὁ πᾶς ἂν
 Πρέποι παρῶν ἐννέπειν
 Τάδε δίκαι χρόνος·
 Μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον σόμα.

Α Ν Τ Ι Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΟΡΕ. Εὐμφημι καὶ γῶ· τοιγαρῶν σώζει τόδε. 1270

ΗΛΕ. Τί δρῶσα;

ΟΡΕ. Οὐ μὴ' εἰ καιρὸς, μὴ μακρὰν βέλε λέγειν.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΗΛΕ. Τίς δῆτ' ἔν' ἀξίαν
 Σῆ μοι φαινέντος νῦν

1260. Ἄνεφελον] ἦσαν διάδηλον καὶ μὴ ὑπὸ νεφέλης καλυπτόμενον εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῆ ἡλίου μὴ δυναμένου ὑπὸ νεφῶν κκαλύφθαι.

Ib. Ἐπίβαλε] ἐπιβάλλων τὸ ἐπιτοχῶς σοχάσσομαι ἐνταῦθα δ' ἐπίβαλες ἀντὶ τοῦ εἰς γνώσιν ἡγάγες, τῶτ' ἐστὶ ἀπέμψαες.

1261. Οὔποτε καταλύσιμον] εἰδέποτε λυθισόμενος, εἰ καταλύσιμος. Ὁ δὲ πῶς, λήθης τυχὴν μὴ δυνάμενον.

1266. Ὁ πᾶς ἂν πρίποι] ὁ πᾶς χρόνος πρόποι τῆ δίκῃ λέγειν με ταῦτα.

1268. Τάδε δίκαι χρόνος] εἰ γράφει δίκαια χρόνος, ἀλλὰ δίκαι. Οὔτω γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ. Εἴρηται δ' ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν

βιβλίων ἦτο, εἰ ὅταν ἡ παρυσία ἐπιτρέπῃ, τότε χρὴ τότεν μεμνῆσθαι, ὡς σὺ φῆς· ἀλλ' ὁ παρῶν χρόνος πᾶς ἀρμόζει ἂν ἔμοι ἐννέπειν καὶ λέγειν τάδε ἐν δίκῃ· τῶτ' ἐστὶ, δίκαιόν ἐστιν, εἰ μόνον μεμνῆσθαι τῶνδε, ὅταν ἐπισηῆ καιρὸς τῶτων, ἀλλὰ καὶ λέγειν τάδε ἂ λέγω, διὰ παντός τοῦ παρόντος χρόνου. μόλις γὰρ νῦν ἔσχον ἐλευθέρην. Ὡστε λέγω ἂ βέλτομα, μὴ τινα φοβημίην.

1270. Εὐμφημι καὶ γῶ] τῆτο πρὸς τὸ τόδε συνάψας τὸ δὲ τοιγαρῶν σώζει, διὰ μέσου. Ἡ σῆζει μὲν πρὸς τὸ εὐμφημι καὶ γῶ. Τὸ λοιπὸν δ' ἔτσι εἶπας τοιγαρῶν σώζει τόδε τὸ ἐλεύθερον σόμα, καὶ μὴ ταῖς βολαῖς ἀπαλήπτως εἴτις ἐνδοθεὶς αἰσθάντο.

1273. Τίς δῆτ' ἔν] εἶον ὅπως εἶπεν, τίς δῆτ'

Μεταβάλλοιτ' ἂν ᾧδε σιγαῖν λόγων ;

1275

Ἐπεὶ σε νῦν ἀφράσως

Ἄέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΑΝΤΙΣΤΕΣΤΗΜΑ Β.

ΟΡΕ. Τότ' εἶδες, ὅτε θεοί γέ μ' ᾤτρυναν μολεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΗΛΕ. Ὅτοττοτοί·

Ἐφρασας ὑπερτέραν

1280

Τᾶς πάρος ἔτι χάριτος·

Εἴ σε θεὸς ἐς μέλαθρα,

Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

ΑΝΤΙΣΤΕΣΤΗΜΑ Γ.

ΟΡΕ. Τὰ μὲν σ' ὀκνῶ χαίρεισαν εἰργάθειν· τὰ δὲ

Δέδοικά σε λίαν ἠδονῆ νικωμένην.

1285

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΗΛΕ. Ἴω χρόνω μακρῶ γε φιλτάταν ὄδον

Ἐπαξιώσας ᾧδὲ μοι φανῆναι,

Μή τί με πολύσονου ᾧδ' ἰδῶν —

ΟΡΕ. Τί μὴ ποιήσω ;

ΗΛΕ. Μή μ' ἀποσερήσης

1290

Ἐπ' ἐν μεταβάλλοι τὰς ἐμὰς λέξεις εἰς σιγὴν ἀξίας, ἐπιπλεῖν ἢ μεταβολὴ τῶν λόγων σιγῆ ἢ, σιγῆ εἶπεν πρὸς ὃ καὶ τὸ ἀξίαν ἐπένησε. Χρὶ δὲ γράφειν ταῦτα τὰ κῶλα ἕταος; τίς δὲ ἢ ἀξίαν, καὶ σε φανέντος τῶν. Οὔτω γὰρ οἰκίους ἔχει πρὸς τὰ τῆς εὐφροσύνης. Οἱ δ' ἄλλοι γράφοντες, ἢ καλῶς γράφουσι τὸ δὲ δὴν ἢ ἐκ παραλήλει.

1280. Ἐφρασαν] λαίπε χάριν.

1285. Τὰ μὲν σ' ὀκνῶ] διότι μὲν μέλιτι πάλαι δακρύων ἐπέπλασαι. καὶ εἰς χαρμῶν δὲ ἐμῶν, ἢ θέλω πάνσαι σε τῆσι.

Διότι δὲ ὑπόνοιαν δίδως προδώσειν ἡμᾶς τὰς ἐνδον, μὴ δυναμένη σαυτὴν ὑπὸ τῆς τοσαύτης χαρῆς κατίσαι, φοβῶμαι σε.

1285. Δέδοικά σε λίαν] ἤμην, φοβῶμαι ἀφίεται σε λέγειν τὴν νικωμένην λίαν ὑπὸ τῆς εὐφροσύνης. Ὅρα πῶς γενεῶς συνέλλει τῆς ὑπερβολῆς τῆς χαρᾶς, ἢν χαίρειται ἢ Ἠλίτρε, ἵνα μὴ λυμῆνται τι πρὸς τὸ μελετώμενον.

1288. Ἰδῶν] γράφεται, ᾧ δι' ἰδῶν.

1290. Μή μ'] μὴ ἀποσερήσης με (φασί) τὰ μεθίσθαι τῶν προσώπων, καὶ ἀπαλλαγῆναι μὴ ἰδόντος. Ὅπως μὴ παύσαι ἐπὶ πλείον ματιχέση

Τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡΕ. Ἡ κάρτα καὶ ἄλλοισι θυμοίμην ἰδῶν.

ΗΛΕ. Ξυνάινεις;

ΟΡΕ. Τί μὴ ἔ;

ΗΛΕ. ὦ φίλοι, ἔκλυον ἄν

1295

Ἐγὼ ἔδ' ἄν ἤλπισ' αὐδᾶν.

Ἐσχον ὄργαν ἄναυδον,

Οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύεσα τάλαινα.

Νῦν δ' ἔχω σέ· προῦφάνης δὲ

Φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,

1300

Ἄς ἐγὼ ἔδ' ἄν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

I A M B O I.

ΟΡΕ. Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες·

Καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,

Μήθ' ὡς πατρώων κτῆσιν Αἰγισθος δόμων

Ἄρτλει· τὰ δ' ἔκχει, τὰ δὲ διασπείρει μάτην·

Χρόνε γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.

1306

μιτεχέσθησε καὶ ἀπολαύσει. Οὕτω γὰρ ἀπαλλαγῆσθαι μετὰ ἡδονῆς. Ἐάν δὲ ἡδὴ ἀποστρέψῃς σαυτῆ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγῆσθαι.

1291. Τῶν σῶν προσώπων] τῆτο ἢ πρὸς τὸ ἀποστρέψῃς συναπτίον, ἢ πρὸς τὸ ἡδονῆν, ἔτω, μὴ ἀποστρέψῃς ἐμὲ μεθίσθαι ἡδονῆν τῶν σῶν προσώπων. Τῆτ' ἔστι, μὴ ἀφαιρήσῃς ἐμὲ τὴν διὰ τῆς σῆς παρουσίας ἡδονῆν.

1292. Ἡ κάρτα] ἀντὶ τοῦ, γαί ὄντως λίαν οὐκ ἀποστρέψω σε τῶν ἐμῶν προσώπων. Καὶ ἄν, ἦεν καὶ δυνατόν ἐστιν, ἰδῶν ἄλλοισι, τυτῆσιν ὑπ' ἄλλων, ἐπεργάμενον τῆτο τὸ ἀποστρέψῃ σε τῶν ἐμῶν προσώπων, θυμοίμην καὶ ὀργιζοίμην αὐτοῖς δηλοῦσι.

1295. ὦ φίλοι, ἤκουσα αὐδῆν, ἦεν ἀγγελίαν, ἦν ἐγὼ ἔδ' ἄν ἤλπισα ἀκούσαι. Τῆτο λέγει διὰ τὸν πεπλασμένον θάνατον τοῦ Ὀρέστου, ὃν ὡς ἀληθῆ ἐνόμιζεν.

1297. Ἐσχον] ἦεν, ἔλαβον ὄργην ἀναυδῶν καὶ ἀφρονῶν. Τυτῆσιν, ἀφρονος ἐγενόμεν, εἰδὲ κλύεσα καὶ ἀκούεσα τὴν αὐδῆν ἐκείνην, ἐδυνάμην βοῆσαι σὺν βοῇ ἐγὼ ἢ τάλαινα. Καὶ τῆτο ἀληθῆς. Οἱ γὰρ ἐξαίφνης ἀκούσαντες λυπηρὰν ἀγγελίαν μηδὲ μῶς προσδοκασμένην, εὐθύς ὑπὸ τῆς λύπης ἀφρονεῖ γίνονται, τὸ δὲ ὄργων τῆς γλώττης αὐτῶν κατέρχεται. Καὶ ἀκούοντες εὐδύνανται λαλεῖσαι. Τὸ γὰρ κλύεσα οὐκ ἡδυνάμην σὺν βοῇ βοῆσαι, ἔφη, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν βαδῶν, οἳ τινος μήτε ἀκούσι, μήτε δύνανται λαλεῖσαι.

1303. Μήθ' ὡς πατρώων] ἐμφαντικὸν τὸ συνεχῆς τῆς ταυτολογίας. ἦεν γὰρ καὶ ἐν τῶν λελογμένων.

1306. Χρόνε γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος] ἀφαιρῶνται γὰρ (φροσι) τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι, τῶν λόγων ἢ ἀδολοσχία.

1309. Τῆ

Ἄ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
 Σήμαιν', ὅπως φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
 Γελῶντας ἐχθρὸς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
 Οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται 1310
 Φαιδρῷ προσώπῳ, νῦν ἐπελθόντων δόμους.

Ἄλλ' ὡς ἐπ' αὐτῇ μάτῃν λελεγμένη,
 Στέναζ'. Ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
 Χαίρειν παρέσαι, καὶ γελᾶν ἐλευθέρως

ΗΛΕ. Ἄλλ', ὦ κασίγνηθ', ᾧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
 Καὶ τοῦμόν' ἔσαι τῆδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς 1315
 Πρὸς σὲ λαβῆσα, κῆκ' ἐμας ἐκτησάμην.

Κεῖδ' ἂν σε λυπήσασα βυλοίμην βραχὺ,
 Αὐτὴ μέγ' εὐρεῖν κέρδος· εἰ γὰρ ἂν καλῶς
 Ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι 1320
 Ἄλλ' οἶσθα μὲν τὰ νθένδε· πῶς γὰρ εἴ; κλύων

1309. Τῇ νῦν ὁδῷ] τῆτο ἢ πρὸς τὸ γελῶντας συνάψαι, ἔγω, γελῶντας τῇ νῦν ὁδῷ, ἢ ἐπιγελῶντας τῷ συμβάντι θίβεν ἐπὶ θαλάτῃ ἢ πρὸς τὸ παύσομεν, ἔγω, παύσομαι ἐν τῇ νῦν ὁδῷ, ἢ ἐν τῷ παρόντι ἀγῶνι, ἢ ἡμῶς κατ' αὐτῶν ποιήματα.

1310. Οὕτως δ'] ὅρα δὲ ὅπως μὴ ἐπελθόντων ἡσας τῶν φαιδρῶ προσώπων εἰς τὰς δόμους, καὶ ἐπιγνώσεται σε ἡ μήτηρ. Ἄλλ' ὡς ἐπὶ τῇ μάτῃ λελεγμένη, στέναζει.

1311. Φαιδρῷ προσώπῳ] ἀντὶ τοῦ χαροπῶ. Οἱ χαρὰν ἔχοντες λέγονται φαιδραῖ ἐπὶ τῶν χαροπῶν αἰσθησῶν, φαιδραὶ γίνονται, καὶ ἀντιγράφως τὰ λαμπρά, γελᾶν λέγονται, ὡς παρ' Ὀμήρῳ

“Γίλασι δὲ πᾶσα περὶ χθῶν χαλκῷ ὑπὸ
 “σιροπῆς.”

Καὶ γεγαυμῖνον ἀπὸ τοῦ γένους ἢ χαρὰ, τοῦ λαμπρῶν καὶ φαιδρῶν.

1315. Καὶ σοὶ φίλον] τὸ σοὶ διπλῶς λέγεται, ἢ ἔγῳ, ὡς περὶ ὑπάρχει σοὶ φίλον, καὶ τῶμόν τῆδε, ᾧδὲ καὶ ἔγῳ ἔσαι· καὶ πάλιν

ᾧδὲ καὶ ἔγῳ ἔσαι, καὶ τὸ ἐμόν τῆδε προσφιλέως, ὡς περὶ ὑπάρχει σοὶ φίλον. Ἐμόν ἢν τῆδε, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ αὐτῇ. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ἐμοί, ἐμὲ, εἶπε πρὸς τὸ φίλον. Ἐτεροὶ δὲ παραιῶντες, τῆδε ἀντὶ τοῦ ἔγῳ φασίν, ὡς περὶ καὶ τὸ ἔδε, ἀμφω ἐκ παραλλήλων λέγοντες.

1320. Ὑπηρετοίμην] ἢ γὰρ, ὑπηρετοίμην ἢ ὑπηρετῶσα φανίην. Ὑπηρετῶ καὶ ὑπηρετῶμαι ἐπὶ τῷ αὐτῷ. Ὡς τὸ μὲν λέγεται κοινῶς τὸ δὲ ὑπηρετῶμαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

1321. Οἶσθα μὲν] ἢ γὰρ, γινώσκεις τὰ ἐνταῦθα. Πῶς γὰρ ἔχει; ἀκούων, ὅτι ὁ Αἰγισθος οὐκ ἔστι κατὰ τὰς σέξας. Ἡ μήτηρ δὲ ἐν τοῖς οἴκοις ἔστιν. Ἦντινα ὅρα ἵνα μὴ φοβῆθῃς, ὅτι τάχα ὄψεται φαιδρῶν ὑπὸ τοῦ γέλωτος τὸ ἐμόν προσώπον. Τῆτο μὲν οὐκ ἔσαι δηλονότι· καὶ ἡ αἰτία, ὅτι λύπη πολυχρόνιος ἐντετυπώθη μοι. Καὶ ἐπὶ σε εἶδον, ἔποτε παύσω ἐξ αἰτίας τῆς χαρᾶς διακρυφῆσα. Ἰσῖον ὅτι καὶ ὑπὸ τῆς χαρᾶς κινῶνται πολλάκις δάκρυα· πῶς γὰρ ἂν λήξαιμι καὶ παύσαιμην τῶν δακρύων, ἴτις ἐγὼ ἐν μίᾳ τῆδε τῇ ὁδῷ εἶδόν σε καὶ θαυμάσια καὶ ζῶντα;

- "Οθ' ἔνεκ' Αἰγισθος μὲν ἔ' κατα ζέγας,
 Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις ἦν σὺ μὴ δείσης πόθ', ὡς
 Γέλωτι φαιδρὸν τῆμόν ὄψεται κάρα.
 Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι 1325
 Κἀπεί σ' ἐσεῖδον, ἔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
 Δακρυρροῦσα. Πῶς γὰρ ἂν λήξαιμι ἐγὼ,
 "Ητις μιᾶ σε τῆδ' ὀδῶ θανόντα τε
 Καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἰργασαι δέ μ' ἄσκοπα.
 "Ωστ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἴκοιτο, μηκέτ' ἂν 1330
 Τέρας νομίζειν αὐτὸ, πισεύειν δ' ὄραν.
 "Οτ' ἔν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδὸν,
 "Αρχ' αὐτὸς, ὡς σοι θυμός. "Ως ἐγὼ μόνη,
 Οὐκ ἂν δυοῖν ἡμάρτον· ἢ γὰρ ἂν καλῶς
 "Εσωσ' ἐμαυτήν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην. 1335
 ΟΡΕ. Σιγαῖν ἐπήνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
 Τῶν ἐνδοθεν χωρῶντος.
 ΗΛΕ. Εἴσιτ', ὦ ξένοι,
 "Αλλως τε καὶ φέροντες οἳ ἂν ἔτε τις
 Δόμων ἀπώσαιτ', ἔτ' ἂν ἠσθεῖή λαβῶν. 1340
 ΠΙΑΙ. "Ω πλειῖσα μῶροι, καὶ φρενῶν τητώμενοι,
 Πότερα παρ' ἔδεν τῆ βίε κήδεσθ' ἔτι,
 "Η νῆς ἔνεσιν ἔτις ὑμῖν ἐγγενῆς,
 "Οτ' ἔ' παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
 Τοῖσιν μεγίστοις ὄντες ἔ' γινώσκετε; 1345
 "Αλλ' εἰ σαθμοῖσι τοῖσδε μὴ κύρην ἐγὼ

1325. Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι] ἤγαν τὴν ἀφίξιν αὐτῆ τοῦ ἱμῶ πατρὸς Ἀγαμέμνονος.

1330. "Ωστ' εἰ] ἤγαν, ὡς εἰ ἴκασα, ὅτι ὁ πατήρ μου Ἀγαμέμνων ἀνέστη καὶ ἔρχεται, μηκέτι ἂν ἴθελον νομίζειν αὐτὸ τέρας. "Ηγαν αὐτὸ τὸ ἀγγαγμα, μάλιστα δὲ ἰθιλον πισεύειν, καὶ ἐλπίζειν, ἢ ἂν αὐτὸ τὸ ἀγγαγμα ἀληθῶς,

1336. Σιγαῖν ἐπήνεσ'] καλῶς τὸ ἐπήνεσα, καὶ οὐκ ἰπαινῶ· ἦνίκα γὰρ ἐδικλύθη τῆτο, τότε ἐπήνεσιν, εἴτ' ἐξῆπεν. "Η τὸ ἐπήνεσα διὰ τῆτο εἴπε παρμυχημένας, ἰπαιδί; καὶ πρῶτον αὐτῆ εἴπε, σιγαῖν ἀμεινον.

Πάλαι φυλάσσω, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
 Τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
 Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προϋθέμην ἐγώ·
 Καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων 1350
 Καὶ τῆς ἀπλήσε τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
 Εἴσω παρέλθεθ'. Ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
 Ἐν τοῖς τοιέτοις ἔς', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡΕ. Πῶς ἔν ἔχει τάντεῦθεν εἰσιόντί μοι;

ΠΑΙ. Καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα. 1355

ΟΡΕ. Ἦγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.

ΠΑΙ. Εἷς τῶν ἐν ἄδε μάνθαν' ἐνθαδ' ὦν ἀνῆρ.

ΟΡΕ. Χαίρεσιν ἔν τέτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;

ΠΑΙ. Τελμμένων, εἴποιμ' ἂν ὡς δὲ νῦν ἔχει,
 Καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς. 1360

ΗΛΕ. Τίς ἔτος ἔς', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.

ΟΡΕ. Οὐχὶ ξυνίης;

ΗΛΕ. Οὐδέ γ' ἔς θυμὸν φέρω.

ΟΡΕ. Οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας ποτέ;

ΗΛΕ. Ποίῳ; τί φωνεῖς; 1365

ΟΡΕ. Οὗ τὸ Φωκίεων πέδον

1353. Ἐν τοῖς τοιέτοις] καιροῖς δηλονότι.
 1357. Μάνθαν] ἀντὶ τοῦ γίνωσκε ἐνθαδὲ
 ἢ, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενος εἶναι ἀνῆρ εἰς ἀπὸ τῶν
 ἐν ἄδε. Νομιζόμενος εἶναι παρὰ τοῖς ἐνταῦθα
 ἀνθρώποις.

1358. Τελμμένων εἴποιμ' ἂν] θάυμασώς,
 ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπιπέλον διατρέψιν. Ὡς καὶ
 Ὀρίστis ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τὰ μὲν περισσίσυντα
 τῶν λόγων ἀφες. Ὁ δὲ νῦν, καὶ τὰ μὴ κα-
 λῶς ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχοντα, καὶ αὐτὰ νῦν
 καλῶς ἔχει, ἕως ἔδωκεν τιμαριᾶς τυγχάνουσιν.
 Ἀσπὴρ λεγόμενα πρὸς ἀκρον, ἐστὶ παραζωυτικὰ.

1359. Ὡς δὲ νῦν ἔχει] ὁ παρὶχασιν, εἴτε
 χεῖρας, εἴτε λωπῆγεται, ἢ γὰρ καθὰ νῦν διά-

κίται τὰ κείνων πάντα, καλῶς ἔχει, καὶ τὰ
 μὴ καλῶς, ἢ γὰρ καὶ ἂ σκυωρῶνται κατ' αὐ-
 τῶν, ἐστὶ καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρασ εἰ-
 ληφίτα. Καὶ ἄλλως, καὶ κατὰ τῶν ἄλλων εὐτυ-
 χῆσι, καὶ ὅτι μήπω ἔβην δεδώκασιν. Εἰ γὰρ
 καὶ μίλλουσι δώσιν. Τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ τὰ μὴ
 καλῶς, ἀλλ' ὅτι μὴ ταχίας τῆτο γίνεται εὐ-
 τυχῆσι. Τῆτο δὲ φησὶν ὁ γέρον παροξύναν αὐ-
 τὸς πρὸς τὸ ἔργον.

1361. Τίς ἔτος ἔς', ἀδελφέ] οὐκ ἐρωτῆσαι
 τῆτο Ὀρίστην πρότερον ἢ Ἠλέκτρα ὑπὸ τῆς χα-
 ρᾶς· ἀλλ' ἐρύλαξε νῦν ὁ ποιητὴς εἰς ἕτερον ἀναγ-
 νωριστόν.

1366. Οὗ τὸ Φωκίεων πέδον] ἢ χερσὶν εἰς

- Ἵπεξεπέμφθην σῆ προμηθεΐα χεροῖν.
 ΗΛΕ. Ἦ κείνος ἔτος ὄν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
 Μόνον προσεῦρον πιζὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
 ΟΡΕ. Ὅδ' ἐσί μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις. 1370
 ΗΛΕ. Ὡ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
 Ἀγαμέμνωνος· πῶς ἤλθες; ἢ σὺ κείνος εἶ,
 Ὅς τόνδε καὶ μ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
 Ὡ φίλταται μὲν χεῖρες, ἠδῖσον δ' ἔχων
 Ποδῶν ὑπηρετήμα· πῶς ἔτω πάλαι 1375
 Ξυνῶν μ' ἔλθες, εἰδ' ἔφαινες; ἀλλά με
 Λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἠδῖς' ἐμοί.
 Χαῖρ', ὦ πάτερ' (πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ)
 Χαῖρ' ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
 Ἦχθηρα, καφίλησ' ἐν ἡμέρα μιᾷ. 1380
 ΠΑΙ. Ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. Τὲς γὰρ ἐν μέσῳ λόγῳ
 Πολλαὶ κυκλῆνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
 Αἰ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἦλέκτρα, σαφῆ.
 Σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεσώτοιιν, ὅτι

τὸ Φακίαν πῶδον ὑπεξεπέμφθην σῆ προμηθεΐα.

1369. Ἐν πατρὸς φόνῳ] Ἐν τῇ ἄρᾳ ἢ ἐφοβήσατο ὁ πατήρ μου Ἀγαμέμνων.

1375. Πῶς ἔτω πάλαι] Κατὰ τίνας τρόπων ξυνῶν πάλαι ἦν ἐν μακρῷ, ἔλθες ἐμὴ, ἦν ἐλάττω ἔτας;

1b. Ποδῶν ὑπηρετήμα] διὰ γὰρ τούτων τῶν πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν ὑπηρετήσας, πάλαι μὲν ἐκ μέσου θανάτου λαβῶν Ὀρέσην, καὶ ἀγαγὼν ἑτέρωσε, τῶν δὲ μετ' αὐτῷ ἀφιγμένος εἰς τιμωρίαν τῶν ἐχθρῶν.

1380. Ἦχθηρα] Ἦχην, ἐμίσησε μὲν ἢ Ἦλέκτρα τὴν παιδαγωγόν, διότι ἐκήρυξε τὸν θάνατον τοῦ Ὀρέσθου. Ἐφίλησε δὲ ὅτι ἐπιτηδευμένος τῷ ἐπαίσει.

1b. Ἦχθηρα] ἐπὶ τοῦ Ἦχθηρα καφίλησα, λέγεται τὸ μάλισ' ἀνθρώπων ἦν μάλισ' ἀνθρώπων Ἦχθηρὶ σοι, καὶ μάλισ' ἀνθρώπων ἐφίλησά σ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1381. Τὲς ἐν μέσῳ λόγῳ] Ἴσον ἐν ἐπὶ λέγεται. Παρὰ δὲ πολλοῖς οὐκ ἴσα λέγεται, ἀλλ' ἰσοριθμία, εἰ πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ ἀριθμοῦ ὁ λόγος τίθηται. Εἰ δὲ ἴκασον ἴκασον, ἴσον ἐστὶ κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ πρὸς τῷτο ὁ λόγος ἀφορᾷ λέγοιτο ἄν, καὶ πολλὰ πολλοῖς ἴσα. Τὲς ἐν μέσῳ λόγῳ εἰπῶν, ἀφίλησ' ἀποδίδου, αἰ τῆς σοὶ δείξουσιν. Ὁ δὲ, ποιῆται, τὴν σύνταξιν, πραγματικὴν. Καὶ ἀποδίδουσιν, αἰ ταῦτα σοὶ δείξουσιν ἦν καὶ τὸς λόγῳ καὶ εἰ τι τοῦτο. Σύνθεσις δὲ τῷτο τὸ σχῆμα. Τὸ ἀρχισθαὶ ἄλλως. Ἔτα ὡσπερ ἐκ μεταμελείας ἀποδίδου τὸν λόγον ἄλλως, ὡς παρὰ Φιλοσόφου. Φαρέτρας μὲν ἔν χρυσόπασας καὶ χρυσᾷ. Καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς βέλη, γυμνὴ τῶτων, ἢ ἀγέλη πῶσα.

1382. Πολλὰ κυκλῆνται] εἰκότως εἶπε τὸ κυκλῆνται, ἐπὶ καὶ αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες τῷ εἰς τὸ αὐτὸ περιστροφῇ τοῦ ἡλίου καθίσταται.

1383. Αἰ ταῦτά σοι] τὰ κατ' ἰμὲν, φησὶ. 1385. Νῦν

- Νῦν καιρὸς ἔρδειν' νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη, 1385
 Νῦν ἔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
 Φροντίζεθ' ὡς τέτοις τε καὶ σοφωτέροις
 Ἄλλοισι, τέτων πλείοσιν μαχέμενοι.
 ΟΡΕ. Οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν ἔδεν ἂν λόγων,
 Πυλάδῃ τόδ' εἴη τῆργον· ἀλλ' ὅσον τάχος, 1390
 Χωρεῖν ἔσω, πατρῶα προσκύσανθ' ἔδη
 Θεῶν, ὅσοι περ πρόπυλα ναίεσιν τάδε,
 ΗΛΕ. Ἄναξ Ἄπολλον, ἴλεως αὐτοῖν κλύε,
 Ἐμῆ τε πρὸς τέτοισιν, ἢ σε πολλὰ δὴ
 Ἄφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔσῃν χερσί. 1395
 Νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἴων ἔχω,
 Αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· γένε πρόφρων
 Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βελευμάτων·
 Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰ ἰπιτίμῃα
 Τῆς δυσσεβείας οἷα δωρῆνται Θεοί. 1400

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται

1385. Νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη] ἰνταῦθα ἀπαλάμψα τὸ χροῖσιμον τῆς ἀποδημίας Λιγύου.

1386. Ἐφέξετον] μελλήσεται.

1395. Πρέσῃν χερσί] ἐκίτως εἶπε τὸ πρέσῃ. Οἱ γὰρ θύοντες καὶ λικεύοντες ἐμπροσθεν τῶν Θεῶν, ἐφ' οἷς τῆτο ποιῶσιν, ἔσανται. Ἡ τὸ πρέσῃν, ἀντὶ τοῦ πρῆμαχον καὶ προσάτην ἰκάλεσα ἐν Θυσίαις.

1400. Οἷα δωρῆνται Θεοί] Ἀντὶ τοῦ, οἷας τιμωρίας διδόναι οἱ Θεοί, ἕνεκα τῆς δυσσεβείας τετίσειν, ὅπως κολάζουσιν οἱ Θεοί ἕνεκα τῆς δυσσεβείας.

1401. Ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται] ἀντὶ τοῦ προὔσῃα. Τοῦ Ὀρέστου δὲ ἐξεληθόντος ὁ χροῖσιμον ταῦτά φησιν. Ἄλλως ἐξεληθόνασι μὲν

ἰνταῦθα οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην· τῆτο δὲ ἔπειτα ὁ χροῖσιμον φησιν, καὶ τῆς Ἡλέκτρας συνελεθόνασι αὐτοῖς. Καὶ τὸ ἴδεθ' ὅπῃ ἀλλήλας φασὶν αἱ τοῦ χροῖσιμον, ἢ ὅτι ἔξω ἔσα ἢ Ἡλέκτρα λέγει πρὸς τὸν χροῖσιμον τὰς δύο σίχους, καὶ ἔτως ἐξελεθόνασι. Καὶ ἐστὶ διάλυμα ὡς ἐξελεθόνασι αὐτὴν ἀρχεσθαι τοῦ, ὡ φιλτάται γυναῖκες. Παρατήρησι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τῆ τῆ ἀγγέλου παρσία προσηγοριῆ ὁ ποιητὴς ἔξω διατρέχει τὴν Κλυταιμνήστραν δι' ἃς προσηγοριῆς αἰτίας. Ἐνθάδε δὲ τῶν λόγων γενομένων πρὸς τὴν Ἡλέκτραν ἐκ τοῦ Ὀρέστου, ἔδεν λίσσῃ ἐς τὸ ἀνελεῖν τὴν Κλυταιμνήστραν, ἅπερ ἐν τῷ ἐμφατικῷ ὁ ποιητὴς οὐκ ἐξήγηται.

Τὸ δυσέρινον αἶμα φυσῶν Ἄρης.

Βεβᾶσι δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόσεγοι

Μετὰδρομοι κακῶν πανουργημάτων,

Ἄφυκτοι κύνες.

1405

Ἦστ' ἔμακράν γ' ἔτ' ἀμμένει

Τούμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρέμενον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Παράγεται γὰρ ἐνέρων

Δολιόπυς ἀρωγὸς εἴσω ζέγης * ,

Ἀρχαιοπλῆτα πατρὸς εἰς ἐδράσματα,

1410

Νεακόνητον αἶμα χειρῶν † ἔχων

Ὁ Μαίας δὲ παῖς

Ἐρμᾶ σφ' ἄγει ‡ δόλον σκότῳ

Κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κέκέρ' ἀμμένει.

* ALD. σίγας. † ALD. χειρῶν. ‡ ALD. Ἐρμῆς ἰπάγμ.

1402. Τὸ δυσέρινον αἶμα φυσῶν] αἶον, ὃ Ἄρης συναγλάσσει αὐτοῖς φυσῶν αἶμα καὶ φόνον. Δυσέρινον, τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον κακόν, ἔχ' ὡς κατηγορήσα φροῖν (ἰαντίον γὰρ τῷ ἦμι τοῦ χορῆ) ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα ἔχ' ἠδία τοῖς ἀνθρώποις.

1405. Ἄφυκτοι κύνες] ἦτοι εἰς τὸν Ὀρίων ἀποτίπεται ἐν τῷ ἀφυκτοὶ κύνες, ἢ ἐπὶ τῶν ἔρινῶν. Εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αἱ ἔρινῶες, αἷς οὐκ ἔστι φυγεῖν.

1406. Ἦστ' ἔμακράν] ἢ περὶ τοῦ ὄνειρου τις Κλυταιμίστρας φροῖν (τῆτο γὰρ βίαιον) ἀλλὰ τῆτο φροῖν, ἢ κατ' ἰμαντὴν ἀντιροπύλαν, οὐκ εἰς μακράν ἔσαι μετῴρα, ἀλλ' εὐθέως τελοσθίσεται.

1408. Παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπυς] ἢ ἔρινῶς ἀφόβως χορήσα, ἢ θαίμων τις ἀπλῶς βοηθὸς περᾶν ἢ ἐπὶ πᾶ Ὀρίων. Παρίρχεται (φροῖν) εἴσω σίγας ὃ Ὀρίων.

1409. Ἐνέρων δ' ἀρωγός] ἦτοι τοῦ Ἄγα-

μέμονοι, ἢ τῶν χθονίων θεῶν βοηθός, ὃ ἔστι ὑπερήτης.

1410. Ἀρχαιοπλῆτα πατρὸς εἰς ἐδράσματα] ἰδράσματα ἀρχαῖα. Παλαιὰ οἰκήματα.

1411. Νεακόνητον αἶμα] τὸ ξίφος τὸ ἐκολλημένον εἰς αἶμα καὶ φόνον.

1412. Ὁ Μαίας δὲ παῖς] διὰ τῆτ' ἐνταῦθα τὸν Ἐρμῆν λέγει ἄγει αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον, ἢ διότι μετὰ δόλου εἰσέρχεται (λέγεται δὲ καὶ ὃ Ἐρμῆς δόλιος) ἢ διὰ τῆς ἀρᾶς τοῦ Μυρτίλου, αἷς ἰράσατο εἰς τὸ τῷ Πέλοπος γένος. Ἦν δ' ὃ Μυρτίλος παῖς Ἐρμῆ. Λέγεται δ' ἔτας, ἢ ὡς τις Μαίας Ἐρμῆς ἄγει σφὶ καὶ αὐτὸν δόλον, τῆτ' ἔστι δολίως πρὸς τὸ ἔργον κινῆ, κρύψας αὐτὸν ἐν σκότῳ πρὸς τὸ τέρμα. Ἦγεν, μέχρις αὐτὸν ἐργάσεται ὃ σπυδῆ, ἢ ὡς αὐτὸν ἐπιγνώσεται. Τὸ δὲ κέκέρ' ἀμμένει, πρὸς τὸ ἄγει τὴν δύναμιν ἔχει. Οὕτως, ἄγει, καὶ οὐκ ἔστι ἀναμίσει καὶ ἀναβάλλεται. Οἱ δὲ γράφοιτες ἰπάγμ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τῆτο τοῦ, γράφουσι.

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΗΛΕ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα 1415
 Τελῆσι τούργον' ἀλλὰ σίγα πρόσμενε.
 ΧΟΡ. Πῶς δῆ; τί νῦν πράσσεσιν;
 ΗΛΕ. Ἡ μὲν ἐς τάφον
 Λέβητα κοσμεῖ, τῷ δ' ἐφέσατον πέλας.
 ΧΟΡ. Σὺ δ' ἐκτὸς ἤξας πρὸς τί; 1420
 ΗΛΕ. Φρερήσσο' ὅπως
 Αἴγισθος αὐτὸς μὴ λάθη μολῶν ἔσω.
 ΚΛΥ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ· ἰὼ σέγαι
 Φίλων ἔρημοι, τῶνδ' ἀπολλύντων πλέαι.
 ΗΛΕ. Βοᾷ τις ἔνδον' ἐκ ἀκκέτ', ὦ φίλαι; 1425

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

- ΧΟΡ. Ἦκασ' ἀνήκεσσα
 Δύστανος, ὥστε φρίζαι.

ΣΤΣΤΗΜΑ Α.

- ΚΛΥ. Οἴμοι τάλαιν' Αἴγισθε, πῆ ποτ' ὦν κυρεῖς;
 ΗΛΕ. Ἴδ' ἔ μάλ' αὖ θρεῖ τις.
 ΚΛΥ. ὦ τέκνον, τέκνον, 1430
 Οἴκτειρε τὴν τεκῆσαν.

1415. ὦ φίλταται γυναῖκες] ἐξηχομένη ταῦτά φησιν.

1418. Ἡ μὲν ἐς τάφον] εἰς τὸ περιδύπνον τὸ ἐπὶ τῷ Ὀρέσῃ δοκῶντι ἀπολωλέναι.

1420. Σὺ δ' ἐκτὸς ἤξας πρὸς τί] ἐν τῷ τοῦ δῆλον ὅτι ἐσθλὸν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν Ἠλέκτρα.

1422. Αἴγισθος αὐτὸς] ἔτιως ὀμίλει ὁ πατρὶς γένος γράφεται, ἐν ἧ ἱαμῶς τρίμητρος ἀκατάληκτος. Ἑλληνικὸς γὰρ ἦν. Διὸ καὶ τὸ αὐτὸς προσετέθη παρ' ἡμῶν. Καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ἴτιμα.

1423. Αἰ, αἰ, ἰὼ σέγαι] ὁ λόγος ἀποτιήσεται εἰς Αἴγισθον. Ἔθος δὲ ἔχει τὰ γυνο-

νότα ἔνδον ἀπαγγέλλει τοῖς ἔξω οἱ ἀγγελοι. Νῦν δὲ, διὰ τὸ μὴ διατρίβειν ἐν τῷ θρόνῳ, οὐκ ἐποίησε ταῦτα. Προκείμενον γὰρ τὸ κατὰ τὴν Ἠλέκτραν ἐστὶ πάθος. Νῦν τοίνυν βοώσης ἐν τῇ ἀκαιρίσει τῆς Κλυταιμνήστρας, ὁ θεοῦ ἀκεί, καὶ ἐναργέστερον τὸ πρᾶγμα γίνεσθαι ἢ δι' ἀγγέλου σημαίνοντο. Καὶ τὸ μὲν φορτικὸν τῆς ὄψεως ἀπέστη, τὸ δὲ ἐναργεῖς ἐδὲν ἤσσαν, καὶ διὰ τῆς βοῆς ἐπραγματεύσατο.

1426. Ἦκασ' ἀνήκεσσα] ἔχον αὐτὸ δύνανται τις εἰκέναι πᾶσι γὰρ αἱ τῶν φοιτημένων βοαί, καὶ ἐχθροὶ αἰσι, δῖος καὶ ὑποσολῆν ἀνυπόμεινε φέρουσι.

ΗΛΕ. Ἄλλ' ἕκ ἐκ σέθεν
 Ἰσχυτεῖρεθ' ἔτος, ἔθ' ὁ γεννήσας πατήρ.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΧΟΡ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ
 Τάλαινα· νῦν σε
 Μοῖρα καθημερία
 Φθίνει, φθίνει. 1435

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΚΛΥ. ὦ μοι, πέπληγμαι.
 ΗΛΕ. Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.
 ΚΛΥ. ὦ μοι μάλ' αὔθις. 1440
 ΗΛΕ. Εἰ γὰρ Αἰγίσθω θ' ὀμῶ.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ.

ΧΟΡ. Τελῶσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ
 Γᾶς ὑποκείμενοι
 Πολύρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιρῶσι τῶν
 Κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες. 1445

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Γ.

ΗΛΕ. Καὶ μὴν πάρεισιν οἶδε· φοινία δὲ χεῖρ
 Στάζει θυηλῆς Ἄρεος· ἔδ' ἔχω λέγειν,
 Ὅρεςα, πῶς κυρεῖ γε;
 ΟΡΕ. Τᾶν δόμοισι μὲν
 Καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε. 1450
 Τέθυηκεν ἢ τάλαινα· μηκέτ' ἐκφοβῶ

1434. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ] ὦ γενεὰ τοῦ οἴκου
 τῆτος, κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἢ μοῖρα
 εἰς φθορὰν καὶ ἐλαττώσιν ἀγχι τοῦ γένους.
 1442. Τελῶσ' ἀραί] ἦσαν Ἀγαμέμνων ἐκ-
 πνίατ ἀκόσαστο, ὥστε τῶν ἐπρηγῶν, δοκί-
 ζῆν ὁ ταύτας ποιήσας.

1444. Ὑπεξαιρῶσιν] ἐκχέουσι τὸ αἷμα τῶν
 φονευσάντων οἱ φονεθῆντες.

1447. Στάζει θυηλῆς Ἄρεος] ἦσαν θυσιᾶς
 ἥτοι αἵματος, ὃ θυσιᾶ δέχεται Ἄρης, φιλαί-
 ματος γὰρ καλεῖται.

Μητρῶον ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Παύσασθε· λεύσσω γὰρ
Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

ΑΝΤΙΣΤΕΤΗΜΑ Α.

ΗΛΕ. ὦ παῖδες, ἐκ ἀψορῶρον; εἰσορᾷτέ πε
Τὸν ἀνδρ' ἐφ' ὑμῖν ἔτος ἐκ προαζίας
Χωρεῖ γεγηθῶς.

1455

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Βᾶτε κατ' ἀντιθύρων
Ὅσον τάχιστα·
Νῦν τὰ πρὶν εὔθιμοι,
Τὰδ' ὡς πάλιν.

1460

ΑΝΤΙΣΤΕΤΗΜΑ Β.

ΟΡΕ. Θάρσει· τελεῖμεν ἢ νοεῖς.
ΗΛΕ. Ἐπειγέ νῦν.
ΟΡΕ. Καὶ δὴ βέβηκα.
ΗΛΕ. Τὰνθάδ' ἂν μέλοι γ' ἐμοί.

1465

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΧΟΡ. Δί' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς

1452. Λῆμ'] Τὸ φρέγμα τὸ μετρῶον πε
μηνιακῶς. Ἀντὶ τῆς, ἡ μήτηρ ἀτιμάσει σε
ποτέ.

1453, 1454. Λεύσσω γὰρ—Αἴγισθον ἐκ
προδήλου] εἶον ὑποσρέφαντα. Μοτικέκλητο γὰρ
ἴσως ὑπὸ Κλυταιμνήστρας.

1460. Νῦν τὰ πρὶν εὔθιμοι] τὰ μὲν
πρὶν εὔθιμοι, τὰ κατὰ τὴν Κλυταιμνήστραν,
ὡς καὶ ὑμῖν εὔθιμ' εἶναι τὰ κατὰ Αἴγισθον.

Ib. Τὰ πρὶν εὔθιμοι] εἰκότως πρὸς μὲν

VOL. I.

[ELECTRA.]

πρὶν, τὸ εὔθιμοι εἶπε, πρὸς δὲ τὸ τάδε,
ὡς πάλιν, ἀπεισιώησεν. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἦσαν
τὸ συμβᾶν, ἐνταῦθα δὲ ἀδελφὸν ἢν τὸ μέλ-
λον, εἴθ' Αἴγισθος, εἴθ' ἔτσι ὑπερσχύσοι καὶ
καταβαλεῖσιν ἐκείτον.

1465. Δί' ὠτὸς ἂν παῦρά γ'] μὴ ἀκατε-
ταμίως φθίγγασθαι, ἀλλ' ἰσφαρῶς ἐν τῷ λα-
λεῖν, δεῖ, μὴδὲ μακύνειν τὸν λόγον.

Ib. Ὡς ἠπίσασεν πρὶν] γράφεται ὑπὲρ. Ὡς
ἂν μικρῶν παιδῶν ῥήματα, ἔτις αὐτῶ ἀ-

F f

φελῶς

Ἦπιον * ἐννέπειν,
 Πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ὡς
 Ὀρέση πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑΝΤΙΣΤΗΜΑ Γ.

- ΑΙΓ. Τίς οἶδεν ὑμῶν, πᾶ ποθ' οἱ Φωκεῖς ξένοι, 1470
 Οὓς φασ' Ὀρέσην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίου
 Λελοιπόθ' ἰππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
 Σέ τοι, σέ κρίνω, καὶ σέ τὴν ἐν τῷ πάρος
 Χρόνῳ θρασεῖαν ὡς μάλισά σοι μέλειν
 Οἶμαι, μάλιστ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι. 1475
- ΗΛΕ. Ἐξοῖδα πῶς γὰρ ἔχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
 Ἐξῶθεν εἶην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΑΙΓ. Πᾶ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με.
 ΗΛΕ. Ἐνδον' φίλης γὰρ προξένε κατήνυσαν.
 ΑΙΓ. Ἦ καὶ θανόντ' ἠγγεῖλαν ὡς ἐτητύμως; 1480
 ΗΛΕ. Οὐκ (ἀλλὰ καπέδειξαν) ἔ λόγῳ μόνον.
 ΑΙΓ. Πάρες' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε κάμφανῆ μαθεῖν;
 ΗΛΕ. Πάρεςι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θεα.
 ΑΙΓ. Ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, ἔκ εἰωθότως.

* ALDUS, ἠπίως.

φιλῶς διαλέγεσθαι δεῖ, μὴ ἀνακαλύπτοντας
 πύθως τὸ γεγονός κατὰ τὸν οἶκον.

1467. Ἦπιον ἐννέπειν] ἠπιον χρὴ γράφειν
 ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἠπίως καὶ πρῶτος, ἢ ἢ τὸ
 κωλὸν ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς.

1468. Πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι] καθ' ὑ-
 περβατόν, συμφέροι ἂν πρὸς τῆτον τὸν ἄνδρα
 ὀλίγα δι' ὧτός αὐτῷ ἐννέπειν, ὡς ἂν αὐτοῖσιν
 διαλεγόμενον. Λίπη δὲ τῷ λόγῳ, διαλεγό-
 μενον τῷ ἠπίῳ. Ἦ πρὸς αἰτιατικὴν μετακ-
 τήσιν, πρὸς τὸν ἄνδρα συμφέροι τῆτον, ὡς πρὸς
 ἠπίον, ἐννέπειν ὀλίγα διὰ τοῦ ὧτός ὅπως ἂν
 ἀπατηθῆς ἐμπέση εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης
 τὸν λάθρα κατ' αὐτῷ γιγνόμενον.

1473. Σέ τοι, σέ κρίνω] ἦσαν διακρίνω εἰ-

δῖναι, νομίζω τότε ἀπὸ τοῦ ἐπισθεῖν τοῦ
 τίς οἶδεν.

1474. Ὡς μάλιστ'] Καθὰ μάλιστ' σοι οἶ-
 μαι διὰ φροντίδος εἶναι, εἰδέναι περὶ ἐκείνου
 δηλονότι περὶ αὐτῶν μάλιστ' δι' ἐπινοήσασθαι
 φράσαι ἂν.

1479. Προξένε κατήνυσαν] ἦτοι ἐπιτύχει.
 ὁ γὰρ ἀνὴρ τί, ἐπιτυχάνειν τῆτο αὐτῷ τὸ
 ἀνῆσαι. Ἐσιν ἐν ἢ τοιαύτη γυνική πρὸς τὸ
 τοῦ ἀνῆσαι σημαίνοντο. Ἦ κατ' ἐκείνη
 ἦνυσαν, ὁ ἐβόλοντο. Ἦνα τῷ μὲν Αἰγίσθῳ
 νοῦσται, ὅτι ἐπάνω ἐκείνης, ἦσαν εἰς αὐτὴν, πῶ
 τοῦ Ὀρέση ἀγγεῖλαι ἐκλήρασαν τὸ δ' ἀλλο-
 θῆς, ἔτι κατ' ἐκείνης τὸν φόνον ἐργάσασθαι.

1484. Ἦ πολλὰ] τῆτο πρὸς τὸ χαίρειν σου
 ἀπτήση

- ΗΛΕ. Χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε. 1485
- ΑΙΓ. Σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας
 Πᾶσιν Μυκηναίοισιν, Ἄργείοις δ' ὄραῦ
 Ὡς, εἴτις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
 Ἐξήρετ', ἀνδρὸς τῆδε νῦν ὄρων νεκρὸν,
 Στόμια δέχεται τὰμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν 1490
 Ἐμῆ κολασῆ προστυχῶν, φύση φρένας.
- ΗΛΕ. Καὶ δὴ τελεῖται τὰ π' ἐμῆ τῷ γὰρ χρόνῳ
 Νῦν ἔσχον ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείττοσιν.
- ΑΙΓ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἀνευ φθόνου μὲν ἔ
 Πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεσι Νέμεσις, ἔ λέγω. 1495
 Χαλαῖτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
 Τὸ συγγενές γε κἀπ' ἐμῆ θρήνων τύχη.
- ΟΡΕ. Αὐτὸς σὺ βάσραζ'· ἐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
 Τὸ ταυῖθ' ὄραῦν τε, καὶ προσηγορεῖν φίλως.
- ΑΙΓ. Ἄλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δέ, 1500
 Εἴ περ κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
- ΟΡΕ. Αὕτη πέλας σῆ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.
- ΑΙΓ. Οἴμοι· τί λεύσσω;
- ΟΡΕ. Τίνα φοβῆ; τίν' ἀγνοεῖς;
- ΑΙΓ. Τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυσατοῖς 1505
 Πέπτωχ' ὁ τλήμων;

απτίον, καὶ ἔ πρὸς τὸ εἶπας, ἔγω, ὄντως
 εἶπας χαίρειν ἐμὲ πολλά. Τῆτ' ἔστιν ἐξ ἄν
 εἶπας, πολλῆς ἐπεπλήσμων χαρᾶς. Τὸ δέ, ἐκ
 εἰσθότως, πρὸς τὸ εἶπας, ἀντὶ τῆ, ἐκ ἦν σοι
 εἶδος λόγου ἐμοὶ προφέρειν. Ἡ τὸ πολλά πρὸς
 τὸ εἶπας, ἦν ἢ τὸ χαίρειν διὰ μέσω.

1485. Σιγᾶν ἄνωγα] κελύει δ' Αἰγισθος ἐμ-
 φανῶς δεικνύσθαι τὸ σῶμα τοῦ Ὀρέστου· οἱ δὲ
 ἐπιδικάζει τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας.

1486. Σιγᾶν ἄνωγα] Ἦγαν, κελύει ἀνακα-
 λύπτειν τὰς τοῦ τάδε πύλας πάντων ἐνικα-
 τῶν Μυκηναίων καὶ τῶν Ἀργείων, ὥστε ὄραῦ
 τὰ λείψανον τοῦ Ὀρέστου. Ἦνα ἢ τις αὐτῶν

ὑπερφανέωτο πρότερον κεναῖς ἐλπίσι, νῦν ἐρῶν
 τὸν νεκρὸν τῆδε τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Ὀρέστου, δι-
 χηται τὰ ἐμὰ εἶδμα. Ἦγαν, τὴν ἐμὴν ἐξα-
 σίαν. Καὶ Ἦνα μὴ τυχῶν ἐμῆ τοῖατε δειλο-
 νότι κολασῆ ἐμῆ, γεννησθὲ βίαίω; φρένας.

1487. Μυκηναίοισιν, Ἄργείοις δ'] Μυκῆνα,
 πόλις Ἀργεῶν, λέγει ἦν ἔ μόνον τὸς ἐν ταύ-
 ταις συγκαλεῖται, ἀλλὰ καὶ τὸς ἐκ παλαιῶν
 Ἀργεῶν.

1490. Μηδὲ πρὸς βίαν] Ἦν μὴ πιθεται,
 πρὸς βίαν, κολασίας τυχῶν, τότε φύση φρέ-
 νας, καὶ εἴσεται ὅτι ἔμεινον ἦν πείθεσθαι τῆ
 κηατῶντι.

- ΟΡΕ. Οὐ γὰρ αἰσθάνη πάλαι
 Ζῶν τοῖς θανάσιν ἔνεκ' ἀνταυδάς ἴσα;
- ΑΙΓ. Οἴμοι, ξυνῆκα τοῦπος. Οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως
 "Οὐδ' ἐκ Ὀρέσης ἐσθ', ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1510
- ΟΡΕ. Καὶ μάντις ὦν ἄριστος, ἐσφάλλε πάλαι.
- ΑΙΓ. "Ὀλωλα δὴ δείλαιος" ἀλλά μοι πάρες
 Κῆν σμικρὸν εἰπεῖν.
- ΗΛΕ. Μὴ πέρα λέγειν ἔα,
 Πρὸς θεῶν, ἀδελφε, μηδὲ μηκύνειν λόγους. 1515
 " Τί γὰρ βροτῶν ἀν σὺν κακοῖς μεμιγμένον *
 " Θνήσκειν ὁ μέλλον τῷ χρόνῳ κέρδος φέροι;"
 Ἄλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανῶν πρόθεσ
 Ταφεῦσιν, ὦν τόνδ' εἰκός ἐσιν τυγχάνειν,
 Ἄποπτον ἡμῶν ὡς ἐμοὶ τόδ' ἀν κακῶν 1520
 Μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.
- ΟΡΕ. Χωροῖς ἀν εἴσω σὺν τάχει λόγων γὰρ ἔ
 Νῦν ἐσιν ἀγῶν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
- ΑΙΓ. Τίδ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς τόδ' εἰ καλὸν
 Τοῦργον, σκότῃ δεῖ, κῆ πρόχειρος εἰ κτανεῖν; 1525
- ΟΡΕ. Μὴ τάσσει χῶρει δ' ἐνθά περ κατέκτανες
 Πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἀν ἐν ταυτῶ † θάνης.
- ΑΙΓ. Ἡ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν ζέγην ἰδεῖν

* ALD. μεμιγμένα.

† ALD. ὡς ἐν ταυτῶ.

1508. Σὺν τοῖς θανάσιν] τῷ Ὀρέση.

1511. Καὶ μάντις ὦν ἄριστος] τίς φασιν,
 ὅτι διὰ τὸ εἶναι τὸν Λίγισθον μάντιν, διὰ
 τῆτο τὸν Ὀρέσην πρὸς αὐτὸν λέγει. Ἐτεροι
 δὲ τῆτο μὲν ἢ λέγουσιν, εἰπεῖν δὲ τῆτο διὰ
 τὸ πάλαι τὸν Λίγισθον τὸν καθ' αὐτῆ ὑ-
 ποπτεῖν θάνατον. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῖς πρώ-
 τοις τιθεμαι, συμμαρτυρῆν ἔχων τὸ πάλαι,
 ὁ πρὸς τὸ ἀν συνάπτεται.

1514. Μὴ πέρα λέγειν ἔα] περισσὴ γὰρ

καὶ ἀπίθανος διατριβὴ, πρὸς τῷ τέλει ἐκτε-
 νειν λόγους.1518. Πρόθεσ ταφεῦσιν, ὦν τόνδ' εἰκός ἐσε
 τυγχάνειν] ἦγεν οἰανοῖς καὶ κισὶ πρόθεσ αὐ-
 τόν.1520. Ὡς ἐμοὶ τόδ' ἀν] τὸ ἀταφον αὐτὸν
 αἰκισθῆναι.Ib. Τίδ' ἀν] ἦγεν, τὸ φοβεθῆναι αὐτὸν
 καὶ ριφῆσαι κακῶν τῶν πάλαι, ἦγεν τῶν ἐκ
 μακρῶ δυστυχιάτ, γίγεται λυτήριον.

1536. Χρῆν]

Τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά.

ΟΡΕ. Τὰ γῆν σ' ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶν δ' ἄκρος. 1530

ΑΙΓ. Ἄλλ' ἐπατρώαν τήν τέχνην ἐκόμπασας.

ΟΡΕ. Πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἢ δ' ὁδὸς βραδύνεται.

Ἄλλ' ἔρφ'.

ΑΙΓ. Ὑφηγῆ.

ΟΡΕ. Σοὶ βαδισέον πάρος.

1535

ΑΙΓ. Ἡ μὴ φύγω σέ;

ΟΡΕ. Μὴ μὲν ἔν καθ' ἡδονήν

Θάνης, φυλάξαι δεῖ με τῆτό σοι πικρόν.

“ Χρῆν δ' εὐθύς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,

“ Ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει, 1540

“ Κτείνειν τὸ γὰρ πανῆργον ἐκ ἂν ἦμ πολύ.”

ΧΟΡ. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν

Δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,

Τῆ νῦν ὄρμῃ τελεωθέν*.

* ALDUS, τελευθῆν.

1536. Χρῆν] χρῆα ἦν, ἦν χρῆσιμα ἦν ἐπιχείρησιν. Ἡ γὰρ ἡννεμα τῆ Ἀτρέως, Τετίσι, χρῆσιμον καὶ πρέπον ἦν εἶναι εὐθύς λῆαν πολλὰ παθόν, μόλις ἐξῆλθες καὶ ἀπην- τοῖς πᾶσι τήνδε τὴν δίκην. Λέγω τὸ κτείνειν λάγης δι' ἐλευθερίας, ἦν ἐλευθερίας τελείως ἰσῆον, ὅστις θέλει πράττειν πέρα ἀπὸ τῶ πι- δια' τῆς νῦν ἐπιχείρησας. Τὸ γὰρ τελευθῆν, ρατίων τῶν νόμων. ἐνταῦθα μετοχή δὲ, λαμβάνεται ὡς ἐπίρρημα, ἀπὸ τῆ διαπέλους. Τετίσιν τελείως, ὡς περ 1542. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως] πλείστα πάθον, μὲν διαπέλους ἐλευθερίας κατὰ τὴν νῦν λέγομαι, ταχὺς ἦλθες, ἀπὸ τῆ ταχέως ἦλθες.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Τ Ρ Α Χ Ι Ν Ι Α Ι.

Τ Ρ Α Χ Ι Ν Ι Ω Ν

Ἵ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ,

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ἩΡΑΚΛΗΣ παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέ-
ρα Διϊάνειραν ἐμνησεύσατο. Καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γά-
μων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῶν ἀπεικασθέντα ταύρω, περιέκλασε τὸ
ἀριστέρον τῶν κεράτων αὐτῆ. Καὶ τὴν μὲν Διϊάνειραν γαμῆι, τὸ δὲ
κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δὲς ἀντὶ τέτε τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμαλ-
θεία δὲ ἦν Αἰμόνιος θυγάτηρ, ἡ κέρας εἶχε ταύρου. Τῆτο δὲ (ὡς Φε-
ρεκύδης φησὶ) δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν, ἢ ποτὸν ὅπερ ἂν
εὐξαστό τις παρέχειν ἀφθονόν τε καὶ ἄπονον. Στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς
μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτῆς· καὶ πόλιν ἐλὼν Ἐφυραν ἧς ἐβασί-
λευε Φύλας, Ἀσύοχη τῇ τέτε θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέ-
μου γίνεται. Γενομένων δὲ τέτων, εὐωχόμενος παρὰ Οἰνεί, κονδύλω
παίσας ἀνείλεν Εὐνομον τὸν Ἀρχιτέλως παῖδα κατὰ χερῶν δίδόντα·
συγγενῆς δὲ ἔτος ἦν Οἰνέως. Ἄλλ' ὁ μὲν πατὴρ τῶ παιδός, ἀκσίως
γενομένε τῷ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νό-
μον φυγὴν ὑπομένειν ἔθελε, καὶ διέγνω πρὸς Κήυκα εἰς Τραχίνα ἀπέ-
ναι. Ἄγων δὲ Διϊάνειραν, ἐπὶ ποταμὸν Εὐνον ἦλθεν· ἐν ᾧ καθιζό-
μενος Νέσσος ὁ κένταυρος, τὰς παρόντας διεπόρθμευε, μισθὸν λέγων
παρὰ Θεῶν ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. Καὶ
αὐτὸς μὲν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη. Διϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰ-
τηθεὶς, ἐπέτρεψε Νέσσῳ διακομίζεσθαι. Ὁ δὲ διαπορθμεύων αὐτήν,
ἐπεχειρεῖ βιάζεσθαι· τῆς δὲ ἀνακραζέσεως αἰσθόμενος Ἡρακλῆς, ἐξ-
ελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν,
προσκαλεσάμενος Διϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβῆσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι
φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν· τὸν τε ἰδὼν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλης, καὶ
τὸ ρυὲν ἐκ τῆ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας, δέδωκεν· ἢ
δὲ λαβῆσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. Διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυό-
πων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος Θειοδόμαντος βοη-
λατῆντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων σφάζας εὐωχίσσατο, ὡς δὲ ἦκεν
εἰς Τραχίνα πρὸς Κήυκα ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτῷ, Δρύοπας κατεπολέ-
μησεν. Αὐθις ἐκεῖθεν, ὀρμηθεὶς Αἰγιμίῳ βασιλεῖ Δωριέων συνεμάχησε.
Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὄρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνης στρατηγῆν-
τος· ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς
γῆς. Βοηθήσας δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ
τὴν

τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν. Ἀπέκτεινε δὲ καὶ Ἀλλαγόραν μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆ, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὕβριστὴν ὄντα καὶ Λαπίθων σύμμαχον· παρίοντα δὲ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν προκαλεῖται αὐτὸν Κύκνος ὁ Ἄρεος καὶ Πελοπίας. Συστὰς δὲ, καὶ τῆτον ἀπέκτεινεν. Ὡς δὲ εἰς Ὀρχομερὸν ἦκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς μεθ' ὀπλων ἐκ εἵασε διέρχασθαι. Κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τῆτον ἀπέκτεινεν. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχίνα στρατείας ἐπ' Οἰχαλίᾳ συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. Συμμαχόντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχίνος, καὶ Λοκρῶν τῶν ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὐρυτον, αἰρεῖ τὴν πόλιν. Καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τὸς ἀποθανόντας, Ἴππασόν τε τὸν Κήυκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα τὸς Λυκυμνίε παῖδας, καὶ λαφυρῶν γῶν τὴν πόλιν, ἤγεν Ἴόλην αἰχμάλωτον. Καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κηναίε ἱερὸν ἰδρύσατο. Μέλων δὲ ἱερουργεῖν εἰς Τραχίνα τὸν Λίχαν * ἐπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἶοντα. Παρὰ δὲ τέτυ τὰ περὶ τὴν Ἴόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δεύσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ρυὲν αἷμα Νέσσης, τέτρω τὸν χιτῶνα ἔχρισεν· ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆς ἔθυεν· Ὡς δὲ θερμανθέντος τῆ χιτῶνος ὁ τῆς Ὑδρας ἰὸς τὸν χρωτὰ ἔσπηε, τὸν μὲν Λίχαν τῶν ποδῶν ἀράμενος, κατηκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι. Συναπαστῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτῷ. Τοιαύτη δὲ συμφορὰ κατασχεθεὶς, εἰς Τραχίνα ἐπὶ νεῶς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ αἰσθομένη † τὸ γεγονός, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὑλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἴόλην ἀνδρώθεντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἶτην, ὅ ἐστιν ὄρος Τραχίνος, ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβᾶς ὑφάπτειν. Μηδενὸς δὲ τῆτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας παρὶν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας, ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτῆ δωρεάν· Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποσάν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς ἐρανὸν ἀναπέμψαι. Ἐνθα τυχῶν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγεὶς Ἡρα, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν· ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνίκητος ἐγένοντο.

* TURN. in marg. Κήυκος.

† TURN. Δηϊάνειρα αἰσθομένη ἔν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΛΙΧΑΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΉΡΑΚΛΗΣ.

Προλογίζει δὲ ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Τ Ρ Α Χ Ι Ν Ι Α Ι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ὙΛΛΟΣ,
ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΔΗΙ. ΛΟΓΟΣ μὲν ἔς' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
 " Ὡς ἔκ' ἀν' αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν, πρὶν ἂν
 " Θάνοι τῖς, ἔτ' εἰ χρησὸς, ἔτ' εἰ τῷ κακός."
 Ἐγὼ δὲ τὸν ἑμὸν, καὶ πρὶν εἰς ἄδ' αὖ μολεῖν,
 Ἐξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν' 5
 Ἦτις πατὴρ μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
 Ναιΐσ' ἐνὶ Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνου *

* TURN. in marg. ὄκνου.

1. Λόγος μὲν ἔς' ἀρχαῖος] ὁ τρόπος ἀνα-
 χροισμῶς. μεταγενέστερος γὰρ τῷ Ἡρακλίῳ ὁ
 Σόλων φασὶ δὲ Ἀθηναίους αἰτήσασθαι Σόλωνα
 ἵμεν γραφῆν, τὸν δὲ διδόντα τὸ ἀψέλικρον αὐ-
 τῷ, ὅρκον αἰτήσαι αὐτὸς. ἐπέμεινε δὲ σὺν
 αὐτῷ δικαστήριον. καὶ παρελαβόμενος μήπο-
 τί μόνον αὐτὸν ἀναγκάσει μεταστῆναι τι-
 τῶν τομίμων, ἀναχωρῆσαι πρὸς Λυδίας καὶ
 Κροῖσον. διξάμενος δὲ Κροῖσος αὐτὸν, δίκουσι
 πάντα τὸν πλοῦτον, καὶ στρατιώτας ἐν ὅπλοις
 χρυσοῖς, βωμόν τε Ἀπόλλωνος πάγχρυσον.
 καὶ καυχόμενος ἔρωτα αὐτὸν τίς αὐτῷ πάν-
 ται ἀνθρώπων εὐδαιμονέστερος. ὁ δὲ ἔφη Κλέο-
 θη καὶ Βίτωνα· λυπηθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς, ἔρω-
 τα τὸν τῶ δεύτερα αὐτῶν φέροντα. τότε δὲ
 πάλιν ἕτερον προβαλλομένῳ, ἠγανακτῆσι Κροῖ-
 σος ὅτι μὴ τὰ δεύτερα τῆς εὐδαιμονίας αὐ-
 τῷ δίδωκεν. ὁ δὲ Σόλων συνίς την λύπην,
 ἀπιφάνητο ὅτι τέλος δὲ ἔραν τῷ βίῳ. φασὶ

δὲ αὐτὸν τοπικαῦτα πόλεμον αἰρέμενον πρὸς
 Πέρσας, χρῆσθῆναι αὐτῷ παρὰ τῷ θεῷ, Κροῖ-
 σος ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.
 ὁ δὲ, νομίσας πρὸς τῆς Περσῶν ἀρχῆς αὐτὸν
 λέγειν ἰπολίμπος, καὶ ἠττηθεὶς ἐν πυρὶ βί-
 βληται ὑπὸ Κύρου. καί οἱ μόνος δὲ Σόλωνα ἐπι-
 καλιτο. Ἀπόλλων δὲ ὄμβρον ἐπιπέλατον, ἰσ-
 ῆσε τὸ πῦρ. Κύρῳ δὲ ἐρωτήσαντες, διηγή-
 σατο αὐτῷ τὸ ἀπόφθεγμα τῷ φιλοσόφῳ· ὅσον
 θαυμάσας Κύρος τὸ τῆς τύχης ἀδελφον, μετὰ
 τιμῆς ἀπέπεμψε τὸν Κροῖσον.

4. Ἐγὼ δὲ τὸν ἑμὸν] ἔγω (φασὶ) τὸν ἑμὸν
 αἰῶνα καὶ πρὸ θανάτου δειγνῶκα βαρύν ὄντα
 καὶ ἀπεχθῆ καὶ δυστυχῆ.

7. Ναιΐσ' ἐν Πλευρῶνι] πόλις τῆς Αἰτω-
 λίας.

1b. Νυμφείων ὄκνου] νυμφείων, ἀντὶ τῶ
 νυμφευμάτων. ὄκνον δὲ, τὸν φόβον. Ὅμηρος·

“Ὀκνῶ δ' ἵππων ἐπιδήμιαι.”

"Αλγισον ἔσχον, εἵτις Αἰτωλὶς γυνή.
 Μνηστῆρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς (Ἀχελῶν λέγω)
 "Ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός, 10
 Φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος· ἄλλοτ' αἰόλος
 Δράκων ἐλικτός· ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
 Βέκρανος· ἐκ δὲ δασκίης γενειάδος
 Κρηνοὶ διερραίνοντο κρηναίῃς ποτῆ.
 Τοιοῦδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη 15
 Δύστηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμενη
 Πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
 Χρόνῳ δ' ἐν ὑσέρῳ μὲν, ἀσμένη δέ μοι,
 "Ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
 "Ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, 20
 "Ἐκλύεταί με· καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
 Οὐκ ἂν διείποιμ', (εἰ γὰρ οἶδ') ἀλλ' ὅστις ἦν
 Θακῶν ἀταρβῆς τῆς θεάς, ὅδ' ἂν λέγοι.
 "Ἐγὼ γὰρ ἤμην * ἐκπεπληγμένη φόβῳ,

* ALP. TURN. ἤμην.

εἰ δὲ γράφεται ὄτλον, τὴν ταλαιπωρίαν. ἢ (ὡς "Ὀμηρος)

"τὸ μεμορμημένον καὶ πιπρωμένον".

Καλλίμαχος,

"Κεῖνόν πόνον ὀτλήσωσθε".

ἡδῖα δὲ ἡ φράσις καὶ ἡ ἰσορία.

12. Δράκων ἐλικτός] διὰ τὸ σκολιὸν τῶν ῥυμμάτων.

13. Βέκρανος] οἱ ποταμοὶ ταυρόκρανοι διητυπῶντο, ἢ ὅτι μυκηθμῶ, εἰσὶ παραπλήσιοι περὶ τὰς ἐκβολὰς. "Ὀμηρος,

"τῆς δὲ ἰθαλλοῦ θύραζε, μεμνηκῶς κῦτος
 "ταῦρος"

ἢ ὅτι σχίζουσι τὴν γῆν ὡς εἰ. θόες, ἢ διὰ τὰ τὰς νομάς παρὰ τὰς ποταμὸς εἶναι.

1b, "Ἐκ δὲ δασκίης γενειάδος] ὁ νῆς· ἐκ δὲ τῆς δασύτρεχος γενειάδος αὐτῆ κατέρρει πλη-

θος ὕδατων, ὡς ἀπὸ κρήνης. παροιμία ἐκ πολλῶ ἕτας εἰρημένη.

19. "Ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς] τὸτο γὰρ ἦν παρὰ Οἰνείας ὀρισμῖνον, τῷ νικῶντι Ἀχελῶν αὐτὴν δάσειν.

21. "Ἐκλύεταί με] ἀντὶ τὸ ἀπαλλάττει με καὶ ἰλευθεροῖ τὸ φόβῳ, τὸ Ἀχιλῆος περιγυῖ-
 μένος.

1b, Καὶ μὲν τρόπον ἂν] τὸν τρόπον τῆς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν μάχης.

22. Οὐκ ἂν διείποιμι] ἐδιδόκει γὰρ. ἐκ-
 εἶνος δ' εἶποι ἂν ἔς ἀφοβος αὐτὴν τὴν μάχην θεωρῶν ἐκάθετο. "Ὀμηρος,

"Ἐνθά κεν ἐκ ἔτι ἔργον ἀπὸ οὐράσσω μετ-
 "ελθῶν,"

"Ὅστις γ' ἀδῆλος."

24. "Ἐγὼ γὰρ ἤμην] δασκίης ἵνα συνάδῃ τῆς, Ἀλλ' ὅστις ἦν Θακῶν ἀταρβῆς τῆς θεάς. Οἱ δὲ φίλως, ἀντὶ τὸ ἔπαιχτοι.

25. Μή

Μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ· 25
 Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς Ἀγώνιος καλῶς,
 Εἰ δὴ καλῶς· λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
 Ξυσᾶσ', αἰεὶ τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω
 Κεῖνε προκηραίνεσα· νύξ γὰρ εἰσάγει
 Καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον. 30
 Κἀφύσα * μεν δὴ παιδάς, ἕς κεῖνός ποτε,
 Γήτης ὅπως ἄρραυ ἐκτοπον λαβῶν,
 Σπειρίων μόνον προσεΐδε κᾶξάμῶν ἀπαξ.
 Τοιῶτος αἰὼν εἰς δόμους τε καὶ δόμων
 Αἰεὶ τὸν ἄνδρ' ἐπεμπε λατρεύοντά τω. 35
 Νῦν δ' ἠνίκ' ἀθλων τῶνδ' ὑπερτελής ἔφω,
 Ἐνταῦθα δὴ μάλιθα ταρβήσασ' ἔχω.
 Ἐξ ἧ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτα βίαν,
 Ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῆδ' ἀνάστατοι
 Ξένω παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κεῖνος δ' ὅπως 40
 Βέβηκεν, εἰδείς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς

* TURN. in textu, κἀφύσαμεν.

25. Μή μοι τὸ κάλλος] μὴ διὰ τὸ κάλλος ἀλγῶσι περιπίσω, τῷ Ἀχιλλεῦ γαμψύσω.

26. Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος] ὁ πρῶτος τῶ ἀγῶνος. τὸ δὲ ὅλον ἔσας ἔχω, ὁ Ἀγώνιος Ζεὺς εὐτυχῆς τῶ ἀγῶνι τέλος ἐπέθηκεν, ἐμοὶ δὲ ἐκ εὐτυχῆς. Εὐτυχῶς μὲν, ὅτι ἀπὸλλάξῃ με τῶ Ἀχιλλεῦ. Οὐκ εὐτυχῶς δὲ, ὅτι καὶ νῦν ἔχω ἦττον ἀγωνίᾳ διὰ τὴν τῶ Ἡρακλῆος ἀπασίαν.

27. Λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν] ἀντὶ τῶ ἰκροττοῦ διὰ τὸ καὶ περὶ Ἡρακλῆος ἀγωνίαν.

28. Ξυσᾶσ'] ἀντὶ τῶ συναλθῆσα.

Ib. Τρέφω] ἀντὶ τῶ ἔχω καὶ αὐξῶ.

29. Προκηραίνεσα] ἀγωνιάσω, μεριμνῶσα κατὰ τὸ κέαρ. ὁ ἔστιν, ἐν βάθει βεβουμένον. Καὶ Ἐυριπίδης,

Ἔ· Τί ποτ', ὦ τέκνα, τάδε κεραινεῖς;

Ib. Νύξ γὰρ εἰσάγει] ἀντὶ τῶ, νυκτὸς ἔρχεται, καὶ νυκτὸς ἐξορμάται, ὥστε διαδοχὴν μοι τῶν πόνων γίνεσθαι.

32. Γήτης] γεωργός, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος. Ib. Ἐκτοπον] ἔξω καὶ πόρρω ἔσαν.

35. Λατρεύοντά τω] ὑπηρετῶντα τῷ Εὐριπιδεῖ.

36. Ὑπερτελής] ἀντὶ τῶ, ὑπὲρ τὸ τέλος γέγονεν. Οἷον, τῶ τέλος τῶν ἀθλων κρείσσων ἀφθῆ καταρθώσας αὐτῶς, ἢ ὑπέρτερος αὐτῶν ἔστιν. ἔγραπτος καὶ ὑπερένιος.

39. Ἐν Τραχίνι] πόλις Θεσσαλίας ἢ Τραχίνου, ἐν ἣ Ἡρακλῆς κατοίκησε διὰ τὸν τῶ Ἰφίτα φόνον, κατὰ τὸν νόμον.

40. Ξένω παρ' ἀνδρὶ] τῷ Κήκυ· ὅς ἦν παῖς Ἀμφιτύρωνος ἀδελφῶ. Καὶ Ἡσίοδος,

“ Τραχίνα δὲ τοι παραλαύων

“ Ἐς Κήκυκα ἀνακτα.”

- ᾽Ωδίνας αὐτῆ προσβαλὼν ἀποίχεται.
 Σχεδὸν δ' ἐπίσημαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.
 Χρόνου γὰρ ἔχει βαιὸν ἀλλ' ἤδη δεκά
 Μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ', ἀκήρυκτος μένει. 45
 Κᾶσιν τὲ δεινὸν πῆμα' τοιαύτην ἐμοὶ
 Δέλτον λιπὼν ἔσειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
 Θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.
- ΘΕΡ. Δέσποινα Δηϊάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ
 Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα 50
 Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην
 Νῦν δ', εἰ δίκαιον τὰς ἐλευθέρους φρενῶν
 Γνώμασι δέλαις, καμὲ χρή φράσαι τόσον,
 Πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
 Ἄνδρὸς κατὰ ζήτησιν ἔπέμπεις τινά. 55
 Μάλισα δ', ὄνπερ εἰκὸς, Ἕλληνας, εἰ πατὴρ
 Νέμοι τίν' ὄραν τῆ καλῶς πράσσειν δοκεῖν.
 Ἐγγυὸς δ' ὄδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους.
 Ὡστ', εἴτι σοὶ πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
 Πάρεσι χρῆσθαι τὰνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. 60

43. Σχεδὸν δ' ἐπίσημαί] ὑποπτῶς, ὑπονόως, ὀσμῆ.

45. Ἀκήρυκτος μῆνι] ἀσημος ἢ μνησόμενος ὅτι πῶτ' ἐστίν. Ὅν ἔδιδε ἰλθῶν κηρύττει καὶ ἀπαγγέλλει πῶ πῶτ' ἐστίν.

47. Δέλτον λιπὼν ἔσειχε] ὡς τῷ Ἡρακλείῳ τύπον διαθήκης γράφαντος εἰς δέλτον, καὶ καταλειπούτος, ὡς, εἰ μὴ ἔλθοι διὰ τοσούτου χρόνου, γινῶναι αὐτὸν τελευτήσαντα μετὰ τῆς πεντηκαίδεκα μῆνας ἀναγνῶσαι ποιῆσαι αὐτὴν τὰ ἐπιταλμένα.

48. Θεοῖς ἀρῶμαι] εὐχομαι τοῖς θεοῖς, μηδὲν λυπηρὸν ἐγγεγραμμένων ἔχουσαν λαβεῖν τῆτο γὰρ ἐστὶν τὸ πημονῆς ἄτερ.

50. Πανδάκρυτ' ὀδύρματα] διὰ πανδακρύτων ὀδύρματων ὡς τὸ διὰ τ' ἐντιὰ καὶ μίλαι αἷμα.

52. φρενῶν] νοθεῖν, εἰς φρήσιν ἄγειν.

53. Τὸ σὸν] τὸ σοὶ συμφέρον ἢ τόσον, ἀπὲρ τῆ ὀλίγη.

54. Πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις] ἦσαν γὰρ αὐτῆ παῖδες ἕξ Ἡρακλείου, Ἕλληνας, Κτήσιππος, Γληνός, Ὀλίτης. Ἦν δὲ Ἡρακλεὶ καὶ ἕτερος Ἕλληνας ἐκ Μελίτης.

55. Εἰ πατὴρ νέμοι τίν' ὄραν] ἦσαν φρενῶν τῶν. ὡς καὶ Ἡσίοδος,

“Ὡρὴ γὰρ τ' ὀλίγη πάλαιται.”

56. Δὲ νῦν, ἵνα μάθῃς εἰ φροντίζεις τῆ πατρὸς, ὑπὲρ τῆ δοκεῖν καλῶς πράττειν ἱκεῖνον.

59. Ἀρτίπους] ὁ ἐστίν, ἀρτίπους καὶ ἱμοσμίνας τῆ καιρῶ περιπέται.

ΔΗΙ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, “ κάξ ἀγεννήτων ἄρα
 “ Μῦθοι καλῶς πίπτουσιν” ἦδε γὰρ γυνή,
 Δέλη μὲν, εἶρηκεν δ’ ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛ. Ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδάκτά μοι.

ΔΗΙ. Σὲ, πατρὸς οὔτω δαρὸν ἐξενωμένε,
 Τὸ μὴ πυθέσθαι πᾶ ᾿σιν, αἰσχύνην φέρει.

65

ΥΛΛ. Ἄλλ’ οἶδα, μύθοις εἴτι πισεύειν χρεῶν.

ΔΗΙ. Καὶ πᾶ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρύσθαι χθονός;

ΥΛΛ. Τὸν μὲν παρέλθοντ’ ἄροτον ἐν μήκει χρόνε,
 Λυδῆ γυναικὶ φασὶ νιν λάτρην πονεῖν.

70

ΔΗΙ. Πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τῆτ’ ἔτλη, κλύοι τὶς ἄν.

ΥΛΛ. Ἄλλ’ ἐξαφεῖται τῷδε γ’, ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗΙ. Πᾶ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανῶν ἀγγέλλεται;

ΥΛΛ. Εὐβοῖδα χώραν φασὶν Εὐρύτε πόλιον
 Ἐπιπρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι.

75

ΔΗΙ. Ἄρ’ οἶσθα δῆτ’, ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
 Μαντεῖα πρὸς τῆςδε τῆς χώρας πέρι;

ΥΛΛ. Τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗΙ. Ὡς ἢ τελευτῆν τῷ βίῃ μέλλει τελεῖν,

ἢ τῷτον ἄρας ἄθλον, εἰς τὸν ὕπερον
 Τὸν λοιπὸν ἦδη βίον εὐαίων ἔχειν
 Ἐν ἔν ροπῇ τοιαῦδε κειμένω, τέκνον,

80

61. Κάξ ἀγεννήτων] δυσγενῶν.
 63. Ἐλεύθερον λόγον] σπουδαῖον, ἐλευθέρῳ
 πρίποντα.
 64. Εἰ διδάκτά μοι] εἰ προσέχει μαθεῖν.
 65. Ἐξενωμένε] ἐν ξένη διατρίβοντος.
 69. Ἄροτον] τὸν ἐναυτὸν. ἀπαξ γὰρ τῷ ἔ-
 τας ἀροτριάται ἢ γῆ.
 71. Πᾶν τοίνυν] ἀκούσεται τοίνυν τίς ἔτι
 Ἡρακλῆς πᾶν αἰσχρὸν ὑπέμεινον, εἰ ἀληθῶς
 ὅπως δακρύων τῆ Ὀμφάλη.
 72. Ἄλλ’ ἐξαφεῖται] ἀφείθη. ἀπὸ κλάγου τῆ
 δακρύων.

74. Εὐβοῖδα χώραν] ἐποὶ φασὶ καὶ Θεο-
 σαλίας εἶναι Οἰχαλίαν, ἠδ’ ἐν δὲ ἄτοπον σεν-
 ανωμειν.
 77. Χώρας περὶ] τῆς Εὐβοίας.
 79. Ὡς ἢ τελευτῆν] ἐλεγε (φασιν) ὅτι ἐν
 Οἰχαλίᾳ τεθνήσκουσι, ἢ σαθεὶς εὐδαιμονήσας
 τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. πᾶ ἔν ἀγγέλλεται ἢ
 ζῶν εἶναι ἢ θανῶν.
 82. Ἐν ἔν ροπῇ] ἐν κινδύνοισι (φασὶ) τοιαύ-
 τοις καὶ ἐπὶ ξυρῷ ἀκμήνῃ ἰσχυμένω, ἢ πορεύσῃ
 συλληψόμενος αὐτῷ καὶ συνεπαγόμενος;

- Οὐκ εἰ ξυνέρξων, ἤνικ' ἢ σεσώσμεθα,
 ἢ πίπτομεν, σὲ πατρὸς ἔξολωλότος,
 Κεῖνε βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα; 85
 ΤΑΛ. Ἄλλ' εἴμι, μῆτερ' εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
 Βάξιν κατήδειν τῶνδε, καὶν πάλαι παρῆν'
 Νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος ἐκ ἐᾶ πατρὸς
 Ἡμᾶς προταρβεῖν, ἐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
 Νῦν δ' ὡς ξυνήμ', ἐδὲν ἐλλείψω τὸ μῆ 90
 Πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.
 ΔΗΙ. Χῶρει νῦν, ὦ παῖ· "καὶ γὰρ ὑσέρω τόγ' εὔ
 " Πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾶ."

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α. Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

- ΧΟΡ. Ὄν αἰόλα νῦξ ἑναριζομένα
 Τίκτηι, κατευνάζει τε φλογιζόμενον 95
 Ἄλιον, ἄλιον αἰτῶ
 Τῆτο * καρύξαι τὸν Ἀλκμή-
 νας, πόθι μοι, πόθι παῖς †
 Ναίει πότ', ὦ λαμ-
 πρᾶ σεροπᾶ φλεγέθων· 100
 Ἡ ποντίες αὐλῶνας, ἢ

* ALDUS, τῆτο.

† ALDUS, πόθι μοι παῖς.

83. Ἡνικ' ἢ σεσώσμεθα] τῷ πατρί.

86. Εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ] εἰ δὲ καὶ ἠπιστά-
μην, ἢ προκηκῆδεν (φυσίν) ὅτι ταῦτα προεῖπε,
πάλαι ἂν ἐγὼ συμπάρημην αὐτῷ.92. Χῶρει νῦν, ὦ παῖ] καὶ νῦν (φυσίν) ὦ
παῖ ἀπιθι, εἰ καὶ μὴ πρότερον. Καὶ γὰρ
τὸ βραδύως τὰ δίδοντα ποιῶν ἐπιιδὴν ἀκῆση
τις, κέρδος ἀποφέρειται. Τυτίεσιν, εἰ καὶ βρα-
δύως ἤκουσας, ἀφιλήσους αὐτὸν παραγνώμιμος,
καὶ κέρδος σοι ἔσται.

94. Ὄν αἰδέλα νῦξ] μέλαινα, ὡς οἱ νεώτε-

ροι ἢ ποικίλη, διὰ τὰ ἄσπρα ἢ ταχίνα, διὰ
τὸ νυκτὶ θεῶν παρ' Ὀμήρου.

95. Τίκτηι] ἀντὶ τῆ ἀνατέλλειν ποιῶ.

Ib. Φλογιζόμενον] λάμποντα.

96. Ἄλιον αἰτῶ] παρακαλῶ.

97. Τὸν Ἀλκμήνας παῖδα.

98. Πόθι μοι] λίπυ οἰκί, διατρίβω.

101. Ἡ ποντίες αὐλῶνας] τὸς παρὰθά-
λατταν τόπος σινὲς, αὐλῶνας καλεῖ ἐκ δι-
τέτε τὰ πιλάγη φυσίν, ἄρα ἐν ἐν Σαλαττή
ἔστιν; ἢ ἀντὶ τῷ νόσος. Αὐλῶν γὰρ τὸ σινὲ
μακροῦ

Δισσαῖς * ἀπείροις † κλιθεῖς,
 Εἶπ', ὦ κρατισεύων κατ' ὄμμα.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

Ποθεμένα γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι
 Τὰν ἀμφινεικῆ Διήϊάνειραν αἰεῖ,
 Οἷά τιν' ἄθλιον ‡ ὄρνιν,
 Οὐ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύ-
 των βλεφάρων πόθον, ἀλ-
 λ' εὐμνασον ἀνδρὸς
 Δεῖμα φέρουσαν ὀδῆ,
 Ἐνθυμίους εὐναῖς τ' ἀναν-
 δρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν
 Δύστηνον ἐλπίζουσαν αἴσαν.

105

110

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

“ Πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος

* ALD. δισσαῖσιν. † ALD. ἀπείροισι. ‡ TURN. in marg. ἄλιον.

μακρὸν πῖλαγος. ἀπὸ δὲ τῶ πῖλάγου τὸ πε-
 μαχόμενον ὑπ' αὐτῶ θελοῖ, ὃ ἐστὶ τὰς νύκτας.

Ib. Ἡ δισσαῖσιν ἀπείροισι κλιθεῖς] ἀντὶ τῆ,
 καὶ πρὸς τὰ ἰῶα καὶ δυτικά μέρη νύκτων, ἦ-
 γει ἀνατίλλων, ἢ δύνων. Καὶ Ὁμηρος

“ Ἡέλιος ὅς πάντ' ἐφορᾷ.”

103. ὦ κρατισεύων] ὦ νικῶν πάντας τὴς
 θεῖς κατὰ τὸ ὀπτικόν.

105. Τὰν ἀμφινεικῆ Διήϊάνειραν] λήπει ἢ
 δια. τὴν περιμάχουσαν ἐπιρήματικῶς. Πυν-
 θάνομαι (φασὶ) τὴν ἀμφινεικῆ Διήϊάνειραν μη-
 δίποσι τὴς ὀφθαλμοῦ ἀδακρύτας ἔχειν, ἀλλ'
 αἰ τῶ πόθῳ τῶν δακρύων νικωμένην ὀδύρεσ-
 θαι.

106. Οἷα τιν' ἄθλιον ὄρνιν] τὴν ἀηδόνα·
 γράφεται καὶ ἄλιον ὄρνιν, ἦγει τὴν ἀηδόνα,
 ἢ τίκτι ἐν ταῖς ὑφάλαις πέτραις, εἴτα τῶν
 αἰῶν ἀφανιζομένων, δακρύει.

107. Οὐ ποτ' εὐνάζειν] τὸν πόθον τῶν δα-

κρύων κοιμίζου, ἀλλ' ἵπτασθαι καὶ αἰεῖ δα-
 κρύν.

Ib. Ἀδακρύτων] πολυδακρύτων.

108. Ἄλλ' εὐμνασον ἀνδρὸς] ἀλλὰ τὸ δεῖ-
 μα τὸ ὑπερ τῆ ἀνδρὸς αἰεῖ μνημονεύουσαν ἐν
 ταῖς ἀνάνθοις κοίταις, τρύχεσθαι κατὰ ψυ-
 χήν.

111. Ἐνθυμίους εὐναῖς] ταῖς μεριμνητικαῖς
 ταῖς πολυφροντίσοις.

Ib. Ἀνανδρώτοις] ταῖς ἐρήμασι τῆ ἀνδρὸς.

114. Πολλὰ γὰρ] τὸ πολλὰ πρὸς τὸ κύ-
 ματα.

Ib. ὦστ' ἀκάμαντος ἢ νότῃ] ὥσπερ γὰρ
 (φασὶν) ἂν τις θεωροῖη κυματωμένην τὴν θα-
 λατταν, ἢ νότῃ πνέοντος, ἢ βορέα. τῶν δὲ
 κυμάτων τὰ μὲν ἀπίοντα, τὰ δὲ εἰσὶν ἐπι-
 χόμενα. Οὕτω καὶ τὸν Ἡρακλῆα καθάπερ
 τι πῖλαγος κακῶν τὸ μὲν τι παρὰ λυπῆ, τὸ
 δ' αὐξόμενον ὑπὸ κωκυται.

H h

118. Καδ-

Ἦ νότα ἢ βορέα τις 115
 Κύματα εὐρέϊ πόντω
 Βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι
 Οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
 Τρέφει τὸ δ' * αὔξει βίότα
 Πολύπονον, ὥστε † πέλαγος 120
 Κρήσιον· ἀλλά τις θεῶν
 Ἄϊεν ἀμπλάκητον αἶδα
 Σφε δόμων ἐρύκει.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ἦν ἐπιμεμφομένα σ', ἀ- 125
 δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἶσω.
 Φαμί γὰρ ἐκ ἀποτρύνειν
 Ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν

* TURN. in marg. τὸν δ'. † ALD. ὥσπερ.

118. Καδμογενῆ] τὸν Θεῶγενῆ Ἡρακλῆα. Ἡσίοδος,—"ὄφρ' Ἡρακλῆος Θεβαίγειος κλέος εἴη.

119. Τρέφει, τὸ δ' αὔξει βίότα πολύπονον] τρέφει ἀντὶ τῆ ἔχει. Αὔξει ἀντὶ τῆ αὔξεται. Ἄρτι τροφῆς καθήμερινῆς καὶ αὔξειστος· εἰσὶν αὐτῶ οἱ πόνοι. Οὕτω (φασί) τὸ μὲν τῶν κακῶν ἔχει αὐτὸν, τὸ δὲ αὔξεται κατ' αὐτῶ. Ἄλλως· Τρέφει, ἀντὶ τῆ τρέφει, κατὰ ἀντίφρασιν ἔχει γὰρ ἕτας· τὸ μὲν αὐτὸν καταπονῆ παρὸν, τὸ δ' αὔξει καὶ κορυφῆται. Ἦ ὅτι οἰκίον τῆ ἴσως τὸ τρέφειν καὶ αὔξειν, ὥστε τρέφειν καὶ αὔξειν αὐτῶ τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν πότων. Καὶ Ἰσοκράτης· "Οἷς ἢ τῶν πράπων ἀρετὴ τηλικύτων εὐδοξίας· ἢ χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλε" βίε δὲ πύλαγος, τὸν χιμαζόμενον βίον λέγει.

121. Κρήσιον] ὡς πάντῃ χιμαζόμενος τῆς περὶ Κρήτην θαλάσσης.

Ib. Ἀλλά τις θεῶν] Σάρρει (φασί) ὡς Διῶπειρα. Θεῶν γὰρ τις αὐτὸν ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα καλῶν ἀπὸ τῆ ἄδης, ἢ ἀμ-

πλάκητον, ἐπιτυχῆ, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακῆ. Οἶον, καλῶν αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τῆ ἄδης ἀμπλάκητον, αἰπταίον.

124. Ἦν ἐπιμεμφομένα σ'] περὶ δὲ ἂν μεμφομένη σοι ὅτι ἢ προσκύντως ἰδύρη· Θεῶν γὰρ αὐτὸν σάξαι.

Ib. Ἀδεῖα μὲν, ἀντία δ' οἶσω] ἐναντία οἷς περὶ τῆ Ἡρακλῆος φρονεῖς· παρατηρημένη δὲ τῶ ἀδεῖα, ὡς ἐναντία λέγεται τῆ ἀνάσσει, ἐπὶ οἷς μὴ χρῆναι αὐτὴν ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα περὶ τῆ ἀδεῖας· φασί γὰρ αὐτὸν εἶναι ἀντία δ', ὅτι τὸ ἐναντίον νομίζου ἢ Διῶπειρα, ἀποθανεῖν αὐτὸν.

126. Φαμί ἀποτρύνειν, ἐκ ἀποβάλλειν, ἐκ ἀποδοκιμάζειν.

128. Ἀνάληγτα γὰρ] ἐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πράγματα πεποιήκα. Δοιοὶ γὰρ τε πίθοι. Οἶον, συμμειγνύουσιν οἱ Θεοὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀνθρώποις πῆματα καὶ χαρὰ, καὶ σφίβουσιν ὀξείας τὰ πράγματα ὥσπερ τὰς τῆς ἀρκτε στροφῆς.

Χρῆναί σ'· " ἀνάληγτα γὰρ ἔ-
 " δ' ὁ πάντων κραίνων * βασιλεὺς
 " Ἐπέβαλε † θνατοῖς Κρονίδας.
 " Ἄλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
 " Πᾶσι κυκλῆσ', οἷον ἄρκτε
 " Στροφάδες κέλευθοι."

130

Ε Π Ω Δ Ο Σ.

Μένει γὰρ ἔτ' αἰόλα νύξ
 Βροτοῖσιν, ἔτε κῆρες,
 Οὔτε πλῆτος, ἀλλ' ἄφαρ
 Βέβηκε' τῷ δ' ἐπέρχεται,
 Χαίρειν τε καὶ ζέρεσθαι.
 Ἄ καί σε τὰν ἀνασσαν
 Ἐλπίσιν λέγω
 Τάδ' αἰὲν ἴσχειν' ἐπεὶ
 Τίς ὧδε τέκνοισι
 Ζῆν' ἄβυλον εἶδεν;

135

140

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΔΗΙ. Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πᾶρει,

* ALDUS, ὁ πάντα κραίνων. † ALDUS, ἐπίβαλλε.

132. Ἄλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ] ἐπὶ χα-
 ρᾷ δὲ καὶ πῆματι πᾶσι κυκλῆσιν οἱ θεοί.
 Πῆμα δὲ ἀντὶ τῷ πῆματι κατὰ ἀποκοπήν.
 133. Πᾶσι κυκλῆσιν] ἀντὶ τῷ κυκλῆσται
 τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. Ἡ τὸ κυκλῆ-
 σιν ἐπὶ τῶν θεῶν.

1b. Οἷον ἄρκτε στροφάδες] τὰς ἄρκτε σρο-
 φὰς παρίλαβεν, ἐπὶ διαφανῆς τέ ἐσι καὶ ἰ-
 συχαίτεραν ποιῶνται τὴν κίνησιν. Καθόλου γὰρ
 ἐξύτερον τὰ νότια κινῶνται, διὰ τὸ μίξονα
 κύκλον ἰδεῖν. Ἄρατος

" Αὐτὰ καὶ κρισὸ θοάταται ἐσι κέλευθοι."

138. Στέρεσθαι] ἀντὶ τῷ λυπῶσθαι καὶ σέ-

ρεσθαι χαρᾷ. Τίτος δὲ σέρεσθαι; δηλονότι τῷ
 χείρειν.

139. Ἄ καί σε τὰν ἀνασσαν] ἄπειρ καὶ σε
 λέγω χρῆναι φρονῖν, καὶ χρησαῖς ἐλπίσι βόσ-
 κισθαι. Ἡ οὕτως, καὶ σε βόλομαι φροντίζεν,
 ὅτι τρέπονται καὶ ἐκ κακῶν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ
 καὶ ἀνθρώπινα.

143. Ζῆν' ἄβυλον] δύσβυλον, καὶ κακόβυ-
 λον, μὴ βυλευόμενον τοῖς ἰδίους παισὶ τὸ συμ-
 φέρον. Διὸ μηδὲν φαῦλον περὶ Ἡρακλῆς ἐλ-
 πιζε. Οὐ γὰρ παρορᾷ τὸν ἑαυτοῦ παῖδα ὁ Ζεὺς.

144. Πεπυσμένη] ἐξ ἀκοῆς ἐλήλυθας τῶν ἐγ-
 μῶν αἰσθημένη κακῶν.

H h 2

147. Τὸ

- Πάθημα τέμνον' ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, 145
 Μήτ' ἐκμάθοις παθεῖσα*· νῦν δ' ἄπειρος εἶ·
 Τὸ γὰρ νεάζον, ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
 Χάροισιν αὐτῆ†· καί νιν ἔθάλπος θεῦ,
 Οὐδ' ὄμβρος, ἐδὲ πνευμάτων ἐδὲν κλονεῖ,
 Ἄλλ' ἠδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον 150
 Ἔς τῆθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένε γυνῆ
 Κληθῆ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
 Ἦτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβεμένη.
 Τότ' ἂν τις εἰσίδοιτο τὴν αὐτῆ σκοπῶν
 Πρᾶξιν κακοῖσιν οἷς ἐγὼ θαρύνομαι. 155
 Πάθη μὲν ἔν δὴ πόλλ' ἐγὼγ' ἐκλαυσάμην,
 Ἐν δ' οἶον ἔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
 Ὅδον γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἀναξ
 Ὠρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
 Λεῖπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην 160
 Ξυυθήμαθ', ἃ μοι πρόσθεν ἐκ ἔτλη ποτὲ
 Πολλὰς ἀγῶνας ἐξίῶν ἔπω φράσαι·

* ALD. παῦσα.

† TURN. in textu, αὐτῆ.

147. Τὸ γὰρ νεάζον] ἢ γὰρ νέα ηλικία ἐς τοῖς τόποις τῆς ἀμεριμνίας βόσκεται.

148. Χάροισιν αὐτῆ] τὸ αὐτῆ τινὲς φιληοῖσι καὶ νοθεῖν τὸ αὐτῆ. ἔνιοι δὲ θαρύνουσιν, ἀντὶ τῆ αὐτῆ. ἦγεν τοῖς ἰδίοις αὐτῆ τόποις ἀμεριμνίας βόσκεται τὸ νεάζον. καὶ ὅτε καύματι φθίρεται ὅτε ὑπερ, ὅτε ἀνέμων σφοδρότητι.

Ib. Οὐ θαλπος θεῦ] ἀντὶ τῆ ἑδμήια μεταβολή.

150. Ἄλλ' ἠδοναῖς] ἀλλὰ ταῖς ἠδοναῖς εἰς ἔφος εὐθυμίας ἔρχεται καὶ αἶρεται. ἕως τις γαμηθῆ, ἑδὲν (φθοῖ) παρατάττει τὴν νέαν ηλικίαν, ἀλλ' ὡς τῆχος ἀρραγίς ἐ φθίρεται ὑπόπενος, ὅπως ἐδὲ ἢ νεότης, ἐξηρηγμένη ὑπὸ ἀμεριμνίας τῶν ἐν τῆ βίῳ κακῶν. νέα γὰρ φροντικὸς κα ἀλγυῖν φιλή.

151. Ἔς τῆθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένε γυνῆ κληθῆ] τνικαῦτα γὰρ ἰσηδάν γαμηθῆσι τις, εἰς τὰ καθ' ἑαυτὴν ἀποδέλπει καὶ συνορᾷ, καὶ ὑπερ τῆ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων φροντίζω.

154. Τὴν αὐτῆ] τὸ αὐτῆ αἰς πρὸς τὸν νέον ἀποδέλωκε.

Ib. Ἄν τις εἰσίδοιτο] εἰ τις (φθοῖν) ἐξω ἀμεριμνίας ἔσα, εἰς φροντίδας εἰσῆλθε γαμηθῆσα, ἀπὸ τῆς πράξεος αὐτῆς ἦγεν τῶν αὐτῆς παθῶν. ἄπειρ δηλονότι ἐπράχθη ἐν αὐτῆ, ἴδοι καὶ τὰ κακὰ ἐν οἷς ἐγὼ λυπῆμαι.

156. Πάθη μὲν ἔν δὴ] τὰ μὲν ἀλλὰ πάθη τῆ Ἡρακλῆος πολλακίς ἀπαυδράμην, ἔν δ' εἰπῶν νῦν βέλομαι, οἷον ἐκ εἰρηκᾶ πω.

158. Ὅδον γὰρ ἦμος] ὅτι πρὸ πολλῆ χρόνου χρῆσμός ἦν αὐτῆ διδομένης.

164. Νῦν

Ἄλλ' ὡς τις δράσων εἶρε, καὶ θανόμενος.
 Νῦν δ', ὡς ἔτ' ἐκ ὧν, εἶπε μὲν λέχος ὅτι
 Χρεῖ' ἢ μ' ἐλέσθαι κτήσιν· εἶπε δ' ἦν τέκνοις 165
 Μοῖραν πατρώας γῆς διαιρετὸν νέμοι*,
 Χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, ἠνίκ' αὖ
 Χώρας ἀπή· κἀνιαύσιος βεβῶς,
 Τότ' ἢ θανεῖν χρεῖ' ἢ σφε τῶνδε τῷ χρόνῳ,
 Ἡ τῆθ' ὑπεκδραμόντα τῆ χρόνε τέλος, 170
 Τολοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπῆτῳ βίῳ.
 Τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἰμαρμένα
 Τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων·
 Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. 175
 Καὶ τῶνδ' ἐναμέρτεια συμβαίνει χρόνε
 Τῆ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεῶν.
 Ὡςθ' ἠδέως εὔδυσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ

* ALDUS, μένη.

164. Νῦν δ' ὡς ἔτ' ἐκ ὧν] αἰεὶ μὲν ἐξήκει ὡς ἐπὶ ἐμολογημένῳ κατορθώματι· νῦν δὲ, ὡς πενηθόμενος ἐπιτείλατό μοι ἵνα πρόνοιαν ἀλλε ἀνδρὸς ἐμαυτῇ ποιήσωμαι. εἶπε δὲ καὶ περὶ τῆς ἐκάστω τῶν τέκνων μερίδος.

165. Χρεῖ' ἢ μ' ἐλέσθαι κτήσιν] ἐλογα προσηύπη ἰμὲ λαβὼν τὴν προῖκα καὶ τὰ δῶρα ἀπὸ τῆς λέχους ἐκτεσάμεν. Ἄλλως· Χρεῖ' ἢ μ' ἐλέσθαι κτήσιν, ἢ γην, προνοῖσθαι ἐτέρῳ ἀνδρὶ, ἢ σώζων τὸ λέχος.

170. Ὑπεκδραμόντα] διαφυγόντα τὸν θάνατον.

172. Τοιαῦτ' ἔφραζε] ἢ δέλλος τοιαῦτα ἐλογα παρὰ θεῶν εἰμαρῆσαι, ὥστε τῶνδε θάνατον αὐτῷ τέλος εἶσθαι τῶν πόνων.

173. Τῶν Ἡρακλείων] τῶν ἐαυτῷ πόνων τὸ τέλος. πολὺ δὲ τὸ τοιαῦτον εἶδος παρὰ ποιητῶν.

175. Δωδῶνι] τὴν ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίας φηγὸν, ἐφ' ἣ δύο περιστραὶ καθήμεναι ἐμαντεύονται, ὡς ἀπ' ἐπιπέρας τῆς ἢ Δωδῶν. Ὁ-

μιμος δὲ Δωδῶνιν εἶπεν. Εἰς τὸ αὐτό. Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων. Ὑπεράνω τῆ ἐν Δωδῶνι μαντικῆ δύο ἦσαν πόλεις, δι' ὧν ἐμαντεύετο ὁ Ζεὺς, ὡς Ἀπόλλων ἀπὸ τρίποδος. καὶ οἱ μὲν ἔτι λέγουσι θισπίζειν· οἱ δὲ ἔτι· τὰς ἱερίας γραίας ἔσας καὶ ποπολωμένας μαντεύεσθαι· τὰς δὲ γέροντας οἱ Μολοισσοὶ πολίτας ὀνομάζουσιν. Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρῳ φησὶ, Πελειάδες δὲ μοι δοκίμῃ κελύσθαι πρὸς Δωδωναίων αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι ἔσας ἐδόκειν ὁμοίως ὄρῃσι φθίγγεσθαι. μετὰ δὲ χρόνον, δοκῶσιν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθίγγεσθαι, ἐπιπέρας ἐκ Θεσπρωτικῆς ἦσαν. Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γυγόναι φησὶν αὐτάς· οἱ δὲ δύο. καὶ τὴν μὲν ἐς Λιβύην ἀφικέσθαι Θεσπρωτικῆν, εἰς τὸ τῆ Ἀμμωνος χρηστήριον· τὴν δὲ εἰς τὸ περὶ τὴν Δωδῶνιν. ὡς καὶ Πίνδαρος Παιῶσιν.

176. Καὶ τῶνδε] καὶ τῶν εἰρημένων ἐπὶ Ἡρακλέους ἀλήθεια νῦν ἀποβαίνει ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, ὡς ἐπὶ πῶτον πραχθήσεται.

- Φόβῳ φίλαι ταρβῆσαν, εἴ με χρῆ μένειν
 Πάντων ἀρίστῃ φωτὸς ἐσερημένην. 180
- ΧΟΡ. Εὐφημίαν νῦν ἴσχυ' ἐπεὶ κατασεφῆ
 Στείχουθ' ὀρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.
- ΑΓΓ. Δέσποινα Δηϊάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
 Ὅκνη σὲ λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
 Καὶ ζῶντ' ἐπίσω, καὶ κρατῦντα, καὶ μάχης 185
 Ἄγουτ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.
- ΔΗΙ. Τίν' εἶπας, ὦ γεραῖε, τόνδε μοι λόγον;
 ΑΓΓ. Τάχ' ἐς δόμους σὲς τὸν πολύζηλον πόσιν
 Ἦξειν φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.
- ΔΗΙ. Καὶ τῆτό δ' ἀσῶν, ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;
 ΑΓΓ. Ἐν βεθερεῖ λειμῶνι πρόσπολος θροεῖ
 Λίχας ὁ κήρυξ ταῦτα· τῆδ' ἐγὼ κλύων
 Ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
 Πρὸς σὲ τι κερδάναιμι καὶ κτώμεν χάριν.
- ΔΗΙ. Αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεισιν, εἶπερ εὐτυχεῖ;
 ΑΓΓ. Οὐκ εὐμαρεῖα χρώμενος πολλῇ, γύναι.
 Κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεῶς
 Κρίνει παρασὰς, ἔδ' ἔχει βῆναι πρόσω·

179. Εἴ με χρῆ μένειν] ἀντὶ τῆ ζήν.

182. Πρὸς χαρὰν λόγων] πρὸς ἡδονήν, πρὸς
 χάριν ἀπαγγέλλοντα λόγον ἡδονῆν διδόντα, ἐκ
 τῆ σφάρα δὲ σοχάζεται ὅτι μέλλει χρῆσθαι
 ἀπαγγέλλειν.

188. Τάχ' ἐς δόμους] ἀντὶ τῆ ταχέως, εὐ-
 δέως.

191. Ἐν βεθερεῖ λειμῶνι] μέγα θέρος ἔχοντι
 ὁ ἔστι λίθον. τὸ γὰρ βε, ἐπιτακτικόν. ἢ τῶ
 σφάρα βαλλομένων, καὶ καταβρομένων, ἢ γὰρ
 θερμαινομένων ὑπὸ τῆ ἥλιου. Ἄλλως· Βεθερεῖ,
 ἢ ὄνομα τῶ λειμῶνος, ἢ πολυθερεῖ. τὸ γὰρ βε
 ἐπιτακτικόν ἐστιν. ὁ ἔστι πολλάκις θεριζομένου·

ἢ ἔπη πολυφόρα· ἢ ὑπὸ βοῶν θεριζομένου τοῖς
 ἰδῶσι, βεε τρέφοντι.

195. Αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεισιν] εἰ εὐτυχεῖ ὁ
 Ἡρακλῆς πῶς ἄπεισιν ὁ Λίχας καὶ ἐκ τῆ
 ταχέως ἀπαγγέλλων, πρὸς ὁ ἀποδίδωσιν, οὐκ
 εὐμαρεῖα, ἢ γὰρ ἢ βρασῶν, ἢ καταφροσύνη σὲ
 ἄπεισιν, ἀλλὰ κρινόμενος ὑπὸ τῶν πολετῶν.
 τὸ δὲ εὐ πολλὰ, ἀντὶ τῆ εὐδὲ ἕλγῃ. οἱ δ' ἔ-
 τας, οὐκ εὐμαρεῖα, ἀκ εὐχαρεῖα, ἀντὶ τῆ εὐ
 ἐστιν αὐτῶ εὐχερῆς παραγινώσθαι.

197. Μηλιεὺς ἅπας λεῶς] Μηλιεῖς, ἔθνος
 Θυτταλικὸν πλησίον Τραχίτος. Μαλία δὲ ἢ
 πόλις καλεῖται.

“ Τὸ γὰρ ποθεῖν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων,
 “ Οὐκ ἂν μεθεῖτο πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.” 200

Οὕτως ἐκεῖνος ἔχ' ἐκῶν, ἐκῆσι δὲ
 Ζύνεσιν ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.

ΔΗΙ. * Ω Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτης ἄτομον ὅς λειμῶν ἔχεις,
 Ἐδωκας ἡμῖν (ἀλλὰ σὺν χρόνῳ) χαράν.
 Φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἱ τ' ἔσω σέγης 205
 Αἱ τ' ἐκτὸς αὐλῆς ὡς ἀελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
 Φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπέμεθα.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α. Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

ΧΟΡ. Ἐνολόλυξον * δόμοις
 Ἐφεσίοις ἀλαλαγαῖς †
 Ὁ μελλόνυμφος ἔν δὲ 210
 Κοινὸς ἀρσένων ἴτω
 Κλαγγά τὸν εὐφάρετραν
 Ἀπόλλωνα προστάταν,
 Ὅμῃ δὲ καὶ Παιᾶνα, Παιᾶνα.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

Ἄνάγερτ', ὦ παρθένοι, 215

* ALD. Ἐνολοῦξεντι. † ALD. ἀλαλαῖς.

199. Τὸ γὰρ ποθεῖν] τὸ ποθεῖμενον.

201. Οὐκ ἐκῶν, ἐκῆσι δὲ] τοῖς Μηληῦσιν αὐτὸς ὁ Λίχας εὐφραίνει ἐχ' ἐκῶν βέλεται γὰρ αἰτῶν ἀποσᾶς, ἐλθεῖν πρὸς σι.

203. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον] τὸν ἀπόρθητον, ἐν οἷ δυσμενεῖς συμβαλόντες ἔδωκεν σπ. ἄμνητον δὲ, τὸν ἀφηναιμένον θεοῖς καὶ ἀγνώστου. ἐν ἐσθ' βροτὰ καταβόσκεται καὶ τίμνη. τὰ δὲ ποιᾶντα χωρία ὀργάδας ἐκάλειν.

205. Φωνήσατ', ὦ γυναῖκες] ἀπὸ τῆς, ὀλοῦσατε καὶ βόσασατε, χάριν ὀμολογήσατε τοῖς θεοῖς.

206. Ὅμμ' ἐμοὶ φήμης] ὄμμα φήμης φησὶ αὐτὸν τὸν φανερῶς ἀπαγγεῖλαντα, ἢ τὸ ἀπὸ τῆς φήμης φῶς.

207. Ἄνασχόν, ἀναφανῖν, ἀνατιῦσαι. Ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἡλίου.

209. Ἐφεσίοις ἀλαλαγαῖς] ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς. ἀπὸ τῆς, ὁ πᾶς οἶκος τῆς Ἡρακλῆος θυσίας καὶ εὐχᾶς ποιῶτω.

210. Ὁ μελλόνυμφος] ἔτις μελλόνυμφός ἐστιν, ἔτι γαμμικῶς, ἠκέτω κοινὴ γὰρ πάντων ἐστὶν εὐχή. ἠκέτω δὲ πᾶσα κλαγγὴ ἀρσένων τε καὶ θυλιῶν, καὶ κοινὴν εὐχὴν ποιῶσάτω.

Ib. Ἐν δὲ κοινός] τὸ κοινὸς δὲ Ἀττικόν, ὡς — κλυτὸς Ἴσποδάμεια.

215. Ἄνάγερτ', ὦ παρθένοι] ἀνυμνῶντι πάντας καὶ πᾶσα, τὸν σωτήρα καὶ Παιᾶνα Ἀπόλλωνα.

Βοᾶτε τὰν ὁμόςπορον
 Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,
 Ἐλαφηβόλον, ἀμφίπυ-
 ρον γείτονάς τε νύμφας
 Αἰείρομ', εἰδ' ἀπώσομαι
 Τὸν αὐλὸν, ὃ τύρανν' ἐμᾶς φρενός*.

220

Ε Π Ω Δ Ο Σ.

Ἴδ' ἐμ' ἀναταράσσει
 Εὐοῖ μ' ὁ κισσός, ἄρτι βακχεῖαν
 Ὑποσρέφων ἀμιλλαν.
 Ἴω, ἰώ, Παιάν.
 Ἴδε, ἴδ', ὃ φίλα γύναι
 Τὰδ' ἀντίπρωρα δὴ σοι
 Βλέπειν πάρες † ἐναργῆ.

225

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΔΗΙ. Ὀρῶ, φίλαι γυναῖκες, εἰδ' ἐμ' ὀμματος
 Φρερὰ παρῆλθ' εἰς τόνδε μὴ λεύσσειν σόλον.
 Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα πρενέπω χρύνῳ
 Πολλῶ φανέντα, χαρτὸν εἴτι καὶ φέρει.

230

* ALD. ὃ τύρανν, τὰς ἐμᾶς φρενός. † TURN. δὴ σοι πάρες.

216. Βοᾶτε τὰν ὁμόςπορον] ἀνυμνεῖτε καὶ τιμαῖς τὴν ἅμα τῷ Ἀπόλλωνι σπαρίσαν Ἄρτεμιν τὴν ἐν Ὀρτυγίᾳ τιμωμένην.

218. Ἀμφίπυρον] παρ' ὅσον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ διαδεχθεῖ, ἢ αὐτὴ ἴσα τῇ Ἐκάτῃ· νύμφας δὲ φησὶ τὰς Ὀρτυγίδας, παρ' ὅσον ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβει ἡ Ἄρτεμις.

220. Ἀείρομ', εἰδ' ἀπώσομαι] τρεῖς μιτωρίζομαι ἐν τῷ χορεύειν εἰς τὸν αἶρα, καὶ ἀνω αἶρομαι· τὸ γὰρ μελῦδρον ἐκ ἑστῆς γαστρίδος, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἄρχονται.

221. Τὸν αὐλὸν, ὃ τύρανν] ὃ αὐλὸν· ὃ Ἡράκλειον· ἢ ὃ Διονυσίον. Ἄλλως· ὃ αὐλὸν, τῆς

ἐμῆς φρενός τύρανν. ἐπιθίξω γὰρ ὁ αὐλὸς τὰς παρθένους πρὸς τὴν χορείαν· ἀντὶ τῆς, ὃ κρατῶν τῆς ἐμῆς φρενός. ἐν δὲ τῷ ταῦτα λέγειν ἄρχονται ὑπὸ χαρᾶς.

222, 223. Ἀναταράσσει—Εὐοῖ μ' ὁ κισσός] εἰς βακχικὴν ἀμιλλαν (τετῆσι χορείαν) παρεσμᾶ με ὁ κισσός. τὸ δὲ ὑποσρέφων, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ λύπης εἰς ἰσοπῆν μεταζῶν, ἢ ὑπερᾶλλον.

227. Ἀντίπρωρα] ἰναντία, ἀντικείμενα τοῖς προτέροις κακοῖς ἀγαθὰ· ἢ ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὄψιν ὀφθαλμοῖς ὑποδυκνύουσι δὲ τὸν Δίξαν ἐρχόμενοι.

232. Χαρτὸν] ἀξιοῖ χαρᾶς.

234. Κατ'

- ΛΙΧ. Ἄλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ', εὖ δὲ προσφωνέμεθα,
 Γύναι, κατ' ἔργα κτῆσιν· “ ἀνδρα γὰρ καλῶς
 “ Πράσσουντ' ἀνάγκη χρῆσά κερδαίνειν ἔπη.” 235
- ΔΗΙ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἀ πρῶτα βέλομαι,
 Δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι.
- ΛΙΧ. Ἐγώ γε τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε,
 Καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα, κέ νόσω βαρύν.
- ΔΗΙ. Πῶ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρων; λέγε. 240
- ΛΙΧ. Ἀκτὴ τις ἔς' Εὐβοίης, ἐνθ' ὀρίζεται
 Βωμῆς, τέλη τ' * ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί.
- ΔΗΙ. Εὐκταῖα φαίνων, ἢ πὸ μαντείας τινός;
- ΛΙΧ. Εὐκταῖ', ὅθ' ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ
 Χώραν γυναικῶν, ὧν ὄρας ἐν ὄμμασιν. 245
- ΔΗΙ. Αὐταὶ δὲ, πρὸς θεῶν, τῆ ποτ' εἰσί; καὶ τίνας;
 Οἰκτραὶ γὰρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτυσί με.
- ΛΙΧ. Ταύτας ἐκεῖνος, Εὐρύττε πέρσας πόλιν,
 Ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν.
- ΔΗΙ. Ἡ καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον 250

* ΔΕΔ. TURN. in marg. τιλιτ'.

234. Κατ' ἔργα κτῆσιν] κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν, κατὰ τὴν τῷ ἔργῳ πρᾶξιν. τυτίσιν, ἀξίας τῆς τῷ Ἡρακλέει ἀρετῆς προσφωνέμεθα. ἀπὶ τῆ, οἷον ἴδωι τυχεῖν προσφωνημάτων τῆς τὰ τοιαῦτα καπιεργασμίνας, ἐτύχομεν.

240. Πατρῴας] ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Ἀργῆος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς.

241. Ἐνθ' ὀρίζεται] ἴσῃσι, κατασκευάζει.

242. Τίλη τ' ἔγκαρπα] τίλη ἦτοι θυσίας. ἔγκαρπα δ', τὰ θυμιάματα τὰ ἀπὸ αἰθῶν ἢ καρπῶν.

Ἰβ. Κηναίῳ Διί] Κηναίον Εὐβοίας ἀρωατήριον, ἀπὸ Κηναίῳ τῷ Εὐφωρίωνος, ἢ τῷ Ἐλεφῶρε.

243. Εὐκταῖα φαίνων ἢ πὸ μαντείας τινός] πότισσι (φασὶν) αὐτὸς ἐξέταμιος καὶ ὑπεσχό-

Vol. I.

[TRACHINIAE.]

μενος ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆτε πολεῖν ἢ ἀπὸ μαντείας θεῶ τινός κελύσαντος.

244. Εὐκταῖ', ὅθ' ἤρει] κατ' ἐχθρὸν φασὶν αὐτὴ τελεῖσθαι τὰς θυσίας. ὅτι γὰρ ἐκράτησιν Οἰχαλίας εὐχαριστήριος τὰς θυσίας προσήγαγε.

246. Τῆ ποτ' εἰσὶν] ἀπὸ τῆ, τίνας διαπότι.

247. Οἰκτραὶ γὰρ] εὐγενεῖς γὰρ δοκῶσιν εἶναι, εἰ μὴ ἀρα με σφάλλωσιν αἱ κατ' αὐτὰς συμφοραὶ, τυτίσιν, εἰ μὴ ἀρα διὰ τὴν τύχην ὑπεδύσαντο τὸν οἶκτον.

248. Ταύτας ἐκεῖνος] ἵνα τὰς μὲν αὐτὸς ἔχε τὰς δ' ἀνιρώσῃ τοῖς θεοῖς.

250. Ἡ καπὶ ταύτῃ] ἄρ' ἔν τὸν πολὺν τῶτον καὶ ἀνάριθμον χρόνον τῶν ἡμερῶν ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ διήτριψεν;

I i

Ἰβ. Ἄσκοπον]

Χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον ;
 ΛΙΧ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν μὲν πλείζον ἐν Λυδοῖς χρόνον
 Κατείχεθ', ὡς φησ' αὐτὸς, ἐκ ἐλεύθερος,
 Ἄλλ' ἐμποληθείς· “ τῆ λόγος δ' ἐ χρῆ φθόνον,
 “ Γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτε πράκτωρ φανῆ.” 255
 Κεῖνος δὲ πραθεῖς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ,
 Ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
 Χ' ἔτῳς ἐδήχθη τῆτο τούνειδος λαβῶν,
 Ὡς θ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
 Ἦ μὴν τὸν ἀγχισηῖρα τῆδε τῆ πάθης 260
 Εὖν παισὶ καὶ γυναικὶ δαλώσειν ἔτι.
 Κεῖχ ἠλίωσε τούπος' ἀλλ', ὅθ' ἀγνὸς ἦν,
 Στρατὸν λαβῶν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιιν
 Τὴν Εὐρυτεῖαν· τόνδε γὰρ μεταίτιον
 Μόνον βροτῶν ἔφασκε τῆδ' εἶναι πάθης. 265
 Ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέσιον,
 Ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
 Ἐπερῆρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾶ φρενὶ,
 Λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἀφυκτ' ἔχων βέλη,

Ib. Ἄσκοπον] πολὺν. ἢ ἐκ ἀν τὸς ἐπιλο-
 γίσαιτο καὶ καταμάθει διὰ τὸν χρόνον.

251. Ἀνήριθμον] ἀντὶ τῆ ἀναρίθμητον.

254. Τῆ λόγος δ' ἐ χρῆ φθόνον] μίμψιν ἐ
 χρῆ (φθόνος) μίμψισθαι οἷς ἀν πράξῃ ὁ Ζεὺς.
 ἰδίῳ γὰρ λογισμῷ πάντα πράττει ὡς θεῶν. ἢ
 ἔτασ, ἐ χρῆ ἀπὸ αὐτῶ ἀκύν τὸν λόγον, ὅ ἐστιν εὐ-
 τελίζην καὶ φέγειν. ἢ ἔτασ, ἐ χρῆ παρατεῖσθαι
 καὶ φέγειν τὰ παρὰ τῆ Διὸς γιγνώμενα,
 καὶ ἢ χαλεπά.

257. Ἐνιαυτὸν] ὁ Ἡρόδοτος τρία ἔτη λέγει
 τὸν ἐνιαυτὸν.

260. Τὸν ἀγχισηῖρα τῆδε] τὸν αἴτιον καὶ
 πλησίον αὐτὸν ποιήσαντα τῆ πάθης. λέγει δὲ
 τὸν Εὐρυτον.

261. Δαλώσειν ἔτι] πλειονάζει τὸ ἔτι.

262. Κεῖχ ἠλίωσε] ἐκ ἐματαιώσων, ἐ μά-
 ταιον εἶπε τὸ ἔπος.

Ib. Ἄλλ' ὅθ' ἀγνὸς ἦν] ὅτι ἠγνόησθαι ἀπὸ τῆ
 φθόνος ὅ ἐστιν, ὅτι ἐπλήρωσε τὴν ὑπὲρ τῆ φθόνου,
 ὅ ἐστιν, ὅτι ἐπλήρωσε τὴν ὑπὲρ τῆ φθόνου δαλώσει.

263. Στρατὸν λαβῶν ἐπακτὸν] ἦεν, συμ-
 μαχικόν, ἐκ ἰδίων.

266. Ἐφέσιον ξένον] φίλον.

268. Ἐπερῆρόθησε] σφοδρῶς ὕβρισεν, ἢ εἰς τὴν
 παιδοκτονίαν τῶν ἀπὸ Μιγάρων τέκνων, ἢ ὅτι
 πολλαῖς πρῶν ἀμίλλαις γυναιξίν, ὡς φησὶν Ἄ-
 πολλόδαμος.

Ib. Ἀτηρᾶ φρενὶ] ἀπηνεῖ καὶ σκληρᾶ γνώμη.

269. Λέγων, χεροῖν μὲν] λέγων αὐτὸν ἴσ-
 τᾶσθαι τῶν αὐτῶ τέκνων, εἰ καὶ ἀφυκτα βέλη
 ἔχει.

Τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξε κρίσιν. 270

Φώνει δὲ δῆλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρῃ
Ῥαίοιτο δειπνοῖς δ' ἠνίκ' ἦν οἰνωμένος,

Ἐρρίψεν ἐκτὸς αὐτόν ὧν ἔχων χόλον,

Ὡς ἴκετ' αὖθις Ἴφιτος Τιτυνθίαν

Πρὸς κλιτὺν, ἵππερ νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν, 275

Τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρα δὲ νῆν

Ἐχοντ' ἀπ' ἀκρας ἦκε πυργώδης πλακός.

Ἔργα δ' ἑκατι τῆδε μηνίσας ἀναξ

Ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Οὐλύμπιος*,

Πρατὸν νιν ἐξέπεμψεν, εἰδ' ἠέσχετο, 280

Ὅθ' ἔνεκ' αὐτὸν μῆνον ἀνθρώπων δόλω

Ἐκτεινεν, εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,

Ζεὺς τ' αὖ συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρῆμένῳ.

“ Ἔθριν γὰρ εἰ σέργασιν εἰδὲ δαίμονες.”

Κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς, 285

Αὐτοὶ μὲν ἄδρα πάντες εἰσ' οἰκῆτορες,

* ALD. TURN. Ὀλύμπιος.

270. Τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξε κρίσιν] ἔπειτα ἰδίως. ἢ γὰρ ἠλαζονεύσατο μόνον περὶ τῶν ἑαυτῷ παιδῶν ἀλλὰ καὶ δαίρον τοξίας προτίει τὴν Ἴσθιν νικήσαντι τῷ Ἡρακλεῖ, εὐαγγέλιον. Διαφωτίζεται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀμφόμοσ. Ἡσίοδος μὲν γὰρ τίσσαρᾶς φησὶν εἶναι Εὐρύτη καὶ Ἀντιόχης παῖδας, ὅπως, Ἡ δ' ὑποκωσσομένη καλλίζωνος Στρατωνίην Εὐρυτοὶ ἐν μεγαροσίην ἐγύνατο φίλτατον υἱόν. τῷ δ' οὐκ ἐγένοντο Διῶν τι, Κλυτίος τι, Τοξείος τ' ἀπτιθίος, ἢ δ' Ἴφιτος ὄξος Ἄρμος. Τῆς δ' ἀμὲν ἰσλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἴλιαν Ἀντιόχῃ καίσα, παλαιὸν γένος Αὐβολίδας. Κρόφιλος δὲ δῖος Ἀριστοκράτης δὲ τρεῖς, Τοξία, Κλυτίος, Διῶνα.

271. Ὡς ἐλευθέρῃ] λείπει ἢ ὑπὸ αἰε ὑπὸ ἰλιθίης ἀνδρὸς ὑβρίζετο. λέγει δὲ τῷ Εὐρυτιδῷ.

273. Ἐρρίψεν ἐκτὸς αὐτόν] τῆς οἰκίας αὐτὸν ἀπέσαστο.

1b. Ὡν ἔχων χόλον] ὑπὲρ δὲ τέτων (φροῖν) ὀργιζόμενος ὁ Ἡρακλῆς ἐφόρουσι τὸν Ἴφιτον εἰς τὰ τῆς Τιτυνθίας ὄρη παραγνόμενον διὰ τὴν τῶν ἵππων ἀναζήτησιν.

276. Τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα] ἀλλαχόσῃ τὸν νῆν ἔχοντα, καὶ εἰ δεινὸν πείσασθαι προσδοκῶντα, ἀπὸ ὄρης ἐδίσκευσιν.

278. Ἔργα δ' ἑκατι] τῷ φόνῳ.

280. Οὐδ' ἠέσχετο] εἰς ὑπὲρ ἔχεν αὐτῷ τὴν μισοφονίαν, ὅτι τὰς ἄλλας αὐτῷ σημαῖς πράξις διὰ ταύτης κατήσχευεν.

284. Ἔθριν γὰρ εἰ σέργασιν] τὴν ἀδικίαν οἶον, εἰδ' αὐτὸ τὸ θῆρον ὑβρίζομενον καρτερῷ, ὃ λίαν ἐστὶν ἀνεχόμενον.

285. Κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες] οἱ παῖδες τῷ Εὐρύτῳ ὑπερηφάνως λοιδοροσάμενοι τῷ Ἡρακλεῖ ἀντίθησαν,

Πόλις δὲ δέλη· τάςδε δ' ἄσπερ εἰσορᾷς,
 Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐρῆσαι βίον,
 Χωρῆσι πρὸς σε. Ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
 Ἐφεῖτ'· ἐγὼ δὲ πισὸς ὦν κείνῳ, τέλω. 290
 Αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὐτ' ἂν ἀγνὰ θυμάτα
 ῥέξῃ πατρῷῳ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,
 Φρόνει νιν ὡς ἤξοντα· τῆτο γὰρ λόγῳ
 Πολλῆ καλῶς λεχθέντος, ἠδισον κλύειν.

ΧΟΡ. Ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ, 295
 Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ*.

ΔΗΙ. Πῶς δ' ἐκ ἐγὼ χαίροίμ' ἂν ἀνδρὸς εὐτυχῆ
 Κλύεσα πρᾶξιν τήνδε πανδίκῳ φρενί;
 Πολλῆ δ' ἀνάγκη † τῆδε τῆτο συντρέχειν.
 Ὅμως δ' ἔνεσι τοῖσιν εὖ σκοπεμένοις, 300
 Ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῆ ποτέ.
 Ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
 Ταύτας ὀρώσῃ δυσπότημικ ἐπὶ ξένης
 Χώρας αἰοίκικς ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας
 Αἰ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως 305
 Ἀνδρῶν, ταυῦν δὲ δῆλον ἴσχεσιν βίον.
 ὦ Ζεῦ τροπαίε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε
 Πρὸς τοῦμόν ἔτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,

* TURN. in marg. λόγων. † ALD. Πολλή 'ς' ἀνάγκη.

ἀντιβίον, ὑπερτροφισάντες τῆ καθ' Ἑρα-
 κλῆικ λαιδορία.

288. Ἄζηλον] κακοδαίμονα, ἐν ἧκ ἂν τις
 ζηλώσειν. Ὅμηρος Ἀμύγαρτι συμβῶτα.

290. Ἐφεῖτ'] ἐπιτίλατο.

291. Αὐτὸν δ' ἐκεῖνον] τὸ ἔξῃς αὐτὸν φρό-
 νει ἤξοντα. τῆτις, προσδῶκα αὐτὸν ἤξοντα
 ὅταν δια τῆς θυσίας καθάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τῆ
 φόνου.

295. Νῦν σοι τέρψις] αἰτί τῆ, ἐν τρίτῳ τῆ

χρόνῳ καθ' ἐν ἀπαγγέλλει τὰ χρησά. ἢ, κατα-
 τῆτον τὸν τρόπον.

300. Ὅμως δ' ἔνεσι] γνωμολογῆ ὀρώσα τὰς
 αἰχμαλώτους καὶ φησι, εὐτ' ἔστιν ἀνδρὸς ἐμ-
 φροτος, ὅταν καλῶς πράσῃ τις ἐλπίζειν καὶ
 κακῶ.

307. ὦ Ζεῦ τροπαίε] ἀποτροπτικῶ, ἀλεξί-
 κακῶ. ἑπιτίλει τὸν Δία μὴ παθῶν παραπλήσια
 ταῖς αἰχμαλώτοις τὰ τέκνα αὐτῆς.

Μηδ' εἴ τι δράσεις, τῆσδε γε ζώσης ἔτι.

Οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὀρωμένη.

310

ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων,

Ἄνανδρος, ἢ τεκῆσα * ; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,

Πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.

Λίχα, τίνος ποτ' ἐσὶν ἢ ξένη βροτῶν,

Τίς δ' ἢ τεκῆσα †, τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ,

315

Ἐξείπ'· ἐπεὶ νιν τῶνδε πλείζον ὤκτισα,

Βλέπεσ', ὅσῳπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.

ΛΙΧ. Τίδ' οἶδ' ἐγώ; τίδ' αὖ με καὶ κρίνοις; ἴσως

Γέννημα τῶν ἐκεῖθεν ἕκ' ἐν ὑσάτοις.

ΔΗΙ. Μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτε σπορά τίς ἦν;

320

ΛΙΧ. Οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ ἐδ' ἀνισόρην μακράν.

ΔΗΙ. Οὐδ' ὄνομα πρὸς τε τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;

ΛΙΧ. Ἦκισα· σιγῇ τοῦμὸν ἔργον ἦνυτον.

ΔΗΙ. Εἶπ', ὦ τάλαινα, ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ

Καὶ ξυμφορὰ τίς μὴ εἶδέναι σέγ' ἦτις εἶ.

325

ΛΙΧ. Οὐτ' ἄρα τῷ γε πρόσθεν ἐδὲν ἐξίστα

Χρόνω διοίσει γλῶσσαν, ἦτις ἐδαμά

* ALD. τικῆσα.

† ALD. Τίς ἢ τικῆσα.

309. Τῆσδε γε ζώσης] δικτυκῶς, ἀντὶ τῆ ἐμῆ. ὁ δὲ πῆς, εἰ καὶ μέλλεις τι δράν κατὰ τῶν ἐμῶν παίδων, τῶτο ἐμῆ ζώσης ἀνακαλῶ.

312. Ἄνανδρος, ἢ τεκῆσα] τίνα ἔχουσα. ἔπειτα Καλλιμαχίς φησι παιδῶσα.

Ib. Πρὸς μὲν γὰρ φύσιν] ὅσον μὲν ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ φύσεως τῶν σωμάτων σοχάζεσθαι, ἄπειρος εἶ τῶν ἐκ τῆ γάμου προσγενομένων, ἴσως δὲ ὅμως τίς ἴται εὐγενής.

319. Γίνημαι τῶν ἐκεῖθεν ἕκ' ἐν ὑσάτοις] ἐκ τῆς ἀπερριμίας καὶ εὐτελείου τιταγμίνης, ἀλλὰ φησὶ ὅτι προῦχουσα τῶν ἐν εὐγενείᾳ.

321. Οὐκ οἶδα] καλῶς ὁ Λίχας διὰ τὸ

ὑποπτον, ἐδὲ τὸ γίνος αὐτῆς ὁμολογήσειν εἰδέναι.

Ib. Οὐδ' ἀνισόρην μακράν] ἰπολυπραγμῶν, περιεργαζόμεν. μακράν δὲ, ἐπὶ πολυ-

322. Τῶν ξυνεμπόρων] τῶν ξυναρχμαλατιδῶν. τὸ δὲ ἔχεις ἀντὶ τῆ ἔγνωσ.

323. Ἦνυτον] Ἀττικῶς, ἀντὶ τῆ ἦνον.

324. Ἐκ σαυτῆς] ἀπὸ σαυτῆς (φησὶν) εἶπε, καὶ μὴ ὡς ἀφ' ἡμῶν ἀναγκαζομένη. συμφορὰ γὰρ ἐστὶ τὸ μὴ γινώσκισθαι σε ἥτις τυχεῖται. τῶτο δὲ φησὶν ὡς μέλλουσα αὐτῇ δεξιῶς χρῆσασθαι εἰ γνώη τὰ κατ' αὐτήν.

326. Οὐτ' ἄρα τῷ γε πρόσθεν] ἐὰν αἰδουμένη σὶ φθίγγεται, κατ' ἐδὲν ἄρα ἐξ ἴσου τῷ πρόσθεν

Προῦφηνεν ἔτε μείζον', ἔτ' ἐλάσσονα'
 Ἄλλ' αἰὲν ὠδίνεσσα συμφορᾶς βάρος,
 Δακρυρῥόει δύστηνος, ἐξόττε πάτραν
 Διήνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη,
 Κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.

330

ΔΗΙ. Ἦδ' ἔν' εἰσθω, καὶ πορευέσθω ζέγας
 Οὕτως ὅπως ἦδισα· μηδὲ πρὸς κακοῖς
 Τοῖς ἔσι λύπην πρὸς γ' ἐμῆ λύπης * λάβοι' 335
 Ἄλις γὰρ ἡ παρῆσα· πρὸς δὲ δώματα
 Χωρῶμεν ἡδὴ πάντες· ὡς σύ θ' οἱ θέλεις
 Σπεύδης †, ἐγὼ τε ‡ τάνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.

ΑΓΓ. Αὐτῆ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνας, ὅπως
 Μάθης ἄνευ τῶνδ', ἔς τινάς γ' ἄγεις ἔσω· 340

Ὦν τ' ἔδεν εἰσήκεσας, ἐκμάθης ἂ δειῖ §
 Τέτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπισήμην ἐγώ.

ΔΗΙ. Τίδ' ; ἐσί τῆ με τήνδ' ἐφίσασαι βάσιν ;

ΑΓΓ. Σταθεῖς ἄκεσον· καὶ γὰρ ἔδὲ τὸν πάρος
 Μῦθον μάτην ἤκεσας, ἔδὲ νῦν δοκῶ. 345

ΔΗΙ. Πότερον ἐκείνης δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν

* TURN. in marg. λοιπὴν πρὸς γ' ἐμῆ λύπην.

† TURN. in marg. σπύδις. ‡ ALD. ἐγὼ δὲ. § ALD. ἐκμάθης γ' ἂ δειῖ.

πρόσθην χρόνῳ προκομίσειν αὐτῆς τὴν γλαῦ-
 ταν. τὸν γὰρ πρὸ τέττε χρόνον ἐσιώπα, καὶ
 ὠδὴν πρὸς ἐμὲ τὸν καθ' ἑαυτὴν ἰδημοσίωσει,
 ἔτε μικρὸν ἔτε μέγα παντελῶς.

Ib. Ἄλλως· Οὐτ' ἀρα τό γε] ὡς ἐκ ἐλα-
 λησι πρώην, ἔδὲ τῶν λαλήσει.

329. Ἄλλ' αἰὲν ὠδίνεσσα] καταπονεμένη.

331. Διήνεμον] ἔρημος. ὑψηλὴν. ἢ Ὀμη-
 ρος ἠπυμόσασαι φησὶν.

Ib. Ἦ δέ τοι τύχη] αὐτῇ δὲ ἡ τύχη
 (φησὶ) καθ' ἣν σιωπᾶ, ἐπιλαβὴς μὲν αὐτῇ ἴσθι,
 καθ' ἣν ἐ τυχεῖται τῆς παρὰ σὺ θεξίετης,
 ὁμῶς δὲ συγγνώμην ἔχει.

333. Ἦδ' ἔν' εἰσθω] μὴ ἀναγκαζέσθω λέ-

γειν (φησὶν) ἀλλὰ πραττέτω ὡς περ αὐτῇ φέ-
 λον, ἵνα μὴ δόξωμεν αὐτὴν λυπεῖν.

339. Αὐτῆ γε πρῶτον βαιὸν] ὁ προσηγορευ-
 λισάμενος κατέχει αὐτὴν, ἵνα εἴπῃ περὶ αὐτῆς
 παρὰ τῷ Λίχῃ ἐκ τῶν προσηγορευμένων λέγοντος.

340. Οὓς τινάς γ' ἄγεις] ἄγεις ἀπὸ τῶν ἑ-
 σπυμίας. ἦσαν δὲ καὶ ἄρσεις μετὰ τῶν αἰχ-
 μαλώτων.

341. Ὦν τ' ἔδεν εἰσήκεσας] περὶ τέττων καὶ
 πάντων προσηγορευμένων μάθην. τέτων γὰρ ἔχω
 τὴν γνώσιν.

343. Τῆ με τήνδ' ἐφίσασαι βάσιν] τίνας
 ἔνεκεν τὴν παρῆσαν καὶ τὴν ὠδὴν ἴσθαι καὶ κω-
 λῆσις ;

348. Σοί

- Καλῶμεν, ἢ μοι ταῖσδέ τ' ἐξείπειν θέλεις ;
 ΑΓΓ. Σοὶ ταῖσδέ τ' ἔδεν εἶργεταιί τ' ἔτρεξ δ' ἔα.
 ΔΗΙ. Καὶ δὴ βεβᾶσι, χ' ὡ λόγος σημαίνεται.
 ΑΓΓ. Ἄνῆρ ὄδ' ἔδεν ὦν ἔλεξεν ἀρτίως, 350
 Φώνει δίκης ἐς ὀρθόν' ἀλλ' ἢ νῦν κακός,
 Ἡ πρόσθεν ἐ δίκαιος ἀγγελος παρῆν.
 ΔΗΙ. Τί φῆς ; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
 Ἄ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοιά μ' ἔχει.
 ΑΓΓ. Τέττε λέγοντος τάνδρὸς, εἰσήκεσ' ἐγὼ 355
 Πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
 Ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὐρυτόν θ' ἔλοι,
 Τῆν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν Ἐρωσ δέ νιν
 Μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε
 Οὐ τὰ πῖ Λυδοῖς, ἐδ' ἐπ' Ὀμφάλη πόνων 360
 Λατρεύματ', ἐδ' ὁ ρίπτὸς Ἰφίτε μόρος,
 Ὅν νῦν παρώσας ἔτος, ἔμπαλιν λέγει
 Ἄλλ' ἠνίκα ἐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον

343. Σοὶ ταῖσδέ τ' ἔδεν] ἔδεν (φασί) τῆσαι ἐπιπρός σε ἐπιπρός ταύτας ἀπόρρητον. τότε δὲ, ἦσαν τὸς αἰχμαλῆτες καὶ τὸς ἄμα ἔντας ἀσπας, ἢ τὸς περὶ τὸν Λίχαν.

351. Φώνει δίκης ἐς ὀρθόν] ἀντὶ τῆ, ἐφώνει δικαίως καὶ μετ' ἀληθείας.

Ib. Ἄλλ' ἢ νῦν κακός] ἀντὶ τῆ, ἢ τὰ πρότερον ἢ τὰ νῦν ψεύδεται.

354. Ἀγνοία μ' ἔχει] ἀγνοία χρητὴ γράφειν ἐπιπρόσθετα διὰ τὸ μέτρον, καὶ ἐκ ἀγνοίας καὶ συντάσσων ἔτος, ἐν ἀγνοία μὲ ἔχει ἄπειρ ἄρκας, τυτέσιν, ἄπειρ ἄρκας αἰτιά ἐστι τῆ ἡπὶ ἐμὲ ἐν ἀγνοία διὰ τὸ ἀσαφῶς εἰρησθαι. ἐπιπρόσθετα γὰρ ἐκ ἔσχον τὴν τῶτων γνώσιν, τρόπον δὲ τῆ αἰτία μὲ κατέχει ἐν τῆ ἀγνοία.

356. Ὡς τῆς κόρης] τῆς Ἰόλης.

357. Εὐρυτόν θ' ἔλοι] ἐλόντ' εἰν. εἰ δὲ ὑφ' ἡ, θίλοι εἰν.

358. Τῆν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν] Φερ-

κυδης φασί ἔτω, μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνεῖται πρὸς Εὐρυτόν τὸν Μίλανος τῆ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Οἰχαλίαν. ὤκειτο δὲ αὐτῆ ἐν Θέλη τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἦν τὴν θυγατέρα Ἰλλω γυναῖκα. τῆ δὲ μὴ διδόντος, Ἡρακλῆς εἰλε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ τὸς υἱὸς ἀπέκτετεν. Ἰρωτος δὲ ἐφυγεν εἰς Εὐβοίαν. Μενελάου δὲ ἔτω λέγει Ἡρακλῆα εἰς ἐπιθυμίαν Ἰόλης ἀφικέσθαι τῆς Εὐρύτου. τὸν δὲ μὴ θέλειν διδόναι. ἦρα τε γὰρ αὐτῆ καὶ μίγνυσθαι ἐμελλο τῆ θυγατρὶ, εἰ μὴ Ἀργεῖοι ἐξήλθον εἰς τὴν Εὐβοίαν.

359. Θέλξειεν] πεπικώς εἶεν.

Ib. Αἰχμάσαι τάδε] καταπραξασθαι τῆ αἰχμῆ. ὅ ἐστι, διὰ πολέμου κατορθώσαι.

362. Ὅν νῦν παρώσας] τὸν ἴρωτα αὐτῆ ἀπώσάμενος καὶ παραπεμψάμενος, τάναντία εἶπεν ὁ Λίχας.

Τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
 Ἐγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας, 365
 Ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης· ἐν ἧ
 Τὸν Εὐρυτον τῶνδ' εἶπε δεσπόμενον θρόνων,
 Κτείνει τ' ἀνακτα πατέρα τῆσδε, καὶ πόλιν
 Ἐπερσε· καὶ νῦν (ὡς ὄρας) ἤκει δόμους
 Ὡς τῆσδε * πέμπων, ἐκ ἀφροντίσως, γύναι, 370
 Οὐδ' ὥστε δέλην· μηδὲ προσδόκα τάδε †
 Οὐδ' εἰκός, εἶπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
 Ἐδοξεν ἔν μοι πρὸς σε δηλῶσαι τὸ πᾶν,
 Δέσποιν', ὃ τῆδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
 Καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέση Τραχινίων 375
 Ἀγορᾷ συνεξήκεον ὡσαύτως ἐμοί,
 Ὡς τ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
 Οὐχ ἠδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.
 ΔΗΙ. Οἴμοι τάλαινα, πῆ ποτ' εἰμι πράγματος;
 Τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόσειγον, 380
 Λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἄρ' ἀνώυμος
 Πέφυκεν, ὥσπερ ἐ' πάγων διώμνυτο;
 Ἦ καὶ τὰ λαμπρά, καὶ κατ' ὄμμα, καὶ φύσιν;

* TURN. Ὡς τῆσδε.

† ALD. τόδε.

364. Κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος] ἦν λαθραῖον, μὴ εἰδίας σὺ, ἀλλ' ἵνα ὡς παλλακίδα αὐτὴν ἔχοι.

366. Ἐν ἧ] τῇ Οἰχαλίᾳ, τῇ πατρίδι τῆς Ἰόλης.

369. Καὶ νῦν, ὡς ὄρας] ἀντὶ τῆς ὡς ἀκούεις. ἡμεῖς δὲ ἀντὶ τῆς ἐλεύσεται ὅσον οὐπω· διὰ δὲ τούτων τὴν ταχίαν αὐτῆ ἀφίξει ἐπαγγέλλεται.

370. Οὐκ ἀφροντίσως] ἀντὶ τῆς ἔχῃ ὡς ἐτυχόν, ἀλλὰ διὰ πολλῆς φροντίδος ἔχων αὐτὴν καὶ ἀγαπῶν.

371. Μηδὲ προσδόκα τόδε] τὸ ἐν δούλῃς μέρει ἔχεν αἰτίαν.

372. Ἐντεθέρμανται] ἐκείκασται.

375. Καὶ ταῦτα] οἷον τοσοῦτοι ἤκουσαν ταῦτα ὥστε καὶ ἐξείρηχεν αὐτὸν εἰ ἀρήσοιτο· ἢ γὰρ εἶχον ἀν' λέγειν κατ' αὐτῆ τι, εἰ μὴ καὶ μακτύρων ὑπάρου.

376. Ἀγορᾷ] ἀθροίσματι.

378. Οὐχ ἠδομαι] λυπῆμαι μὲν (φυσίῳ) ἐπ' εἰπὼν σοὶ τὰ κεχαρισμένα, ἀλλ' ὅμως ἀληθῆ εἰσὶν ἄπειρ ἔρηκα.

381. Ἄρ' ἀνώυμος πέφυκεν] ἄρα ἀσημεῖ ἕτως ἐστὶ καὶ δυσχερὴς ὡς μηδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς γηνώσκουσαι;

383. Ἦ καὶ τὰ λαμπρά] ταῦτα τὸ τῆς ἀγγέλις πρόσωπον φυσί. τὸ δὲ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν,

- ΑΓΓ. Πατρός μὲν οὔσα γένεσιν Εὐρύτῃ ποτὲ,
 Ἴόλῃ καλεῖτο τῆς ἐκείνος οὐδαμᾶ
 Βλάσας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ἰσορῶν. 385
- ΧΟΡ. Ὅλοινο μήτοι * πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ
 Λαθραὶ ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέπονθ' αὐτῷ † κακά.
- ΔΗΙ. Τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
 Τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ. 390
- ΧΟΡ. Πεύθε μολῶσα τὰνδρός· ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
 Λέξειεν, εἴ μιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
- ΔΗΙ. Ἄλλ' εἴμι· καὶ γὰρ οὐκ ἄπο γνώμης λέγεις.
- ΧΟΡ. Ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;
- ΔΗΙ. Μίμν', ὡς ὄδ' ἀνὴρ, ἐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
 Ἄλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται. 395
- ΛΙΧ. Τί χρὴ, γυναί, μολόντά ‡ μ' Ἡρακλεῖ λέγειν,
 Δίδαξον ὡς ἔρποντος εἰσορᾶς ἐμῆ.
- ΔΗΙ. Ὡς ἐκ τραχείας §, σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολῶν,
 Αἴσσεις ||, πρὶν ἡμᾶς καὶ νεώσασθαι λόγους; 400
- ΛΙΧ. Ἄλλ' εἴ τι χρήζεις ἰσορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
- ΔΗΙ. Ἡ καὶ τὸ πιθὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

* ALD. μήτι. † ALD. αὐτῷ. ‡ ALD. μολῶντα.
 § TURN. in marg. ταχίας. || TURN. in marg. αἴσσεις. ALD. ἄσσεις.

φύσιν, ἀντὶ τῆς, εὐπρεπὲς τὴν ὄψιν καὶ τὸ πᾶν
 σῶμα· ἢ ἀντὶ τῷ, ἀρα τῇ θείᾳ καὶ τὸ γένος
 ἐράμιλλον.

386. Βλάσας] τῆς γονῆς ἀφ' ἧν ἐβλάσῃσεν.
 Ib. Δῆθεν] προσποιούμενος μολῶντα ἠρωτικί-
 ναι μολῶντα ἰσχυρόναι.

387. Ὅλοινο μή τοι πάντες] ὄλοινο μή
 πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' οἱ κακοὶ καὶ ὅσοι μη-
 χατῶνται λάθρα, καὶ κακέρχως λόγους ἑαυτοῖς
 συντιθέασιν.

393. Οὐκ ἄπο γνώμης] ἀλλ' ἀρεσῶ. οὐκ
 ἀπὸ συνήσεως. ἦγεν, κάμοι ἀρέσκω.

394. Ἡμεῖς] κατ' ἠρώτησιν.

VOL. I.

[TRACHINIÆ.]

396. Αὐτόκλητος] αὐτόματος.

398. Ὡς ἔρποντος εἰσορᾶς ἐμῆ] ὄραε γὰρ με
 ἔρποντα καὶ σπεύδοντα πρὸς τὸν Ἡρακλεῖα.
 ἔστι δὲ ὁμοίον τῷ καταγῆ τῆς κεφαλῆς.

Ib. Δίδαξον ὡς ἔρποντος] τῆτο μᾶλλον
 ὁμοίον ἔστιν. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῷ φράσον, ὡς ἔν-
 τος γὰρ μὴ βαδιστικῆ, παρ' Ἀριστοφάνει.

400. Αἴσσεις] ἀντὶ τῆς αἴσσεως.

Ib. Καὶ νεώσασθαι] ἀνακαινίσθαι καὶ αὐθις
 ἐμιλῆσαι ἀκριβῶς ἐκ νέου. Ἡ ἕτως, πρὶν ἡμῶν
 καινοτέρως ἀνακαινίσασθαι.

Ib. Αἴσσεις] συνήσεις.

- ΛΙΧ. Ἴσω μέγας Ζεὺς, ὧν γ' ἂν ἐξείδως κυρῶ.
 ΔΗΙ. Τίς ἢ γυνὴ δῆτ' ἔσιν, ἣν ἤκεις ἄγων;
 ΛΙΧ. Εὐβοίης· ὧν δ' ἔβλασεν, ἐκ ἔχω λέγειν. 405
 ΔΗΙ. Οὗτος, βλέφ' ὄδ'ε· πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
 ΛΙΧ. Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις;
 ΔΗΙ. Τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς ἅ σ' * ἴσορῶ.
 ΛΙΧ. Πρὸς τὴν κρατῆσαν Δηϊάνειραν Οἰνέως
 Κόρην, δάμαρτά θ' Ἑρακλέως, (εἰ μὴ κυρῶ 410
 Λεύσσων μάταια,) δεσπότην τε τὴν ἐμήν.
 ΔΗΙ. Τῆτ' αὐτ' ἐχρηζον τῆτό σε μαθεῖν· λέγεις
 Δέσποιναν εἶναι τήνδε σὴν;
 ΛΙΧ. Δίκαια γάρ.
 ΔΗΙ. Τί δῆτα, ποίαν ἀξιοῖς δῆναι δίκην, 415
 Ἦν εὐρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὧν;
 ΛΙΧ. Πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλασ' † ἔχεις;
 ΔΗΙ. Οὐδέν· σὺ μέντοι κάρτα τῆτο δρῶν κυρεῖς.
 ΛΙΧ. Ἄπειμι· μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.
 ΔΗΙ. Οὐ· πρὶν γ' ἂν εἴπης ἴσορέμενος βραχύ. 420
 ΛΙΧ. Λέγ' εἰ τι χρῆζεις· καὶ γὰρ εἰ σιγηλὸς εἶ.
 ΔΗΙ. Τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,

* ALD. ὄσ'.

† ALD. ποικίλασ'.

403. Ἴσω μέγας Ζεὺς] ὅτι πρὸς ὧν οἶδα ἀκριβῶς σοι διηγήσομαι.

405. Ἴσω δ' ἔβλασεν] ἀντὶ τῆ ὑπὸ τίνος ἱστῆθη.

406. Οὗτος βλέφ' ὄδ'ε] ὡς εἰκός, καίτω γέννηκε ὁ Λίχας. κατασχούσα ἔν αὐτὸν τῆς χειρὸς, φησὶν, Ἄποδελφον εἰς ἐμέ. ὁ δὲ ἀνελεύσας ἔφη, Πρὸς τίνα γὰρ νομίζεις λίσσιν;

Ib. Ἄλλως· Πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς] ὅτι πρὸς βασιλίδαν· τὸ δὲ χ, ὅτι τὸ ὄδ'ε τοπικόν ἔστι.

408. Τόλμησον εἰπεῖν] καλῶς τὸ τόλμησον, ὡς ἀποδελκῶτος εἰπεῖν διὰ τὸν δεσπότην.

411. Δεσπότην τε τὴν ἐμήν] τῆτο πρὸς τὴν πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;

414. Δίκαια γάρ] ἀντὶ τῆ ἀληθείας.

416. Ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὧν] δικτακῶς, εἰς τήνδε μὴ ἀληθείαν.

417. Τί ποτε ποικίλασ' ἔχεις] τί πεπραγμένας κατ' ἡμῶν; τί ἡμυχαθήσω, ἢ ἰδολεῖσω.

419. Κλύων σέθεν] εἰκὴ ὁμιλίαν δειλοτότι.

421. Καὶ γὰρ εἰ σιγηλὸς εἶ] ἀντὶ τῆ σιγηλῆ. εἰ σιωπᾶς (φουσί) πρὶν ἂν πολλά φησῶνται εἰς ἡμῶν, ἢ πρὶν ἂν μάθῃς ὅ, τι βύλει.

Κάτοισθα δήπε ;

ΛΙΧ. Φημί· πρὸς τί δ' ἰσορεῖς ;

ΔΗΙ. Οὐκἔν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὄρας, 425

Ἴόλην ἔφασκες Εὐρύττε σποράν ἄγειν ;

ΛΙΧ. Ποίοις ἐν ἀνθρώποισι ; τίς πόθεν μολῶν
Σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρῶν ;

ΔΗΙ. Πολλοῖσιν ἀσῶν' ἐν μέσῃ Τραχινίων
Ἄγορᾶ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσήκασ' ὄχλος. 430

ΛΙΧ. Ναί·

Κλύειν γ' ἔφασκον' ταυτὸ δ' ἐχὶ γίνεται
Δόκησιν εἰπεῖν, κᾶξ ακριβῶσαι λόγον.

ΔΗΙ. Ποίαν δόκησιν ; ἐκ ἐπώμοτος λέγων
Δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν ; 435

ΛΙΧ. Ἐγὼ δάμαρτα ; πρὸς θεῶν φράσον, φίλη
Δέσποινα, τόνδε, τίς ποτ' ἐσὶν ὁ ξένος.

ΔΗΙ. Ὅς σε παρῶν ἤκυσεν ὡς ταύτης πόθῳ
Πόλις δαμείη πᾶσα, κἄχ ἡ Λυδία
Πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρωσ φανείς. 440

ΛΙΧ. Ἄνθρωπος, ὦ δέσποινα, ἐπισήτω*· “ τὸ γὰρ
“ Νοσῶντι ληρεῖν, ἀνδρὸς ἐχὶ σῶφρονος.”

* ALD. ἀποσήτω.

425. Οὐκἔν σὺ ταύτην] ἢ σὺ (φροῖ) ταύτην, ἢ προσποιῶ ἀγνοῶν, εἰλεγες εἶναι Ἴόλην.

432. Ταυτὸ δ' ἐχὶ γίνεται] ἢ ταυτὸν ἐστὶ δόκησις καὶ ἀληθὴς λόγος. Δίλη δὲ εἰπεῖν ὅτι κᾶξ ἤκυσεν.

441. Ἄποσήτω] περισσὴ ἢ ἀπὸ ἢ γράφεται παρασήτω, ἦρχεν ὁ ἀνθρώπος σήτω παρῶν εἰς μέσον ὁ διελύχων με.

Ib. Ἄνθρωπος, ὦ δέσποινα] ὁ ἀνθρώπος, (φροῖ), ὦ δέσποινα, ἐπισήτω, ἦρχε παρῶν εἰς μέσον ὁ διελύχων με. οἱ δὲ ἀποσήτω, γράφοντες, οὐκ αἶδα τίνι λόγῳ τῆτο γράφωσι.

Ib. Τὸ γὰρ νοσῶντι ληρεῖν] καθολικῶς τὸν

λόγον ἐπήγαγεν, ἵνα μὴ δόξη αὐτὸν διελύχων. καὶ ἀρσενικῶς προσέφη, λέγων, τὸ συμφλαρεῖν τῷ νοσῶντι καὶ οἷον μαινομένῳ, ἀνδρὸς ἐστὶν ἐχὶ σῶφρονος. προστίτω οὖν ὁ ἀνθρώπος. οὐ γὰρ φιλονικῶ πρὸς αὐτόν.

Ib. Τὸ γὰρ] γραμμικόν.

442. Νοσῶντι] ἀντὶ τῆ νοσῶση ὑπὸ ζηλοτυπίας ἀρσενικῶς δὲ εἶπεν. ἢ καθόλου ὁ λόγος ὡς μὴ δόξη αὐτὴν διελύχων. ἔπειτα τὸ γὰρ μαινομένῳ συμφλαρεῖν, ἀνδρὸς ἐστὶν ἢ σῶφρονος. προστίτω ἔν (φροῖ) ὁ ἀνθρώπος. ἢ γὰρ φιλονικῶ πρὸς αὐτόν. Ληρεῖν ἀντὶ τῷ φλαρεῖν καὶ ἀδολοχεῖν.

ΔΗΙ. Μὴ πρὸς σὺ τῆ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
 Διὸς κατασράπτουτος ἐκκλέψης λόγον.
 Οὐ γὰρ γυναικὶ τῆς λόγους ἐρεῖς κακῆ, 445
 Οὐδ' ἦτις ἐ κάτοιδε τάνθρώπων, ὅτι
 Χαίρειν πέφυκεν ἐχὶ τοῖς αὐτοῖς αἰεί.
 " Ἐρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται,
 " Πύκτης ὅπως ἐς χειρας, ἐ καλῶς φρονεῖ.
 " Οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν, ὅπως θέλει, 450
 " Κάμῃ γε πῶς δ' ἐ χ' ἀτέρας, οἴας γ' ἐμῆ;"
 Ὡς εἶτι τῷ μῶ τάνδρῳ τῆδε τῆ νόσω
 Ληθθέντι μεμπτός εἶμι, κάρτα μαίνομαι
 Ἡ τῆδε τῆ γυναικὶ τῆ μεταίτια *
 Τῆ μηδὲν αἰσχερῆ, μηδ' ἐμοὶ κακῆ τινός. 455
 Οὐκ ἔσι ταῦτ' ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνῃ μαθῶν
 Ψεύδη, μάθησιν ἐ καλὴν ἐκμανθάνεις
 Εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὦδε παιδεύεις, ὅταν
 Θέλης γενέσθαι χρησὸς, ὀφθήσῃ κακός.
 Ἄλλ' εἰπέ πᾶν τ' ἀληθές " ὡς ἐλευθέρῳ, 460
 " Ψευδεῖ καλεῖσθαι, κῆρ πρόσεςιν ἐ καλή."
 Ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τῆτο γίνεται.
 Πολλοὶ γὰρ οἷς εἴρηκας, οἱ φράσῃς ἐμοί.
 Κεῖ μὲν δέδοικας, ἐ καλῶς ταρβεῖς ἐπεὶ

* TURN. in marg. μήτ' αἰτία.

448. "Ἐρωτι μὲν νυν] εὐήθης γὰρ, ὅστις προσδοκᾷ ἀντιπικτυῖσαι τῷ ἔρωτι.

450. Οὗτος γὰρ ἄρχει] ἀπὸ κοινῆ τοῦ ἄρχει.

453. Μεμπτός εἶμι] τατίσιν, εἰ μέμφομαι. ἢ ἀντὶ τῆ ἐπίμαχτος, ἐπιπληκτική.

456. Ἄλλ' εἰ μὲν [ἐκ κείνῃ μαθῶν] εἰ μὲν παρ' Ἡρακλέους ἐκελεύσθης ψεύσασθαι, κακὴν μάθησιν ἐκμανθάνεις· εἰ δὲ σὺ σαυτὸν εἰς τῆτο ψευδολογίας ἄγεις, ἴσθι ὅτι κἂν θελήσῃς ποτε

εἰπεῖν ἀληθές, ἐ δυνήσῃ, ὑπὸ τῆς συνηθείας τοῦ καίμενος. ἢ ὅτι κἂν θελήσῃ ἀληθεύσαι, ἐ πικτυθήσῃ.

461. Κῆρ πρόσεςιν] μερίς, κλήρος, μοῖρα, τύχη.

462. Ὅπως δὲ λήσῃς· Ἄττικη δὲ ἡ φράσις. λυπήσομαι εἰ μὴ εἴπῃς, καὶ παρ' ἐμῶ προσδοκᾷ βλαβῆσθαι.

Τὸ μὴ πυθέσθαι, τῷτό μ' ἀλγύνειεν ἄν' 465

Τὸ δ' εἶδέναι, τί δεινόν; ἔχι χ' ἀτέρας

Πλείσας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δῆ;

Κούπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμῆ λόγον κακὸν

Ἠνέγκατ', ἐδ' ὄνειδος ἠδέ τ', ἐδ' ἂν εἰ

Κάρτ' ἐντακεῖη τῷ φιλεῖν' ἐπεὶ σφ' ἐγὼ 470

Ἦκτειρα δὴ μάλις προσβλέψασ', ὅτι

Τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε*,

Καὶ γῆν πατρῶαν ἔχ' ἐκῆσα δύσμορος

Ἐπερσε καδέλωσεν' ἀλλὰ ταῦτα μὲν

Ῥεῖτω κατ' οὔρον' σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν 475

Πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἐμ' ἀψευδεῖν αἰεῖ.

ΧΟΡ. Πείθε λεγέσῃ χρῆσά (κ' ἐμέμψῃ χρόνῳ)

Γυναικὶ τῆδε' κατ' ἐμῆ κτήσῃ χάριν.

ΛΙΧ. Ἄλλ', ὦ φίλη δέσποινα, ἐπεὶ σε μανθάνω †

Θνητὴν φρονῆσαν θνητὰ, κ' ἐκ ἀγνώμονα, 480

Πᾶν σοὶ φράσω τ' ἀληθές, ἐδὲ κρύφομαι.

Ἔσιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ ἔτος ἐννέπει.

Ταύτης ὁ δεινὸς ἡμερὸς ποθ' Ἡρακλῆ

Διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὔνεχ' ἢ πολύφθορος

Καθηρέθη πατρῶος Οἰχαλία δορί. 485

Καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνῃ λέγειν)

* ALD. διώλεσεν. † TURN. in marg. σ' ἐμανθάνω.

467. Πλείσας] δηλονότι ἀνάτρος παρθένες, αἷ Μήδαν τὴν Φίλαντος, Αὐγην τὴν Ἀλέκ, Μεγάραν τὴν Κρίοντος, τὰς Θεσίε θυγατέρας, Ἀρσυδάμειαν τὴν Ἀμύντορος.

469. Οὐθ' ὄνειδος ἠδέ τ', ἐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἰτακίην τῷ φιλεῖν] ἐδὲ ἢ ἴσθη ὀνειδισθήσεται ἐπ' ἐμῆ, ἐδ' εἰ μεγάλας αὐτῆς ἰρᾶ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἰτακίην ἐν τῷ αὐτῆς ἔρωτι.

470. Τῷ φιλεῖν] τῷ φιλεῖν αὐτὴν τὸν Ἡρακλῆα.

474. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ρεῖτω κατ' οὔρον] ὁ περὶ τούτων λόγος ἐρρήθω (φασιν) εἰς τὸν αἶρα.

477. Πείθε λεγέσῃ χρῆσά] πείθε τι φασιν. ἴρᾶς γὰρ ὅτι ὅτι φιλανθρώπως ὀμιλεῖ.

482. Ὡσπερ ἔτος ἐννέπει] ὁ ἐν τῷ λιμῶν, ἀνάκοας, καὶ ἀπαργείας τῇ Διῆλθε.

Οὐτ' εἶπε κρύπτειν, ἔτ' ἀπηνήθη ποτέ
 Ἄλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
 Μὴ ζέρον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
 Ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν νέμεις. 490
 Ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίσασαι λόγον,
 Κεῖνε τε καὶ σὴν ἐξίσσε κοινήν χάριν,
 Καὶ ζέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βέλε λόγους
 Οὐς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέυαι.
 Ὡς τ' ἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀρισεύων χεροῖν, 495
 Τῷ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἤσων ἔφυ.

ΔΗΙ. Ἄλλ' ὦδε καὶ φρονῶμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν.
 Κἄτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρέμεθα,
 Θεοῖσι δυσμαχῶντες· ἀλλ' ἔσω ζέγης
 Χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπισολὰς φέρης, 500
 Ἄ, τ' * ἀντὶ δῶρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
 Καὶ ταῦτ' ἀγῆς· κενὸν † γὰρ ἔδίκαιά σε
 Χωρεῖν προσελθόνθ' ὦδε σὺν πολλῷ σόλῳ.
 ΧΟΡ. Μέγα τὶ σθένος αἰ
 Κύπρις ἐκφέρεται νίκας αἰεί. 505

* ALDUS, Ἄ, τ'.

† ALDUS, κενόν.

487. Οὐτ' εἶπε κρύπτειν] τὸ ἔξῃς, καὶ ταῦτα οὐτ' εἶπε κρύπτειν. τὰ περὶ τῷ ἔρωτος φησὶ τῆς Ἰολῆς, οὕτω κρύπτειν μοι ὁ Ἡρακλῆς εἶπεν, οὕτω μὲν ὁμολογεῖν.

490. Εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν] καλῶς διὰ τῆς λέξεως, τὴν ἡμαρτον, φημί, συγγνώμην ἑαυτοῦ προξενῶ.

491. Ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίσασαι] ἐπιτοῖν πᾶν τὸ λοιπὸν ἐπίσασαι, λέγω τί καὶ ἴτεροι, ὅπερ ὁμοίως κηρυχθέντων σοὶ τε καὶ τῷ Ἡρακλεῖ γινώσκεται.

497. Ἄλλ' ὦ καὶ φρονῶμεν] ἦσαν, ὡς περὶ προείρηκα ταῦτα, καὶ ποιῶσω.

498. Κούτι νόσον γ' ἐπακτὸν] τὴν θιομαχίαν λέγει, ἐπακτὸν δὲ ἰσταῦθα, ἀπὸ τῷ, αὐ-

θαίρετον τὴν θιομαχίαν τὸ γὰρ πρὸς τὸν ἱρωτὰ φιλονικεῖν, θιομαχίαν ἔστιν ἀντικρυσ.

501. Ἄ, τ' ἀντὶ δῶρων] ὅπως ἂν αὐτῷ παρ' ἡμῶν κομίσῃ ἀντίποινα καὶ σύμφωνα οἷς ἠγάγε· λέγει δὲ ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων.

503. Σὺν πολλῷ σόλῳ] ἦσαν, σὺν ταῖς ἀπισυαλμέναις αἰχμαλώτοις.

504. Μέγα τὶ σθένος] γράφεται καὶ Μέγα τὶ σθένος Κύπρις. Νικηφόρῳ ἐν παντὶ πραγματι· ἢ ὅπως, ἀποφέρεται τὰς νίκας κατὰ πάντων, καὶ πάσης κρατεῖ φύσει. σθένος δὲ νίκης, περιφραστικῶς τὴν νίκην εἰκότως δὲ ὁ Χορὸς τοιαύτην ἀρχὴν πιπνέεται. πῖπνεται γὰρ ὁ λόγος περὶ τῷ ἔρωτος.

Καὶ τὰ μὲν θεῶν
 Παρέβαν· καὶ ὅπως
 Κρονίδαυ ἀπάτασεν, εἰ λέγω·
 Οὐδὲ τὸν ἔννουχον Ἄϊδαν,
 ἥ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·
 Ἄλλ' ἐπὶ ταύτῃ ἄρ' ἀκοιτιν
 Ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινές·
 Πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξ-
 ἤλθον ἄεθλ' ἀγώνων.

510

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

Ὁ μὲν ἦν ποταμῷ
 Σθένος, ὑψίκερω τετραόρω
 Φάσμα ταύρω
 Ἀχελῷος ἀπ' Οἰ-
 νιαδῶν· ὁ δὲ Βακχεΐας ἀπο
 ἦλθε παλίντονα Θήβας
 Τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων
 Παιῖς Διός· οἱ τότε ἄολλεῖς †

515

520

* ALDUS, τίτῃ.

† ALDUS, ἀολλεῖς.

507. Παρέβαν καὶ ὅπως] ἀντὶ τῷ παρα-
 ἔσθαι. καὶ ὅσα μὲν εἰς θεῶν (φυσῆ) ἐπι-
 δέξατο, ὑπερθέσθαι.

509. Τὸν ἔννουχον Ἄϊδαν] τὸν ἐν σκότῳ
 διατρέποντα.

511. Ἄλλ' ἐπὶ ταύτῃ ἀκοιτιν] τὴν Διὰ-
 κριαν. ἡ δὲ γὰρ ἔτος, τὰ μὲν εἰς θεῶν γεγο-
 νῶτα παρήματ' ἐπιπῶν δὲ λέγω, τίνεσ' ἠγωνί-
 σαστο πρὸ τῶν γάμων Διανείρας, καὶ κα-
 τίωσαστο εἰς τὸν ἀγῶνα.

512. Ἀμφίγυοι κατέβαν] ἀντίπαλοι, ἢ ἰσ-
 χυροί, ἐν τοῖς γυίοις, μαχισσόμενοι χερσὶ καὶ
 ποσίν ἢ ἀμφότεροι τεθραυκισμένοι, ἢ ἀμφω
 παρωξυμένοι.

513. Πάμπληκτα] ἀγωνίσματα παλῶν
 μετὰ

ἰβ. Ἐξήλθον ἄεθλ' ἀγῶνων] ἀντὶ τῷ δη-

νυσαν, ἐπιξήλθον, ἠγωνίσαστο. λέγει δὲ ὅτι
 πᾶν εἶδος ἀγωνίσματος κατ' ἀλλήλων ἐπι-
 δέξατο, ἠγωνίσαστο.

516. Τετραόρω] τετρασκελιῶς.

517. Φάσμα] φάντασμα. Σχῆμα.

518. Ἀπ' Οἰνιαδῶν] ἀπὸ Αἰτωλίας. ἢ ἔστας,
 Οἰνίαι πόλις Ἀκαρνανίας, δὲ ἦν ῥεῖ ὁ Ἀχελῷος.
 πληθυντικῶς δὲ λέγεται.

519. Βακχεΐας ἀπο] τῆς τὸν Βάκχον ἰχθί-
 σης. καλῶς δὲ τὸ Βακχεΐας, πρὸς ἀντιδιασ-
 τολήν.

521. Τόξα καὶ λόγχας] ἀφ' ἰστορίας φησὶ
 λόγχην ἔχον τὸν Ἡρακλῆα.

522. Ἀολλεῖς ἴσαν] καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ
 δύο τὸ ἀολλεῖς. ἐπὶ πλήθει γὰρ λέγεται. ἢ
 ἀολλεῖς ἀντὶ τῷ λίαν ἀλίεντες. Ὀμηρος·

“ Οἰμοσὶν δὲ ἀλείς.”

523. Ἰέμενοι]

ἔς μέσον ἰέμενοι λεχέων' μόνα
 Δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις
 ῥαβδονόμει ξυνῆσα.

525

Ε Π Ω Δ Ο Σ.

Τότ' ἦν χειρὸς *, ἦν δὲ
 Τόξων πάταγος, ταυρείων
 τ' ἀνάμιγδα κεράτων'

Ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι

Κλίμακες' ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
 Πλήγματα, καὶ σόνος ἀμφοῖν.

530

Ἄ δ' εὐῶπις ἄβρα

Ταλαυγεῖ † παρ' ὄχθῳ

Ἦσο, τὸν ὄν προσμένεσ' ἀκοίταν.

Ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω,

535

Τὸ δ' ἀμφινείκητον ‡ ὄμμα νύμφας

Ἐλεεινὸν ἀμμένει.

Κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ

Βέβακεν, ὡς πόρτις ἐρήμα.

* ALD. χερὸς. † ALD. τηλαυγεῖ. ‡ TURN. in marg. ἀμφιμάχητον.

523. Ἰέμενοι] ἐπιθυμῶντες.

Ib. Μόνα δ' εὐλεκτρος] μόνη δὲ ἡ εὐλεκτρος Κύπρις παρῆσα, ἰβραβειὴ καὶ δίατατι.

526. Τότ' ἦν χειρὸς] τότε ἔν ὃ Ἡρακλῆς καὶ χερσὶ καὶ τόξοις ἰμάχητο, ὃ δὲ Ἀχιλλεύς τοῖς κέρασιν.

528. Ἀνάμιγδα] ἀναμιγνυμένης.

529. Ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι κλίμακες] ἦν, ἀντὶ τῷ ὑπῆρχον. Ἡσόδος,

“ Γῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.”

Κλίμακες δὲ, αἱ ἰπαναβάταις, παρὰ τὸ ἀνω τε καὶ κάτω αὐτὰς σφίρισθαι ἐν τῇ μάχῃ. ἴσι δὲ εἶδος παλαισματος ἡ κλιμαξ. τῆτο δὲ τὸ σχῆμα ἐπὶ Ἡρακλέους ἀκυσίου.

530. Ἦν δὲ μετώπων] τῆτο ἐπὶ Ἀχιλλεύς,

οἱ γὰρ ταῦροι τοῖς κέρασι καὶ μετώποις μάχονται.

532. Ἄ δ' εὐῶπις] ἡ Διόανυρα.

535. Ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν] ἐγὼ (φοῖν) ἐν διαθίτῳ ὡς αἰ μάτηρ λέγω. ἐγὼ παρῆσα τὰ πολλὰ, τὰ τέλη λέγω τῶν πραγμάτων.

536. Ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας] ἀντὶ τῷ ἡ περιμάχητος νύμφη, περιφραστικῶς. ἀπὸ δὲ τῷ καλλισύοντος αὐτὴν εἶπε μέγας. Ἄλλως Ὀμμα νύμφας. Ἐτι δὲ καὶ νύμφη ἑλεωνήσσα, ὑπέμενον ἡ περικαλλῆς Διόανυρα.

537. Ἀμμίνι] ἀντὶ τῷ ἀνίμνι.

538. Κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ] παραχρῆμα γαμθίσα τῶν τῆς μητρὸς ἀφορίσθαι πραγμάτων. ἀπὸ δὲ τῷ ἄπτω ἄφαρ, τὸ ἄφαρ γίνεσθαι.

540. Ἡμοσι

I A M B O I.

ΔΗΙ. Ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ 540
 Ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
 Τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα*,
 Τὰ μὲν φράσσα, χερσὶν ἂ' τεχνησάμην
 Τὰ δ' οἶα πάσχω συγκατοικτικμένα.
 Κόρην γὰρ, οἶμαι δ' ἐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην, 545
 Παρεῖςδέδεγμαί, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 Λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 Καὶ νῦν δὴ οὔσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπο
 Χλαίνης ὑπαγκάλισμα † τοιάδ' Ἡρακλῆς
 Ὁ πισὸς ἡμῖν καγαθὸς καλέμενος ‡ 550
 Οἰκέρι' ἀντέπεμψε τῆ μακρῆ χρόνῃ.
 Ἐγὼ δὲ θυμῶσθαι μὲν ἐκ ἐπίσαμαι
 Νοσῶντι κείνῳ πολλὰ τῆδε τῆ νόσῳ
 Τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῆδ' ὁμῆ, τίς ἂν γυνή
 Δύναιτο, κοινωνῆσα τῶν αὐτῶν γάμων; 555
 Ὅρῳ γὰρ ἦβην, τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσῳ,
 Τὴν δὲ φθίνουσαν, ὣν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
 Ὁφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπειν πόδα.

* ALD. λάθρα. † TURN. ὑπ' ἀγκάλισμα. ‡ TURN. τιλεμένος.

540. Ἦμος, φίλαι] ἡ Διότιρα πρὸς τὸν
 Κόρη ἐξελθῶσα διαλέγεται. καὶ φησὶν, ἐν ὅσῳ
 ἡ Λίχας ταῖς κατὰ τὸν οἶκον συντάττεται αἰχ-
 μαλώτοις, ἐξῆλθον ἵνα ἄπειρ ἐμμησάμην
 δαδάσω ὑμῖν.

541. Ὡς ἐπ' ἐξόδῳ] ὡς μίλλων αὖθις
 ἐξήται πρὸς τὸν Ἡρακλῆα.

544. Συγκατοικτικμένη] σὺν ἡμῖν θροεῖσα.

545. Ἄλλ' ἐξευγμένη] γυμνημένη τῷ
 Ἡρακλεῖ προσιδεῖσθαι φόρτιον λαβητὸν τῆς
 ἐμῆς φρενός. Ἦτοι βλαβερὸν φόρτιον καὶ ἐ-
 φέρεισιν τῆς ἐμῆς φρενός.

548. Μιᾶς ὑπο χλαίνης] ὑπὸ μιᾶς κοίτης.

VOL. I.
 [TRACHINIAE.]

551. Οἰκέρι' ἀντέπεμψε] τοιαῦτα τῆς οἰ-
 κίας δᾶρα ἐπέμψε μοι ὁ Ἡρακλεῖς ὑπὲρ τῆ
 χρόνῃ παντὸς οὗ συνέκπεσα αὐτῷ ὃ ἐστὶν εὐ-
 χαριστήρια τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκίας.

556. Τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσῳ] τῇ Ἰόλῃ
 προπέπτυσαν καὶ αὐξανόμενῃ τὴν ἦβην.

557. Τὴν δὲ φθίνουσαν] φθίνουσαν ἑαυτὴν λέ-
 γει, δικτικῶς. δι' ἀντὶ τῆ βεβηκῆσαν.

558. Ὁφθαλμὸς ἄνθος] τὸ ἄνθος τῶν ἰσθμῶν
 γυναικῶν φιλεῖ ἀρπάζειν ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἀν-
 δρῶν.

Ib. τῶν δ' ὑπεκτρέπειν] τῶν δὲ, ὑπαναχω-
 ρεῖν, δηλονότι τῶν προσκυτέρων. ἦγεν τῶν δύο
 ἡλικία

- Ταῦτ' ἔν φοβεῖμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
 Ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ. 560
 Ἄλλ' ἔ γάρ (ὡςπερ εἶπον) ὀργαίνειν καλὸν
 Γυναῖκα νῦν ἔχεσαν ἢ δ' ἔχω, φίλαι,
 Λυτήριον λύπημα, τῆδ' ὑμῖν φράσω.
 Ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίε ποτὲ
 Θηρὸς, λέβητι χαλκίῳ κεκρυμμένον 565
 Ὁ παῖς ἔτ' ἔσα τῆ δασυζέρινα πάρα
 Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην
 Ὅς τὸν βαθύρρεον ποταμὸν Εὐήνον βροτῆς
 Μισθῆ ἴορευε * χερσίν, ἔτε πομπίμοις
 Κώπαις ἐρέσσω, ἔτε λαίφεσιν νεῶς 570
 Ὅς καμῆ, τῶν πατρώων ἠνίκα σόλων
 Ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμεν,
 Φέρων ἐπ' ὤμοις, ἠνίκα ἦν μέσῳ πόρῳ,
 Ψαύει ματαίαις χερσίν ἐκ δ' ἠῦσ' ἐγώ
 Χ' ὡ Ζηνὸς εὐθύς παῖς ἐπισρέψας, χεροῖν 575

* ALDUS, Μισθῆ ἴορευε.

ἡλικιῶν τὴν μὴν πιάσαν ἀρπάζειν ἰώθεν ὁ
 τῶν ἀνδρῶν ὀφθαλμοῖς, τῆς δὲ ὑπικτρίσειν τὸν
 πόδα, ἦτοι τῆς προσδυτέρας.

559. Μὴ πόσις μὴ Ἡρακλῆς] διαφορὰν ταύ-
 την ἔχει ὁ πόσις πρὸς τὸν ἀνδρα. Πόσις μὲν
 γὰρ λίγεται καὶ ὁ πρὸ πολλῆ ἀποσῆς τῆς γυ-
 ναικῆς. ἀνὴρ δὲ, ὁ συνῶν, καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου χω-
 ρισθεῖς. ὡς τὸ, Ἄνηρ, ἀπ' αἰῶνος γένος ὦλιου.
 δίδοικα ἔν (φροῖ) μὴ ἐμὲ καταλιπὼν, πόσις
 ἐμὸς κληθῆ, ὡς συνοικήσας μοι ποτὲ. ταύ-
 της δὲ ἀνὴρ, ὡς αὐτῇ συνοικῶν. Ἄλλως
 Πόσις μὲν πρὸς τις ὦν, παρὰ τὸ προσιέναι.

561. Ἄλλ' ἔ γάρ, ὡςπερ εἶπον] ἢ χρὴ τὴν
 συντήν γυναῖκα θυμῶσθαι τῷ ἀνδρὶ.

562. Ἡ, δ' ἔχω] ἢ δὲ τῷ τρόπῳ τῆς λύπης ἰα-
 μα, σχοῖν, ὑμῖν ἐρῶ.

563. Λυτήριον κύπημα] ἀντὶ τῆς τῆς λύ-
 πης ἰαμα.

565. Λέβητι χαλκίῳ] δύο ὀσμάτια, ὡς κρα-

τήριον αἰχμητήν. ὡς ἐκτοτε ἀποθεμένην λέβητι
 ἐπὶ τὸ κατά καιρὸν χρῆσασθαι αὐτῶ.

566. Ὁ παῖς ἔτ' ἔσα] κωτίρα· ἢ γὰρ παρ-
 θένος.

567. Ἐκ φόνων ἀνειλόμην] ἀντὶ τῆ ἐκ τῆ
 αἵματος τῶν σφαγῶν. Ὀμηρος

“ Ἄκρον ἐρευζόμενοι φόνον αἵματος.”
 ἢ ἐκ τῆ τοῦ ὄθιν ἐφορεύθη ὁ Νέσσο. Ὀμηρος

“ Ἐν ἀρχαλῆσι φοηῖσιν.”

569. Μισθῆ ἴορευε] διαπέρα, διεπέρθμευε.

571. ἠνίκα σόλων ξὺν Ἡρακλεῖ] σόλον φα-
 σὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς δούλων
 τε καὶ ἀδελφῶν. ἠνίκα ἔν καταλιπῶσα τὸ
 οἶκον τῷ πατρὶ ἐρημος ἐπικολύθησα τῷ Ἡ-
 ρακλεῖ, καὶ τὰ ἔζηε.

574. Ψαύει ματαίαις χερσίν] ὅτι ἐδὲν ἠου-
 σεν. ἔφθασε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας καὶ
 ἀνελῶν αὐτόν.

575. Ἐπισρέψας χεροῖν] εὐτεπίσας, ἢ σπρί-
 ψας

Ἦκεν κομήτην ἰόν' ἐς δὲ πνεύμονας *
 Στέρνων διερροίζησεν' ἐκθνήσκων δ' ὁ Φῆρ
 Τοσῦτον εἶπε, Παῖ γέροντος Οἰνέως,
 Τοσόυδ' ὄνηση τῶν ἐμῶν (εἰάν πίθη †)
 Πορθμῶν, ὅθ' ἔνεχ' ὑσάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ. 580
 Ἐάν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
 Σφαγῶν ἐνέγκη χερσίν, ἢ μελαγχόλως
 Ἐβαψεν ἰοὺς Φρέμμα Λερναίας Ἵδρας,
 Ἐσαι φρενός σοι τῆτο κηλητήριον
 Τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μή τιν' εἰσιδῶν 585
 Στέρξῃ ‡ γυναῖκα κείνος ἀντὶ σῆ πλέον.
 Τῆτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλοι, (δόμοις γὰρ ἦν
 Κεῖνε θανόντος ἐγκεκλεισμένον καλῶς)
 Χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλῶσ' ὅσα
 Ζῶν κείνος εἶπε' καὶ πεπειράνται τάδε· 590
 Κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισαίμην ἐγώ,
 Μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμώσας συγῶ.
 Φίλτροις δ' εἰάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 Τὴν παιδα, καὶ Φέλκτροισι τοῖσδ' ἐφ' Ἡρακλεῖ,

* ALD. πνεύμονας. † TURN. κύθη. ‡ TURN. σίρξαι.

φαι κάμψαι τὸν νευρῶν ἢ, εἰς αὐτὸν στρα-
 φῆς καὶ βλάψαι.
 576. Ἦκεν κομήτην ἰόν] ἢ διὰ τὰς ὄγκους, ἢ
 διὰ τὴν πτέρωσιν τὸ δὲ πνεύμονας, ἀντὶ ἰ-
 κῆ.
 577. Διερροίζησεν] μετα ἔχει ὄρμησιν.
 579. Τοσόυδ' ὄνηση] ὠφελήθησεν καὶ ὄνησιν
 λήθη ἐκ τῶν ἐμῶν πορθμῶν.
 Ib. Ἐάν πίθη] γράφεται, εἰάν πίθη.
 581. Ἀμφίθρεπτον] τὸ πεπηγός. Φρίψαι
 γὰρ τὸ πῆξαι.
 582. Ἡ μελαγχόλως] ὄπι, ἢ ἐν ὄ.
 583. Φρέμμα Λερναίας] περιφραστικῶς, ἢ
 Ἵδρα.
 584. Ἐσαι φρενός σοι τῆτο κηλητήριον] ἐ-
 πιπέδμεν πρὸς τὸ παύσαι καὶ κηλῆσαι αὐ-
 τὸν, ἢ γιν καταπαυσήριον τῆς φρενός τῷ Ἡ-

ρακλεῖ τῷ πρὸς ἄλλαν ἔρωτος, ἢ κατικηλῶν-
 τος τὴν ψυχὴν τῷ Ἡρακλεῖ τῷ πρὸς τὴν
 Διάνειραν ἔρωτι.
 588. Ἐγκεκλεισμένον] τρημένον.
 589. Χιτῶνα τόνδε] τῆτό φησιν ὡς κατὰ
 ἐντολὴν Νέσσο καὶ ἄλλα τινὲ συμμύξαται.
 590. Καὶ πεπειράνται τάδε] κατήργησαι,
 τετιλιώται, καὶ ἤνυσαι.
 591. Κακὰς δὲ τόλμας] τὰς φαρμακίας.
 Μὴ εἰδὴν (φησὶ) κακοῖς πράγμασιν ἐπιχει-
 ρεῖν, ἢ δολοφονῆσαι αὐτὸν, ἢ τι τοῦτον ἐργά-
 σασθαι. ἀλλ' ἄχρι τῷ μεταβῆται αὐτῷ τῆ
 γυνάμην διὰ τῷ κατασκύλασματος τούτου.
 εἰ μὴ μάταιόν ἐστι τῆτο τὸ κατασκύλασμα,
 προσδοκῶ ταύτην ὑπερβαλῆσαι τῆ παρὰ τῷ
 Ἡρακλεῖ ἐνώϊα. εἰ δὲ μὴ ἐπιτυγχάνω, παύ-
 σομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

- Μεμηχάνηται τούργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
Πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι*.
- ΧΟΡ. Ἄλλ' εἴ τις ἐς πίσις ἐν τοῖς δρωμένοις,
Δοκεῖς παρ' ἡμῖν εἰ βεβλεῦσθαι κακῶς.
- ΔΗΙ. Οὕτως ἔχει γ' ἢ πίσις· ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
Ἔνεσι, πείρα δ' εἰ προσωμίλησά πε†.
- ΧΟΡ. Ἄλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς εἴδ' εἰ δοκεῖς
Ἐχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα καὶ πειρωμένη.
- ΔΗΙ. Ἄλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
Θυραῖον ἤδη· διὰ τάχως δ' ἐλεύσεται·
Μόνον παρ' ὑμῶν εὖ σεγοίμεθ' ὡς σκότῳ,
Κὰν αἰσχροῦ πράσσης‡, ἔποτ' αἰσχύνῃ πεσῆ.
- ΛΙΧ. Τί χρὴ ποιεῖν σήμαινε, τέκνον Οἰνέως·
Ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.
- ΔΗΙ. Ἄλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα,
Ἔως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ξέναις·
Ὅπως φέρης μοι τόνδε γ' εὐϋφῆ πέπλον
Δώρημ' ἐκείνῳ τάνδρῃ τῆς ἐμῆς χερός·
Διδεὺς δὲ τόνδε, φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν

* ALD. πιπαύσεται. † ALD. πα. ‡ ALD. πράσσει.

595. Μεμηχάνηται τούργον] τῆτο (φισί) τὸ ἔργον μεμηχάνηται ἢ ἐπ' ὀλίγω, ἀλλ' ἴτα παύτην φίλτροις υπερβαλώμεθα.

596. Εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι] εἰ δὲ μὴ ἐπιρροή, πιπαύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

597. Ἄλλ' εἴ τις ἐς πίσις] ἀλλ' εἰ πιστεύεται ὅτι δράσει τῆτο, ἀριστά μοι δοκεῖς βεβουλιῦσθαι.

599. Οὕτως ἔχει γ' ἢ πίσις] πιστεύομεν ἀληθὲς εἶναι, ἢ μὲν πιπέραμαι.

601. Ἄλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν] δι' σι (φισί) ἐπιχειρήσαν γνῶναι. ἢ δι' σι δρῶσαν, ἔχον τὴν πίσιν καὶ μὴ μόνον δοκεῖν ἐπίστασθαι. ἔπω γὰρ ἔχεις τὴν γνῶσιν πρὶν πιραθῆναι.

602. Ἐχοις ἂν γνῶμα] γράφεται ἀγνωμα. †β. Γνώμα μη πειρωμένη] γνώμα, ἦτοι γνῶσι,

καὶ ἐστιν ἐδῆτρον, ἀντὶ τῷ γνωμάτωμα καὶ ἐν. καὶ Εὐριπίδης,

“Ὡς ἐν δὲ πᾶσι γνῶμα ταυτῶν, ἦτοι γνωμάτωμα, ἴδε.”

603. Εἰσόμεσθα] γνωσόμεθα (φισί) τὴν δύναμιν τῷ κατασκευάσματος. βλέπω γὰρ τὸν Λίχαν πλησίον πορευόμενον, ὅς ἀποκομίσαι τὸν πέπλον τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ἔσαι ἡμῖν διὰ τῆτο πύρα.

605. Εὖ σεγοίμεθα] κρυπτοίμεθα. οὕτως, σιωπῆ γίνεται.

608. Τῷ μακρῷ χρόνῳ] ἀντὶ τῷ δια τὸ ἴτα ταῦτα χρόνῳ ἐνδιατρίψαι.

611. Εὐϋφῆ πέπλον] ἰσχυρῆ, ἢ εὖ δι' τὸν ἀνδρῶν χιτῶνα, πέπλον φισί ἀντὶ τῷ λεπτοφῆ.

616. Μήτ'

Κείνκ πάροιθεν ἀμφιδύσσηται χροῖ.
 Μηδ' ὄψεται νιν μήτε φέγγος ἠλίε,
 Μήθ' ἔρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέσιον σέλας,
 Πρὶν κείνος αὐτὸν φανερὸν ἐμφανῶς σταθεῖς
 Δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρα ταυροσφάγω.
 Οὔτω γὰρ ἠύγμην εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
 Ἰδοίμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι, πανδίκως
 Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
 Θυτῆρα καινῶ καινὸν ἐν πεπλώματι.
 Καὶ τῶνδ' ἀπορίσεις σῆμ', ὃ κείνος εὐμαθὲς
 Σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.
 Ἄλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον
 Τὸ μὴ πιθυμεῖν, πομπὸς ὦν, περισσὰ δρᾶν
 Ἐπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνκ τέ σοι
 Κἀμῶ ξυνελθῶσ', ἐξ ἀπλῆς διπλῆ φανῆ.
 ΛΙΧ. Ἄλλ' εἵπερ Ἑρμῶ τήνδε πομπεύω τέχνην
 Βέβαιον, οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
 Τὸ μὴ εἶ τὸδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,
 Λόγων τε πίσιν ὦν ἔχεις ἐφαρμόσαι *.

* TURN. in marg. ἐφαρμοσαι.

616. Μήτ' ἐφέσιον σέλας] ἀντὶ τῷ τὸ κατ' οἴκου πύρ. ἔρκος δὲ ἱερὸν, ὃ βωμὸς, ἢ τὸ ἱερὸν.
 617. Πρὶν κείνος] πρὶν αὐτὸς ἐνδυσάμενος ἐπὶ τῆς οἰκίας φανερός καὶ ὑπ' ὄψεσι πάντων προέλθῃ καὶ δείξῃ αὐτὸν φανερὸν τοῖς θεοῖς ἐμφανῶς σταθεῖς καθ' ἢν ἡμέραν μέλλοι ταύρας θύσειν τοῖς θεοῖς εὐχαριστήρια.
 620. Πανδίκως] ἀντιδικίας.
 621. Στελεῖν χιτῶνι τῷδε] σκεπάζουσιν, ἐνδύουσιν, περιβαλὼν αὐτὸν τούτῳ τῷ χιτῶνι, ὡς φαίνεται αὐτὸν σφαγῆα τῶν θυμάτων.
 622. Καινὸν] καινοπρεπῆ.
 623. Σῆμ', ὃ κείνος εὐμαθὲς] σημείον κομῆς τῶνδε εὐγνωσον, ὅπερ ἐκείνος ἐπιγνώσεται ἐπιθίς τὸ ὄμμα τῆ σφραγίδι, καὶ γινῶσκει παρ' ἡμῶν ἢ σφραγίς.

624. Σφραγίδος ἔρκει] περιφραστικῶς τῆ σφραγίδι.
 625. Ἄλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε] ἄτος ἐστὶν ὁ προσήκων νόμος τοῖς διακοπῆσι, ὥστε μηδὲν περαιτέρω δρᾶν τῶν προσταπτομένων αὐτοῖς. ἐμφανῆ δὲ αὐτῷ μὴ ἀποσφραγίσαντα περιεργάζεσθαι τί ἔγκειται ἐντός.
 627. Ἐπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις] γνωστῶς διακουόμενος διπλάζεις τὴν χάριν, καὶ ἴσως φιλοῦσθαι παρ' ἑκατέρω.
 629. Ἄλλ' εἵπερ Ἑρμῶ] κέρυξ γὰρ ὁ θεός.
 632. Λόγων τε πίσιν ὦν ἔχεις] ἔντυλαι δὲ μοί (φῆσι) περὶ πραγμάτων ἄλλων μυθικῶν, καὶ λόγους ἀνακοινῶσαι μοι, καὶ φυλάξω.
 Ib. Ἐφαρμόσαι] ἐπιθίς (φῆσιν) ἢ θύσεις σφραγίδα.

ΔΗΙ. Στείχοις ἂν ἤδη· καὶ γὰρ ἐξεπίσασαι
Τὰ γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

ΛΙΧ. Ἐπίσαμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

635

ΔΗΙ. Ἄλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὄρων
Προσδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην * φίλως.

ΛΙΧ. Ὡστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμὸν ἠδονῆ κέαρ.

ΔΗΙ. Τί δῆτ' ἂν ἄλλό γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
Μὴ πρῶ † λέγοις ἂν τὸν πόθον ἐξ ἐμῆ,
Πρὶν εἶδέναι τὰκεῖθεν εἰ ποθέμεθα.

640

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΧΟΡ. Ὡ ναύλοχα καὶ πετραῖα

Θερμὰ λυτρά, καὶ πάγυς

Οἴτας περιναιετάοντες ‡,

Οἴ τε μέσσαν §

645

* TURN. αὐτήσ' ὡς ἐδεξάμην. † TURN. πρὶν. ‡ ALD. παρανακτάοντες.
§ ALD. μέσαν.

Ib. Προσδέγματα] τὰς ὑποδοχὰς λέγει. φησὶ δὲ ὅτι οἶσθα πῶς φιλοφρόνως αὐτὴν ἐδεξάμην, καὶ τὸτο δὲ ἰπαγωγὸν πρὸς Ἡρακλίαν· εἶχε τὴν ὑπονοούμενην, φιλοφρόνως προσεδίξατο. πρὸς δ' ἐπέκει. τοσῦτον οἶδα ὡςτε θαυμάσαι με καὶ ἐκπλαγῆναι ὅτι ἀσμένως αὐτὴν ὑπεδέξω, καὶ ἐπὶ τῷ τῷ χαρῆναι.

634. Ζῆν γὰρ κακῶς] γνωμικόν.

639. Δέδοικα γὰρ] δέδοικα γὰρ, φησὶ, μὴ πρὸ καιρῷ εἶποις τὸν ἐξ ἐμῆ πόθον, ὥς μάθωμιν εἰ καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ποθεῖ. διὰ δὲ τῶν ἰρηθίζει αὐτὸν πλέον εἶπεν.

642. Ὡ ναύλοχα καὶ πετραῖα] δοκεῖ τὸτο παρ' ἱστορίαν εἶναι· φασὶ γὰρ πρῶτον ἐν Τραχίῳ τῷ Ἡρακλεῖ ἀναδεδόσθαι. ἐνταῦθα δὲ ὡς προὔπαρχόντων αὐτῶν, φησὶν, ὦ ναύλοχα. Ὁ Χορὸς τὰς περὶ τὴν Οἴτην ἀκάντας προσκαλιῖται ἐπὶ τὸ πατηγυρίσαι, διὰ τῆς προσδωκομένην ἐπιδημίαν τῷ Ἡρακλεῖ. ὁ δὲ εἶς Ὡ ἀφῆκε οἱ περὶ τὰ παραβαλίσσια Σιρμά

λυτρά ἰνοικῆντες, καὶ οἱ παρὰ τὰς τραχίς καὶ ὄρινος τόπους τῆς Οἴτης καὶ τὸν Μυλιακὸν κόλπον, ἔτι τε καὶ τὴν ἀκτὴν τῆς χρυσότοξου Ἀρτίμιδος (εἶθα φησὶν εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὰ συνέδρια) ἄρτι ὁ καλλιφανότατος πάλιν ἦξι αὐλός, καὶ καταλήφεται ὑμῶν τὰς ἀκοάς, ἠδὲ τι καὶ μυτικὸν προσπνέων, εἰς ἔχθραν ἐδ' ἀπικνὴν φωνῆν, ἀλλὰ θεῖας μύσης ἀντίλυρον, ὃ ἐστὶ φωνὴν γλυκίαν.

Ib. Ὡ ναύλοχα] παραβαλίσσια λυτρά. φησὶ δὲ τὰ Ἡρακλῆα, ἅπερ λέγεται αὐτῷ ἢ Ἀθηνᾶ ἀνεῖναι.

Ib. Πετραῖα δὲ] διὰ τὸ ἐν ὄρει τῇ Οἴτῃ κείσθαι. ἴνιοι δὲ, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδεδόσθαι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ Σιρμά λυτρά.

643. Καὶ πάγυς] πάγοι εἰσὶν οἱ ὑψηλοὶ τόποι, ἢ αἱ ὄξυται πέτραι, καὶ οἱ παρὰ τὰς τραχίς καὶ ὄρινος τόπους τῆς Οἴτης οἰκάντες.

646. Μυλιὰ

Μηλίδα παρ' λίμναν*
Χρυσалаκάτε τ' ἀκτὰν κόρας,
Ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
Πυλαΐτιδες καλέονται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ὁ καλλιβοῶς τάχ' ὑμῖν 650
Αὐλὸς ἐκ ἀναρσίαν
Ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν,
Ἄλλὰ θείας
Ἀντίλυρον μέσας.
Ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας τε κῆρος 655
Σεῦται πάσας ἀρετᾶς.
Λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκως.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ὅν ἀπόπτολιν εἶχομεν
Πάντα δυοκαιδεκάμηνον

* ALDUS, παρὰ λίμναν.

646. Μηλίδα παρὰ λίμναν] λίμναν φησὶ τὴν σύνοδον Πυλαίαν φησὶ προσαγορεύεσθαι. ἢ τὴν θαλάσσαν. Ὁμηρος, ὅτι ὁ τόπος πύλαι τῆς Ἑλλάδος.

651. Οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων] ἢ κ' ἰχθρὰν ἰδίαν φησὶν βοῶν.

654. Ἀντίλυρον μέσας] ἀντίμιμον, ἰσόλυρον, ἀντιμῶν. ἀντὶ τῆς, ἢ μικρικῆν φωνὴν, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς ἰσότητος μέρους τῆς λύρας φωνὴν. ἀφ' ἧς δηλεῖται ὅτι ὁμοῦ αὐλὸς καὶ λύρα αἰσθηθήσονται.

656. Σεῦται] ἰσορροπῶν, ἴξαι.

657. Ὅν ἀπόπτολιν εἶχομεν] ὅν ἐκτός εἶχομεν τῆς πόλεως, εἰς δωδεκάμηνον ἀναμένονσαι. τὸ δὲ ἴξαι, ὅν ἀπόπτολιν πελάγειον, ἀντὶ τῆς ἀπῶθεν τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει. Πηλαγιοὶ δὲ ὅτι πολλὰκις καὶ διὰ θαλάττης ἐπιλήν, ἢ ποτε εἰς γήσους ἀπῆλυτον.

662. Ἄ δὲ

648. Ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ] ἔπειτα συναγορεύονται οἱ Ἀμφικτιόνες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν. περὶ ἧς Ἀγαθῶν φησὶ, Πυλαίην τὸν Στροφίην πρῶτον κρηθῆναι. ἐν τῇ Φωκίᾳ, καθαιρόμενον τὸ ἐπὶ Κλυταίμνιστρον μέσας καὶ ἀπ' αὐτῆς

Ἄμμένεσαι χρόνον 660
 Πελάγιον ἴδριες ἔδεν·
 Ἄ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα
 Δυστάλαινα καρδίαν
 Πάγκλαυτος αἰὲν ὄλλυτο.
 Νῦν δ' Ἄρης οἰσρηθεῖς 665
 Ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ἀφίκοιτ', ἀφίκοιτο' μὴ
 Σταίη πολύκωπον ὄχημα
 Ναὸς αὐτῶ, πριυή*
 Τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
 Νασιῶτιν ἐσίαν ἀμείψας,
 Ἐνθα κλήζεται θυτῆρ'
 Ὅθεν μόλοι πανάμερος
 Τᾶς πειθοῦς παγχρίσω
 Συγκραθεῖς ἐπὶ προφάσει θυρός. 675

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΔΗΙ. Γυναίκες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω †
 Πεπραγμέν' ἦ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων;

* ALDUS, πριυή.

† ALDUS, περαιτέρω.

662. Ἄ δέ οἱ] ἡ Διδάσκωρα.

665. Νῦν δ' Ἄρης οἰσρηθεῖς] μάλιστα ὁ περὶ τὴν Οἰχαλίαν πόλεμος ἐξέλυσε ἡμᾶς τῆς ἀνίας, ἣν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας εἴχομεν. Εἰς τὸ αὐτό. Νῦν δ' Ἄρης ὁ πρὸς τὸν Εὐρυτόν. Ἐξ αὐτῶ γὰρ εὐθὺς ἐπαγγέλι.

667. Μὴ σταίη πολύκωπον] Μυθασμὸς ἡ ναῦς ἀλλαχῆ ὁμοίως, ὡς ἰσχυρὰ ἀφίκοιτο, τὴν Εὐβοίαν ἦσαν ἐπιρροαὴ καὶ καταλιπὼν. κατασφιζόμενος γὰρ τὴν Οἰχαλίαν ἐκὼ ἔμνη θύσαι τῷ πατρί.

673. Πανάμερος] ἀντὶ τῶ, τὴν σήμερον ἡ-

μέραν ἔλθοι τῷ πέπλῳ τῆς πιθοῦς Διαχθεῖς ἐκ παλαινίστου τῷ Νίσσῳ κατασκευασμένῳ, πιθοῦς δὲ πέπλῳ εἶπεν, ὅτι γίγνεται ἐπὶ τῆ μεταπέθειται τὴν Ἡρακλῆος γνώμην ἐπὶ τὴν Διδάσκωρα. Ἡ πανάμερος, εὐμνῆς ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔλθοι εἰς ἔραστα τῆς γυναίκος διὰ τὸ τῷ Νίσσῳ φάρμακον.

674. Παγχρίσω] λήπτει τῷ πέπλῳ. ἔχον τῷ χρυσθίντῃ πέπλῳ συγκακασμένος, καὶ ἀρμολοθῆς τῇ πιθοῖ τῷ θυρός.

676. Μὴ περαιτέρω] ὑπὲρ τὴν συμφέροντα χρεῖαν, καὶ πλείον τὰ συμφέροντα.

682. Μάλιστά

- ΧΟΡ. Τίδ' ἔσι, Δηϊάνειρα, τέκνον Οἰνέως ;
 ΔΗΙ. Οὐκ οἶδ' ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα
 Κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς. 680
- ΧΟΡ. Οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων ;
 ΔΗΙ. Μάλιστά γ' ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν
 Ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν.
- ΧΟΡ. Δίδαξον, εἰ διδακτὸν ἔξ' ὅτε φοβῆ.
 ΔΗΙ. Τοιῦτον ἐκβέβηκεν, οἶον ἂν φράσω,
 Γυναῖκες, ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπισον παθεῖν *.
 ὦ, γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
 Ἐχριον, ἀργῆτ' οἶος εὐείρω πόκῳ,
 Τῆτ' ἠφάνισαι διάβορον πρὸς ἔδενος
 Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἔδενον ἔξ' αὐτῆ φθίνει, 690
 Καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος ; ὡς δ' εἰδῆς ἅπαν
 Ἦ, τῆτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
 Ἐγὼ γὰρ, ὣν ὁ θῆρ με Κένταυρος, πονῶν
 Πλευρὰν πικρᾶ γλωχίνι, προῦδιδάξατο,
 Παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν, ἀλλ' ἔσωζόμην 695
 Χαλκῆς ὅπως δύνιπτον ἐκ δέλτε γραφῆν.

* ALDUS, μαθῖν.

682. Μάλιστά γ' ὥστε] μὴ ἔνικα ὦν ἀπέσταλ-
 κας δωρημάτων τῷ Ἡρακλεῖ, ἀθυμίαις ; καὶ
 (ἴσως) περὶ τούτου φοβῶμαι ἕτως ὥστε μηδέ-
 ποτε παραινέσαι τινὶ ἀδύλῳ πράγματι προθυ-
 μίαν λαβεῖν. ὁ ἔστιν, ἀδύλῳ πράγματι ἐπι-
 χυρῆ.

686. Θαῦμ' ἀνέλπισον] θαυμαστὸν καὶ οἶον
 εὐκ ἂν τις ἐλπίζοι μαθεῖν καὶ παθεῖν.

691. Κατ' ἄκρας σπιλάδος] σπιλάς ἡ πί-
 τρα. ὡς ἂν ἐπὶ λίθῳ θεμένη αὐτὸ, τῆτο (φθοῖ)
 κατατίκεται καὶ βίβη καὶ διαλύεται ἀπὸ τῆ λί-
 θου διαίρεσιν.

Ib. ὦς δ' εἰδῆς ἅπαν] ὅπως γινώσκεις ἀκριβῶς
 ἴσον τὸ πρᾶγμα, εἰς μῆκος ἀπλώσω τὸν λόγον.

Ib. Καὶ ψῆ] ἦγον διεφθάρη, ἐκλίπεν, ἐκ με-
 ταφορᾶς τῶν ψινῶν, ἦτοι τῶν κλάδων.

693. Ἐγὼ γὰρ, ὦν ὁ θῆρ με] ὦν εἰπέ μοι
 ὁ Νέστος, ὅτι τὴν πλευρὰν ἤλασε τῷ βέλει τρα-
 χίης. γλωχίνι δὲ, ἀπὸ μέρους τῆ βέλει γλω-
 χίν γὰρ ἡ αἰκί. ὁ λέγει ὁ Ὀμηρος ὄγκον.

695. Παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν] λείπει ἀπρακ-
 τόν.

Ib. Ἄλλ' ἔσωζόμην] ἀντὶ τῷ ἴσῳσσι καὶ
 ἐφύλαξα. διεφύλαξα ἔν ὅσα μοι παρήγγειλεν
 ὤσαντι ἐν δέλτῳ χαλκῆ ταῦτα ἔχουσα ἐγκιχα-
 ραγμῖται. δύνιπτον δὲ, ἀντὶ τῷ δυσπαλίπτο-
 τον.

Καί μοι τάδ' ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων
 Τὸ φάρμακον τᾶτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' αἰεὶ
 Θέρμης ἀθικτον ἐν μυχαῖς σῶζειν ἐμέ,
 Ἔως ἂν ἀρτίχρισον ἀρμόσαιμί που. 700
 Κᾶδρων τοιαῦτα νῦν δ' ὅτ' ἦν ἐργασέον,
 Ἐχριστα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
 Μαλλῶ, σπάσασα κτησίε βοτοῦ λάχυνη
 Κᾶθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπές ἡλίε
 Κοίλῳ ζυγάσρω δῶρον, ὡς περ εἶδετε. 705
 Εἶσω δ' ἀποσείχυσσα, δέρκομαι φάτιν
 Ἄφρασον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
 Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ρίψασά πως
 Τῆς οἴος, ὧ προῦχριον, ἐς μέσην φλόγα
 Ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν' ὡς δ' ἐθάλπεται, 710
 Ῥεῖ πᾶν ἀδηλον, καὶ κατέψηκται χθονί,
 Μορφῇ μάλις' εἰκασόν, ὥστε πρίονος
 Ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλε.
 Τοιόνδε κεῖται προπετές· ἐκ δὲ γῆς ὅθεν
 Προῦκειτ', ἀναζέεσι θρομβώδεις ἀφροῖ, 715

697. Πρόρρητα] πρὸς ἐμὲ ὑπὸ Νίσου προ-
 ηρημένα, ἢ προμμελετημένα μοι. ἢ ἀπόρρητα.

699. Θέρμης ἀθικτον] ἀντὶ τῷ ἀπυροπέ-
 λατον πυρός, καὶ ἡλιακῆς ἀκτίδος.

700. Ἀρτίχρισον] παρατὰ χριόμενον.

701. Νῦν δ' ὅτ' ἦν ἐργασέον] νῦν δ' ὅτι ἐ-
 νση ὁ καιρὸς τῷ χρίσαι, ἔχρισσα μαλλὸν ἐρίε.

703. Κτησίε βοτῶ λάχυνη] ἀπὸ κτητῶ προ-
 κάτε τὸν μαλλὸν σπάσασα, ἦγεν ἐν οἴκῳ τρι-
 φομένα. κτήνη δὲ τὰ πρόβιατα λέγονται καὶ
 βοτά.

704. Ἀλαμπές ἡλίε] μὴ καταυγασθῆν.

705. Κοίλῳ ζυγάσρω] ἀντὶ τῷ, εἰς ξύλινον
 σοφρὸν τυτέσι κισωτόν.

707. Ἄφρασον] ἀφανές, ἀνεκδήγητον. ἀ-
 ξύμβλητον δὲ, ἀσυνίκατον πρὸς τὸ μαθεῖν ἀν-
 θρώπου, ἢ ἀντὶ τῷ ἀπαράβλητον. οἷον οὐκ ἔχον

ἄλλω παραβληθῆναι, ὥστε πισυῖσαι καὶ μαθεῖν
 τὸν ἀκούοντα.

708. Τὸ γὰρ κάταγμα] τὸ γὰρ ἔριον τῷ
 πρόβάτῳ, μετὰ τὸ χρίσαι τὸν πέπλον, ἔβηθε
 εἰς τῆσιν βαλλόμενον, καὶ πυρῶμενον ὑπὸ τῷ
 ἡλίῳ. τὴν γὰρ αὐγὴν, ἀκτῖνα ἡλιῶτιν εἶπει.

Ib. Τὸ κάταγμα] τὸ αἶγιον μάρμα.

710. Ὡς δ' ἐθάλπεται] ὡς δὲ ἐθερμαίνθη,
 ὑπερέρυσιν, ἀφανῶς λήλυται.

712. Πρίονος ἐκβρώματα] εἰσὶ πρίματα,
 ξύλε, θαυμασῶς δὲ βρώματα πρίονος εἰσι τὰ
 πρίσματα. τρίπον γὰρ τινα ἰσθίωι τὸ ξύλον ὁ
 πρίον, ἐκαίνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει.

714. Προπετές] ἐρριμένον καὶ προπισθὸν χα-
 μαί.

715. Ἀναζέεσιν] ἀνακαχλάζεσιν.

Γλαυκῆς ὀπίρας ὥστε πίνος ποτῆ
 Χυθέντος εἰς γῆν Βακχεΐας ἀπ' ἀμπέλε·
 Ὡστ' ἐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω.
 Ὅρῳ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
 Πόθεν γὰρ ἂν ποτ', ἀντὶ τῆς θνήσκων ὁ θῆρ 720
 Ἐμοὶ παρέσχ' εὖνοϊαν, ἧς ἔθνησχ' ὑπερ;
 Οὐκ ἔστιν ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
 Χρήζων ἔθειλέ μ' ὦν ἐγὼ μεθύσερον,
 Ὅτ' ἐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἀρνούμαι.
 Μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι 725
 Γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
 Τὸν γὰρ βαλόντ' ἀτρακτον οἶδα, καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημήναντα χ' ὥσαπερ ἂν θίγη,
 Φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'· ἐκ δὲ τῆδ' ὄδε
 Σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας, 730
 Πῶς ἐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξει γοῦν ἐμοί,
 Καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλῆσεται,
 Ταύτη σὺν ὀρμῇ* καμὲ συνθανεῖν ἅμα·
 “ Ζῆν γὰρ κακῶς κλύεσαν ἐκ ἀνασχετόν,

* ALD. TURN. in marg. ὀρμῆ.

1b. Θερμαΐδιος ἀφροῖ] ἐπηρεάζονται· θρόμο-
 ρος γὰρ ὁ ὄγκος, ἢ περιφερὴ φύσηματα.
 716. Γλαυκῆς ὀπίρας] τῆ γλαυκῆς τῷ ἀρ-
 τίας ἐκπιεσθέντος καὶ νέος. μάλιστα δὲ ὁ νέος
 οἶνος, θερμὸς ὂν, εἰ πέσει χαμαί, ἀφρίζει.
 Γλαυκὴν δὲ ὀπίραν τὸν νέον οἶνον εἶπε, διὰ τὴν
 λαμπρότητα.
 721. Ἐκ ἔθνησχ' ὑπερ] ὑπερ ἧς, ὑφ' ἧς,
 δι' ἧς.
 722. Τὸν βαλόντα] τὸν τοξιώσαντα.
 723. Ὡν ἐγὼ μεθύσερον] ὦν τῶν εἰρημαί-
 νον μοι ὑπ' ἐκείνου ἐν τὴν γνώσιν μαρθάνω,
 ἔτι καὶ ἐτι με ἀφελί.
 724. Οὐκίτ' ἀρκεῖ] ὠφελί. Ὁμηρος
 “ Ἄρκιον ἰστυταί.”

725, 726. Εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι—Γνώμης]
 ἢ μὴ διαμάρτομαι τῆς γνώμης, ἢ ἔχουσα περὶ
 αὐτῆς τυχεράτω.
 728. Χ' ὥσαπερ ἂν θίγη] καὶ ὅσα ἂν θίγη
 τῷ Ἡρακλεῖ βέλους, εἴτε ἀνθρώπος, εἴτε θηρία,
 ἀπόλλυται.
 729. Ἐκ δὲ τῆδ' ὄδε] τῷ Νίσσῳ ἀντὶ τῆ δια
 τῷ Νίσσῳ.
 732. Καίτοι δέδοκται] καὶ γὰρ (φισίν) ἀπο-
 θανὴν βυβλήσομαι· ἵνα μὴ δόξω κενεῖα ἀνηρη-
 κίαι τὸν Ἡρακλεῖα, ἀλλ' ἀκουσίως γνώμη.
 733. Ταύτη σὺν ὀρμῇ] τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
 τυτίσι διὰ τῆ πίπλη.
 734. Ζῆν γὰρ κακῶς] γυταῖκα γὰρ καποδο-
 ξῆσα,

- “ Ἦτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.” 735
- ΧΟΡ. Ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν ἀναγκαίως ἔχει
 “ Τὴν δ' ἐλπίδ' ἔχρη τῆς τύχης κρίνειν πάρος.”
- ΔΗΙ. Οὐκ ἔσιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βεβλεύμασιν
 Οὐδ' ἐλπίς ἦτις καὶ θράσος τὶ προξενεῖ.
- ΧΟΡ. Ἄλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἔξ ἐκασίας 740
 Ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
- ΔΗΙ. Τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν ἔχ' ὁ τῷ κακῷ
 Κοινωνός, ἀλλ' ὧ μὴδὲν ἐς οἴκοις βαρύν.
- ΧΟΡ. Σιγᾶν ἂν ἀρμόζοι σὲ τὸν πλείω χρόνον*,
 Εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ 745
 Πάρεσι μασῆρ πατρὸς, ὅς πρὶν ὄχετο.
- ΤΑΛ. ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
 Ἦ μὴκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην
 Ἄλλε κεκληῆσθαι μητέρα σ', ἢ λώεσ φρένας
 Τῶν νῦν παρεσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν; 750
- ΔΗΙ. Τίδ' ἔστιν, ὦ παιῖ, πρὸς γ' ἐμῷ συγόμενον;
 ΤΑΛ. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι (τὸν δ' ἐμὸν λέγω
 Πατέρα) κατακτείνασα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.
- ΔΗΙ. Οἴμοι· τίς ἐξηνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;

* TURN. in marg. λόγον.

ἔσαν ἔδὲ ζῆν, ἦτις μὴ θέλη δοκεῖν ἐκ φύ-
 σιως εἶναι κακῆ.

736. Ταρβεῖν μὲν ἔργα] ἀνάγκη μὲν εὐλα-
 ζῆσθαι τὰ δινα ἔργα· ἢ χρὴ δὲ πρὸ τῆς ἐκβά-
 σιως καὶ τῶν συμβεβησμένων αἰρεῖσθαι τὰ
 δινα.

738. Οὐκ ἔσιν ἐν τοῖς] ἐν τοῖς πονηροῖς βε-
 βλεύμασιν ἢ δ' ὑπελείπεται χρῆσθ' ἐλπίς, ἦτις
 παρέχει πεποιθῆσιν καὶ θράσος· ἀπὸ τῷ δύσελ-
 πῆς εἶμι, πρὸς ὁ ἐπάγμ.

740. Ἄλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι] τοῖς ἀκκ-
 σίως σφαλεῖσιν ἢ ἐπαγομένη ὀργῇ, πιστευμένη
 ἐστὶ καὶ πρᾶξι καὶ συγγνώμῃ· ἦς σε δίκαιον

τυγχάνειν παρὰ τῷ Ἡρακλέει· αἴκμα γὰρ ἦ
 μαρτες.

742. Οὐχ ὁ τῷ κακῷ κοινωνός] ὁ μὴ δυστυ-
 χῶν τοιαῦτα ἂν εἴποι.

744. Σιγᾶν ἂν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω χρό-
 νον] γράφεται λόγον· πρέπει σοι λοιπὸν σιω-
 πᾶν, καὶ μηκέτι περὶ τῆς πλείω λέγῃς, εἰ
 μὴ ἄρα τι τῷ σῷ παιδί, μέλλεις ἐρεῖν παρα-
 γινομένη ἴδν.

749. Ἄλλε μητέρα] αἰσχύνομαι γὰρ ἐπι-
 σοί.

751. Συγόμενον] λυπερὸν καὶ μίσησ ἀξιοῖ.

- ΤΛΛ. Ὀν ἔχ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι. “ τὸ γὰρ 755
 “ Φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν;”
- ΔΗΙ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τῆ· παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
 “ Ἀζηλον ἔτῳς ἔργον εἰργάσθαι με φῆς;
- ΤΛΛ. Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι
 Πατρὸς δεδορκῶς, καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων. 760
- ΔΗΙ. Πῆ δ' ἐμπελάζεις τὰνδρὶ καὶ παρίσασαι;
- ΤΛΛ. Εἰ χρεὶ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεῶν.
 “ Ὅθ' εἶρπε κλεινὴν Εὐρύτη πέρσας πόλιν,
 Νίκης ἄγων τρόπαια, κἄκροθίνια,
 Ἄκτῆ τις ἀμφίπλευρος Εὐβοίας ἄκρου 765
 Κήναιόν ἐσιν; ἔνθα πατρῷω Διὶ
 Βωμῆς ὀρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα
 Οὐ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθω.
 Μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτης τεύχειν σφαγᾶς,
 Κήρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκειῶς Λίχας 770
 Τὸ σὸν φέρων δώρημα Φανάσιμον πέπλον
 Ὀν κεῖνος ἐνδύς, ὡς σὺ προὔξεφίεσο,
 Ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων
 Λείας ἀπαρχὴν βῆς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμῆ
 Ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα. 775
 Καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος, ἴλεω φρενὶ
 Κόσμῳ τε χαίρων τῇ σολῇ κατηύχετο

755. Τὸ γὰρ φανθὲν] τὸ ἀπαξ πραχθὲν, καὶ ἐπὶ πέρας ἔλθων, πῶς ἂν τις μὴ γενέσθαι ποιήσῃ; καὶ Πίνδαρος· “ τῶν δὲ πεπραγμένων τῶν ἀπόητων ἔθ' ἂν χρόνος ὁ πάντων πατὴρ “ δύνατο θεῖμον ἔργων τέλος.”

758. Ἀζηλον] φαῦλον ὃ ἐδίς ζηλώσειν.

759. Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν] τὰ μὲν ἰώρῃα πάσχοντος, τὰ δὲ ἀνοιμάζοντος ἤμισα κατὰ τὴν γλῶσσαν ὃ ἐστὶ κατὰ σῶμα αὐτῷ ἰσάμενος καὶ ἐ πόρῃ, τῆς ἐστὶν ἐμπροσθεν αὐτῷ, ἡμῶσι τῷ, κατὰ σῶμα αὐτῷ ἀπέντησι.

761. Πῆ δ' ἐμπελάζεις] προσπελάζεις.

Ιβ. Παρίσασαι] πλησίον γέγονας.

763. “ Ὅθ' εἶρπε] καινοπρεπὴς ἢ φράσθς, ἦλθεν εἰς τὴν Εὐβοίαν, ἥς ἀκρωτήριόν ἐστι τὸ Κήναιον.

767. Τεμενίαν τε φυλλάδα] τὸν ἀπὸ τῶν τεμενῶν σέφανον. ἢ τέμενος πολύφυλλον.

772. Ὡς σὺ προὔξεφίεσο] ὡς σὺ ἐντελεῖω.

776. Δείλαιος, ἴλεω φρενὶ] ὁ Ἡρακλῆς ἰλαρῶ τῇ φρενὶ κατηύχετό σοι χαίρων ἐπὶ τῷ πέπλῳ.

Ὅπως δὲ σεμνῶν ὄργίων ἔδαίετο
 Φλόξ αἵματηρά, καὶ πὸ πειρίας δρυὸς
 Ἴδρως ἀνίει χρωτὶ, καὶ προσπτύσseto 780
 Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
 Χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον ἦλθε δ' ὄσέων
 Ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἶτα φοινίας
 Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἔδαινυτο,
 Ἐνταῦθα δὴ βόησε τὸν δυσδαίμονα 785
 Λίχαν, τὸν ἐδὲν αἴτιον τῆ σῆ κακῆ,
 Ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον.
 Ὁ δ' ἐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
 Δῶρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσαλμένον·
 Κακείνος ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος 790
 Σπαραγμὸς αὐτῆ πνευμόνων ἀνθήψατο,
 Μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἧ λυγίζεται,
 Ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυσον ἐκ πόντε πέτραν.
 Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσθε
 Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὄμῃ. 795

778. Ὅπως δὲ σεμνῶν ὄργίων] ὅτι δὲ ἀπὸ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ξύλων ἡ φλόξ ἀνκαίειτο, τότε ἰδρὼς ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτῆ.

779. Φλόξ αἵματηρά] αἵματηρά ὅτι ἐκ τῆ αἵματος τῶν ἰσχυρίων συνίσταται.

Ib. Καὶ πὸ πειρίας δρυὸς] λιπαρῆ ξύλου δρυὸν γὰρ λέγουσι πᾶν δένδρον.

781. Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος] ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκολλημένους τὸ δ' ἐξῆς, καὶ προσκολλητὸς ὁ χιτῶν κατὰ πᾶν μέρος, αἷ ἀν' ξύλου παρὰ κόλλα ὑπὸ τέκτονος προσεῖν χρῆσθαι.

783. Ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος] κνήσμοσ· ὀδῆ-
 ξασθαι γὰρ τὸ κνήσασθαι. ἀντίσπαστος δὲ,
 ἴσος σπασμῶ, ἢ μετὰ σπασμῶ.

Ib. Ἐχθρᾶς ἐχίδνης] τυκῶνος μὲν γὰρ καὶ
 ἐχίδνης ἢ ὕδρα.

Ib. Ἰὸς ὡς ἔδαινυτο] ὡς κατίσθην αὐτὸν
 ὁ ἰός.

788. Τὸ σὸν μόνης δῶρημ' ἔλεξεν] εἰπὼν ὅτι
 σὺ αὐτῆ προσήγαγες τὸν πέπλον, ὡς ἦν ἀπι-
 σαλμένος ὑπὸ τοῦ καὶ ἐκ αὐτὸς ἦν ἀφ' ἑαυτῆ
 πανεργήσας.

792. Μάρψας ποδὸς νιν] δραχάμενος τὸ
 ποδὸς τῆ Λίχα κατ' ἐκείνο τὸ μέρος ἐνθα δια-
 μεῖται τὸ ἄρθρον. λέγει δὲ τὸ πρὸς τὸν ἀσρα-
 γαλον μέρος, ὃ εἰώθαμεν διαμεῖν τὸ ὑπόδημα
 ἢ τι τοιαῦτον.

Ib. Ἡ λυγίζεται] ἀρμύζεται, κάμπτεται,
 συστέφεται· ὅτι ἐστὶν ὁ ὄσμος τῶν νεύρων, ἐνθα
 ὑποδημούμεθα. εἰρηται δὲ ἀπὸ τῶν λυγῶν
 εὐάλικτον γὰρ τὸ φυτὸν ἴσον ὄν. Ὀμηρος

“ Δίδη μύσχοισι λυγίσσι.”

793. Ἀμφίκλυσον] τὴν ἐκ τῶ πόντε ἀμφο-
 τέραθεν κλυζομένην.

794. Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν] διὰ δὲ τῆς
 κόμης

Ἄπας δ' ἀνευφάνησεν οἰμωγῇ λεῶς,
 Τῷ μὲν νοσοῦντος, τῷ δὲ διαπεπραγμένε.
 Κούδεις ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν
 Ἔσπᾶτο γὰρ πέδονδε, καὶ μετάρσιος
 Βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπεν πέτραι,
 Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
 Ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
 Ῥίπτων ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
 Τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος *
 Σὲ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
 Οἷον κατακτῆσαιτο λυμαντὴν βίη·
 Τότ' ἐκ προσέδρε λιγνύος διάσροφον
 Ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ' ἐν πολλῷ σρατῷ
 Δακρυρροῦντα· καί με προσβλέψας, κάλει,
 ὦ παῖ, πρόσελθε· μὴ φύγῃς τοῦμὸν κακὸν,
 Μῆδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
 Ἄλλ' ἄρον ἔξω· καὶ μάλισσά μὲν μέθες
 Ἐνταῦθ', ὅπως με μήτις ὄψεται βροτῶν.

800

805

810

* TURN. in marg. ἠμματτόμενος.

κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκράνι κατὰ μέρος τῆς κεφαλῆς διασχιθεῖσης· ὅτι διαιρεθείσης τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς κόμης ἀνεπίμπετο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι.

796. Ἄνευφάνησεν] κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντιτῷ ἰσάναζε.

797. Τῷ μὲν νοσοῦντος] τῷ Ἡρακλέει νοσοῦντος, τῷ δὲ Λίχου ἤδη ἀνυθίντος, ὃ ἐστὶ πεφορημένος.

799. Ἔσπᾶτο γὰρ] σπασμῷ γὰρ εἰληπτο κίμινος· ἐπὶ τῷ γῆς.

801. Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες] Ὅμηρος

“ Λοκρῶν δ' ἠγμόνηεν Ὀϊλῆος ταχύς

“ Ἄϊας,

“ Λοκρῶν οἱ ναῖσι πέραν ἱερῆς Εὐβοίης.”

802. Ἐπὶ δ' ἀπέπεν] ἀπέκαμιν, ἀπηγά-

ρυσεν ἑαυτὸν, ὑπερέκμηκε, ἀπύρηκε, πρὸς τὰς ἰδύνας ἐπὶ γῆς κυλιόμενος.

804. Ἐνδατούμενος] σφοδρῶς λοιδορῶν· μεμφόμενος. κατὰ μέρος τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν. ἐνδατούσθαι γὰρ τὸ μερίσασθαι ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινομένων. ἐνδατούσθαι γὰρ τὸ σφοδρῶς ἔσθιεν. Ἄλλως ἐνδατούμενος νῦν σφίδρα κακῶς λέγουσιν, δυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπαρῶμενος. ἴνιοι δὲ γραφικῶν ἠμματτόμενος, ἀντὶ τῷ ἔσχε.

807. Τότ' ἐκ προσέδρε] ὅτε ἀπέπεν καὶ ἐπαύσατο καὶ ἀπέκαμιν κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κεχυμένης τῷ σώματος λιγνύος, εἶδέ με δακρυρροῦντα. Λιγνύος δὲ, τῆς ὑποκειμένης καὶ περικεχυμένης αὐτῷ φλογώδους νύκτος.

812. Ἄλλ' ἄρον] προστακτικῶς.

814. Ἐί

Εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλὰ μ' ἐκ γε τῆσδε γῆς
Πόρθμευσον ὡς τάχιςα, μηδ' αὐτῆ θάνω. 815

Τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
Θέντες σφέ πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις,
Βρυχώμενον σπασμοῖσι καί νιν αὐτίκα
Ἦ ζῶντ' ἐσόψεσ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.

Τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βελεύσασ' ἐμῶ 820
Καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὣν τε ποίνιμος δίκη
Τίσαιτ' Ἐριννύς τ' εἰ Θέμις δ', ἐπεύχομαι.

Θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν Θέμιν σὺ προὔβαλες *,
Πάντων ἀριζον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
Κτείνας', ὅποῖον ἄλλον ἐκ ὄφει ποτέ. 825

ΧΟΡ. Τί σῖγ' ἀφέρπεις; ἔ κάτοισθ' ὅθ' ἔνεκα
Ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΤΑΛ. Ἐὰτ' ἀφέρπειν, ἔρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
Αὐτῇ γένοιτ' ἀπωθεν ἐρπέση καλός †.

ἽΟγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν 830
Μητρῶον, ἦτις μηδὲν ὡς τεκῆσα δρῶ;

ἽΑλλ' ἐρπέτω χαίρῃσα, τὴν δὲ τέρψιν, ἦν
Τῷ μῶ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

* TURN. in textu, προύλαβε.

† ALD. καλῶς.

814. Εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις] αἰσχύνεται γὰρ αὐτῆ θάνειν, μὴ ἐγγλασθῆ ὑπὸ τῶν Οἰχαλίων.

818. Βρυχώμενον] ἀνοιμάζοντα μεγάλας ἐκ τῶν σπασμῶν.

821. Ποίνιμος δίκη] ἢ τιμωρὸς, ἢ ποιητὴν ἀπαιτῶσα.

823. Θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν Θέμιν] Θέμις δὲ ἐστὶν ἡμᾶς καταρῆσθαι σοι, ἐπεὶ σὺ πρότερα τὴν Θέμιν ἀπέρριψας καὶ παρείδες, εἰάν δὲ προύλαβες, ἀντὶ τῆς φθίσασα τὴν Θέμιν καὶ οὐκ ἐξιδίξα, ὡς τί κατὰ τὸ δίκαιον πράξης· γράφεται καὶ προύβαλες.

826. Τί σῖγ' ἀφέρπεις] σῖγα ἐπιρήματα· κῶς, ἀντὶ τῆ σιωπῆως, τυτίσι, διὰ τί ὕδιν ἀποκρίνη πρὸς τὸν ἽΑλλον;

827. Ξυνηγορεῖς] συνάδεις.

Ib. Ὀῦρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν] εἶθε ἔρος καλὸς ἐπιπνύσοι αὐτῇ ἀπίεση, ἵνα μικέτι αὐτῇ ἴδοιμι. τροπικῶς δὲ τὸ ἔρος ὡς ἐπὶ κῶς, ἀντὶ τῆ ἐροδρομείτω.

830. ἽΟγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος] τί γὰρ μάτην ἐπαίρημεθα τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι, ὕδιν ἀξίον αὐτῆς διαπραξαμένης ἂν ἢ φύσις καὶ ὁ θεσμός ἀπίητι;

Ib. Τρέφειν] ἀντὶ τῷ ἔχυν.

834. ἽΑ'

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἴδ' οἶον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ

Τούπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν

835

Τᾶς παλαιφάτους * προνοίας,

Ὅ, ττ' † ἔλακεν ὁπότε τελεόμνηνος ἐκφέροι

Δωδέκατός τ' ἄροτος ‡, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων

Τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τὰδ' ὀρθῶς

Ἐμπεδα κατερίζει.

840

Πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω,

Ἐτι ποτ' § ἐτ' ἐπίπονον ἔχοι

Θανῶν λατρείαν;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Εἰ γὰρ σφε κενταύρε φονία || νεφέλα

Χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα,

845

Πλευρᾷ προστακέντος ἰῷ,

* TURN. in marg. παλαφάτους.

† TURN. Ὅττ'.

‡ ALD. Δωδέκατος ἄροτος.

§ ALD. Ἐτι ποτ'.

|| ALD. φονία

834. Ἴδ' οἶον, ὦ παῖδες] ὁ Χορὸς πρὸς ἀλλήλους διαλέγεται περὶ τῆς δεδομένης μαντικῆς τῶν Ἑρακλῆϊ ἐν τῇ Δωδώνῃ, ὅτι νῦν ἀπέβη. τὸ δὲ οἶον ἀντὶ τῆς οἴας. οἶον, ὀρατέ, ὦ φίλοι, οἴως ἡμῖν ἀθρόως συνέπιπτε, καὶ εἰς οἶον κακὸν ἀπέβη τὸ ἴππος τὸ ἐκ τῆς μαντικῆς πάλαι χρησθέν. προσέμιξε δὲ, ἀντὶ τῆς προσεγγάτης ὀφείας.

836. Τᾶς παλαιφάτους προνοίας] γράφεται παλαιφάτους. ἢ ἢ, τῆς πάλαι μαντισσαμίας: φοβᾶσθαι γὰρ τὸ μαντιῦνθαι.

837. Ὅτ' ἔλακεν] ὅπως ἐφθίγγετο, ἐπιπυλῶν ἰκαντὸς παρῆλθοι, τότε διαδοχὴν γενέσθαι τῶν πόνων τῷ Ἑρακλῆϊ τῷ Διὸς παιδί. ἀναδοχὰν δὲ, ἀνάπαυσιν, ἀνακοκῆν, διαδοχὴν.

1b. Τελεόμνηνος ἐκφέροι] ὁ ἰκαντὸς ὁ τέλειον ἔχων τὸ δωδεκάμηνον. ἰμοίως δὲ καὶ ἄροτος ὁ ἰκαντὸς, ἀπὸ τῆς ἀπαξ κατ' ἰκαντὸν ἀρῆν.

839. Αὐτόπαιδι] γνησίῳ παιδί. Καὶ τὰδ' ὀρθῶς] ταῦτα δὲ τὰ χρησθέντα ἀσφαλῶς νῦν ἡμῖν ἀποβαίνει, τροπικῶς δὲ κατουρίζεται ἀντὶ τῆς, ὡς περὶ ἀρῆν πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ' ὀρθὸν ἀνυδόμενα.

840. Κατερίζει] προσπνῶ.

841. Πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω] πῶς γὰρ ὁ μνηστέρι ὀρῶν τὸ φῶς, παρὰ Εὐρυσθέως κελύοιτο;

844. Εἰ γὰρ σφε κενταύρε] εἰ γὰρ αὐτὸν τὸν Ἑρακλῆα τὸ αἶμα τὸ θανάσιμον τῆς κενταύρε περιέχει, τῇ πλευρᾷ προστακέντος ἰῷ, πῶς ἂν ἔτιρον ἦλιον ἢ ταυῶν ἴδοι;

845. Χρίει δολοποιὸς] χρίει δὲ τὸ ἰμάτιον τῆς αἵματι ἢ ἀνάγκῃ, ὡς τῆς Διὸς ἀνέρας μεταδόντος τεχνισσαμίας τῆτο ἠνάγκασαι γὰρ ὑπὸ ζῆλου δὲ ἔπειρα τὸν δόλον τεχνάσασθαι.

Ὅν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,
 Πῶς ὄδ' ἂν αἰλίον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι,
 Δεινотάτῳ μὲν ὕδρας προστετακῶς
 Φάσματι μελαγχαίτα
 Τ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει
 Νέσσε γ' ὑπο δολόμυθα κέντρα *
 Ἐπιζέσαντα.

850

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ὅν ἄδ' ἂ τλάμων ἄοκνον
 Μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι † βλάβαν
 Νέων αἰσούντων γάμων,
 Τὰ μὲν ἔτι προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόα

855

* ALD. Νέσσε γ' ὑπο, φάσμα δολόμυθα κέντρα. † ALD. δόμοις.

847. Ὅν τέκετο θάνατος] τῶτον τὸν ἰὸν ἐγένεσεν ὁ αἰόλος δράκων, μᾶλλον δὲ ὁ θάνατος.

849. Προστετακῶς φάσματι.] προσκυκλωμένος τῷ ἰῶ τῆς ὕδρας. τῷτο δὲ καθ' ἑαυτοῦ αἰτιατικὴν γὰρ ἐπιφέρει. Ἄλλως. Προκυκλωμένος τῷ ἰῶ, ἢ τῷ ὀλεθρῷ, παρὰ τὸ πεφουνησθαι τῷ φάσματι. τιτίσι, τῷ ἰματίῳ τῷ κηχρισμένῳ τῷ φαρμάκῳ τῆς ὕδρας, τιτίσι τῇ χολῇ.

850. Μελαγχαίτα τ' ἄμμιγα] τῆ δασυτρίχυν καὶ ἄμα τῷ φάσματι τῆς ὕδρας, καὶ τὰ κέντρα τῶ Νέσσε αἰκίζει αὐτόν. δῆλον δ' ὅτι φάσμα τὰ κέντρα τῶ Νέσσε εἰσὶ. λέγει δὲ τὸ αἶμα αὐτῶ τὸ συμμιγμένον τῇ χολῇ τῆς ὕδρας.

852. Φάσμα δολόμυθα] δολόμυθα κέντρα φησὶν ὅτι τοῖς δολοῖς τῶ Νέσσε λόγοις ἀπατηθεῖσα ταῦτα τιτέλλουσιν. Ἄλλως. φάσμα δολόμυθα, τὰ δόλια φάρμακα. καὶ γὰρ ἕτεραί τινα ἐκέλευσαν αὐτῇ συμμίξει τῷ αἵματι, ὡς ὀπίσω εἶπεν.

853. Ἐπιζέσαντα] ἐπιχυθέντα, αἰσκαχθέντα ἀπὸ τῆς θέρμης τῶ πυρός.

854. Ὅν ἄδ' ἂ τλάμων] ὡς τὴν βλάβαν μεγάλην ὄρῳσα ἢ διάνοια καὶ ταχῆσαι τοῖς οἰκοῖς συμβᾶσαν, αὐτῇ μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτῆ ἔσυνιδεν, ἐκ κατασκευῆς δὲ τῆς Νέσσε καὶ τῆς τέτυ φωνῆς γηομένην, ὡς δῆθεν ἐπὶ τῷ διαλλάττειν αὐτῇ τὸν Ἡρακλῆα λίαν, ὀδύρεται καὶ σίγη. Ἄλλως. Ὅν ἄδ' ἂ τλάμων. τῷτο πρὸς δρωμένον, καὶ εἰς τὴν ἀμέλλητον βλάβαν συμβάντων τοῖς οἰκοῖς, ἢ διάνοια τὰ κακὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτῆ ἔσυνιδεν, ἐπὶ τῷ διαλλάττειν τὸν Ἡρακλῆα. Ἄοκνον δὲ, τὴν οἰκίαν καὶ ἀμέλλητον, ἢ πολυόκνον· ὅ ἐστι πολυόφοδον, κατ' ἐπίτασιν δὲ τὸ α.

856. Νέων αἰσούντων] πρὸς ἀλλοθρόων.

Ib. Ἀισούντων] συνίησις.

857. Οὔτε προσέβαλον] ἔσυνιδεν ἀπὸ τῶ Νέσσε.

Ib. Τὰ δ' ἐπ' ἀλλοθρόα] ἀλλοφώνη, ὅτι ἀπὸ τῆς Νέσσε φωνῆς γέγονεν ἢ καθ' Ἡρακλῆα συμφορᾶ ἢ τῆς ἀλλοφώνης, καὶ μὴ τὰ ἀλλοθρῶν ἢ ἀλλοφώνη, ὡς ἠλλαγμαίναν τῶ Νέσσε φωνῇ ἔχουσα.

Γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαῖσι * ξυναλλαγαῖς,

* Ἡ πε ὀλοᾶ ζένει,

* Ἡ πε ἀδινῶν χλωρᾶν

Τέγγει δακρύων ἄχνην.

* Ἀ δ' ἐρχομένα

Μοῖρα προφαίνει δολίαν

Καὶ μεγάλαν ἄταν.

860

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

* Ἐρρωγεν παγὰ δακρύων.

Κέχυται νόσος. * Ω πόποι, οἶον ἀναρ-

σίων ἔπω ἀγακλει-

τὸν Ἡρακλέ' † ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι.

Ἰὼ κελαινὰ λόγχα τῆ προμάχε δορός,

865

* ALD. ὀλεθρίαῖσι.

† ALD. Ἡρακλίε.

858. Ὀλεθρίαῖσι ξυναλλαγαῖς] ἢ ὀλεθρίαῖσι καὶ ἰσθλαῖσι φιλίαις, ἢ ἐπὶ αὐτῇ τῆ ἰδίῃ θανάτῳ ὁ Νέσσοσ ἀντίλλαξεν αὐτῇ τὸ αἷμα· ἢ ὅτι ὁ μὲν Νέσσοσ εἶπεν αὐτῇ πάθος καὶ διαλλαγῆσ ἔργαστήριον εἶναι τὸ φάρμακον, γέγονε δὲ ἄλλοσ Ἡρακλῆσ.

859. Ἡ πε ὀλοᾶ ζένει] ὀλοᾶ ἢ δυστυχῆσ, ἢ ἢ τῆ ὀλέσθαι ἀξία, ὄντασ δὲ ἢ ἀθλία κατασάξῃ καὶ διασρέχει πολλῶν δακρύων ἀφρόν· ἐμσαπιῶν δὲ τὸ ἄχνην διὰ τὸ πλῆθος· χλωρᾶν ἔν ἄχνην, τὸν παρὸν ἀφρόν.

860. Ἡ πε ἀδινῶν] ἀθρόων, ἢ πολυθρηνήτων.

861. Δακρύων ἄχνην] περιφραστικῶσ τὰ δάκρυα.

862. * Ἀ δ' ἐρχομένα μοῖρα] ἢ προσδοκωμῆσ κακομοιρία τῆ Ἡρακλῆσ ἐμφαίνεσ μεγάλην ἰτίραν ἄτην καὶ βλάβην, προσδοκῶσι δὲ ὅτι ἀπαλλυμῆσ Ἡρακλῆσ αὐτόχειρ ἑαυτῆσ γενήσται.

Ἰβ. * Ἀ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν] δόλιον γὰρ αὐτῆν καὶ λάθρα ἀναιρήσει.

865. Ἐρρωγεν παγὰ δακρύων] ἀντὶ τῆσ, παρ-

ισιν ἡμῖν δακρύειν ὡσ ἀπὸ πηγῆσ κρηνηδόν ἐκτίταται γὰρ τὸ παρὸν, καὶ πανταχῶ διαβήσται ἢ κατὰ τὸν Ἡρακλῆσ συμφορᾶ.

866. * Ω πόποι] φῦ φῦ, κακῆ φήμη γέγονε τῶ Ἡρακλῆσ, οἶον ἐδέποτε πολεμίοισ ἀνοίκτισον σιωπηθῆσται· τὸ γὰρ οὐπω ἀντὶ τῆ ἄχῆσ ἢ ἔτως· οἶον κακῆ φήμη ἐδέποτε ὑπὸ τῶν ἰχθρῶν συνέβη τῶ Ἡρακλῆσ, τῆτο ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶ γέγνηται.

868. * Ἀπέμολε πάθος] ἀντὶ τῆσ ἀπομῶλοι οἶον ἐδέποτε ἀπὸ τῶν πολεμίων γένοιτο.

869. Ἰὼ κελαινὰ λόγχα] κελαινὴν εἶπε τὴν λόγχην διὰ τὸν ἐξ αὐτῆσ ἀποτελεσμένον θάνατον. Μίλασ δὲ ὁ θάνατοσ. δυσφορῆ δὲ ἐπὶ τῶ ἀίχμαλωτον εἰληφθαι τὴν Ἰόλην διὰ γὰρ ταύτην ἢ συμφορᾶ λόγχα δὲ δορός, περιφραστικῶσ ἢ λόγχη. προμάχε δὲ, τῆσ προσέβλημῆσ· τὸ δὲ λόγχα πρὸσ τὸ αἷμα, ὁ δὲ λόγοσ, ὁ θανατοποιὸ λέχη, ἢτισ τότε ἀνελῆσα τῆσ Εὐρυτον, ἐνταῦθα τὴν Ἰόλην ἀπέπεμψασ καὶ ἤγαγεσ ἐκ τῆσ ὑψηλῆσ Οἰχαλίας· ὡσ εἶθε μὴ ποτε τυτέσι, φῦ τῆσ λόγχεσ ἐκίνεσ ἐν ἢ ἐπέβησσι τὴν Οἰχαλίαν ὁ Ἡρακλῆσ, ἵνα ἐνέγκῃ τῆσ

Ἄ τότε θοᾶν νύμφαν
 Ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 Τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ.
 Ἄ δι' ἀμφίπολος
 Κύπρις ἀναυδος φανερά
 Τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

870

875

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
 Οἴκτε δ' οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένε;
 Τί φημί;
 Ἦχεῖ τις ἐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
 Κωκυτὸν εἶσω, καί τι καινίζει σέγη.

880

Ξύνες δὲ
 Τήνδ', ὡς ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη
 Χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαυῖσά* τι.
 ΤΡΟ. ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν ἐσμικρῶν κακῶν
 Ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

885

ΧΟΡ. Τίδ', ὦ γεραία, καινοποιηθὲν λέγεις;

* ALDUS, σημαίνεσά.

τὴν Ἰόλην διὰ γὰρ ταῦτα ἢ συμφορὰ ἐγένετο. τὸ δὲ ἄρθρον τῆ λέγῃ συναπτιοῦ ἢ τις λέγῃ.

1b. Προμάχη θοῖς] τὸ προμάχη ἐπὶ τῷ Ἡρακλεῖς λιπτόν οἶον τῷ πρὸ πάντων μαχομένη. τὸ νύμφαν δὲ συναπτιοῦ τῷ τάνδ'.

870. Ἄ τότε θοᾶν νύμφαν] ἀντὶ τῆ θοᾶς τινὲς δὲ τὴν ταχίως νυμφευθῆσαν.

871. Ἄπ' αἰπεινᾶς] ἀπὸ τῆς ἐν ὕψει κειμένης.

872. Αἰχμᾶ] νόμῳ πολέμου.

873. Ἄ δ' ἀμφίπολος Κύπρις] ἢ περὶ ταῦτα σφρομένη Κύπρις, ἢ γὰρ ἢ ταῦτα οἰκονομῶσα καὶ ὑπερηστραμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔραστα. ὁ νόσ, ἢ δὲ Κύπρις ἄρα ἢ ἀναυδος σιωπῶμένη, φανερῶς ἦν πάντων τῶν ἐργῶν, εἰς ἔρωτα Ἰόλης βαλῶσα τὸν Ἡρακλῆα.

875. Πράκτωρ] πρακτική.

876. Πότερον ἐγὼ μάταιος] ὁ Χορὸς τῆς τροφῆς αἰσίων θρηνώσεως ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἦτοι τῷ ἀναίριστι τῆς Διανύρας, φησὶ τῷτο. ἄρα ἀναίσθητός εἰμι; κατακῶ θρήνη τινὲς.

879. Οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ] ἐμικρὸν, ἀλλὰ μάγα καὶ ἰξάκρηστον. τῷτο δὲ ὡς ἠσθημένη μείζονος βῆς.

880. Καί τι καινίζε σέγη] ὅσοις τι πᾶν τερὸν ἔχον ὁ οἶκος.

881. Ξύνες δὲ] ἀλλήλας παρακαλοῦντας αἰ ἀπὸ τῷ Χορῷ. Ἄλλως ξύνες δὲ, ἀντὶ τῷ τῷδε ἄκροισι παρὰ τὸ ἔθος γὰρ κατωτυχῆ νακυῖα πρόεσι.

885. Τὸ πόμπιμον] τὸ πημφθῆν. λέγει δὲ τὸν χιτῶνα.

887. Βίσακ'

ΤΡΟ. Βέβηκε Δηϊάνειρα τὴν πανυζάτην
Ὀδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτης ποδός.

ΧΟΡ. Οὐ δήποθ' ὡς θανῶσα;

ΤΡΟ. Πάντ' ἀκήκοας. 890

ΧΟΡ. Τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

ΤΡΟ. Δεύτερον κλύεις.

Μ Ο Ν Ο Σ Τ Ρ Ο Φ Ι Κ Α.

ΧΟΡ. Τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε * φής;

ΤΡΟ. Σχετλιώτατα πρὸς γε πράξιν.

ΧΟΡ. Εἰπέ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει.

895

ΤΡΟ. Αὐτὴν διήϊωσε.

ΧΟΡ. Τίς θυμὸς, ἢ τίνες νόσοι;

ΤΡΟ. Τάνδ' αἰχμαὶ βέλεος κακῆ †
Ξυνεῖλε.

ΧΟΡ. Πῶς ἐμήσατο

900

Πρὸς θανάτῳ θάνατον

Ἄνυσασα μόνα;

ΤΡΟ. Στονόεντος ἐντομᾶ σιδήρε.

ΧΟΡ. Ἐπειδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν;

* ALD. σφην.

† TURN. in marg. Τάνδ' αἰχμᾶν βέλος κακῆ.

887. Βέβηκε Δηϊάνειρα] εἰς ἄδ' α' ἢ τοῖς πο-
οὐ βέβηκεν· τὸ γὰρ σῶμα αὐτῆς ἀπύσιν εἰς
ἴδ' α.

889. Οὐ δήποθ' ὡς θανῶσα] κατ' ἐρώτη-
σιν ἀπὸ τοῦ ὄντος ὡς θανῶσα; βέβηκε δὲ, ἐπὶ καὶ
ζήτησιν περὶ πορευθῆναι τινά.

894. Σχετλιώτατα] σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς
τὴν ἀνάγκην τετίσιν, ὡς ἂν τις ἰδὼν ἢ ἀκού-
σας σχετλιάσει τὴν πράξιν.

895. Εἰπέ τῷ μόρῳ] τίνι θανάτῳ συνίπ-
σιν ἀπὸ τῆς, τίνι τρόπῳ ἐτελεύτησεν.

896. Αὐτὴν διήϊωσεν] αὐτὴ ἑαυτὸν ἐφά-
πυσεν [ἀπὸ τῆς, ἀφανῆ ἀπὸ τῆς βίης ἐποίη-
σεν.

897. Τίς θυμὸς, ἢ τίνες νόσοι] τίνι θυμῷ
χρησαμένη ἑαυτὴν ἀνέλεν; ἢ τίς θυμὸς (φροσὴν)
ἀνέλε τὴν Δηϊάνειραν;

899. Τάνδ' αἰχμαὶ βέλεος κακῆ] περιφραστικῶς,
τὸ βέλος· βέλος δὲ εἶπε τὴν Δηϊάνειραν, ὅτι
τρόπον βέλος ἀνέλεν ἑαυτὴν ἢ, ὅτις, ὡς βέλος
ισόβολον, μέγα κακὸν προσετίψατο τῷ Ἡρα-
κλεῖ, μόνη τὸν θάνατον ἀνύσασα.

901. Πρὸς θανάτῳ θάνατον] τὸν ἑαυτῆς
πρὸς τῷ τῷ Ἡρακλεῖ.

904. Ἐπειδες, ὦ ματαία] τιθασαί τὴν ἐκ-
είνης τόλμαν· ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν ἀμώτητα·
ἕτως γὰρ εἶπε τὴν ὕβριν. καὶ νῦν δὲ τὸ μα-
ταία κατὰ ἀντίφρασιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς μετὰ καὶ
ὄμματος

ΤΡΟ. Ἐπειδὸν, ὡς δὴ πλησία παραστάς.

905

ΧΟΡ. Τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἶπέ.

ΤΡΟ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.

ΧΟΡ. Τί φωνεῖς;

ΤΡΟ. Σαφηνῆ.

ΧΟΡ. Ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν

910

Ἄ νέορτος * ἄδε νύμφα

Δόμοισι τοῖσδ' Ἐριννύν.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΤΡΟ. Ἄγαν γέ μᾶλλον δ' εἰ παρέσα πλησία

Ἐλευσας οἷ ἔδρασε, κάρτ' ἂν ὤκτισας.

ΧΟΡ. Καὶ ταῦτα γ' ἔτλη χεῖρ † γυναικεία κτίσαι; 915

ΤΡΟ. Δεινῶς γέ πεύση δ' ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.

Ἐπεὶ παρήλθε δωμάτων εἴσω μόνη,

Καὶ παιδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα ‡ δέμνια

Στροννύνθ', ὅπως ἄφορρον αὐτῶν πατρὶν,

Κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μήτις εἰσίδα.

920

Ἐρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτειν, ὅτι

Γένοιτ' ἐρήμη, κλαῖε δ' ὀργάνων ὅτε

* ALD. TURN. in textu, ἀνέορτος. † TURN. Καὶ ταῦτ' ἔτλη χεῖρ.

ALD. Καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ. ‡ TURN. in marg. κοῖλα.

Ὅμοιος γὰρ τὸ μάταιον μέλιον καλῶ. οὐ μόντοι μέλιος εἰρήσεται αἶνος.

906. Πῶς; φέρ' εἶπέ] ἀντὶ τῆ, τίνα θυμὸν εἶχε τότε;

907. Χειροποιεῖται τάδε] ταῦτα τῇ χερὶ ἑαυτῆς διπραξάτο.

908. Τί φωνεῖ] ἀντὶ τῆ, ἀπίστα λέγεις.

911. Ἄ νέορτος ἄδε] ἢ ποσὶ ἰνταῦθα ἐρημίσασα Ἴόλη ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τῆ ἢ αἰσχρὰ καὶ ἀπρηπίς.

915. Χεῖρ γυναικεία κτίσαι;] καλῶς δὲ ὡς κατασκευάσαι καὶ ποιῆσαι. ἐπὶ μεγάλῳ πολ-

μήματι εἶπε τὴν λέξιν. ὅπως ἀκριβῶς δηγῶ σομαί σοι τὸ πρᾶγμα ὡς πισθῆναι σε ὅτι ἀληθῆ λέγω.

918. Εἶδε κοῖλα δέμνια] γράφεται κοῖλα ἢ τὰ τῆ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς καὶ τῆ Ἡρακλείου.

919. Στροννύνθ', ὅπως] τὸν Ἰλλων στρατὸν.

922. Κλαῖε δ' ὀργάνων ὅτε] ἢ τῶν ἰσχυρικῶν, ἢ τῶν ἰσχυρίων οἷς τὸν πύλλον ἔχρισαν.

Ἄλλως ἵππετό τις ἰσχυρίων ὡν ἰσθὺς μεταχειρίζεσθαι, συνόντος αὐτῇ τῆ Ἡρακλείου (οἶον, ἰσθὴ ἢ τινος τοιούτου) καὶ ἀδύνατο αἰ-

λιπὸν

Ψαύσειεν, οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος.
 Ἄλλη δὲ κάλλη δωμάτων σρωφωμένη,
 Εἶ πε φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας, 925
 Ἐκλασει ἢ δύστηνος εἰσορωμένη,
 Αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλυμένη
 Καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τολοιπὸν ἐσίας.
 Ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρω
 Τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορωμένην. 930
 Καὶ γὰρ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
 Ἐφύρουσ' ὄρω δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίαις
 Τοῖς Ἡρακλείοις σρωτὰ βάλλεσαν φάρη.
 Ὅπως δ' ἐτέλεσε τῆτ', ἐπενθορῶσ' ἄνω,
 Καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνασηρίοις. 935
 Καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
 Ἐλέξεν, ὦ λέχη τε καὶ συμφεῖ' ἐμὰ,
 Τολοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἐμ' εἴ ποτε
 Δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.
 Τοσαῦτα φωνήσασα, συντόμω χερὶ 940
 Λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσηλάτος
 Προὔκειτο μαζῶν περονίς· ἐκ δ' ἐλώπισε
 Πλευρὰν ἄπασαν, ὠλένην τ' εὐώνυμον.
 Καὶ γὰρ δρομαία βᾶσ', ὅσον περ' ἔσθενον,
 Τῷ παιδί φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε. 945

λοιπὴν καταλιμπάνουσα αὐτά· ἰσὺ δὲ ἰσω·
 ἰφάντιτο, διὰ τὸν κατασκευασθέντα.

924. Ἄλλη δὲ κάλλη] ἀπὸ τῆς τῆδε κακίᾳ.

928. Καὶ τὰς ἄπαιδας] ἄπαιδας λέγει.

ἐπὶ μικρῆς ἐμμελλοῦ παιδὸς τίκτιν ἵτοι σχή-

σιν. συνισίας δὲ, ὅτι τῷ λοιπῷ εἰ γνήσιονται

συνισίαι πρὸς τὸν Ἡρακλῆα εἰς παιδοποιίαν.

Ib. Οὐσίας] κοίτας, συνισίας.

931. Ἐπισκιασμένη] περικαλυμμένη.

932. Φύρουσ'] ἐφύλαττον.

933. Σρωτὰ βάλλεσαν φάρη] ἴθα συν-

καθενθε τῷ Ἡρακλεῖ· ἄλλο γὰρ ἢν ὅπρι ἐσθ-
 ρουσι ὁ ἄλλος.

934. Ἐπενθορῶσ' ἄνω] ἐναλλομένη ἄνω εἰς
 τὴν κλίνην.

939. Εὐνήτριαν] ἐναζομένην, κοιμαμένην.

942. Προὔκειτο μαζῶν] πρὸς τῷ στήθει γὰρ
 ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες.

Ib. Ἐκ δ' ἐλώπισεν] ἐγύμνωσεν, ἐξίδυσεν,
 λῶπος γὰρ τὸ ἱμάτιον.

945. Τῷ παιδί φράζω] τῷ ἄλλω τῷ ἄλλω
 τῷ παιδί τῆς τοιαῦτα τολμῶσης.

946. Καὶ

Κὰν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἔξορμώμεθα,
 Ὅρῳμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι φασγάνῳ
 Πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
 Ἴδὼν δ' ὁ παῖς ᾧμῶξεν ἔγνω γὰρ τάλας
 Τοῦργον κατ' ὄργην ὡς ἐφάψειεν τόδε, 950
 Ὅψ' ἐκδιδαχθεῖς τῶν κατ' οἶκον, ἔνεκα
 Ἀκυσσα πρὸς τῆ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
 Κὰνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος ἔτ' ὀδυρμάτων
 Ἐλείπετ' ἐδὲν ἀμφὶ νιν γοώμενος,
 Οὔτ' ἀμφιπίπτων σόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν 955
 Πλευρὰν παρῆς, ἔκειτο πόλλ' ἀνασένων,
 Ὡς νιν ματαίως αἰτία βάλοι κακῆ
 Κλαίων ὅθ' ἔνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα
 Πατρός τ' ἐκείνης τ' ὄρφανισμένος βίη.
 Τοιαῦτα τὰνθάδ' ἐσὶν ὡστ' εἴ τις * δύο 960
 Ἦ καὶ πλείους † τις ἡμέρας λογίζεται,
 Μάταιός ἐσιν' ἔ γάρ ἐσθ' ἧγ' αὔριον,
 Πρὶν εὖ πάθῃ τὶς τὴν παρῆσαν ἡμέραν.

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α.

ΧΟΡ. Πότερα, πότερ' ἂν ἐπισίνω ‡;

* TURN. in marg. ἕπερ. † ALD. TURN. πλείς. ‡ TURN. Πότερα
 πότερ' ἐπισίνω. ALD. Πότερ' ἂν πότερα ἐπισίνω.

946. Κὰν ᾧ] καὶ ἐν ᾧ, ἐν ὄρω (φησι) δι-
 τρέχοντες πρὸς τὸν ἄλλον, εἴτα πάλιν πρὸς τὴν
 Διδάσκοντα, ἔφασαν ἑαυτὴν ἀναλῶσα.

948. Πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ] περὶ τὸ ἧπαρ
 φρένας ταχῶς. Ὅμοιος.—“ ὅθι τε φρένας ἧ-
 παρ' ἔχουσιν.

949. Ἐγνω γὰρ τάλας] ἔγνω γὰρ κατὰ
 ποῖον τρόπον τῦτο ἐπίσκειν ἢ μήτηρ αὐτῶν συ-
 νιδὴν γὰρ ὡς ὀργισθεῖσα ἐπὶ τῷ ἧπατισθαι
 πρὸς τὴν Νίσση, τὸ ἔργον τετο διηπράξατο.

954. Ἀμφὶ νιν] περὶ αὐτὴν.

955. Πλευρόθεν πλευρὰν παρῆς] ἐκείνας ἐ-

αυτὸν ἐπὶ πλευρὰ ἢ προσκολλησας ἐκείνη, ὡ-
 δὲρτο ὅτι αὐτὴν ματαίως ἠτιόσατο, ὡς κα-
 κήθως ἀποσώλασαν αὐτῷ τὸν χιτῶνα.

960. Ὡστ' εἴ τις δύο καὶ πλείους] ταύτων
 ὄντων τῶν ἀνθρώπων, ἦεν ἀδύνατον, ἀνά-
 τοί εἰσιν οἱ λογιζόμενοι δύο καὶ πλείους ἡμέ-
 ρας, καὶ ἡ προσδοκῶντες καθ' ἑκάστην ἄραν τὸν
 θάνατον· πολλὰς γὰρ λύπῃ τινὶ ἢ δυστυ-
 χίᾳ περιπεσόντες, ἑαυτοὺς ὑπεξάγουν τὴν βίην
 παραχρῆμα, καὶ ἐκ ἀναμύνησι τὴν ἡμέραν,
 ἡμέραν, ὡς καὶ ἡ Διδάσκοντα.

964. Πότερ' ἂν πότερα] ποῖω (φησι) εἴπω;
 τε

Πότερα τέλεα περαιτέρω,
 Δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνω;
 Τάδε μὲν ἔχομεν ὄραν δόμοις,
 Τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσι
 Κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.

965

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

Εἴθ' ἀνεμόεσσα τίς
 Γένοιτ' ἔπερος ἐσιῶτις αὔρα,
 Ἥ τις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
 Τὸν Ζηνὸς * ἄλκιμον γόνου
 Μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
 Μῆνον εἰσιδῶσ' ἄφαρ.
 Ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτροις ὀδύναις
 Χωρεῖν πρὸ δόμων † λέγασιν
 Ἄσπετόν τι θαῦμα.

970

975

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἄγχε δ' ἄρα κέ μακρὰν
 Προῦκλαιον ‡, ὀξύφωνος ὡς ἀηδῶν §.

980

* ALD. Τὸν Διός. † TURN. in textu, δῶμα. ‡ TURN. Ἐκλαιον.
 § ALD. ἀηδῶν ξίνοι.

τά κατὰ τὸν Ἡρακλῆα, ἢ τὰ κατὰ τὴν Διὸς ἀνιμῶν; ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος; ἢ ποῖα τελίως περαιτέρω τῆ δεινότητος; ἢ ποῖα τελίως περαιτέρω τῆ δεινότητος; ἢ ποῖα τελίως περαιτέρω τῆ δεινότητος;

967. Τάδε μὲν ἔχομεν] τὰ μὲν κατὰ τὴν Διὸς ἀνιμῶν αὐταῖς ὄψεσιν ἔξεισι θιωρεῖν ἐν τῷ αἴθερι τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἡρακλῆα ἐκδεχόμεθα.

969. Κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν] κοινὰ δὲ εἶσι τὰ ἀμφοτέρων κακὰ καὶ τὰ μὲν ἔχουσιν, τὰ δὲ μέλλομεν ἔχειν ἴσον δὲ εἶσι τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προσδοκᾶν.

970. Εἴθ' ἀνεμόεσσα τίς] ἀνεμοίεσσα αὔρα, περιφανὲς ἀνεμος, ἔπερος, ἕριος.

971. Ἐσιῶτις] κατοικίσιος ὁ δὲ νῦς, εἶθε ὡς ἔσκα πνεύσων ἀνιμος, ἕριος ἐπὶ τῆς οἰ-

κίας, ἵνα μὴ λαβῶν ταύτης ἀπαγάγη τῆς εἰσίας ἀποχωρήσῃ, ὅπως μὴ παραχρημα ἀποθάνῃ διασταμένη τὸν Ἡρακλῆα κακῶς διακείμενον. τῆτο δὲ λέγει ὡς μὴ καρτερῶσα ἰδίῃ τὰς συμφεράς.

973. Ἥ τις μ' ἀποικίσειεν] ἀποχαρίσειεν ἀπὸ τῶν τῶν τόπων.

976. Δυσαπαλλάκτροις] θυσίατοις.

977. Χωρεῖν πρὸ δόμων λέγασιν] λέγασιν, παμμίγηθις τι κακὸν πλησίον πε τῆς οἰκίας χωρεῖν, θυσίατοις ἰδύνας ἡμῶν ἐφιλοκούμενον.

980. Προῦκλαιον ὀξύφωνος] ἀντὶ τῆ προκλαίσειν. ὁ Χορὸς αἰσθάνεται τῷ Ἡρακλῆι, πλησίον φερομένη καὶ πλῆθος θυσίατων καὶ ἰπακολευμένων αὐτῶν.

Ο ο

981. Ξίνοι

Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἤδε τις βάσις·

Πᾶ * δ' αὖ φορεῖ νιν ; ὡς φίλα

Προκηδομένα, βαρεῖαν

Ἄψοφον φέρει βάσιν.

Αἶ, αἶ, αἶ· ὄδ' ἀναυδος φέρεται.

Τί δὴ χρῆ, θανόντά νιν, ἢ καθ'

Ἵπνον ὄντα, κρῖναι ;

985

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΥΛΛ. ὦ μοι ἐγὼ σε, πάτερ, ὦ μοι ἐγὼ
σε μέλεος· τί πάθω ; τί δὲ μήσομαι ;
Οἴ μοι.

990

ΠΡΕ. Σίγα, τέκνον, μὴ κινήσης
Ἄγριαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
Ζῆ γὰρ προπετής· ἄλλ' ἴσχε δακῶν
στόμα σόν.

ΥΛΛ. Πῶς φῆς, γέρον ; ἢ ζῆ ;

995

ΠΡΕ. Οὐ μὴ ἔξεγερεῖς τὸν Ἵπνω κάτοχον,
Κακκινήσεις, κάνασησεις
Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.

ΥΛΛ. Ἄλλ'

* TURN. in textu, πας.

981. Ξένων γὰρ ἐξόμιλος] ἐκ τῆς βαδίσσεως συνήκων τὸ φαινόμενον ἀθροισμα ζῆτων ἀνδρῶν εἶναι· οἷον, βάδισσις ζῆτων ἀνδρῶν ἴσι, καὶ ἄλλοι πλήθους συνήκοντι.

982. Πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν] πᾶ φορεῖ καὶ φέρει αὐτὸν ὁ ἔμιλος ; ὡς γὰρ ὑπὲρ φίλα κηδομένην ἄψοφον φέρει τὴν βάσιν.

985. Ἄναυδος] μηδὲ φωνὴν προϊσθαι δυνατόν.

986. Τί χρῆ, θανόντά νιν] τί (φροῖ) διὰ κρῖναι περὶ αὐτῆ, καὶ τί ἂν τις δοξάσειε πότερον τέθνηκεν, ἢ Ἵπνω βεβήκτισται ;

988. ὦ μοι ἐγὼ σε, πάτερ] ὁ Ἵλλος Ἰπταντίσας τῷ πατρὶ θρηπῆ.

989. Μήσομαι] τεχνάσομαι. μήχατόσομαι ὅπως σωθῆις.

991. Σίγα, τέκνον] γέροντι ἀκολουθεῖν τῷ Ἡρακλεῖ ἀπὸ Εὐβοίας, πρὸς τὸν Ἵλλον φροῖ, μὴ ἀνεγέρῃ αὐτόν. τῆτο γὰρ αὐτίον ὀδύνης τοῖς κάμνουσιν.

992. Ἄγριαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος] ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἠγριωμένη.

993. Ζῆ γὰρ προπετής] προπιτῆς εἰς τὸν θάνατον προσηκτικῶς ἢ παρημέσος καὶ εἰς τὰς γῆν πρῆσάν, ἢ ἐπὶ πρόσωπον κοιμώμενος, ἢ καὶ μόνον κείμενος.

996. Τὸν Ἵπνω κάτοχον] τὸν μακροδόν.

999, 1000. Ἄλλ'—ἐπί μοι μέλεος] ἄλλ' ἐνδοσῆ

Ἐπί μοι μελέω

1000

Βάρος ἄπλετον ἐκμέμονε φρήν.

ΗΡΑ. ὦ Ζεῦ, ποῖ γὰς ἦκω; παρὰ τοῖ-
σι βροτῶν κεῖμαι πεπονημένος ἀ-
λήκτοις ὀδύναις; οἴμοι, ἐγὼ τλά-
μων ἢδ' αὖ μιὰρὰ βρύκει φεῦ.

1005

ΠΡΕ. Ἄρ' ἐξήδεις ὅσον ἦν κέρδος
Σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
Τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;

ΥΛΛ. Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν
Στέρξαιμι, κακὸν τόδε λεύσων.

1010

ΗΡΑ. ὦ Κηναία κρηπίς βωμῶν
Ἰερῶν, οἶαν νῦν ἀνθ' οἶων
Θυμάτων ἐπί μοι μελέω χάριν ἡ-
νύσω; ὦ Ζεῦ,

Οἶαν μ' ἄρ' ἔθε λώβαν; οἶαν
Ἦν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
Ὀφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
Μανίας ἀνθος καταδερχθῆναι.
Τίς γὰρ αἰιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης

1015

ἰσοκρίᾳ μοι τῷ μελέω ἢ φρήν διὰ τὸ ἄπλετον
βάρος. ἐν ἐπιθυμίᾳ (φροσίν) ἔχω τὸ βάρος, καὶ
σιωπῆν ἢ δύναμαι.

1002. ὦ Ζεῦ, ποῖ γὰς ἦκω] Ἡρακλῆς ταυ-
τά φροσίν ὡς ἐξαίτιας καὶ ἀγνοῶν πᾶ μετα-
τήκεται.

1005. Βρύκει] ἰσθίει με ἢ νόσος, ἐκ ἀνα-
λίσει.

1006. Ἄρ' ἐξήδεις ὅσον] πρὸς Ὑλλεν λέγει.
ἄρα, φροσίν, ὅσον ἦν κέρδος τὸ σιωπῆν, ἔγνωε,
καὶ μὴ διασκεδάσαι ἀπ' αὐτῆ τὸν ὕπνον;

1009. Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν] ἀδυνάτως ἔχω
καρτερῆν ἐπὶ τελικῶν κακῶν.

1011. ὦ Κηναία κρηπίς] τὸ ἴδιον. περι-
φραστικῶς δὲ, αἰτ' τῷ ὦ Κηναίον. μέμφεται δὲ

τῷ τύπῳ ὅτι ἐκ ἐπὶ αἰσίοις αὐτῷ γίγνετο τὰ
ἰκτὴ θυμάτα. οἶαν ἔν (φροσίν) χάριν ἀπὸ τῶν
θυμάτων διαπράξω;

1012. Οἶαν νῦν ἀνθ' οἶων θυμάτων] οἶαν μοι
(φροσίν) προσετίψω βλάβην, ὦ Ζεῦ, τὴν ἐν μα-
νίαις ἀμαρτάνω. λέγει δὲ ταῦτα ἀφορῶν εἰς
τὸ ἑαυτῆ σῶμα.

1017. Ὀφελον ὄσσοις τόδ' ἀκήλητον] ἀνή-
ατον, ἀκαταπράντο, ἀπὸ κοινῆ δὲ τὸ ὄφελον.

1018. Καταδερχθῆναι] θεωρῆσαι, ἰδεῖν τὴν
ἀκμὴν τῆς μανίας.

1019. Τίς γὰρ αἰιδὸς] τίς (φροσίν) ἐπιφθὸς
ἢ ἰατρὸς διὰ χειρῶν τὴν τέχνην τῆς ἰατρικῆς
ἐνδουκνύμενος θεραπεύσει τὸ πάθος μῆ, εἰ μὴ
ὁ Ζεὺς βύλοιτο;

Ἱατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην 1020
 Χωρίς Ζηνὸς κατακλήσει;
 Θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμαν*. Ἐ, ἔ,
 Ἐἄτέ με, εἄτέ με δύσμορον † εὐνάσαι.
 Πᾶ μκ ψαύεις; ποῖ με κλίνεις;
 Ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. 1025
 Ἀνατέτροφας ὅ,τι καὶ μύση.

Ἐ Ξ Α Μ Ε Τ Ρ Ο Ι.

Ἡπταί μκ νόσος ‡. Ἡδ' αὖθ' ἔρπει. Πῆ, πόθι γ' ἔς', ὦ
 Πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, ἔς δὴ
 Πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τε ὄρῖα πάντα καθαίρων,
 Ὀλεκόμεαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσῶντι 1030
 Οὐ πῦρ, ἐκ ἔγχος τίς ὀνήσιμον ἐκ ἀποτρέψει §.
 Ἐ, ἔ, ἐδ' ἀπαράξαι κράτα
 Βίβ θέλει μολῶν

* ALD. ἰδοίμαν. † TURN. in marg. ὕσατον.

‡ ALD. Ἡπταί μκ τῶτό τοι. § TURN. in marg. ἀντρέψιμ.

1022. Θαῦμ' ἂν πόρρωθεν] ἦδιστα ἂν, καὶ εἰ μακρόθεν μεταπιμφοῖτό τις τὸν θεραπεύματα. Διασαμίην μεταπιμφοίμων ὑμῶν.

1023. Δύσμορον] γράφεται ὕσατον.

Ib. Εὐνάσαι] ἢ τὸ καθυβῆσθαι, ἢ τὸ ἀποθανεῖν.

1024. Πᾶ μκ ψαύεις;] ὡς ἰφαπτομένη αὐτῆ τῆ παιδός, ἐπὶ τῷ γινώσκει πᾶς ἔχει τῷ σώματι. ἢ πᾶ ψαύεις ἀντὶ τῆ πατρὸς ψηλαφῶν καὶ μεταφέρων τῆς κακίης τὸ σώματά μου.

Ib. Ποῖ κλίνεις] πῶ προσάγει τὰς χεῖρας;

1026. Ἀντέτροφας] ὅτι ἂν ἰσυχάζῃ τῷ κακῷ· τότε, πάλιν κινῶν ἀντρέψας. Οἶον, ὅτι ἂν τῶν ἰδυνῶν παύσῃ, τῶτο δειγμῆρας.

Ib. Τῶτό τοι] τὸ κινῆσθαι ὑπὸ αἰ, καθήκοντό μου.

1027. Ἡδ' αὖθ' ἔρπει] ἢ νόσος (φασί) πάλιν ἐπίκειται.

Ib. Πόθι ἔς', πάντων Ἑλλάνων] ἢ πρὸς τὸς

φέροντας αὐτὸν φασί, ἀλλὰ καθίω πρὸς πάντας τὸς εὐεργετηθέντας πρῶτον ὑπ' αὐτῶ· πῆ (φασί) ἄρα ἔςδ', ὦ πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι (τυτῆσι ἀχαριστότατοι) ἐς ἑσὶ πῆ μὲν κατὰ θάλατταν, πῆ δὲ κατὰ γῆν ἰσώζον καὶ πάντα τόπον καθαίρων ὑπὲρ σωτηρίας ὑμῶν. ἑγγὺς θανάτου ἐγενόμην· τὴν δὲ ἐκ τόπου σχέσιν εἶπεν ἀντὶ τῆς ἐν τόπῳ. ὡς τὸ, σχεδόν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη, ἀντὶ τῷ σχεδόν.

1030. Ὀλεκόμεαν ὁ τάλας] ἑκαμνοί, καὶ ἑγγὺς θανάτου ἐγενόμην.

Ib. Καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσῶντι] δικτακῶς, ἀντὶ τῷ ἐμοί. Καὶ νῦν (φασί) ἕδεις ἐκείνων ἐπ' ἐμοί νοσῶντι.

1031. Οὐ πῦρ, ἐκ ἔγχος] λίπυ προσκαζαζών, οἶον, ἢ πῦρ, ἢ ξίφος σωτήριον προσκαζαζών, ἀπαλλάξαι με τῷ ζῆν.

1032. Οὐδ' ἀπαράξαι] ἕδεις ἐκείνων (φασί) βέλεται ἐλθεῖν τὴν κεφαλὴν μ' ἀποτιμῶν, καὶ ἐλευθερώσαι τῷ μαχηρῷ βίβ.

1035. ὦ

Τῷ συγερῷ· φεῦ, φεῦ.

ΠΡΕ. ὦ παῖ τῷδ' ἀνδρὸς, τοῦργον τόδε μείζον ἀνήκει 1035
Ἦ κατ' ἐμῶν ῥώμαν' σὺ δὲ σύλλαβε' σοί τε γὰρ ὄμμα
Ἐμπλεον ἢ δι' ἐμῶ σῶζειν.

ΥΛΛ. Ψαύω μὲν ἔγωγε.

Λαθίπνον δ' ὀδύναν ἔτ' ἐνδοθεν ἔτε θύραζ' ἐν-
εσί μοι ἐξανύσαι βίοντα· τοιαῦτα νέμει Ζεὺς. 1040

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι,

ΗΡΑ. ὦ παῖ, παῖ, πῶ πότ' εἶ;

Τᾶδέ με, τᾶδέ με

Πρόσλαβε κηφίσας. Ἔ, ἔ.

Ἴω, ἰώ, δαῖμον.

Θρώσκει, δ' αὖ θρώσκει

1045

Δειλαία διολῆσ' ἡμᾶς

Ἀποτίβατος ἀγρία

Νόσος ἰὼ Παλλάς,

Τόδε μ' αὖ λωβᾶται ἰὼ παῖ,

Τὸν φύσαντ' οἰκτείρας,

1050

Ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,

1035. ὦ παῖ τῷδ' ἀνδρὸς] εἰς τῶν γερῶν, ἀκολοθῶν ἐξ Εὐβοίας τῷ Ἡρακλεῖ, πρὸς τὸν ἄλλον τῷτό φησιν.

Ib. Τῷργον τόδε] τὸ βοηθῆσαι ἢ βασάξει τὸν Ἡρακλῆα μείζον ἴσιν ἢ κατ' ἐμέ. ἀνήκει δὲ, ἀπὸ τῷ ὄμμα. ἄρμηται μείζον (φησὶν) ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν. Τῷργον δὲ τὴν νόσον φησὶν.

1036. Σὺ δὲ σύλλαβε] σὺ γὰρ νῖος εἶ, καὶ ἐξυτέρου σοὶ τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σῶζειν τὸν πατέρα μάλλον, ἢ δι' ἐμῶ.

1038. Ψαύω μὲν ἔγωγε] εἰ τὸ κατασχῆν αὐτὸν ἴαται, ἰδὲ ἐφάπτομαι αὐτῷ. Ἴσθι δὲ (φησὶν) ὅτι τὴν λαθίπνον ἴασι τῶν ἰδυνῶν τῶ βίῳ ἔτε διὰ σώματος, ἔτε ἐξωθεν προσάπτειν δύναμαι. ἐκ οἷδα γὰρ τοιαῦτα γὰρ ἀλήγηματα διδάσσει ὁ Ζεὺς.

1039. Οὐτ' ἐνδοθεν, ἔτε θύραζι] ἔτε ἀπ' αὐτῷ, ἔτε ἀπὸ τίνος τῶν ζῶντων δύναμαι ἐξανύσαι.

1041. ὦ παῖ, παῖ] αἰσθάνεται τῆς τῷ παιδὸς φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς.

1045. Θρώσκει] ἀναζωπυρεῖται.

1046. Δειλαία] δειλοποιός.

1047. Ἀποτίβατος] ἀπροσπέλατος.

1048. Ἴω Παλλάς] ἐπικαλύπτει τὴν Ἀθηνῶν εἰς βοήθειαν.

1049. Ἴω παῖ] καὶ σὺ, ὦ παῖ, τὸν φύσαντα οἰκτεῖρας, ἐπίσπασά μοι ζῆφος ἀνεμίσητος, ἐφ' ᾧ ἐδύς σε μίμνεται ὡς πατροκτόνον.

1053. ὦ,

Παῖσον ἑμᾶς ὑπὸ κληίδος.

* Ἀκῆ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσε *

Σὰ μάτηρ ἄθεος,

Ἄν ᾧδ' ἐπίδοιμι πεσῆσαν

1055

Αὐτως ᾧδ' αὐτως, ὡς μ' ὤλεσεν.

* Ω Διὸς αὐθαίμων,

* Ω γλυκὺς Ἀΐδας,

Εὐνασον, εὐνασον † ὠκυπέτη ‡ μόρω

Τὸν μέλεον φθίσας.

1060

I A M B O I.

ΧΟΡ. Κλύεσ' ἔφριξα τὰςδε συμφορὰς, φίλαι,

* Ἀνακτος, οἴαις οἶος ὧν ἐλαύνεται.

ΗΡΑ. * Ω πολλὰ δὴ καὶ φερμὰ, καὶ λόγῳ κακὰ,

Καὶ χερσὶ § καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ.

Κ' ἔπω τοιῆτον οὐτ' ἀκοίτις ἢ Διὸς

1065

Προὔθηκεν, ἔθ' ὃ συγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ,

Οἶον τόδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη

Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων

Ἐφαντὸν ἀμφίβλητρον, ᾧ δίολλυμαι.

Πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν, ἐκ μὲν ἐσχάτας 1070

Βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός || τ' ἀρτηρίας

Ῥοφεῖ ξυνοικῶν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά με

* TURN. in marg. ἐχόλωσε.

† ALD. Εὐνασον, μ' εὐνασον.

‡ ALD. ὠκυπίτα.

§ ALD. χερσὶ.

|| TURN. πτύμονός.

1053. * Ω, μ' ἐχόλωσε] γράφεται ἐχόλωσεν· οἶον· χολῆ ἐχρῖσε τὸν χιτῶνα.

1055. Ἄν ᾧδ' ἐπίδοιμι] ἢν ἰδοίμι τῷ αὐτῷ νοσήματι περιπῶσσαν.

1057. * Ω Διὸς αὐθαίμων] ᾧ τῷ Διὶ ἀδελφῇ Ἀΐδασι.

1066. Οὐθ' ὃ συγνός] συγνοποιός διὰ τὰς τῶν ἀθλων προστάξεις.

1069. Ἀμφίβλητρον] τὸν χιτῶνα ὡς ἀμφίβλητρον.

1070. Προμαχθὲν] προσκολληθῆν.

1071. Ἀρτηρίας] τὰς βλῆφας.

1072. Ῥοφεῖ] ἐκπίπει.

Ib. Ἐκ δὲ χλωρὸν] γίον, ἢ τακρόν.

Πέπωκεν * ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
 Τὸ πᾶν, ἀφράσω τῆδε χειρωθεὶς πέδη.
 Κε̃ ταῦτα λόγχη πεδιάς, ἔθ' ὁ γηγενῆς 1075
 Στρατὸς γιγάντων, ἔτε θῆρειος βία,
 Οὗθ' Ἑλλάς, ἔτ' ἄγλωσσος, ἔθ' ὄσπην ἐγὼ
 Γαῖαν καθαίρων ἰκόμην, ἔδρασέ πω.
 Γυνὴ δέ, θῆλυς κέκ' ἔχεσ' ἀνδρὸς φύσιν,
 Μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνε δίχα. 1080
 ὦ παῖ, γενε̃ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
 Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον.
 Δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκε λαβῶν
 Εἰς χεῖρα τὴν τεκεῖσαν, ὡς εἰδῶ σάφα
 Εἰς τοῦμόν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης, ὄρων 1085
 Λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακέμενον.
 Ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον' οἴκτειρόν τέ με
 Πολλοῖσιν οἴκτρον, ὅστις ὡςτε παρθένος
 Βέβρυχα κλαίων' καὶ τόδ' ἔδ' ἂν εἰς ποτὲ
 Τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα· 1090
 Ἄλλ' ἀσένακτος αἰὲν ἐσπόμην κακοῖς·

* ALDUS, Πέπωκεν.

1074. Ἀφράσω τῆδε] ἀπροσδοκίτη, ἀενοή-
 τος ἢ ἀλίκτη. ἢ, περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασ-
 θαι τίς ἦν τὴν φύσιν.

1075. Λόγχη πεδιάς] ἢ ἐν πιζομαχίᾳ. Θέ-
 λι γὰρ εἰπεῖν ὅτι ἔτε παραταττόμενος οἶον
 πρὸς λαομίδοντα, ἔτε πρὸς Αὐγίαν, ἢ Κεν-
 ταύρος.

1b. Ἄλλως Λόγχη πεδιάς] ἢ ἐν τῷ πε-
 δίῳ βαλλομένη ἢ ἐπιὶ ἐν τῷ Θησσαλικῷ πεδίῳ
 ἰμαχίσατο πρὸς κενταύρους.

1076. Θῆριος βία] λειοντος, Ἰδρας, Κερβί-
 ρου καὶ λοιπῶν.

1077. Οὗτ' ἄγλωσσος] κακόγλωσσος, βάρ-
 βαρος, ἢ ἀλλόγλωσσος.

1079. Οὐκ ἀνδρὸς φύσιν] λιπίτι ἔχουσα.

1081. ὦ παῖ] ὦ Ἕλλη, δειζὼν τοῖς ἔργοις
 ὅτι ἀληθῶς ἐς Ἡρακλῆος ἔχεις τὸ γένος. καὶ
 μὴ με προκρίνης τὴν Διδανείραν, ἀλλὰ ταῖς
 σαῖς χεροῖσι τῆς οἰκίας αὐτὴν ἔξαγε καὶ παρά-
 δος μοι ταῦτα θεῖ, ἀγνοῶν ὅτι τέθνηκε, λέγεις.

1084. Ὡς εἰδῶ σάφα] ἵνα μάθω πότιρον
 ὑπὲρ ἐμῆ νοσήντος λυπῆ, ὅταν ἴθης τὸ σῶμα
 τῆς Διδανείρας παρ' ἐμῆ βλαπτόμενον καὶ δι-
 καίας καταπονώμενον.

1088. Ὅστις ὡςτε παρθένος] Ὁμηρεὶς—ἵνα
 κέρη Νηπίη, ἴθ' ἄμα μητρὶ θεῖκα' ἀνελεῖσθαι
 ἀνάγκη.

1091. Ἄλλ' ἀσένακτος αἰὲν ἐσπόμην κακοῖς]
 ἤγει, ὑπέφερον παῖτ' κακῶν.

Νῦν δ' ἐκ τοιῶντε θῆλυς εὐρημαί τάλαις
 Καὶ νῦν προσελθὼν σῆθι πλησίον πατρός·
 Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
 Πέπονθα· δείξω γὰρ τὰδ' ἐκ καλυμμάτων. 1095
 Ἴδῃ, θεᾶσθε, πάντες, ἄθλιον δέμας.
 Ὅραῖτε τὸν δύστηνον ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
 Αἰ, αἰ, ὦ τάλαις· ἔ, ἔ.
 Ἐθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ
 Διῆξε πλευρῶν· ἐδ' ἀγύμνασόν μ' ἔᾶν 1100
 Ἐοικεν ἢ τάλαινα διάβορος νόσος.
 ὦ ἦ ναξ Ἀΐδη, δέξαί μ'· ὦ Διὸς ἀκτῖς, παῖσον.
 Ἐνσεισον, ὦ ἦ ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
 Πάτερ, κεραυνῷ· δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν·
 Ἦνθηκεν, ἔξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες· 1105
 ὦ νῶτα, καὶ σέρν'· ὦ φίλοι βραχίονες,
 Ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσαθ', οἳ ποτε
 Νεμέας ἔνοικον βηκόλων ἀλάστορα
 Λέοντ', ἀπλατον θρέμμα καὶ προσήγορον,
 Βία κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' Ὑδραν 1110
 Διφυῆ τ' ἀμικτον ἵπποδάμονα στρατὸν

1092. Νῦν δ' ἐκ τοιῶντε] ἐξ ἰσχυρῆ γέγονα
 ἀσθενείας. ἢ ἀπὸ τοιῶντε κακῶ.

1096. Ἴδῃ, θεᾶσθε] ὁ λόγος ἐστὶ πρὸς τὰς
 περιεστώτας.

1098. Αἰ, αἰ] ὀδυρόμενος ἀναβοᾶ.

1099. Ἐθαλψεν ἄτης] πάλιν ἐξεπύρωσέ με
 ὁ τῆς νόσου σπασμὸς.

1100. Οὐδ' ἀγύμνασόν μ'] ἐκ ὀδύνης ἀπί-
 ρατον, ἐκ ἀνετον ὀδυνῶν· ἀντὶ τῆς ἐκ ἐνδίδουσί
 μοι.

1103. Ἐγκατάσκηψον βέλος] τόξουσον κατ'
 ἐμῷ τὸν κεραυνῷ.

1104. Δαίνυται] ἰσθίει με, ἢ νόσος δηλονότι.
 τὸ δὲ, ὦ πάτερ κεραυνῷ, ἀντὶ τῆς, ὦ κεραυνεῖ,
 εἶθε με λάβοις.

1105. ὦ χέρες, χέρες] ἀπορῶν εἰς ἐνέκασον
 τῶν αὐτῶ μιλιῶν, δυσφορῶν, ὅτι ἀφ' οἷα οἷον
 γέγονεν αὐτῶ τὸ σῶμα· ἀριθμῶ δὲ τὰς ἀθλας
 δε Εὐρυσθεῖ τετέλεκεν.

1107. Ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ] ἄρα ὑμεῖς ἐστὶ εἰ
 τὸν Νεμειῶν χειρωσάμενοι λείοντα· τὸν τὴν Νε-
 μείαν λυμαινόμενον.

1109. Λέοντ', ἀπλατον θρέμμα] ἀπρόσι-
 τον. ἀπρόσηγορον καὶ ἀναγόμευτον, ἀδότηστον
 ἢ φαῦλον, καὶ μεμισσημένον· ὁ ἐκ αὐτοῦ προσ-
 φθιγγαίτο.

1111. Διφυῆ τ' ἀμικτον] τὸν τῶν κενταύ-
 ρων, ἀπρόσπιδασον, ὃ ἐκ ἧν συμμίξαι καὶ
 συμβαλεῖν.

1112. Ὑπέρροχον

Θηρῶν, ὕβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν
 Ἐρυμάνθιον τε θήρα· τόνθ' * ὑπὸ χθονὸς
 Ἄδρα τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας·
 Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα· τῶν τε † χρυσεῶν 1115
 Δράκοντα μῆλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.

Ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
 Κῆδεῖς τρόπαι' ἔσησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
 Νῦν δ' ᾧδ' ἀναρθρος καὶ κατερρακωμένος
 Τυφλῆς ὑπ' αἵτης ἐκπεπόρθημαι τάλας, 1120

Ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
 Ὁ τῆ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
 Ἄλλ' εὐγέ τοι τόδ' ἴσε, κἄν τὸ μηδὲν ᾧ,
 Κἄν μηδὲν ἔρπω ‡, τὴν γε δράσασαν τάδε
 Χειρώσομαι κακ' τῶνδε· προσμόλοι μόνον, 1125

Ἴν' ἐκδιδαχθῆ πασιν ἀγγέλλειν ὅτι
 Καὶ ζῶν κακὴς γε καὶ θανῶν ἐτισάμην.

ΧΟΡ. ὦ τλήμων Ἑλλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ
 Ἐξεσαν, ἀνδρὸς τῆδέ γ' εἰ σφαλῆσεται.

ΤΛΛ. Ἐπεὶ παρέσχεσ ἀντιφωνῆσαι, πάτερ, 1130
 Σιγὴν παρασχῶν, κλυθί με νοσῶν ὅμως.

* ALD. τόνθ'. † ALD. τόν τι. ‡ TURN. in marg. ἔρπων.

1112. Ἐπέροχον βίαν] ὑπέροχοντα κατὰ τὴν δύναμιν. ἵβριστήν δὲ, μάχιμον, ὠμόν, ἢ σφόδρα, διὰ τὸν Νίσσον, καὶ τὸν Πυρίθου γέγονε.

1114. Ἄδρα τρίκρανον σκύλακ'] τὸν Κίρβρον, ἢ Ἡσίοδος· πεντακοντακέφαλόν φησιν εἶναι. ἄντες δὲ τρίκρανον.

1115. Τῶν τε χρυσεῶν δράκοντα] φησὶ τὸν Ἀτλαντα τῷ Ἡρακλεῖ κεκομικῆσαι τὰ μῆλα. ἦν καὶ αὐτὸς διαδιδάσκων τὸν ἱεραὸν ἐξέστασιν.

1116. Ἐπ' ἐσχάτοις τόποις] τοῖς τῆς Λιένης.

Vol. I.
 [ΤΡΑΧΙΝΙΔΕ.]

1117. Ἐγευσάμην] ἱσχυράθην, πύραν ἰσχύον.

1119. Ἀναρθρος] ἢ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τὸ σιστῆσθαι αὐτά. κατερρακωμένος δὲ τὰς σάρκας σαπίει καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμαίνας ὡς ῥάκη.

1120. Τυφλῆς ὑπ' αἵτης] ὑπὸ νόσῳ ἀφαιτῆς καὶ ἀκαταλίπτου, ἢ, ὡς ἴσιν ἰδοῦν.

1123. Κἄν τὸ μηδὲν ᾧ, κἄν μηδὲν ἔρπω] ἀντὶ τῆ, ᾧ παρόντις, κἄν μηδὲν ἔρπων, καὶ ὅπως ἔχων, καὶ ὅπως διακίμνωτος.

1129. Εἰ σφαλῆσεται] εἰ ἀποτινύξεται τέτα.

1131. Σιγὴν παρασχῶν] ἀντὶ τῆ σιωπῆσας καὶ ἡσυχάσας.

- Αἰτήσομαι γάρ σ', ὧν δίκαια τυγχάνειν.
 Δός μοι σεαυτὸν, μὴ τοιῦτον * ὡς δάκνη
 Θυμῷ δύσσοργος· ἔ γάρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
 Χαίρειν προθυμῆ, καὶν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην. 1135
- ΗΡΑ. Εἰπὼν ὁ χρήζεις, λήξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν
 Οὐδὲν ξυνίημι, ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.
- ΥΛΛ. Τῆς μητρὸς ἤκω τῆς ἐμῆς φράσεων, ἐν οἷς
 Νῦν ἐσίν, οἷς θ' ἤμαρτεν ἔχ' ἐκασία.
- ΗΡΑ. Ὡ παγκάκισε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
 Τῆς πατροφόντε μητρὸς ὡς κλύειν ἐμέ; 1140
- ΥΛΛ. Ἐχει γὰρ ἔτως, ὥστε μὴ σιγαῖν πρέπειν.
- ΗΡΑ. Οὐ δῆτ' αὖ τοῖσγε πρόσθεν ἠμαρτημένοις.
- ΥΛΛ. Ἄλλ' ἔδὲ μὲν δὴ τοῖσδ' † ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.
- ΗΡΑ. Λέγ'· εὐλαβῆ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς. 1145
- ΥΛΛ. Λέγω· τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγῆς.
- ΗΡΑ. Πρὸς τῆ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.
- ΥΛΛ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, ἔθενός πρὸς ἐκτόπη.
- ΗΡΑ. Οἴμοι· πρὶν ὡς χρεῖν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερὸς;
- ΥΛΛ. Καὶν σε σραφεῖη ‡ θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις. 1150
- ΗΡΑ. Δεινῆ λόγῃ κατῆρξας, εἶπέ δ' ἦ νοεῖς.

* ALD. TURN. τοῦτον. † ALD. TURN. τοῖσγ'. ‡ ALD. σραφίη.

1134. Οὐ γὰρ ἂν γνοίης] τατίσειν, εἰάν μὴ πῆ θυμῷ παύση πρότερον, ἢ δύνησι γνῶναι ἐπὶ τῆς ὀργῆς σκοτάμενος ὅτι ἀδίκως αὐτὴν ἀνελὲν βάλει, ὅπῃ σοι ἐστὶ μέγιστη χαρὰ· ἐδὲ ὅτι μάτην ἀλγεῖς τὴν ψυχὴν, νημισῶν τὴν ἔδην ἀδικήσασα. ἢ μάτην ἀλγεῖς ἀνελὲν αὐτὴν βυλόμενος.

1137. Ὡ σὺ ποικίλλεις] σοφίζεις, καὶ κωλύεις τῷ λόγῳ.

1140. Ὡ παγκάκιστε] αὐτὴ τῆ μίσους ἐπίτασις, ὅτι καὶ μήτηρ τῆς μητρὸς ἐποίησατο· καὶ ἔ τῆτο μέγιστος, ἀλλὰ καὶ Ἡρακλῆος ἀκρόντος.

1142. Ἐχει γὰρ ἔτως] τὸ γὰρ κατ' αὐτὴν

(φῆσι) πρᾶγμα, ἐκτός ἐστιν ἀδικίας, ὡς μηδὲ εἶναι τῆτο σιωπῆ παραδῆναι.

1145. Λέγ'· εὐλαβῆ δὲ] εὐλαβῆ μὴ δι' αὐτὴν ὑπὲρ τῆς μητρὸς λέγεις, περὶ ἐμὲ φαῦλες ἔστιν λεγῶν.

1147. Πρὸς τῆ; τέρας τοι] πρὸς τίνας; ἀπίστον γὰρ διὰ δυσφημιῶν ὡσπερ ἐμαγνήστω τατίσειν, ἀπίστον λέγεις ὅτι ἑαυτὴν ἀνελὲν, ἢ μὴ ἀρα μαγτικῆς μετέχων τῆτο ἔγνωσ ὡς μαγτικῆς ἀπίστον τῆτο δὲ εἶπεν, ἰσχυρὰ πολλὰ καὶ τὰ μὴ προσδοκώμενα μαγτεύονται.

1148. Οὐδὲνός πρὸς ἐκτόπη] ἀπὸ τῆ ἑπὶ ἄλλῃ ξίτη.

- ΥΛΛ. Ἄπαν τὸ χρῆμ' ἤμαρτε, χρῆσά μωμένη*.
 ΗΡΑ. Χρῆς', ὧ κάκιζε πατέρα σὸν κτείνασα δρᾶ;
 ΥΛΛ. Στέργημα γὰρ δοκῆσα προσβαλεῖν σέθεν,
 Ἄπήμπλαχ', ὡς προσεῖθε τὰς ἔνδον γάμους. 1155
 ΗΡΑ. Καὶ τίς τοσῆτος φαρμακεὺς Τραχινίων;
 ΥΛΛ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
 Τοιῶδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.
 ΗΡΑ. Ἴε, ἱε δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
 Ὀλωλ', ὄλωλα, φέγγος ἐκέτ' ἐσί μοι. 1160
 Οἴμοι φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἴν' ἔσαμεν.
 Ἴθ', ὧ τέκνον' πατήρ γὰρ ἐκέτ' ἐσί σοι
 Κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὀμαιμόνων
 Κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
 Μάτην ἀκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμῆ 1165
 Φήμεν πύθησθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.
 ΥΛΛ. Ἄλλ' ἔτε μήτηρ ἐνθάδ' ἄλλ' ἐπακτία
 Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὡστ' ἔχειν ἔδραν.
 Παιδῶν δὲ τὰς μὲν ξυλλαβῆσ' αὐτὴ τρέφει,
 Τὰς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντασ μάθοις. 1170
 Ἡμεῖσ δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρῆ, πάτερ,
 Πράττειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.
 ΗΡΑ. Σὺ δ' ἔν † ἄκε τοῦργον' ἐξήκεισ δ' ἴνα

* ALD. TURN. μωμένη. † TURN. in marg. Σὺ δὲ ἴν.

1152. Ἄπαν τὸ χρῆμ' ἤμαρτε] ζητῶσα
 (φροῖ) χρῆσόν τε διαπραξασθαι, τῷ ὅλε πράγ-
 ματος ἤμαρτεν.
 1151. Διὸς λόγῳ] θαυμαστῶ ἀπιστον γὰρ
 ἢ παύσασθαι τῆσ ὀργῆσ ὁμοῖσ εἰπέ.
 1159. Ἴθ', ἱθ'] ἀναμιμνησκόμεοσ τῆσ ἀπὸ
 θεῶνσ μαντήσ, ταῦτα λέγει, ἀριθμήσασ
 τὸν χρόνον ἀρτίωσ γὰρ (φροῖν) ἔγνωσ ὅτι εἰσ
 ἰσχατον ἔλθοσ συμφορᾶσ.
 1163. Τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὀμαιμό-
 νων] ἀντὶ τῷ πάντασ τὰσ σὺσ ἀδελφῆσ.
 1165. Μάτην ἀκοιτιν] τὴν Ἀλκμήνην. ταῦτο
 δὲ φροῖν ὡσ ἀνάξια πάσχωσ.
 Ib. ὡσ τελευταίαν ἐμῆ] ἴνα τὴν περὶ τῆσ
 τελευτῆσ μου φήμεν μάθῃτε.
 1167. Ἄλλ' ἐπακτία] παραθαλάττια.
 1168. Ἐδραν] διατριβήν.
 1173. Ἐξήκεισ] εἰσ ἡλικίαν ἤκεισ.
 Ib. Ἴνα φανῆσ ἵποιοσ] ἴνα φανῆσ, ἀξια τρίτ-
 των, παῖσ ἑμὸσ εἶναι.

Φανῆς ὁποῖος ὦν ἀνὴρ, ἐμὸς καλῆ.
 Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι, 1175
 Ἐπρὸς τῶν πνεόντων μηθενὸς θανεῖν-ἀπὸ*
 Ἄλλ' ὅστις ἄδ'ε φθίμενος οἰκῆτωρ πέλει
 Ὅδ' ἔν' ὁ θῆρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
 Πρόφαντον, ἔτω ζῶντά μ' ἔκτανεν θανών.
 Φανῶ δ' ἐγὼ τέτοισι συμβαίνοντ' ἴσα 1180
 Μαντεῖα κεινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
 Ἄ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
 Σελλῶν ἐσελθὼν † ἄλσος εἰσεγραψάμην
 Πρὸς τῆς πατρώας καὶ πολυγλώσσε δρυός.
 Ἦ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν, 1185
 Ἐφασκε μόχθων τῶν ἐφεσώτων ἐμοὶ
 Λύσιν τελεῖσθαι· καδὸκεν πράξειν καλῶς.

* TURN. θανῖν ὑπο.

† TURN. in marg. Ἑλλῶν προσελθών.

1175. Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον] προμνηστικόν. προσημασμένον ὑπὸ τῆς Διός. ἔτω δὲ διὰ τῆς σ'. ἐν τῇ τραγικῇ λέξει.

1176. Πρὸς τῶν πνεόντων] τῶν ζώντων. πνῦμα γὰρ ἡ ψυχή. Ὀμηρος·

—“ ἀπὸ δὲ ψυχῆν ἐκάπτει.”

Καί,

“ Ὅσα τι γαῖαν ἐπιπνίει τι καὶ ἔρπει.”

1180. Φανῶ δ' ἐγὼ] ἐρῶ σοι ἄλλη μαντεῖαν πατέρα, συμφωνῶσαν τῇ προτέρᾳ.

1183. Σελλῶν ἐσελθὼν] ἀκέρως ἔγραψα· ἔθεε γὰρ τὰς χρησμῶν διχομήνες, παραχρῆμα γράφειν, ἵνα μὴ ἐπιλάβωνται· ἔτιοι δὲ χάρις τῆς σ' γράφουσιν, Ἑλλῶς ἀποδιχομήνοισι καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι· τὴν γὰρ χάραν ἔτασε Ἡσίοδος ὀνομάζου ἐν Ἠοίας λέγων ἔτασε·

“ Ἐσι τις Ἑλλοπίη πολυλήϊος ἰδ' εὐλήμων,

“ Ἄφρηθ' ἡμίλοισι καὶ ἐλιπτόδεσσι βόεσσιν.

“ Ἐν δ' ἄνδρες ναῖκεσι πολύφρητες πολυβέται,

“ Πολλοὶ ἀπιπύρσιοι, φύλα θνητῶν ἀνθρώπων.

“ Ἐνθά τι Δωδώνη τις ἐπ' ἰσχατιῇ πιπύρισιαι.

“ Γῆθε Ζεὺς ἐφίλοισι, καὶ ἐν χρηστίριον εἶναι, Τίμων ἀνθρώποις· καὶ ὅν δ' ἐν πυθμῆνι φηγῆ.

“ Ἐνθ' ἐπιχθόνιοι μαντήια πάντα φέρουται.

“ Ὅς δὴ κείθε μολῶν θεῶν ἀμειβετοσιν ἐξερεῖν.

“ Δῶρα φέρων ἐλθῆσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθῶσιν.”

ἐντεῦθεν δὲ λέγουσιν εἶναι Ἑλλοπίαις, καὶ τὰς ἐν Εὐβοίᾳ οἰκίσαντας.

1184. Καὶ πολυγλώσσε δρυός] ἴτοι πολλὰ μαντιουμένης, καὶ διὰ τὸ πολλὰ φθιγγόμενης ἢ τῆς διαφόροις διαλέκτοις χρησμολόγησε, καὶ κατὰ τὴν ἑκάστη τῶν μαντιουμένων γλώσσαν.

1185. Χρόνῳ τῶν ζῶντι] ἴτοι τῷ ὑφεσώτῃ καὶ παρόντι νῦν ὁ γὰρ παρελθὼν, οἰονὶ διαφρασσεται

Τὸ δ' ἦν ἄρ' ἕδεν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.

“ Τοῖς γὰρ θανῆσι μόχθος ἔ' προσγίνεται.”

Ταῦτ' ἔν' ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον, 1190

Δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρῳ ζύμμαχον,

Καὶ μὴ ἴπιμεῖναι τοῦμὸν ὄξυναι σόμα,

Ἄλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα συμπράσσειν, νόμον

Κάλλισον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΥΛΛ. Ἄλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγῳ σάσιν 1195

Τοιάνδ' ἐπελθὼν πείσομαι δ' ἄ σοι δοκεῖ.

ΗΡΑ. Ἐμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτισά μοι.

ΥΛΛ. Ὡς πρὸς τί πίσιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡΑ. Οὐ θάσσον οἴσεις, μηδ' ἀπισήσεις ἐμοί;

ΥΛΛ. Ἴδ' ἔ' προτείνω, κῆδ' ἐν ἀντειρήσεται. 1200

ΗΡΑ. Ὅμνυ Διὸς νῦν τῆ με φύσαντος κάρα.

ΥΛΛ. Ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' * ἐξειρήσεται.

ΗΡΑ. Ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΥΛΛ. Ὅμνυμ' ἔγωγε Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.

ΗΡΑ. Εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὐχε λαβεῖν. 1205

ΥΛΛ. Οὐ μὴ λάβω δράσω γάρ' εὐχομαι δ' ὅμως.

ΗΡΑ. Οἴσθ' ἔν' τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὑψίσου πάγον;

* TURN. in marg. τέτ'.

θερταὶ καὶ τέθνηκεν ὁ δὲ μέλλον, πάλιν ἀδελφός.

1190. Ταῦτ' ἔν' ἐπειδὴ λαμπρὰ] φανερὰ, σαφὴ, πρόδηλα, ἐπὶ ἔν' (φωσίν) ὁ χρησμός ἀπίθω, δὴ σε γενέσθαι σύμμαχον ἐμοί.

1192. Καὶ μὴ ἴπιμεῖναι] καὶ μὴ ἀπισθίσεις μοι παραξύνης με εἰς λοιδορίαν κατὰ σὺ.

1193. Ἄλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα] ἀπὸ κοινοῦ τὸ δὲ δὲ σε, εἰκόντα τῆ ἰμῆ προσταξί, πράττειν ὁ βόλομαι. τὸ γὰρ τοῖς γονῦσι πύθισθαι, ἰμῆσι κἀλλιστος καὶ ἐκλίεις παρὰ πᾶσι.

1195. Ταρβῶ μὲν εἰς λόγῳ σάσιν] περιφραστικῶς εἰς λόγῳ-εὐλαβῆμαι μὲν εἰς τοιαύτην ὁμιλίαν ἰσθῆν, μὴ ἔχ' αἰρετὰ μοι προτείνω· πράξω δὲ ὅμως· καὶ διητὰ ἦ.

1199. Μηδ' ἀπισθίσεις ἐμοί] γράφεται, προστίθεις ἐμοί, ἐναντιοθῆσι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βραύσει φωνῶν προεπισθίμων.

1204. Ἐπώμοτον] ὄρκιον.

1205. Εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις] εἰ παραδαίης τὸς ὄρκους.

1206. Οὐ μὴ λάβω] ἢ χρὴ λαβεῖν με, πημονὰς δηλονότι· ποιήσω γὰρ ἂ προσταξίεις μοι ἢ ποιήσω δὲ, εἰ βόλοι σὺ.

1207. Οἴτης Ζηνὸς ὑψίσου πάγον] ὑψηλὸν ἔρος τῆς Οἴτης πᾶν τὸ ἔρος τῆ Διὸς ὀνομαζέται· ἐπὶ (φωσίν) ὑψίσου ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὑψί δὲ τὰς θυσίας ποιῆσθαι τὰς πρὸς αὐτόν.

- ΥΛΛ. Οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
 ΗΡΑ. Ἐνταῦθα νῦν χρῆ τοῦμόν ἐξάραντά σε
 Σῶμ' αὐτόχειρα· καὶ ξὺν οἷς χρήζεις φίλων, 1210
 Πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς
 Κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὄμῃ
 Ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμβαλεῖν
 Καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
 Πρῆσαι· γόος δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ, 1215
 Ἄλλ' ἀσένακτος καδάκρυτος, εἴπερ εἶ
 Τῷδ' ἀνδρὸς, ἔρξον· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγώ,
 Καὶ νέρθεν ὦν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρὺς.
 ΥΛΛ. Οἴμοι πάτερ, τίν' εἶπας; οἷά μ' εἰργασαι;
 ΗΡΑ. Ὅποια δρασέ' ἐσίν· εἰ δὲ μὴ, πατρὸς 1220
 Ἄλλω γενεῷ τε, μηδ' ἐμὸς κληθῆς ἔτι.
 ΥΛΛ. Οἴμοι μάλ' αὐθις· οἷά μ' ἐκκαλῆ, πάτερ,
 Φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν;
 ΗΡΑ. Οὐ δῆτ' ἐγώ γ'· ἀλλ' ὦν ἔχω παιώνιον
 Καὶ μῆνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν. 1225
 ΥΛΛ. Καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν;
 ΗΡΑ. Ἄλλ' εἰ φοβῆ πρὸς τῷτο, τ'ἀλλά γ' ἔργασαι.
 ΥΛΛ. Φορᾶς γέ τοι φθόνησις ἐ γενήσεται.
 ΗΡΑ. Ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;

1210. Αὐτόχειρα· καὶ] ταῖς αὐτῆ χειρὶ,
 καὶ μεθ' ὧν θέλει φίλων· εἰ γὰρ μόνος ἰδύ-
 νατο φίριν αὐτόν.

1217. Εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγώ] εἰ δὲ μὴ
 ταῦτα ποιήσεις, διατιλέσω ταῖς κατάραις καὶ
 καθ' ἑδὴ βαρῶν σε.

1218. Ὦν, ἀραῖος] ἰπάρατος, τιμωρὸς θαί-
 μων.

1219. Οἷά μ' εἰργασαι] οἷα θέλεις ἐργά-
 σασθαι κατ' ἐμῷ, πατροφόντην γενέσθαι παρα-
 κειυόμενος.

1220. Ὅποια δρασέ' ἐσίν] τοιαῦτά σοι πα-
 ρακελεύομαι οἷα δράσαι ὀφείλεις· εὐρηγήσεις
 γὰρ με.

Ib. Εἰ δὲ μὴ, πατρὸς ἄλλω] ξίτος, ἀλλ' ἐν
 ἑμὸς ὦν υἱός.

1227. Ἄλλ' εἰ φοβῆ] ἀλλ' εἰ παρατῆ τὸ
 ἀνελπνῶν με, τὰ ἄλλα ποιήσον· τῆτις τὴν ὕλην
 συνάγαγε.

1229. Ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα] ἔντως εἰ
 πληρώσεις τὴν πυρᾶν τῆς ὕλης.

- ΤΛΛ. Ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μήποτε ψαύω* χεροῖν 1230
 Τὰ δ' ἄλλα πράξω, κ' καμῆ τούμὸν μέρος.
 ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
 Χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδύς.
 ΤΛΛ. Εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐσὶν, ἐργασθήσεται.
 ΗΡΑ. Τὴν Εὐρυτεῖαν οἶσθα δῆτα παρθένου; 1235
 ΤΛΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥστ' ἐπεικάζειν ἐμέ.
 ΗΡΑ. Ἐγνώς τοςῆτον δὴ σ' ἐπισκῆπτω, τέκνον,
 Ταύτην, ἐμῆ θανόντος, (εἴπερ εὐσεβεῖν
 Βέλει) πατρώων ὀρκίων μεμνημένος,
 Πρόσθε δάμαρτα, μηδ' ἀπισήσης πατρί· 1240
 Μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμῆ
 Κλιθεῖσαν αὐτὴν, ἀντὶ σῆ λάβοι ποτέ·
 Ἄλλ' αὐτὸς, ὦ παῖ, τῆτο κήδευσον λέχος.
 Πείθῃ " τὸ γάρ τοι μεγάλα πισεύσαντ' ἐμοῖ,
 " Σμικροῖς ἀπισεῖν, τὴν πάρος συγχεῖ χάριν."
 ΤΛΛ. Οἴμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι θυμῆσθαι, κακόν. 1246
 Τὸ δ' ᾧδ' ὄραν φρονῆντα τίς ποτ' ἂν φέροι;
 ΗΡΑ. Ὡς ἐργασείων ἐδὲν ὦν λέγω θροεῖς.
 ΤΛΛ. Τίς γάρ ποθ', ἢ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
 Μεταίτιος, σοί τ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν, 1250

* ALD. TURN. in marg. ψαύων.

1230. Ὅσον γ' ἂν αὐτὸς] πάντα (φασὶ) πηῖσιν, πλὴν τῆ σάματος σὲ ἀφασθαι.

1232. Ἄλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα] καὶ ταῦτα μὴ ἀρκέσειν βραχὺ δὲ τότοις πρόσθε, οἶον, ταῖς ἄλλαις ἐνεργασίαις καὶ ἑτέραν βραχεῖαν χάριν πρόσθε, γήμας τὴν Ἰόλην.

1237. Ἐπισκῆπτω] ἐντίλλομαί σοι, παρρηγῶ.

1240. Πρόσθε δάμαρτα] γυναῖκα ποίησον.

1241. Μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν] ἀποπον γὰρ (σοῖν) ἀπαξ συνανακλιθεῖσάν σοι, ἑτέρῳ ἀνδρὶ ζῆλον παραλαθῆδεν.

1243. Κήδευσον λέχος] οἰκίσασαι.

1246. Οἴμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι] τὸ θυμῆσθαι, εἰ μὴ πισθεῖν αὐτῶν, καὶ τὸ πείθισθαι ᾧδὲ φρονῆντι, δυσχερές.

1248. Ὡς ἐργασείων ἐδὲν] ἕτω λαλοῖς οἷς μηδὲν πράξων ὦν λέγω.

1249. Τίς γάρ ποθ', ἢ μοι] τὸ τίς ἐφ' ἑαυτῆ ἔθηκεν ἀντὶ τῆ, πῶς ἂν ἐγὼ ἐλοιμην γῆμαι αὐτὴν, τὴν τῶν κακῶν αἰτίαν ἔσσαν σοί τε καὶ τῆ ἑμῆ μητρὶ;

Τίς ταῦτ' ἂν ὅστις μὴ ἔξ ἀλασόρων νοσοῖ,
Ἐλοιτο; κρεῖσσον καὶ μέγ', ὦ πάτερ, θεοῖν,
Ἥ τοῖσιν ἐχθίσοισι συνναίειν ὁμῶ.

ΗΡΑ. Ἀνὴρ ὄδ', ὡς ἔοικεν, ἔ νέμει γ' ἐμοὶ *
Φθίνοντι μοῖραν' ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ
Μενεΐ σ' ἀπισήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις. 1255

ΥΛΛ. Οἴμοι' τάχ' ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.

ΗΡΑ. Σὺ γάρ μ' ἀπεινασθέντος ἐκκινεῖς κακῶ.

ΥΛΛ. Δείλαιος, ὡς ἐς πολλά τ' ὠπορεῖν ἔχω.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δικαιοῖς τῆ φυτεύσαντος κλύειν. 1260

ΥΛΛ. Ἄλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

ΗΡΑ. Οὐ δυσσέβεια τοῦμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.

ΥΛΛ. Πράσσειν ἄνωγας ἔν με πανδίκως τάδε;

ΗΡΑ. Ἐγωγε' τῶτων μάρτυρας καλῶ θεός.

ΥΛΛ. Τοιγὰρ ποιήσω, καὶ κ' ἀπώσομαι, τὸ σὸν
Θεοῖσι δεικνὺς ἔργον' ἔ γὰρ ἂν ποτε
Κακὸς φανεῖν σοί γε πισεύσας, πάτερ. 1265

ΗΡΑ. Καλῶς τελευτᾶς, καὶ πὶ τοῖσδε τὴν χάριν
Ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόσθεσ' ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν
Σπαραγμὸν, ἢ τιν' οἶσρον ἐς πυρᾶν με θῆς. 1270

* ALDUS, ἢ νέμειν ἰμοί.

1251. Τίς ταῦτ', ἂν ὅστις] τίς ταῦτα πράτ-
την ἔλοιτο ἐκτός ἂν μανίας καὶ θουλασίας;
ἀντὶ τῆ, ἢ ἂν ἐλοίμην εἰ μὴ μαινοίμην.

1254. Οὐ νέμει γ' ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν] ἀντὶ
τῆ, μέρος ὠπορίας ἢ νέμει μοι φθινομένην.

1257. Οἴμοι' τάχ' ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς] ὡς
φανερὸς εἰ νοσῶν χαλεπῶς, ἔτω καὶ χαλεπῶς
δικαλογόμενος.

1258. Σὺ γάρ μ' ἀπεινασθέντος] σὺ με
(θυσίᾳ) ἀναταραχθέντος ἀπὸ τῆ καταπραΰνθέντος
κακῶ, μὴ πιθόμενος.

1259. Ὡς εἰς πολλά γ' ὠπορεῖν ἔχω] ἀ-
τοπου γὰρ καὶ ἠγαπιῦσθαι καὶ πιθισθαι διὸ
ἀπορῶ.

1260. Δικαιοῖς] δίκαιον νομίζεις.

1261. Ἄλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα] τῆτο κατ'
ἐρώτησιν. δίκαιόν σου τῆτο φαίνεται, τὸ συν-
αφθῆναί με τῆ Ἰόλῃ;

1265. Τοιγὰρ ποιήσω] ὅτι ἐκ ἀδίκου τῆτο
ἠγῶμαι, ἀλλ' ὠσεῖς, τὸ πιθαρχεῖν τῆ πα-
τρὶ. διαμαρτυρούμενος ἔν τῆς θύας, γαμίσσω
τὴν Ἰόλῃν.

1268. Καλῶς τελευτᾶς] ἀντὶ τῆ, καλῶς
τὸν λόγον ἐπιραίσας.

1269. Ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν] ἴσα εἰς πυρᾶν μὲν
πρὶν παραχθῆναι ὑπὸ τῆς ἰσῆς.

Ἄγ', ἐγκονεῖτ', αἶρεσθε παῦλά τοι κακῶν
 Αὐτῆ, τελευτῆ τῆδε τ' ἀνδρὸς ὑσάτη.

ΥΛΛ. Ἄλλ' ἔδεν εἶργει σοὶ τελειῖσθαι τὰδε,
 Ἐπεὶ κελεύεις καῖξαναγκάζεις, πάτερ.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΗΡΑ. Ἄγε νῦν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι 1275
 Νόσον, ᾧ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος
 Λιθοκόλλητον σόμιον παρέχε-
 σ', ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπίχαρτον
 Τελέως ἀεκέσιον ἔργον.

ΥΛΛ. Αἶρετ', ὄπαδοί, μεγάλην μὲν ἔμοι 1280
 Τύτων θέμενοι συγγνωμοσύνην,
 Μεγάλην δὲ θεοῖς * ἀγνωμοσύνην
 Εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων
 Οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
 Πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη. 1285
 Τὰ μὲν ἔν μέλλοντ' ἔδειξ ἐφορᾶ.

* ALDUS, θεῶν.

1271. Ἄγ', ἐγκονεῖτ'] ἐπυρῆτι, καὶ ἀνακινῆσαι.

127. Παῦλά τοι κακῶν] μὴ αὐτὴ ἀνάπαυσις ἐστὶ τῶν κακῶν (φροῖ) τὸ παραθίναί με τῷ πυρὶ, καὶ τοιαύτη τιλιωτῆ χρέσασθαι.

1275. Ἄγε νῦν πρὶν τήνδε] ἑαυτὸν παραβαρῆναι, ὥστε μὴ βοῆν κομιζόμενον εἰς τὴν πυρὶν ἀγε εἶν (φροῖν) ᾧ σκληρὰ ψυχὴ ὡς ἀπὸ χάλυβος σιδήρου πεποιημένη, πρὶν τήνδε ἀπαυτῆσαι νόσον ἐνδύσα τὸ σταντῆς σόμα ἰμφραγῆσαι, (ὡσαυτὶ σόμα φρέατος λίθου κεκολλημένον, πρὸς τὸ μνηκίτι ὕδατος ἀμειῖσθαι.) ἀνάπαυε τὴν βοήν. λείπει δὲ τὸ ὄς, ἰν' ἤ, ὡς ἀπὸ χάλυβος γενομένη. ἢ λιθοκόλλητον σόμιον, ἀπὸ τῆ λίθου καὶ σκληρῆς χαλκῆς σαυτῆ ἐπικαλύσα.

VOL. I.
 [TRACHINIÆ.]

1278. Ἀνάπαυε βοήν] ἀνάπαυσον τῆς βοῆς ὡς εἰς ἐπίχαρτον ἄμα καὶ ἀκεσίον πρᾶγμα χωρῆσαι τὴν πυρὶν. πῶς δὲ ἐπίχαρτον ἄμα καὶ ἀκεσίον; ἐπίχαρτον μὲν, ὅτι ἀπαλλάττεται τῆς νόσου, ἀκεσίον δὲ, ὅτι λυπεῖ πάντοτε ἢ ἀποσφίρσιν τῆ βίᾱ. παρὰ τὸ, Ἐκὼν αἰκοντί γε θυμῷ.

1280. Αἶρετ', ὄπαδοί] ὄπαδος ἐκ οἰκίας, ἀλλὰ τὸς ἀκολουθῶντας αὐτῷ ἐξ Εὐβοίας φροῖ.

1281. Συγγνωμοσύνην] ἀπὸ τῆ συγγνωμῆς, ὅτι κατὰ γνώμην πατρῶων τῶτο ποιᾶ.

1284. Οἱ φύσαντες] εἰς τὸν Δία ἢ ἀπότασις τῆ λόγου ἐκείνης (φροῖν) ἀγνώμονας ἰγείσθαι, οἵτινες γενήσαντες αὐτὸν περιορῶσι τοιαῦτα πάσχοντα.

1286. Ἐφορᾶ] περιττὴ ἢ πρόθεσις.

Τὰ δὲ νῦν ἐσῶτ', οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
 Αἰσχροὶ δ' ἐκείνοις·
 Χαλεπώτατα δ' ἔν ἀνδρῶν πάντων,
 Τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

1290

ΧΟΡ. Λείπε μὴδὲ σὺ παρθέν' ἀπ' * οἴκων,
 Μεγάλως μὲν ἰδῶσα νέως θανάτους,
 Πολλὰ δὲ πῆματα καινοπαθῆ·
 Κεῖδεν τέτων ὅ,τι μὴ Ζεὺς.

* TURN. in marg. ἐπ'.

1291. Λείπε μὴδὲ σὺ] αἰ τῆ Χορῆ πρὸς ἑαυτὰς τῆτο φασί. ἢ ὁ Ἴλλος ἔοικε γὰρ ὁ Ἴλλος ἀπογραφῆς ταῖς ἀπὸ τῆ Χορῆ λέγειν μὴ ἀπολιμπάνοσθαι τῶν οἴκων, ἕως ἂν ἐπέλθωσιν ἀπὸ τῆς πυρᾶς.

Ib. 'Απ' οἴκων] γράφεται, ἐπ' οἴκων. τετ-

ἔστι, μὴδὲ ὑμῖς περιλείψοσθε ἑνταῦθα ἐπὶ τῶν οἴκων, ἀλλ' ἀπολιθίσατε.

1294. Κεῖδεν τέτων] λέπει ἐποίησι. διὰ τὴν εἰμαρμένην, ἣτις κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐστὶ αἰτία. Ἄλλως κεῖδεν τέτων ὅ, τι μὴ Ζεὺς κεῖδεν τέτων ἕδως ἔπραξεν εἰ μὴ μόνος ὁ Ζεὺς

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Η Σ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Ο Υ.

Α Παγωγή Φιλοκτῆτε ἐκ Λήμνε εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμῃ καὶ Ὀδυσσεύῃ καθ' Ἑλένη μαντείαν, ὃς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμὸς συντελεῖντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσεύῃ νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δεσμῖος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν· ἡ δὲ σκηνή, ἐν Λήμνῳ ὁ δὲ Χορὸς ἐκ γερόντων τῶν τῷ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων· κεῖται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἢ μυθοποιίᾳ· ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππῃ· πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

ΕΝ Χρῦση Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
Ἐφ' ἔπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θύσαι μόνοις,
Ποίαντος ἠδὲ παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνῶν·
Ζητῶν δὲ τῆτον ναυάτη δεῖξαι σόλῳ,
Πληγείς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν·
Ἐλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶχ' ἀλώσεσθ' Ἴλιον
Τοῖς Ἡρακλέες τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως·
Τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτῆτη μόνῳ·
Πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαμεν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΔΟΚΤΗΤΗΣ.

ΕΜΠΟΡΟΣ, ἢ ἈΓΓΕΛΟΣ.

ἩΡΑΚΛΗΣ Ἐπιφαινόμενος.

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Η Σ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΔΥ. **Α**ΚΤΗ' μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
 Λήμνυ, βροτοῖς ἄσειπτος, εἰδ' οἰκνήμενῃ
 Ἐνθ', ὧ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεῖς
 Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιά
 Ποϊάντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε, 5
 Ταχθεῖς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὑπο,
 Νόσω κατασάζοντα διαβόρω πόδα.
 Ὅτ' ἔτε λοιβῆς ἡμῖν, ἔτε θυμάτων
 Παρῆν ἐκήλοισ προσθιγεῖν' ἀλλ' ἀγρίαις
 Κατεῖχ' αἰεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις 10
 Βοῶν, σεναῶζων' ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
 Λέγειν; ἀκμὴ γὰρ ἐ μακρῶν ἡμῖν λόγων.
 Μὴ καὶ μάθη μ' ἤκοντα, κακχέω τὸ πᾶν
 Σόφισμα, τῶ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
 Ἄλλ' ἔργον ἦδη σὸν, τὰ λοιφ' ὑπηρετεῖν, 15

1. Ἀκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθονὸς] καὶ παρὰ τὴν προλεξιμὴν ὁ Ὀδυσσεύς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, ἐκείνου μόντου διαφέρει· παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τὰ Ὀδυσσεὺ περιτίθεισιν. ἔτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρισάζων, διὰ τὴν πάντα οἰκονομίαν τὸ δὲ ἀκτὴ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἡσόν.

2. Λήμνυ, βροτοῖς ἄσειπτος] ἐν ἐρήμῳ γὰρ μίμη τῆς Λήμνυ ἐξετίθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἢ ἄσειπτος, ἀπάτητος ἀδιόδευτος. ἐν ἐρήμῳ γὰρ τῶν τῆς νήσου ἦν ἐκτεθείς.

3. Ἐνθ', ὧ κρατίστου πατρὸς] τραφεῖς ἐκ πατρὸς Ἑλλήνων κρατίστου, λέγειν ἔν ἢ Ἐξ· τὸ δὲ

ἔξῃς, ἐνθα ποτὲ ἐγὼ ἐξέθηκα τὸν Μηλιά Ποϊάντος υἱόν, ὧ Νεοπτόλεμο παῖ Ἀχιλλέως.

4. Τὸν Μηλιά] τὸν Θεσσαλὸν ἀπὸ πόλεως Ἀττικῶν δὲ τὸ Μηλιά.

7. Κατασάζοντα] οἷον καταρρίοντα, τικόμενον, λυόμενον.

1b. Διαβόρω] τῆ τὸν πόδα ἐσθίση, σιπτικῆ, τῆ διαβίρωσκῆ, τῆ κακνήμενῃ φαγεδαίνῃ. πάθος δὲ τὸτὸ ἴσιν ἔτω λεγόμενον παρὰ τοῖς ἰατροῖς.

13. Κακχέω τὸ πᾶν] ταράζω ἀπὸ μεταφοράς τῶν ἀμιλχόντων.

- Σκοπεῖν θ' ὅπερ εἴ ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
 Τοιάδ', ἴν' ἐν ψυχῇ μὲν ἤλις διπλῆ
 Πάρεσιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνου
 Δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίας πέμπει πνοή.
 Βαῖον δ' ἐνερθεν ἐξ ἀρισεραῶς τάχ' ἂν
 Ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἰπέρ ἐσι σῶν. 20
- Ἄ μοι προσελθὼν σίγα σήμαιν', εἴτ' ἔχει
 Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ.
 Ὡς τὰπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύεις,
 Ἐγὼ δὲ φράζω κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν εἴη. 25
- NEO. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον εἰ μακρὰν λέγεις
 Δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἀντρον εἰσορᾶν.
- ΟΔΥ. Ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; εἰ γὰρ ἐννοῶ.
- NEO. Τὸδ' ἐξὑπερθεῖ καὶ σίβη γ' * εἰδὲς τύπος.
- ΟΔΥ. Ὅρα καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεῖς κυρῆ. 30
- NEO. Ὅρῳ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.
- ΟΔΥ. Οὐδ' ἐνδον οἰκοποιὸς ἐσὶ τις τροφή;
- NEO. Στειπτὴ γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τω.
- ΟΔΥ. Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κέθεν ἐσθ' ὑπόσεγον;
- NEO. Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυτέρως τινός. 35

* ALDUS, τ'.

17. Ἰν' ἐν ψυχῇ μὲν] ἐν χιμῶναι μὲν, ἐν κρύει, πᾶσι θερμαινοσθαι, τῆς αὐτῆς τῆ ἡλίας ἐκατέρωθεν προσβαλλέσσης· ἀκ ἐν ταύτῃ, ἀλλ' ὅτε μὲν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἐλαύνει ὁ ἥλιος, διὰ τῆ ἀνατολικῆς σέματος· ὅτε δὲ εἰς τὸ δυτικόν, ὁμοίως· ἐν δὲ θέρει τῆς πνοῆς ἀπολαύειν.

18. Διπλῆ πάρεσιν ἐνθάκησις] διπλῆ καθίφρα πρὸς ἥλιον θερμαινομένη.

19. Δι' ἀμφιτρῆτος] τῆ ἀμφοτέρωθεν τιτρημένη.

25. Κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν εἴη] κοινοῦτο, διατίθειτο, προβαίνο, ἢ εἴη, οἱ τραγικοὶ γὰρ τῆ εἰ

διφθόγγῳ χροῖται ἀντὶ βραχίας κατὰ κινήσιν συλλαβῶν.

26. Τοῦργον εἰ μακρὰν] ἢ μακρῆ πῖνα διόμενον ἤδη γὰρ εἰσίδον τὸ ἀντρον ὁ λέγει.

28. Ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν;] ταπεινὴ ἢ ὑψηλόν;

32. Οἰκοποιὸς] οἰκοποιὸς λέγεται ἢ ἐν οἴκῳ γενομένη τροφή.

33. Στειπτὴ γε φυλλὰς] χαμαισρωσία ἐκ φύλλων, ἢ πλωμένη καὶ παταμένη, ὡς καυμαμένη ἐπ' αὐτῆ τινός.

34. Ὑπόσεγον] ὑπὸ τῆ σίβη.

35. Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα] ποτίμιον μετὰ ξυλῶν

- Τεχνήματ' ἀνδρὸς, καὶ πυρεῖ' ὁμῦ τάδε.
 ΟΔΥ. Κεῖνε τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.
 ΝΕΟ. Ἴδ', ἰδ' καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
 Ῥάκη, βαρείας τε νοσηλείας πλέα.
 ΟΔΥ. Ἀνὴρ κατοικεῖ τῆσδε τῆς τόπυς σαφῶς. 40
 Κάσ' ἔχ' ἐκάς πε' πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
 Κῶλον παλαιᾶ κηρὶ, προσβαίη μακρᾶν;
 Ἄλλ' ἢ πὶ φορβῆς νόσον ἐξελήλυθεν,
 Ἡ φύλλον, εἴ τι νώδυνον κάτοιδ'ε πε.
 Τὸν ἔν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν, 45
 Μὴ καὶ λάθη με προσπεσῶν ὡς μᾶλλον ἂν
 Ἐλοιτό μ' ἢ τῆς πάντας Ἀργεῖες λαβεῖν*.
 ΝΕΟ. Ἄλλ' ἔρχεταιί τε, καὶ φυλάζεται σίβος.
 Σὺ δ' εἴ τι χρήσεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.
 ΟΔΥ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας, 50
 Γενναῖον εἶναι μὴ μόνον τῷ σώματι,
 Ἄλλ' ἦν τι καινὸν ὦν πρὶν ἐκ ἀκήκοας,
 Κλύης, ὑπεργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.
 ΝΕΟ. Τί δῆτ' ἀνωγας;
 ΟΔΥ. Τὴν Φιλοκτῆτε σέ δεῖ 55
 Ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψης λέγων,
 Ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,

* ALD. TURN. in marg. μολεῖν.

ξυλα, τέχνημα ἀνδρὸς φαύλους ἐργαζομένους, ὃ
 ἐστὶν ἰδιώτης καὶ ἑτεχνήτης.

36. Πυρεῖ' ὁμῦ] πυρῶσολα.

38. Ἴδ', ἰδ'] ὄρα τὰ ῥάκη τῷ τραύματος τῷ
 Φιλοκτῆτε ξηρατιόμενα ἐν ἡλέῳ, καὶ ἐκπλήττε-
 ται ὡς βαρείας αὐτῷ νοσήτος.

39. Βαρείας τῷ νοσηλείας] νόση βαρείας πε-
 πληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκα-
 θαρίας.

42. Κῶλον] πίδακα.

Ib. Κηρὶ] νόσον.

43. Νόσον] ἰδίον.

44. Νώδυνον] βοτάτην τινὰ παυσώδυνον.

45. Τὸν ἔν παρόντα] ὡς τινὸς παριστάμενος
 αὐτῷ.

46. Προσπεσῶν] ἀπαντήσας, ἐπιπίσσαν.

48. Ἄλλ' ἔρχεται] ἀπέρχεται, φησὶν, ὁ θε-
 ράπων εἰς κατασκοπὴν.

Ib. Φυλάζεται] φυλαχθήσεται παρ' ἡμῶν
 ἢ ἰδίος αὐτῷ.

56. Λόγοισιν ἐκκλέψης] ἔγεν ἀπατίσθη.

Λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' ἔχι κλεπτέον.
 Πλείς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
 Στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἔχθήρας μέγα, 60
 Οἱ σ' ἐν λιταῖς σείλαντες ἐξ οἴκου * μολεῖν,
 Μόνην δ' ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἴλιε,
 Οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων,
 Ἐλθόντι δ᾽ εὖναι κυρίως αἰτεμένω,
 Ἄλλ' αὐτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἂν 65
 Θέλης καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἔσχατων κακά.
 Τέτων γὰρ ἔδεν μ' ἀλγυνεῖς· εἶδ' ἐργάση
 Μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
 Εἰ γὰρ τὰ τῆδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
 Οὐκ ἔσι πέρσαι σοὶ τὸ Δαρδάνε πέδον. 70
 Ὡς δ' ἔς' ἐμοὶ μὲν ἔχι, σοὶ δ' ὀμιλία
 Πρὸς τόνδε πισὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
 Σὺ μὲν πέπλευκας, ἔτ' ἔνορκος ἔδενι,
 Οὐτ' ἐξ ἀνάγκης, ἔτε τῆ πρώτῃ σόλῃ·
 Ἐμοὶ δὲ τέτων ἔδεν ἔς' ἀρνήσιμον. 75
 Ὡστ' εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται,
 Ὀλωλα· καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
 Ἄλλ' αὐτὸ τῆτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεύς
 Ὅπως γενήσῃ τῶν ἀνικῆτων ὄπλων.
 Ἐξοίδα καὶ φύσει σὲ μὴ πεφυκότα 80

* ALD. TURN. οἶκον μολεῖν.

58. Τόδ' ἔχι κλεπτέον] τῆτο γὰρ ἔχι φου-
σόμεθα.

60. Ἐχθος ἔχθήρας] οἱ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἰδικη-
μίνοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους.

61. Στείλαντες] καλίσσαντες.

62. Τήνδ' ἄλωσιν] τὸ σὲ ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον.

63. Οὐκ ἠξίωσαν] οὐκ ἀξίον ἠγήσαντο.

66. Ἐσχατ' ἔσχατων κακά] αἰσχροτάτα.

69. Εἰ γὰρ τῆδε τόξα] προτροπτικῶς εἰς τὴν
συμμαχίαν, ἢ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ φιλοῦς τὰ
τόξα ἀνόμασον· εἰς δὲ τὴν πόρθησιν, τὸν Νηπ-
τόλεμον.

73. Οὐτ' ἔνορκος] ἔμοσαν γὰρ τῷ Τυρδά-
ρεϊ πάντες οἱ Ἕλλητες συνελθόντες ἐάν ἀρπασθῇ ἢ
Ἐλένη.

Τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.

“ Ἄλλ’ ἠδὲ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.”

Τόλμα· δίκαιοι δ’ αὖθις ἐκφανέμεθα.

Νῦν δ’ εἰς ἀναιδῆς ἡμέρας μέρος βραχὺ

Δός μοι σεαυτόν· κᾶτα τὸν λοιπὸν χρόνον

Κέκλησο πάντων εὐσεβέσατος βροτῶν. —

85

NEO. Ἐγὼ μὲν ἔς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,

Λαερτιά παῖ, τέσδε καὶ πράσσειν συγῶ.

Ἐφυν γὰρ ἔδεν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,

Οὐτ’ αὐτὸς, ἔθ’ (ὡς φασιν) οὐκ φύσας ἐμέ.

90

Ἄλλ’ εἴμ’ ἔτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ’ ἄγειν,

Καὶ μὴ δόλοισιν· ἔ γὰρ ἐξ ἐνὸς ποδὸς

Ἡμᾶς τοσέσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.

Πεμφθεῖς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ

Προδότης καλεῖσθαι· “ Βέλομαι δ’, ἀναξ, καλῶς

“ Δρῶν ἔξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.”

96

ΟΔΥ. Ἐσθλῆ πατρός παῖ, καὐτὸς ὦν νέος ποτὲ,

“ Γλῶσσαν μὲν ἄργον, χεῖρα δ’ εἶχον ἐργάτιν·

“ Νῦν δ’ εἰς ἔλεγχον ἐξιῶν, ὀρῶ βροτοῖς

“ Τὴν γλῶσσαν, ἔχι τάργα πάνθ’ ἠγεμένην.”

NEO. Τί ἔν μ’ ἀνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; 101

ΟΔΥ. Λέγω σ’ ἐγὼ δόλω Φιλοκτῆτην λαβεῖν.

NEO. Τίδ’ ἐν δόλω δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ’ ἄγειν;

ΟΔΥ. Οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ’ ἐκ ἂν λάβοις.

95. Βέλομαι δ’ ἀναξ, καλῶς] ἀντὶ τῷ ἀληθῶς.

96. Ἡ νικᾶν κακῶς] ἀντὶ τῷ μεταψευδο-
λογίας ὅτις, θέλω εἰπῶν τὸ ἀληθὲς ἀποτυ-
χεῖ μᾶλλον, ἢ ἔξαπατᾶν τὸν ἄνδρα καὶ ἐπι-
τυχῆν εἰσάγει δι’ αὐτὸν ὁ Σοφοκλῆς τὸν τῷ
πατρὶ λόγον λέγοντα, Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος
μᾶς αἰδέο πύλησι.

VOL. I.

[TRACMINIÆ.]

98. Γλῶσσαν μὲν ἄργον] κρίσσονα τῶν ἐρ-
γῶν ἔσαν τὴν γλῶσσαν· διαβάλλει τὸς καθ’
ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητής, ὡς διὰ γλώσσης
πάντα κατορθῶντας.

100. Ἡγεμένην] προηγεμένην, εἰς ἅπαντα
τὴν ἀπάτην ἀνύτταν.

101. Τί ἔν μ’ ἀνωγας] ὁ θεὸς κίλις,
πλὴν τῷ ψεύδεσθαι.

- NEO. Οὕτως ἔχει τὸ δεινὸν ἰσχύος θράσος ; 105
 ΟΔΥ. Ἴς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον.
 NEO. Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' ἔδὲ προσμίζαι θρασύ ;
 ΟΔΥ. Οὐ, μὴ δόλω λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.
 NEO. Οὐκ αἰσχρὸν ἠγῆ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν ;
 ΟΔΥ. Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει. 110
 NEO. Πῶς ἔν βλέπων τίς ταῦτα τολμήσει λαλεῖν ;
 ΟΔΥ. Ὅταν τὸ δρᾶς ἐς κέρδος *, ἐκ ὀκνεῖν πρέπει.
 NEO. Κέρδος δέ μοι τί τῆτον ἐς Τροίαν μολεῖν ;
 ΟΔΥ. Αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
 NEO. Οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκειτ', εἴμ' † ἐγὼ ; 115
 ΟΔΥ. Οὐτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, ἔτ' ἐκείν' ἄσ' ‡.
 NEO. Θηρατέ' ἔν γένοιτ' ἂν §, εἴπερ ὦδ' ἔχει.
 ΟΔΥ. Ὡς τῆτό γ' ἔρξας, δύο φέρη δωρήματα.
 NEO. Ποίω ; μαθῶν γὰρ ἐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
 ΟΔΥ. Σοφός τ' ἂν αὐτὸς ἀγαθὸς κεκλή' ἄμα || 120
 NEO. Ἴτω ποιήσω πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.
 ΟΔΥ. Ἢ μνημονεύεις ἔν ἄ σοι παρήνεσα ;
 NEO. Σάφ' ἴσθ' ἐπεὶ περ εἰς ἄπαξ ξυνήνεσα §§.

* TURN. in marg. πρὸς κέρδος. † ALD. εἴμ'. ‡ ALD. ἐκείνα, σῶ.

§ ALD. Θηρατία γένοιτ' ἂν. || ALD. κεκλήσ' ἄμα.

§§ ALD. κέκλήσ' ἄμα.

106. Ἴς ἀφύκτους] ἀφύκτα γὰρ ἦν τὰ Ἡρακλέα βίβη, καὶ τῶ σκοπῆ μὴ ἀποτυχεῖν, ἢ ἐπαπερχόμενα εἰς ἑαυτὸν. Πρὸς δ' ἐπάγει.

107. Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ] ἐκείνῳ ἔδὲ προσμίζαι ἑαυτῷ καὶ πλησιάζει, εὐθαρσείας ἐστὶ καὶ ἀσφαλείας.

110. Εἰ τὸ σωθῆναί] εἰ σωτηρία ἐξ αὐτῆ προσιγγιται.

111. Πῶς ἔν βλέπων] ἤγχι γούν, λογισμὸν ἔχων καὶ ἐστὶν ἢ σύνταξις, πῶς ἔν ἀποδελπιῶν τις εἰς τὸ ψεῦδος, ἐπεὶ αὐτό.

114. Αἰρεῖ] ποιεῖ.

117. Θηρατέ'] ληπτία, ἀξία τῶ θηρατικῆν.

118. Δύο φέρη δωρήματα] δύο τιμήματα ἀποφέρει.

1b. Δύο φέρη δωρήματα] δύο τιμήματα ἀποφέρει.

119. Ποίω ; μαθῶν] ἀντὶ τῶ ποιῶ, διδάσκω.

120. Σοφός τ' ἂν] σοφός μὲν διὰ τὸ κλέψαι ἀγαθὸς δὲ, διὰ τὸ ποιεῖσθαι. ἢ σοφῆ μὲν ἔντος καὶ δὲ τῶ δολῶσαι δυναμίνου, τῶν δὲ καὶ τῶ δόλω ἀγαθῶν ὄντος.

1b. Κεκλή' ἄμα] ἀντὶ τῶ κεκλήμηνος ὄντος.

123. Συνήνεσα] συνθέμην.

- ΟΔΥ. Σὺ μὲν μένων νῦν κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχε·
 Ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών. 125
 Καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποσελῶ πάλιν.
 Καὶ δεῦρ', εἴαν μοι τῷ χρόνῳ δοκῆτ' ἔτι
 Κατασχολάζειν, αὐθις ἐκπέμψω πάλιν·
 Τῆτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρεσ τροπὸν *
 Μορφήν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῆ· 130
 Οὐ δῆτα τέκνον ποικίλως αὐδωμένα,
 Δέχεσθαι τὰ συμφέροντα τῶν αἰεὶ λόγων·
 Ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεῖς τάδε.
 Ἐρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἠγήσασατο νῶϊν,
 Νίκη τ' Ἀθηναῖα πολιὰς † ἢ σώζει μ' αἰεὶ. 135

ΞΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

- ΧΟΡ. Τί χρῆ, τί χρῆ με δέσποτ' ἐν ξένοι ‡ ξένου
 Στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
 Φράζε μοι “ τέχνα γὰρ
 “ Τέχνας ἑτέρας προὔχει,
 “ Καὶ γνώμας §, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον 140
 “ Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.”

* ALD. τρόποις. † TURN. in marg. Ἀθηναῖα Παλλάς.

‡ ALD. τί χρῆ δέσποτά μ' ἐν ξένοι. § ALD. γνώμα.

126. Καὶ τὸν σκοπὸν] [τὸν σκοπὸν τῆτον πρὸς τὴν ναῦν ἀποπέμψω, καὶ πάλιν εἴαν καιρὸς καλῆς, ἐνταῦθα, εἴαν μοι δοξῆτε βραδύναι.

130. Μορφήν δολώσας] ἵνα μὴ γνωσθῆ.

131. Οὐ δῆτα τέκνον] ἢ τῷ Φιλοκτῆτι ἀπατωμένα, ἢ τῷ ναυκλήρῳ δόλια σοὶ διαλεγόμενα, καὶ ἀσυμφατῆ.

135. Πολιὰς] πολιῆχος ἕως ἢ πολιῆχος Ἀθηναῖα νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ.

137. Στίγειν] κρύπτειν.

Ib. Ἄνδρ' ὑπόπταν] ἀντὶ τῷ ἐμὲ φανερόν γεγονότα, καὶ ληθέντα εἰς ὄψιν ἢ τὸν Φιλοκτῆ-

την τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκοπημένον. Ἄλλως πρὸς τὸν ὑφορούμενον ἡμῶν ἄνδρα τί δεῖ λέγειν, ἢ σιωπᾶν.

138. Τέχνα γὰρ τέχναι] τῆτο ἐν τῷ καθόλου ἢ γὰρ τέχνη (φυσί) καὶ ἡ γνώμη τῶν βασιλέων προὔχει τῶν ἄλλων τεχνῶν. καὶ ἐν Οἰδίποδι, Ἄ γὰρ δρῶσιν οἱ κρατῆντες εἰς ἡρώ. καὶ Ἡσίοδος “ Τὸ ἦνικα γὰρ βασιλῆος ἐχέφρο- “ νε.”

140. Παρ' ὅτῳ] ἐφ' ᾧ εἶσι τὸ θεῖον σκῆπτρον.

Σοὶ δὲ, τέκνον *, τὸδ' ἐλήλυθε
 Πᾶν κράτος Ὠγύγιον τό μοι ἔννεπε
 Τί σοι χρεῶν ὑπεργεῖν. —

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- ΝΕΟ. Νῦν μὲν (ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς 145
 Προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται)
 Δέρκε θαρσῶν ὅποταν δὲ μόλη
 Δεινὸς ὀδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων,
 Πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
 Πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν. — 150

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

- ΧΟΡ. Μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις ἀναξ,
 Φρυρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῶ μάλις αἰεὶ καιρῶ.
 Νῦν δέ μοι λέγ' αὐλαῖς
 Ποίας ἐνεδρος ναίει,
 Καὶ χῶρον τίν' ἔχει τὸ γάρ μοι 155
 Μαθεῖν, ἐκ ἀποκαίριον,
 Μή με λάθη προσπεσῶν ποθεν.

* Σὶ δ', ὦ τέκνον.

142. Τὸδ' ἐλήλυθε] τῆτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἔλθην εἰς σέ. δίκαιον ἔν σοι πείθεσθαι.

143. Πᾶν κράτος Ὠγύγιον] τὸ ἔξ ἀρχῆς τιθέμενον κράτος.

144. Ὑπεργεῖν] υπερβαίνει.

145. Νῦν μὲν ἴσως γὰρ] νῦν μὲν (φυσικῶς) εἰσελθὼν, ὅρα τὸν τόπον ἐπὶ δὲ ἔλθῃ, τότε σὺ τῶν μελάθρων ἀποσᾶς, ὑπερβαίνεις μοι πρὸς τὴν παρῶσαν χεῖρα.

146. Τόπον ἐσχατιαῖς] τὸν ἐπὶ τῶ ἐσχατῶν τόπον.

149. Προχωρῶν] περὶ τὸ παρὸν ὡς περὶ ἐγώ

προχωρῶ, ὅπως ἀκολουθῶν, περὶ με θρασυμένῳ αἰεὶ, κυρίως δὲ ἐστὶν ἀκούειν τὸ προχωρῶ, οἷον, ὡς ἂν ἐγὼ προσταίσω, τῆτον τὸν τρόπον ποιῶν.

151. Μέλον πάλαι] ἀντὶ τῆ πράγμα μοι λέγεις, ἐκ πολλῶ μοι μεμνημένος, τὸ φρυρεῖν τὸ σὸν ὄμμα, καὶ τὴν ἀπὸ σῆ εὐκαιρίαν.

152. Τὸ σὸν φρυρεῖν ὄμμα] τὰ σὰ πύματα φυλάττειν.

156. Οὐκ ἀποκαίριον] ἐκ ἀποπνικῶν ἐκ ἀμυρον γὰρ ἐστὶ τὸ τῆτο μαθεῖν.

157. Προσπεσῶν] προσπιλάσας.

Τίς τόπος; ἢ τίς ἔδρα; τίν' ἔχει σίβον,
Ἐναυλον, ἢ θυραῖον; —————

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

NEO. Οἶκον μὲν ὄρα's τόνδ' ἀμφίθυρον 160
Πετρίνης κοίτης.

ΧΟΡ. Πῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεσιν* ;

NEO. Δῆλον ἔμοιγ' ὡς φορβῆς χρεῖα
Στίβον ὄγμεύει τόνδε πέλας πε.
Ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν 165
Λόγος ἐσὶ φύσιν, θυροβολῶντα
Πτηνοῖς ἰοῖς συγερόν συγερώς
Οὐδέ τιν' αὐτῷ †
Παιῶνα κακῶν ἐπινωμῶν. —————

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Οἰκτεῖρω νιν ἔγωγ', ὅπως 170

Μή τε κηδομένε βροτῶν,
Μηδ' αὖ σύντροφον ὄμμα' ἔχων,
Δύστανος μόνος αἰεὶ
Νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
Ἄλύει δ' ἐπὶ παντί τω 175

* ALD. TURN. ἀπεισι.

† TURN. αὐτῷ.

159. Ἐναυλον ἢ θυραῖον] ἐντός, ἢ ἐκτός.
ἔγγυς, ἢ μακρῶν.

164. Στίβον ὄγμεύει] ὄγμος, ἢ ἐπὶ σίχον
φυτῶν, καὶ ἡ τάξις, νῦν δὲ ἀντὶ τῷ ἰφεξῆς
πορεύεται.

167. Στυγερώς] ἐπιμόνας.

168. Οὐδέ τιν' αὐτῷ] ἀντὶ τῷ ἑαυτῷ.

169. Παιῶνα κακῶν] θυραῖον.

1b. Ἐπινωμῶν] ἰξυρίσκων.

170. Οἰκτεῖρω νιν] ἐλεῶ (φρονί) αὐτὸν πῶς

δύναται διάγειν, μήτε συνοικῶν τινι, μήτε κη-
δομένῳ τινι ἔχων.

171. Μή τε κηδομένε] μή τινοσ αὐτῷ τῶν
ἀνθρώπων κηδομένε.

172. Μὴ σύντροφον ὄμμα] μὴ δὲ ὄρων εἰς
ἀνθρώπον σύνοικον.

175. Ἄλύει δ' ἐπὶ παντί] ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν
χρεῖα γιγνομένῳ ἀπορί, ἢ ὀπηθίκα χρεῖας κα-
λίση καιρὸς, ἀδημονεῖ, διὰ τὸ πάντων ἀπο-
ρίη.

Χρείας ἰσαμένω· πῶς ποτε, πῶς
Δύσμορος ἀντέχει.

ᾠ παλάμαι θνητῶν,

ᾠ δύστανα γένη * βροτῶν,

Οἷς μὴ μέτριος αἰών. —

180

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Οὔτος πρωτογόνων ἴσως

Οἴκων ἔδενός ὕστερος,

Πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ.

Κεῖται μᾶνος ἀπ' ἄλλων,

Στικτῶν ἢ λασίων μέτα

Θηρῶν· ἐν τ' ὀδύναϊς ὁμῆ

Λιμῶ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα μερι-

μνήματ' ἔχων βαρεῖ-

α δ' ἀθυρόσομος

Ἄχῳ τηλεφανῆς πικρᾶς

Οἰμωγᾶς ὑπόκειται. —

185

190

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΝΕΟ. Οὐδὲν τέτων θαυμασὸν ἐμοί.

* ALDUS, δύστανα γένη.

178. ᾠ παλάμαι θνητῶν] ὡ τέχνη και
γνώμαι. τῆτο θαυμάζων τὸν φιλοκτῆτην, φησί,
πῶς ἄρα μόνος ὦν ἐξεύρισκε τὰ πρὸς τὴν ζωὴν
ἑαυτοῦ.

180. Οἷς μὴ μέτριος αἰών] οἷς ὁ βίος ἔκ
ἔχει τῶν κακῶν μέτρον. ἢ ἕτως, οἷς μὴ σύμ-
μετρος ὁ βίος καὶ ἰσασκῶν.

182. ᾠ τσρος] ἀντὶ τῆ ὕστερον.

183. ᾠ μμορος] ἀντὶ τῆ ἔρημος νῦν κεῖται.

185. Στικτῶν] ποικίλων καὶ δασυτρίχων.

189. ᾠ θυρόσομος] πολυδάκτυλος, μὴ ἐργο-
μίμη τῆ φθίγγασθαι. ἀθυρόσομον δὲ εἶπε τὴν
Ἠχώ, ἐπεὶ πρὸς πάντας ἀντιφθίγγεται. ὁ δὲ

νῦς, αἰ μὴ ὀδυρομένη αὐτῆ, Ἠχώ πρὸς τὸν
ὀδυρμόν ἀντιφθίγγεται.

190. Τηλεφανῆς] μήπολλιν φαστομένη διὰ τῆς
φανῆς. ἀντὶ τῆ, οἰμωγῆς, καὶ τὴν φωνὴν πόρ-
ρωθεν ἀγνίστη.

192. Οὐδὲν τέτων θαυμασὸν] ἔστιν (φησί)
τέτων θαυμασὸν ἐμοί ὅτι κακὰ πάσχει ὁ
φιλοκτῆτης. ἐκ θεῶν γὰρ (ὡς οἶμαι) ταῦτα
πέπονθε. καὶ τὸ πάθος ὑπέμεινε κατὰ βέλυσιν
τῶν θεῶν, ἵνα μὴ τὰ βέλη εὐθίως ἐπιθόσται,
πορθῆται τὴν Τροίαν παρὰ τὸ εἰμαρμένον, ἀλλὰ
ἐκδέχεται τὸν καιρὸν.

195. Τῆς

Θεῖα γὰρ (εἶπερ καὶ γὰρ τι φρονῶ)
 Καὶ τὰ παθήματα ἐκεῖνα πρὸς αὐτὸν
 Τῆς ἀμόφρονος Χρύσης ἐπέβη
 Καὶ νῦν ἂν πονεῖ δίχα κηδεμόνων
 Οὐκ ἔστιν ὅπως * ἔθεῶν μελέτη,
 Τῆ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίαν †
 Τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχτητα βέλη,
 Πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
 Χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

195

200

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Εὐσομ' ἔχε, παῖ.

ΝΕΟ. Τί τόδε;

ΧΟΡ. Προῦφάνη κτύπος φωτὸς σύν-
 τροφος ὡς τειρεομένε †.

ΝΕΟ. Ἦ περ τῆδ', ἢ τῆδε τόπων;
 Βάλλει, βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά
 Τε, σίβου κατ' ἀνάγκαν

205

* ALD. Οὐκ ἔσθ' ὅπως. † ALD. ἐπὶ Τροίᾳ.
 † TURN. in marg. τειρομένε.

195. Τῆς ἀμόφρονος Χρύσης] Χρύση, νῆσος πρὸ τῆς Λήμνου, ἔθθα διέτριβε Χρύση τις νύμφη, ἢ ἱρασθεῖσα τῷ Φιλοκτῆτι, καὶ μὴ πείσασα, καταράσαστο αὐτῆ. διὸ καὶ ἀμόφρονα, αὐτὴν ἰκάλεσαν.

Ib. Εἰς τὸ αὐτό. Τῆς ἀμόφρονος Χρύσης] Χρύση Ἀθηναῖς ἀγαλμα ἔτω καλεῖται. ἐστὶ δὲ καὶ πόλις Χρύση πλησίον Λήμνου, ἔθθα ὑπὸ τῷ ὄρει ἐδήχθη, τὸν βωμὸν ζητῶν ἐν αὐτῷ ἔθυσεν Ἡρακλῆς, ἡνῖκα κατὰ Τροίας ἐστρατεύσεν.

199. Ἀμάχτητα] ἀνίκητα.

200. Πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος] Πρὶν αὐτὴν τῆς Τροίας εἰς τὸν εἰμαρμένον ἐλθεῖν χρόνον ἐν ᾧ ἔμαρται αὐτὴν πορθῆναι.

Ib. ᾧ λέγεται] ᾧ χρόνῳ.

201. Ἐπὶ τῶνδε] τῶν βελῶν δηλοῦσι.

202. Εὐσομ' ἔχε παῖ] εἰσάσασιν ἔτω λέγειν, ἀντὶ τῆς σιωπῆς. Τὸ δὲ τοιαῦτο κεχίασαι, ὅτι Ἑλληνικός ποτε ἀναγινώσκων τὰ Ἡροδότου, ἔλεγε, Περὶ δὲ τῶνδε μοι εὐσομα κείσθω. ἢ διαίρων εἰς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἴποι, ταῦτα ἔσω εὐσομα, τῆτο δὲ φησὶν ὁ Χορὸς κτύπον ἀκείσας ἐπερχομένῃ τῷ Φιλοκτῆτι, καὶ σέοντος ἐν τῇ πορείᾳ διὰ τὸ ἄλγος.

203. Φωτὸς σύντροφος] φωνῆς τῆς συντραφίσης αὐτῆ. δηλον δὲ ὅτι κακῆς καὶ εἰμαρτικῆς, ὡς κατὰ τὸ σύνθεσις αὐτῆ τειρομένε.

206. Ἦ περ τῆδ'] ἄρα ἔθε ἢ ἐνθάδε.

207. Φθογγά τε] φθογγή τις.

208. Σίβου κατ' ἀνάγκαν] ἔξωθεν προσελήπτων τὴν ἐπί.

Ἐρποντος ἔδε με λάθει
 Βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.
 Δίασημα θροεῖ γάρ.

210

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἔχε, τέκνον, —

ΝΕΟ. Λέγ' ὅ, τι.

ΧΟΡ. Φροντίδας νέας, ὡς ἔκ' ἔξ-
 εδρος ἄλλ' ἔντοπος ἀνὴρ
 Οὐ μολπὰν * σύριγγος ἔχων,
 Ὡς ποιμὴν ἀγροβότας †, ἀλλ' ἤ-
 πε πταίων ὑπ' ἀνάγκας,
 Βοᾷ τηλωπὸν ἰωᾶν,
 Ἡ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὄρμον.
 Προβοᾷ γάρ τι δεινόν.

215

220

ΙΑΜΒΟΙ.

ΦΙΛ. Ἰὼ ξένοι,
 Τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ
 Κατέσχετ', ἔτ' εὖορμον, ἔτ' οἰκεμένην;
 Ποίας πάτρας ἂν ἢ γένεσ ὑμᾶς ποτὲ
 Τύχοιμ' ἂν εἰπῶν; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
 Στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·
 Φωνῆς δ' αἰκῆσαι βέλομαι καὶ μὴ μ' ὀκνῶ

225

* TURN. μολπᾶς.

† TURN. in marg ἀγροβότας.

210. Τρυσάνωρ] ἐπίποτος, ἢ καταπονήσα
 τὸν ἄνδρα.

211. Δίασημα] φανερὰ.

214. Φροντίδας νέας] τὸ ἔξτε, ἔχει φροντί-
 δας νέας. οἷον, καινότερόν τι βάλεισαι, ὃ πρὸς
 αὐτὸν ἔρειε.

Ib. Οὐκ ἔξιδρος] ἢ μακρὰν, ἀλλ' ἰγγύς καὶ
 ἐπὶ τόπῳ.

Ib. Οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων] ἢ βοᾷ τῆ-
 πόμοιτος σύριγγι ὡς ποιμῶν.

215. Ἄλλ' ἢ πε πταίων] ἀλλὰ τάχα προσ-
 πταίων, προσκόπτων ὑπὸ τῶν βασιάνων βασι-
 ἢ δ' ὄσορμον τὸν λιμένα ἔρων, προβοᾷ ἡμῶν μὴ
 πλάζων εἰς αὐτόν. Ὅμηρος, Λῆμνον ἀμειχθα-
 λούσαν, ἦγον τὴν ἀπροσόρμισον.

- Δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον,
 Ἄλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον 230
 Ἐρμηὸν ὧδε κἀφίλον γ' ἄλωμένον*,
 Φωνήσατ', εἶπερ ὡς φίλοι προσήκατε
 Ἄλλ' ἀνταμείψασθ'· ἔ γάρ εἰκὸς ἔτ' ἐμὲ
 Ὑμῶν ἀμαρτεῖν τῆτό γ', ἔθ' ὑμᾶς ἐμῆ. —
- NEO. Ἄλλ', ὦ ξέε', ἴσθι τῆτο πρῶτον, ἔνεκα 235
 Ἑλλήνες ἐσμεν· τῆτο γὰρ βέλει μαθεῖν.
- ΦΙΛ. ὦ φίλτατον φώνημα· φεῦ, τὸ καὶ λαβεῖν
 Πρὸςφθεγμα τοιᾶδ' ἄνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
 Τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε; τίς προσήγαγε
 Χρεία; τίς ὀρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος†; 240
 Γέγωνέ μοι πᾶν τῆθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ. —
- NEO. Ἐγὼ γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτης
 Σκύρβ'· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
 Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος· οἴσθ' ἤδη τὸ πᾶν. —
- ΦΙΛ. ὦ φίλτατε παῖ πατρός, ὦ φίλης χθονός, 245
 ὦ τῆ γέροντος θρέμμα Λυκομήδης, τίνι
 Στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;
- NEO. Ἐξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυσολῶ.
- ΦΙΛ. Πῶς εἶπας; ἔ γὰρ δὴ σύγ' ἦσθα ναυβάτης
 Ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τῆ πρὸς Ἴλιον σόλα. 250
- NEO. Ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τῆδε τῆ πόνυ;

* TURN. καλίμενον.

† TURN. τίς δ' ἀνέμων ὁ φίλτατος.

229. Ἀπηγριωμένον] διὲ γὰρ αὐτὸν ἐξηγ-
 μαμένον ὑπονοῶσαι φαῖναι αὐτοῖς τὴν τι ἔστι
 καὶ τὸ σχῆμα.237. Φεῦ, καὶ τὸ λαβεῖν] θαυμαστικὸν μετ'
 ἐκπλήξεως τὸ φεῦ ἐνταῦθα λέγουσιν διὰ τὸ σπρη-
 θῆναι.

VOL. I.

[PHILOCTETES.]

239. Προσέσχε] προσομιῶσαι ἐποίησεν.

241. Γέγωνέ μοι] εἶπέ μοι.

Ib. Ὅπως εἰδῶ] ἵνα μάθω.

243. Αὐδῶμαι λέγομαι.

249. Πῶς εἶπας;] θαυμάζων φασίν. ἔπει
 μὴ εἶδεν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς στρατευσάμενον.

§ 6

257. Πικρὸν

ΦΙΛ. ὦ τέκνον, ἔ γὰρ οἶσθά μ', ὄντιν' εἰσορᾶς;

ΝΕΟ. Πῶς γὰρ κάτοιδ', ὄνγ' εἶδον * ἐδεπώποτε;

ΦΙΛ. Οὐδ' ὄνομ', ἐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος

Ἦσθθαι πότε' ἐδὲν οἷς ἐγὼ διωλλύμην;

255

ΝΕΟ. Ὡς μῆδὲν εἰδότη' ἴσθι μ' ὦν ἀνισορεῖς.

ΦΙΛ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,

οὐ μῆδὲ κληδῶν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε,

Μηθ' Ἑλλάδος γῆς μῆδαμὲ διήλθέ πε'

Ἄλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ,

260

Γελῶσι σίγ' ἔχοντες ἢδ' ἐμὴ νόσος

Ἄει τέθηλε, καὶ πῖ μείζον ἔρχεται.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρός οὐξ Ἀχιλλέως †,

Ὅδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως

τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,

265

Ὁ τῆ Ποίαντος παῖς Φιλοκτῆτης ὃν οἱ

Δισσοὶ στρατηγοὶ χ' ὦ Κεφαλλήνων ἀναξ

Ἐρρίψαν αἰσχυρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρία

Νόσῳ καταφθίνοντα, τῆσδ' ἀνδροφθόρου

Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι

270

Εὐν ἢ μ' ἐκεῖνοι, παῖ προθέντες ἐνθάδε,

ὦ χοντ' ἔρημον, ἠνίκ' ἐκ τῆς ποντίας

Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτη σόλω.

Τότε ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλῆ σάλε

Εὐδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,

275

* TURN. ὄν εἶδον.

† ALD. ὦ παῖ πατρός ἐξ Ἀχίλλεως.

257. Πικρὸς θεοῖς] ἐχθρὸς.

260. Ἄλλ' οἱ μὲν] αἱ Ἀτρεΐδαι.

267. Χ' ὦ Κεφαλλήνων ἀναξ] ὁ Ὀδυσσεύς.

270. Ἀγρίῳ χαράγματι] δῆγματι. τὸ γὰρ δῆγμα τῶ ἔργῳ μόνον χαράσσει· λέγεται γὰρ

ὡς ἐν Λήμνῳ βυλόμενος ἀναστῆσαι βωμὴν Ἡρακλεῖ παρά τὸν αἰγιαλὸν, ὑπὸ ὄψεος ἐπιλήμ.

272. Ἐκ τῆς ποντίας] τῆς παραθαλασσίας. ἔτι ἀπὸ Χρύσης ἦλθον εἰς Λήμνον.

274. Ἐκ πολλῆ σάλε] κινήματος, πόνου.

278. οἱ'

Λιπόντες ὄχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
 ῥάκη προθέντες βαιὰ, καί τι καὶ βορᾶς
 Ἐπωφέλημα σμικρόν' οἷ' αὐτοῖς τύχοι.
 Σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάσασιν δοκεῖς,
 Αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου γῆναι τότε; 280
 Ποῖ' ἐκδακρῦσαι; ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά;
 Ὅρωντα μὲν ναῦς ἄς ἔχων ἐναυσόλουν,
 Πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' ἐδὲν ἔντοπον
 Οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, ἐδ' ὅστις νόσθε
 Κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν, 285
 Ἡῦρισκον * ἐδὲν πλὴν ἀνιάσθαι παρόν'
 Τέττε δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
 Ὅ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνε προὔβαινέ μοι,
 Κάθει τὶ βαιῆ τῆδ' ὑπὸ ζέγγη μόνου
 Διακονεῖσθαι· γασρὶ μὲν τὰ σύμφορα 290
 Τόξον τόδ' ἐξηυρίσκε †, τὰς ὑποπτέρες
 Βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τῆθ', ὅ μοι βάλοι
 Νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
 Εἰλυόμενι δύστηνος ἐξέλκων πόδα·
 Πρὸς τῆτ' ἂν, εἴ τ' ἔδει τὶ καὶ ποτὸν λαβεῖν, 295
 Καί πε πάγε χυθέντος, οἷα χεῖματι
 Ξύλον τὶ θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 Ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν ἐπαρῆν,
 Ἄλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μόλις

* ALD. TURN. Ἡῦρισκον.

† ALD. TURN. ἐξηυρίσκε.

278. Οἷ' αὐτοῖς τύχοι] καταρᾶται.

279. Ἀνάσασιν] ἀνάσασιν λέγει τὴν ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.

287. Τέττε δὲ] τῷ ἀνιάσθαι ἄδυνα καὶ εὐκαίριαν ἕρισκον πολλήν.

289. Κάθει] καὶ ἐδὲν μοι ἑμαυτῷ ὑπηρετεῖσθαι.

290. Σύμφορα] ἀναγκαῖα.

293. Νευροσπαδῆς] ὁ ἐπισπάμμενος τὴν νευράν. διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἔλκεται.

294. Εἰλυόμενι] ἐπορευόμενι. εἰλυσις γὰρ ἡ πορεία.

- Ἐφην ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' αἰεί. 300
 Οἰκνέμενη γὰρ ἔν σέγγη πυρὸς μέτα,
 Πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
 Φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσας μάθησ.
 Ταύτη πελάζει ναυβάτης ἔδεις ἐκῶν.
 Οὐ γὰρ τις ὄρμος ἐσίν, ἔδ' ὅποι πλέων, 305
 Ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
 Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
 Τάχ' ἔν τις ἄκων ἔσχε, πολλὰ γὰρ τάδε
 Ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
 Οὗτοί μ' ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις 310
 Ἐλεῖσι μὲν, καί περ τὶ καὶ βορᾶς μέρος
 Προσέδοσαν οἰκτεΐραντες, ἢ τίνα σολήν.
 Ἐκεῖνο δ' ἔδεις ἠνίκ' ἂν μνησθῶ, φέλει
 Σῶσαί μ' ἐς οἴκας· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
 Ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ 315
 Κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
 Τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαί μ', ἦτ' Ὀδυσσέως βία
 Ὡ παῖ, δεδράκασ' οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ
 Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμᾶ παθεῖν.—
 ΧΟΡ. Ἔοικα κἀγὼ, τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα 320
 Ξένοις, ἐποικτεΐρειν σέ, Ποίαντος τέκνον.
 ΝΕΟ. Ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς * τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις †,

* TURN. καὶ τὸς.

† TURN. in marg. λόγῳ.

300. Ἐφαντον φῶς] ἀπροσδόκτον. καλῶς εἶπεν ἄφαντον ὃ φαίνεται γὰρ, ἀλλὰ δύναμι αὐτὸ ἔχει.

301. Οἰκνέμενη γὰρ ἔν σέγγη] ἀντὶ τῆς ἢ εὐκείας ἢ μετὰ πυρὸς ἴσα, καλῶς διοικεῖται.

306. Ἐξεμπολήσει] πωλήσει, πραγματεύσεται, ἐμπορεύσεται.

1b. Ἡ ξενώσεται] καταχθίσεται ὡς ξένος.

314. Σῶσαί μ' ἐς οἴκας] ἀποφέρειν εἰς τὴν πατρίδα.

319. Ἀντίποινα] ἀμοιβᾶν.

1b. Ἔοικα κἀγὼ] οἷον, κἀγὼ ἔξ ἴσων ἰδῶ σὺ τοῖς ἀφιγμένοις ἰσταῦθα. ὡς περ οἱ ἄλλοι ξῖνοι (φισί) περὶ ὧν λέγεις, ἔγω κἀγὼ σὺ οἰκιστῶ.

322. Ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς] κἀγὼ νῦν μάρτυς εἰμὶ τοῖς ὑπὸ σὺ λεγομένοις.

Ὡς εἶσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχῶν κακῶν
Ἀνδρῶν Ἀτρείδων, τῆς τ' Ὀδυσσεως βίας.

ΦΙΛ. Ἡ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροισι ἔχεις 325
Ἐγκλημ' Ἀτρεΐδαισι, ὥστε θυμῶσθαι, παθῶν;

ΝΕΟ. Θυμῶ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε,
Ἴν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἢ Σπάρτη θ', ὅτι
Χ' ἢ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.

ΦΙΛ. Εὖ γ', ὦ τέκνον' τίνος γὰρ ὦδε τὸν μέγαν 330
Χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;

ΝΕΟ. Ὡ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ· μόλις δ' ἐρῶ
Ἄ' γωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωθήθην μολῶν·
Ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,

ΦΙΛ. (Οἴμοι, φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω, 335
Πρῶτον τόδ', εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος.)

ΝΕΟ. Τέθνηκεν, ἀνδρὸς ἑδενός, θεῆ δ' ὑπο
Τοξευτός, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβε δαμείς.

ΦΙΛ. Ἄλλ' εὐγενῆς μὲν ὁ κτανῶν τε χ' ὦ θανῶν· 340
Ἄμμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
Πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον ζένω.

ΝΕΟ. Οἴμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
Ἄλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας ζένειν.

ΦΙΛ. Ὅρθῶς ἔλεξας· τοιγαρῆν τὸ σὸν φράσον 345
Αὔθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.

ΝΕΟ. Ἦλθόν με νηὶ ποικιλοσόλῳ μέτα

323. Ὡς εἶσ' ἀληθεῖς] οἱ σοὶ λόγοι δημοσίῳτι.

324. Ἀνδρῶν Ἀτρείδων] καὶ τῷ Ὀδυσσεως.

327. Θυμῶ γένοιτο] εἶθε γένοιτό μοι ἰσχυροῦ κατ' αὐτῶν, καὶ τὴν δύναμιν ἐνδύξασθαι καὶ τιμωρήσασθαι αὐτούς.

332. Μόλις δ' ἐρῶ] ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

337. Θεῆ δ' ὑπο τοξευτός] καὶ Ὀμηρος,

“Λαιφροῖσι ὑλέσθαι Ἀπόλλωνος βελίεσσιν.”

339. Ἄλλ' εὐγενῆς] ἀντὶ τῆ ἀνδρείας. εἶγε καὶ γενεῖος ὁ εὐγενῆς.

341. Ἐλέγχω] κρινῶ, ἐρωτῶ.

342. Οἴμαι μὲν] οἴμαι μὲν σὶ ἰκανὸν ἔχουσιν κακῶν τὴν νόσον.

345. Αὔθις πάλιν μοι] τὸ Χ, ὅτι δις τὸ αὐτὸ εἶπεν, αὔθις καὶ πάλιν.

346. Ἦλθόν με νηὶ] μετῆλθόν με καὶ μετεπέμψατο

Δῖός τ' Ὀδυσσεύς, χ' ὡ τροφεύς * τοῦμ' πατρός,
 Λέγοντες, εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' ἔν μάτην,
 Ὡς εἰ θεμίς γένοιτ' †, ἐπεὶ κατέφθιτο
 Πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἐλεῖν. 350
 Ταῦτ', ὡ ξέν' ἔτως ἐννέποντες, εἰ πολὺν
 Χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυσολεῖν ταχύ.
 Μάλις μὲν δὴ τῆ θανόντος ἡμέρω,
 Ὅπως ἴδοιμ' ἀθαπτον' εἰ γὰρ εἰδόμην.
 Ἐπειτα μέντοι χ' ὡ λόγος καλὸς προσῆν, 355
 Εἰ τὰ πὶ Τροίᾳ ‡ Πέργαμ' αἰρήσοιμ' ἰών.
 Ἦν δ' ἡμαρ ἤδη δεύτερον πλεοντί μοι
 Καγὰ πικρὸν Σίγειον ἐρίω πλάτῃ
 Κατηγόμεν' καί μ' εὐθύς ἐν κύκλῳ στρατὸς 360
 Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
 Τὸν ἐκέτ' ὄντα, ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
 Κεῖνος μὲν ἔν ἐκεῖτ' ἐγὼ δ' ὁ δῦςμορος
 Ἐπεὶ δ' ἀκρυσά κεῖνον εἰ μακρῷ χρόνῳ,
 Ἐλθὼν Ἀτρεΐδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν, 365
 Τάθ' ὄπλ' ἀπήτην τῆ πατρός, τὰ τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
 Οἶδ' εἶπον (οἶμοι) τλημονέσατον λόγον,
 Ὡ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τ' ἄλλα μὲν πάρεςί σοι
 Πατρῶν ἐλέσθαι τῶνδ' ὄπλων κείνων ἀνὴρ
 Ἄλλος κρατύνει νῦν ὁ Λαρτιάς § γόνος. 370
 Καγὰ δακρύσας, εὐθύς ἐξανίσταμαι
 Ὅργῃ βαρεῖα καὶ καταλγήσας, λέγω,

* TURN. in marg. τροφός. † ALD. γίνοιτ'.

‡ TURN. in marg. Τροίαν. § ALD. Λαίρτυ· TURN. Λαρτία.

τίμωσαντο νηί, ἧτοι ἐζήτησαν, ὡς τὸ, μίτυ-
 μι τὸν ἄνδρα.

354. Ἄθαπτον] ζῶντα.

358. Πικρὸν Σίγειον] ἧτοι διὰ τὸν θάνατον

τῆ Ἀχιλλέως, ἢ διὰ τὸ δυσχερῆσαι τῆ τότε.

Ib. Οὐρίω πλάτῃ] τῷ ἐδάκλω πλάτῃ.

367. Οἶδ' εἶπον, οἶμοι] διὰ μίτυ, τὸ οἶμοι,

ἀποδεδυρόμενος φησὶν

ὦ σχέτλι', ἣ τολμήσατ' ἀντ' ἐμῆ τινὶ
 Δεῖναι τὰ τεύχη τὰμὰ πρὶν μαθεῖν ἐμῆ;
 Ὅ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς, πλησίον γὰρ ἂν κύρει, 375
 Ναὶ παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως ἔτοι τάδε.
 Ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κακείνον παρών.
 Καὶ γὰρ χολωθεῖς εὐθύς, ἤρασσον κακοῖς
 Τοῖς πᾶσιν, ἔδεν ἐνδεὲς ποιέμενος,
 Εἰ τὰμὰ κείνος ὄπλ' ἀφαιρήσοιτό με. 380
 Ὅ δ' ἐνθάδ' ἤκων, καίπερ ἔδύσοργος ἦν,
 Δηχθεῖς πρὸς ἃ ἔηκασεν, ὧδ' ἠμείψατο
 Οὐκ ἦσθ' ἰν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἰν' ἔσ' ἔδει.
 Καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυσομῶν,
 Οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκυῖρον ἐκπλεύσεις * ἔχων. 385
 Τοιαῦτ' ἀκέσας, κᾶξονειδιθεῖς κακὰ,
 Πλέω πρὸς οἴκας τῶν ἐμῶν τητώμενος,
 Πρὸς τῆ κακίστη κακῶν κακῶν Ὀδυσσέως.
 Κῆκ αἰτιῶμαι κείνον ὡς τὰς ἐν τέλει.
 Πόλις γὰρ ἐς πᾶσα τῶν ἠγεμένων, 390
 Σρατός τε σύμπας οἱ δ' ἀκοσμεῦντες βροτῶν,
 Διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί.
 Λόγος λέλεκται πᾶς ὁ δ' Ἀτρείδας συγῶν,
 Ἐμοίθ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος.

* ALD. TURN. ἐκπλήσσει.

373. ὦ σχέτλι'] πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα.

374. Πρὶν μαθεῖν ἐμῆ] ἀντὶ τῆ, πρὶν ἐμῆ
 πύσθαι καὶ σχῆν τὸ ἐνδοσίμον.

378. ἤρασσον] ἐβαλλον, κατηρώμην, ἔβρι-
 ζον.

379. Ὀδῶν ἐνδεῖς] εὐδὲν ἔβρωε παραλιμ-
 πάσι.

383. Οὐκ ἦσθ' ἰν' ἡμεῖς] τότε (φθόν) ἠ-
 ἦκα τῷ Ἀχιλλέως προεικονιζόμενος, ἢ παρῆς
 ἦθα ἴδιαι παρῆται, ἀλλ' ὅπως ὅπως ἢ φίλος.

385. Ἐκπλήσσει ἔχων] λείπει ὄπλα.

389. Κῆκ αἰτιῶμαι κείνον] καὶ ἔμειψαται
 τοσούτοι τῷ Ὀδυσσεῖ ὅσον τοῖς περὶ Ἀγα-
 μέμνονα· αὐτοὶ γὰρ πάντων κρατῦσι, καὶ ἐν
 αὐτοῖς ἦν τὸ ἐμὲ τὰ ὄπλα λαθεῖν.

391. Ἀκοσμεῦντες] ἀτακτα ἐργαζόμενοι.
 οἱ δὲ κακῶς φρονῶντες, ὡς περὶ ὁ Ὀδυσσεὺς κα-
 κῶς φρονεῖ, κακῶν ἐδίδαξαν εἶναι κακόν. ἰ-
 πάν γὰρ οἱ βασιλεῖς κακῶς φρονῶσι, κακῶς
 δημοτότι καὶ οὐ πῆκτοι.

395. Ὀϊεῖρα]

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

- ΧΟΡ. Ὅρεςέρα παμβῶτι Γᾶ, 395
 Μᾶτερ αὐτῆ Διός,
 Ἄ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις,
 Σὲ κᾶκεϊ μᾶτερ
 Πότνι ἐπηύδωμαν,
 Ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν 400
 Ὑβρις πᾶσ' ἐχώρει,
 Ὅτε τὰ πάτρια τεύ-
 χεα παρεδίδουσαν
 (Ἴω μάκαιρα ταυρο-
 κτόνων λεόντων ἔφε- 405
 δρε,) τῷ Λαερτίῳ
 Σέβας ὑπέρτατον. —

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΦΙΛ. Ἐχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφές
 Λύπης, πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε
 Καί μοι προσάδεθ' ὥστε γινώσκειν, ὅτι 410
 Ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κᾶξ Ὀδυσσεύς.

395. Ὅρεςέρα] ὄρεα· ἢ αὐτὴ δὲ ἐστὶ ἡ Ῥία καὶ Γῆ. ὄρεα δὲ ὅτι ἐν τοῖς ὄρεσι τὰ μυστήρια αὐτῆς ἐπιτελεῖτο.

Ιβ. Παμβῶτι Γᾶ] πολύτροφε, πάντας τρίφουσα παρά τὸ Ὀμηρικὸν ζῆδωρος ἄριστα διὰ δὲ τὸ ταύτην τὴν θῶν τιμᾶσθαι παρά Φρυγί, πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον παύεται.

396. Μᾶτερ αὐτῆ Διός] ὅτι αὐτὴ ἐστὶ Ῥία καὶ Γῆ.

397. Ἄ τὸν μέγαν Πακτωλὸν] Πακτωλὸς, ποταμὸς Λυδίας, ἐνθα ἡ Ῥία τιμᾶται. χρυσοῦ δὲ ψήγματα ἀπὸ τῆς Τρωῆς τῷ ὄρει διὰ τῆς Πακτωλῆ καταφίρεται. λόγῳ δὲ πρὸς τὴν Ῥίαν.

398. Σὲ κᾶκεϊ μᾶτερ] ἦγεν, καὶ τότε σὶ ἐπικαλέμεν ἢ ἐπικαλεσάμεν τιμωρήσασθαι τὰς περὶ Ἀγαμέμνονα, ὅτι παρεδίδουσαν τὰ ὅπλα τῆς Ἀχιλλείας· καὶ νῦν δὲ καλῶ ἴνα τίτῃς τιμωρήσῃς.

402. Ὅτι τὰ πάτρια] τὸ ἔχει, ὅτι τὰ πατρικά ὅπλα παρεδίδουσαν, τῷ Λαερτίῳ ὑφ' ὀφλοσύνης.

404. Μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων] ἐπὶ ἄρματος γὰρ λεόντων ἐχέται ἡ Ῥία.

406. Σέβας ὑπέρτατον] ὡς Ῥία, ἦγεν ἢ ὑπερτάτην τιμὴν ἔχουσα. ἢ ποτιέον τότε ἐπὶ τῶν ὀπλων.

410. Προσάδεθι] συμφανῆτι.

- Ἐξοίδα γάρ νῦν παντὸς ἀνὸς λόγῳ κακῆ
 Γλώσση θίγοντα, καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
 Μηδὲν δίκαιον εἰς τέλος μέλλει ποιεῖν.
 Ἄλλ' ἔτι τῆτο θαῦμ' ἔμοιγ'· ἀλλ' εἰ παρῶν 415
 Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὄρων ἠνείχετο.
- NEO. Οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὡς ξέν'· ἔγάρ ἂν ποτε
 Ζῶντός γ' ἐκείνου, ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.
- ΦΙΛ. Πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χι' ἔτος οἴχεται θανῶν;
 NEO. Ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόει. 420
- ΦΙΛ. Οἴμοι τάλας· ἀλλ' ἔχ' ὁ Τυδέως γόνος,
 Οὐδ', οὐμπολητὸς Σισύφου, Λαερτιάς,
 Οὐ μὴ θάνωσι; τίςδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
- NEO. Οὐ δῆτ' ἐπίσω τῆτόγ'· ἀλλὰ καὶ μέγα
 Θάλλοντες εἰςὶ νῦν ἐν Ἀργείων * στρατῶ. 425
- ΦΙΛ. Τί δ', ὅς παλαιὸς καγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς,
 Νέσωρ ὁ Πύλιός ἐστιν; ἔτος γὰρ τάγε
 Κείνων κακ' ἐξήρκε βελεύων σοφῶς †.
- NEO. Κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς· ἐπεὶ θανῶν
 Ἀντίλοχος, αὐτῶ φρεῖδος, ὅσπερ ἦν γόνος. 430
- ΦΙΛ. Οἴμοι, δὴ αὐτὸς δεῖν' ἐλεξας ‡, οἷν ἐγὼ

* TURN. in marg. Ἀργίω. † TURN. σαφῶς.

‡ ALD. TURN. in textu, αὐτὸς δὴν' ἐλεξας. TURN. in marg. αὐτῶ δ' ἐξιδιξας.

416. Ἄιας ὁ μείζων] ἦν ὁ Τελαμώνιος.
 421. Ὁ Τυδέως γόνος] σὺν Ὀδυσσεὶ γὰρ
 αὐτὸν ἐξέβαλε Λιομήδης.
 422. Σισύφου Λαερτιάς] ἐκ Σισύφου γὰρ κῆ-
 ρουσα ἢ Ἀντίκλεια ἢ τῆ Ὀδυσσεὶος μήτηρ ἰ-
 γαμήθη Λαίρτη· καὶ διὰ τῆτο φησὶν αὐτὸν
 ὡσπερ πεπράσθαι, ἰπιδὴ Λαίρτης πολλὰ δὲ
 χρήματα, ἠγάγετο τῆ Ἀντίκλειαν. Τὸ X δὲ,
 ὅτι πάλιν Λαίρτης κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου
 Λαίρτη.
 424. Οὐ δῆτ' ἐπίσω τῆτο] τὸ ἐπίσω κατὰ
 VOL. I. T t 434. Τεθαῖσ'

- Ἦκισ' ἂν ἠθέλησ', ὀλωλότοιιν κλύειν.
 Φεῦ, φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἶδε μὲν
 Τεθναῶσ'· Ὀδυσσεὺς δ' ἐστὶν αὖ κἀνταῦθ', ἵνα
 Χρῆν ἀντὶ τέτων αὐτὸν αὐδαῶσθαι νεκρόν; 435
- NEO. Σοφὸς παλαιστῆς κείνος· “ ἀλλὰ χί' αἰ σοφαί
 “ Γνώμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.”
- ΦΙΛ. Φέρ' εἶπέ, πρὸς θεῶν, πῆ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
 Πάτροκλος, ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;
 NEO. Χ' ἔτος τεθνηκῶς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ 440
 Τῆτ' ἐκιδιάξω· “ πόλεμος ἔδεν' ἀνδρ' ἐκῶν
 “ Αἶρει πονηρόν, ἀλλὰ τὸς χρηστὸς αἰεὶ.”
- ΦΙΛ. Εὐμμάρτυρῳ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τέτό γε,
 Ἄναξιέ μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
 Γλώσση δὲ δεινῆ καὶ σοφῆ· τί νῦν κυρεῖ; 445
- NEO. Ποίε γε * τέττε, πλὴν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς;
 ΦΙΛ. Οὐ τέτον εἶπον· ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
 Ὃς ἐκ ἂν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν ὅπτε
 Μηδεῖς ἐώη †· τέτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
 NEO. Οὐκ εἶδον αὐτόν· ἠσθόμην δ' ἔτ' ὄντά νιν. 450
- ΦΙΛ. Ἐμελλ'· ἐπεὶ γ' ἔπω ‡ κακόν γ' ἀπώλωτο,
 Ἄλλ' εὖ περιζέλλασιν αὐτὰ δαίμονες·
 Καί πως τὰ μὲν πανῆργα καὶ παλιντριβῆ,

* ALD. TURN. Ποίε γε. † TURN. in marg. ἐών. ‡ ALD. εἶδον.

434. Τεθναῶσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἐστὶν αὖ κἀνταῦθ'] ἐν τοῖς ζῶσι.

436. Σοφὸς παλαιστῆς] σοφὸς μὲν ἐστίν, ἀλλ' εἰ δὴ οὐκ ἔστι· αἱ γὰρ τοιαῦται γνώμαι καταβάλλονται πολλάκις.

448. Ὃς ἐκ ἂν εἴλετο] ἀντὶ τῆς, ἢ ἐκ ἠθέλησε εἰς ἅπαξ ἀκῆσαι, ταῦτα πολλάκις ἔλεγε.

449. Μηδεῖς ἐών] γράφεται ἐών.

450. ἠσθόμην δ' ἔτ' ὄντά νιν] τέτο παρ' ἱστορίαν. λέγεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνηρῆσ-

θαι, καθ' ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν ἀπέλασε φουρβήσας γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως τῆς Πενθεσίλειας, ὁ Θερσίτης δόρατι ἐπληξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς· διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κοινῶς αὐτὸν ἀπέλασε. λέγεται καὶ μετὰ θάνατον ἐρασθῆναι αὐτῆς.

451. Ἐπεὶ εἶ] συνίησις.

453. Καὶ παλιντριβῆ] τετριμμένα τοῖς κακοῖς.

Χαίρεσ' ἀνασρέφοντες ἐξ ἄδ᾽· τὰ δὲ
 Δίκαια καὶ τὰ χρήσ' ἀποσέλλεσ' αἰεί. 455
 Πᾶ χρῆ τίθεσθαι ταῦτα, πᾶ δ' αἰνεῖν, ὅταν
 Τὰ θεῖ' ἐπαινῶν, τὸς θεὸς εὖρω κακῆς;
 ΝΕΟ. Ἐγὼ μὲν, ὧ γένεθλιον Οἰταίῃς πατρός,
 Τολοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό, τ' Ἴλιον
 Καὶ τὸς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν, φυλάξομαι. 460
 “Ὅπῃ γ' ὁ χείρων τὰγαθῆ μείζον σθένει,
 “Καποφθίνει τὰ χρῆσ'α, χ' ὡ δεινὸς κρατεῖ,
 “Τέτρως ἐγὼ τὸς ἀνδρας ἐ σέρξω ποτέ.”
 Ἄλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκεῖσά μοι
 Ἔσαι τολοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. 465
 Νῦν δ' εἴμι πρὸς ναῦν καὶ σὺ, Ποίαντος τέκνον,
 Χαῖρ' ὡς μέγισα, χαῖρε' καί σε δαίμονες
 Νόσῃ μετασῆσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.
 Ἡμεῖς δ' ἴωμεν ὡς, ὀπηνίκ' ἂν θεὸς
 Πλῆν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα. — 470
 ΦΙΛ. Ἦδη, τέκνον, σέλλεσθε;

ΝΕΟ. Καιρὸς γὰρ καλεῖ

Πλῆν μὴ ἔξ ἀπόπτῃ μαλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν.

ΦΙΛ. Πρὸς, νῦν σε, πατρός, πρὸς τε μητρός, ὧ τέκνον,

454. Ἀνασρέφοντες ἐξ ἄδ᾽] σάξουσιν ἐξ ἄδ᾽ τὸς ἐπιτρέπτους καὶ δουλοῦς.

456. Ταῦτα] τὰ γινόμενα.

457. Τὰ θεῖ] ἔργα δειλονότι· νοσῶν δὲ δουλοῦς.

458. Οἰταίῃς πατρός] ὄρος τῆς Τραχίνος ἢ ὅταν Τραχίνιος δὲ ὁ Φιλοκτῆτης ἦν, καὶ Μηλιεύς.

461. Ὅπῃ γ' ὁ χείρων] ὅπου ὁ κακὸς πλείον ἰσχύει.

462. Χ' ὡ δεινὸς κρατεῖ] καὶ ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν. Ἡσίοδος·

“Βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρίστου φῶτα.” καὶ Ὁμηρος·

“Ἐπὶ τὰ χερσίονα νικᾷ.”

468. Μετασῆσειαν] ἀπαλλάξουσαν.

470. Πλῆν ἡμῖν εἴκη] διδῶ, συγχωροῦσα.

473. Μαλλον ἢ γγύθεν] καιρὸς καλεῖ (Φησὶν) μαλλον ἐκ τῆ σύγγυς, μὴ ἐξ ἀπόπτῃ τὸν πλῆν σκοπεῖν, ἦσαν μακρόθεν.

Πρὸς τ', εἴτι σοι κατ' οἶκόν ἐσι προσφιλές, 475
 Ἰκέτης ἰκνῆμαι, μὴ λίπης μ' ἔτω μόνον,
 Ἐρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἷοις ὄρᾳς,
 Ὅσοισί τ' ἐξήκασας ἐνναίοντά με
 Ἄλλ' ἐν παρέργῳ θεῖ με δυσχέρεια μὲν
 (Ἐξοίδα) πολλὴ τῷδε τῷ φερήματος. 480
 Ὅμως δὲ τλήθι " τοῖσι γενναίοισί τοι
 " Τό, τ' αἰσχροὺν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλείης."
 Σοὶ δ' ἐκλιπόντι τῷτ', ὄνειδος ἔ καλόν
 Δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλειῖσον εὐκλείας γέρας,
 Ἐὰν μόλω γὰρ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα, 485
 Ἴθ', ἡμέρας * τοι μόχθος ἔχ' ὅλης μιᾶς.
 Τόλμησον, ἐμβαλῆ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
 Ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν, ἐς πρίμναν θεῖ, ὅπαι
 Ἦκισα μέλλω τῆς ξυνόνας ἀλγυνεῖν.
 Νεῦσον πρὸς αὐτῆ Ζηνὸς ἱκεσίᾳ, τέκνον' 490
 Πείσθητι προσπιτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὦν
 Ἀκράτωρ, ὁ τλήμων, χωλός· ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 Ἐρημον ἔτω χωρὶς ἀνθρώπων σίβη·
 Ἄλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἐκσωσόν μ' ἄγων,
 Ἦ πρὸς τὰ Χαλκῶδοντος Εὐβοίας σαθμά· 495
 Κἀκεῖθεν ἔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην σόλος,
 Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὐροον

* TURN. Ὅθ' ἡμέρας,

478. Ὅσοισί τ' ἐξήκασας] κακοῖς δηλοῦσι.

479. Ἄλλ' ἐν παρέργῳ] οἶον, ἢ ἐν τιτι-
μημίῳ μίρει τῆς γῆς με θεῖ, ἀλλ' ὅπη θέ-
λει. δηλοῖ δὲ ταῦτα ἐν τοῖς ἔξῃς.

481. Ὅμως δὲ τλήθι] ὅμως δὲ σωσόν με
πᾶν πολλὰ δυσχέρειά ἐσι τῷ πράγματι. γι-
γνώσκων ὅτι τοῖς ἐχθροῖσι τὸ αἰσχροὺν ἐχθρὸν ἐστίν,
καὶ τὸ καλὸν ἐνδοξόν.

488. Εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν,] τὴν ἐν παρέ-
ργῳ τῷτο νῦν ἐμφάνισιν, ὅπου προείρηκεν, Ἄλλ'
ἐν παρέργῳ θεῖ με.

492. Ἀκράτωρ] ἀσθενὴς, κρατῆν ἑμαυτῆ μη
δυναίμενος.

494. Χαλκῶδοντος] καὶ Ὀμηρος,
" Χαλκιδοντιάδης μεγαθύμου ἀρχὸς Ἄ-
" δάντων."

Σπερχειὸν ἔσαι, πατρί μ' ὡς δείξης φίλω
 Ὅν δὴ παλαιὸν ἐξότε * δέδοικ' ἐγὼ
 Μή μοι βεβήκοι † πολλά γὰρ τοῖς ἰκμένοις 500
 Ἐσελλον αὐτὸς, ἰκεσίεις πέμπων λιτὰς,
 Αὐτόσολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις.
 Ἄλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων
 (Ὡς εἰκὸς) οἶμαι, τοῦμόν ἐν σμικρῷ μέρος
 Ποιῶμενοι, τὸν οἶκαδ' ἠπειγον σόλον. 505
 Νῦν δ' (εἰς σὲ γὰρ πομπὸν τε κ' αὐτὸν ‡ ἄγγελον
 Ἦκω) σὺ σῶσον· σὺ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
 " Ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
 " Κεῖται· παθεῖν μὲν εὔ, παθεῖν δὲ θάτερα.
 " Χρῆ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δειν' ὄρα· 510
 " Χ' ὅταν τις εὔ ζῆ, τήνικαῦτα τὸν βίου
 " Σκοπεῖν μάλις, μὴ διαφθαρεῖς λάθη."

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Οἴκτειρ', ἀναξ' πολλῶν δ' ἔλε-
 ξεν δυσοίσων πόνων
 Ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων 515
 Εἰ δὲ πικρὸς, ἀναξ,
 Ἐχθεῖς Ἀτρεΐδας,
 Ἐγὼ μὲν τὸ κείνων

* ALD. ὄν δὴ παλαί' ἂν ἐξότε. † TURN. in marg. βεβήκοι.

‡ ALD. καὐτόν.

501. Ὅν δὴ παλαιᾶν] δι' ὄν δὴ πρό πολ-
 λῷ χρόνῳ ὑλασθήσθην μὴ τεθνηκὸς ἦ.

502. Τοῖς ἰκμένοις] ἀντὶ τῷ δια τῶν ἰκ-
 μένων καὶ πεπορευμένων ἐγὼ γὰρ ἀκινητός
 ἦμι ἢ τοῖς ἰκμένοις καὶ ἀμφυγμένοις ἰσταῦθα.

507. Σὺ σῶσον] σῶσον με, γιγνώσκων τὰ
 ἀβήματα πράγματα μεταβαλλόμενα.

514. Δυσοίσων] ἀφορήτων, δυσυπομονήτων.

518. Ἐγὼ μὲν τὸ κείνων κακόν] τὸ ἐκείνε
 λυπὸν, τὴν κέρδος καὶ ἀφίλιαν μετατοπιῶν. ἢ
 τὸ κακόν τὸ ἀπὸ τῶν Ἀτρεΐδων μετατιθέμε-
 νος τῷ Φιλοκτῆτι, ὅσον εἰς ἀγαθὸν μεταπειῶν,
 καὶ μεταβάλλαν καὶ ἐπανορθῶν. λέγει γὰρ ὅτι,
 βοηθήσω αὐτῷ ἵνα ἐκείνε λυπήσω, ἐπανορθῶν
 αὐτῷ τὴν συμφροσὴν τὴν ὑπὸ τῶν Ἀτρεΐδων
 γεγονουσίαν.

Κακὸν τῷδε κέρδος
 Μέγα τιθέμενος, ἔν- 520
 θάπερ ἐπιμέμονεν * ,
 Ἐπ' εὐσόλῃ ταχείᾳς
 Νεῶς, πορεύομαι ἂν ἐς
 Δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
 Νέμεσιν ἐκφυγῶν. — 525

I A M B O I.

NEO. Ὅρα σὺ, μὴ νῦν μὲν τις εὐχερῆς παρῆς
 Ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσθ' ἑυνοσία,
 Τότ' ἐκέθ' ὡυτὸς † τοῖς λόγοις τέτοις φανῆς.
 ΧΟΡ. Ἦκιστα τῆτ' ἐκ ἔσθ' ὅπως πότ' εἰς ἐμέ
 Τοῦνειδος ἔξεις ἐνδίκως ὄνειδίσαι. 530
 NEO. Ἄλλ' αἰσχροὶ μέντοι, σὲ γέ μ' ἐνδέεζον
 Ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
 Ἄλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν ὀρμάσθω ταχύς
 Χ' ἢ ναῦς γὰρ ἄξει, καὶ ἀπαρνηθήσεται.
 Μόνον θεοὶ σώζοιεν ἐκ γε τῆςδε γῆς 535
 Ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βελοίμεσθα πλεῖν.
 ΦΙΛ. ὦ φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἠδιστος δ' ἀνὴρ,
 Φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς
 Ἔργῳ γενοίμην ὡς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ;

* TURN. in marg. ἐπιμίμητον. ALD. ἐπιμίμετον.

† TURN. in marg. ἐκίτ' αὐτός.

526. Ὅρα σὺ] ὅν ἡμῶς εὐκολόν, τῆτον εὐ-
 χερῆ λεγέσθαι, ὡς περ καὶ τὸν δύσκολον, δυσ-
 χερῆ ὅρα ἔν (φροῖ) μὴ ταῦν εὐχερῆς φαινό-
 μιτος ἐπὶ τῷ ἀπαρῆναι τὸν Φιλοκτῆτην, ὕψι-
 ρον δυσχερῆς γένῃ, ὅτι τῆ συνουσία τῆς νόσθ'
 πλησθῆς ἐν τῇ νηϊ.

531. Ἄλλ' αἰσχροὶ μέντοι] ἀλλ' [αἰσχρὸν

ἐστὶν ἐνδείξετόν σοι εἶναι με ἐν τῷ βοηθῆν τοῖς
 φίλοις. ἢ ἕτως· αἰσχρὸν ἐστὶν εἰ ἐνδείξετόν σοι
 διατεθῆσομαι περὶ τὴν εἰς τῆς ξίνης εὐεργεσίαν
 ἢ παραιτήσομαι οὖν.

538. Πῶς ἂν ὑμῖν] πῶς ἂν ἀποδείξω τὰς
 εὐεργεσίας ὑμῖν ὡς ἐφιλοσάτε με; ἢ πῶς ἂν
 τῷ ἔργῳ εὖ πράξαιμι καὶ τῷ λόγῳ ὑμᾶς;

540. Προσέσταιτε

Ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω

540

Ἄοικον εἰσοίκησιν, ὡς με καὶ μάθης

Ἀφ' ὧν διέζων, ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.

Οἶμαι γὰρ εἶδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θεῶν

Ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμῆ, τλῆναι τάδε.

Ἐγὼ δ' αὐαῖα γῆ προὔμαθον σέργειν κακά*.

545

ΧΟΡ. Ἐπίσχετον, μάθωμεν ἄνδρε γὰρ δύω,

Ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρης,

Χωρεῖτον ὧν μαθόντες, αὔθις εἰσιτον.

ΕΜΠ. Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,

Ὃς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιῳ φύλαξ,

550

Ἐκέλευσ' ἐμοὶ σε πᾶ κυρῶν εἴης φράσαι,

Ἐπέπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν εἶ,

Τύχη δέ πως πρὸς ταυτὸν ὀρμισθεὶς πέδον.

Πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος εἶ πολλῶ σόλω

Ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον εἰς τὴν εὐβοτρυν

555

Πεπάρηθον, ὡς ἤκασα τὲς ναύτας, ὅτι

Σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναισοληκότες,

Ἐδοξέ μοι μὴ σίγα, πρὶν φράσαιμί σοι,

Τὸν πλεῦ ποιεῖσθαι, προστυχόν τι, τῶν ἴσως

* ALD. TURN. in textu, σέργειν τάδε.

540. Προσκύσαντες τὴν ἔσω] ἀσπασάμενοι τὴν ἔσω.

541. Ἄοικον] δύοικον, ὡς περ ἀτυχίς, ὁ δυστυχίς.

542. Εὐκάρδιος] καρτερικός.

543. Οἶμαι γὰρ] ἐγὼ γὰρ ὑπολαμβάνω μὴδὲνα ἄλλον τὴν θεῶν ἐπιθέδῃ ἐπιγλῆν. πῶς μᾶλλον τὴν οἴκῳ;

545. Στέργειν τάδε] γράφεται, σέργειν κακά.

549. Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον] ἄτος ὁ ἔμπορος διαπέλασαι ὑπὸ Ὀδυσσεύς, ναύκληρος, πραγματευτής, ἐκαστὸς τῶν Ἑλλή-

σι τὰ ἐπιθέδια ἐπέγειν. τοιοῦτο δὲ καὶ οἶνε αὐτὸν διαπλάττεσθαι πραγματευτήν.

552. Δοξάζων μὲν εἶ, τύχη δὲ πως] ἀντὶ τῆς, ἐκ ἐπίτηδος ἤλθον ἐνταῦθα, ἀλλὰ πλείων ἐπὶ τὴν πατρίδα, ἰδὼν ἄρμισσα. ἐκ οἴομαι, (φισί) συντύχισθαι, κατὰ τύχην δέ.

555. Εὐβοτρυν Πεπάρηθον] Πεπάρηθος, δῆμος τῆς Ἀστυκῆς, καὶ μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

559. Προστυχόντι τῶν ἴσων] ἀντὶ τῆς, εὐρόντι τῆς σῆς ναύτας τῆς ἐμοὶ ἴσως, τῆς τὴν αὐτὴν μοι τέχνην μετερχομένου. ἢ τῶν ἴσων, ἀντὶ τῆς ἐκ τῶν ἴσων, παραλείπεται γὰρ ἢ Ἐξ. βέβηται γὰρ λέγειν, ἐκ τῶν ἴσων.

563. Ἐξαργύματα]

- Οὐδὲν σύ πε κάτοισθα, τῶν σαυτῆ περί 560
 Ἄ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφί σε γέα *
 Βελεύματ' ἐσί κ' ἄ μόνον βελεύματα,
 Ἄλλ' ἔργα δρώμεν, ἐκέτ' ἐξαργύμενα —
 ΝΕΟ. Ἄλλ' ἢ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
 Εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλῆς μενεΐ. 565
 Φράσον δ' ἄπερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
 Νεώτερον βέλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.
 ΕΜΠ. Φρῆδοι διώκοντές σε ναυτικῶ σόλω,
 Φοῖνιξ δ' ὁ πρέσβυς, οἱ τε Θησέως κόροι.
 ΝΕΟ. Ὡς ἐκ βίας μ' ἄζοντες, ἢ λόγοις πάλιν; 570
 ΕΜΠ. Οὐκ οἶδ' ἀκέσας δ', ἄγγελος πάρειμί σοι.
 ΝΕΟ. Ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χί, οἱ ξυνναυβάται
 Οὔτω καθ' ὁρμὴν δρώσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
 ΕΜΠ. Ὡς ταῦτ' ἐπίσω δρώμεν, κ' μέλλοντ' ἔτι.
 ΝΕΟ. Πῶς ἔν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' ἐκ αὐτάγγελος 575
 Πλεῖν ἤμ ἔτοιμος; ἢ φόβος τίς εἶργέ νιν;
 ΕΜΠ. Κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἀνδρ', ὁ Τυδέως τε παῖς,
 Ἐσελλον, ἠνίκ' ἐξανηγόμεν ἔγω †.
 ΝΕΟ. Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς Ὀδυσσεὺς † ἔπλει;
 ΕΜΠ. Ἦν δὴ τις ἀλλὰ τόνδέ μοι πρῶτον φράσον, 580
 Τίς ἐσιν ἂν λέγῃς δέ, μὴ φώνει μέγα.
 ΝΕΟ. Ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε.
 ΕΜΠ. Μὴ νῦν μ' ἔρη τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
 Ἐκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.

* ALD. ἀμφί σῆ ἴνικα. TURN. ἀμφί σ' ἴνικα.

† ALD. TURN. ἴσω.

‡ ALD. TURN. Ὀδυσσεύς.

563. Ἐξαργύμενα] ἀναβολὴν ἔχοντα.

564. Ἄλλ' ἢ χάρις μίτ] ἔσαι σοι χάρις τῆς προμηθείας ὑστερον.

568. Φρῆδοι] ἀφανῆς.

569. Οἱ τε Θησέως κόροι] Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν ὧν κ' μέμνηται Ὅμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ.

- ΦΙΛ. Τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ 585
Διεμπολαῖ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης;
- ΝΕΟ. Οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν
Εἰς φῶς ὃ λέξει πρὸς σε καμὲ, τὸς δέ τε.
- ΕΜΠ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλλης στρατῶ,
Λέγονθ' ἄ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο 590
Δρῶν ἀντιπάσχω χρησά γ', οἳ ἀνὴρ πένης.
- ΝΕΟ. Ἐγὼ μ' Ἀτρεΐδαις δυσμενῆς· ἔτος δέ μοι
Φίλος μέγιστος, ἔνεκ' Ἀτρεΐδας συγεῖ.
Δεῖ δὴ σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα, προσφιλῆ λόγον
Κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδὲν ὦν ἀκήκοας. 595
- ΕΜΠ. Ὅρα τί ποιεῖς, παῖ.
- ΝΕΟ. Σκοπῶ καὶ γὰρ πάλαι;
- ΕΜΠ. Σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον.
- ΝΕΟ. Ποιῖ λέγων;
- ΕΜΠ. Λέγω, πῖ τῆτον ἀνδρὲ τῶδ' ὥσπερ κλύεις, 600
Ὁ Τυδέως παῖς, ἢ τ' Ὀδυσσέως βία,
Διώμοτοι πλέκσιν, ἢ μὴν ἢ λόγῳ
Πείσαντες ἄξιεν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
Καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκνον σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος· ἔτος γὰρ πλέον 605
Τὸ θάρσος εἶχε θατέρη, δράσειν τάδε.
- ΝΕΟ. Τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τῆδ' ἄγαν ἔτω χρόνῳ

586. Διεμπολαῖ] λάθρα ἀπατά.

589. Μή με διαβάλλης] μή διαβάλλης με (φησὶ) τῶ τῶν Ἑλλήνων στρατῶ· ἐνεργητικὴν γὰρ ὑπ' αὐτῶν πολλὰ.

590. Πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο] ὑπ' ἐκείνων ἐνεργητικῶς, ἀντινεργητικῶς αὐτοῦς ὡς δύναται πῖ τις ἐνεργητικῶν, δηλονότι ὑπηρετῶν. λέγεται δὲ τὸ πάσχω καὶ ἐπὶ ἀγαθῶ.

596. Ὅρα τί ποιεῖς, παῖ] ταῦτα πλαγίως γινώσκεις.

VOL. I.

[PHILOCTETES.]

598. Σὲ θήσομαι τῶνδ' αἰτίον] αἰτίον σε ποιῶ τῶν πραττομένων.

599. Ποιῖ λέγων] ποιῶ με αἰτίον ὦν μέλλεις λέγειν.

600. Ἄνδρὲ τῶδῃ] ἔτσι οἱ ἄνδρες οὔτις ἀκύνει.

602. Ἡ μὴν] ὄντως μὴν.

606. Τὸ θάρσος εἶχε θατέρη] τῷ Διομήδεϊ, εὐτολμότερος γὰρ ἦν εἰς τὸ δράσαι ταῦτα.

607. Τίνος δ' Ἀτρεΐδαι] τίνος πράγματος

- Τοσῶδ' ἐπεσρέφοντο πράγματος χάριν,
 Ὅν τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες ;
 Τίς ὁ πόθος αὐτὰς ἴκετ', ἢ θεῶν βία,
 Καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνεσιν κακά ;
 610
 ΕΜΠ. Ἐγὼ σε τῆτ' (ἴσως γὰρ ἐκ ἀκήκοας)
 Πᾶν ἐκδιδάξω· μάντις ἦν τις εὐγενής,
 Πριάμῃ μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
 Ἐλενος, ὃν ἔτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος
 615
 Ὅ πάντ' ἀκέων αἰσχροῖα καὶ λωβήτ' ἔπη
 Δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δεσμίων τ' ἄγων,
 Ἐδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον Θῆραν καλήν·
 Ὅς δὴ τὰ τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,
 620
 Καὶ τὰπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' ὡς ἐ μή ποτε
 Πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
 Ἄγοιντο νῆσθε τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τανῦν.
 Καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκασεν ὁ Λαέρτεα τόκος
 Τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
 625
 Οἴοιτο μὲν, μάλισθ' ἐκέσιον λαβῶν.
 Εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα καὶ τέτων, κάρα
 Τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι, μὴ τυχῶν.
 Ἦκασας, ὦ παῖ, πάντα τὸ σπεύδειν ἄε σοι
 Καὶ τῷ παραινῶ, κεῖ τινος κήδη πέρι.
 630
 ΦΙΛ. Οἴμοι τάλας ἢ κείνος ἢ πᾶσα βλάβη
 Ἐμ' εἰς Ἀχαιῶς ὤμοσεν πείσας σελεῖν ;

χάριν ἔστω· διὰ τοσούτου χρόνου ἐπιστρέψαν
 καὶ φροντίδα ἐποίησαντο τῷ Φιλοκτίτῃ οἱ Ἀ-
 χαιοὶ, τῇ πάλαι ἐξ αὐτῶν ἀποβληθέντος ;
 τίς πόθος εἰς τῆτο αὐτὰς ἐκίνησεν, ἀπαγαγεῖν
 αὐτὸν δολοῦσι εἰς Τροίαν ;

616. Ὅ πάντ' ἀκέων αἰσχροῖα] ὁ ὑπὸ πάν-
 των ὑβριζόμενος.

618. Θῆραν καλήν] ἢ ἀπλῶς εἶπε τὴν Θῆ-
 ραν καλήν, ἀλλὰ διὰ τῆς πέρθεσιν τῆς Ἰλί-
 αδος γὰρ ἱερμηνεύει τὸν τρόπον τὸν παρῆσιαι.

625. Δηλώσειν] δῆξει.

628. Τέμνειν ἐφεῖτο] ὑπέσχετο, ἐπαγγέ-
 λατο.

632. Στελεῖν] πέμψει.

- Πεισθήσομαι γὰρ ὧδε καὶ ἄδεν θανῶν
 Πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὡς περ οὐκ εἶνε πατήρ.
 ΕΜΠ. Οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ 635
 Ναῦν, σφῶϊν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.
 ΦΙΛ. Οὐκὲν τὰδ', ὦ παῖ, δεινὰ, τὸν Λαερτιά
 Ἐμ' ἐλπῖσαι πότε ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
 Δεῖξαι νεὸς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
 Οὐ· θάσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ 640
 Κλύοιμ' ἐχίδνης, ἢ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπεν.
 Ἄλλ' ἔς' ἐκείνω πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ
 Τολμητὰ· καὶ νῦν οἶδ' ὅθ' ἔνεχ' ἴξεται.
 Ἄλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν ὡς ἡμᾶς πολὺ
 Πέλαγος ὀρίζει τῆς Ὀδυσσέως νεώς. 645
 Ἴωμεν· "ἦτοι καίριος σπευδῆ, πόνε
 Λήξαντος, ὑπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν."
 ΝΕΟ. Οὐκὲν ἐπειδὴν πνεῦμα τέκ πρώρας ἀγῆ,
 Τότε σελεύμεν· νῦν γὰρ ἀντιοσατεῖ.
 ΦΙΛ. Ἄεὶ καλὸς πλεῖς ἔσθ' ὅταν φεύγῃς κακά. 650
 ΝΕΟ. Οὐκ' ἀλλὰ κακείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
 ΦΙΛ. Οὐκ ἔσι λησαῖς πνεῦμ' ἐναντιόμενον,
 Ὅταν παρῆ κλείψαι τε χί, ἀρπάσαι βία.

634. "Ὡς περ οὐκ εἶνε πατήρ] ὁ Σίσυφος· μίλλον γὰρ τιλιυτῶν παρὶ γυλιε τῆ γυναίκα αὐτῷ, ἀταφον αὐτὸν καταλιπὼν. καὶ καταλιπὼν εἰς ἄδεν τῶν νομισμένων μὴ τυχῶν, κατηγόρησε τῆς γυναίκης παρὰ τῷ Αἰδωνεῖ. ἤξιεν τε ἀπλῶν αὐθις, καὶ τὴν γυναῖκα τιμωρίσασθαι. ἀπλῶν δὲ, ἐκ ἴτι ὑπέστρεψεν, ἵως μὲν ἀτάγκης κατῆλθεν. ἐκ πατρὸς ἂν πανουργος ὁ Ὀδυσσεύς.

637. Οὐκὲν τὰδ'] ἀποφατικῶς ἢ ἐρωτηματικῶς.

640. Οὐ· θάσσον] τάχιστα ἂν πεισθῆναι τῆ ἐχίδνη ἢ τῷ Ὀδυσσεῖ.

645. Ὀρίζει] δέισσον.

646. ἦτοι καίριος σπευδῆ] τὸ ἐγκαίρως σπευδᾶζειν, ἀναπαύλαι ἀγῆ ὑστρον.

648. Τέκ πρώρας ἀγῆ] ἴχθυς, ἐπὶ τὴν παύσονται ὁ ἀνημος ἐναντιόμενος.

649. Ἀντιοσατεῖ] ἐναντίον πνεύ.

651. Οὐκ' ἀλλὰ κακείνοισι] μὴ εὐλαβηθῆς (φησὶ) κακείνοισι γὰρ τὰ πνεύματα ταῦτα ἐναντία, ἀντὶ τῷ, τὰ ἡμᾶς ὑπέχοντα κακείνους ἐπίχθιν· πρὸς δ' ἰσάγῃ.

652. Οὐκ ἔσι λησαῖς] τοῖς γὰρ κακέρχοις ἐκ ἔστιν ἐναντιὸς ὁ ἀνημος· ἐν τῇ συγχύσει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσι.

- NEO. Ἄλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβῶν
 "Ὅτε σε χρεία καὶ πόθος μάλις ἔχει. 655
- ΦΙΛ. Ἄλλ' ἔσιν ἄν δεῖ, καίπερ ἔ πολλῶν ἄπο.
- NEO. Τί τῷθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἐνι;
- ΦΙΛ. Φύλλον τί μοι πάρεςιν, ὦ μάλις ἀεὶ
 Κοιμῶ τὸδ' ἔλκος, ὥστε πραῦνειν πάνυ.
- NEO. Ἄλλ' ἐκφερ' αὐτό· τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾶς λαβεῖν;
- ΦΙΛ. Οἴμοι, τί * τόξων τῶνδ' ἀπημελημένων 661
 Παρερρύηκεν; ὡς λίπω μῆτω λαβεῖν.
- NEO. Ἡ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἀ νῦν † ἔχεις;
- ΦΙΛ. Ταῦτ' ἔ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ' ἀ βασιάζω χεροῖν.
- NEO. Ἄρ' ἐσιν ὥστε καγγύθεν θεῶν λαβεῖν, 665
 Καὶ βασιάζαι με, προσκύσαι δ' ὡς περ θεόν;
- ΦΙΛ. Σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τῷτο, κάλλο τῶν ἐμῶν
 Ὅπαιδ' ἂν σοι ξυμφέρη, γενήσεται.
- NEO. Καὶ μὴν ἐρῶ γε τὸν δ' ἐρωθ' ἔτως ἔχω
 Εἴ μοι θεμίς, θέλοιμ' ἂν εἰ δὲ μὴ, πάρες. 670
- ΦΙΛ. Ὅσιά τε φωνεῖς, ἐσί τ', ὦ τέκνον, θεμίς,
 Ὅς γ' ἠλίξ τὸδ' εἰσαρᾶν ἐμοὶ φάος
 Μόνος δέδωκας, ὅς χθόν' Οἰταιίαν ἰδεῖν,
 Ὅς πατέρα πρέσβυν, ὅς φίλκς, ὅς τῶν ἐμῶν
 Ἐχθρῶν μ' ἐνερθεν ὄντ' ἀνέσητας πέρα. 675
 Θάρσει παρέςαι ταῦτά σοι καὶ διγγάνειν,
 Καὶ δόντι δῶναι, καῖξεπεύξασθαι βροτῶν
 Ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.

* ALD. Εἴ μοι

† ALD. τόξα νῦν.

657. τί τῷθ' ὃ] τί ἔχεις ὅτι ἢ ἐμὴ καὶς ὄν
 ἔχει; ἀντὶ τῷ, εἰδὲν ἡμῖν λίπτει.

659. Κοιμῶ] κατακοιμίζω, πραῦτω.

662. Παρερρύηκε] παρεμπέπτωκεν.

674. Ὅς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν] ἐς ἰποισάς με

τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν] ἐς ἰποισάς με τῶν ἐμῶν
 ἐχθρῶν ὑπερέχειν, ὄντα αὐτῶν ἑλαττόνα.677. Καὶ δόντι δῶναι] ἀντὶ τῷ, ἀπαθῆνα
 μοι τῷ θάρσει σοι.

Εὐεργετῶν γὰρ κ' αὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην.
 Οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον. 680
 "Ὅστις γὰρ εὖ δρᾷν εὖ παθῶν ἐπίσταται,
 " Παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος."

ΝΕΟ. Χωροῖς ἂν εἴσω.

ΦΙΛ. Καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
 Νοσῶν ποθεῖ σε ξυμπαρασάτην λαβεῖν. 685

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Λόγω μὲν ἐξήκησ', ὄπωπα δ' εἰ μάλα,
 Τὸν πελάταν λέκτρων
 Ποτὲ τῷ Διὸς * Ἰξίονα κατ' ἀμπυκα †
 Δρομάδα δέσμιον, ὡς
 Ἐλαβ' ὁ παγκρατῆς Κρόνου ‡ 690
 Ἄλλον δ' ἔτιν' ἔγω-
 γ' οἶδα κλύων, εἰδ' ἐσιδὼν μοίρα
 Τῷδ' ἐχθίονι συντυχίντα θνατῶν
 Ὅς ἔτ' ἔρξας τίν', ἔτε νοσφίσας,
 Ἄλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνῆρ 695
 Ὀλλυθ' ὦδ' ἀναξίως.
 Τόδε θαῦμα ἔχει με.

* ALD. Ποτὲ Διός. † ALD. κατ' ἀμπυκα δὴ.

‡ ALD. Κρόνος παῖς.

679. Εὐεργετῶν γὰρ] αὐτὸς γὰρ ὑπέφη τὴν
 πρὸ τῶ Ἡρακλεῖ.

686. Λόγω μὲν] ἰακῶν (φροῖ) τὸ τῷ Ἰξ-
 ἴονος πάθος ὅτι τρεχάζεται, ὃν ἔδρασε ὁ Ζεὺς·
 εἰ μὲντοι ἰσάρακα μίξονα τῷ Φιλοκτῆτι νόσον.
 πελάταν δὲ αὐτὸν λέγει τῶν λέκτρων τῷ Διὸς,
 ὡς πρὸς ἐπιχειρήματα τὴν ἡμέλειτρον τῷ
 Διὸς Ἡραν.

688. Κατ' ἀμπυκα] κατὰ τρεχόν.

689. Δρομάδα δέσμιον] τὸν περιφερόμενον
 ἐν τῷ δρόμῳ διδιδόμενον.

692. Μοίρα τῷδ'] τύχη εὐστυχία συμφο-
 ράει καὶ ἐχθίονι.

694. Οὐτε νοσφίσας] ἀποστέρησας.

695. Ἐν ἴσοις] ἐν δικαίοις.

697. Τόδε θαῦμα ἔχει με] θαυμάζω πῶς
 ὑπέμεινον, ἀεὶ κλυζομένην κύμασι ἔχων κα-
 ταγωγὴν, καὶ ἴημοι παντάπασιν.

698. Ἀμφιπλίκτων]

Πῶς ποτε, πῶς ἀμφιπλήκτων
 ῥοθίων μόνος κλύζων πῶς
 ἄρα πανδάκρυτον ἔτω βιοτὰν κατέσχευεν. 700

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἴν' αὐτὸς ἦν πρόσκερος, ἔκ ἔχων βάσιν,
 Οὐδέ τιν' ἐγχώρων,
 Κακογείτονα παρ' ᾧ σόνον ἀντίτυπον
 Βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ-
 σειεν αἱματηρόν· ἔ-
 δ' ὅς τὰν θερμότηταν
 Αἱμάδα κηκιομέναν ἐλκέων
 Ἐυθήρε ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις
 Κατευνάσειεν, εἴτις ἐμπέσοι
 Φορβάδος ἐκ γε * γᾶς ἐλεῖν. 705
 Ἐρπεί γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα,
 Τότ' ἂν εἰλυόμενος

* ALD. ἐκ τε.

698. Ἀμφιπλήκτων] ἰκατέρωθεν πλιητόντων τὰ γὰρ κύματα κλύζονται κατὰ ἀμφότερας ὄχθην τῆς θαλάσσης.

701. Ἴν' αὐτὸς] ὅπου αὐτὸς μόνος ἦν ὑπὸ αἰμάτων βαλλόμενος, ἢ πρὸς ἀπμον τετραμμένος.

Ib. Βάσιν] πόδα.

702. Οὐδέ τιν' ἐγχώρων] λίπτι, ἔχων.

703. Κακογείτονα] ἢ μόνον ὅπου καλὸν ἂν εἴη τινα τῶν ἐγχωρίων γείτονα, ἀλλὰ ἐδὲ κακόν, παρ' ᾧ ἀμοιβαίον λόγον σημαίνει ἀνίσταται τὸ δὲ ἐξῆς ἔτω δὴ λαθεῖν, ἐδὲ τινα ἐγχώρων ἔχων παρ' ᾧ δὴ τὸν αἱματηρόν αὐτῷ σόνον ἀποκλαύσει· τὸ κακογείτονα γὰρ ἢ πρὸς τὰς ἐνοικίτας, ἀλλ' ἤπιε τις ἐτύχαιεν αὐτῷ συοικῶν, ὁ τότε σόνος κακογείτων ἂν ἦν ἰκίνω.

Ib. Ἀντίτυπον] ἀμοιβαίον.

705. Οὐδ' ὅς τὰ θερμότηταν] κατὰ συγκε-

δοχὴν τὸ ἔχων· ἐδὲ ἔχων τινα (φυσὴν) ὅς τῆς θερμότητι καὶ ἀγρίαν αἱμάδα, ἦτοι τῆς αἱματος ρύσει ἀναδιδομένη ἐκ τῶν ἐλκῶν τῆς θερμότητι ποδός, ἠπίως φύλλοις κατευνάσει, ἢ τις ἐμπέσοι.

707. Αἱμάδα κηκιομένην [ελκῶν] παρ' τῷ μέλαν δ' ἀνηκέστη αἷμα.

708. Φύλλοις κατευνάσειεν] ἀντὶ τῆς ὄρας ἢ ἔχων ἐδὲ ὅστις ἔλοι φύλλον αὐτῷ ἐκ τῆς γῆς, ἢ ὄρον τοξευθίοντα ὑπὸ Φιλοκτῆτε, καὶ πρὸς τὰ εἰς τὴν γῆν.

712. Εἰλυόμενος] κυλιόμενος, χερσὶν ἰσχυρῶς, καὶ ἔλκων τὰ σκέλη ὡς ἠπίος παῖς ἂν τυθῆναι τετραποδῶδ' βαδίζων· ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἔφη, — πρὸς δὲ τῆς, ὅμοιοι βάλαι Νευροσπαδῆς ἀτρακτός, αὐτὸς ἂν τάλας, εἰλυόμενος δύστηνος ἐξέλκων πόδα. τὸ δὲ ἐξῆς τότε γὰρ ἦν ἡμα ἐξάνησι δακίθυμος ἄτα, ἔργον πρὸν ἄλλοτ' ἄλλον εἰλυόμενος, ὡς περὶ παῖς ἂν φίλος

Παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας,
 Ὅθεν εὐμάρει ὑπάρχει
 Πόρων, ἀνίκ' ἐξανίη * δακέθυμος ἄτα.—

715

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Οὐ φορβάν ἱεράς
 Γᾶς, σπόρον ἐκ ἄλλων
 Αἴρων, τῶν νεμόμε-
 σθ' ἀνέρες ἀλφησαί
 Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων
 Πτανῶν, πτανοῖς ἀνύσειε γασρὶ φορβάν.
 * Ω μελέα ψυχᾶ,
 Ὅς μῆδ' οἰνοχύτε πώματος ἤ-
 σθη δεκέτη χρόνον † λεύσσω δ' ὅπε
 Γνοίη σατὸν εἰς ὕδωρ, αἰεὶ προσενώμα.—

720

725

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Nūn δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν
 Παιδὸς ὑπαντήσας

* ALD. ἐξανίσι.

† ALD. ἐκίμων.

ἐπὶ τῆς τιθῆτος, ὅταν ἀν' ὑπάρξη αὐτῷ εὐμαρία
 πῶρον ἔχον ὅπε εὐμαρίε ἴσιν αὐτῷ πορευθῆ-
 ναι ἢ φορβάν ἱεράς γᾶς σπόρον αἴρων, ἔχον ἢ
 τροφήν ἔχον ἐκ τῶν σπυρμάτων τῆς γῆς· καὶ
 ἀλλοῦ νεμόμεσθα ἀνδρες ἀλφησαί. τυτίσειν,
 ἢ Δημητριακὸν καρπὸν, εἰδὲ τι τῆς συνήθους
 ἀνθρώπων διαίτης, ἀλλὰ διὰ τῶν πτηνῶν ὀ-
 σῆν, τὰν διὰ τῶν ὀρνέων τροφήν προσφερόμενος.
 714. Ὅθεν εὐμαρία] ὅπε εὐμαρίε ἴσιν αὐ-
 τῷ ἀπέναι.

715. Ἐξανίσην] ἐκδίδωσι.

Ib. Δακέθυμος ἄτα.] ἢ νόσος.

717. Γᾶς σπόρον] σῖτον.

718. Τῶν νεμόμεσθα] τυτίσειν ἀφ' ἧν τρο-
 φήματα.720. Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων] πτεροτῶν τόξων
 ἄται, πλὴν εἴ πε τοῖς πτηνοῖς βίβισιν ἐξ ὠκυ-
 βόλων τόξων ἀνύσειε φορβάν.721. Πτανῶν] τυτίσειν ὀρνέων· λείπει δὲ ἢ
 Ἄπδ, ἢ ἢ, ἀπὸ τῶν πτηνῶν.723. Οἰνοχύτε πώματος ἤσθη] τυτίσειν,
 οἶνε (περιφραστικῶς) ἐμπλήσθη, ἢ εἰδὲ οἶνε μι-
 τήληφι· ἐπορεύετο δὲ αὐὸ ἐπὶ σατὸν ὕδωρ· σα-
 τὸν δὲ ἢ τὸ ἐξ ὀρνέων συντετακὸς ὕδωρ, ἢ πι-
 γαῖον, ἢ λιμναῖον παρὰ τὸ ἡμεῖν, καὶ μὴ
 ὑπὸ ἀνέμων κινῆσθαι.725. Προσενώμα] ἑαυτὸν ἐκίμη, ἔχον ἐπο-
 ρεύετο.727. Παιδὸς ὑπαντήσας] τυχῶν Νισπτο-
 λήμυ.

728. Εὐδαίμων

Εὐδαίμων ἀνύσει,

Καὶ μέγας ἐκ κείνων *.

Ὅς νῦν ποντοπόρῳ δέρατι, πλήθει

730

Πολλῶν μηνῶν πατρώαν ἄγει πρὸς αὐλάν

Μηλιάδων νυμφᾶν,

Σπερχεῖς τε παρ' ὄχθαις, ἵν' ὁ χάλ-

κασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πᾶσι

Θεῖω πυρὶ παμφαῆς, Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.

735

ΙΑΜΒΟΙ.

NEO. Ἐρπ', εἰ θέλεις· τί δὴ ποθ' ᾧδ' ἐξ ἔδενός

Λόγε σιωπᾶς, κάποπλήκτως ᾧδ' ἔχη;

ΦΙΛ. Ἄ, ᾶ, ᾷ, ᾶ†.

NEO. Τί ἔσιν;

ΦΙΛ. Οὐδὲν δεινόν· ἄλλ' ἴθ', ᾧ τέκνον.

740

NEO. Μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεσώσης νόσος;

ΦΙΛ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἄλλ' ἄρτι κεφίζειν δοκῶ.

Ἴω θεοί.

NEO. Τί τῆς θεῆς ἔτως ἀνασένων καλεῖς;

ΦΙΛ. Σωτῆρας αὐτῆς ἠπίεος θ' ἡμῖν μολεῖν.

745

Ἄ, ᾶ, ᾷ, ᾶ.

* ALD. Ἄ, ᾶ, ᾷ.

728. Εὐδαίμων ἀνύσει] εὐδαιμονίσει· τὸ ἐξῆς, εὐδαίμων καὶ μέγας ἀνύσει.

729. Ἐκείνων] λήπι, ἔσαι, τῶν κακῶν δηλοῦντι.

731. Πατρώαν ἄγει πρὸς αὐλάν] εἰς τὴν πατρίδα.

732. Μηλιάδων νυμφᾶν] ἀντὶ τῶν Τραχινίων περὶ τὴν Τραχίνα γὰρ οἱ Μηλιάς.

733. Ἴν' ὁ χάλκασπις] ὅπου ὁ ἐκθεωθεὶς ἀνὴρ πηλάζεται πᾶσι τοῖς θεοῖς λέγει δὲ τὸν Ἡρακλῆα.

734. Πλάθει πᾶσιν] ἐπιφαίνεται λαμπρὸς ὡς αἰετὸς.

736. Ἐρπ', εἰ θέλεις. Τί δὴ ποθ' ᾧδ'] τὸ το φησὶν ὁρῶν τῇ νόσῳ πληττόμενος, καὶ σιωπῶντα.

738. Ἄ, ᾶ, ᾷ, ᾶ] τὸ ᾶ, ᾷ φησὶν ὁ φιλοκτιτής· ἐνοχλεῖ γὰρ αὐτῷ ἡ συνίθεος νόσος· θελεῖ δὲ κρατῆσαι ἑαυτῶ· διὸ προσποιεῖται ὅταν λέγῃ, Ἄλλ' ἄρτι κεφίζειν δοκῶ.

743. Ἴω, θεοί] ὁ φιλοκτιτής δια' τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν ἀπαγορεύει τὰς γιγνομένας ἰδύνας καὶ λέγει, Ἴω θεοί, αἶς χαίρειν διὰ τὴν Νιοσπτόλεμον· ἢ δύναται δὲ ἀληθῶς.

746. Ἄ, ᾶ, ᾷ, ᾶ] ἀνασινάζει λοιπὸν τῆς νόσου πλεονάζουτος.

NEO. Τί ποτε πέπονθας; ἐκ ἐρεῖς; ἀλλ' ὦδ' ἔση
Σιγηλός· ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνη κυρῶν.

ΦΙΛ. Ὀλωλα*, τέκνον, κ' δυνήσομαι κακὸν
Κρύψαι παρ' ὑμῖν ἀτταταί· διέρχεται, 750
Διέρχεται δύστηνός· ὦ τάλας ἐγώ.

Ἀπόλωλα, τέκνον· βρύχομαι, τέκνον· παπαί.

Παπαῖ, παπαῖ· † παπαῖ παπαῖ παπαῖ παπαί
Πρὸς θεῶν πρόχειρον εἴτι σοι, τέκνον, πάρα
Ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα· 755
Ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βία.

Ἴθ', ὦ παῖ.

NEO. Τίδ' ἔσιν ἔτῳ νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτε
Τοσήνδ' ἰϋγὴν καὶ ζόνον σαυτῆ ποιεῖς;

ΦΙΛ. Οἶσθ', ὦ τέκνον; 760

NEO. Τί ἔσιν;

ΦΙΛ. Οἶσθ', ὦ παῖ;

NEO. Τί σοι;

ΦΙΛ. Οὐκ οἶδα.

NEO. Πῶς ἐκ οἶσθα; 765

ΦΙΛ. Παπαῖ, παπαῖ, παῖ.

NEO. Δεινὸν γε τ' ἐπίσαγμα ‡ τῆ νοσήματος.

ΦΙΛ. Δεινὸν γὰρ, ἐδὲ ρητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.

NEO. Τί δῆτα δράσω;

ΦΙΛ. Μὴ με ταρβήσας προδῶς. 770

* ALD. ἀπόλωλα. † ALD. Ἀπακαπαῖ· παπαῖ· πάπα· πάπα· παπαῖ.

‡ TURN. in marg. τοῦπίσαγμα.

748. Ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνη κυρῶν] ἀντὶ τοῦ
ἰσακέ μοι ἰδυνάσθαι.

752. Βρύχομαι] ἰσθιομαι, καταναλίσκομαι.

756. Ἀπάμησον] Σέρισον κέφον.

759. Ἰϋγὴν] ἰξείαν βοήν.

VOL. I.

[PHILOCTETES.]

760. Οἶσθ', ὦ τέκνον] βέλεται μὲν εἰπεῖν
τὴν ἐς οἶκον ἀνακομιδὴν· ἐν νῶ λαμβάνων μή-
πως καταλείψει αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος· ἢ λέγει
δὴ διὰ τὸ πάθος.

767. Τ' ἐπίσαγμα] ἢ ἐπίστροφος, ἢ προσθήκη.

X x

771. Ἦνε,

Ἦκει γὰρ αὐτὴ διὰ χρόνε πλάνοισ ἴσως
Ὡς ἐξεπλήσθη φεῦ.

NEO. Ἰὼ δῦστηνε σύ.

Δῦστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς
Βέλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σε;

775

ΦΙΛ. Μὴ δῆτα τῆτόγ' ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἐλὼν

Τὰδ' ὥσπερ ἦτῃ μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῆ

Τὸ πῆμα τῆτο τῆς νόσε τὸ νῦν παρόν·

Σῶξ' αὐτὰ, καὶ φύλαττε· λαμβάνει γὰρ ἔν

Ἵπνος μ' ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίη τόδε·

780

Κεῖ ἐσι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἔαν χρεῶν

Ἐκηλον * εὔδειν· ἦν δὲ τῶδε τῷ χρόνῳ †

Μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν ἐφίεμαι

Ἐκόντα μῆτ' ἀκοντα, μῆ τέ τῷ τέχνῃ

Κείνοις μεθεῖναι ταῦτα· μῆ σαυτόνθ' ἅμα,

785

Κᾶμ' ὄντα σαυτῆ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.

NEO. Θάρσει προνοίας ἔνεκ' ἐδοθήσεται,

Πλὴν σοί τε κᾶμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.

ΦΙΛ. Ἰδὲ δεχε, παῖ, τὸν φθόνου δὲ πρόσκυσον·

Μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά· μῆδ' ὅπως

790

Ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμῆ κεκτημένῳ.

* TURN. Εὐκλον.

† TURN. in marg. ἦν δὲ τῷ χρόνῳ τάχα.

771. Ἦκει γὰρ αὐτὴ διὰ χρόνε πλάνοισ] ἄδοιπόροις· ἦκει ἡ νόσος ἴσως ὅτε ἐκορίσθη πλατωμένη· ὡς ἐπὶ Θυρῶ δὲ ποιῆται τὸν λόγον.

777. Ἦτῃ μ' ἀρτίως] ἠξίως, ἦτις.

Ib. ἕως ἀνῆ] ἐνθῆ.

779. Σῶξ' αὐτὰ, καὶ φύλαττε] φύλασσε (φασίν) αὐτὰ τὰ τόξα· ἅμα γὰρ τῷ πάθει τῷ Ἵπνος μοι ἐπέρχεται καὶ ἔτα παύομαι τῆς νόσε.

781. Κεῖ ἐσι λῆξαι] κεῖ ἐσι τῆς ὁδοῦ παύεσθαι πρότερον πρὶν κοιμηθῆσαι.

783. Μόλωσ' ἐκεῖνοι] οἱ περὶ Ὀδυσσεύα.

786. Πρόστροπον] ἰκέτην.

789. Τὸν φθόνου δὲ πρόσκυσον] ἰλάσασθαι τὸν φθόνον, ὥστε αὐτὰ μὴ γενέσθαι σοι πολύπον καὶ πολύστον, ἦτοι πικρὰ καὶ πολλὰ αἴτια κακῶν.

790. Μῆ δ' ὅπως] μὴδ' ὁμοίως.

791. Τῷ πρόσθ' ἐμῆ κεκτημένῳ] τῷ Ἡρακλεῖ δηλοῦσι.

797. Κεῖν

- ΝΕΟ. ὦ θεοὶ, γένοιτο ταῦτα νῶϊν· γένοιτο δὲ
 Πλῆς ἔριός τε καὶ εὐσαλῆς, ὅποι ποτὲ
 Θεὸς δικαιοῖ, χ' ὡς ὅλος πορσύνεται. —————
- ΦΙΛ. Ἄλλ' ἐν δέδοικα μὴ μ' ἀτελῆς εὐχῆ, τέκνον. 795
 Στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθῆ
 Κηκῖον αἶμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.
 Παπαί, φεῦ.
 Παπαὶ μάλ' ὦ πῆς, οἶά μ' ἐργάση κακά.
 Προσέρπει, 800
 Προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἶμοι, μοι τάλας.
 Ἐχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῆ.
 Ἄτατταί.
 ὦ ξένη Κεφαλλῆν, εἴθε σε διαμπερές
 Στέρνων ἔχοιτ' ἀλγησις ἦδε· φεῦ, παπαί. 805
 Παπαὶ μάλ' αὔθις· ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
 Ἀγάμεμνον, ἄ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμῆ
 Τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
 ὦ μοι, μοι.
 ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς αἰεὶ καλέμενος 810
 Οὔτω κατ' ἡμαρ, ἐ δύνη μολεῖν ποτέ;
 ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβῶν
 Τῷ Λημνίῳ τῷ δ' ἀνακαλεμένῳ πυρὶ,
 Ἐμπρησον, ὦ γενναῖε· καγὼ τοι ποτὲ
 Τὸν τῷ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων 815
 Ἄ νῦν σὺ σώζεις, τῆτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
 Τί φῆς, παῖ;

797. Κηκῖον αἶμα] ἀναφύον, ἀναδιδόμενον.
 Ὀμηρος, πολλὸς δ' ἀνεκλήκειν ἰδρῶς.

804. ὦ ξένη Κεφαλλῆν] ὦ Ὀδυσσεῦ.

808. Τρέφοιτε] λάβοιτε ἀντὶ ἐμῆ.

813. Τῷ Λημνίῳ τῷ δ' ἀνακαλεμένῳ πυρὶ]

παρακαλῶντι· ἐν γὰρ Λήμνῳ ἐργαστήριον τῆ
 Ἥφαιστου, ἐνθα καὶ κρατῆρες πυρός.

814. Καγὼ τοι ποτὲ] ὅτε τὴν πυρὸν τῷ Ἥ-
 φαίστῳ ἀνῆψα.

816. Τῆτ' ἐπηξίωσα δρᾶν] τὸ κατακαῦσαι.

Τί φής; τί σιγαῖς; πῦ ποτ' ὦν, τέκνον, κυρεῖς; —

ΝΕΟ. Ἀλγῶ πάλαι δὴ τὰ πῖ σοὶ ζένων κακά.

ΦΙΛ. Ἄλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ' ὡς ἦδε μοι 820

Ὅξεϊα φοιτᾶ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται

Ἄλλ' ἀντιάζω μὴ με καταλίπης μόνον.

ΝΕΟ. Θάρσει μενεῖμεν.

ΦΙΛ. Ὅη μενεῖς;

ΝΕΟ. Σαφῶς φρόνει. 825

ΦΙΛ. Οὐ μὴν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.

ΝΕΟ. Ὡς ἔθέμις γ' ἐμοί' σι σῶ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙΛ. Ἐμβαλλε χειρὸς πίσιιν.

ΝΕΟ. Ἐμβάλλω μένειν.

ΦΙΛ. Ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε. 830

ΝΕΟ. Ποῖ λέγεις;

ΦΙΛ. Ἄνω.

ΝΕΟ. Τί παραφρονεῖς αὔ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;

ΦΙΛ. Μέθες, μέθες με.

ΝΕΟ. Ποῖ μεθῶ; 835

ΦΙΛ. Μέθες ποτέ.

ΝΕΟ. Οὐ φημ' εἶσαι.

ΦΙΛ. Ἀπό μ' ὀλεῖς, ἦν προσθίγης.

ΝΕΟ. Καὶ δὴ μεθήμι σε· τί δὴ πλέον φρονεῖς*;

ΦΙΛ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω. 840

Τὸ γὰρ κακὸν τόδ' ἐκέτ' ὀρθῶσθαί μ' εἶ.

ALD. Καὶ δὴ μεθήμι· τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς.

819. Τί σιγαῖς;] λατῶν γὰρ τὰ τόξα ὁ Νεοπτόλεμος, ἐσιώπῃσιν ἀπορῶν τί ἄρα ποιήσων.

827. Σῶ μολεῖν] πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τῆς φύσεως, διὰ τὸ τὴν χρυσὸν εἶναι, μηδενῶν αὐτῶν μόνον παρῆσθαι τὸ ἴλιον.

830. Ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε] διὰ τῶν νῦν ἔσθαι ὁ Φιλοκτῆτης παραφρονεῖ ὑπὸ τῆς νύκτος.

833. Τί παραφρονεῖς] τί ἐκτὸς φρονῶν γίνεσθαι;

839. Τί δὲ πλέον φρονεῖς] ἀπὸ τῆς ἀφελῆς μωτίου ἐμῆς.

841. Τὸ γὰρ κακὸν τόδ' εἶπὼν τὰδε, ἐκοιμήθη.

NEO. Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος ἔμακρῃ χρόνῃ
 Ἐξεῖν κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε.
 Ἴδρῶς γέτοι νιν πᾶν κατασάξει δέμας.
 Μέλαινά τ' ἄκρῃ τὶς παρέρρωγεν ποδὸς
 Αἰμορροαγῆς φλέψ' ἄλλ' ἑασώμεν, φίλοι,
 Ἐκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

845

ΕΠΩΔΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ὑπν' ὀδύνας ἀδαῆς, ὕπνε δ' ἀλγέων,
 Εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις·
 Εὐαίων, εὐαίων ἀναξ.
 Ὀμμασι δ' ἀντέχοις
 Τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν.
 Ἴθι, ἴθι μοι παιῶν.

850

Ω τέκνον, ὄρα γε πῆ σάση,
 Ποῖ δὲ βίαση· πῶς δέ μοι
 Τάντεῦθεν φροντίδος ὄρας·
 Ἦδη πρὸς τί μενῆμεν πρᾶσσειν;
 Καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων,
 Πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυται.

855

859

842. Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν] ἔοικεν ὁ ὕπνος τὸν
 ἄνδρα ὡς εἰς μακρὰν καταλήφσθαι.

843. Ὑπτιάζεται] κλίνεται, ἢ ὀπίσω ρίπ-
 τεται.

845. Μέλαινά τ' ἄκρῃ] νύρον βραγὴν ἀπὸ τῆ
 ἀκρῆς, ποδὸς, αἷμα ἀνίστην.

848. Ὑπν' ὀδύνας ἀδαῆς, ὕπνε δ' ἀλγέων]
 ἀπὸ κοινῆ τοῦ ἀδαῆς, ἦσαν ἀπειρο.

849. Εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις] εὐπνεως.

850. Εὐαίων, ἀναξ] εὐμενῆς, καλῶς ἄγων
 ἡμῖν τὸν αἰῶνα.

851. Ὀμμασι δ' ἀντέχοις] ἐναντιωθῆναι
 τοῖς ὀμμασι τῆ Φιλοκτίτης, καὶ μὴ ἐάσῃς αὐ-
 τὸν βλίψαι νῦν ἢ κάτεχε τὸ ἱρατικόν, ὅπερ
 νῦν ἵπλωται καὶ διαχῆται τῇ τῆ ὕπνε ἀχλύϊ.

τὴν τοιαύτην δὲ αἴγλαν, ἥτις νῦν τέταται ἐν
 τοῖς ὀμμασιν ἀντέχοις, λέγει δὲ τὸν ὕπνον,
 τὸν γινόμενον αὐτῷ παραχρήμα ὡς εἰς αὐ-
 τῷ αἴγλη καὶ φῶς.

854. ὄρα γε πῆ σάση] πῆ σάση τῆς γνώ-
 μης, ποίας γνώμης κρατήσις.

856. Τάντεῦθεν φροντίδος] τὰ μετὰ ταῦτα
 πῶς ὄρας φροντίδος; ἀντὶ τῆ ἐνοῦς;

858. Καιρός τοι πάντων] ἐπεὶ ἡ μετὰ εὐκαι-
 ρίας σύνεσις, πολλῶν ἐπιμράττειαν ἐν ἐτοιμῇ
 καρπῶται· ὁ δὲ νῦν, ὁ καιρὸς ἐκείνος ὁ εὐκαιρὸς
 ἐπιτελέμενος, πολλοῖς εὐδοξίαν σύνεργος παρ-
 ἔχει.

859. Παρὰ πόδα] πλησίον.

Ib. Ἄρνυται] ἀποφέρεται.

ΕΧΑΜΕΤΡΟΙ.

ΝΕΟ. Ἄλλ' ὅδε μὲν κλύει ἔδεν' ἐγὼ δ' ὄρω, ἔνεκα θῆραν
 Τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τῷδε πλέοντες.
 Τῷδε γὰρ ὁ σέφανος, τῷτον θεὸς εἶπε κομίζειν.
 Κομπεῖν δ' ἔς' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχροὺν ὄνειδος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἄλλα, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται
 Ὡν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις*, 865
 Βαιῶν μοι, βαιῶν, ὦ τέκνον,
 Πέμπε λόγων φάμαν
 Ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς
 Ὑπνος αὐπνος λεύσσειν.
 Ἄλλ' ὅ, τι δύναιο μάμισον 870
 Κεῖνό μοι κεῖνο λάθρα
 Ἐξιδῷ ὅ, τι πράξεις.
 Οἶσθ', οἶσθ' ὄντιν' αὐδῶμαι, εἰ ταυτὰν
 Τέτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι
 Ἄπορα πυκνιοῖς † ἐνιδεῖν πάθη. 875

* TURN. ἀμείβῃ συ μ' αὖθις. † TURN. in marg. πυκνιοῖσι.

861. Τήνδ' ἀλίως ἔχομεν] τὴν θῆραν τῶν
 τόξων μάλιστα ἔχομεν, χωρὶς τῶ
 Φιλοκτῆτη
 πλείοντες.

863. Κομπεῖν δ' ἔς' ἀτελῆ] ἐντελῆ ἔνοον
 δὲ καὶ ἐπαγγέλλεσθαι ἀτίλιστα ψευδόμενον,
 αἰσχροὺν ὄνειδος.

866. Βαιῶν μοι, βαιῶν] μικρὰ καὶ ἡμερὰ
 μοι (φροῖ) διαλύει, μήποτε ἀκούσῃ κοιμώ-
 μινος.

868. Ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς] ἀντὶ τῶ
 ἐλαφροῦ τὸ ταχὺ ἀναβλέψαι καὶ ἐγερθῆναι
 ἀντὶ τῶ, ὁ ὕπνος ἐν τῇ νόσῳ ταχέως βλέψαι ἢ
 ὁ νοσῶν ταχέως ἐκ τῶ ὕπνου ἀύσεται λείπει,
 δὲ τὸ Ὡς βάλεται γὰρ λέγειν; ὡςτε λούσσειν
 ὁ ὕπνος. ὡς μὴ ἠγασθαι τῷτον ὕπνον ὑπάρχον.

870. Μάμισον] μάμισον, εἰσὺ μισθον, σίμ-
 φορον.

872. Ἐξιδῷ ὅ, τι πράξεις] Διαίρησον, βλί-
 ψον, πλεονάζει γὰρ ἢ Ἐξ, καθάπερ καὶ ἐπὶ
 τούτων, ἀνεπίστασο, ἀντὶ τῶ ἐπίστασο, καὶ ἐν-
 δίδαξον, ἀντὶ τῶ δίδαξον.

873. Οἶσθ', οἶσθ' ὄντιν' αὐδῶμαι] γνώ-
 σκει (φροῖν) ὄν αὐδῶμαι, ἀντὶ τῶ αὐδῶ καὶ
 λέγω, ἦσαν τὸν Φιλοκτῆτην διὰ μέσου τούτου
 ἔρακε.

Ib. Εἰ ταυτὰν τέτῳ γνώμαν] εἰ τὴν αὐτὴν
 τῶ Ὀδυσσεὶ γνώμαν ἔχεις ὡςτε αἴρειν τὸν Φι-
 λοκτῆτην ἐντεῦθεν.

875. Ἄπορα πυκνιοῖς] ἀπορῶν ἔστι καὶ τὰ
 συνητοῖς ἰδῶν τὸ πρακτικόν λῆπτει ἔν ὁ καὶ
 γράφεται

ΕΠΩΔΟΣ.

Οὐρός τοι, τέκνον, ἔρος
 Ἄνῆρ ὄδ' ἀνόμματος
 Οὐδ' ἔχων ἄρωγὰν ἐκτέταται νύχιος·
 Ἄλέης * ὕπνος ἐσθλός·
 Οὐ χερὸς, εἰ ποδὸς,
 Οὐ τινος ἄρχων,
 Ἄλλ' ὡς τις αἶδα παρακείμενος
 (Ὀρᾶ) βλέπει· καίρια φθέγγει·
 Τὸδ' αἰλώσιμον ἐμᾶ φροντίδι, παῖ·
 Πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

880

885

ΙΑΜΒΟΙ.

ΝΕΟ. Σιγαῖν κελεύω, μῆδ' ἀφεσάναί φρενῶν·
 Κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα.
 ΦΙΛ. ὦ φέγγος ὕπνε διάδοχον, τό, τ' ἐλπίδων
 Ἄπισον οἰκέρημα τῶνδε τῶν ζένων·
 Οὐ γὰρ ποτ', ὦ παῖ, τῆτ' ἀν' ἐξήυχῃσ' ἐγὼ, 890
 Τλῆναί σ' ἐλεεινῶς ὦδε τὰμὰ πῆματα
 Μειῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελῆντά μοι.
 Οὐκ ἐν Ἀτρεΐδαι τῆτ' ἔτλησαν εὐπόρως

* TURN. in marg. αλεῖς.

γράφεται πυκνοῖσιν, ἢ ἢ ἐν πράγμασι πυκ-
 νῶς συνδύν τὸ πρακτικόν, ἄπορον.

876. Οὐρός τοι] ἐπιτήδειος καιρός.

877. Ἄνόμματος] ἐσφίρται τῷ φωτός.

878. Ἐκτέταται νύχιος] ἐπεὶ κατὰ νύκτα
 καθύδνου. παρὰ τῆτο δὲ εἶπε τὴν ἡμέραν
 νύκτα ἄγων, ἀντὶ τῷ κοιμώμενος· τὸ δὲ ἐξῆς,
 ἐκτίταται νύχιος, εἰ χερὸς, εἰ ποδὸς ἄρχων,
 ἀντὶ τῷ, εἴθι τῶν μελῶν δουράμενος κινεῖν, εἴθι
 βλίπτει.

879. Ἄλέης ὕπνος ἐσθλός] ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ
 τῆσ ἀλίαν καὶ τῆσ θέρμην τῷ ἡλίε ἀγαθός. Ἡ,

ἀλιῆς θέρμης· παρὰ τὴν ἀλίαν· καὶ Ὀμηρος

“ ἀλίη τε γένηται.”

τῆτο δὲ, καθ' ἑαυτὸν φησιν, ὕπνος σύμφορος
 ἡμῖν ἐστὶ καὶ τοῖς πράγμασιν ἀγαθός.

884. Τὸ δ' αἰλώσιμον] τὸ δὲ ἀγνώσιμον, ὃ
 ἐστὶ πῖρας, ἀκάκωται τῇ ἐμῇ φροντίδι.

885. Πόνος ὁ μὴ φοβῶν] ὁ πόνος ὁ μὴ φό-
 βον ἔχων, κράτιστός ἐστιν, ὁ μὴ πρὸς κίνδυνον
 δρῶν· ἀντὶ τῷ, μὴ φοβηθῶμεν πάντα γὰρ
 ἀνύσομεν.

889. Οἰκέρημα] φυλακῆ, παρησία.

890. Ἐξήυχῃσ' ἐγὼ] ἐνόμισα.

896. Ἐν

Οὕτως ἐνεγκεῖν οἱ ἄγαθοὶ στρατηλάται.

Ἄλλ' (εὐγενῆς γὰρ ἡ φύσις, καὶ εὐγενῶν) 895

Ἔστω τέκνον, ἡ σὴ' πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ

Ἔθε, βοῆς τε καὶ δυσσομίας γέμων.

Καὶ νῦν ἐπειδὴ τῷδε τῷ κακῷ δοκεῖ

Λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,

Σύ μ' αὐτὸς ἄρον, σύ με κατάσῃσον, τέκνον, 900

Ἴν' ἠνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ,

Ὅρμώμεθ' ἐς ναῦν, μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.—

NEO. Ἄλλ' ἤδομαι μὲν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα,

Ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι

Ὡς ἔκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σε 905

Πρὸς τὰς παρέσας ζυμφορὰς ἐφαίνετο.

Νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,

Οἴσασί σ' οἶδε*· τῷ πόνῳ γὰρ ἔκ ὄκνος

Ἐπεὶπερ ἔτῳ σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.—

ΦΙΛ. Αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καί μ' ἔπαιρ' ὡσπερ νοεῖς. 910

Τέτρε δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ

Ὅσμῃ πρὸ τῷ δέοντος· οὐπὶ νῆϊ γὰρ

Ἄλις πόνος τέτοισι συνναίειν ἐμοί.—

NEO. Ἐσω τάδ'· ἀλλ' ἴσω τε, καὐτὸς ἀντέχε.

ΦΙΛ. Θάρσει· τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος. 915

NEO. Παπαί· τί δῆτα δρῶμι ἐγὼ τούνθενδε γε;

ΦΙΛ. Τίδ' ἐσίν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;

* TURN. in marg. οἴσασιν οἶδε.

896. Ἐν εὐχερεῖ] ἐν ἐλαχίστῳ.

897. Καὶ δυσσομίας γέμων] πεπληρωμένος σὺ τῆς ἰμῆς δυσσομίας.

898. Ἐπειδὴ τῷδε τῷ κακῷ] ὅταν με ὁ κἀματος ἀφῇ.

901. Κόπος μ' ἀπαλλάξῃ] γράφεται κόπυ ἀπαλλαχθῶμαι.

912. Οὐ πὶ νῆϊ γὰρ] ἱκανὸς αὐτοῖς γασίται ὁ πόνος, ἐπὶ τῇ νῆϊ συνναίει μοι. καὶ συνναίειν ἐμοί.

914. Ἄλλ' ἴσω τε καὐτὸς] ἴσασο καὶ ἀντιλαμβάνε.

916. Παπαί· τί δῆτα] ὁ Νεοπτόλεμος ἀνομιῇ, ἐνοῶν ὅτι μίλλυ ἐξαπατᾷ τὸν Φίλω.

- ΝΕΟ. Οὐκ οἶδ' ὅποι * χρῆ τ' ἄπορον τρέπειν ἔπος.
 ΦΙΛ. Ἀπορεῖς δὲ τῆ σὺ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.
 ΝΕΟ. Ἄλλ' ἐνθάδ' ἤδη τῆδε τῆ πάθεις κυρῶ. 920
 ΦΙΛ. Οὐ δὴ σε δυσχέρεια τῆ νοσήματος
 Ἔπεισεν, ὥστε μὴ μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
 ΝΕΟ. Ἄπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτῆ φύσιν
 Ὅταν λιπῶν τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεϊκότα.
 ΦΙΛ. Ἄλλ' ἐδὲν ἔξω τῆ φυτεύσαντος σὺ γε 925
 Δρᾷς, ἐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.
 ΝΕΟ. Αἰσχροὺς φανῆμαι τῆτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
 ΦΙΛ. Οὐκὲν ἐν οἷς γε δρᾷς ἐν οἷς δ' αὐδαῖς, ὀκνῶ.
 ΝΕΟ. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακός,
 Κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἰσχίς' ἐπῶν;
 ΦΙΛ. Ἀνὴρ ὄδ', εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώμην ἔφυν, 931
 Προδῆς μ' εἴοικε, κακκλιπῶν, τὸν πλεῖν σελεῖν.
 ΝΕΟ. Λιπῶν μὲν ἐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
 Πέμπων † σε μαῖλλον, τῆτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
 ΦΙΛ. Τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς ἔ μανθάνω. 935
 ΝΕΟ. Οὐδὲν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
 Πρὸς τὰς Ἀχαιῆς, καὶ τὸν Ἀτρειδῶν γόλον.

* TURN. in marg. ὅποι.

† TURN. Πέμπω.

τίτην, καὶ ἀπάγειν εἰς τὴν Ἴλιον, καὶ ἐπὶ τὴν Ἴλιον, καὶ ἐπὶ τὴν πατρίδα, καθάπερ ἐπηγεῖται λατο.

920. Πάθεις κυρῶ] πάθεις λίγμ, τῆς ἀπορίας· ἀπὸ τῶ ἀπορῶν τυγχάνω.

922. Μὴ μ' ἄγειν ναύτην ἔτι] ἐρωτηματικῶς.

923. Τὴν αὐτῆ φύσιν] λίπῶν ἢ εἰς ἴ' ἢ, εἰς τὴν αὐτῆ φύσιν. ἐκείνου (φροῖ) λέγω δυσχέρειαν προσεῖται τῷ ἀνδρὶ τῷ ζῆλον τὴ τῆς αὐτῆ διαπύας διαπραττεμένη.

VOL. I.

[PHILOCTETES.]

925. Τῆ φυτεύσαντος] τῆ Ἀχιλλείας.

928. Ἐν οἷς γε δρᾷς] ἐν οἷς πράττεις, καὶ ἴση αἰσχροὺς ἐν οἷς δὲ φωνεῖς, φοβῆμαι.

930. Κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ] τὰ ἀληθῆ.

Ib. Καὶ λέγων αἰσχίς' ἐπῶν] ἀπαταῖν.

931. Εἰ μὴ γὰρ κακός] εἰ μὴ κακῶς καὶ ἀνόητος· βεβλώσμαι, προδώσω με ἕτος ὁ ἀνὴρ.

933. Λιπῶν μὲν ἐκ ἔγωγε] ἐχ ὅτι καταλίψω σε ἄχθουμαι, ἀλλ' ὅτι λυπηρῶς καὶ ἐκατὰ τὴν σὴν γνώμην μίλλω σε ἄγειν. ἐπὶ Τροίαν δὲ φροῖ.

Υ Υ

944. Πολλή

ΦΙΛ. Οἴμοι τί εἶπας;

ΝΕΟ. Μὴ σέναζε πρὶν μάθης.

ΦΙΛ. Ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε; 940

ΝΕΟ. Σῶσαι κακῆ μὲν πρῶτα τῶδ', ἔπειτα δὲ
 εὖν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.

ΦΙΛ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;

ΝΕΟ. Πολλὴ κρατεῖ

Τέτων ἀνάγκη καὶ σὺ μὴ θυμῷ κλύων. 945

ΦΙΛ. Ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε,
 Δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.

ΝΕΟ. Ἄλλ' ἔχ οἶόν τε " τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν,
 " Τό, τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ."

ΦΙΛ. ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας 950

Δεινῆς τέχνημ' ἐχθισον, οἷά μ' εἰργάσω,

Οἷ ἠπάτηκας· εἰδ' ἐπαισχύνη μ' ὄρων

Τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὦ σχέτλιε;

Ἀπεξέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἔλών. 954

Ἀπόδος, ἰκνῆμαί σ', ἀπόδος, ἰκετεύω, τέκνον.

Πρὸς θεῶν πατρῶων, τὸν βίον μὴ μου φέλης.

ὦ μοι τάλας· ἀλλ' εὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι.

Ἄλλ' ὡς μεθήσων μὴ ποθ' ὦδ' ὄρα πάλιν.

ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυμβαῖαι

Θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρῥῶγες πέτραι, 960

Ἵμῖν τὰδ'· εἰ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω·

Ἀνακλαίομαι παρῆσι τοῖς εἰωθόσιν.

944. Πολλὴ κρατεῖ] πολλὰ γὰρ ἐσὶν ἀνάγκη καὶ ταῦτα διαπράξασθαι.

948. Τῶν γὰρ ἐν τέλει] τῶν κρατάντων γὰρ φειστέλλω μᾶλλον ἢ σὺ. διὸ εὐδὲ σοὶ ταῦτα

950. ὦ πῦρ σὺ] παρὰ τὸ ὄνομα τῆς λίμνης. Πῦρ γὰρ ἰκαλεῖτο ὁ πρῶτος Νεοπτόλιμος.

958. Ἄλλ' ὡς μεθήσων] ἔγωγε μοι πάλιν προσέχει ἀναίδας, ὡς μὴ ἴασον καὶ δῶσαν τὴν βίην.

961. Ἵμῖν τὰδ'· εἰ γὰρ ἄλλον] Ἵμῖν ταῦτα λέγω· εἰ γὰρ οἶδα πρὸς ὅτινα μᾶλλον ἀποδύρωμαι.

Οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐζ' Ἀχιλλέως.
 Ὅμοσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει.
 Προθείς* τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μὲ 965
 Ἱερὰ λαβῶν τῷ Ζηνὸς Ἡρακλῆος ἔχει,
 Καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει,
 Ὡς ἀνδρ' ἐλών μ' ἰσχυρὸν, ἐκ βίας ἄγει,
 Κῆκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνῆ σκιάν,
 Εἶδωλον ἄλλως· εἰ γὰρ ἂν σθένοντά γε 970
 Εἶλέν μ'· ἐπεὶ εἶδ' ἂν ᾧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλω.
 Νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος· τί χρὴ με δρᾶν;
 Ἄλλ' ἀπόδος· ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενῆ.
 Τί φῆς; σιωπᾶς; εἶδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 Ὡ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὐθις αὖ πάλιν 975
 Εἵσειμι πρὸς σε ψιλὸς, ἐκ ἔχων τροφήν.
 Ἄλλ' αὐανῆμαι † τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
 Οὐ πτηνὸν ὄρνιν, εἶδ' ἔθῃ ὀρειβάτην
 Τόξοις ἐναίρων τοῖσδε γ'· ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 Θανῶν, παρέξω δαίθ', ὑφ' ᾧν ἐφερβόμην, 980
 Καί μ', εἰς ἐθήρων πρόσθε, θηράσασσι νῦν.
 Φόνον φόνε δὲ ρύσιον τίσω τάλας,
 Πρὸς τῆ δοκῆντος εἶδέν εἶδεναι κακόν.
 Ὅλοιο μὴ πω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν
 Γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θάνοισ κακῶς. 985

* TURN. in marg. προθείς. † ALD. TURN. in textu, αὐ θανῆμαι.

969. Ἐναίρων νεκρὸν] σφάττων νεκρὸν, κατὰ τὴν παροιμίαν.

976. Πρὸς σε ψιλὸς] εἵσειμι (φυσικὴν) εἰς σὲ, τόξων γυμνός, τὴν διὰ τῶν τόξων μοι γιγνομίην ἐκ ἔχων τροφήν. αὐτοῦ τροφῆς ἐν ἀντὶ τῆ αὐτοῦ τόξων.

977. Ἄλλ' αὐ θανῆμαι] γράφεται, ἀλλ' αὐ ἀνῆμαι. οἶον, ξηρανθήσομαι.

979. Τόξοις ἐναίρων] ἐγὼ ὁ εὐθεὶς ἰσθίαν τὰ θηρία, βρωθίσσομαι νῦν ὑπ' αὐτῶν.

982. Φόνε δὲ ρύσιον] ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Ὅμηρος· « ρῦσι' ἐλαυνόμενος »

985. Μετοίσεις] μετανοήσεις.

- ΧΟΡ. Τί δρῶμεν; ἐν σοί καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἀναξ,
 Ἦδη ᾿σι, καὶ τοῖς τῆδε προσχωρεῖν λόγοις.
- ΝΕΟ. Ἐμοὶ μὲν οἴκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
 Τῆδ' ἀνδρὸς, ἐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
- ΦΙΛ. Ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς * 990
 Σαυτῆ βροτοῖς ὄνειδος ἐκκλέψας ἐμέ.
- ΝΕΟ. Οἴμοι, τί δράσω; μὴ ποτ' ὠφελον λιπεῖν
 Τὴν Σκῦρον ἔτω τοῖς παρῆσιν ἄχθομαι.
- ΦΙΛ. Οὐκ εἶ κακὸς σὺ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
 Ἔοικας ἠκεῖν αἰσυχρά· νῦν δ' ἄλλοισι δῆς, 995
 Οἷς εἰκὸς, ἐκπλει, τὰμά μοι μεθεῖς ὄπλα.
- ΝΕΟ. Τί δρῶμεν, ἄνδρες;
 ΟΔΥ. ὦ κάκις' ἀνδρῶν, τί δρᾶς;
 Οὐκ εἶ μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;
- ΦΙΛ. Οἴμοι· τίς ἀνὴρ; ἄρ' Ὀδυσσέως κλύω; 1000
- ΟΔΥ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμῆ γ', ὃν εἰσορᾶς.
- ΦΙΛ. Οἴμοι πέπραμαι, καπόλωλ' ὄδ' ἦν ἄρα
 Ὁ ξυλλαβῶν με, καπονοσφίσας ὄπλων.
- ΟΔΥ. Ἐγὼ, σάφ' ἴσθ', ἐκ ἄλλος ὁμολογῶ τάδε.
- ΦΙΛ. Ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. 1005
 ΟΔΥ. Τῆτο μὲν
 Οὐδ' ἦν θέλη, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σέ δεῖ
 Στείχειν ἀμ' αὐτοῖς, ἢ βία σελεῖσί σε.
- ΦΙΛ. Ἐμ', ὦ κακῶν κάκιζε καὶ τολμήσατε †,
 Οἶδ' ἐκ βίας ἄξιςιν; 1010

* TURN. in marg. παρῆ.

† TURN. τολμίσατε.

987. Προσχωρεῖν] προσθῆναι.
 995. Νῦν δ' ἄλλοισι δῆς] γῦν δὲ ἄλλοισι δῆς
 τὰ κακὰ οἷς εἰκὸς, ἐκπλει, τὰ ἐμά ὄπλα ἰ-
 μοὶ δῆς.
 997. Τί δρῶμεν, ἄνδρες] Μετανοήσας ὁ Νι-

οπτόλεμος ἤθελε δῆναι τῷ Φιλοκτῆτῃ τὰ ὄπλα
 αὐτῷ· ἐλθὼν δ' ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ Διασάμμος
 αὐτὸν ταῦτά φησιν, Οὐκ εἶ με θεῖς τὰ τόξα
 ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν.

1002. Πέπραμαι] πεπραγματίωμαι.

ΟΔΥ. Ἦν μὴ ῥῆγης ἔκων.

ΦΙΛ. ὦ Διμνία χθών, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἐφαισίοτευκτον· ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ,
Εἴ μ' ἔτος ἐκ τῶν σῶν ἀσκάζεται βία;

ΟΔΥ. Ζεὺς ἔσθ' (ἴν' εἰδῆς) Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεὺς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 1016

ΦΙΛ. ὦ μῖσος, οἷα κᾶξ' ἀνευρίσκεις λέγειν,
Θεὸς προτείων, τὰς θεὸς ψευδεῖς τιθεῖς;

ΟΔΥ. Οὐκ' ἀλλ' ἀληθεῖς ἦδ' ὁδοὺς πορευτέα.

ΦΙΛ. Οὐ φημί ἐγωγε. 1020

ΟΔΥ. Φημί· πεισέον τάδε.

ΦΙΛ. Οἴμοι τάλας· ἡμᾶς μὲν ὡς δῦλος σαφῶς
Πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, ἐδ' ἐλευθέρως.

ΟΔΥ. Οὐκ' ἀλλ' ὁμοίως τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ, καὶ κατασκάψαι βία. 1025

ΦΙΛ. Οὐδέποτε γ'· ἐδ' ἦν χρὴ με πᾶν παθεῖν κακόν,
Ἐως ἂν ἦ μοι γῆς τὸδ' αἰπεινὸν βάθρον.

ΝΕΟ. Τίδ' ἐργασείεις*;

ΦΙΛ. Κράτ' ἐμὸν τὸδ' αὐτίκα

Πέτρα πέτρας ἀνωθεν αἰμάξω πεσών. 1030

ΟΔΥ. Ξυλλάβετε τῆτον· μὴ πὶ τῶδ' ἔσω τάδε.

ΦΙΛ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετε ἐν χρεῖα φίλης
Νευρᾶς ὑπ' ἀνδρὸς τᾶδε συνθηρώμεναι.

* TURN. in textu, ἐργασίας.

1013. Τὸ παγκρατὲς σέλας Ἐφαισίοτευκτον] τὸ Ἐφαισίου πῦρ· ἐν γὰρ τῇ Δήμνῳ τὰ τῷ Ἐφαισίου ἐργασίμια, ἐνθα καὶ κρατῆρες εἰσι πυρὸς.

1014. Ἐκ τῶν σῶν] λίπυι κόλπων.

1024. Οὐκ' ἀλλ' ὁμοίως] ἀντὶ τῆ, ἡ δῦλόν σι ἔφυσεν, ἀλλ' ἀρίστον καὶ μετὰ ἀρίστον τὴν Τροίαν δεῖ σε πορθῆσαι· τῆτο δὲ προτροπικόν.

1030. Πέτρα πέτρας] πρὸς τῇ πέτρῳ ἵνα μάζω τὴν κεφαλὴν μου, ἀνωθεν πεσών ἀπὸ πέτρας.

1031. Μὴ πὶ τῶδ' ἔσω] μὴ ἔσω ἐπὶ τῷ Φιλοκτῆτῃ ἡ ἐξουσία τῷ κατακρημνίζεσθαι.

1032. ὦ χεῖρες] δεδεμένοις ταῦτά φησι.

1033. Συνθηρώμεναι] ἀλύσαι καὶ συλλεγεῖν βανόμεναι.

- ὦ μὴδὲν ὑγιές, μὴδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
 Οἴος μ' ὑπῆλθες ὡς μ' ἐθηράσω, λαβῶν 1035
 Πρόβλημα σαυτῆ παῖδα τόνδ' ἀγνώτ' ἐμοί.
 Ἄνάξιον μὲν σε, κατάξιον δ' ἐμῆ.
 Ὃς ἔδεν ἦδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν.
 Δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐσιν ἀλγεινῶς φέρων,
 Οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ πάθον. 1040
 Ἄλλ' ἢ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπῃσ' αἰεὶ
 Ψυχὴ νιν ἀφυῆ τ' ὄντα, καὶ θέλουθ', ὅμως
 Εὖ προῦδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
 Καὶ νῦν ἐμῆ, ὧ δύστηνε*, συνδήσας, νοεῖς
 Ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ἣ με προῦβάλε 1045
 Ἄφιλον, ἔρημον, ἀπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν.
 Φεῦ ὄλοιο καὶ σοι πολλάκις τόδ' εὐξάμην †.
 Ἄλλ' ἔ γάρ ἔδεν θεοὶ νέμῃσιν ἠδὺ μοι.
 Σὺ μὲν γέγηθας ζῶν· ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι 1049
 Τῆτ' αὖθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
 Γελώμενος πρὸς σῆ γε ‡ καὶ τῶν Ἀτρέως
 Διπλῶν στρατηγῶν §, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
 Καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεῖς,
 Ἐπλεῖς ἀμ' αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
 Ἐκόντα πλεύσανθ' ἐπταὶ ναυσὶ ναυβάτην, 1055
 Ἄτιμον ἔβαλον ||, ὡς σὺ φῆς· κείνοι δὲ, σέ.

* TURN. Καὶ νῦν δὲ μ', ὧ δύστηνε. † ALD. TURN. εὐξάμην.

‡ ALD. σὺ τε καὶ τῶν Ἀτρέως. § Δισσῶν στρατηγῶν. || TURN. ἔβαλον.

1034. ὦ μὴδὲν ὑγιές] ὧ δόλιε Ὀδυσσεῦ.
 1037. Ἄνάξιον μὲν σε] Ἄνάξιος ἦν (φθοῖ)
 περιπατῶν μετὰ σῆ τῷ δουρῷ καὶ σκολιῶ· ἀ-
 ξίος δὲ μετ' ἐμῆ εἶναι τῆ ἐκ ὄντος δουρῆ.
 1042. Ἄφυῆ τ' ὄντα] ἀκακὸν ἀπὸ φύσεως.
 1046. Ἐν ζῶσι νεκρόν] ἦτοι ὅτι κοιμώμι-
 νοι αὐτὸν εἶσαν, ἢ διὰ τὸ πάθος, νεκρὸν λέγει.

1053. Κλοπῇ τε κἀνάγκῃ] ἀπάτη. καὶ Ὀ-
 μπρος. “Κλέπτει νόμο.”
 Ib. Ζυγεῖς] ὑποταγείς. ὁ δὲ νῆε· καίτοι σὺ
 μὲν ἀναγκασθὲς στρατῶν· προσποιεῖσθαι γὰρ
 αὐτὸν μαίεσθαι, Παλαμίδης ἠλεγξεν.
 1056. Ὃς σὺ φῆς] οἱ Ἀτρεΐδαι με ἐξέβα-
 λον, ὡς σὺ λέγεις.

Καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγετε; τῷ χάριν;

Ὅς ἔδεν εἶμι, καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.

Πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν ἔκ εἰμί σοι

Χωλός, δυσώδης· πῶς θεοῖς εὐξέσθ', ἐμῷ 1060

Πλεύσαντος, αἶθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;

Αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.

Κακῶς ὄλοισθ'· ὄλοισθε δ' ἠδίκηκότες

Τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.

Ἐξοιδά δ' * ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ ἔτ' ἂν σόλων 1065

Ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' ἔνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίης,

Εἰ μή τι κέντρον θεῖον, ἧγ' ὑμᾶς ἐμῷ

Ἄλλ', ὦ πατρώα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι,

Τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,

Εὐμπαντας αὐτὰς, εἴτι καμ' οἰκτείρετε, 1070

Ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς· εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας

Τύττας, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσῃ πεφευγέναι.—

ΧΟΡ. Βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν

Τήνδ' εἶπ' Ὀδυσσεῦ, κέχ' ὑπείκησαν κακοῖς.

ΟΔΥ. Πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τῷδ' ἔπη, 1075

Εἴ μοι παρείκοι † νῦν δ' ἐνὸς κρατῷ λόγῳ.

Οὗ γὰρ τοιῶτων δεῖ, τοιῶτός εἰμ' ἐγώ·

Χ' ὥπερ δικαίων καὶ γαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,

Οὐκ ἂν λάβοις με μᾶλλον ἔδεν' εὐσεβῆ.

* ALD. TURN. Ἐξοιδά γ'. † TURN. παρήκοι.

Ib. Καίτοι δὲ, σί] οἱ δὲ σέ φασίν σὺ μὲν (φροῖν) ἐκάνεσθε αἰτία, ὑπὲρ τῆς ῥιφῆσαι ἐμῷ· ἱκετοὶ δὲ σε λέγουσιν αἴτιον.

1061. Πλεύσαντος, αἶθειν ἱερά] τῷτο γὰρ προφασισαμένης Ὀδυσσεύς, ὅτι ἔκ ἐστὶ θεῖσαι τῷτο ἱπικισιόζοντος, ἐξήθησαν αὐτόν.

1064. Εἰ δίκης μέλει] εἰ φροντίς ἐστὶ τῆς δίκης τοῖς θεοῖς.

1068. Θεοί τ' ἐπόψιοι] οἱ ἐφορῶντες με δυστυχῆντα.

1074. Οὐχ ὑπείκησαν] ἢ ἀναδυομένην ἐν τοῖς κακοῖς.

1076. Εἴ μοι παρείκοι] εἰ καιρὸς ἐπιτρέψαι μοι νῦν δὲ σιωπῶ· οἶδα γὰρ τῷτο ποιῆν ὥπερ δεῖ· νῦν γὰρ σιωπῆν δεῖ.

1078. Κρίσις] δοκιμασία, ἐξέτασις.

- Νικᾶν γε μέντοι πανταχῶς χρήζων ἔφυν, 1080
 Πλὴν εἰς σέ· νῦν δέ σοί γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.
 Ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψαύσῃτ' ἔτι.
 Ἐἴτε μίμνειν· εἰδὲ σε προσχρήζομεν,
 Τά γ' ὄπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεςσι μὲν
 Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπισήμην ἔχων 1085
 Ἐγὼ θ', ὃς οἶμαί σε κάκιον εἶδεν ἂν
 Τάτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
 Τί δῆτά σε δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμιον πατῶν.
 Ἡμεῖς δ' ἴωμεν· καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας
 Τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἢν σ' ἐχρῆν ἔχειν. — 1090
- ΦΙΛ. Οἶμοι· τί δράσω δῦσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
 Ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανῆ;
 ΟΔΥ. Μὴ μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὡς σείχοντα δή.
 ΦΙΛ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, εἰδὲ σε φωνῆς ἔτι
 Γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' ἔτῳς ἄπει; 1095
 ΟΔΥ. Χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὦν
 Ἡμῶν, ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.
 ΦΙΛ. Ἡ καὶ πρὸς ὑμῶν ᾧδ' ἔρημος, ᾧ ξένοι,
 Λειφθήσομ' ἤδη, κῆκ' ἐποικτερεῖτέ με;
 ΧΟΡ. Ὅδ' ἐσὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν 1100
 Οὔτος λέγῃ σοὶ, ταῦτά σοι χ', ἡμεῖς φαμέν·
 ΝΕΟ. Ἀκέσομαι μὲν (ὡς ἔφυν) οἴκτε πλέως
 Πρὸς τῷδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τάτῳ δοκεῖ,

1080. Χρήζων ἔφυν] γράφεται κρείσσων.

1086. Ἐγὼ θ', ὃς οἶμαί] ἢ μόνον ὁ Τεῦ-
 κρὸς ἐστὶ τοξότης, ἀλλὰ καὶ γὰρ ὑπολαμβάνω ἐ-
 μαυτὸν τάτων ἔμπειρον εἶναι, ἔχ' ἦττον σὺ·
 καὶ Ὀμηρος·

“Ἐὺ μὲν τόξον οἶδα εὐξοον ἀμφιφάσθαι.”

1087. Τάτων κρατύνειν] τῶν τόξων.

1088. Τί δῆτα σε δεῖ] ἀντὶ τῶ, τίς σὺ χρεία;

Ib. Χαῖρε τὴν Λῆμιον πατῶν] ἦσαν, τῆ
 διατριβῆ τῆς Λήμιου.

1098. Ἡ καὶ πρὸς ὑμῶν] ἄρα καὶ ὑμεῖς
 μιμήσεσθε τάτους, καὶ ἀνηλεῖς γενήσεσθε εἰς
 ἐμέ.

1102. Ἀκέσομαι μὲν] ἀκέσομαι πρὸς τῷδ',
 ὡς εἶμι οἴκτε μετ' ὅσον, καταγρωσθήσομαι
 ὡς ἦττων οἴκτε.

Χρόνον τοςᾗτον εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεῶς
 Στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα. 1105
 Χ' ἔτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τέτρω λάβοι
 Λώω τίν' ἡμῖν· νῶ μὲν ἔν ὀρμώμεθον
 Ὑμεῖς δ', ἕταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχεῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΦΙΛ. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον
 Θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὡς 1110
 Σ' ἐκ ἐμελλον ἄρ' ὦ τάλας
 Λεῖψειν ἐδέποτ', ἀλλά μοι
 Καὶ θνήσκοντι συνοίση.
 ὦ μοι, μοι, μοι.
 ὦ πληρέσατον αὔλιον 1115
 Λύπας τᾶς ἀπ' ἐμῆ τάλαν·
 Τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἡμαρ
 Ἔσαι; τῆ ποτε τεύξομαι
 Σιτονόμῃ μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
 Εἶθ' αἰθέρος ἄνω 1120

1104. Τά τ' ἐκ νεῶς] τὰ ἐπὶ τῆς νεῆς.

1105. Στείλωσι] κισμήσωσιν.

1106. Ἐν τέτρω] ἐν τσούτρω.

1108. Ταχεῖς] γήγασθε δηλονότι.

1109. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον] ὦ σπή-
 λαιν θερμόν διὰ τὸν ἥλιον διὰ τὸ φύχος πα-
 γετῶδες. Ἡ ἕτως ἐν θέρῃ ψυχρὸν, ἐν δὲ
 χειμῶνι θερμόν ἀντὶ τῆ, ἐπιτήθειον εἰς χει-
 μῶνα καὶ θέρους. γύαλον δὲ, ἀντὶ τῆ κούθος,
 κυρίας δὲ γύαλα, τὰ κοίλα λέγεται ἀλλ' ἐὰν
 ἔτω μεταφράσις, ἀπίθανόν ἔσαι τὸ κοίλον κού-
 λωμα· διὸ δὴ τὸ κούθος ἡμῖς ἀντὶ τῆ ἄλλως
 μεταφράζομεν.

1112. Ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνοίση]
 ἀντὶ τῆ, καὶ ἀπολλυμένω μοι σύμφερον ἔση
 καὶ ἀφίλιμοι, καὶ δέξῃ με ἀποθανόντα· Ἡ

ἔτω, σὺν ἐμοὶ ἔση καὶ ἔψι με ἀποθανόντα.
 ὑπερβολικῶς ὄλον, καὶ μετὰ θάνατον συνοίση
 μοι, καὶ ἐ καταλείψεις με.

1117. Τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἡμαρ] τί
 ἄρα τρέφω μόν μοι καθ' ἡμέραν ἔσαι; ἢ γὰρ
 ἐπικρατῶ ἑμαυτόν. ἢ, ἢ γὰρ ἔτι ἔχω ἐλπίδα.

1119. Σιτονόμῃ] ἀντὶ τῆ σίτον νέμοντος,
 ἦτοι προφίως.

Ib. Πόθεν ἐλπίδος] ἀπὸ ποίας ἐλπίδος;

1120. Εἶθ' αἰθέρος ἄνω πτακάδες] τὸ ἐξῆς,
 εἶθε αἰθέρος ἄνω ἴλωσί με ὀξυτόνοι δρομάδες
 διὰ πνεύματος. Τινὲς δὲ ἔτω, μετὰ ὀξυτόνου
 πνεύματος ἴλωσί με ὀξυτόνοι δὲ λέγει πνεύ-
 μα, ἀπὸ τῆ ὀξυτόνου λέων γραφεται δρομά-
 δες, αἱ καταγίδες· τινὲς δὲ γράφουσι πτακά-
 δες, ἵνα τὰς Ἀρπυίας σημαίνασι, διὰ τὸ αἰ-
 κεινόν.

Πτωκάδες * ὄξυτόνε διὰ πνεύματος
Ἐλωσί μ' † γὰρ ἔτ' ἰσχω†. —

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΧΟΡ. Σύ τοι, σύ τοι κατηξίω-
σας, ὦ βαρύποτμε
Οὐκ ἄλλοθεν ἔχη τύχη
Τὰδ' ἀπὸ μείζονος
Εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι
Τῆ λώονος δαίμονος,
Εἴλα τὸ κάκιον ἐλεῖν. —

1125

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΦΙΛ. ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ,
Καὶ μόχθῳ λωβατός, ὃς ἤ-
δη μετ' ἕδενος ὕσερον
Ἄνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
Ναίων ἐνθάδ' ὀλῆμαι,
(Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ)
Οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων.
Οὐ πταυῶν ἐπ' ἐμῶν ὄπλων

1130

1135

* TURN. in marg. πτωκάδες.

† TURN. ALD. ἰσχύω.

1121. Πτωκάδες] γράφεται πτωκάδες, πτω-
τάδες, πτωχάδες, δρομάδες. αἱ Ἄρπυιαι ἐ-
πιθιτικῶς, διὰ τὸ ἐπιπίπτειν, ἢ διὰ τὴν
ουσίαν· εἰ δὲ γράφεται πτωχάδες, αἱ αἰὶ πι-
νῶσαι τίπο γὰρ πάσχουσι οἱ πτωχοί.

1123. Σύ τοι, σύ τοι κατηξίωσας] σύ σου-
τῆ περιποίησας τὴν νόσον σὺ σουτῶ τῶτων
πρόξινος καὶ αἴτιος γέγονος, ὦ δυστυχέστατε
σὺ σουτῶ κατηξίωσας, καὶ ἐκ ἀπὸ τίνος ταύτη
τῆ τύχη ἐνίχη, ἢ συνέχη, ἀπὸ μείζονος τῆ.
δύο μηδὲνα ἄλλου αἰτιῶ, ἀλλὰ σουτόν. ἔξην
γάρ σοι ἀκολούθησαντι τὰ κακὰ διαφυγαῖν.

1127. Εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι] ὅτι γὰρ πα-

ρόντος σοι φρονῆσαι τὸ λυσίτελες ἀπὸ λῶονος
δαίμονος, τὸ κάκιον εἴλα, τὸ μὴ ἔλθειν λῶονος
δὲ δαίμονος λέγει. τῷ λυσίτελεσίτῳ καὶ συμ-
φόρῳ.

1131. Λωβατός] ἐπίπνοος.

Ib. ὃς ἔδη μετ' ἕδενος] τὸ ἔξην, ὅς ἔδη ἐν-
θάδε ὀλῆμαι μετ' ἕδενος ὕσερον ἀδελφὸς εἰσο-
πίσω τάλας ναίων. Ὁ δὲ τῆς, ὅρα ἰγὼ δύστα-
νος ἰνταῦθα ἀπολύμαι ἀθράπῳ κηχαμμίνο.

1136. Οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων] ἀπὸ τῆ
προσφορῆματος. ἐπίστα δὲ ἔμπροσθεν φησι διακο-
νήμιμος, ἀπὸ τῆ διακονῶν· καὶ σιβαδοποιῶν-
μιμος ἀπὸ τῆ σιβαδοποιῶν.

1139. Ἄλλῃ

Κραταιαῖς μετὰ χερσίν
 Ἴσχων, ἀλλά μοι ἄσκοπα *
 Κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδου φρενός.
 Ἰδοίμι δέ γε νιν †
 Τὸν τάδε μησαμένον, τὸν ἴσον χρόνον
 Ἐμας λαχόντ' ἀνίας τᾶσδε. —

1140

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Πότμος σε δαιμόνων τάδε,
 Οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ
 Χειρὸς ἐμᾶς συγεράν
 Ἐχε δύσποτμον
 Ἄρᾶν ἀρᾶν ἐπ' ἄλλοις
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τῆτο μέλει
 Μὴ φιλότῃτ' ἀπώσῃ.

1145

1150

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΦΙΛ. Οἴμοι, μοι καὶ πε πολιᾶς
 Πόντε θινὸς ἐφήμενος

* TURN. in marg. ἄφοφα. † ALD. Ἰδοίμαν δέ νιν.

1139. Ἀλλά μοι ἄσκοπα] ἀπροδόκητα, δόλια, ἃ ἢ ἐσι προσέψασθαι. γράφεται δὲ καὶ ἄφοφα, ἀπὸ τῆ μὴ φοβεῖν ἀπὸ τῆ λαβραῖα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κολυμβῶντων. κρυπτά δὲ ἔπη φησὶ, τὰ τῆ Ὀδυσσεύς. Εἰς τὸ αὐτὸ ἀλλά μοι τὰ ἀφανῆ καὶ κρυπτά δολίας φρενὸς ὑπέδου μοι. τὸ δὲ ἔφη, ἀλλά μοι ὑπέδου ἄσκοπα κρυπτά τε ἔπη δολερᾶς φρενός.

1141. Ἰδοίμαν δέ νιν] ὡς κἀτυχόμενος ἐσπὶ, γίνετο δὲ μοι ἰδύν τὸν παραίτιον τέταν ὦν πάσχω, τὸν ἴσον χρόνον δυστυχῆσαι, τῆς ἐμῆς λαχόντα ἀνίας καὶ λύπης. ἦτοι τῆς γίνε. δὲ δὲ καὶ κατὰ πληθυντικὸν ἀκίεσθαι, ἡμᾶς λαχόντ' ἀνίας. ἀλλὰ τῆς ποιητικωτέρως ἢ τοιαύτη φράσις.

1144. Πότμος σε δαιμόνων] λέπει ἢ ἐξ-

ἐκ θινὸν γὰρ τύχη τις τῆτό σοι κικλήρωσι, καὶ ἄχ' ὑπ' ἐμῆ δολιῶσαι κατὰ κοινῆ δὲ τὸ ἴσχε. τὸ δὲ ἔφη, πότμος σε δαιμόνων τὰδ' ἴσχε, εἰδὲ σε δόλος ἴσχε ὑπὸ χερσὶ ἐμῆς. Ὁ δὲ νῆς, παύσαι τῶν καταρῶν τῶτων, ὃ Φιλοκτίτα· μὴ διὰ τῶτων κτήση ἡμᾶς ἐχθρὸς· θινὸς γὰρ τῆς δυστυχίας ταύτης παραίτιος, ἢ ἡμᾶς γιγόνταμεν, -εἴτι δόλω ὑπεσιλθόντες, εἴτι ἀλλό τι πραγματισσάμενοι·

1148. Ἄρᾶν ἀρᾶν ἐπ' ἄλλοις] διὲ ἀκίεσθαι ἐπὶ τῶν μάτην καταραμένων· σαυτῶ γὰρ ἐγένε τῶτων αἴτιος, ἰδικῶς ἢν καταρῶ τοῖς ἄλλοις, καὶ μὴ κοινῶς καὶ ἡμῖν.

1149. Καὶ γὰρ ἡμοὶ τῆτο μέλει] μέλει μοι τὸ παραίτιος σοι ἵνα μὴ ἀπώσῃ τὴν φι-

Γελαῖ μὲ, χερὶ πάλλων
 Τὰν ἐμὰν μελέεσ τροφὰν,
 Τὰν ἔδεῖς ποτ' ἐβάσασεν. 1155
 * Ὡ τόξον φίλον *, ὦ φίλων
 Χερῶν ἐκβεβιασμένον,
 * Ἡ περ ἐλεεινὸν ὄρας, φρένας εἴ τινας
 * Ἴσχεις, τὸν Ἡράκλειον
 * Ἀεθλον ὧδέ σοι 1160
 Οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύσερον
 * Ἄλλ' ἐν μεταλλαγᾷ
 Πολυμηχάνε ἀνδρὸς ἐρέσση,
 * Ὀρῶν μὲν αἰσχροῦς ἀπάτας,
 Στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθοδοπὸν 1165
 Μυρί' ἀπ' αἰσchrῶν ἀνατέλλον-
 θ' ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Δ.

ΧΟΡ. “ Ἀνδρὸς τοι τὸ μὲν εὖ, δίκαιον εἶπεῖν
 “ Εἰπόντος δὲ, μὴ φθονεραὺν
 “ Ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν” 1170
 Κεῖνος δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν

* ALD. TURN. * Ὡ τόξον φίλον.

λαν. οἶον, ἢ Σίλω σε ἐχθρὸν ἡμῖν καταστήσει.
 καὶ διὰ τῆτο παραπῶ μὴ ἀπώσασθαι τὴν φι-
 λαν ἡμῶν.

1159. Ἐχεις, τὸν Ἡράκλειον ἄθλον] ἀντι-
 τῆ ἐμὴ τὸν τῆ Ἡρακλῆος διάδοχον, ἢ ἐμὴ τὸν
 ἐπὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἄθλον ποιήσαντα τὴν πυρὰν,
 καὶ ὑφαψαντα αὐτήν.

1168. Ἀνδρὸς τοι τὸ μὲν εὖ] ἀγαθῶ μὲν
 ἀνδρὸς ἐστὶ, τὸ ἀληθὲς ἐν καιρῷ λέγειν, (δίκαιον
 γὰρ νῦν φησὶ τὸ ἀληθὲς· εὖ δὲ, τὸ ἐν καιρῷ)
 ἐφαίμι δὲ καὶ ὁ ἀκέρων μὴ ἐκφαυλίξειν τὰ λε-
 γόμενα· τῆτο δὲ φησὶν ὅτι ὁ μὲν Νιοπτόλεμος

τὸ ἀληθὲς εἶπεν, ὁ δὲ Φιλοκτῆτης ἔξουτίλει.
 Εἰς τὸ αὐτό. ἀγαθῶ μὲν ἀνδρὸς ἐστὶ τὸ δίκαιον
 εἶπεῖν. εἰπόντα δὲ, μὴ φθονεραὺν. φησὶ δὲ ὅτι
 ἢ ἐμὴ σε τῷ Νιοπτολέμῳ φθονεῖν, εἰπῶντι τὰ
 δίκαια. κατὰ κοινῶ δὲ τὸ δίκαιον, ἔτος, ἀ-
 γαθῶ ἀνδρὸς ἐστὶ, τὸ λέγειν τὸ δίκαιον. δίκαιον
 δὲ καὶ σε ὁμολογεῖν, ὅτι εὖ πέπρακται. ἀκό-
 οντα δὲ τῆτο, μὴ φθονερόν τι καὶ ἰδυρὴν
 ἐπιφθόγγασθαι.

1171. Εἰς ἀπὸ πολλῶν] ὡς ἀπὸ πολλῶν
 συμμαχῶν.

Ταχθεῖς, τῷδ' ἔφημοσύνα *
 Κοινὰν ἤνυσεν
 Ἐς φίλους ἀρωγάν. —

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ.

- ΦΙΛ. ὦ πταναι θῆραι †, χαροπῶν 1175
 Τ' ἔθνη θηρῶν, ἔς ὃδ' ἔχει
 Χῶρος ἔρεσιβώτας,
 Φυγᾶ μ' ἐκέτ' ἀπ' αὐλίων
 Πελαῖτ'· ἔ γὰρ ἔχω χεροῖν
 Τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν', 1180
 (ὦ δύστηνος ἐγὼ τανῦν)
 Ἄλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
 Οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.
 Ἔρπετε· νῦν καλὸν,
 Ἄντίφονον κορέσαι σῶμα πρὸς χάριν 1185
 Ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας ‡
 Ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
 Πόθεν γὰρ ἔσαι βιοτά;
 Τίς ᾧδ' ἐν αὔραις τρέφεται,
 Μηκέτι μηδενὸς κρατύνων 1190
 Ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα;

* TURN. ὠφημοσύνα. † TURN. ὦ πταναι θῆραι.

‡ TURN. τᾶς δ' αἰόλας σαρκός.

1172. Τῷδ' ἔφημοσύνα] τὸ ἔξῃς, τῷδ' ἔφη-
 μοσύνα ἤνυσεν κοινὰν ἐς φίλους ἀρωγάν.

1175. ὦ πταναι θῆραι] ἀντὶ τῷ· ὦ πτη-
 νῶν ἀγρῶν. ἀγρῶν γὰρ καὶ πτηνῶν.

1178. Φυγᾶ μ' ἐκέτ' ἀπ' αὐλίων] ἀντὶ τῷ
 ἐκίτι φυγῆσθί μι. ἐκίτι μὲντα φυγῆς καὶ
 περιπλάσσιτί με.

1182. Ἄλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος] ἀνημίνοσ
 καὶ ἠπλωμίνοσ ἢ ἐπ' ἐξουσίας ὁ τόπος ὑμῖν

ἔτος ἀντὶ τῷ, ἀδεία ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος
 κατασχεθῆσεται.

1183. Φοβητὸς] φόβον ἐμποιῶν.

1186. Σαρκὸς αἰόλας] ποιήλης, διὰ τὰ
 τραύματα.

1189. Τίς ᾧδ' ἐν αὔραις] τίς τρέφεται ἐξ
 ἀνέμων, ἢ τίς ἐν τοῖς ἀνέμοις ἀνατρέφεται καὶ
 διάγει, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων ὑπορῶν;
 1190. Κρατύνων] ἐγκρατῆσ ὧν, ὑπορῶν.

1192. Εἶτε

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΧΟΡ. Πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον, πέλασπον
 Εὐνοία πάσα πελάταν.
 Ἄλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοὶ
 Κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν*.
 Οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαῆς
 Δ' ἔχει † μυρίον
 Ἄχθος, ὧ ζυνοικεῖ.

1195

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΦΙΛ. Πάλιν, πάλιν παλαιὸν
 Ἄλγημ' ὑπέμνασας,
 ὦ λῶσε τῶν πρὶν ἐντόπων.
 Τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἰργασαι; —

1200

ΧΟΡ. Τί τῦτ' ἐλεξας;

ΦΙΛ. Εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ συγεράν
 Τρωάδα γαῖάν μ' ἠλπισάς μ' ἄξειν.

1205

ΧΟΡ. Τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙΛ. Ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη.

ΧΟΡ. Φίλα μοι, φίλα ταῦτα
 Παρήγγειλας, ἐκόντι τε πράττειν.

* TURN. ἀποφυγῆν.

† ALD. TURN. Δ' ἔχιν.

1192. Εἴτι σέβῃ ξένον] ἑαυτὸν φησὶν ὁ Χορὸς ὅτι ἐμοὶ τῶ ξένῳ μετ' εὐνοίας πρόσβη. ἀντὶ τῆς φίλος ἡμῶν γαῖα.

1194. Ἄλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ'] ἔτω τιμὴς εἰς ἑσένα, ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', οἶον, τὰ ὄντα σοὶ μάθαι τὰ περὶ τῆς πόσε. ὁ δὲ ἀλλὰ ἀντὶ τῆς δὲ γνῶθ' δὲ. ἢ ἔτω, πρὸς θεῶν, εἴτι σέβῃ ξένον πελάταν. πέλασον πάσα εὐνοία, γνῶθ' ὅτι κῆρα σὴνδ' ἀποφυγεῖν σοὶ πάρεσιν, εἰ πισθεῖνε ἡμῶν ὅ ἐστι τὴν πόσον. αὐτὸς δὲ ταῦτα λεγόμενα, σημαίνει ὅτι παρακαλεῖται αὐτὸν εἰς ἄλλοις ἰδοῦν πρὸς ὁ ἀδικεῖται τὸ Πάλιν πάλιν.

1192. Πάλιν τῶν τῆς Ἰλίου με τόπον ἀπέμνησας, ἢ τῶν οἰκίαι κακῶν. ὑγιᾶς δὲ ἔχιν, πρὸς μπεύσεως τῆς ἐν προθέσει.

1201. ὦ λῶσε τῶν πρὶν ἐντόπων] ὡς βέλτερος τῶν πλησιασάντων μοι πρὶν, ἢ τῶν πρὶν Ὀδυσσεῖα.

1204. Εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ] λήπι ἢ ὡς ἢ ἔ, εἰς τὴν μίσσημην μοι.

1208. Φίλα μοι, φίλα] ἐμοὶ βλαβερὰ ἢ εἰς ἀπαραλαύσει, φίλα ἐστὶν ἂ καλεῖται, καὶ ἴδω.

1210. Ἰσμήν,

- Ἴωμεν, ἰώμεν ναὸς, ἵν' ἡμῖν τέτακται. 1210
 ΦΙΛ. Μῆ, πρὸς ἀραίε Διὸς, ἔλθης ἱκετεύω.
 ΧΟΡ. Μετρίαζε.
 ΦΙΛ. ὦ ξένοι, μείνατε, πρὸς θεῶν.
 ΧΟΡ. Τί θροεῖς;
 ΦΙΛ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ· δαίμων, δαίμων, 1215
 Ἀπόλωλ', ὦ τάλας.
 ὦ πῦρ, πῦρ, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
 Τεύξω τὸ μετόπιν τάλας;
 ὦ ξένοι, ἔλθ' ἐπήλυδες αὔθις.
 ΧΟΡ. Τί ρέζοντες ἀλλοκότῳ γνώμα 1220
 Τῶν πάρος, ὧν προῦφανες;
 ΦΙΛ. Οὗτοι νεμεσητὸν
 Ἀλύοντα χειμερίῳ λύπα,
 Καὶ παρὰ νῦν θροεῖν.
 ΧΟΡ. Βᾶθί νυν*, ὦ τάλαν, ὡς σε κελεύομεν. 1225
 ΦΙΛ. Οὐδέποτ', εἰδέποτ'· (ἴσθι τόδ' ἔμπεδον)
 Οὐδ', εἰ πυρφόρος ἀσεροπητᾶς
 Βρονταῖς αὐταῖς † μ' εἴσι φλογίζων.
 Ἐρρέτω Ἴλιον, οἱ θ' ὑπ' ἐκείνῳ
 Πάντες, ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμῆ ποδὸς 1230

* ALD. Βᾶθι νῦν. † TURN. in marg. Βρονταῖς αἰγῆς.

1210. Ἴωμεν ναὸς, ἵν' ἡμῖν] ὅπως ἡμῖν ἀφίκται ἢ ναὸς. ἐπὶ τῆς ναὸς, ἀντὶ τῆς εἰς τὴν ναῦν.

1211. Μῆ πρὸς ἀραίε] ἀρὰ ἢ εὐχὴ. ἀραῖος ἐν ᾧ πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὅν ἐπικαλέμεθα ἀραῖοι. ὡς παρ' δι' ἰκασίαι λέγουσι τὰ τὰς ἱκέτας ἱσοπτεύοντες, ἕτας, ἀραῖς τῶ τὰς ἀσωμίας ἐπισκοπῶντος.

Ib. ἔλθης] ἀντὶ τῆ ἀπέλθης.

1218. Τὸ μετόπιν] μετὰ ταῦτα, μετόπισθεν.

1219. Ἐπήλυδες] αὐτόματα.

1220. Τί ρέζοντες] τί πράζοντες ἐναντί γνώμῃ ἕτερον παρὰ τὸ πρότερον;

1223. Χειμερίῳ λύπα] παραχῶδι πάθει, μεταφορικῶς. ἢ ἐστὶ (φισί) μεμπτὸν τῷ δυστυχῆντι πᾶν παραφθίγγισθαι.

1226. Ἰσθι τόδ' ἔμπεδον] τῆτο γίνωσκε, ὅτι ἐκ ἔρχομαι, εἰδ' εἰ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, πυρφόρος μετέλθοι με ταῖς βρονταῖς. τατίσιν, εἰδ' εἰ κεραυνοὶ με ὁ Ζεὺς ἀν μὴ ἔλθω. γράφεται καὶ αὐγῆς, ταῖς βροντῶν αὐγῆς ταῖς κεραυνῆς. ἴσι μὲν λαθεῖν καὶ βροντᾶς, ἀντὶ τῆ βροντήσας.

Ἄρθρον ἀπῶσ'· ἀλλ', ὦ ξένοι, ἐν γέ μοι
Εὖχος ὀρέξατε.

ΧΟΡ. Ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος;

ΦΙΛ. Ξίφος εἴ ποθεν,

ἢ ἡ γένυν, ἢ βελέων τι, προπέμψατε. 1235

ΧΟΡ. Ὡς τίνα ῥέξειας παλάμαν ποτέ;

ΦΙΛ. Κρατ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερσί.
Φονᾶ, φονᾶ νόος ἤδη.

ΧΟΡ. Τί ποτε;

ΦΙΛ. Πατέρα ματεύων. 1240

ΧΟΡ. Ποῖ γὰς;

ΦΙΛ. Εἰς ἄδκ'· εἰ γάρ ἐς' ἐν φάει γ' ἔτι.

Ὡ πόλις, ὦ πόλις πατρία,

Πῶς ἀν εἰσίδοιμί σ' ἀθλιός γ' ἀνὴρ·

Ὅς γε σὰν λιπῶν ἱεράν λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν 1245

Δαναοῖς ἀρωγός; ἔτ' ἐδὲν εἶμι. —

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΧΟΡ. Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὀμῆ
Στείχων ἀν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσεά σείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
Γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσομην*. 1250

ΟΔΥ. Οὐκ ἀν φράσειας ἦντιν' αὖ παλίντροπος

* ALD. TURN. ἐλεύσομην.

βροντίας. καθάπερ καὶ ἐν Ἐδρόφοις τὸν
Διόνυσον εἴπε Βακχάν, ἀντὶ τῆ Βακχευτάν.

1235. Ἡ γένυν, ἢ βελέων τι] ἀντὶ τῆ
πέλεκυν, ἢ γενῆθα, ἢ ἀξίνυν.

1236. Παλάμαν] πράξιν· ὄθεν καὶ παλα-
μάσθαι· ἢ τίχην.

1238. Φονᾶ] φονᾶ, θανατοια, θανάτε ἐπι-
συμί.

1245. Ὅς γε σὰν λιπῶν] ὅς τις ποτὲ κα-

ταλιπῶν σι, ἐπὶ τῶ βοθητῶν τοῖς Ἑλλήσιν, ἐκ
ἔτι ἐδὲν εἶμι.

Ib. Ἱεράν λιβάδα] τὴν τῆ ἐπιχαρίας ποταμῆ.

1247. Ἐγὼ μὲν ἤδη] ἐνταῦθεν διαπλῆν ἴσθι
τὸ ἐπιπέδιον.

1248. Στείχων ἀν ἦν σοι] ἐπορευόμεν ἀν
τὸ δὲ σοί, παρέλκει.

1251. Ἦντιν' αὖ] ἀντὶ τῆ εἰς ποῖον τόπον
ἀπέχθη ἕτω σπευδαίως;

Ib. Παλίντροπος]

- Κέλευθον ἔρπεις ὧδε σὺν σπερδῇ ταχύς ;
 ΝΕΟ. Δύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
 ΟΔΥ. Δεινόν γε φωνεῖς' ἠδ' ἁμαρτία τίς ἦν ;
 ΝΕΟ. Ἦν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ. 1255
 ΟΔΥ. Ἐπραξας ἔργον ποῖον, ὧν ἔ σοι πρέπον ;
 ΝΕΟ. Ἀπάταισιν αἰσχροῖς ἀνδρα καὶ δόλοισ ἐλών.
 ΟΔΥ. Τὸν ποῖον* ; ὧμοι μῶν τι βελεύη νέον ;
 ΝΕΟ. Νέον μὲν ἔδεν' τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ——
 ΟΔΥ. Τί χρῆμα δράσεις ; ὡς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος ; 1260
 ΝΕΟ. Παρ' ἔπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν——
 ΟΔΥ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις ; ἔτι περ δέναι νοεῖς ;
 ΝΕΟ. Αἰσχυρῶς γὰρ αὐτὰ κ' εἰς δίκη λαβῶν ἔχω.
 ΟΔΥ. Πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε ;
 ΝΕΟ. Εἰ κερτόμησίς ἐσι τάληθῆ λέγειν. 1265
 ΟΔΥ. Τί φῆς, Ἀχιλλέως παῖ ; τίν' εἴρηκας λόγον ;
 ΝΕΟ. Δίς ταῦτα βέλει καὶ τρίς ἀναπολεῖν μ' ἔπη ;
 ΟΔΥ. Ἀρχὴν κλύειν ἀν' ἔδ' ἅπαξ ἐβελόμην.
 ΝΕΟ. Εὐ νῦν ἐπίσω πάντ' ἀκήκοας † λόγον.
 ΟΔΥ. Ἐσὶν τίς, ἐσιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν. 1270
 ΝΕΟ. Τί φῆς ; τίς ἔσαι μ' οὐπικωλύσων τάδε ;
 ΟΔΥ. Ζύμπας Ἀχαιῶν λαός' ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
 ΝΕΟ. Σοφὸς πεφυκώς, ἔδεν' ἐξαυδάς σοφόν.
 ΟΔΥ. Σὺ δ' ἔτε φωνεῖς, ἔτε δρασεῖεις σοφόν.
 ΝΕΟ. Ἄλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρεῖσσω τάδε. 1275
 ΟΔΥ. Καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βελαῖς ἐμαῖς,

* TURN. τὸ ποῖον.

† TURN. in textu, ἀκήκοας.

1b. Παλίντροπος] ἐξ ὑπογραφῆς· τῆτο δὲ ὁ Νεοπτόλεμος ἀποδοῦναι βελόμηνος τὰ τόξα τῷ Φιλοκτήτῃ, ἐπιπλήσονται ὑπὸ τῆ Ὀδυσσεύς. 1297. Ἀναπολεῖν μ' ἔπη] τὰ αὐτὰ λέγειν ἀπὸ τῶν δεύτερον ἀναπολούντων τὴν ἡρώτριασ- μίνην γῆν.

Πάλιν μεθεῖναι ταῦτα ;

NEO. Τὴν ἀμαρτίαν

Αἰσχροὺς ἀμαρτῶν, ἀναλαβεῖν πείρασομαι.

ΟΔΥ. Στρατὸν δ' Ἀχαιῶν ἐφοβῆ πρᾶσσω τάδε ; 1280

NEO. Ἐὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν ἐταρβῶ φόβον.

Ἄλλ' ἐδέ τοι σῆ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.

ΟΔΥ. Οὐτ' ἄρα Τρωσὶν, ἀλλὰ σοι μαχέμεθα.

NEO. Ἐσὼ τὸ μέλλον.

ΟΔΥ. Χεῖρα δεξιᾶν ὄρας

1285

Κώπης ἐπιψεύσαν ;

NEO. Ἄλλὰ καὶ μέ τοι

Ταυτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα, καὶ μέλλοντ' ἔτι.

ΟΔΥ. Καί τοι σ' εἰσὼ τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ

Λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.

1290

NEO. Ἐσωφρόνησας· καὶ τὰ λοιπὰ ἔτω φρονῆς,

Ἴσως ἀν' ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.

Σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, (Φιλοκτήτην λέγω)

Ἐξελθ' ἀμείψας τάςδε πετρήρεις σέγας.

ΦΙΛ. Τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἴσαται βοῆς ; 1295

Τί μ' ἐκκαλεῖσθε ; τῆ κεχρημένοι *, ξένοι ;

Ἦ μοι κακὸν τὸ χρῆμα· μῶν τί μοι μέγα

Πάρεσε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν ;

NEO. Θάρσει· λόγος δ' ἄκυσον, ἐς ἣκω φέρων.

ΦΙΛ. Δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων 1300

Καλῶν, κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεῖς λόγοις.

NEO. Οὐκ ἐν ἔνεσι καὶ μεταγνώναι πάλιν ;

ΦΙΛ. Τοιῆτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χι' ὥτέ με

* ALDUS, τῶ, κεχρημένοι.

1282. Ἄλλ' ἐδέ τοι σῆ χειρὶ] ἀλλ' οὐδὲ | ταῦτα ποιῆν.
πειθεῖσθαι τῇ σῆ χειρὶ, ἢ γὰρ τῇ δυνάμει, 1294. Ἀμείψας] καταλιπαρῶν.

Τὰ τόξ' ἔκλεπτες πισὸς, ἀτηρὸς λάθρα.

NEO. Ἄλλ' ἔτι μὴ νῦν βέλομαι δέ σε κλύειν, 1305
Πότερα δεδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν,
Ἦ πλεῖν μεθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Παῦε *, μὴ λέξης πέρα

Μάτην γάρ, ἃ ἂν εἴπης γε, πάντ' εἰρήσεται.

NEO. Οὕτω δεδοκται; 1310

ΦΙΛ. Καὶ πέρα γ' (ἴσθ') ἢ λέγω.

NEO. Ἄλλ' ἤθελον μὲν ἂν σε πεισθῆναι λόγοις
Ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
Κυρῶ, πέπαυμαι.

ΦΙΛ. Πάντα γὰρ φράσεις μάτην

Οὐ γάρ ποτ' εὖνευ τὴν ἐμὴν κτήσῃ φρένα, 1316

Ὅστις γ' ἐμῆ δόλοισι τὸν βίον λαβῶν

Ἀπεσέρηκας, κατὰ νεθετεῖς ἐμὲ

Ἐλθὼν, ἀρίστ' πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.

Ὅλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλις· ἔπειτα δέ, 1320

Ὁ Λάρτις παῖς, καὶ σύ.

NEO. Μὴ πεύξῃ πέρα

Δέχεο δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙΛ. Πῶς εἶπας; ἔκ ἄρα δεύτερον δολέμεθα;

NEO. Ἀπώμοσ' ἀγνῆ Ζηνὸς ὕψισον σέβας. 1325

ΦΙΛ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

NEO. Τοῦργον παρέσαι φανερόν· ἀλλὰ δεξιᾶν

Πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὄπλων.

ΟΔΥ. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' (ὡς θεοὶ ξυνίστορες)

* ALDUS, Παῦσαι.

1304. Ἄτηρὸς] βλαβερὸς, παρὰ τὴν ἄτην.

1305. Ἄλλ' οὔτι μὴ νῦν] δόλιος φανοῦμαι
δηλονότι.

1308. Μὴ λέξης πέρα] μὴ περιαιτέρω εἴπης,
ἴσα γὰρ ἂν εἴπης, μάταια λέξεις.

1324. Δολέμεθα] ἀπατάμεθα.

1329. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ] μαρτύρομαι τὸν
θεόν, ὅτι ὁ ποιῶ, εἰς χάριν καὶ σωτηρίαν τῶν
Ἀτρειδῶν ἔστι.

Ἵπέρ τ' Ἀτρεϊδῶν *, τῆτε σύμπαντος στρατῆ. 1330

ΦΙΛ. Τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσεύς
Ἐπησθόμην;

ΟΔΥ. Σάφ' ἴσθι, καὶ πέλας γ' ὄρας,

Ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποσελῶ βία,
Ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, εἴαν τε μὴ Δέλη. 1335

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἔτι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῆ βέλος.

ΝΕΟ. Ἄ, μήδαμῶς μὴ †, πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος.

ΦΙΛ. Μέθεσ με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.

ΝΕΟ. Οὐκ ἂν μεθείην.

ΦΙΛ. Φεῦ τί μ' ἀνδρα πολέμιον, 1340

Ἐχθρόν τ' ἀφείλε μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;

ΝΕΟ. Ἄλλ' ἔτ' ἐμοὶ τῆτ' ἐσι καλὸν ‡, ἔτε σοί.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἔν τοςῆτόν γ' ἴσθι, τῆς πρώτης στρατῆ,
Τῆς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκέρυκας, κακῆς

Ἵοντας πρὸς αἰχμῆν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς. 1345

ΝΕΟ. Εἶεν τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις καὶ ἔσθ' ὅτε §
Ὀργῆν ἔχοις ἂν, εἰδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.

ΦΙΛ. Σύμφημι τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον,

Ἐξ ἧς ἔβλασες ἐχὶ Σισύφου πατρός,

Ἄλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὅς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν, 1350

Ἦκε' ἄρισα, νῦν τε τῶν τεθνηκότων. —

ΝΕΟ. Ἦσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογῆντά σε,

Αὐτόν τε μ' ὦν δέ σε τυχεῖν ἐφίεμαι,

* ALD. Ἵπ' Ἀτρεϊδῶν.

† ALD. Ἄ· ἔ· μήδαμῶς μὴ.

‡ TURN. τίν' αἶθρα.

§ ALD. Ἄλλ' ἔτ' ἐμοὶ καλὸν τῆτ' ἴσθιν.

1335. Ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, εἴαν τε μὴ Δέλη] ἐκ εἶπε τὸ Δέλη, ἵνα μὴ δόξη συμψηφίσασθαι αὐτῆ τῷ βελήματι. ἀνδρα φονεύσω. πάντες γὰρ οἱ κέρυκες τῶν Ἑλλήνων, ἀσθενεῖς εἰσὶ, καὶ ἡ ἀνδρεία αὐτῶν, ἄχρι τῷ λίγην ἴσθιν.

1343. Ἄλλ' ἔν τοςῆτόν] ἀλλ' οὐ γὰρ αἶθρα

1344. Ψευδοκέρυκας] ἀπὸ τῶ ψευδοκέρυκας, ἐντάς,

- "Ακυσσον' " ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
 " Τύχας δοθείσας ἐς' ἀναγκαῖον φέρειν' 1355
 " " Ὅσοι δ' ἐκασταῖσιν ἔγκεινται βλάβαις,
 " " Ὡςπερ σὺ, τέτοις ἔτε συγγνώμην ἔχειν
 Δίκαιόν ἐστιν, ἔτ' ἐποικτεῖρειν τινά."
 Σὺ δ' ἠγρίωσαι, κἄτε σύμβουλον δέχη'
 Ἐάν τε κθετῇ τις εὐνοία λέγων, 1360
 Στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἠγόμενος.
 " Ὅμως δὲ λέξω Ζῆνα δ' ὄρκιον καλῶ
 Καὶ ταῦτ' ἐπίσω, καὶ γράφε φρενῶν ἔσω.
 Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
 Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ 1365
 Σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκτρῶν ὄφιοι
 Καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἐντυχεῖν
 Νόσῃ βαρείας, ὡς ἂν ὠτὸς ἥλιος
 Ταύτη μὲν αἶρη, τῆδε δ' αὖ δύνη πάλιν,
 Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλης' 1370
 Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν,
 Νόσῃ μαλαχθῆς τῆσδε καὶ τὰ Πέργαμα
 Ξὺν τοῖσδε τόξοις, ξὺν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῆς.
 Ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῆδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
 Ἄνῆρ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἐκ Τροίας ἀλῆς, 1375
 Ἐλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
 Ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
 Ὡς ἐς' ἀνάγκη τῆ παρῆς ἄντος θέρεις,

βυτάς, ἢ φευδῶς κηρυσομένους καὶ ἐγκωμιμα-
 ζομίνας.

1354. Ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν] πᾶς ἄν-
 θρωπος ἐκ θεῶν πάσχωσι, ἀνέγκλητος ἐστίν. ὅσοι
 δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν νοσῶσιν, ὡςπερ σὺ,
 οὐδ' ἔλθεις ἀξιοὶ τυχεῖν.

1363. Καὶ ταῦτ' ἐπίσω] παρὰ τὸ Ὀρκικόν,
 " Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σπῆιν."

1364. Σὺ γὰρ, νοσεῖς] σὺ γὰρ, φιλακτικῆ,
 νοσεῖς ἐκ θείας προνοίας πλοσίον ἀπειθῶν τῆ
 ὄφιοι τῆ φυλάττοτος τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνῶν καὶ
 ἢ ἐστὶ σοὶ ἴσως εἰ μὴ ὑπὸ τῶν Ἀσκληπια-
 δῶν. ἢ πλοσίον ἔλθων τῆ φύλακος τῆς νόσῃ
 τῆς Χρύσης, ὄφιοι.

1369. Ταύτη μὲν αἶρη] ταύτη μὲν ἀκατέλ-
 λη, ταύτη δὲ δύνη ἢ ἐστὶ διὰ παντός.

1382. Καλῶ

Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν ἢ δίδωσ' ἐκὼν
Κτείνειν ἑαυτὸν, ἣν τάδε ψευστῆ λέγων. 1380

Ταῦτ' ἔν' ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.

Καλὴ γὰρ ἢ πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα

Κριβέντ' ἄριστον, τῆτο μὲν Παιωνίας

Εἰς χεῖρας ἔλθειν· εἶτα τὴν πολύστονον

Τροίαν ἐλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν. 1385

ΦΙΛ. ὦ συγγνὸς αἰῶν, τί με, τί δῆτ' * ἔχεις ἄνω

Βλέποντα, κῆκ ἀφῆκας εἰς ἄδ' μολεῖν;

Οἴμοι τί δράσω; πῶς ἀπισήσω λόγοις

Τοῖς τῆδ', ὃς εὖνεσ ὦν ἐμοὶ παρήνεσεν;

Ἄλλ' εἰκάθω δῆτ'· εἶτα πῶς ὁ δύσμορος 1390

Εἰς φῶς τάδ' ἔρξας εἶμι; τῷ προσήγορος;

Πῶς, ὦ, τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ †, κύκλοι,

Ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως

Ἐμὲ ζυνόντα παισὶν, οἳ μ' ἀπώλεσαν;

Πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῆ Λαερτίε; 1395

Οὐ γὰρ με τάλγος τῶν παρελθόντων δάκνει·

Ἄλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τέτων ἔτι,

Δοκῶ προλεύσσειν· “ οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν

“ Μήτηρ γένηται, τάλλα παιδεύει κακά.”

Καὶ σῆ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. 1400

Χρῆν γὰρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,

* TURN. in textu, ὦ συγγνὸς αἰῶν, τί με τῆδ'. † ALD. ἀμφ' ἐμῆ.

‡ ALD. τόθι.

1382. Καλὴ γὰρ ἢ πίκτησις] ἢ κτῆσις τῆς
δύσεως καλὸν κτῆμα ἀφελῆσθαι σε κατ' ἀμ-
φότερα, κλέος κτάμενον ἐκ τῆς πορθείσεως τῆς
Ἰλίου, καὶ θαλασπιόμενον.

1392. Πῶς, ὦ, τὰ πάντ' ἰδόντες] τὰ περὶ
ἐμὲ πάντα ἰδόντες ἰσχυροὶ τῷ αἰῶνος, χρένοι.

1396. Οὐ γὰρ με τάλγος] ἢ λυπῆ με (φι-
σί) τὰ φθάσαντα, ἀλλὰ διὰ τὰ μέλλοντα

δυσφορῶ. Οἱ γὰρ ἔχοντες φαύλην τὴν γνώμην,
ἀκόλouth τῶ λογισμῷ διαπράττονται.

1398. Οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν] ὅτι οἱ ἰ-
χοντες φαύλην γνώμην, ἀκόλouth τῶ λογισμῷ
διαπράττονται.

1400. Θαυμάσας ἔχω] θαυμάζω σε καὶ
καταγγνώσκω σε.

1414. Θιῶ:

Ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἴτε σε καθύβρισαν
Γέρας πατρὸς συλῶντες*, οἱ τὸν ἄθλιον
Αἴανθ' ὅπλων σὲ πατρὸς ὕσερον δίκη

ἽΟδυσσέως ἔκριναν· εἶτα τοῖσδε σὺ 1405

Εἰ ζυμμαχήσων, καί μ' ἀναγκάζεις τόδε †;

Μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ' ἄ μοι ξυνώμοσας,
Πέμψον πρὸς οἴκους· καὶ τὸς ἐν Σκύρῳ μένων

Ἐα κακῶς αὐτὰς ἀπόλλυσθαι κακῶς·

Χ', ἔτῳ διπλῆν μὲν ἐξ ἐμῆ κτήση χάριν, 1410

Διπλῆν δὲ πατρός· καὶ κακῶς ἐπωφελῶν,

Δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκένας. —

NEO. Λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βέλομαι
Θεοῖς τε πισεύσαντα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
Φίλῃ μετ' ἀνδρὸς τῆδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός. 1415

ΦΙΛ. Ἡ πρὸς τὰ Τροίας πεδία, καὶ τὸν Ἀτρέως
Ἐχθισον υἱὸν, τῶδε δυστήνῳ ποδί;

NEO. Πρὸς τὰς μὲν ἐν σε τήνδ' ἐμπυον βάσιν,
Παύσοντας ἄλγους, καὶ ποσώζοντας νόσους.

ΦΙΛ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῆς ποτε; 1420

NEO. Ἄ σοί τε καὶ μοι κάλ' ὄρω τελέμενα.

ΦΙΛ. Καὶ ταῦτα λέξας ἐκαταισχύνῃ ‡ θεός;

NEO. Πῶς γὰρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελόμενος;

ΦΙΛ. Λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος, ἢ π' ἐμοὶ τάδε;

NEO. Σοὶ περ φίλος γ' ὦν, χ' ὡς λόγος τοιόςδ' ἐμοι. 1425

ΦΙΛ. Πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδῆναι θέλεις;

NEO. ὦ τᾶν, διδάσκει μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.

* ALD. Πατρὸς γέρας συλῶντες. † ALD. τάδε. ‡ ALD. καταισχύνει.

1414. Θεοῖς τε πισεύσαντα] διὰ τὴν Ἑλένην ἠδὲ πρὸς ἐκείνους ἄπει, ἀλλὰ καὶ τὸς θρασυμάτιαν.

1418. Ἐμπυον] δῖον· διὰ τὸ ἔλλος πύς 1427. ὦ τᾶν, διδάσκει] μάθαι (φρσι) μὴ πετληρωμένη, ὃ ἐστὶ σήφειος. ὃ δὲ τῶς, ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς ἐπαίρεισθαι.

1441. Ἄλις

- ΦΙΛ. Ὅλεῖς με (γινώσκω σε) τοῖσδε τοῖς λόγοις.
 ΝΕΟ. Οὐκὰν ἔγωγε φημί δ' εἴ σε μαυθάνειν.
 ΦΙΛ. Ἐγὼ γ' Ἀπρεΐδας ἐκβαλόντας οἶδά με. 1430
 ΝΕΟ. Ἄλλ' ἐκβαλόντες, εἰ πάλιν σώσασ', ὄρα.
 ΦΙΛ. Οὐδέποθ' ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
 ΝΕΟ. Τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
 Πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὦν λέγω;
 Ὡς ῥᾶς' ἐμοὶ μὲν † τῶν λόγων λῆξαι, σέ δὲ 1435
 Ζῆν, ὡσπερ ἤδη ζῆς, ἄνευ σωτηρίας.
 ΦΙΛ. Ἐὰ με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ.
 Ἄ δ' ἠνεσάς μοι δεξιάς ἐμῆς θυγῶν,
 Πέμπειν πρὸς οἴκας, ταῦτά μοι πράξων, τέκνον.
 Καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι 1440
 Τροίας· ἄλλῃ γὰρ μοι τεθρηνήται γόοις †.

Τ Ρ Ο Χ Α Ι Ο Ι.

- ΝΕΟ. Εἰ δοκεῖ, σείχωμεν.
 ΦΙΛ. ὦ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος.
 ΝΕΟ. Ἀντέρειδε νῦν βᾶσιν σῆν.
 ΦΙΛ. Εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω. 1445
 ΝΕΟ. Αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι;
 ΦΙΛ. Μὴ φροντίσης.
 ΝΕΟ. Τί γὰρ, εἰὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν;
 ΦΙΛ. Ἐγὼ παρῶν,
 ΝΕΟ. (Τίνα προσωφέλῃσιν ‡ ἔρξεις;) 1450
 ΦΙΛ. Βέλεσι τοῖς Ἡρακλείοις.

* TURN. in marg. ἔμοι γε.

† TURN. in marg. λόγοις.

‡ ALD. TURN. in marg. πρὸς ὠφίλησιν.

1441. Ἄλλῃ γὰρ μοι τεθρηνήται λόγοις] γρά-
 φεται γόοις. πολλά διὰ Τροίαν πέπονθα (φροῖν).
 1442. Εἰ δοκεῖ, σείχωμεν] ἐπὶ τὴν πατρίδα.
 ἀπατᾶ δὲ αὐτὸν καὶ θέλει ἄξει εἰς τὴν Τροίαν.
 1446. Αἰτίαν δὲ πῶς] πῶς (φροῖν) αἰτί-
 τος γίνωμαι τοῖς Ἑλλήσι;
 1448. Χώραν τὴν ἐμήν] τὴν Σκύρον.
 1458. Λύσσει

NEO. (Πῶς λέγεις;)

ΦΙΛ. Εἶρξω πελάζειν σῆς γε τέτρες τῆς πάτρας.

NEO. Εἶγε δρᾶς ταῦθ' ὡςπερ αὐδᾶς, σείχε προσκύσας χθόνα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΗΡΑ. Μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων 1455

Ἄϊης μύθων, παῖ Ποίαντος·

Φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους

Ἄκοῃ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν.

Τὴν σὴν δ' ἦκω χάριν, ἔρανίας

Ἔδρας προλιπῶν, 1460

Τὰ Διὸς τε φράσων * βελεύματά σοι,

Κατερητύσων θ' ὁδὸν, ἣν σέλλη.

Σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκκσον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Καὶ πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας·

Ἵος πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους, 1465

Ἄθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὄραν.

Καὶ σοὶ (σάφ' ἴσθι) τέτ' ὀφείλεται παθεῖν·

Ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θεσθαι βίον.

Ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν

Πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσῃ παύσῃ λυγρᾶς, 1470

Ἄρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,

Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,

Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίε,

Πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ

Πέμψεις, ἀρισεῖ' ἐκλαβὼν † στρατεύματος, 1475

* ALD. TURN. Τὰ Διὸς τε φράσων. † ALD. TURN. in marg. ἰχθαλῶν.

1458. Λεύσσειν τ' ὄψιν] ὑπολάμβανε (φασί) ἰρᾶν τὸν Ἡρακλῆα, καὶ αἰεὶν τῆς φωνῆς αὐτῆ.

Ποίαντι πατρί πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα.
 Ἄ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τῆδε τῆ στρατῆ,
 Τόξων ἐμῶν μνημεῖα, πρὸς πυρὰν ἐμὴν
 Κόμιζε· καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 Παρήνεσ'· ἔτε γὰρ σὺ τῆδ' ἄτερ σθένεις 1480
 Ἐλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, ἔθ' ἔτος σέθεν.
 Ἄλλ', ὡς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον,
 Οὗτός σε, καὶ σὺ τόνδ'· ἐγὼ δ' Ἀσκληπιῶν
 Πausῆρα πέμψω σῆς νόσε πρὸς Ἴλιον.
 Τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεῶν 1485
 Τόξοις ἀλῶναι· τῆτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν
 Πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεός.
 Ὡς τ' ἄλλα πάντα δεύτερ' ἠγεῖται πατὴρ
 Ζεὺς· " ἢ γὰρ εὐσεβεία συνθήσκει βροτοῖς"
 " Κὰν ζῶσι, κὰν θάνωσιν, ἐκ ἀπόλλυται." — 1490

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΦΙΛ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
 Χρόνιός τε φανείς,
 Οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.
 ΝΕΟ. Καὶ γὰρ γνώμη ταύτη τίθεμαι.
 ΗΡΑ. Μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράττειν· 1495
 Καιρὸς καὶ πλῆξ
 Ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν. —
 ΦΙΛ. Φέρε νῦν σείχων, χώραν καλέσω.

1478. Τόξων ἐμῶν μνημεῖα] ἀπὸ τῆ, ἐκ τῶν ἀριστίων καμὲ τίμησον.
 1b. Πρὸς πυρὰν ἐμὴν] τὴν ἐπὶ τῆ Οἴτης.
 1487. Εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεός] αἰνίττεται τῆτο ἐκ Νισποτόλεμον ἐν γὰρ τῆ τῆ Ἴλιος ἀ-
 λώσι ἀπέκτανε τὴν Πριάμον, προσφυγῆτα τῆ βασιλῆ τῆ Ἐρκίης Διός.
 1494. Τίθεμαι] συγκατατίθεμαι.
 1498. Φέρε νῦν σείχων χώραν καλέσω] ἀσπάζομαι ἀναχωρῶν.

- Χαῖρ', ὦ μέλαθρον, ξύμφρερον ἐμοῖ,
 Νύμφαί τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες, 1500
 Καὶ κτύπος ἄρσην πόντε προβλής,
 Οὐ πολλάκι δὴ τοῦμὸν ἐτέγχθη
 Κρατ' ἐνδόμουχον πληγῆσι νότε,
 Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαιοῦ ἕρος παρέπεμψεν ἐμοῖ 1505
 Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ
 Νῦν δ', ὦ κρήναι, γλύκιόν τε ποτόν,
 Λείπομεν * ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
 Δόξης ἔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 Χαῖρ', ὦ Λήμνε πέδον ἀμφίαλον, 1510
 Καί μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως,
 Ἐνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
 Γνώμη τε φίλων, χ' ὦ πανδαμάτωρ
 Δαίμων, ὅς ταῦτ' ἐπέκρανεν. —————
 ΧΟΡ. Χωρῶμέν νυν πάντες ἀολλέες †, 1515
 Νύμφαις ἀλίσαισιν ἐπευξάμενοι,
 Νόσῃ σωτῆρας ἰκέσθαι. —————

* ALD. λείπομεν.

† ALD. Χωρῶμεν ἰδὲ πάντες ἀολλέες.

1499. Ξύμφρερον ἐμοῖ] τὸ φρερῆσάν με καὶ φυλάξαν.

1501. Κτύπος ἄρσην] ἰσχυρὸς, ἔντονος.

1505. Ἑρμαιοῦ ἕρος] δύναται πάντα εὖ εἶναι Ἑρμαιοῦ καλεῖσθαι, ὅτι νόμιμος ὁ θεὸς, καὶ ἕρος ὁ Ἑρμῆς· ἐστὶ δὲ καὶ Ἑρμαιοῦ, ἕτως ἐν Λήμνῳ καλέμενον ἕρος· ἐμοῖ δὲ, φησὶ, πολλὰ βεῶντι, καὶ τὸ Ἑρμαιοῦ ἕρος ἀντιφθέγγετο.

1506. Ἀντίτυπον] ἀμοιβαῖον, ἀντίμιμον.

1507. Νῦν δ', ὦ κρήναι, γλύκιόν τε ποτόν]

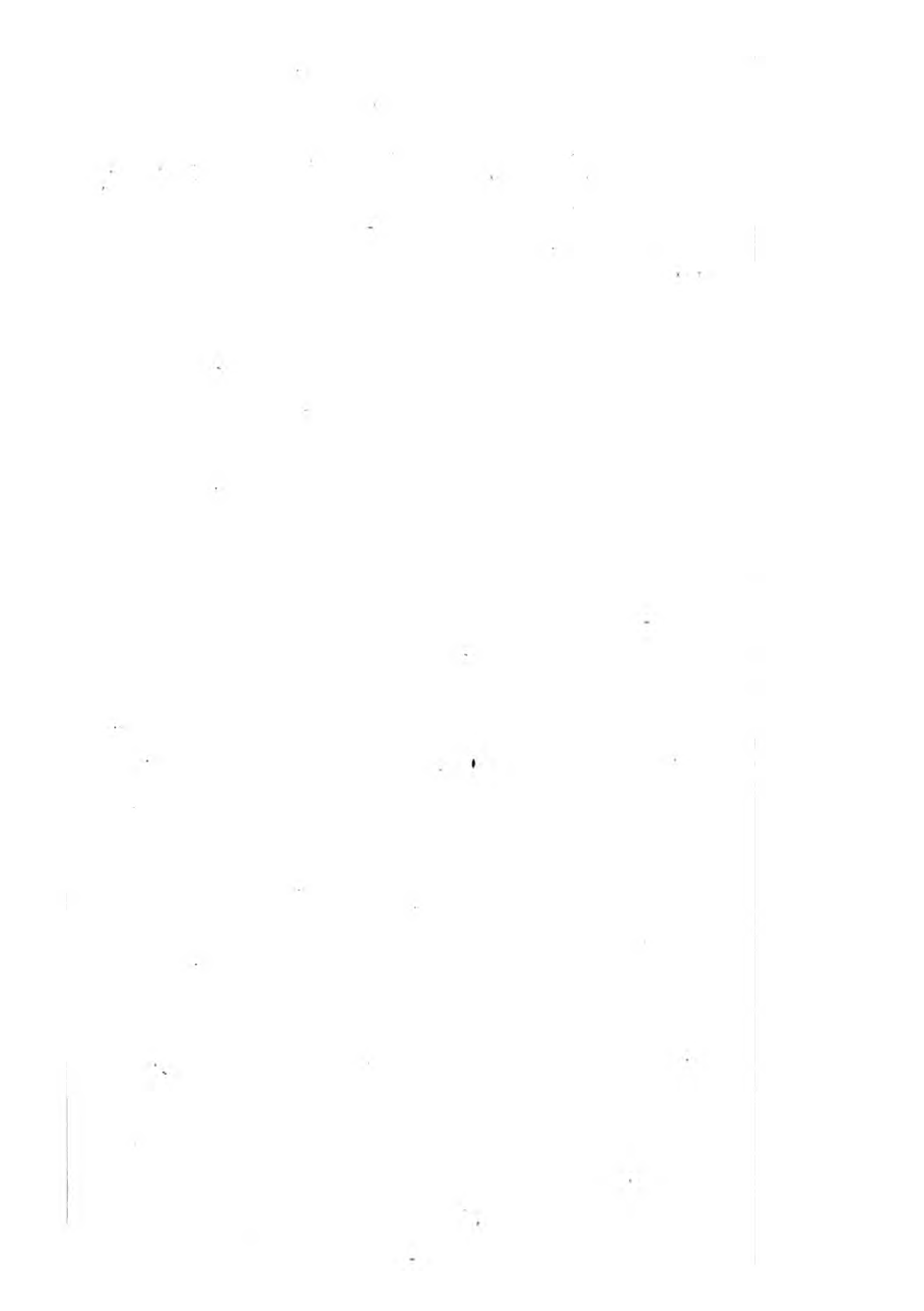
τινὲς Λυκίον ποτόν γραφεῖσιν. ἐστὶ δὲ ἡ ἔπειτα καλυμένη κρήνη ἐν Λήμνῳ, Λυκίᾳ Ἀπολλωνείᾳ ἢ τὸ ἐν ἱερῆμῳ ὑπὸ Λύκων πινόμενον.

1509. Δόξης ἔποτε] τῆς οἰσίας· ἀντὶ τῆς οὐδέποτε τῷτο οἰθύνετες, οὐδ' ἐλπίσαντες τελευτῆσθαι, ὥστε ἀπελθεῖν εἰς Τροίαν.

1513. Γνώμη τε φίλων] τῆ Ἑρακλείου, ἢ τῆ Νιοπτολήμης.

1514. Δαίμων, ὅς] Δαίμονα τινὲς τὸν Ἑρακλέα νοῶσιν ἕνιοι τὴν τύχην.

S O P H O C L I S

T R A G O E D I Æ.

VOL. I.
[AJAX FLAG.]

*A

PERSONÆ FABULÆ.

MINERVA.

ULYSSES.

AJAX.

CHORUS SENUM SALAMINIORUM.

TECMESSA.

NUNCIUS.

SEMICHORUS.

TEUCER.

MENELAUS.

AGAMEMNON.

Proloquitur MINERVA.

AJAX

A J A X

FLAGELLIFER.

MINERVA, ULYSSES, AJAX, CHORUS.

I A M B I.

Min. **S**EMPER quidem, o fili Laertis, vidi te
 Molimen aliquod hostium deprehendere captantem:
 Et nunc circa tentoria nautica te cerno
 Ajacis, ubi ordinem extremum tenet,
 Jampridem venantem, et metientem 5
 Vestigia illius recens impressa, ut videas
 Intusne fit, an non intus: opportune autem educit te *tua*,
 Canis Lacœnæ sicut sagax aliqua venatio.
 Intus enim jam vir est, caput
 Stillans sudore, et manus ensidas. 10
 Adeoque nihil te per hanc introspicere portam
 Jam opus est; ede autem cujus gratia
 Operam hanc susceperis, ut à me sciente *rem omnem* discas.
Ulys. O vox Minervæ charissimæ mihi Dearum,
 Quam certum tui, licet conspectum fugias *ipsa*, tamen 15
 Sonum audio, et corripio mente,
 Ærei-oris tubæ veluti *sonum* Tyrrenicæ.
 Et nunc recte intellexisti me ob virum inimicum
 Gressum torquere, Ajacem *dico* scutiferum.
 Illum enim, nec quenquam alium, vestigo dudum. 20
 Hâc nocte enim rem inopinatam *contra* nos
 Confectam dedit; siquidem hæc *ille* perpetravit:
 Scimus enim nihil certum, sed vagamur *incerti*.
 Quare ego voluntarius huic me adjunxi labori.
 Deletas enim modo invenimus 25
 Prædas omnes, et trucidatas
 Manu, *una cum* ipsis gregum custodibus:

* A 2

Quam

AJAX FLAGELLIFER.

Quam quidem in illum nemo non culpam confert.
 Idque mihi quidam explorator, ipsum conspicatus solum
 Exultantem *per* campos cum gladio recens madido, 30
 Narratque et indicavit. Ego vero statim
 Vestigiis incumbo, et quædam signis colligo;
 Quibusdam vero perturbor, nec scire possum cujusnam *sint*.
 Per tempus autem advenis : omnia enim, quæque olim *facta*
fuerunt,

Quæque in posterum *erunt*, tua moderor manu.

Min. Novi *hoc*, Ulysse, et jam pridem custos prodii 35
 In viam, tuæ favens venationi.

Ulyf. Ergo, chara domina, tempestive hanc operam fumo?

Min. Certe sunt viri istius (*Ajacis*) hæc facta tibi *intentata*.

Ulyf. At cur insanam adeo incitavit manum? 40

Min. Incensus irâ propter arma Achillis *amissa*.

Ulyf. Cur igitur in greges hoc grassatus est impetu?

Min. Ratus se vestrâ manum tingere cæde.

Ulyf. Eratne ergo hoc consilium in Argivos *destinatum*?

Min. Et quidem perfecisset, si ego neglexissem.

Ulyf. Quibus hisce audaciis, vel quâ animorum fiduciâ *fretus*? 45

Min. Noctu in vos furtim egreditur solus.

Ulyf. An et adfuit, et ad finem pervenit?

Min. Equidem apud geminas erat imperatorias portas.

Ulyf. At quî inhibuit manum avidam cædis?

Min. Ego illum prohibui, ob oculos ægris 50

Imaginibus objectis, ab insanabili gaudio;

Et ad greges averti, promiscuamque prædam,

Nondum partitas bubulcorum custodias.

Ibi illatus, quasi tondendo cornigeram patravit cædem 55

Undique obtruncans : et visus est *sibi* quidem nunc

Geminos Atridas manu suâ occidere prehenso,

Nunc alio alium, irruens, ducum.

Ego vero grassantem hominem furialibus morbis

Instigabam ; et impellebam in septa mala. 60

Tandem ubi hac à cæde conquievit,

Superstites vinculis jam colligatos boves,

Gregesque omnes domum abducit,

Quasi homines, non prædam cornutam, nactus :

Et nunc domi vinctos flagris cædit. 65

Ostendam vero et tibi hunc manifestum morbum,

Ut

A J A X F L A G E L L I F E R.

5

Ut omnibus Argivis conspicatus enarres.
 Confidens vero mane, nec *ut* calamitatem exspecta
 Virum; ego enim oculorum averfos
 Radios arcebo, ne tuum intueantur vultum,
 Heus *tu*, te, qui captivas manus
 Vinculis coerces, *te* accedere voco.
 Ajacem appello; exi pro foribus.

70

Ulyf. Quid agis, Minerva? Nequaquam ipsum foras evoces.

Min. Non tacitus durabis, neque metum demes?

75

Ulyf. Ne *voca* per Deos, sed intus satis fit ut maneat.

Min. Quare *hoc* non fiat? an non et ante hic vir fuit?

Ulyf. Inimicus quidem huic homini, et nunc etiam amplius.

Min. Risus ergo dulcissimus inimicos irridere.

Ulyf. Mihi quidem sat est illum intus manere.

80

Min. Furentem manifeste virum vereris videre?

Ulyf. ~~Sanum~~ quidem illum non refugerem videre.

Min. Atqui ne nunc quidem te astantem prope viderit.

Ulyf. Quomodo, siquidem oculis iisdem cernit?

Min. Ego caliginem palpebris etiam videntibus offundam.

85

Ulyf. Fiant quidem omnia, deo machinante.

Min. Tacitus nunc asta, et mane quo es in loco.

Ulyf. Maneo: mallet tamen hinc abesse.

Min. Heus tu, Ajax, iterum te huc voco:

Cur tantillum revereris auxiliatricem tuam?

90

Aja. O salve, Minerva, salve, Jove genita proles,

Quam opportune affuisti! et te aureis ego

Ornabo spoliis hujus capturae gratia.

Min. Pulchre dixisti; at hoc mihi narra,

Tinxistin' hastam probe in Argivorum exercitu?

95

Aja. Est unde gloriar; et *factum* nullo modo abnego.

Min. An et adversus Atridas ferro armatam exercuisti manum?

Aja. Ita ut non amplius Ajacem hi quidem despexerint.

Min. Mortui sunt viri, quantum tuum verbum intelligo.

Aja. Mortui jam: mea, *si libet*, eripiant arma.

100

Min. Esto. Quid vero filius ille Laertis?

Quo in statu apud te est? Num effugit te?

Aja. De perdita ista vulpe interrogas me, ubi sit?

Min. Ego quidem Ulysssem illum tuum adversarium dico.

Aja. Jucundissimus, o domina, *is* intus captivus

105

Sedet; mori enim eum nondum equidem volo.

Min. Prius-

- Min.* Priusquam quid egeris? aut quid ultra lucri feceris?
Aja. Priusquam alligatus ad columnam atriensis tecti.
Min. Quid igitur infelici post infliges mali?
Aja. Flagris primum terga cruentatus moriatur. 110
Min. Ne, quæso, miserum adeo *graviter* faltem verberes.
Aja. Vale, Minerva. Cætera tibi ego permitto;
 Ille vero hanc et non aliam pœnam dabit.
Min. Pröinde tu, quando ita tibi hoc facere cordi est,
 Utere manu; omitte nihil eorum, quæ in animo meditaris. 115
Aja. Abeo ad opus; hoc autem à te peto,
 Ut semper mihi talis adsis auxiliatrix.
Min. Cernis, Ulysse, Deorum potentiam, quanta sit?
 Hoc viro enim quis tibi erat consultior,
 Aut ad agenda potior repertus est quæ sint ex usu? 120
Ulyf. Neminem equidem novi: miseret me vero ejus
 Infelicis omnino, quantumvis *mibi* malevolus sit,
 Propterea quod noxæ copulatus est malæ;
 Nihilo magis illius, quam meam *vicem* respiciens.
 " Video enim nos nihil aliud esse quam 125
 " Simulachra, quicumque vivimus, et levem umbram.
Min. " Hæc igitur intuens, elatum
 " Nullum unquam dixeris ipse in deos dictum,
 " Neque tumore eleveris ullo, si quo plus
 " Vel manu polles, vel magnarum opum pondere: 130
 " Quippe dies deprimitque et attollit denuo
 " Omnia humana: modestos vero
 " Dii amant, et detestantur pravos.

ANAPÆSTI.

- Cbo.* O fili Telamonis, qui tenes circumfluæ
 Salaminos sedem maritimæ: 135
 Quando bene tecum agitur, gaudeo;
 Te vero cùm plaga Jovis, aut malevolus
 Rumor à Danaïs maledicus incesserit,
 Ingenti in metu sum, et timeo,
 Veluti aquilæ oculum columba. 140
 Sicut et hac præterita nocte
 Graves *animi* perturbationes occupant nos
 Ob infamiam, te *nimirum* rabie bacchantem,
 Pratum ingressum, perdidisse Græcorum

Pecora,

A J A X F L A G E L L I F E R .

7

Pecora, et prædam,

145

Quæ bello-capta adhuc reliqua erat,
Cædentem lucenti ferro.

Tales clam rumores confingens

In aures omnium infusurrat Ulysses,

Et admodum persuadet: de te enim nunc

150

Credibilia dicit, et quicumque audit

Dicente gaudet magis,

Tuis ærumnis insultans.

“ Nam qui in magnos jaculatur viros

“ Haud facile aberraverit: at contra me siquis

155

“ Talia dicat, fidem non inueniat.

“ Ad potentem enim serpit invidia.

“ Cæterum tenues potentibus sine

“ Infirmum turris præsidium sunt;

“ Cum magnis enim parvus optime

160

“ Erigat se et magnus cum parvis.

“ Sed non fieri potest, ut stupidas mentes

“ Hujusmodi notitias mature doceamus.

Ab hoc hominum genere nunc in te iste surgit tumultus:

Nos autem nihil valemus contra hæc

165

Opis afferre te sine, o Rex noster.

Nunc enim quia tuum aspectum effugerunt,

Perstrepunt, velut avium greges, absente vulture:

Magnum vero ut hi vulturem, ita ille te reformidantes,

Illico, ex improvise si te in conspectum dares,

170

Silentio trepidarent muti.

E P O D I C A. Strophe.

Certe igitur te, Taurivaga filia Jovis Diana,

(O fama ingens,

Dedecoris nostri mater)

Egit in publicos boum greges,

175

Vel forte, ob victoriam aliquam sibi infructuosam,

Vel spoliolum inclytorum

Fraudata donis, vel præda venando capta:

Vel ferreo thorace armatus aliquam Mars

Causam querelæ habens sociis in armis,

180

Nocturnis

AJAX FLAGELLIFER.

Nocturnis machinis
Ultus est contumeliam.

ANTISTROPHE.

Nunquam enim *aliter à sana* faltem mente ad læva,
O fili Telamonis, *devius* iffes,
Ita in greges irruendo. 185
Ingruat quidem fateor morbus divinitus : sed avertat
Jupiter et Apollo malam Argivorum famam.
Si vero furtim
Falso suggerunt *hos* rumores magni reges,
Aut *ille* nequissimi Sifyphidarum generis, 190
Ne mihi, ne, Rex, amplius
Ita in maritimis tentoriis oculum tenens
Malam famam augeas.

EPODUS.

At furge è fedilibus, ubi longæva
Hæres defixus hac anxia mora, 195
Noxam cælitus immiffam incendens.
Inimicorum petulantia hic liberrime
Grassatur, *ut flamma* ventosis in saltibus,
Dum omnes multo cum cachinno linguis
Acerbiffima *de te* effutiunt : mihi autem dolor hæret ingens. 200

TECMESSA, AJAX, CHORUS.

ANAPÆSTI.

Tec. O focii navium Ajacis,
Genere indigenis ab Atheniensibus,
Datur nobis gemituum causa, quicumque curamus
Telamonis longinquam domum.
Nunc enim ille acer, ille ingens, fortisque humeris 205
Ajax, turbida
Jacet laborans tempestate.
Cho. Quam pro hesterno *flatu*
Nox hæc adduxit gravis *infortunii* vicem,

Dic

A J A X F L A G E L L I F E R .

9

Dic filia Phrygii Teleutantis ;

210

Quoniam te conjugem bello-captam

Amans retinet strenuus Ajax :

Quapropter *hæc* neutiquam *ut* ignara dixeris.

Tec. Qui tandem dicere *sustineam* infandum sermonem ?

Morte enim non minus grave malum audies.

215

Furore enim captus nobis inclytus

Hac nocte Ajax rem fœdam perpetravit:

Hasce videas modo intra tentorium

Manu cæfas pecudes cruentas,

Hujus viri facinora.

220

A N T I S T R O P H I C A . Strophe.

Cho. Qualem affers de viro

Acri ad pugnas famam

Intolerandam, nec *tamen* evitabilem,

A primoribus Danaum

Diffamatam,

225

Quam ingens *vulgi* vox *porro* augebit.

Hei mihi, metuo impendens *malum*.

Certum est virum

Furiosa moriturum

Manu, qui jugulavit

230

Cruentis gladiis pecudes,

Unaque pastores armentarios.

A N A P Æ S T I .

Tec. Hei mihi ! inde inde igitur nobis

Captivum agens venit gregem :

Ex quibus alias quidem intus humi *stratas* mactavit,

235

Alias vero costis concisis dirupit.

Duos autem arietes albis-pedibus arripiens,

Hujus quidem caput et linguam extremam

Abjicit *prius* amputatam ; illum vero rectum sursum

Ad columnam alligatum,

240

Sumpto grandi loro equestri,

Cædit sonoro duplici flagro :

V O L . I .

* B

[A J A X F L A G .]

Verba

AJAX FLAGELLIFER.

Verba infrendens mala, quæ genius *tantum malus*,
Nemoque mortalium, docuit.

A N T I S T R O P H E .

- Cho.* Tempus est igitur jam ut quisque, capite 245
Velis involuto,
Clam pedibus fugam arripiat,
Vel celeri *potius*, unde remigatur,
Transstro conscensó,
Pontivagæ navi *habenæ* immittat. 250
Tales torquent minas
Gemini Atridæ, qui rerum potiuntur,
In nos: *nunc* metuo
Martem lapidatorem,
Ne cum illo simul patiar ictus, 255
Quem Parcæ vis inimica urget.

A N A P Æ S T I .

- Tec.* Non amplius *urget*: namque *desit*, corusco sine fulgure
Velut vehemens notus coortus definit.
Et nunc sanus novo dolore angitur.
“ Quippe contemplari propria mala, 260
“ Cum nemo alius perperam commissi sit particeps,
“ Graves subdit dolores.”

I A M B I .

- Cho.* At si quievit *furor*, omnino felix videor:
Minor enim sublatis jam mali cura est.
Tec. Utrum vero, si quis optionem det, eligeres, 265
Amicos contristans ut ipse lætus agas,
An pariter in communibus versans malis doleas?
Cho. Geminum nimirum malum, o mulier, gravius est.
Tec. Nos igitur morbo liberi *tamen* nunc affligimur.
Cho. Quid hoc dicti est? non novi quomodo dicis. 270
Tec. Vir ille quamdiu fuit in morbo,
Ipse quidem lætabatur, quibus tenebatur malis,
Nos vero sanos sua præsentia tristes reddebat:
Nunc

- Nunc autem ut desit *furere*, ac respiravit à morbo,
 Et ille mœrore totus agitur gravi, 275
 Nosque pariter nihilo minus quam antea, *angimur*.
 An non sunt hæc duplicia ex simplicibus mala ?
- Cho.* Assentior jam tibi, et vereor ne à deo
 Plaga aliqua venerit. Quidni enim? siquidem laxato morbo
 Nihilo magis quam cum ægrotaret, lætetur. 280
- Tec.* Hæc ita se habere, scire te oportet.
- Cho.* Quodnam ergo mali initium advolavit?
 Ede nobis doloris focii eventum omnem.
- Tec.* Rem totam cognosces, ipse particeps cum sis.
 Is enim summa nocte, cum vespertinæ 285
 Non amplius ardebant lucernæ, ancipiti sumpto
 Tentabat telo exitus egredi frivolos.
 Ego adeo increpo, et dico, quam rem agis,
 Ajax? cur hoc invocatus? neque enim à nunciis
 Accersitus moliris inceptum, neque ullam audiens tubam: 290
 Quin et nunc universus exercitus dormit.
 Ille autem mihi dixit pauca *quidem*, sed semper celebrata;
 “Mulier, silentium affert decus mulieribus.”
 Quo audito destiti; ipse autem prorupit solus.
 Neque quid ibi quidem evenerit narrare possum. 295
 Intro autem rediit colligatos agens simul
 Tauros, canes pastorales, cornutamque prædam;
 Et hos quidem decollavit; illos vero sursum vertens
 Mactavit, ac dissecuit: vinctos autem alios
 Flagris cædebat tanquam viros, gregibus irruens. 300
 Tandem per fores procurrens cum umbra quadam
 Sermones profudit: partim contra Atridas
 Partim de Ulyssæ, magno non sine risu,
 Quantam in ipsos vicissim retulisset contumeliam egressus.
 Deinde cum rursus in domum irrupisset retro, 305
 Mentis compos vix tandem longo tempore constituitur.
 At plenum noxa simul ac undique cernit tectum,
 Pulsato capite exclamavit, inque ruinis
 Cadaverum stratus sedit agninx cædis,
 Coma tenaciter unguibus correpta manus. 310
 Et sic quidem diu tacitus sedit.
 Postea mihi dira comminatus est verba,
 Si non ederem rem, quæ accidisset, omnem;

- Interrogavitque quo demum in statu res erat.
 Atque ego, amici, *mibi* metuens, rem ut acta erat 315
 Narravi omnem, quantum quidem noram.
 Ipse vero statim exululavit ululatus tristes,
 Quos antehac nunquam ex eo audivi ego.
 Ignavi enim hominis *esse* et abjecti animi
 Semper antea narrabat ejulatus tales edere. 320
 At sine strepitu acutorum lamentorum
 Subingemiscebat, ut taurus mugiens.
 Nunc vero in hac jacens misera fortuna,
 Impastus ille, impotus, media inter pecora
 Ferro concisa, quietus residet lapsus, 325
 Et manifeste aliquid inceptat mali ;
 Idque fere verbis luctuque suo indicat.
 At, o amici, (hanc enim ob causam *huc* prodii)
 Ferte opem ingressi, si quid potestis :
 Ab amicis enim tales flecti solent amici. 330
Cho. Gravia, Tecmeffa, filia Teleutantis, narras nobis,
 Virum nempe illum malis redactum ad insaniam,
Aja. Hei mihi!
Tec. Forsan, ut videtur, magis *furit* ; an non audistis
 Ajacem, quali jam vociferatur clamore ? 335
Aja. Hei mihi !
Cho. Videtur homo vel jam in morbo esse, vel prioribus
 Malis, quæ aderant, affigi in præsentia.
Aja. Heu nate, mi nate !
Tec. O me miseram, Euryfaces, de te clamat. 340
 Quidnam molitur ? ubinam es ? o misera ego !
Aja. Teucrum voco. ubi est Teucer ? an ille perpetuo
 Prædas agit ? ego vero *interim* pereo.
Cho. Sapere videtur homo. sed aperite *fores* !
 Fortasse enim me conspectum verebitur. 345
Tec. Ecce aperio ! licet autem tibi intueri
 Hujus facinora, atque ut ipse se habeat.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

- Aja.* O mihi cari socii navales,
 Soli ex meis amicis, solique
 Rectis immanentes *amicitiæ* legibus ;

350
 Aspiciat

A J A X F L A G E L L I F E R .

13

Aspicite me, qualis modo fluctus
Cruento è turbine
Circumfluus me cingit.

Cbo. Hei mihi, quam videris vera testari nimis?
Indicatque ipsa res, quam insanus fit.

355

A N T I S T R O P H E I .

Aja. O gens nautica mihi
Auxiliatrix in arte, marinum
Qui conscendisti naves torquens remum:
Te te quidem video solum
E curatoribus *mibi* inservire paratum.
At me simul interfice.

360

Cbo. Bona verba loquere: ne, malum malo afferens
Remedium, calamitatis damnum majus redde.

S T R O P H E 2 .

Aja. Viden' illum ferocem, illum magnanimum,
Illum in bellicis intrepidum præliis,
Inter placidas me feras horribilem manus?
Eheu risum! jam quantum in probrum incidi?

365

Tec. Ne, here Ajax, quæso te, ista dicas.

Aja. Non tu foras? non retrogradum efferes pedem?
Væ, væ *mibi*, væ, væ!

370

Cbo. O per deos obsequere, et recta ratione utere.

S T R O P H E 3 .

Aja. O ego infelix, qui manibus
Emisi illos sceleratos dæmonas,
Inque nigros boves,
Et eximios greges incurfans
Ignobilem sanguinem profudi.

375

Cbo. Quid te vero excrucias ob res confectas?
Neque enim fieri potest ut hæc non ita se habeant.

A N T I S T R O P H E 2 .

Aja. O ad omnia perspicax, omniumque semper

Malorum

- Malorum instrumentum, fili Laertis, 380
 Impurissimeque impostor exercitus.
 Certe alicubi effusum *tu* risum præ lætitia edis.
Cbo. “ Deo dante, omnes et rident et plorant.”
Aja. Conspicerem ipsum modo, quamvis ita afflictus.
 Hei mihi, mihi! 385
Cbo. Nequid elate dixeris. an non vides quo es in malo?

A N T I S T R O P H E 3.

- Aja.* O Jupiter majorum *meorum* progenitor,
 Quomodo loquacissimo isto
 Inviso impostore, bipotentibusque
 Regibus prius perditis, 390
 Deinde et ipse moriar?
Tec. Quando hæc imprecaris, simul et mihi mortem
 Opta: quo enim mihi vita, te mortuo?

S T R O P H E 4.

- Aja.* O caligo, mea lux; orcus
 O lucidissimus, mihi saltem, 395
 Capite, capite *me* incolam,
 Capite me. neque enim deorum
 Genus, neque in diem viventium
 Amplius dignus sum intueri
 Hominum, meum quod ad commodum. 400
 Quippe me filia Jovis, potens dea,
 Ad mortem usque flagris castigat,
 Quo igitur quis fugerit?
 Quo profectus manere potero?
 Si quidem periit omnis felicitas mihi, 405
Meisque qui adsunt prope,
 Stultis autem in prædis jacemus.
Fiat etiam ut omnis exercitus utrinque vibrata
 Manu me *quamvis nolentem* interficiat.
Tec. Heu me miseram! talia virum *ad omnia* idoneum 410
 Loqui, quæ antehac nunquam sustinuit?

Aja. O

A J A X F L A G E L L I F E R .

15

A N T I S T R O P H E 4.

- Aja.* O fluvii in mare labentes, antraque maritima,
 Et nemus littorale,
 Longo longo tempore, diuque me
 Detinuistis ad Trojam : 415
 Sed non amplius me
 Auras carpentem tenebitis.
 Hoc, qui intelligit, sciat.
 O Scamandri vicina fluenta
 Benevola Argivis 420
 Non amplius virum
 Hunc videbitis (verbum
 Eloquar magnum) qualem neminem
 Troja in exercitu vidit
 Terra profectum Græca : 425
 Sed nunc inhonoratus
 Adeo abjectus jacet.

I A M B I.

- Cbo.* Neque cur prohibeam, neque cur finam te *ita* loqui
 Invenio malis hujusmodi implicatum.
- Aja.* Ah, ah, quis unquam putasset tam concinne 430
 Meum convenire nomen malis meis?
 Nunc enim adest, cur bis lugere me
 Et ter oporteat; tantis enim versor in malis.
 Cujus pater ex hac ipsa Idæa terra,
 Rebus eximie gestis summa nactus præmia 435
 Domum rediit maximam reportans gloriam :
 Ego vero illius filius in eundem locum
 Trojæ qui veni, non minore robore,
 Neque minoribus rebus manu gestis,
 Inhonoratus Argivis ita pereco. 440
 Atqui hoc saltem pro certo scire videor,
 Si vivus Achilles de suis ipse armis
 Adjudicaturus esset præstantiam virtutis cuiquam,
 Non aliquis ea alius abstulisset me posthabito.
 Nunc vero contra Atridæ homini impostori 445
 Ea dederunt, viri hujus repudiatas virtutibus.
- At

AJAX FLAGELLIFER.

- At nisi oculi mei atque animus transversus
 A meo proposito *me* abduxissent, nunquam *postbac*
 Sententiam contra quenquam ita decernerent.
 Nunc autem Jovis filia, truculenta visu, indomita dea, 450
 Me jam illis manum tendentem
 Fefellit, immisso furiali morbo,
 Ita ut in istis manum cruentarem pecudibus:
 Illi vero nunc irident, elapsi
 Me quidem invito. “ Deorum si quis autem 455
 “ Læserit, effugiat etiam ignavus præstantiorem.”
 Nunc igitur quid oportet me facere, qui manifeste diis
 Invisus sum? oditque me Græcorum exercitus,
 Odit et universa Troja, atque hi ipsi campi.
 Domumne petens, relictis navium stationibus, 460
 Et solis Atridis, Ægæum mare trajiciam?
 At quo vultu patre me sistam coram
 Telamone? quomodo me sustinebit unquam aspicere
 Nudum apparentem, absque primis præmiis virtutis,
 Quorum ipse obtinuit coronam gloriæ magnam? 465
 Non est res ferenda. at enim profectus
 Ad munitiones Troum, congressus solus cum solis,
 Et gerens quiddam viro dignum, ita tandem ipse moriar?
 At sic quidem Atridis rem fecero gratissimam.
 Non hæc sunt facienda. via tentanda est 470
 Ejusmodi, per quam seni ostendam patri
 Me animo ignavum ex illo utique non esse fatum.
 “ Turpe enim est homini longam expetere vitam,
 “ Malorum qui nullas unquam vices sentiat.
 “ Quid enim voluptate præstat diei dies 475
 “ Addens *vite spatium*, differens mortem?
 “ Haud ego emerem vilissimo pretio hominem,
 “ Qui inani spe fovetur:
 “ Sed aut honeste vivere, aut honeste mori
 “ Generosum decet.” rem totam audiisti. 480
- Cho.* Nemo unquam dicet, quod tu fictos sermones,
 Ajax, locutus es, sed ex tua ipsius mente *profectos*.
 Reprime te tamen, et da hoc amicis,
 Ut tuam vincant sententiam, curis hisce omissis.
- Tec.* O here Ajax, “ necessitate fortunæ 485
 “ Non est aliud majus hominibus malum.”
 Ego

A J A X F L A G E L L I F E R .

17

Ego enim ex patre quidem nata sum libero,
 Pollente opibus, si quo alio Phrygum;
 Nunc vero serua sum: sic enim Diis visum est scilicet,
 Et tuæ maxime virtuti. proinde ex quo 490
 Ad lectum tuum tori confors veni, beneuola studeo tuis rebus.
 Quapropter te obtestor, perque Iovem Ephestium,
 Perque thalamum tuum, quo conjunctus es mihi,
 Ne me finas sermone asperos pati
 Tuis ab hostibus, captivam eorum alicui relictam. 495
 Si enim tu obieris, et defunctus *me* deserueris,
 Ea existima me quoque ipsa tum die,
 Vi correptam ab Argiuis,
 Una cum filio tuo servilem habituram esse victum.
 Et forsan aliquis dominorum amarum in me verbum jacet 500
 Dictis perstringens: Videte conjugem
 Ajacis, qui viribus omnes in exercitu præstitit,
 Pro qua invidenda forte, qualia alit servitia.
 Talia dicet aliquis; et me quidem malus in hæc impellet genius,
 Tibi autem et tuo generi hæc *dicta* dedecori erunt. 505
 At reverere, quæso, patrem tuum, tristi
 Senio *conflictantem* præmature linquens: reverere matrem
 Multos jam annos sortitam, quæ sæpe
 Deos præcatur, ut tu salvus domum redeas.
 Miserere etiam, o rex, filii tui, si puerili 510
 Educatione destitutus, te *patre* deferetur orbus
 Sub tutoribus *tibi* non amicis. quantum mali
 Illique et mihi hoc, si morieris, relinques?
 Nam mihi quidem nihil est, quo respiciam
 Præter te. Tu enim mihi patriam delevisti bello, 515
 Et matrem; at Parca genitorem meum
 Abripuit infra ad Orci mortuos incolas.
 Quæ mihi posthac pro te patria fiat?
 Quæ opes? in te enim omnis mea salus est.
 At retine et mei memoriam; “ decet quippe viro 520
 “ Memoriam adesse, sicunde grati quid perceperit:
 “ Gratia enim est *ea*, quæ semper parit gratiam.
 “ Cuicumque vero excidit beneficii accepti memoria,
 “ Is nequam fuerit generosus vir.”

Cho. Ajax, eam animo habeas misericordiam, quam ego, 525
 Opem quidem; sic enim laudares hæc illius dicta.

V O L . I .

• C

[A J A X F L A G .]

Aja. Ingen-

- Aja.* Ingentem etiam laudem consequetur à me certe.
Si modo id quod jussero audet strenue exsequi.
- Tec.* At, o care Ajax, omnia tibi parebo.
- Aja.* Adfer mihi ergo puerum meum, ut videam. 530
- Tec.* Atqui propter metum ipsum ablegaveram.
- Aja.* In hisce meis malis? an aliud mihi narras?
- Tec.* Necubi miser tibi forte obviam factus moreretur.
- Aja.* Conveniens hoc scilicet et meæ fortunæ fuit.
- Tec.* Itaque ego intenta fui hoc ut præstarem. 535
- Aja.* Laudo factum et providentiam, qua usus es.
- Tec.* Quid igitur post hæc tibi prodesse queam?
- Aja.* Da mihi ut eum alloqui, coramque cernere possim.
- Tec.* At fane prope a ministris servatur.
- Aja.* Quid igitur cunctatur se præsentem sistere? 540
- Tec.* O gnate, pater te vocat, huc famulorum
Affer ipsum, quisquis manibus nunc eum regis.
- Aja.* Venientem compellas? an qui vocem nequit sequi?
- Tec.* Imo e propinquo jam minister huc gerit.
- Aja.* Adfer hunc, adfer huc, non enim expavescet 545
Intuens hanc recentem pecorum cædem,
Siquidem vere meus est a paterna origine.
Sed statim ipsum ad severos mores patris
Oportet tenerum fingi, et similem fieri natura.
O nate, patre fortunatior fias, 550
Cætera similis, ita eris non malus.
Sed et nunc ob hoc te, quod beatum prædicem, habeo,
Quod nihil horum adhuc sentis malorum.
“ Nil sapere enim facit vitam dulcissimam,
“ Nil sapere enim omnino doloris expers est malum, 555
“ Donec gaudere et tristari didiceris.”
Cum autem huc ætatis veneris, oportet te
Inter hostes ostendere, qualis ex quali patre
Eductus sis. interim lenibus auris vescaris, teneram
Animam fovens, matri tuæ gaudio futuram. 560
Nemo, sat scio, Achivum te lædet
Tristibus contumeliis, etsi abfueris a me procul.
Adeo paratum et præsto custodem Teucrum tibi
Relinquam, educationis tuæ sedulum curatorem: etsi nunc
Longinquus abest, hostium venationem agens. 565
At vos viri clypeati, populus mari circumdate,
Vobis

AJAX FLAGELLIFER.

19

- Vobis etiam communem hanc mando gratiam,
 Illique meum nunciate jussum, ut
 Puerum huncce ad domum meam ducens
 Telamoni exhibeat matrique Eribœæ, inquam, 570
 Ut ipsis sit fenestæ præsidium semper,
 Donec *et ipsi* pervenerint penetralia inferni divi.
 Et arma mea neque præfides certaminum ulli
 Proponent Achivis, neque illa pestis mea.
 Sed ipsum, tu puer, acceptum, qui nomen tuum habet, 575
 Euryfaces, tene, per multiplex vertens
 Lorum septemplicem infractum clypeum.
 Cætera vero arma una mecum sepelientur.
 Sed ocyus puerum hunc jam accipe,
 Et domum abducito: nec luctibus tentorium 580
 Imple lacrymans. "valde promptum est flere fœmina."
 Abde statim. "non est sapientis medici
 "Canere carmina ferrum-poscenti malo."
- Cho.* Metuo audiens hanc tuam alacritatem:
 Non enim mihi placet lingua tua *sic* acuta. 585
- Tec.* O domine Ajax, quidnam animo agere paras?
Aja. Ne quærito, ne scrutare: modestam esse decet.
Tec. Hei mihi, quam animum despondeo; tibi que per tuum filium
 Et deos supplico, ne nos proditum eas.
- Aja.* Nimis quidem molesta es. nescisne me divi 590
 Nihil amplius præstare debere?
- Tec.* Bene ominata loquere.
Aja. Audientibus narra.
Tec. Non parebis ergo tu mihi?
Aja. Nimis multa jam garris. 595
- Tec.* Metuo enim, o rex.
Aja. Non concludetis illam ocyus?
Tec. Per deos animum molli.
Aja. Næ parum mihi videris sapere,
 Si meos mores jam tandem erudire cogites. 600

ANTISTROPHICA. strophe 1.

- Cho.* O inclyta Salamis, tu nunc quidem
 Incoleris, mari circumfusa, felix,
 Omnibus spectabilis semper;

• C 2 •

Ego

Ego vero infelix
 Jam per longum tempus 605
 Idæo maneo
 In pratensi pecorum gramine
 Nullo numero habitus, semper volubili
 Tempore attritus;
 Invisam spem fovens adhuc 610
 Fore ut ego tandem migrem
 Ad detestandum
 Tenebrosum orcum.

A N T I S T R O P H E I.

Præterea mihi insanabilis Ajax
 Accedit novus luctator *desesso*, hei mihi 615
 Divinitus-immiffæ affidens insanix.
 Quem tu Salamis emisisti
 Prius pulchre impetuosus
 Victorem in præliis,
 At nunc contra animo devius suo pascens 620
 Luctum amicis ingentem parat.
 Priora autem illius strenue facta
 Manuum opera
 Ingrata apud ingratos
 Cecidere, cecidere 625
 Stultos Atridas,

S T R O P H E 2.

Certe ad veteres
 Profecta dies,
 Canamque senectutem
 Mater (ipsum cum laborantem 630
 Mentis furore audiverit)
 Non Ælinon, Ælinon,
 Nec miserabilis luctuosum *carmen*
 Volucris lusciniæ
 Emitteret infelix: 635
 At clara valde voce
 Plorabit: manuumque planctu
 In

AJAX FLAGELLIFER.

21

In pectora cadent
Ictus sonori, et canæ
Fragmina comæ.

640

ANTISTROPHE S.

Potius enim est eum orco condi,
Quam ægrotare morbo incurabili,
Qui de paterno
Veniens genere *optimo*,
Ipse optimus laboriosorum Achivorum
Non amplius in solitis
Confistit moribus,
Sed extra se versatur.
O infelix pater,
Qualis te manet audienda.
Fili tui non tolerabilis calamitas?
Cujusmodi nulla huc usque tulit
Ætas Æacidis,
Præterquam huic uni viro.

645

650

AJAX, TECMESSA, NUNCIUS,
CHORUS.

IAMB I.

Aja. "CUNCTA longum et immensum tempus
"Promitque ignota, et *olim* nota occulit.
"Nec est quicquam non sperabile: quippe expugnantur
"Et sanctum jusjurandum, et animi pervicaces admodum."
Etenim ego, qui dudum vehementer obdurueram,
Ut ferrum *aqua* tinctum, *nunc* mollius loqui coactus sum 660
Ab hac muliere. Miseret enim me
Ipsam viduam inter hostes, filiumque orphanum relinquere.
Sed eo ad lavacra, et littoralia
Prata, ut cum pollutiones meas abluero,
Gravem iram devitem deæ. 665
Profectus autem, locum nullius tritum vestigiis sicubi reperero,
Hunc meum gladium occultabo, telorum invisissimum,
In terra effosa, ubi nemo visurus est,

Sed

AJAX FLAGELLIFER.

Sed Nox ipsum Plutoque sub terra fervent.
 Ego enim ab illo die, quo hunc in manus sumfi gladium, 670
 Donum ab Hectore inimicissimo,
 Nihil inde ab Argivis unquam percepi boni.
 Sed verum est mortalium proverbium,
 "Hostium dona non dona, nec utilia."
 Quare in posterum sciemus quidem diis 675
 Cedere, ac discemus Atridas venerari.
 Principes sunt, cedendum est igitur. quid ni?
 Nam et illa grandia ac potentissima
 Honoribus cedunt: *faciunt* hoc nivosa
 Hyemes: frugiferae aestati cedunt. 680
 Concedit et Noctis tenebrosae orbis,
 Ut equis *vela* candidis Dies accendat lumen:
 Et acribus gementem flatibus levis aura sopivit
 Pontum. omnipotens quoque fomnus
 Solvit impeditos, neque semper captos tenet *mortales*. 685
 Cur igitur et nos non dicamus esse modestiores?
 Ego enim jam pridem noveram
 Cum hostis essem, ita quempiam odio habendum,
 Ut et eum iterum amare possem; amicumque
 Tantum opera juvare destino, 690
 Quantum amicum non perpetim mansurum: "multis enim
 "Mortalibus infidus est sodalitiis portus."
 Sed haec recte se habebunt. Tu vero,
 Mulier, intro abiens deos sedulo
 Comprecare, ut conficiant ea quae cupio. 695
 Vosque socii eundem mihi, cum hac, honorem
 Habete, et Teucro, ubi venerit, significate,
 Nos ut curet, et vobis sit benevolus.
 Ego enim eo vado, quo eundem est mihi.
 Vos vero, quae dico, facite: et forte cito 700
 Audietis, etsi nunc miser sum, me liberatum.

ANTISTROPHICA. strophe.

Cbo. Horreo praeter laetitia, et gaudio supra modum exulto.
 Io, Io, Pan, Pan,
 O Pan, Pan, mari pererrato,
 Cylleniae nivialis 705
 Saxoso de jugo nobis appare.

A J A X F L A G E L L I F E R .

23

O inter deos chorearum auctor, et dux, *appare, inquam*, ut mihi
 Bacchica et Corybantiaca
 Tripudia præfens simul capeffas,
 Quæ tu ipse per te didicisti. 710
 Nunc enim mihi libet saltare.
 Tuque mare Icarium trajectus,
 Rex Apollo
 Delie, præfens
 Mihi adfis, per omnia benevolus. 715

A N T I S T R O P H E .

Solvit enim gravem dolorem ab oculis Mavors.
 Io, Io: nunc iterum nunc,
 O Jupiter, adest lux candida,
Qua nobis licet auspicato
 Celeriter pontivagas ad naves accedere, quando Ajax 720
 Sui oblitus doloris iterum *est*, deorumque rursus
 Venerandos omnibus
 Absolvit ritus, lege
 Colens eos optima.
 " Omnia longum tempus consumitque,
 " Et accendit: et nihil non sperandum;" 725
 Siquidem præter spem
 Ajax resipuit, animis
 Erga Atridas pacatis, magnisque jurgiis.

I A M B I .

Nun. Viri amici, hoc primum nunciare volo. 730
 Teucer jam recens adest a Myfiis
 Rupibus: media autem ingressus castra
 Conviciis urgetur ab omnibus Argivis simul.
 Progredi enim eum alterius cum fenserant, undique
 Circumsteterunt, deinde maledictis, 735
 Proscindebant hinc inde, (neque quisquam erat qui non)
 Ipsum furentis et insidiantis exercitui
 Fratrem *ad invidiam* vocantes, ut vix absit
 Quin faxis totus laceratus moriatur.
 Eo usque venere ut jam manibus 740

E

E vaginis stricti educerentur gladii.
 Conquievit tamen contentio, ad summum progressa,
 Senum composita sermonibus.

Verum ubi nobis est Ajax, ut hæc narrem?
 " Nam dominis oportet rem omnem indicare. "

745

Cbo. Non est intus. sed modo abiit, nova
 Consilia novis adjunxit moribus.

Nun. Heu, heu.
 Tardene ergo hac via

Teucer hunc me misit? an ego tardius veni?

750

Cbo. Quid est in hoc negotio, quod desideretur?

Nun. Virum hunc vetuit *Teucer* in tentorio *clausum*
 Non foras exire, priusquam ipse præsens adesset.

Cbo. Sed abit sane conversus ad optimum consilium,
 Ut ab ira cum diis in gratiam redeat.

755

Nun. Hæc verba profus fatuitatis sunt plena,
 Siquidem quid *Calchas* ei benevolus vere prædicat.

Cbo. Quodnam? quidve hac de re compertum habens?

Nun. Tantum novi, et præsens adfui:

Ex consilio enim et corona regum
Calchas secedens seorsum ab *Atridis*,
 In manum *Teucris* amanter dextra

760

Inferta, dixit, et mandavit, omnibus artibus
 Cohibere per huncce, qui nunc lucet, diem
Ajacem intra tentorium, neque ut elabatur pati,
 Si vivum ipsum videre ultra vellet.

765

Agitat enim hac sola die eum
 Divæ *Minervæ* gravis ira, ut ille dixit.

" Namque vasta et *sibi* incommoda corpora

" Cadere in gravia deorum ira infortunia,

770

" Dicebat vates: siquis, *inquam*, hominis naturam

" Sortitus, haud dein, hominem uti decet, sapit."

Ille vero ex ædibus jam profecturus

Demens (recte ut eum pater appellaverat) inventus est.

Pater enim, mi fili, inquit, hasta,

775

" Cupias vincere, sed, cum deo, semper vincere stude."

Is autem arroganter et insane respondebat,

Cum diis, inquit, etiam homo nihili

Victoriam consequi possit: ego vero vel absque

Illorum ope, confido me istam attacturum esse gloriam.

780

Tam

Tam superbos jactabat sermones : deinde iterum
 Divæ Minervæ, cum ipsum hortans
 Juberet, ut in hostes manum cruentam verteret,
 Atrox et infandum retulit dictum ;
 Regina, *inquit*, aliis Græcis præsto
 Adfis, in nos nunquam erumpet bellum.
 Hisce sermonibus implacabilem
 Deæ in se concitavit iram, non ut hominem decet sapiens.

785

At hanc tamen si superest diem, tum forte
 Possimus ei, Deo juvante, esse salutiferi.

790

Talia dixit vates : ipse vero statim ex confessu
 Mittit me, ut tibi hæc mandata feram,
 Teucer, *nempe* ut serves *Ajacem*: si vero amissimus,
 Non *amplius* superest vir ille, si sapit Calchas.

Cho. O misera Tecmessa, infelix genus,
 Progressa vide quos iste sermones affert ;
 Hoc enim ad vivum radit, ut gaudere nemo possit.

795

Tec. Quid me miseram, vix dum quietam
 Malis ab assiduis, ex sede rursus excitatis ?

Cho. Hunc tu audi virum, qualia venit nuncians nobis
 De Ajacis actione, quam *pridem* dolui ego.

800

Tec. Hei mihi, quid narras, homo ? num quid periimus ?

Nun. De te quid fiat non scio, verum de Ajace,
 Si jam foris est, metuo male.

Tec. Est ille quidem foris, adeo ut metu excrucier quidnam dicas.

Nun. Illum cohibere mandat Teucer
 Intra tentorium, neque solum dimittere.

806

Tec. Ubi est Teucer ? et quare dicit ista ?

Nun. Jam aderit ipse : hunc vero exitum Ajacis
 Exitialem se deprehensurum existimat.

810

Tec. Hei mihi miseræ ! mortalium ex quo hæc edoctus es ?

Nun. Ex vate Thestoride hac ipsa die,
 Quod hæc illi mortem aut vitam adfert.

Tec. Hei mihi ! amici, adeste in his fortunæ necessitatibus,
 Partimque properate, ut Teucer ocyus huc veniat :

815

Alii vero ad occidentalia montium juga, alii ad orientalia
 Euntes, quærite infelicem viri exitum.

Sentio enim me a viro deceptam.

Et veteri apud ipsum gratiâ excidisse.

Hei mihi ! quid agam, fili ? non *nunc* desidendum est,

820

Sed

AJAX FLAGELLIFER.

Sed vadam et ego illuc, quam queo citissime.

Eamus, acceleremus, non *est nunc* sedendi locus nobis,
Volentes fervare virum illum, qui festinat mori.

Cho. Pergere paratus sum; neque verbis id ostendam modo:
Celeritas enim facti et pedum simul aderit.

825

AJAX, TECMESSA, TEUCER, MENE LAUS,
CHORUS.

Aja. Occisor ensis stat quidem, qua parte maxime
Penetrare valeat, si cui et hoc considerare vacat.
Donum quidem Hectoris, viri ex peregrinis mihi
Maxime exosi, mihi que invisissimi ad intuendum:
Fixus vero est in hac terra hostili Troade,
Ferrivora cote *modo* subactus. 830
Ego ipse vero fixi eum adornatum probe,
Benevolentissimum huic viro, ut protinus moriatur.
Ita quidem bene instructi sumus, post illa vero me
Tu primus, o Jupiter, (sic enim decet) juva: 835
Petam vero a te non *adeo* magnum beneficium ut assequar,
Mitte aliquem nobis nuncium, qui hanc tristem famam
Teucro ferat, ut ille me prius tollat
Collapsum in hunc recens imbutum gladium,
Et ne ab aliquo ex inimicis conspectus prius 840
Projiciar canibus, alitibusque præda.
Hæc te, o Jupiter, peto, invocoque simul
Mercurium terrestrem, *animarum* deductorem, ut me suaviter
sopiat,
Cum facili celerique saltu,
Ubi latus hoc gladio perrupero. 845
Quin advoco in auxilium illas et semper virgines,
Semperque cernentes omnes mortalium casus acerbos,
Venerandas Erinnyas celerrimas, ut discant
Quomodo ab Atridis pereo miser.
Et ipsos malos pessimis *exemplis*, omnibusque cladem inferentes
Corripiant: quemadmodum aspiciunt me 851
Manu mea maectatum cadere, ita cæsi a suis
Manibus carissimorum pignorum intereant.
Ite, o veloces ultricesque Erinnyes,
Gustate, nec parcite universo exercitui. 855
Tuque,

A J A X F L A G E L L I F E R .

27

- Tuque, o per altum cœlum qui currum agis
 Sol, cum terram meam paternam videris,
Paulisper cohibens aureas habenas,
 Nuncia calamitates meas fatumque meum
 Grandævo patri, miseræque matri. 860
 Sane vero et illa infelix, ubi hanc audierit famam,
 Edet ingentem ejulatum totam per urbem.
 Sed nihil attinet hæc frustra deplorare :
 Sed aggredi negotium oportet ocyus.
 O mors, mors, nunc accedens me specta. 865
 Porro te quidem et illic, cohabitans tibi, alloquar.
 Te autem, o splendidæ diei præsens jubar,
 Et solem aurigam, nunc alloquor
 Postremum sane, et nunquam posthac amplius.
 O lumen, o terræ sacrum patriæ solum 870
 Salaminos, o Larium paternorum sedes,
 Inclytæque Athenæ, et educatum una genus,
 Fontesque, fluminaque hæc, et Trojani
 Campi, *vos* appello: valet, nutrices meæ,
 Hanc vobis Ajax vocem postremam emittit; 875
 Cætera apud orcum inferis dicam.
- Semi.* Labor labori *additus*, laborem cumulat.
 Quoquo enim non ivi ego?
 Neque ullus me locus docere conscius novit.
 Ecce, ecce, strepitum enim quendam audio. 880
- Semi.* Et quidem navis nostræ socium cœtum.
Semi. Quid igitur est?
Semi. Totum *mibi* peragratum latus occidentale est navium.
Semi. Habesne igitur?
Semi. Laboris quidem copiam, et nihil amplius, quod viderim.
Semi. Nec mihi sane orientis in via aliquis 886
 Occurrens usquam se vidisse dicit.

P E R I C O M M A T A . strophe 1.

- Cho.* Quis igitur mihi, quisnam
 Ex laboriosis piscatoribus *maris*
 Piscationibus intentus somni nescius, 890
 Vel quis Olympiadum
 Deorum, vel fluentium
 Bosporiorum amnium

Gnarus, sævum *Ajacem*

Sicubi errantem

895

Viderit, faciet palam.

Miserum est enim mihi *vaganti*,

Longorum laborum secundum

Non assequi cursum,

Sed hominem mente debilem et sui non compotem cernere non

posse ubinam fit.

900

S Y S T E M A I.

Tec. Hei mihi! hei mihi!

Cho. Cujus vox e propinquo exiit saltu?

Tec. Heu miser *Ajax*!

Cho. Captivam miseram illam sponsam video

Tecmessam hoc luctu confusam.

905

Tec. Interii, perii, vastata sum, amici.

Cho. Quid vero est?

Tec. *Ajax* hic nobis recens maectatus
Jacet, occulto sese indutus gladio.

S T R O P H E 2.

Cho. Eheu meum reditum!

910

Hei mihi, occidisti, rex,

Me tuum socium navalem.

O miser *ego*,

O misera animi *tu* mulier.

S Y S T E M A 2.

Tec. Nunc ut res se habet, lugendi tempus est.

915

Cho. Cujus manu igitur *rem* infelix perpetravit?

Tec. Sua ipse, ut liquet; nam in terra ab eo
Fixus hic ensis, in quem procubuit, hoc arguit.

S T R O P H E 3.

Cho. Hei mihi, meas *ob* hasce calamitates!

Solus ergo cruentatus es

920

Nullis munitus amicis.

Ego vero ille surdus ad omnia,

Atque omnium ignarus neglexi.

Ubi igitur, ubi

Jacet

A J A X F L A G E L L I F E R.

Jacet ille intractabilis,
Ille infausti nominis Ajax?

29
925

S Y S T E M A 3.

Tec. Non est spectandus, sed circumjecta
Veste tegam hac undique, quoniam
Nemo, qui illius quidem amicus, sustineat intueri ipsum
Spirantem in altum e naribus nigrum sanguinem, 930
Et ex cruento vulnere, propria manu inflicto.
Hei mihi, quid faciam? quis te tollet amicorum?
Ubi Teucer? quam tempore nunc adveniret, siquidem *huc* tu-
lit gradum?
Ut lapsum fratrem hunc suum simul componeret.
O infelix Ajax, quantus vir, quam misere te habes! 935
Ut etiam apud hostes dignus sis fletum assequi!

A N T I S T R O P H E I.

Cbo. Destinabas ergo infelix
Propositique pertinax,
Olim nactus opportunitatem explere
Malum fatum laborum 940
Tuorum nunquam cessantium:
Ea mihi per totas noctes diesque
Ingemiscens edebas hostili animo
Infesta Atridis,
Diro cum affectu. 945
Magnum fane illud
Initium fuit tempus malorum,
Quando de armis Achillis
Certamen præstantiæ fuit propositum.

A N T I S Y S T E M A I.

Tec. Hei mihi miseræ! 950
Cbo. Ad jecur penetrat generosum (novi) vulnus.
Tec. Hei mihi miseræ!
Cbo. Facile credo, mulier, te vel bis lamentari,
Tali amico, tanto cum tuo damno, jam orbatam.
Tec. Tu hæc opinaris tantum, ego vero nimis sentio. 955
Cbo. Assentior tibi.

Tec. Hei

A J A X F L A G E L L I F E R. 31

- Teuc.* Hei mihi, mihi!
- Cbo.* Tace. Vocem Teucris mihi videor audire 990
Edentis clamorem huic malo appositum.
- Teuc.* O charissime Ajax, o ocule fraterne mi!
Nactus es ergo malum, ut fama obtinet?
- Cbo.* Perit vir iste, Teucer, hoc scito.
- Teuc.* O calamitas perquam properata! 995
- Cbo.* Rebus ita se habentibus.
- Teuc.* O miser ego, ter miser!
- Cbo.* Nunc lugendi adest tibi copia.
- Teuc.* O casus undique me affligens!
- Cbo.* Nimium quidem, Teucer. 1000
- Teuc.* Heu miser! quid filius autem
Hujus? ubi mihi est terra in Troica?
- Cbo.* Solus apud tentoria.
- Teuc.* Non eum protinus
Huc adduces, ne quis tanquam viduæ 1005
Catulam lænæ inimicorum rapiat?
Agedum, festina, adjuva labore tuo:
"Mortuis enim et jacentibus
"Omnes illudere amant."
- Cbo.* Atqui vir ille adhuc vivens, Teucer, hunc tibi curæ fore 1010
Mandabat, quemadmodum nunc curæ est.
- Teuc.* O omnium mihi sane spectaculorum
Mœstissimum, quæ unquam hisce oculis ego vidi!
Viaque omnium certe viarum
Tristissima meo cordi, quam modo confeci, 1015
O charissime Ajax, tuam cum vidi
Necem, persequens, et investigans:
Acuta enim de te fama, tanquam a Deo aliquo profecta,
Pervasit omnes Achivos, quod periisses mortuus.
Quæ ego miser, etsi procul abessem, tamen audiens
Ingemui, nunc vero intuens dispereo. 1020
Hei mihi!
Age retege mihi, ut totum malum videam.
O dirum spectaculum, et audaciæ nimis acerbæ!
Quibus tristitiis in me prius seminatis, obis!
Quo enim, aut ad quos homines, ire potero, 1025
Laboribus in tuis qui nusquam juverim?
Telamon tuus pater meusque simul

Excipiet

AJAX FLAGELLIFER.

- Excipiet me læto vultu, propitiusque scilicet,
 Venientem sine te: quidni? cui non aderat
 Ne quidem feliciter agenti ob quicquam solito lætius ridere.
 Ille quid reticebit? quid mali de me non dicet? 1031
 Me ex matre captiva susceptum nothum
 Timiditate et ignavia qui prodiderim,
 Te charissime Ajax, vel dolis, ut tuas
 Opes emortui, ac domum possiderem tuam. 1035
 Talia vir iracundus, et in senecta gravis
 Dicet, nullam ob *meam culpam* ad jurgandum irritatus.
 Tandemque extorris patria ejiciar,
 Pro libero servus vulgo notatus.
 Atque hæc quidem domi, hic vero in Troja mihi 1040
 Multi sunt inimici, pauca vero quæ juvent.
 Et hæc omnia te mortuo nactus sum.
 Hei mihi, quid faciam? quæ te avellam ab acerbo
 Hoc acuto mucrone? o miser! a quali
 Homicida expirasti? nôsti quod aliquando 1045
 Hæctor etiam mortuus te effret occisurus?
 Videte, per Deos, fortunam duorum virorum:
 Hæctor quidem, *eodem illo*, quo donatus erat ab hoc
 Balteo ligatus, equestri e curru
 Raptatus erat, usque dum exhalavit animam: 1050
 Hic vero, ab illo hunc ensẽm donatum habens
 Eo ipso periit mortifero infiliens impetu.
 An non Erinnys ipsa hunc fabricata est gladium?
 Et illum balteum Pluto sævus opifex?
 Ego igitur et hæc, et alia omnia semper 1055
 Hominibus aio machinari Deos,
 Cui autem hæc non sunt cordi,
 Illeque sua amet, et ego mea.
- Cho.* Ne tende longius, sed, ut sepulchro condas
 Hunc virum, cogita, et quid mox respondebis. 1060
 Video enim virum inimicum, et forte malis nostris
 Irridens venit, ut vir malignus quispiam.
- Teuc.* Quis vero est ille vir de exercitu quem vides?
Cho. Menelaus, cujus causâ hanc navigationem instituimus.
Teuc. Video: nam prope existens facile agnosci potest. 1065
Men. Heus tu, tibi dico: hoc cadaver manibus
 Ne componas, sed sinas ita ut est.

Teuc. In quem finem tot impendisti verba?

Men. Vifa *junt hæc* mihi, vifa quoque *illi* qui præest exercitui.

Teuc. Nullam ergo causam prius dixeris? 1070

Men. Propterea quod cum speraremus nos ipsum ex patria
Adduxisse Achivis socium et amicum,

Invenimus experti infensioem *ipsis* Phrygibus.

Qui exercitui simul universo machinatus necem,

Noctu *nos* hostiliter invasit, ut hausta opprimeret; 1075

Et nisi Deorum aliquis hoc molimen extinxisset,

Nos hac ipsa, quam ipse fortitus est fortunam,

Cæsi jacuissemus passim fœdissima morte:

Ipsæ vero viveret: nunc autem mutata vice *fecit* Deus

Ut hujus violentia in oves gregesque recideret. 1080

Quapropter homo haud est tam potens

Quisquam, ut hoc sepulchro condat illius corpus:

Sed in flavam arenam projectus

Avibus marinis fiet pabulum.

Atque ob hoc ne graves tollas animos: 1085

Nam si viventem reprimere non potuimus,

Mortuo certe imperabimus, etiam si nolis,

Manuum *vi* dirigentes; nullibi enim

Dictis parere vivus unquam voluit meis.

“ At *hoc* mali est hominis, æquum censere 1090

“ Ut vir plebeius nihil magistratibus obediat.

“ Haud enim unquam, neque in civitate leges recte

“ Se habeant, ubi nullus est status timor.

“ Neque exercitus certe modeste se ultra gerat in duces,

“ Omni metus et pudoris obice amoto, 1095

“ Sed virum oportet, etiam si magnum corpus sibi nactus fu-

“ erit,

“ Cogitare, posse se cadere parvo quamlibet malo.

“ Timor enim cui adest, pudorque simul,

“ Salutem ipsum *in se* habere scito.

“ Ubi vero injuriarum, faciendique quæ cuique libet datur

“ licentia, 1100

“ Illam pro certo habeas urbem brevi tandem,

“ Secundo vento festinantem, tamen pessum ruituram.

“ Sit ergo aliquis constitutus mihi timor utilis.

V O L. I.

* E

“ Neque

[A J A X F L A G.]

AJAX FLAGELLIFER.

“ Neque putemus, cum quæ jucunda nobis fuerunt fecerimus,

“ Nos non vicissim quæ tristia sunt passuros esse. 1105

“ Subeunt hæc mutua vice.” Ante hic erat

Fervide injuriosus, nunc ego vicissim magna sentio.

Tibique prædico hunc ne sepelias, ne

Hunc dum sepelire studes, ipse in sepulchrum cadas.

Cho. Menelae, *cave* ne cum sententias proposueris sapientes, 1111

Deinde ipse in mortuos injurius fias.

Teuc. Non ego unquam amplius, o viri, mirabor hominem,

Qui, cum sit genere *prope* nullo natus, sic peccat;

Cum qui videntur generosa gente orti

Tantum in suis aberrant sermonibus. 1115

Age dic ab initio rursus, num tu dicis te duxisse

Virum hunc Achivis huc socium assumptum?

Non ipse sua sponte huc enavigavit, ut sui juris?

Ubi tu hujus imperator factus es? ubi vero tibi militibus

His licet imperare, quibus hic dux fuit a domo usque? 1220

Spartæ imperator venisti, non nobis imperans:

Neque fuit ubi tibi hunc in ordinem redigere magis

Imperii concessit jus, quam huic te.

Subditus aliis *ipse* huc navigasti, non omnium

Imperator, ut Ajaci *quoque* præesses unquam. 1125

Sed quibus imperas, impera, et severis dictis

Eos castiga: hunc vero, sive tu vetes,

Sive ille alter dux, sepulchris ego

Indam rite, non os reveritus tuum.

Neutiquam enim tuam huc profectus est militatum 1130

Ob conjugem, ut milites conductitii;

Sed ob juramenta, quibus erat obstrictus,

Tua vero causa nequaquam; non enim dignos censebat nul-
lius pretii viros.

Præterea pluribus huc secum ductis præconibus,

Et duce, venit: tuum vero ob strepitum 1135

Non me verterem, ut talem te prodas qualis revera es.

Men. Non admodum talem in malis linguam probō.

Teuc. “ Dura enim, si simul quoque justa admodum fuerint, mor-
dent.”

Men. Sagittarius non humilia videtur sentire.

Teuc. Non enim illiberalem ego artem edidici. 1140

Men. Oppido

- Men.* Oppido fores insolens, scutum si sumeres.
- Teuc.* Etiam nudus sufficerem tibi vel armato.
- Men.* Lingua tua animos certe magnos alit.
- Teuc.* “ Cum iustitia enim animos gerere magnos licet.”
- Men.* Iustumne est igitur mei occiforem feliciter agere? 1145
- Teuc.* Occiforem? rem sane atrocem narras, siquidem vivis mortuus.
- Men.* Deus me servavit: quantum in illo erat, periissem.
- Teuc.* Ne igitur violes Deos, a Diis servatus.
- Men.* Egone eo contemptum Deorum leges?
- Teuc.* Imo, si mortuos sepultura prohibes præfens. 1150
- Men.* Hostes nimirum ipse meos, neque enim decuit.
- Teuc.* Num tibi ergo hostium dux fuit Ajax unquam?
- Men.* Infensum sibi oderat: teque adeo hoc non latuit.
- Teuc.* Calculos enim in eum clam subdere deprehensus es.
- Men.* Ea culpa iudicum, non mea, fuit. 1155
- Teuc.* Multa male tu furtim conficere posses mala.
- Men.* Hæc dicta alicui cedant dolori.
- Teuc.* Non major a te dolor orietur, ut videtur, quam tibi a nobis.
- Men.* Unum hoc tibi declarabo, non est hic sepeliendus.
- Teuc.* Tu vero vicissim audies quod hic sepelietur. 1160
- Men.* Jam ante virum vidi ego lingua feroculum,
Qui nautas adegit, hieme instante, ut navigaret,
Cujus ne vocem quidem audires cum in turbine
Tempestatis tenebatur: sed sub veste occultatus
Calcandum ultro se dabat quibuslibet navitis. 1165
Ita quidem et te et tuum petulans os
Parva e nubecula mox quædam erumpens ingens
Tempeftas restinxerit, odiososque clamores.
- Teuc.* Ego quoque virum jam vidi stultitia plenum,
Qui focios malis obrutos injuria lædebat. 1170
Dein ipsum, intuitus quidam similis mihi,
Ingenioque par, hisce corripuit dictis.
O homo, ne mortuis malefeceris;
Si enim feceris, malo ipse, scito, multaberis.
Sic stolidum illum monebat alter qui aderat. 1175
Video jam sane illum, et, ut mihi videtur,
Non quisquam alius est quam tu ipse: num adhuc loquor æ-
nigmata?
- Men.* Abeo: “ etenim turpe est, siquis audiat

“ Eum verbis punientem, cui licet cogere.”

Teuc. Quin te jam subduc: nam et mihi turpissimum est audire 1180
Hominem nugatorium inania verba effutientem.

A N A P Æ S T I.

Cbo. Instabit magnæ contentionis quoddam certamen.
Verum quantum potest, Teucer, properans
Festina fossam aliquam cavam procurare
Huic, ubi apud mortales semper memorabile 1185
Habeat sepulchrum squalidum.

I A M B I.

Teuc. Et quidem in ipso tempore hi prope
Adsunt, viri hujus filiusque et uxor
Sepulchrum ornaturi infelici mortuo.
O puer, huc accede, et adstans prope 1190
Supplex tange patrem, qui te genuit;
Sede autem illi adversus in manibus tenens
Comas meas, et hujus, et tuas tertii,
Qui supplicum thesaurus est: siquis vero exercitus
Vi te abstraxerit hoc a funere, 1195
Malus male insepultus excidat sua patria,
Totius generis radice demessa,
Hoc, quo nunc, modo defeco capillum.
Tene hunc, o fili, et serva, neque te
Amoveat quis, sed firmiter adhærens tene. 1200
Vosque ne mulieres *falli* pro viris prope
Assistite; sed opitulamini, donec ego rediero,
Sepulchrum huic cum curavero, quamvis nemo finat.

A N T I S T R O P H I C A. strophe I.

Cbo. Quando ergo tandem ultimus
Annorum desinet numerus, quibus hic diu jactati fuimus, 1205
Infinitas semper saltem mihi
Bellicorum laborum
Miserias inducens
Latas vias habentem circa Trojam,
Infelix Græcorum dedecus? 1210

A J A X F L A G E L L I F E R .

37

A N T I S T R O P H E 1.

O utinam prius æthera subiisset
 Vastum, communemve omnibus orcum
 Ille vir, qui tristium
 Monitavit armorum Græcis .
 Communem usum: 1215
 Unde heu! alii alios genuere labores.
 Ille enim exitio dedit homines.

S T R O P H E 2.

Ille neque coronarum
 Neque profundorum cyathorum
 Dispensavit mihi voluptatem fruendam, 1220
 Neque dulcem tibiaram cantum,
 Infelix, nec inter nocturnas
 Delicias amorum quiescere:
 Amores autem sustulit, hei mihi!
 Jaceo autem ita neglectus 1225
 Rore frequenti semper
 Madens comas, infaustæ
 Monimenta Trojæ.

A N T I S T R O P H E 2.

Prius quidem nocturni
 Timoris erat mihi propugnaculum 1230
 Et telorum strenuus Ajax ;
 Nunc vero ipse traditur invito
 Dæmoni. Quæ mihi, quænam posthac
 Voluptas aderit? utinam essem,
 Ubi sylvosum imminet ponto 1235
 Promontorium undisonum, summo
 Sub vertice Sunii,
 Sacras ut alloquerer
 Athenas.

T E U C E R , A G A M E M N O N , U L Y S S E S , C H O R U S .

Teuc. Atqui properabam, conspicatus ducem 1240
 Aga-

A J A X I F I L A G E L L I F E R.

Agamemnonem ad nos huc ruentem :
Nec enim dubium est quin improbum sit soluturus os.

Aga. Tène acerba dicta renunciant mihi
Audere contra nos impune adeo profundere?
Te quidem dico ex captiva *natum*. 1245
Certe si matre fatus esses generosa,
Quam magnifica jaçtares? summisque digitulis incederes?
Quando cum sis ipse homo nihili, pro eo qui nihil est, ob-
nix nos oppugnasti,
Et neque exercitus, neque navium duces venisse
Nos Achivorum, neque tuos, dejerasti: 1250
Sed ipse dux suus, ut ais, Ajax enavigavit.
Nonne hoc a servis audire ingens est dedecus?
Propter qualem autem virum adeo superba vociferatus es?
Ubi progressum? vel ubi stantem, quo non et ego?
Nulline ergo Achivis sunt viri, præter hunc? 1255
Acerba sane videmur de armis Achilleis
Proposuisse Achivis certamina tunc temporis,
Si nusquam non declarabimur a Teucro mali.
Nec unquam libuerit vobis, ne victis quidem,
Cedere in iis, quæ pluribus placere iudicibus: 1260
Sed semper nos vel maledictis petetis,
Vel dolose nos pungetis, utcunque causa inferiores.
“ His profecto moribus nullus unquam
“ Ullius legis firmus erit status,
“ Si, qui jure vicerint, repellemus, 1265
“ Et posteriores in priorem locum ducemus:
“ Sed prohibenda hæc sunt, non enim vasti
“ Latisque humeris viri sunt tutissimi;
“ Sed qui recta sapiant ubique vincunt.
“ Et magnus latera bos ab exiguo tamen 1270
“ Flagello rectus in via incedit.”
Tibique adventare hoc remedium
Video protinus, nisi ad sanam redieris mentem:
Qui virum propter mortuum, et jam umbram
Fidenter convitiaris, et libero blateras ore. 1275
Non modeste te geres? non, cum noris qualis es genere,
Alium quempiam huc adduces virum liberum,
Qui nobis pro te, quæ habes dicenda, dicat?

Te

A J A X F L A G E L L I F E R .

39

Te enim dicente discere non ego valeam;
Barbaram enim linguam non intelligo.

1280

Cbo. Utinam utrique vestrum foret mens sanior.
Hac enim nihil, vobis quod optem, habeo melius.

Teuc. " Heu mortui quam velociter apud mortales
" Gratia effluit, et prodita deprehenditur! "

Si tui faltem, o Ajax, hic vir ne in rebus quidem parvi laboris
Adhuc retinet memoriam, pro quo tu sæpe

1286

Tuam objiciens animam laborasti bello;
Sed perierunt jam cuncta hæc, abjecta et vilia.

O multa qui locutus es modo et inutilia dicta,
Nihilne amplius omnino meministi, quando

1290

Intra vallum vos hic vir olim inclusos,
Jam penitus perditos, fusosque prælio,

Liberavit adventu solus suo, cum per navium
Summos jam nauticos foros

Ignis grassaretur, jam nauticas scaphas

1295

Hæctor infiliret ferox, superatis fossis;
Quis hæc propulsavit? non hic fuit, qui fecit hæc,

Quem nusquam dicis congressum esse pede?

Hic ergo vobis hæc contulit beneficia?

Et cum rursus ipse solus Hæctori soli

1300

Sortitusque et injussus ibat obviam adversarius,

Non fugitiva forte in medium immissa,

Udæ nimirum telluris gleba, sed quæ cristata

E galea prima saltum erat levem factura?

Hic erat qui ea fecit, simulque ego præsens

1305

Ille servus, ille e barbara matre natus

Miser, quo tandem respiciens et hæc audes fari?

Num ignoras, qui tui patris olim extitit pater,

Antiquum illum Pelopa, barbarum Phrygem?

Num et Atrea, qui te porro genuit impiissimum?

1310

Qui fratri apposuit suos in cœnam filios?

Tu autem ipse matre natus erat Cressa, quam

Ubi cum adultero deprehendisset pater tuus,

In mare immisit mutis piscibus laniandum.

Talis cum sis, mihi tali exprobras genus?

1315

Qui patre quidem sum Telamone natus,

Qui ob egregiam præ cæteris virtutem in bello, meam

Tenet

AJAX FLAGELLIFER.

- Tenet tori sociam matrem, quæ stirpe quidem erat
Regina, Laomedontis *filia*: eximium vero ipsam
Ut munus, illi dedit Alcmenæ proles. 1320
An hoc modo optimus, ex duobus optimis
Genitus, dedecorarem mihi sanguine junctos,
Quos tu nunc in his ærumnis jacentes
Insepultos projicis, nec erubescis istud dicere?
At hoc jam certo scias velim, si quo hunc abjicietis, 1325
Abjicietis et nos tres simul fitos.
Quoniam honestius est mihi pro illo viriliter pugnanti
Mori præclare, quam tua pro conjuge,
Imo vel fratris istius tui.
• Proinde, vide non meum quod fit modo, sed et tuum *commodum*.
Nam siquid me læseris, optabis aliquando 1331
Te vel timidum fuisse potius, quam in me ferocem.
Cbo. O rex Ulysse, te tempori venisse scito,
Si non commissurus hos, sed litem dirempturus ades.
Ulyf. Quid rei est, viri? eminus enim audivi 1335
Clamorem Atridarum super hoc forti cadavere.
Aga. Non enim audimus turpissima verba,
O rex Ulysse, istoc a viro jamdudum?
Uyf. Qualia? ego enim viro ignosco
Audienti turpia, si maledicta commiserit maledictis. 1340
Aga. Audiit turpia *quidem*: facturus enim erat similia mihi.
Ulyf. Quid fecit autem, quod pro injuria habeas?
Aga. Ait se non passurum hoc cadaver sepulturæ
Expers esse; sed me invito sepulturum.
Ulyf. Licetne igitur vera dicenti amico 1345
Tua, non minus quam ante, manere in concordia?
Aga. Dic: aliter enim forem mentis non sanæ, quoniam
Te amicum ego maximum ex Argivis duco.
Ulyf. Audi igitur: virum huncce per Deos
Ne sustineas insepultum adeo inhumaniter abjici: 1350
Neque violentia te ullo modo vincat
Usque adeo odisse, ut ipsum jus calces.
Etenim mihi erat olim ille inimicissimus omnium,
Ex quo *judicum sententia* obtinui Achillis arma.
Hunc tamen ego, talis in me licet fuerit, 1355
Non irem læsum aliqua ignominia, ne quidem tacendo

A J A X F L A G E L L I F E R. 41

Unum hunc virum vidisse me fortissimum Argivorum quot-
quot

Ad Trojam pervenimus, excepto Achille.

Proinde nequiquam jure eum debito privaveris honore.

Nullo enim hunc modo, sed Deorum leges 1360

Violaveris. "Virum autem strenuum nefas est post mortem

"Lædere, ne quidem si prius oderis admodum."

Aga. Tune in his, Ulysses, pro isto mecum pugnas?

Ulyf. Ego sane: oderam vero quamdiu fuit odisse honestum.

Aga. Non itaque et mortuum insultare te convenit? 1365

Ulyf. Ne gaudeas, Atrida, lucris non bonis.

Aga. "Haud est facile ut tyrannus sit pius."

Ulyf. "At facile ut amicis bene monentibus honorem tribuat."

Aga. "Obedire tamen virum bonum decet magistratibus."

Ulyf. Define: victus enim hac in re ab amicis, victor es. 1370

Aga. Memento in quem virum hanc confers gratiam.

Ulyf. Inimicus hic quidem, at erat olim strenuus.

Aga. Quidnam facturus es? inimicum adeo revereris mortuum?

Ulyf. Virtus nempe apud me plus quam odium valet.

Aga. Hujusmodi homines sunt fere stupidi. 1375

Ulyf. Certe admodum multi nunc amici, qui postea fiunt acerbi.

Aga. Tales tu probas igitur parare amicos?

Ulyf. Præduros laudare animos ego non amo.

Aga. Nos tu ignavos hac ipsa die ostendes.

Ulyf. Imo viros Græcis omnibus justos ostendam potius. 1380

Aga. Suades ergo ut mortuum hunc sepeliri sinam?

Ulyf. Equidem: nam et ipse huc venturus sum.

Aga. Profecto omnia sunt similia, quisque sibi studet.

Ulyf. Cui enim me magis convenit, quam mihi studere?

Aga. Tuum igitur opus hoc, non meum, vocabitur. 1385

Ulyf. Ut feceris, ita bonus habebertis ubique.

Aga. At tamen hoc certo scias, me

Tibi quidem majorem vel hac gratiam facturum:

Hic vero, seu ubi tu vis *sepultus* seu hîc *insepultus*, mihi tamen

Invisissimus erit: tibi autem facere licet quæ visum est. 1390

Cbo. Quicumque te, Ulysses, non sapientem prædicat

Mente hac præditum, *næ ille stultus est homo.*

Ulyf. Et nunc sane Teucro id in posterum denuntio,

Me, quam tunc inimicus fuerim, tam nunc amicum esse.

Et mortuum hunc simul sepelire volo, 1395

V O L. I.

* F

Una

[A J A X F L A G.]

A J A X F L A G E L L I F E R.

Una et laborem capere, nihil et omittere,
Quod homines decet impendere viris optimis.

- Teuc.* Optime Ulysses, *nunc* te in omnibus laudare possum,
Factoque hoc longe meam fefellisti spem.
Huic enim cum ante fueris Argivorum inimicissimus, 1400
Solutamen astitisti manu, nec passus es præfens
Ut a vivente fiat mortuo gravis injuria.
Ut attonitus ille imperator *huc* profectus,
Ipseque et *suus* frater voluerunt
Cum contumelia hunc abjicere insepultum. 1405
Quare hos, hunc qui Olympum regit Jupiter,
Furiæque memores, cunctisque sua tribuens Justitia,
Malos male perdant, sicut voluerunt
Hunc virum contumeliis objicere indigne.
Te vero, o longævi proles Laertæ patris, 1410
Hoc funus ut attingas vereor pati,
Ne faciam quod mortuo ingratum sit:
Cætera vero nos adjuva; et si quem de exercitu
Vis huc mittere, non graviter feram.
Ego vero reliqua omnia administrabo; tu autem te 1415
Viri in nos boni officio functum esse scito.
Ulyf. Curare sane *una* volebam: si vero non est tibi gratum,
Nos hæc facere, abeo tuam laudans sententiam.

A N A P Æ S T I.

- Teuc.* Satis *est*: jam enim multum elapsum est
Temporis: at *vos*, hi quidem cavam fossam 1420
Manibus ocyus apparate, illi vero sublimem
Tripodem in ignem ponite, lavacris sacris
Idoneum: at una ex tentorio
Virorum turma armorum
Ornatum afferat. 1425
Tu vero, fili, patris, quantum vales,
Amore prehensans, latera simul mecum
Hæc alleva, adhuc enim calidæ
Fistulæ sursum efflant nigrum
Cruorem: verum age, omnis, quicumque se amicum 1430
Ait adesse, moveat, eat

Huic

A J A X F L A G E L L I F E R .

43

Huic viro operam dans in omnibus bono;
Nullique unquam mortalium meliori
Ajace: quamdiu superfuit hoc dico.

Cbo. " Profecto hominibus plurima, ubi viderint, 1435
" Nolle datur; prius vero quam videant, nullus adeo vates
" Futurorum est, ut sciat quid faciet. "

• F 2

P E R S O N Æ

PERSONÆ FABULÆ.

PÆDAGOGUS.

ORESTES.

ELECTRA.

CHORUS EX VIRGINIBUS INDIGENIS.

CHRYSOTHEMIS.

CLYTÆMNESTRA.

ÆGISTHUS.

E L E C T R A.

PÆDAGOGUS, ORESTES, ELECTRA,
CHRYSOTHEMIS, CHORUS.

I A M B I.

Ped. **O** Agminum ductoris ad Trojam olim
Agamemnonis fili, nunc ea licet tibi
Præsenti cernere, quorum fuisti semper cupidus.
Vetus enim illud Argos, quod desiderabas, hocce,
Oestro percitæ nemus Inachi filix: 5
Hoc autem, mi Orestes, Lupicidæ Dei
Forum Lyceum: at illud a læva
Junonis celebre templum; quò vero pervenimus,
Dic *te* Mycenæ opulentas cernere,
Plenamque cædium Pelopidarum domum: 10
Unde te, cæso jam patre, ego olim
A confanguinea tua, et forore, acceptum
Abfuli, et servavi, et enutrii,
Huc usque ætatis, paternæ vindicem cædis.
Nunc igitur, Orestes, et tu charissime hospitum 15
Pylades, quid factò opus est ocyus deliberandum:
Namque jam nobis lucidum solis jubar
Matutinos movent avium cantus claros,
Atraque stellis defecit nox.
Priusquam igitur quisquam hominum exeat tecto, 20
Conferte consilia: ibi enim fumus
Ubi non amplius segnitix datur locus, sed *instat ipse* agendi arti-
culus.

Oref. O charissime famulorum, quam certa mihi
Indicia exhibes *viri* in nos benevoli natura.
Sicut enim equus generosus, licet sit senex, 25
Rebus in trepidis non animos amittit,
Sed aures arrigit; similiter et tu
Nosque incitas, et inter primos ipse sequeris.
Proinde consilia *tibi* exponam *mea*, tu vero

Acutas

Acutas aures meis dictis præbens, 30
 Si quid a re aberro, corrige.
 Ego enim postquam Delphicum adii
 Oraculum, ut discerem quonam modo
 Pœnas fumerem patris ab occisoribus,
 Respondit mihi Phœbus hæc, quæ audies mox : 35
 Ipsum *me nempe jussit* imparatum ab armisque et exercitu,
 Clam dolis meritas inferre manu cædes.
 Quoniam igitur tale oraculum audivimus,
 Tu quidem subiens (cum opportunitas te duxerit)
 Ædes in hasce, scias omnia quæ fiunt intus, 40
 Ut edoctus nobis queas annunciare certa.
 Neutiquam enim te præ senio longoque *quod abfuisi* tempore
 Noscere valebunt, neque suspectum habebunt *te* ita concinne
 instructum.
 Sermone autem tali utere ; quod hospes quidem fis
 Phocensis, a viro Phanoteo missus : is enim 45
 Maximus est illis belli socius, et amicus.
 Nuncia autem, jurejurando addito,
 Mortuum esse Orestem violento fato,
 Ludis in Pythicis, ex pernicibus
 Curribus devolutum. Totius sermonis hæc constet summa. 50
 Nos vero patris tumulum (ut *Apollo præcepit*)
 Libationibus prius, capiteque sectis mollibus comis
 Cum coronaverimus, deinde redibimus huc retro
 Urnam æream ferentes manibus,
 Quam nosti in virgultis alicubi et ipse conditam. 55
 Ut verbis dolum struentes, jucundum nuncium
 Adferamus eis, meum ut periit corpus
 Crematum jam, et in cineres redactum.
 Quid enim hoc me angat, quod sermone mortuus
 Reipsa vixero, et famam reportavero ? 60
 Censeo enim nullum dictum, cum lucro *junctum*, malum esse:
 Jam enim sæpius vidi et sapientes
 Rumore falso mortuos : qui cum domum
 Redierint *vivi*, majorem inde gloriam nacti sunt.
 Ita et me confido fama ab hac 65
 Conspectum hostibus, fidus quasi fulsurum brevi.
 At, o patria terra, Diique indigenæ,
 Excipite me fausto omine hoc iter ingressum,

E L E C T R A.

47

Tuque, o paterna domus : tui enim venio

Merito purgator a Diis impulsus:

70

Neque me cum infamia dimittite hac ex terra,

Sed date ut opibus potiar paternis, et constituam domum.

Et hæc quidem hæctenus. Tibi vero jam, senex,

Curæ fit eunti, tuum ut exequaris munus.

Nos autem eximus. Occasio enim *jubet*, quæ hominibus

75

Maxima omni in opere est magistra.

Elec. Hei mihi miseræ!

Pæd. At at visus sum famularum aliquam

Suspirantem intra ædes audire, o fili.

Oref. Num misera est Electra? vis

80

Hic maneamus, et iterum audiamus lamenta *clarius*?

Pæd. Minime : nihil, priusquam Apollinis *jussa*

Conemur exequi, et ab hisce auspicari *decet*,

Patri fundentes lavacra : hæc enim adferent

Victoriamque nobis et *in rebus bis* gerendis robur.

85

A N A P Æ S T I.

Elec. O lux alma, et cum terra

Parem sortite extensionem aer, quam multos

Sensisti meos lamentorum lessus,

Multosque adversos pectorum

Planctus cruentatorum,

90

Simulac tenebrosa nox recesserit.

Quod ad mea autem pervigilia jam invisus

Novit torus luctuosæ domus,

Quantopere miserum meum lugeo

Patrem, quem in barbara terra

95

Non Mars cruento excepit hospitio,

Sed mater illa mea, et particeps tori

Ægisthus, ut quercum *solent* qui ligna cædunt,

Diffidunt caput cruenta bipenni.

Neque propter hæc aliam quampiam, me præter,

100

Tangit misericordia ; cum tu, pater,

Inique adeo et misere peremptus jaces.

Quin desinam nunquam plorare,

Acerbosque fletus edere, donec video

Præfulgidos fiderum

105

Ictus, videoque hanc diem ;

Non, *inquam*, desinam, sed ut luscinia, quæ suos amisit pullos

Ante

Ante hæc patris limina cum ejulatu
Omnibus echo profundam.

O domus Plutonis et Proserpinæ, 110

O terrestris Mercuri, et verenda Maledictio,

Vosque severæ Deorum filia Erinnyes,

Injuste morientes respicite,

Eos quibus thalami conjugales furtim invaduntur, 115

Adeste, opem ferte, vindicate patris

Cædem nostri:

Et mihi meum mittite fratrem:

Sola enim non amplius ferre valeo

Mæroris onus, lance altera impellens.

A N T I S T R O P H I C A. strophe 1.

Cho. Heu filia, filia perditissimæ 120

Electra matris, quid te semper ita

Maceras inexplebili luctu,

Ob illum olim a fraudulenta impiissima

Matre oppressum dolis Agamemnonem,

Maleque manui proditum? 125

Utinam qui ista patravit

Male pereat; si mihi *fas sit* hæc loqui.

S T R O P H E 2.

Elec. O nobilium patrum soboles,

Venitis *ut* meis laboribus *fitis* solatio;

Novique et intelligo ista, nihil *horum* me 130

Fugit, neque *tamen* volo omittere hoc,

Quin meum lugeam patrem miserum.

At, o amicitia omnigenam

Quæ rependitis gratiam,

Sinite me sic luctui indulgere, 135

Heu, heu, *finite me*, obsecro.

A N T I S T R O P H E 1.

Cho. Attamen non hunc ex orci

Palude omnibus communi patrem

Resuscitaveris, neque lamentis, neque precibus:

Malis sed ex mediocribus in insanabilem 140

Delapsa luctum, perenni gemitu peris;

Quibus in *gemitibus* solutio *tamen*

Nulla est malorum.

Cur non-ferenda adeo cupis?

E L E C T R A:

49

A N T I S T R O P H E 2.

- Elec.* Non mentis est sanæ, qui misere
Pereuntium parentum obliviscitur. 145
At meo utique gemibunda placet animo,
Quæ Ityn, semper Ityn luget
Mœsta avis, Jovis nuncia.
O omnibus modis miserrima 150
Niobe, te tamen *ut* Deam colo,
Quæ in sepulchro faxeo
Heu, heu, *adbuc* lacrymaris.

M O N O S T R O P H I C A.

- Cbo.* Haud fane tibi soli, filia, mortalium
Dolor accidit; 155
Quo tu supra alios in domo te maceras,
Quibus eodem sanguinis gradu juncta es :
Nempe Chrysothemis
Vivit, et Iphianassa,
Quique in juventute abdita tristatur *Orestes*. 160
Elec. Beatus Orestes, quem celebris
Tellus olim Mycenarum
Excipiet nobilem, propitio Jovis
Ductu reversum ad hanc terram;
Quemque ego indefinenter 165
Expectans, sine liberis,
Misera, innupta perpetim vagor,
Lacrymis madens, interminabilem
Habens fortem malorum. Ille vero obliviscitur
Et beneficiorum meorum, et *per literas* mandatorum : quid e-
nim non mihi 170
Venit fallacis ab eo nuncii ?
Semper quidem cupit,
Cupiens vero non dignatur venire in conspectum.
Cbo. Confide mihi, confide, filia,
“ Est magnus in cœlo 175
“ Jupiter, qui inspicit omnia, et gubernat.
“ Cui nimis gravem iram *hanc* submittens,
“ Neque quos oderis
“ Nimium succenseas, neque penitus obliviscaris.
“ Nam Tempus *est* facilis Deus.” 180
Neque enim ille (qui Crisam tenet

V O L. I.

* G

Littore

[E L E C T R A.]

Littore sitam pascuo)
 Filius Agamemnonis,
 Neque Deus apud Acherontem imperans
 Nunquam redibunt *cædem patris tui* ulturi.

Elec. At mihi multum 185

Abiit jam
 Vitæ sine fructu spei actæ;
 Neque amplius queo sufficere:
 Quæ parentibus orbata contabesco,
 Quamque haud protegit amicus ullus. 190
 Sed, velut inquilinus aliquis, indignis modis
 Vitam ago in thalamis patris, sic quidem
 Fœda amicta veste,
 Vacuis autem assisto mensis.

A N T I S T R O P H I C A. strophe 1.

Cbo. Luctuosus sane de reditu *patris* nuncius, 195

Luctuosus et in lecto paterno *de matre*,
 Quando tibi æreæ adversa
 Securis irruit plaga.
 Dolus id suasit, libido interfecit,
 Horrendum horrende cum prius concepissent 200
 Monstrum; sive Deus, sive mortalium
 Quis erat qui hæc patravit.

S T R O P H E 2.

Elec. O omnium illa dies
 Longe acerbissima mihi certe, quæ *ad huc* venit!
 O nox, o cœnæ nefandæ 205
 Dira calamitas!

Qua cœna meus pater vidit
 Indignas mortes a duorum manibus,
 Quæ *manus* meam *quoque* vitam cepere
 Proditam, quæ me funditus perdidit: 210
 Quibus magnus ille Deus Olympius
 Ultrices sceleris pœnas pati præbeat *affatim*.
 Nulla unquam lætitia fruantur,
 Qui talia perpetrarunt facinora.

A N T I S T R O P H E I.

Cbo. Confidera, parce ultra loqui: 215

An ignoras quam felici e statu *dejecta*
 In præsens, impingis

In

In calamitates proprias *a te ipsa in te derivatas?*
 Magnam enim malorum copiam abunde parasti,
 Tuo mœsto dum paris semper 220
 Prælia corde. Hisce vero *in rebus*, cum potentibus
 Congredi vana est contentio.

A N T I S T R O P H E 2.

Elec. Malorum acerbitate coacta fui sane. **
 Bene novi, non *mea* latet ira:
 Attamen *in rebus his* atrocibus non temperabo 225
 Ab his imprecationibus,
 Dum vita nobis suppetat.
 A quo enim unquam (o charum genus)
 Audire *possem* commodam orationem?
 A quo qui recta sapiat? 230
 Dimittite me, dimittite consolatrices.
 Hæc enim nullo dissolventur die:
 Nunquam a doloribus cessabo,
 Numerum superantes sic fovens fletus.

A N A P Æ S T I.

Cbo. At *quæ dico*, præ benevolentia tantum dico, 235
 Mater veluti fida,
 Ne parias malum malis.
Elec. At quis, quæso, modus meæ afflictionis?
 Qui possum mortuos negligere cum laude?
 Cui hoc hominum ingenitum est? 240
 Neque sim apud illos honorata:
 Nec, si cui adjuncta forem *viro* benigno,
 Silentium agerem cohabitans, parentibus
 Impias sistens alas
 Acute sonantium luctuum. 245
 Nam ille si sic mortuus
 Jacebit miser in terram
 Et in nihilum redactus:
 Illique non vicissim
 Dabunt meritas pro cæde pœnas, 250
 Valeat pudor, et omnium
 Pietas simul mortalium.

I A M B I.

Cbo. Ego quidem, o filia, et tuam rem sedulo agens simul,
 Et meam ipsius huc veni: si vero minus recte

Loquor, tu viceris : te enim sequemur simul. 255
Elec. Pudet me quidem, o mulieres, si videor vobis
 Nimis impotenter ferre hæc immoderato luctu.
 At qui (vis me cogit enim facere)
 Ignoscite : quomodo enim generosa quæ sit mulier
 Paterna cernens infortunia non lugeat hæc, 260
 Quæ ego diebus et noctibus semper
 Virere plus quam decrefcere cerno :
 Qui quidem primo a parte matris, quæ me genuit,
 Omnia inimiciffima contigerunt : deinde ædibus
 In meis ipfius, cum occiforibus patris 265
 Verfor, et ab his imperor, et ab hisce mihi
 Accipere fimul *quorum egeo, vel carere cogor.*
 Quales igitur dies putas me agere
 Cum thronis Aegyftum infidentem video
 Paternis? aspicioque veftes 270
 Gerentem eafdem, quas ille *olim*, et domeftica
 Fundentem libamina eo *in loco* ubi eum trucidavit.
 Video denique horum extremam contumeliam,
 Parricidam nobis in lecto patris
 Cum perdita matre : matrem fi *fas eft* 275
 Eam dicere, quæ cum ifto cubet.
 Illa vero adeo perpeti eft audax, ut cum piaculari viro
 Cohabitet, Furiam nullam reformidans ;
 Quin ut patratis facinoribus arridens,
 Nacta quæfitum illum diem, quo olim 280
 Patrem meum dolo interfecit,
 Hoc ipfo choreas inftituit, et oves mactat
 Diis fcilicet Servatoribus menftrua facra.
 Aft *hæc* ego mifera confpicans in tectis
 Ploro, tabefco *tota*, et lamentor patris 285
 Epulas infelices Agamemnonias dictas,
 Mecum fola : neque enim lugere licet
 Tantum, quantum voluptati foret animo meo.
 Ipfa enim, dictis tenus generofa, mater
 Clamans malis convitiatur talibus : 290
 O infenfi numinis odium, tibi foli pater
 Mortuus eft? mortaliumque nullus in luctu alius?
 Pereas male : neque te ex ploratibus unquam
 Præfentibus liberent *vel* Dii inferni.

Hæc

E L E C T R A.

5

Hæc convitiatur improba: at cum audit ab aliquo,
Venturum Orestem, tum sane furibunda 295

Inclamat astans: Non tu mihi horum causa es?
Nonne tuum hoc est factum? Quæ manibus ex meis
Subductum Orestem clam exposuisti alendum?

At scito quidem te daturam saltem dignas pœnas. 300

Talia latrat: simulque instigat prope aditans ei
Ad hæc inclytus ille sponsus,

Ille, *inquam*, prorsus imbellis, mera illa noxa,
Qui ope mulierum pugnas inire *audet*.

Ego vero Orestem expectans semper, ut hæc *mala* 305
Adventu suo restinguat, misera *interim* pereo.

Dum enim aliquid aggredi usque differt, præsentibusque mihi
Et futuras spes corrumpit.

In talibus igitur *ærumnis* neque modeste agere, amicæ,
Neque pietatem colere penes nos est: sed in malis *hujusmodi*
Magna sane *urget* necessitas studiis nosmet tradendi malis. 311

Cbo. Age dic, utrum Aegystho alicubi hic stante

Hæc nobis loqueris, an absente a domo?

Elec. Omnino *abest*: ne puta me, si domi esset prope,
Foras prodire posse; jam vero ruri *abest*. 315

Cbo. Equidem et ego audacius tecum loquerer,
Siquidem hæc se ita habent.

Elec. Ut eo nunc absente, quod tibi gratum est quære.

Cbo. Hoc ergo abs te quæro; de fratris adventu
Aut moram (quid dicis?) scire cupio. 320

Elec. Pollicetur quidem; sed nihil eorum quæ dicit præstat.

Cbo. "Solet enim vir quisque cunctari magnum moliens facinus."

Elec. Atqui ego servavi illum absque mora.

Cbo. "Confide: natus est bonus, adeoque amicis opem feret."

Elec. Confisa sum: alioqui ego non huc usque tam diu vixissem. 325

Cbo. Nihil nunc amplius dicas: ex ædibus enim video
Tuam sororem, patre eodem natam,
Chrysothemim, matreque *eadem*, inferias manibus
Ferentem, quæ solent dari inferis.

Chry. Quem tu rursus ante vestibuli fores 330
Progressa, o soror, excitas clamorem?

Et ne longo quidem tempore perdoceri vis
"Animo impotenti non gratificari in vanis."
Sane in tantum novi et meipsam quod

Doleo

Doleo rebus præsentibus; adeo ut, si vires
 Alicunde acciperem, ostenderem quo essem in eos animo.
 " Nunc vero in malis *positam* me oportet demissiori *velo* navi-
 " gare,"

Nec putare me magnum quid facere, cum næ lædam quidem.
 Sic autem et te volo facere.

Quanquam sane jus non est in eo, quod ego suadeo, 340
 Sed quod tu iudicas: tamen si liberam me oportet
 Vivere, dominantibus omnia parendum est.

Elec. Indignum sane est te natam patre, qualis es nata,
 Illius esse oblitam, hujus autem matris curam habere.

Omnes enim tuæ quas mihi das monitiones 345
 Illius sunt dictata, et nihil ex te ipsa dicis.

Quare elige saltem alterutrum, vel ut *credaris* desipere,
 Aut mente sanam, amicorum memoriam nullam habere.

Quæ modo dixeris, si valeres viribus
 Odium utique tuum contra eos ostenderes; 350

Me vero patrem in omnibus vindicantem
 Neque adjuvas, quinimo agentem dehortaris.

Annon hæc præter mala timiditatem *tuam* arguunt?
 Quamobrem doce *me*, vel discere *ipsa* ex me, quidnam
 Sum lucri factura, desinens hisce ab luctibus 355

Nonne vivo? male quidem, scio: ita tamen, ut contentus sim.
 Molesta autem sum istis, atque adeo mortuum

Honore afficiam, si qua gratia *horum* apud inferos est.

Tu vero, quæ te odisse ais, verbis quidem odisti,
 Re ipsa autem occisoribus patris faves. 360

At ego ne unquam quidem (ne si tua mihi
 Quis adferat dona, quibus nunc delicate vivis)

His me subderem. Tibi lauta

Apponatur mensa, victusque abunde affluat;
 Id enim solum mihi pro cibo fit, ut ne me ipsa angam. 365

Tuos vero non ambio honores consequi,
 Neque tu *cuperes*, si sobrie velles agere; nunc autem cum licet
 patris

Omnium optimi filiam dici, *age* dicitur

Matris; ita plurimis videberis mala,

Quæ mortuum patrem, et amicos prodis tuos. 370

Cbo. Ne quid iracundius, per Deos oro: nam sermonibus
 Inest utriusque fructus, si tu quidem disceres

Istius

Istius uti recte, et hæc contra tuis.

Cbry. Equidem, o fœminæ, familiaris sum quodammodo
Hujus dictis; et ne meminissem quidem *de bis* unquam, 375
Si non maximum malum ei imminere
Audissem, quod eam perpetuis his reprimet ab luctibus.

Elec. Age igitur, dic illud grave *malum*: nam si mihi
Majus quid hisce dixeris, non amplius repugnabo.

Cbry. At enarrabo tibi rem omnem, quantum ego novi. 380
Te enim, nisi hisce destiteris luctibus,
Illuc ablegare statuunt, ubi non amplius Solis
Jubar aspicias; viva enim in undique tecto
Carcere terra procul hac tua occines mala.
Propterea considera; et ne me unquam posthac, 385
Malo accepto, culpaveris: nunc enim tempus est sapere.

Elec. Serióne decrevere, ut hæc faciant mihi?

Cbry. Omnino, simulac Aegysthus domum venerit.

Elec. Utinam hac saltem de causa redeat ocyus.

Cbry. Quas, misera, tibi imprecaris imprecationes? 390

Elec. Ut veniat ille, siquid hujusmodi *mibi* agere cogitat.

Cbry. Numquid mali ut feras? ubi est, rogo, mens tua?

Elec. Ut a vobis fugiam quam longissime.

Cbry. Vitæ autem præsentis nonne memoriam tenes?

Elec. Lautæ est hercle (quidni?) mea vita, mirum ut sit. 395

Cbry. At lautæ esset, si tu utique recte sapere nosses.

Elec. Ne me edoceas amicis esse perfidam.

Cbry. Ego vero id non doceo; sed ut dominantibus cedas.

Elec. Tu illis assentare: non meum narras ingenium.

Cbry. Atqui pulchrum est tamen non præ temeritate cadere. 400

Elec. Cademus tamen, si *sic* oportet, patrem vindicantes.

Cbry. At pater *ipse* (novi) horum tibi veniam dabit.

Elec. Dicta illa talia sunt qualia ignavos probare convenit.

Cbry. Tu vero non parebis, neque consenties mihi?

Elec. Minime sane: nequaquam, *precor*, sim adeo mentis inops. 405

Cbry. Pergam igitur quo missa sum viæ

Elec. Quo vadis autem? et ista cui perfers sacra?

Cbry. Mater me mittit, ut patri inferias feram ad tumulum.

Elec. Quid dicis? an mortalium invisissimo?

Cbry. Quem ipsa occidi: hoc enim vis dicere. 410

Elec. Quonam amicorum persuasa: cui hoc placuit?

Cbry. Ex pavore quodam nocturno, ut mihi videtur.

Elec. O

- Elec.* O dii patrii, succurrite faltem nunc, *oro.*
- Chry.* Quamnam habes fiduciam hoc ex pavore ? 415
- Elec.* Si visionem mihi dixeris, dicam tibi tunc.
- Chry.* At nihil novi quod eloquar, præter paucula.
- Elec.* Dic illa faltem: sæpe fane dicta paucula
Everterunt olim, et constituerunt viros.
- Chry.* Rumor quidem est ipsam vidisse patris, 420
Tuique et mei, secundum congressum,
Reversi in hanc lucem; deinde illum in domo
Fixisse prehensum sceptrum (quod gerebat olim
Ipse, nunc autem Aegythus gerit) atque ex eo sursum
Succrevisse florentem ramum; quo umbrata
Omnis fuit Mycenensium regio. 425
Talia a quodam (qui præsens aderat, cum ipsa Soli
Referret somnium) audiebam recitari.
Plura vero his non novi, nisi quod
Eo ipsa me mittit hunc ob timorem.
Per nunc Deos *ergo* te obsecro patrios, 430
Ut mihi pareas, neque per imprudentiam cadas:
Nam si repuleris me, malo accepto post ad me recures.
- Elec.* At, o chara *soror*, horum quidem quæ manibus portas,
Tumulo admoveris nihil; non enim tibi fas,
Nec pium, a muliere adeo inimica, statuere 435
Inferias, aut lavacra offerre patri:
At vel ventis trade, vel profundo in pulvere
Conde ea, ubi nunquam ad tumulum patris
Horum accedat quicquam; at donec moriatur,
Thesaurus ei hic servetur sub terra intactus. 440
Omnino enim, nisi hæc audacissima mulier
Omnium nata foret, hæc inimica libamina
Nunquam ei, quem interfecit, adornasset.
Confidera modo, si tibi amice videtur
Hæc dona accepturus, qui in tumulo jacet mortuus, 445
Cujus manu cæsus, sicut hostis turpiter membris truncatus est,
Et inter lustrationes maculas in caput suum
Derivatas deterfit. Num tu igitur putas
Hæc a reatu cædis illam solutura ?
Non sunt: sed hæc omitte. Tu vero 450
Præcide de capite tuo cincinnorum summas comas,
Meique miseræ (parva quidem hæc sunt, quæ tamen
Habeo

- Habeo omnia) et patri da squalidum hunc capillum,
 Meamque zonam, utcunque nullis politam ornamentis.
 Pete autem accedens ad genua, e terra propitius 455
 Nobis ut auxiliator ipse in hostes adfit,
 Et filius Orestes potentiori manu *fretus*
 Illius hostes vivus insultet pede.
 Ut in posterum ipsius tumulum ditioribus
 Ornemus manibus, quam in præsentia donamus. 460
 Puto enim, puto hanc rem et ipsi curæ esse,
 Adeoque misisse hæc illi visu odiosa somnia.
 Quapropter, soror, tibi hac in re servi,
 Meque adjuva, charissimumque mortalium
 Omnium, qui apud inferos nunc est, communem nobis patrem.
Cbo. Pie virgo loquitur: et tu 466
 Si sapias, o chara *mibi*, facies hæc quæ jubet.
Cbry. Faciam: res enim iusta non habet rationem competitoris,
 " Ut de ea inter duos disceptetur, sed maturare factum *opus est.*"
 Aggredienti autem hæc opera mihi 470
 Silentium, per vos, per Deos, præstetur, amicæ.
 Nam si hæc mater mea resciverit, acerbum mihi
 Credo me hoc ausum ausuram in posterum.

E P O D I C A. strophe.

- Cbo.* Nisi ego infipiens
 Vates sum, et mente 475
 Destituta prudenti,
 Venit prænuncia *sui*
 Ultio iustas ferens
 Manibus vires: adest ultura,
 O filia, jam brevi spatio. 480
 Ea subest mihi fiducia
 Blande aspirantia audienti
 Modo somnia:
 Non enim unquam immemor est genitor saltem tuus,
 Græcorum rex, 485
 Neque vetus illa ferro cusa
 Anceps bipennis,
 Quæ ipsum occidit
 Fæditissimis affectum injuriis.

A N T I S T R O P H E.

Venit quoque multis cum pedibus, 490

Et multis cum manibus *illa*, quæ horrendis
Nunc latet infidiis,

Æripes Erinnyes.

Nam thalamum et sponsalia incestantes
Sanguine fœdatarum nuptiarum invaserunt

495

Eos, quos non erat fas invadere.

Propter hæc adeo mihi sedet,

Nullò, nullò modo nobis

Innoxium advenire hoc prodigium

500

Auctoribus scelerisque sociis.

Certe divinatio mortalium

Nulla est in diris per somnum *visis*,

Nec in oraculis,

Nisi spectrum hoc nocturnum

505

Bene nobis evenerit.

E P O D O S.

O Pelopis olim

Aurigatio plena laborum,

Quam venisti luctuosa

Huic quidem terræ?

Ex quo enim in mare pessum datus

510

Myrtilus interiit,

Aureis e curribus

Miferas per injurias

Radicitus ejectus;

Nulla unquam

515

Reliquit exinde domum hanc

Aerumnarum plena calamitas.

C L Y T A E M N E S T R A, E L E C T R A,
P A E D A G O G U S, C H O R U S.

Cy. Soluta (ut videtur tibi) nunc iterum vagaris:

Non enim adest Aegisthus, qui te cohibuit semper,

Ne utique foras prodiens tuos dedecores amicos.

520

Nunc quoque, quoniam ille abest, nihil revereris

Me *matrem*. Et multa sane multis de *me*

Libera locutus es, quam ferociter et præter æquum

Imperem, contumelia afficiens et te, et tua.

Ego vero contumelioso non sum animo: male autem tibi

525

Dico, male audiens abs te sæpius.

Pater quod scilicet (alius enim nullus est tibi prætextus)

A me

- A me occisus est; *fateor* a me honeste:
 Sat novi, nec inest mihi hæc negare.
 Iustitia enim sustulit illum, non ego sola, 530
 Cui oportuit te opem ferre, si sciperes.
 Quoniam pater iste tuus, quem lugere non desinis,
 Tuam germanam sororem solus Græcorum sustinuit
 Immolare Diis, non parem mihi passus
 Dolorem cum genuit, ac ego, quæ peperit. 535
 Esto *parem passus esset*: tamen doce me *hoc unum*, quorum gratia
 Mactavit illam? num dices Græcorum?
 At nullum illis erat jus meam occidendi.
 Sed propter fratrem, credo, Menelaum; occisis
 Meis, nonne debuit ob hæc mihi pœnas dare? 540
 Non ipsi *Menelao* liberi erant gemini?
 Eos, quam hanc mage par erat mori, patre
 Et matre genitos, cujus hæc navigatio suscepta fuit de causa?
 An meos Plutonium quædam libido liberos
 Magis quam illius, cepit devorandi? 545
 An perditissimo patri in liberos ex me susceptos
 Amor elanguit, et Menelai inerat?
 Non hæc inconsulti et mala mente patris officia?
 Sic censeo quidem, etiamsi ad meam tua non accedat sententia:
 Idem defuncta quoque diceret *filia*, si loqui posset. 550
 Quare me sane facinoris illius
 Non pœnitet: si vero tibi minus recte sapere videor,
 Cum jure nitar probisque rationibus, *age* propinquos argue *tuos*.
Elec. Non quidem, nunc saltem, dices, quod tibi prior ingerens
 Acerba, deinde abs te hæc audivi dicta. 555
 Sed si mihi permisseris, et pro mortuo
 Et pro sorore simul recte dixero.
Cly. Age, permitto; sique me sic semper verbis
 Adorta esses; non fuisses molesta auditu.
Elec. Ergo tibi dico: patrem ais te occidisse? at quis 560
 Hoc sermo potest esse turpior unquam,
 Seu jure, sive injuria? dicam autem tibi,
 Quod jure quidem nullo occidisti, sed te attraxit
 Suadela viri mali, quicum nunc habitas.
 I, roga venatricem Dianam, quem 565
 Ultura ventos tam diu detinuit in Aulide.
 Aut ego potius dicam: non enim fas tibi ex illa dis ere.

Pater meus olim (ut ego accepi) divæ
 Ludens per nemus excitavit pedibus
 Maculis distinctum cornibusque insignem cervum; *cujus inter*
cædem 570

Jaſtabundus neſcio quod emiſit verbum.
 Et inde irata Latoa virgo

Detinuit Achivos, donec pater multæ loco
 Pro fera ſuam ipſius maſtaret filiam.

Hoc illa maſtata eſt modo: non enim alia patebat ſolvendi via
 Exercitui, vel domum, vel ad Ilium. 576

Hac cauſa coaſtus, multum et repugnans, vix
 Illam immolavit, non Menelao gratificans.

Quod ſi igitur (ut tibi verbis aſſentiar) illi volens
 Prodeſſe hæc fecit; ideone mori 580

Eum oportuit ex te? quæ lege?

Vide, ſi feras legem iſtam mortalibus,

Ne damnum tibi ipſi, et pœnitentiam poſt feras.

Si enim alium pro alio trucidabimus, te quidem

Primam oportebit mori, ſiquidem merita uſta fueris præmia.
 At vide ne deſenſionem, quæ nulla eſt, afferas. 586

Nam ſi vis, doce me, *cujus jam gratia*

Omnium turpiſſima facinora patrare perſtaſ;

Quæ dormias cum ſicario, *cujus ope*

Patrem meum olim enecaſti, 590

Et liberos procrees; et priores pios,

Et ex piis natos, penitus extermines?

Quonam modo laudare poſſem talia? an et hoc dices,

Quod pro filia pœnas repoſcas?

Turpe ſane id, etiamſi dixeris; non enim eſt honeſtum 595

Inimicis nubere ob filiam.

Verum ne monere quidem licet te,

Quæ paſſim hoc in ore habes, quod tibi matri

Convitiamur: at te ego quidem dominam

Non minus quam matrem in nos eſſe judico, 600

Quæ vivo vitam ærumnoſam, et a te malis

Quæ ſemper multis affligor, et a tuo contubernali.

Ille autem alter, qui tuam manum vix effugit,

Miſer Oreſtes infelicem terit vitam.

Quem ſæpe me tibi alere vindicem ſcleris 605

Criminata es: et hoc ſane, ſi valuiſſem,

Feciſſem;

- Fecissem; id tu certo scias: atque adeo propter hoc
 Prædica me apud omnes esse malam, si lubet,
 Vel maledicam, vel *denique* plenam impudentiæ.
 Si enim his vitiis sum obnoxia, 610
 Propemodum tuam haud dedecoro naturam.
- Cbo.* Video *puellam* iram spirantem: si vero cum jure
 Conjuncta sit, necne, hoc qui curet nondum video.
- Cly.* Qualem autem istius saltem agere me curam oportet,
 Quæ talibus parentem convitiis oneravit, 615
 Idque tantula ætate? an tibi non videtur
 Ad omne facinus progressura dein sine pudore?
- Elec.* Et nunc hoc certo scias me horum pudere,
 Et si tibi secus videtur; intelligoque quam
 Incongrua *meæ* ætati facio, et quæ me neutiquam decent. 620
 Sed tuus iste malevolus animus, tuaque
 Facta cogunt vi quasi me hæc facere,
 "A turpibus enim res turpes docentur."
- Cly.* O soboles impudens! an ego te, et mea dicta,
 Et facta *mea* immodice loqui cogunt? 625
- Elec.* Tu dicis hoc, non ego: namque tu patras
 Facta, facta autem facile verba inveniunt.
- Cly.* Non, per Dominam Dianam, hanc audaciam
 Auferes impune, simul ac Aegysthus redierit.
- Elec.* Viden' ? ad iram nunc moveris, licet mihi permiseris 630
 Dicere quæcunque vellem; nec potes audire?
- Cly.* Non ergo me fines, ne fausto quidem omine,
 Libare Diis, quoniam semel tibi permisi omnia loqui?
- Elec.* Sino, hortor; sacra fac: neque accusa
 Meum os dehinc, non enim ultra quid loquar. 635
- Cly.* Tolle jam, tu quæ astas mihi, libamenta
 Omnigenis referta frugibus, ut huic regi preces
 Effundam, quæ terroribus me liberent, quos nunc fero.
 Audi, nunc, Apollo, qui nostras stas ante fores,
 Secretum meum sermonem: non enim inter amicos 640
 Sermo, neque omnia revelare convenit
 Ad lucem, hæc præsertim cum prope adsit mihi;
 Ne per invidiamque et clamorem linguæ petulantem
 Dispergat rumores inanes per universam urbem.
 Sed sic accipe *silenter*; ita enim et ego loquar. 645
 Quæ enim hac ipsa nocte vidi spectra

- Geminorum fomniorum, hæc mihi, Apollo Lycee rex,
 Si visa sunt prospera, fac rata ;
 Si vero adversa, inimicis ea trans mitte retro.
 Et ne (si qui me opibus præsentibus 650
 Dolis student ejicere) finas ejici ;
 Sed sic me semper viventem vita incolumi,
 Domum Atridarum, et sceptrâ hæc gubernare,
 Cumque charis versantem quibus nunc versor,
 Quotidie felicem, et cum liberis, quibus in me 655
 Nulla est malevolentia nec molesta animi acerbitas.
 Hæc, o Lycee Apollo, propitius audiens
 Da nobis omnibus, ita ut exposcimus.
 Cætera vero omnia, etiam me tacente,
 Existimo te, cum Deus sis, pulchre nosse : 660
 Jove enim natos consentaneum est omnia videre.
- Pæd.* Mulieres hospites, quonam modo certo sciam
 An hæc sit regis Aegypti domus ?
- Cho.* Hæc est, o hospes ; ipse coniecisti probe.
- Pæd.* An et uxorem hanc illius conjectura nactus sum ? 665
 Decoro enim, ut regina, videtur vultu.
- Cho.* Maxime, hæc ipsa tibi adest.
- Pæd.* Salve, regina ; ferens adsum nuncium
 Jucundum, a viro amico tibi, Aegyptioque simul.
- Cly.* Accipio dictum ; discere autem ex te 670
 Primum volo, quis te misit mortalium.
- Pæd.* Phanoteus ille Phocensis, rem magni momenti parans.
- Cly.* Quidnam, hospes ? dic : nam ab amico missus
 Huc viro, amica (sat scio) dicturus es verba.
- Pæd.* Obiit Orestes. Dico summata omnia. 675
- Elec.* O ego misera, perii hæc ipsa die.
- Cly.* Quid ais, quid ais, hospes ? ne hanc audi.
- Pæd.* Periisse Orestem dico nunc, ut et prius.
- Elec.* Occidi misera penitus ! amplius jam nulla sum.
- Cly.* Tu tuas res age sane ; mihi vero tu, hospes, 680
 Verum dic, quomodo periit.
- Pæd.* Et ad hæc missus sum, et rem omnem enarrabo.
 Ille enim profectus ad celebrem Græciæ
 Apparatum certaminis, Delphicos propter ludos,
 Simul audivit clarum præconis vocem 685
 Cursum indicentis, quo primum contenditur,

Ingressus campum est splendidus, omnibusque qui ibi aderan
venerabilis.

Cum vero cursus metas præstanti sua indole attigisset,
Exivit gærens præmium victoris magnificum.

Utque ex multis, quæ habeo dicenda, pauca tibi dicam, 690
Non novî similem virum factis et robore.

Unum autem scito: quorumcunque enim pronunciarant arbitri
Cursuum spatiosorum quinquertia, quæ lege statuta sunt,
Horum omnium auferens præmia

Beatus prædicabatur, Argivus cognomine vocatus, 695
Nomine Orestes, filius Agamemnonis, qui inclytum Græciæ
Exercitum adgregasset olim.

Et hæc quidem ita sunt acta: " cum vero quis deorum
" Nocere vult, ne fortis quidem valet effugere."

Ille enim altero die cum equestre 700
Erat, solis ad ortum, velox certamen,
Ingressus est cum multis curruum rectoribus.

Unus erat Argivus, unus a Sparta, duo
Afri jugatorum curruum præfides:
Et ipse inter eos, Theffalicas habens 705
Equas quintus: sextus ex Aetolia

Cum equis flavis: deinde septimus Magnesium vir:
At octavus Leucippus, Aenian genere erat:
Nonus, ab Athenis deorum manibus conditis. 710
Bœotius quidam decimum explens currum.

Stantes igitur (cum delecti ludorum præfides ipsos
Ex sorte stare jusserant cum curribus)
Ad æræ clangorem tubæ eruperunt. Illi vero simul
Equos increpitantes, habenas manibus

Quassere; totum autem completum erat stadium 715
Strepitu crepantium curruum; pulvis autem in altum
Ferebatur, simulque omnes commissi

Parcebant stimulis nequaquam, ut posset superare
Alter alterius rotas, et fremitus equestres.
Nam circa terga simul, et rotarum orbitas 720
Spumabant, ruebant fervidi equorum flatus.

Ille vero ultimam metam jam nactus
Admovit propius axem, eoque sine dextrum remittens
Equum, cohibuit proximum *metæ*.

Et primo quidem erecti omnes steterunt currus, 725
Deinde

Desinde vero Aënianis viri duro equi ore
 Vi auferunt currum, et ex reversione
 Cum absoluerent sextum septimumque jam cursum,
 Frontes impingunt Libycis vehiculis :
 Hinc uno ex malo alius alium 730
 Fregit, et superincidit; totus vero replebatur
 Naufragiis Crisæus equestribus campus.
 Quod cum cerneret Atticus acer auriga
 Extra deflectit, et fræna inhibet, præterlapsus
 Equestrem procellam, in medio æstuantem. 735
 Agebatque postremus quidem, secundas tamen habens
 Equas Orestes, ad metam simul certam *victoriæ* spem ducens.
 Qui simul vidit ipsum solum relictum
 Acuto aures strepitu perfonans velocium
 Equarum insequitur; et æquatis jugis ambo 740
 Ferebantur simul, modo hic, modo ille
 Caput prætendens equestribus vehiculis.
 Et reliquos cursus quidem omnes incolumes
 Exegit infelix Orestes, erectis curribus :
 Deinde laxans lorum sinistrum 745
 Flectentis equi, inscius in metam extimam
 Impegit; fregit autem medios rotarum modiolos,
 Et e curru lapsus est; implicaturque
 Scetilibus loris. Illo autem humi cadente,
 Equae sunt dissipatae medium per stadium. 750
 Cœtus autem, ut vidit illum excussum
 Curru, ululavit ob juvenem, *dicens*,
 Quibus rebus gestis, quæ fortitur mala
 Raptatus modo per solum, modo in cœlum
 Crura protendens? donec ipsum aurigæ, 755
 Vix cohibito equorum cursu,
 Solverunt cruentatum, ita ut nemo
 Agnosceret amicorum videns affictum corpus.
 Et ipsum rogo *impositum* cremarunt statim, et in parvo
 Vase æreo maximo de corpore misellum cinerem 760
 Afferunt viri Phocensium delecti,
 Ut paterno tumulum tandem fortiatur in solo.
 Hæc quidem hoc modo gesta sunt, etiam verbis
 Luctifica, spectantibus autem *nobis*, qui spectavimus,
 Gravissima omnium, quæ ego vidi, malorum. 765

- Cho.* Heu, heu! totum ergo veterum dominorum
Radicitus, ut videtur, interiit genus.
- Cly.* O Jupiter, quid hæc? utrum felicia dicam,
An atrocia quidem, lucrosa tamen? male tamen mordet,
Quod meis ipfius vitam confervo malis. 770
- Pæd.* Quid ita animo concidis, mulier, ob ea quæ modo dixi?
- Cly.* Acerbum est liberos parere: neque enim, injuriam licet
Paffæ, matri odium eorum, quos peperit, accrefcit.
- Pæd.* Frufta igitur, ut videtur, huc venimus.
- Cly.* Minime quidem frufta: quomodo enim frufta dixeris? 775
Quando mihi de illius morte certa afferens indicia
Ades, qui ex mea anima prognatus,
Ab uberibus meis, et alimento meo defciscens, exul
Inter exteros egit vitam: neque me, poftquam ex hac terra
Exiit, unquam vidit: accusans autem me 780
Necem ob paternam, atrocia minatus eft *mibi* facere.
Ut neque noctu fomnus, neque interdiu
Me cooperiat dulcis: fed procedens
Tempus ita compulit me agere vitam, ut femper morituram.
Jam vero hac ipfa die liberor, nihil ut metuam *poft hac* 785
Ab ifta illoque. Ifta enim majus domesticumque
Erat mihi incommodum, meum exorbens femper
Animæ meracum fanguinem: jam vero tranquille forfitan,
Quod ad iftius attinet minas, vivemus.
- Elec.* Hei mihi miferæ: nunc enim lugere licet, 790
Orefa, tuam calamitatem; quando ita te habens
Ab ifta matre contumelia afficeris. Num bene fe habet?
- Cly.* Non fane tu: fed ille, ut fe habet, recte habet.
- Elec.* Audi, Nemefis, eum qui nuper interiit,
- Cly.* Audiit quos oportet, et decrevit recte. 795
- Elec.* Infulta: nunc enim felix es.
- Cly.* Tune ergo et Orefes extinguere hæc cogitatis?
- Elec.* Nos quidem ipfi fumus extinçti, adeoque non te extinguere va-
lemus.
- Cly.* Multa venifti, o hofpes, dignus confequi *præmia*,
Si hujus extinçifti petulantes clamores. 800
- Pæd.* Difcedere ergo licet, fi recte hæc fe habent.
- Cly.* Minime *abibis*: quoniam neque me dignum
Sic faceres, neque, qui mifit, hofpitem.
At ingrediere intro: iftam vero foris clamare

- Sine suasque ipsius, et amicorum miserias. 805
Elec. Num vobis (ut mœsta curisque mater afflicta solet)
 Graviter lacrymare, et plorare videtur
 Ob filium impia sic *miserrime* perditum?
Non, sed irridens intus se abripuit. O me miseram!
 Orestâ charissime, ut me tua perdidisti morte! 810
 Avulsa enim prius ex animo meo abis,
 Quæ mihi solo aderat jam reliqua, spe.
 Te *nempe* patris fore aliquando vivum ultorem
 Meique miseræ: nunc vero quo me ire oportet?
 Sola enim sum, teque jam privata 815
 Et patre: serviendum est mihi denuo
 Inter inimicissimos hominum mihi,
 Patris *mei* sicarios. Num res mea bene se habet?
 At nequaquam ego quidem in posterum
 Cum illis habitare sustinebo, sed has ipsas ad fores 820
 Meipsam abiciens, orba amicis reliquam conficiam vitam.
 Propter quæ si cui ægræ est eorum, qui intus sunt,
 Occidat licet: nam beneficium erit, si occiderit,
 Dolor vero, si vivam; vitæ quia nulla jam cupido.

A N T I S T R O P H I C A. strophe 1.

- Cho.* Ubi tandem sunt Jovis fulmina, vel 825
 Ubi splendor Phœbus,
 Si hæc intuentes
 Supprimunt taciti, nec vindicant?
Elec. He, he, heu, heu!
Cho. Filia, quid lacrymas? 830
Elec. Heu!
Cho. Ne altum nimis clamaveris.
Elec. Enecabis me.
Cho. Quomodo?
Elec. Si de iis qui manifeste 835
 Ad Orcum abierunt
 Spem *importuna* suggeres, in me
 Dolore jam tabidam
 Magis insultabis.

A N T I S T R O P H E I.

- Cho.* Quidni spem suggeram? novi enim regem Amphiaræum 840
 Aurea propter monilia
 Demersum uxoris fraude.
 Qui

E L E C T R A, 67

Qui tamen nunc sub terra.

Elec. (He, he: heu, heu!)

Cho. Immortalis imperat.

845

Elec. Heu!

Cho. Heu, inquis, *apage*: pernitiōsa enim *mulier*.

Elec. Domita nempe fuit.

Cho. Imo illud volo.

Elec. Novi, novi: quippe repertus est

850

Curator et *vindex* viri

Lugubris: mihi vero nemo amplius superest;

Qui enim superfuit,

Evanuit vi abreptus.

S T R O P H E 2.

Cho. Misera, miseras sustines.

855

Elec. Et ego hoc satis superque scio,

Denso ex impetu, perpetuaque serie multorum

Atrocium tristiumque malorum.

Cho. Novimus quæ ploras.

Elec. Ne igitur, ne nunc me amplius

860

Soleris, ubi nulla -----

Cho. Quid dicis?

Elec. Sunt spei

Ex germano fratre amplius

Et nobili subsidia.

865

A N T I S T R O P H E 2.

Cho. Omnibus mortalibus natura mors est destinata.

Elec. An et equestribus in certaminibus

Cuique, ut huic misero, destinatum est,

Loris scilicet implicari?

Cho. Improvisa sane calamitas.

870

Elec. Quidni improvisa? si terra in peregrina

Sine meis manibus -----

Cho. Papæ.

Elec. Conditus est, neque

Sepulchrum nactus,

Neque luctus a nobis *debitos*?

875

CHRYSOthemis, ELECTRA, CHORUS.

I A M B I.

Chry. Præ gaudio quidem, o charissima, compellor,

Decoro omisso, citius huc accurrere.

- Affero enim voluptatesque et requiem illorum, quæ
Olim ferebas et ingemiscebas, malorum. 880
- Elec.* Unde autem invenias tu meorum malorum
Levamen, quibus nullam medelam conspicio?
- Cbry.* Adest Orestes nobis: hoc scito ex me
Audiens, *tam* certum esse, ut *jam* intueris me.
- Elec.* At tu profecto insanis, o misera, et tuis 885
Ipsius malis et meis irrides?
- Cbry.* Non per patrios Deos *rideo*, nec *ulla* contumelia
Ista dico, illum sed esse præsto nobis *inquam*.
- Elec.* Hei mihi miseræ! et ex quo mortalium rumorem 890
Hunc cum audieris, tam credis nimium?
- Cbry.* Ego quidem ex me *ipsa*, non ex alio, cum certa
Signa viderem, hisce dictis credo.
- Elec.* Quid, misera, conspicata indicii? quidnam, quæso,
Intuita incaluiti tam fervida et insanabili spe?
- Cbry.* Audi ergo, per Deos, ut cum me audiveris, 895
Deinde vel sapientem *me*, vel stultam dicas.
- Elec.* Tu vero dic, siqua tibi in dicendo voluptas.
- Cbry.* Dicam hercle tibi omnia quæ vidi.
Nam simulac veni patris ad vetus bustum,
Video tumulo ex summo nuper fufos 900
Fontes lactis, et cinctum undique
Omnibus quotquot sunt floribus conditorium patris.
Conspicata autem mirabar, et circumspicio
Ne forte quis nobis prope accedat mortalium:
Ubi vero in tranquillo omnem vidi locum, 905
Tumulum accessi propius; in summa autem video
Pyra recentes comas desectas:
Et continuo misera ubi vidi, incutit mihi aliquid
Familiaris animo facies, carissimi mortalium
Omnium Orestæ me hæc certum videre indicium: 910
Et manibus tollens, mali quidem ominis nihil dico,
Lætitiâ vero repleo statim oculos lacrymis.
Nuncque similiter, ut tunc quoque certo scio
A nemine hoc ornamentum, quam ab illo, profectum.
Cui enim convenit hoc præterquam mihi vel tibi? 915
Et ego quidem non feci (hoc novi)
Neque adeo tu: qui enim; cui quidem neque ad Deos
Licet impune ab hoc tecto discedere?
- Sed

Sed nec matris fane ne mens quidem amat
Talia facere; neque, si fecisset, latuisset.

920

Verum sunt Orestæ hi proculdubio honores.

At, o cara, confide; "iisdem nempe
"Non idem semper Deorum adest."

Nobis quidem erat ante inimicus: præsens autem forte
Multorum erit auspiciū dies bonorum.

925

Elec. O dementia! ut te miseror jampridem?

Cbry. Quidnam est? non jucunda sunt quæ dico?

Elec. Nescis ubi terrarum, neque ubi sensuum sis.

Cbry. Quî ergo nesciam, quæ saltem vidi clare?

Elec. Mortuus est, misera; et ab illo tibi
Sperata salus perit: nihil ad illum ultra respice.

930

Cbry. Hei mihi miseræ! ex quo hæc audisti mortalium?

Elec. Ab eo, qui aderat, cum periret.

Cbry. Ubinam ille est? admiratio fane me subit.

Elec. Domi suavis, neque matri molestus.

935

Cbry. Hei mihi miseræ! cujusnam ergo hominum erant
Multæ illæ ad patris tumulum inferiæ?

Elec. Credo equidem potissimum inferiæ?
Monumenta hæc apposuisse quempiam *alterum*.

Cbry. O infelix! ego quidem cum gaudio sermone
Hosce ferens properabam, ignara scilicet
Quibus essem in malis. Nunc vero ubi veni,
Prioraque, aliaque *insuper* reperio infortunia.

940

Elec. Ita hæc se tibi habent. Si vero mihi parueris,
Præsentis mali nos liberabis onere.

945

Cbry. Vis igitur mortuos exsuscitem?

Elec. Non istud est quod dixi: non enim adeo demens sum.

Cbry. Quid igitur jubes, quod ego præstare valeam?

Elec. Ut *nempe* sustineas, quæ ego jussero.

Cbry. Age, si quid ex usu erit, non detrectabo.

950

Elec. Vide. "Sine labore nihil prospere cedit."

Cbry. Video: conferamque omnia quæcunque valeo.

Elec. Audi igitur jam, quæ decreverim facere.

Copiam quidem nostri et tu quoque amicorum,
Quam nulla nobis sit: at Orcus, sublati omnibus,
Nos privavit, et solæ sumus relictiæ.

955

Ego vero quamdiu quidem fratrem vivis *interesse*,
Florentemque inaudibam, fovi spes

Cædis

Cædis aliquando eum vindicem fore patris.
 At nunc, quando non est amplius, ad te respicio 960
 Ut auctorem ipsum paternæ cædis,
 Cum hac tua forore, ne cuncteris occidere
 Ægypthum : nihil enim te oportet me celare amplius.
 Quo usque enim manebis segnis ? quam spem
 Respicias amplius firmam ? cui adest quidem copia gemendi,
 Opum paternarum usu orbatæ, 966
 Adest et lugendi copia, quæ in tantum temporis spatium
 Thalamique et Hymenæi expers senescis.
 Et hæc fane nequaquam speraveris
 Te post adepturam : neque enim adeo inconsultus est homo 970
 Aegyptus, ut tuum unquam vel meum genus
 Crescere finat, suum ipsius ad certum malum.
 Quod si secuta fueris mea consulta,
 Primum quidem laudem pietatis a parente infra
 Defuncto reportabis, fratreque simul : 975
 Deinde autem, ut nata es, libera
 Vocabere in posterum, si nuptias *te* dignas
 Consequeris : “ amat enim quisque *sua* spectare commoda.
 Ex ore quoque hominum famam nonne vides quantam
 Tibique, et mihi, adjunges, si mihi pareas. 980
 Quisnam civium *omnium*, aut hospitem nos conspicatus
 Talibus nos laudibus non excipiet ?
 Videte has duas sorores, amici,
 Quæ paternam domum conservarunt ;
 Quæ hostium modo feliciter agentium, 985
 Animæ *sua* non parcentes, duces erant cædis.
 Has amare decet, has decet omnes venerari :
 Has etiam et in festis diebus, inque civium conventu
 Honorare omnes decet, propter virilem virtutem.
 Talia de nobis nemo non dicet mortalium, 990
 Viventibus, mortuisque, adeo ut *nostra* nunquam deficiat gloria.
 At, o cara, obtempera, patri fer auxilium :
 Adjuva fratrem : libera ex malis me :
 Liberaque te ipsam : illud sciens quod
 “ Turpe est generosis vivere turpiter. ” 995
 Cbo. In hisce est prudentia
 Et dicenti, et audienti utilis.

- Cbry.* Et antequam locuta esset, o mulieres, si mens
 Illi non læva fuisset, servasset
 Eam cautionem, quam non jam servat. 1000
 Quo enim, quæso, respiciens, ad tam audax facinus
 Et ipsa temet armas, et me subsidio advocas?
 Nonne vides? mulier quidem, non vir, es:
 Vales autem minus quam hostes manuum vi.
 Fortuna vero illis quidem secunda *adeft* indies; 1005
 Nobis autem retrolabatur, et ad nihil redit.
 Quis igitur talem virum moliens perimere
 Immunis a malo discefferit?
 Vide, ne *nos ante* mala passæ, majora mala
 Nanciscamur, si quis ista audiverit dicta: 1010
 Nihil enim nos liberat, neque *adeo* adjuvat,
 Si famam nactæ honestæ, indigne pereamus.
 "Haud enim mori tristissimum *est*, at cum mori
 "Quis cupiat, deinde ne hoc quidem valeat assequi.
 Quare te supplex oro, priusquam simul et nos omnes funditus
 Pereamus, et omne vastetur genus. 1016
 Cohibe iram: et quæ jam dicta sunt,
 Indicta ego tibi et irrita servabo.
 Ipsa vero mentem habens *sanam disce* saltem aliquando,
 Cum nihil valeas, potentioribus cedere. 1020
- Cbo.* Obtempera: "prudentia enim nihil mortalibus est
 "Lucri, quod percipiant, præstantius, neque mente fana."
- Elec.* Inexpectatum nihil dixisti: pulchre enim
 Novi te rejeçturam mea consilia proposita.
 Sed hisce manibus, mihi que soli peragendum *restat* 1025
 Etiam hoc opus; neque enim jam irritum demitemus.
- Cbry.* Heu! utinam tali fuisses animo, pater
 Cum cæderetur: *sic* enim omnia *per te* confecisses.
- Elec.* Eram quidem natura *talis*, sed animo tunc imbecilliore.
- Cbry.* Da operam, ut talis animo semper perstes. 1030
- Elec.* Non adjuturæ sunt hæc monita, *scio*,
- Cbry.* "Probabile *est* enim *mala* molientem cadere in infortunium."
- Elec.* Laudo te ob tuam prudentiam, sed ob timiditatem odi.
- Cbry.* Sustinebo audire, *veniet tempus* quando et me laudabis.
- Elec.* At ex me quidem id nunquam audies. 1035
- Cbry.* Sat longum restat tempus, quod hæc dijudicet.
- Elec.* Abi: in te enim nihil inest auxilii mihi.
- Cbry.* Inest

- Chry.* Inest : tibi autem deest, qui discat, animus.
Elec. I, matri hæc omnia enarra tuæ.
Chry. At nondum tanto in te odio accendor ego. 1040
Elec. Scis tu tamen, quo me infamiæ ducis.
Chry. Infamiæ quidem non, sed providentiæ tibi *profuturae*.
Elec. Ergone, quod tibi justum videtur, sequi me oportet ?
Chry. Cum tu recte sapueris, et tu nobis præiveris.
Elec. " Malum est profecto bene dicentem *factis* peccare. " 1045
Chry. Recte tuum, quo laboras, tetigisti morbum.
Elec. Quid ? annon jure tibi hæc videor dicere ?
Chry. Est tamen ubi et jus dispendium affert.
Elec. Has ego secundum leges nolo vivere.
Chry. At hæc si feceris, laudabis me postea. 1050
Elec. Atqui faciam equidem, neutiquam a te territa.
Chry. Etiamne hoc certum ? neque *tuum* mutabis consilium *meo*.
Elec. " Consilio enim nihil est odiosius malo. "
Chry. Intelligere videris nihil eorum, quæ loquor.
Elec. Olim decreta sunt hæc mihi, non nuper. 1055
Chry. Abeo igitur : neque enim tu meos sermones
 Sustines probare, neque ego tuos mores.
Elec. Quin abi, non tecum communicabo amplius,
 Neque si impensius cupias : quoniam
 " Ingentis est stultitiæ vel sequi inania. " 1060
Chry. At si tibi ipsi videris omnino sapere,
 Talia licet sapias : sed ubi in mala
 Jam perveneris, mea probabis dicta.

ANTISTROPHICA. STROPHE 1.

- Cho.* Quare quæ supra *volitant* prudentissimas
 Alites intuentes 1065
Earum victui prospicere, et a quibus
 Natæ fuerint, et a quibus beneficium
 Acceperint, *quare non et nos eadem pari gratia facimus ?*
 At non, per Jovis fulgur
 Cœlestemque Themis, 1070
 Diu non erimus impuniti.
 O terram penetrans mortalium Fama,
 Defer mihi miserabilem
 Vocem *hanc* ad manes Atridarum,
 Gaudii prorsus vacua nuntiantem opprobria. 1075

ANTISTROPHE 2.

- Quod jam illis res domesticae
 Ægre

Ægre se habent : neque inter liberos
 Duplex discordia adhuc
 Componitur amico convictu.
 Proditâ vero, *ac* sola fluctuat
 Electra, perpetuo patris *necem*
 Misera gemens, sicut
 Luctu inexplebilis lusciniâ,
 Neque de morte tantillum sollicita ;
 Quin et luce privari parata *est*,
 Postquam geminas perdiderit Furias.
 Quis bonus prognatus sic vivere sustineat ?

1080

1085

S T R O P H E 2.

“ Nemo generosus vitam agens miseram,
 “ Nobilitatem turpare suam sustinet
 “ Obscurus ut fiat,” o filia, filia, quare
 Et tu lacrymabilem
 Assidue vitam elegisti,
 Inhonestâ strenue oppugnans,
 Ita ut una tantum ratione duo feras *præmia*,
 Prudensque optimaque *simul* filia dici.

1090

1095

A N T I S T R O P H E 2.

Vivas mihi utinam superior manu
 Divitiisque hostibus, quantum
 Nunc manibus *illorum* subes.
 Quoniam reperi te
 Sorti malæ
 Obviam euntem, per tuam in Jovem pietatem
 Optima primasque ferentem in iis
 Quæ inter mortales florent justissima.

1100

O R E S T E S, E L E C T R A, P Æ D A G O G U S,
C H O R U S.

I A M B I.

Oref. Num, o mulieres, rectaque audivimus,
 Recteque *eo*, quo volumus, ingredimur via ?
Cho. Quid sciscitaris ? cujus et causâ venis ?
Oref. Ægisthum, ubi habitat, quæro dudum.
Cho. Atqui recte sane *huc* venis, et, qui monstravit, caret culpa.
Oref. Quæ igitur vestrum nunciabit intro
 Me adesse communis rei et gratissimæ gratia ?

1105

1110

V O L. I.

* K

Cho. Ista ;

[E L E C T R A.]

Cho. Ista; siquidem propinquam convenit dicere.

Oref. I, mulier, dic ingressa
Phocenses quosdam viros quærere Ægisthum.

Elec. Hei mihi miseræ: num tandem illius, quam audivimus,
Famæ adfertis *huc* certa indicia? 1115

Oref. Famam tuam haud scio: sed mihi senex
Mandavit de Oreste Strophius *aliquid* dicere.

Elec. Quid autem est *id*, hospes? ut me incessit timor!

Oref. Portantes parvas illius reliquias in exiguo
Vase mortui, ut vides, afferimus. 1120

Elec. Heu ego misera! illum ipsum jam certum
Præstoque ad manum, ut videtur, dolorem cerno.

Oref. Siquid ploras ob Orestis mala,
Hoc vasculum illius, scito, corpus tegit.

Elec. O hospes, da jam, per Deos *rogo*, siquidem hoc 1125
Tegit illum vas, in manus sumere:
Ut me ipsam, et genus pariter totum
Cum hoc lamenter et defleam cinere.

Oref. Qui fertis *huic*, quæcunque sit, date; non enim 1130
Ut inimicum gerens animum rogat hoc,
Sed quædam ex amicis, vel sanguine propinquis.

Elec. O charissimi monumentum hominum mihi
De anima Orestis reliquum: quam spe modo
Te dispari recipio, quam *hinc* emiseram. 1135
Nunc enim te nullum gesto manibus;

Domo te vero, puer, splendidum emisi ego.
O utinam prius *mibi* defecisset vita,
Quam te in terram peregrinam emissem, manibus
Furata hisce, et servassem a cæde: 1140
Ut illa ipsa die defunctus, jaceres.

Paterni tumuli communem sortitus partem.
Nunc autem procul domo in peregrina terra exul,
Male periisti, a tua procul sorore.

Neque in meis manibus misera ego
Lavacris *te* ornavi, neque voracis ignis 1145
Sustuli, ut decuit, infelix onus.

Sed peregrinis manibus curatus miser
Parvum advenis pondus in parva urna.

O misera ego! o inutilia quondam mea
Alimenta, quæ ego sæpius tibi 1150
Dulci

- Dulci labore præbui: neque enim unquam
 Matri tu eras magis quam mihi charus,
 Neque domestici erant, sed ego nutrix;
 Ego tua soror *te* semper alloquebar.
 Jam vero defecerunt hæc una die 1155
 Extincta tecum: omnia enim simul rapuisti,
 Velut procella discedens. Periit pater,
 Ego *quoque* tibi sum mortua: *tuque* ipse nullus es mortuus.
 Rident autem inimici: insanitque præ gaudio
 Mater non mater, de qua tu mihi sæpe 1160
 Nuncios clam misisti, quod venturus fores
 Ipse vindex: at hoc infelix
 Fortuna tuaque et mea prorsus abstulit,
 Quæ te mihi sic remisit, pro charissima
 Forma, cineremque et umbram inutilem. 1165
 Hei mihi miseræ!
 O corpus miserandum! heu, heu!
 O acerbissimas (hei mihi, hei mihi!)
 Missus vias charissime, quam me perdidisti!
 Perdidisti profecto, o germanum caput. 1170
 Quare tu me suscipe in hoc tuum vasculum,
 Me quæ nulla sum, ad id quod nihil est, ut tecum apud inferos
 Habitem posthac; etenim quando apud superos eras
 Tecum fruebar pari forte: *quare* et nunc cupio
 Mortua tuo non privari tumulo. 1175
 "Mortuos enim dolore confictari non video."
Cto. Mortali nata es patre, Electra; sapias *igitur*:
 Mortalis et Orestes: ideo ne nimium gemas.
 "Omnibus enim nobis hoc ex debito ferendum est."
Oref. Heu, heu, quid dicam? quo nulla supprimendos arte fermones
 Dirigam? imperare enim non amplius linguæ valco. 1181
Elec. Quid tibi dolet? ad quid *respiciens* hæc dicis?
Oref. Tuane est illa inclyta Electræ forma?
Elec. Illa ipsa est, et misere admodum habita.
Oref. Heu infelicem oppido hanc calamitatem. 1185
Elec. Quanam, quæso, de causa propter me ista gemis?
Oref. O corpus indigne atque impie deformatum.
Elec. Non aliam sane dudum quam me deploras, hospes.
Oref. Heu tuam innuptam et infelicem vitam!
Elec. Quidnam ita me, hospes, intuens gemis? 1190

- Oref.* Quam nil meorum adeo noveram malorum !
Elec. Quibus ex dictis meis novisti ea ?
Oref. Videns te insignite multis pressam doloribus.
Elec. Atqui pauca sane vides meorum malorum.
Oref. Et quî fiat, ut quis acerbiora etiam his cernat ? 1195
Elec. Quia cum interfectoribus cohabitare cogor.
Oref. Cujus interfectoribus ? quid hoc est mali, quod indicas ?
Elec. Patris nempe : deinde et his per vim infervire cogor.
Oref. Quænam te necessitas huc impellit mortalium ?
Elec. Mater vocatur, nihil autem simile matri habet. 1200
Oref. Quid agendo ? utrum manibus *cogit*, an fœdo victu ?
Elec. Et manibus et fœdo victu, et omnibus malis.
Oref. Neque qui opem ferat, neque qui prohibeat adest ?
Elec. Nemo sane : qui enim mihi supererat, tu *mibi* protulisti *jam* cinerem.
Oref. O infelicem ! ut te intuens dudum miseror ! 1205
Elec. Solus mortalium es (*hoc* scito) qui *mei* unquam misertus.
Oref. Solus enim advenio tuis dolens malis.
Elec. An nobis cognatus alicunde venis obsecro ?
Oref. Dicerem ego *tibi*, si benevolæ hæ forent.
Elec. At sunt benevolæ : fidis proinde dixeris. 1210
Oref. Omitte hoc vasculum, ut omnia cognoscas.
Elec. Ne quæso per Deos hoc mihi facias, hospes.
Oref. Pare *mibi* dicenti, et neutiquam peccabis.
Elec. Ne, per mentum tuum, ne auferas charissima.
Oref. Non, inquam, sino. 1215
Elec. O miseram me causa tui
 Orestes, si *hoc* sepulchro privabor tuo.
Oref. Bona verba, quæso, non enim recte gemis.
Elec. Quidni ? ob mortuum fratrem non recte gemo ?
Oref. Non tibi convenit hæc verba fari. 1220
Elec. Adeone indigna sum *fratre* mortuo ;
Oref. Indigna nequaquam tu : sed hoc non *est* tuum.
Elec. *Est* : siquidem jam Orestis hoc porto corpus.
Oref. At non Orestis *portas*, nisi verbis modo ornatum.
Elec. Ubi ergo est illius miseri sepulchrum ? 1225
Oref. Nullibi est : “ viventis enim nullum est sepulchrum. ”
Elec. Quomodo locutus es, adolescens ?
Oref. Nihil falsi *inest* *iis*, quæ dico.
Elec. An itaque vivit homo ?

Oref. Si-

Oref. Siquidem ego fane vivo. 1230

Elec. Num tu ille es?

Oref. Hoc intuita mei
Sigillum patris, vera dicam necne disce.

Elec. O charissima lux.

Oref. Charissima, et ipse testor. 1235

Elec. O vox advenisti?

Oref. Ne aliunde quæras.

Elec. Teneone te manibus?

Oref. Ut in posterum teneas *velim* semper.

Elec. O charissimæ mulieres, *optimæ* cives, 1240
Vidētisne Oresten hunc vaftris commentis quidem
Mortuum, at nunc *iisdem* commentis *vivum* salvumque?

Cho. Videmus, o filia: et in *his* casibus mihi
Lætæ labuntur lachrymæ ab oculis.

PERICOMMATA. Strophe 1.

Elec. Io foboles, io foboles corporum 1245

Mihi charissimorum,

Venistis tandem.

Invenistis, accessistis, vidistis quos cupiebatis.

SYSTEMA 1.

Oref. Adfumus, sed tacita operire.

Elec. Quid autem est? 1250

Oref. Tacere fatius, nequis intus exaudiat.

STROPHE 2.

Elec. At per Dianam

Semper indomitam (i. e. *innuptam*)

Non hoc unquam dignabor timere

Inutile pondus mulierum,

Quod intus semper est. 1255

SYSTEMA 2.

Oref. Cave tamen jam, *suus* et in mulierculis Mars

Inest; hoc autem pulchre *nostræ* experta olim.

STROPHE 3.

Elec. Heu, heu!

Manifestum animo substituísti,

Nunquam solubile,

Nec unquam delebile,

Nostrium quale est, malum. 1260

SYSTEMA 3.

Oref. Pernovi hæc quoque: sed cum occasio

Suaferit,

E L E C T R A.

Suaferit, tunc opera hæc meminisse oportet.

A N T I S T R O P H E 1.

Elec. Omne mihi, omne 1265
 Convenit præfens tempus,
 Ad hæc dicenda, quæ sunt iusta.
 Vix enim nunc *tandem* habeo liberam linguam.

A N T I S Y S T E M A 1.

Oref. Idem sentio et ego: quare serva hoc.
Elec. Quid agendo? 1270
Oref. Ubi non opportunum est, noli prolixè dicere.

A N T I S T R O P H E 2.

Elec. Quis jam vero,
 Te mihi in conspectum dato,
 Commutet silentium verbis sine dispendio?
 Quando te nunc præter nuncium 1275
 Præterque spem intuita sum.

A N T I S Y S T E M A 2.

Oref. Tum *me* vidisti, cum Dii me impulerunt patriam repetere.

A N T I S T R O P H E 3.

Elec. Ah,
 Jam tu nunciaffi
 Rem gratiorem quam prius, 1280
 Si *nempe* te Deus in domum hanc adegit,
 Hoc divinum *prorsus* ego judico.

A N T I S Y S T E M A 3.

Oref. Partim te vereor gaudentem vetare, partimque
 Metuo, ne nimio victa gaudio *luas*.

M O N O S T R O P H I C A.

Elec. O qui post longum tempus gratissimo itinere 1285
 Dignatus es sic me visere,
 Ne me gemebundam conspicias----

Oref. Quid non faciam?

Elec. Ne me vetueris 1290
 Tui conspectus voluptate frui.

Oref. Certe admodum irascerer, in aliis hoc si cernerem.

Elec. Approbas *ergo*?

Oref. Quidni?

Elec. O amicæ, audivi, quam 1295
 Ego ne speravi quidem *audire* vocem.
 Ardebam

Ardebam *modo* ira tacita,
 Nullo cum clamore audiens misera *mortis tuæ nuncium*.
 At nunc te teneo: apparuisti autem
 Gratissimum habens aspectum,
 Cujus ego quantumvis in malis non oblivisci potero. 1300

I A M B I.

Oref. Superfluos nunc mitte sermones,
 Et neque me doce, mater ut mala sit,
 Neque ut paternas opes Ægisthus domo
 Exhaustiat, partimque effundat, partimque dissipet inaniter;
 Agendi enim occasionem excludat tibi *futilis* loquela. 1305
 Quæ vero mihi apta erunt in præsens tempus,
 Ea expone, quomodo, palamne, an clam,
 Insultantes inimicos, hoc nostro adventu, comprimamus:
 Vide igitur ne mater te *tua* fenserit
 Hilari vultu, nobis domum ingressis. 1310
 Sed velut ob infortunium, *quamvis* falso nunciatum,
 Gemito: cum enim res nobis feliciter processerit, tunc
 Gaudere licebit, et ridere libere.

Elec. At, o frater, ita ut et tibi gratum,
 Et mihi erit in hac re; quoniam voluptatem hanc 1315
 A te accepi, et non ipsa mihi quæsi. *quæsi*
 Et ne quidem, si tibi vel parum molesta sim,
 Velim ipsa *quamlibet* invenire magnum lucrum: non enim recte
 Sic subservirem præsentis, qui favet, Deo.
 Tu vero nosti hic quæ fiunt: quidni enim? qui audis 1320
 Quod Aegisthus a domo abest,
 Mater vero domi adest; quam nequiquam verere, ne
 Risu lætam videat faciem meam.
 Odiumque enim vetus mihi infedit:
 Et postquam te aspexi, nunquam desinam præ gaudio 1325
 Lacrymas effundere: quo pacto enim desisterem ego;
 Quæ te una hac *eademque* via mortuumque
 Et vivum aspexi? fecisti autem mihi ne speranda quidem.
 Ita ut si pater mihi vivus redeat, nequiquam id
 Pro miraculo sim habitura, sed creditura *me* videre *protinus*.
 Quando igitur *huc* tantam profectus es nobis viam,
 Ipse rem administra, ut tibi animus *est*: nam ego sola *cumessem*,
 Non utrobique *propósito* excidissem: aut enim honeste
 Me liberasset, aut honeste interiissem.

Oref. Tacere

- Oref.* Tacere jubeo: nam exeundi gratia audio
Quempiam intus prodire foras. 1335
- Elec.* Introite, hospites,
Maxime quod ea feratis, quæ neque domo quis
Repellat, neque gaudeat qui suscipit.
- Pæd.* O stulti admodum, et mente orbati *sana*, 1340
An nihil de vita solliciti estis amplius,
An ratio inest vobis nulla ingenita,
Quod, non *dico* prope ipsa, sed in ipsis malis
Maximis cum fitis, *tamen* nescitis?
At nisi fores hasce servassem ego 1345
Jampridem, fuissent sane vestra in ædibus
Molimina priusquam corpora.
Nunc autem hisce cautionem opposui ego *meam*.
Quare jam omissis *nimum* sermonibus,
Et immodico hoc cum lætitia clamore, 1350
Introite: nam cunctari malum
In rebus hujusmodi est, tempus autem ipsum instat exsequendi.
- Oref.* Ut igitur res se habent istæ ingredienti mihi?
- Pæd.* Recte: nemo enim te poterit noscere.
- Oref.* Nunciasti, ut decuit, me mortuum. 1355
- Pæd.* Unum ex mortuis scito te esse, licet hic sis.
- Oref.* Gaudentne ergo ob hæc? aut quid dicunt?
- Pæd.* Rebus confectis, narrabo. Sed ad præsens quod attinet,
Recte illorum omnia se habent, etiam quæ non recte.
- Elec.* Quisnam hic est, frater? per Deos, dic mihi. 1360
- Oref.* Nescisne?
- Elec.* Ne in mentem quidem venit.
- Oref.* Ignoras cui me in manus tradidisti olim?
- Elec.* Cui? quid prædicas?
- Oref.* Cujus manibus in Phocensium agrum 1365
Clam emissus sum tua providentia.
- Elec.* An hic ille est, quem ego ex multis
Solum inveni fidum, cum pater interficeretur?
- Oref.* Hic, *inquam*, est: ne me interroges plura.
- Elec.* O dulcissima lux, o solus columen domus 1370
Agamemnoniæ, quomodo huc venisti? an tu ille es,
Qui hunc et me servasti e multis malis?
O charissimæ quidem manus, tuque gratissimum habens
Pedum ministerium. Quare jampridem,
Cum

E L E C T R A.

81

Cum adesses, me fefellisti, nec te indicabas, sed me
Sermonem tuo enecabas, facta habens dulcissima mihi? 1375

Salve, o pater (patrem enim videre videor)

Salve: scias vero, quod te ex hominibus maxime

Et oderim, et amaverim in uno die.

Pæd. Satis esse sentio: quæ enim interim facta restant dicenda,
Multæ circumagent noctes diesque totidem, 1381
Quæ tibi hæc declarabunt, Electra, manifesto.

Vobis autem edico, quæ adstatis, quod

Nunc tempus agendi? nunc Clytemnestra sola,

Nunc nemo mortalium intus: si vero differetis, 1385

Cogitate et cum his, et prudentioribus

Aliis, iisque numero pluribus, vos certaturos.

Orf. Non longis amplius nobis omnino sermonibus,
Pylade, opus est; sed quam celerrime
Ire intro, paternas adorantes sedes 1390
Deorum, quicunque hæc tenent vestibula.

Elec. O rex Apollo, propitius illos audi,
Meque simul cum his, quæ tibi multa sane
Unde potui, munifica præbui manu.

Nunc autem, o Lycæ Apollo, quæ restant sola, 1395

Peto, adoro, supplico: adfis benevolus

Nobis opitulator hisce in consiliis:

Et ostende mortalibus pœnas

Impietatis, quales tribuunt Divi.

A N T I S T R O P H I C A. strophe.

Cho. Videte quo prior graditur 1400
Illud inexpugnabile, spirans sanguinem Mars:
Subeunt jam tecta domorum,
Insectatores immanium scelerum
Inevitabiles canes.

Quare non saltem jam diu moratur 1405

Meum animi de somnio vaticinium suspensum.

A N T I S T R O P H E.

Producitur enim mortuorum

Vindex furtivo pede intra tectum,

In antiquas patris sedes,

Recens acutum gladium manibus habens: 1410

Maixæ vero filius

V O L. I.

* L

Mercurius

[E L E C T R A.]

Mercurius illum ducit, fraude tenebris
 Celata, usque ad terminum, nec amplius moratur.

ELECTRA, ORESTES, ÆGISTHUS,
 CLYTEMNESTRA, CHORUS.

I A M B I.

Elec. O charissimæ mulieres, mox viri
 Opus exequentur: tu vero tacita mane. 1415

Cho. Quomodo? quidve nunc agunt?

Elec. Et illa quidem in funus
 Lebetem adornat, illi autem adstant prope.

Cho. At tu quid existi foras?

Elec. Observatura ne
 Ægisthus ipse clam nos opprimat ingressus. 1420

Cly. Heu, heu, tecta
 Amicis deserta, plenaque percussoribus.

Elec. Clamat intus aliquis: nonne audistis, amicæ?

P E R I C O M M A T A. Strophe 1.

Cho. Non audienda infelix ego
 Audivi, adeo ut horreant comæ. 1425

S Y S T E M A I.

Cly. Hei mihi miseræ! Ægisthe, ubi tandem es?

Elec. Ecce iterum exclamat quispiam.

Cly. O nate, nate,
 Miserere matris. 1430

Elec. At neque hic a te
 Misericordiam nactus est olim, neque, qui genuit, pater.

S T R O P H E 2.

Cho. O civitas, o genus
 Miserum! nunc te
 Fatum hodiernum
 Penitus opprimit. 1435

S Y S T E M A 2.

Cly. Hei mihi, percussa sum.

Elec. Infige geminam, si potes, plagam.

Cly. Hei mihi jam iterum.

Elec. Utinam et Ægistho simul. 1440

S T R O P H E 3.

Cho. Ratæ sunt imprecationes: vivunt *denuo* qui
 Sub terra erant conditi.

Nam mortui quondam affatim
 Sanguinem ab homicidis auferunt.

S Y S T E M A

S Y S T E M A 3.

- Elec.* Sed adfunt illi quidem; cruenta autem *illorum* manus 1445
Stillat a victima Martis; nec possum dicere,
Orestâ, ut res se habeat.
- Oref.* In ædibus quidem bene,
Apollo si recte vaticinatus est.
Occubuit infelix illa; nec est quod amplius metuas, 1450
Ne fastus te maternus unquam habeat contemptui.

A N T I S T R O P H E 1.

- Cbo.* Quiescite: video enim
Ægisthum clare.

A N T I S Y S T E M A 1.

- Elec.* O juvenes! non hinc retro *itis*? cernite modo 1455
Virum vobis occurrere: iste ex suburbio
Venit lætus.

A N T I S T R O P H E 2.

- Cbo.* Ite post januam
Ocyssime.
Nunc, ut priora recte curastis,
Hæc iterum bene conficite. 1460

A N T I S Y S T E M A 2.

- Oref.* Confide: effecta dabimus, ut cupis.
Elec. Age propera.
Oref. At jam ivi.
Elec. Quæ hîc agenda sunt, erunt mihi curæ.

A N T I S T R O P H E 3.

- Cbo.* In aures pauca saltem enim 1465
Blande dicere
Huic viro expediat, ut imprudens ruat
In occultum ultionis certamen.

A N T I S Y S T E M A 3.

- Æg.* Quis vestrum novit, ubinam illi Phocenses *sint* hospites, 1470
Quos dicunt nobis nunciâsse, Orestem vita
Decessisse equestri naufragio?
Te inquam, te sciscitor, et te superiori
Tempore ferocem; nam id tibi maxime curæ esse
Opinor, teque ut gnaram maxime posse dicere.

I A M B I.

- Elec.* Pernovi: quî enim nescirem? casus enim alioqui 1475
Ignara forem e meis charissimi.

- Æg.* Ubinam ergo sint hospites? doce me.
Elec. Intus *nimirum*: amica enim potiti sunt hospita.
Æg. Verissime ergo nunciarunt mortuum?
Elec. Non: sed et demonstrarunt, non verbis modo. 1480
Æg. Adest ergo nobis, ita ut clare sciamus.
Elec. Adest sane, et spectaculum prorsus inamabile.
Æg. Ingens certe gaudium mihi narraſti, præter ſolitum.
Elec. Gaudeas porro licet, ſi tibi hæc gaudium afferant.
Æg. Ut quiſque taceat jubeo, et pandat fores 1485
 Omnibus Mycenæis Argiviſque, ut videant;
 Ut ſi quis eorum ſpe inani olim
 Elatus fuit, viri iſtius nunc intuens cadaver
 Mea accipiat fræna, neque violentum
 Me vindicem naſtus, inſlet animos. 1490
Elec. Jam quidem hoc a me fit: tandem enim
 Didici me accommodare potentioribus.
Æg. O Jupiter, video ſpectaculum, quod abſque invidia quidem
 Non cecidit: ſin adest Nemefis, indiſtum volo.
 Laxate omnia ob oculis opercula, ut 1495
 Cognatus et ſaltem a me lamenta conſequatur.
Oref. Tu ipſe tolle: non meum hoc, ſed tuum
 Hæc et intueri, et alloqui amice.
Æg. Recte quidem mones, et in hoc *tibi* parebo; tu vero mihi,
 Sicubi domi eſt Clytemneſtra, voca. 1500
Oref. Ea prope te eſt: ne jam alioſum ſpecta.
Æg. Hei mihi! quid video?
Oref. Quem times? quem non agnoſcis?
Æg. Quorumnam hominum in mediõs caſſes
 Miſer incidi? 1505
Oref. Nonne ſentis dudum
 Te vivum cum mortuis mutuo uti colloquio?
Æg. Hei mihi! novi quod dicis: neque enim fieri poteſt, ut
 Hic non ſit Orefteſ, qui me alloquitur.
Oref. At cum augur eſſes optimus, jamdudum aberravi. 1510
Æg. Perii jam miſer: ſed mihi perſitte
 Pauca tamen fari.
Elec. Ne ulteriuſ loqui ſine
 Per Deos, frater, neque producere ſermones.
 “ Quid enim mortalis malis immiſtuſ 1515
 “ Jamque morituruſ brevi mora lucri ferat? ”
 Quin

Quin quam celerrime interfice, et interfectum propone
Pollinctoribus, quos dignus est consequi,
Amotum a nostris oculis: nam mihi hoc malorum
Solum fuerit remedium veterum.

1520

Oref. I intro propere: de sermonibus enim non
Nunc est certamen, sed de vita tua.

Æg. Quid autem in ædes me ducis? hoc si pulchrum
Sit opus, quaeso quid tenebris opus, et cur non paratus es hic
necare?

Oref. Præcipere noli: sed vade ad eum locum, ubi interfecisti
Patrem meum, ut in eodem moriaris.

1525

Æg. Certe omnino necesse est hancce domum aspicere,
Præsentiaque et futura Pelopidarum mala.

Oref. Tua certe. Ego vates tibi sum hac in re verissimus.

Æg. Atqui non hoc ex arte paterna jaetas.

1530

Oref. Multum obstrepis, interim iter tardatur.
Sed vade.

Æg. At præi.

Oref. Tibi eundem est prius.

Æg. Ne te fugiam, times?

1535

Oref. Ne ergo suaviter
Moriaris, servare me convenit hanc tibi acerbitatem.
“ Deceret autem omnes illico has pœnas dare,
“ Quicumque contra leges quidvis agere studet,
“ Ut necaretur. Sic scelera minus crebra forent.”

1540

A N A P Æ S T I.

Cho. O genus Atrei, quam multa post mala
In libertatem vix evasisti
Præsenti molimine consummatam.

PERSONÆ FABULÆ.

DEIANIRA.

EDUCATRIX.

HYLLUS.

CHORUS MULIERUM TRACHINIARUM.

NUNCIUS.

LICHAS.

NUTRIX.

SENEX.

HERCULES.

Proloquitur DEIANIRA.

T R A C H I N I Æ.

DE IANIRA, EDUCATRIX, HYLUS,
NUNCIUS, CHORUS.

I A M B I.

Di. S E R M O sane vetus est inter homines passim
“ Neminem vitam *posse* perdiscere mortalium, prius
“ Quam moriatur, bonane an mala sit cuiquam :”
Ego vero meam, etiam priusquam ad Orcum venio,
Pernovi esse infelicemque et gravem; 5
Quæ quidem patris in ædibus Cœnei
Habitu Pleurone, nuptiarum metum
Pertuli gravissimum, si qua mulier Ætolica.
Procus enim erat mihi fluvius (Acheloum dico)
Qui me sub triplici forma flagitabat ex patre, 10
Ambiens taurus manifestus; modo varius
Draco sinuosus; modo virili figurâ
Bovino capite; ex umbroso autem mento
Torrentes defluebant fontani laticis.
Talem ego exceptura sponsum 15
Misera, semper mori exoptabam
Priusquam nunc thalamum adirem unquam.
Tempore autem fero quidem, grato autem mihi,
Inclutus venit Jovis Alcmenesque filius;
Qui acri cum eo commissus pugna 20
Liberat me. At quale quidem fuit illud prælium
Non possum enarrare, (neque enim novi) at quicumque
Assedit metu vacuus spectaculo, is narret.
Ego enim eram perculsa metu,
Ne pulchritudo mihi dolorem pariat aliquando: 25
Tandem vero Jupiter Agonius dedit bonum exitum,
Si modo bonus *dici possit*: thalamum enim Herculis prælatum
Adepta, usque *novum* aliquem ex metu metum foveo
Illius causâ sollicita: nox enim reducit
Et nox abducit *a domo* excipiens laborem. 30
Et procreavimus liberos, quos ille forte,
Sicut agricola arvom longinquum nactus,
Sementis tempore solum aspexit et messis semel.

Tale

- Tale *genus* vitæ domumque et e domo
 Usque virum ducit, servientem nescio cui. 35
 Nunc autem quando certamina hæc victor confecit,
 Tum sane maxime corripior metu.
 Ex quo enim peremit ille Iphiti robur,
 Nos quidem hîc in Trachine extorres
 Hospitem apud virum habitamus. Ille vero quo 40
 Abiit nemo novit; at mihi acerbos
 Dolores de se infigens abit.
 Jamque propemodum scio mali aliquid evenisse illis:
 Tempus non enim breve, sed jam decem
 Menses, præter quinque alios nullum huc remisit nuncium.
 Est autem illud grave infortunium: tali, mecum 46
 Tabella relicta abiit, quam ego sæpe
 Deos apprecor me accepisse sine noxa.
- Fa.* Domina Deianira, multis quidem ego te
 Vidi jamdudum lacrymosis ploratibus 50
 Herculis abitum lugentem:
 Nunc autem, si fas est liberos moneri
 Servorum consiliis, et me oportet loqui huc usque:
 Cur liberis quidem tot abundas, sed
 Requisitum virum mittis neminem; 55
 Maxime vero, quem par est, Hyllum? si patris
 Curam gerit aliquam ut ei res cedant bene.
 Prope autem idem ipse tempestive redit domum.
 Quare, si quid tibi opportunum dicere videor,
 Potes ejus operâ uti meisque suavis. 60
- Dei.* O nate, o *chare* fili, "vel ignobilium ex ore
 "Sermones bene prodeunt." Hæc enim fœmina,
 Serva quidem, tamen liberale elocuta est dictum.
- Hyl.* Quale? fac sciam, mater, si mihi fas scire.
- Dei.* Patre tamdiu peregre absente, 65
 Tibi turpe esse, *ait*, non inquirere ubi sit.
- Hyl.* At novi, rumoribus si qua fides habenda est.
- Dei.* Et ubi, *quæso*, terrarum audis eum, fili, commorari?
- Hyl.* Anno quidem præterito diutius
 Lydæ mulieri eum dicunt servilia fecisse officia. 70
- Dei.* Nihil non turpe de eo audiat aliquis, si et hoc sustinuit.
- Hyl.* At emissus est hac *servitute*, ut ego audio.
- Dei.* Ubi nunc ergo vivus aut mortuus annunciatur *esse*?

Hyl. Ea-

T R A C H I N I Æ.

89

Hyl. Euboicam in terram dicunt, Eurytique urbem
Ipsam exercitum ducere, aut mox ducturum.

Dei. Nostine autem, nate, quam fida reliquit mihi
Oracula de hac regione?

Hyl. Quænam, mater? rem enim non intelligo.

Dei. Quod ibi vel finem vitæ facturus sit,
Vel hoc defunctus certamine, in posterum
Quod superfuerit vitæ feliciter victurus.

80

Patrem igitur *dubio* sic pendentem statu, nate,
Non is adjutum? quando vel incolumes sumus,
Eo incolumi, vel perimus simul,
Et prosternimur, tuo patre perduto.

85

Hyl. At abeo, mater: siquidem oraculi
Rumusculum hujus nossem *antea*, jam pridem adesset.
Nunc autem consueta patris felicitas non finit
Nos præmetuere *de eo* nec formidare nimium.
Nunc vero cum intelligo rem, nihil omittam, quin
Omnem hac in re veritatem scisciter.

90

Dei. Vade jam, o fili: etenim sero *fiquis* bene
Fecerit monitus, lucrum aufert.

E P O D I C A. strophe I.

Cho. Quem nigra nox confecta
Profert, componitque, toro flammantem
Solem, solem peto hoc
Ut indicet Alcmenæ filium,
Ubi mihi, ubi filius ille
Habitat, ubi, *inquam*, o lucido
Fulgure ardens.
An maritima incolat loca,
Vel continente in duplici recumbat,
Dic qui radianti superas omnes oculo.

95

100

A N T I S T R O P H E I.

Defiderante enim animo audio
Duobus ambitam procis Deianiram
(Velut miseram quandam alitem)
Nullo unquam tempore sopire lugendi lubidinem,
Lacrymis a palpebris amotis,
Sed memorem semper ob viri vias absentis
Ferentem metum
Sollicito viduoque toro

105

110

T R A C H I N I Æ.

Confici, malam
Miseram timentem fortem.

S T R O P H E 2.

Multos enim ut indefessi
Vel Noti vel Boreæ 115
Fluctus lato in ponto
Euntes et supervenientes quivis videat;
Ita et in Cadmigenam Herculem
Crescit et in majus augetur vitæ
Labor multiplex, ut 120
Creticum mare: sed Deorum aliquis
Semper recto insistentem tramite
Ipsum ab Orci sedibus arcet.

A N T I S Y S T E M A 2.

Quorum gratiâ te reprehendens,
Jucunda quidem auditu, sed luctui adversa afferam. 125
Dico enim, non abjicere
Spem bonam
Debere te: nam sine dolore nihil
Omnium gubernator rex Saturnius
Intulit mortalibus. 130
Sed ad omnes malum et lætitia
Redeunt acta in orbem, ut Ursæ
Volubiles viæ.

E P O D O S.

Neque enim nox nigra permanet
Mortalibus, nec fata, 135
Nec opes, sed illico
Abeunt: et cuique mox supervenit
Et gaudium et privatio.
Quæ te quoque reginam
Spes inter 140
Animo tenere velim, quoniam
Quis ita liberis
Jovem improvidum vidit?

I A M B I.

Dei. Audito quidem, ut conjicio, ades
Meo malo; sed quantum ego animo macerer 145
Ne præfens quidem potes ediscere, nunc enim ignara es mali.
Juventus enim in hujusmodi pascitur
Locis

- Locis sibi propriis: nec eam æstus Phœbi
 Nec imber, nec ullius venti flatus turbat.
 Sed inter voluptates dolore liberam eximit vitam, 150
 Eousque, donec aliqua pro virgine uxor
 Vocetur, accipiatque de nocte suam curarum partem,
 Vel propter conjugem vel natos territa.
 Tunc vestrum quævis videat, suum intuens
 Statum, quibus ego malis gravor. 155
 Acerba quidem jam olim multa egomet deflevi,
 Unum vero, quale nunquam antea, modo eloquar.
 Iter enim quando novissimum rex
 Ingressus est Hercules ex ædibus, tunc domi
 Reliquit veterem tabulam inscripta continentem 160
 Conventa, quæ mihi prius non unquam voluit,
 Ad multa exiens certamina, indicare.
 Sed ut quid magnum gesturus ibat, non autem moriturus.
 Nunc vero, tanquam non ultra victurus, dixit
 Quæ me ob nuptias capere oporteret bona: dixit etiam quæ
 liberis 165
 Pars paternæ terræ divisa cedere voluit;
 Tempus præfiniens, nempe, cum tres menses profectus
 Hac a terra abesset et annum integrum,
 Tunc se vel illo moriturum esse tempore;
 Vel si nunc temporis effugisset terminum, 170
 In posterum tum victurum doloris vacuum vitam,
 Hæc a Diis decreta dixit
 De Herculeis definita esse laboribus,
 Quemadmodum veterem fagum respondisse olim
 Dodone geminis ex columbis dixit. 175
 Et horum certitudo competit in tempus
 Quod jam adest, ut evenire oporteat.
 Quare suaviter dormientem exsilire me
 Metu percussam amicæ cogunt, ne me superesse oporteat
 Omnium optimo viro orbatam. 180
- Cbo.* Bona verba jam loquere: nam coronatum
 Accedere video quendam, ut lætum afferat nuncium.
- Nun.* Domina Dejanira, primus ego nuncius
 Metu te liberabo. Alcmenes enim gnatum
 Et vivere scito, et esse victorem, et e pugna 185
 Afferre primitias diis indigenis.

- Dei.* Quis iste sermo est, senex, quem mihi nuncias?
Nun. Confestim tuas in ædes diu optatum maritum
 Venturum esse dico cum victricibus copiis.
Dei. Num hoc a civibus, an peregrinis auditum refers? 190
Nun. In herbofo prato famulus iste narrat
 Lichas præco; ex quo ego audiens
 Avolavi, ut tibi primus hæc nuncians
 A te aliquid lucrarer, et inire gratiam.
Dei. Ipse vero Lichas cur abest, siquidem Hercules feliciter agit?
Nun. Non copiam nactus veniendi facilem abest, mulier: 196
 Circumstans enim eum Meliensis omnis populus
 Percunctatur, neque potest ulterius progredi.
 Optatum enim nuncium quisque audire volens,
 Non prius dimittit eum quam audiendo sit satur. 200
 Sic ille nolens volentibus quidem
 Interest: videbis autem ipsum mox manifestum.
Dei. O Jupiter, qui Cætæ intonsum habitas pratum,
 Dedisti nobis (sero licet) gaudium.
 Exclamate ergo, mulieres, quæque intra tecta 205
 Quæque extra *estis*, quippe insperato mihi exorto lumine
 Famæ, quo nunc fruimur *omnes*.

E P O D I C A. strophe.

- Cho.* Exululate ædibus
 In intimis festis clamoribus
 Vos futuri sponsi: inter quos 210
 Et junctus virorum eat
 Clangor, *ululate* pharetrâ decorum
 Apollinem præsidem
 Simulque Pæana, Pæana.

A N T I S T R O P H E.

- Celebrate, virgines, 215
 Clamate eodem genitam partu
 Dianam Ortygiam,
 Cervorum jaculatricem, ambabus
 Faces ferentem, fociasque Nymphas.
 Feror in sublime, neque repellam 220
 Tibiæ *cantum*, o meum quæ regis animum.

E P O D O S.

- Ecce me perturbat
 Evæ, me *thyrsus* hederâ *tectus*, jam Bacchicum

Convertens

Convertens ad certamen.

Io, Io, Pæan.

225

Sed ecce, chara domina :

Nunc tibi hæc *gaudia* metui tuo contraria

Videre licet clare.

DEIANIRA, LICHAS, CHORUS,
NUNCIUS.

I A M B I.

Videò, charæ mulieres, neque me oculorum *ita*

Vigor destituit, ut non hoc agmen cernam.

230

Salvere autem præconem jubeo post longum

Tempus licet *mibi* visum, si quid affert boni.

Lich. Imo et bene advenimus, et bona annunciamus,

Mulier, ut res ipsa postulat : “ viro enim qui pulchre

“ Se gefsit, verba debentur bona.”

235

Dei. O hominum charissime, prima, quæ prima scire volo,

Edoce, vivumne Herculem sim receptura.

Lich. Ego quidem ipsum reliqui valentemque,

Et vivum et florentem, nec morbo *quovis* gravem.

Dei. Ubi, patriane terra an barbara, ede.

240

Lich. Est littus quoddam Euboicum, ubi statuit

Aras, et de frugibus sacrificia *offert* Cenæo Jovi.

Dei. Votane, an *jussa* quodam ex oraculo?

Lich. Vota omnino, quando harum vastavit bello

Terram mulierum, quas oculis vides.

245

Dei. Ipsæ vero per Deos, cujus hæ sunt? et quæ?

Miserabiles enim sunt, nisi me fallant earum calamitates.

Lich. Hos ille, Euryti deleta urbe,

Exemit sibi possessionem et Diis selectam.

Dei. Profectus hinc, num propter hoc oppidum

250

Tam longum absuit tempus et dies innumeros?

Lich. Non : plurimum sed inter Lydos temporis

Detentus est, ut ipse ait, non liber,

Sed venditus : “ at eam rem non convenit,

“ Mulier, reprehendere, Jupiter quam confectam dedit.

255

Ille vero emptus ab Omphala illa barbara

Servitio complevit annum, ut ipse dicit.

Adeoque acceptum hoc dedecus momordit *animum*.

Ut *juramentum* sibi a se oblatum juraverit

Pro certo eum, qui auctor hujus mali extitit,

260

Cum

- Cum liberis et uxore etiam in servitutem redacturum.
 Nec irritus fuit is sermo. Sed, ubi a cæde Iphiti expiatus est,
 Collectas undique fumens copias adit urbem
 Euryti: illum enim auctorem
 Solum mortalium hujus esse mali affirmavit. 265
 Namque ipsum, ubi in ædes venisset suas
 Hospes ut vetus, multis quidem probrosis dictis
 Irritavit, et multa dixit atroci animo,
 Dicens, quod manibus inevitabiles gestans sagittas,
 Suis tamen filiis impar esset jaculandi peritia. 270
 Quodque ut servus ab homine libero
 Affigeretur: tandemque cum potus esset
 Eiecit eam convivio: quibus commotus injuriis
 Ubi venit deinde Iphitus Tiryinthiam
 In colle equos ad pascua missos vestigans, 275
 Tunc eum alibi oculos, alibique mentem
 Habentem a summo dejecit montis vertice.
 Ob hoc autem facinus iratus rex
 Jupiter omnium pater Olympius,
 Divenditum eum relegavit, neque sustinuit 280
 Cordem, propterea quod hunc ex omnibus solum dolo
 Interfecisset: si enim aperto Marte ultus fuisset,
 Jupiter ignoscet ei jure manus inferenti:
 Injuriam enim non amant ne Dii quidem.
 Qui vero superbe illi insultarunt petulanti linguâ 285
 Ipsi omnes Orci nunc sunt incolæ
 Civitasque in servitutem redacta. Istæ autem quas coram vide
 Ex felicibus inamabilem adeptæ vitam
 Veniunt ad te: hoc enim tuus et maritus
 Jussit, et ego, ut qui sim fidelis illi, exequor. 290
 Ipsum vero simul casta sacrificia
 Fecerit paterno Jovi ob urbis captionem,
 Crede affuturum: hoc enim post plurima
 Dicta bene verba jucundissimum est audire.
 Cbo. Regina, nunc tibi voluptas adest manifesta, 295
 Tum propter has, quæ adsunt, tum propter ea, quæ fando ac-
 cepisti.
 Dei. Quidni ego gauderem hanc a viro feliciter
 Rem gestam audiens jure optimo?
 Necessè est admodum, ut mea huic rei concurrat letitia.
 Tamen

T R A C H I N I Æ.

- Tamen inest hæc rite expendentibus 95
Nescio quis metus ne felix ille labatur olim. 300
 Mihi enim miseratio vehemens incessit, amicæ,
 Has intuenti infauitas peregrina in
 Terra et ædibus, et patribus carentes errare :
 Quæ antea quidem ab ingenuis fortasse editæ sunt 305
 Viris, nunc autem servilem sustinent vitam.
 O Jupiter *malorum* depulsor, utinam ego te nunquam videam
 Meam contra prolem ita grassantem,
 Aut, si quid acturus es, ne, me saltem jam vivente, *agas*.
 Tam *mifere* ego metuo hasce intuens. 310
 O tu miserrima, quænam es adolescentulis,
 Virine expers, an mater? at ex vultu quidem
 Horum *videris* inexperta omnium, generosa tamen quæpiam.
 Licha, dic cujus *demum* hominis *filia* hæc hospes sit,
 Quænam illi mater, quisve qui genuit pater; 315
 Quoniam miseret me hujus præ cæteris magis
 Cernens quanto præ cæteris sola sapere novit.
Lich. Quid ego sciam: quid et me interrogas? forsan
 Inter suos non infimo nata loco.
Dei. Num regiâ de sobole Euryti germen quoddam erat. 320
Lich. Non novi: neque enim exquisivi prolixius.
Dei. Neque nomen *illius* tenes ab aliqua *malorum* consorte auditum?
Lich. Minime: silentio meum absolvi opus.
Dei. Quin dic, o misera, nobis tua sponte: quoniam
 Quædam et hæc calamitas nos nescire te, quæ sis. 325
Lich. Si dixerit non fane priori ut tempore æqualiter
 Lingua utetur, quæ quidem neutiquam
 Indicavit, neque quicquam magni neque parvi:
 Sed usque deplorans calamitatis onus
 Lacrymas fundit misera, ex quo patriam 330
 Celsam reliquit. Hæc quidem fortuna (*filendi sc. libido*)
 Damnosa sane est ei, sed veniam meretur.
Dei. Faciat ergo illa ut lubet, et eat intro
 Sic placidissime: neque mala
 Ad præsentia a me quoque dolore afficietur novo: 335
 Satis enim quæ adest *ægritudo*: nunc autem domum
 Eamus omnes: ut et tu quo velis
 Properes, ut ego quæ intus *curanda sunt* curem.
Nun, I: sed hîc prius parumper morata, ut
 Scias

- Scias hisce remotis quosnam ducas intro, 34°
 Quorumque nihil inaudisti ut discas quæ *scire* oportet.
 Horum enim perfectam habeo scientiam ego.
- Dei.* Quid est quamobrem meum sistis gradum?
Nun. Siste et audi: etenim neque priorem
 Sermonem frustra audisti, neque puto nunc *audis*. 34⁵
- Dei.* Utrum illos jam huc denuo
Vis revocemus? an mihi et solis enarrare libet?
Nun. Tibi et his nihil prohibet dicere: sed illos *abire* sine.
Dei. Quin jam abiere, nunc sermo proferatur.
Nun. Ille vir nihil, modo quæ locutus est. 35°
 Secundum veri normam dixit: sed vel nunc malus
 Vel antea nuncius mendax fuit.
- Dei.* Quid dicis? liquido mihi ede omne quod cogitas;
 Quæ enim *huc usque* narraſti, nihil intelligo.
Nun. Hunc virum ego audivi dicentem 335
 Multis coram testibus, quod (*Hercules*) ille puellam
 Ob hanc Eurytumque cepisset,
 Et altis turribus *nobilem* OEchaliæ. Amor vero ipsum
 Solus Deorum induxit bellum hoc suscipere.
 (Non illa apud Lydos, neque apud Omphalem laboriosa 36°
 Servitus, neque in præceps dati Iphiti lætum)
 Quo nunc *amore* suppresso contraria dicit:
 Sed ubi non potuit persuadere patrem
 Sic filiam dare ut furtivo potiretur concubitu,
 Crimen exiguum causamque commentus, 36⁵
 Patriam hujus puellæ invadit copiis, in qua
 Eurytum dixit obtinere regnum,
 Interficitque regem patrem hujus et urbem
 Devastat. Et nunc, ut vides, redit domum.
 Sic hisce præmissis non sine singulari cura, mulier, 37°
 Neque ut servam *misit*, ne id expectes,
 Neque verisimile est, cum sit incensus amore.
 Visum est igitur mihi tibi notum facere totum hoc,
 Domina, quod ab eo didici.
 Et hæc multi medio in foro Trachiniorum 37⁵
 Una mecum audivere,
 Unde queat redargui: si vero ingrata dico
 Non lætor equidem, vera tamen patefecit.
- Dei.* Hei mihi miseræ, quid jam ago negotii?
 Quod

T R A C H I N I Æ.

97

- Quod nocumentum admisi sub tecta
 Occultum : o misera, num nomine prorsus
 Caret, ut jurabat adductor *mibi*?
 Certe admodum splendida et vultu et indole.
- Nun.* Patre quidem genita Euryto olim
 Iole vocabatur, illius ille nullo modo
 Parentes narrabat nihil scilicet inquirens. 385
- Cbo.* Pereant nolim omnes improbi, sed
 Qui occultis se exercet cum quæ non decent malis.
- Dei.* Quid *me* facere oportet, mulieres? quippe ego sermonibus
 Præsentibus stupefacta sum. 390
- Cbo.* I, *rem ex ipso* homine exquire: nam illico vera
 Dicet, si illum vi admoto examinare voles.
- Dei.* Quin *jam* eo: etenim non aliena *meæ* sententiæ dicis.
- Cbo.* Nosne hic maneamus? aut quid facere convenit?
- Dei.* Mane, hic enim vir non meis a nunciis *accitus*,
 Sed sponte sua ex ædibus graditur. 395
- Lich.* Quid me profectum, mulier, oportet Herculi dicere
 Doce: nam me profecturum vides.
- Dei.* Quam ex Trachine, tarde huc profectus
Abire properas, priusquam dicta renovemus *denuo*? 400
- Lich.* At si quid *ultra* vis quærere, en ego adsum.
- Dei.* An et ipsam fideliter veritatem communicabis?
- Lich.* Testis mihi sit Jupiter, quicquid mihi cognitum erit.
- Dei.* Quænam ergo hæc est scæmina, quam adducis *buc*?
- Lich.* Euboica: sed quibus orta est, dicere nequeo. 405
- Dei.* Heus tu, huc respice: quacum loqui te existimas?
- Lich.* Tu vero cur tandem me hæc interrogas?
- Dei.* Audacter fare, si curas, quæ ex te sciscitor.
- Lich.* Cum regina Deianira, OÆnei
 Filia, uxoreque Herculis (nisi
 Perperam video) dominaque mea. 410
- Dei.* Hoc, hoc volebam ex te discere. Aisne
 Me dominam esse tuam?
- Lich.* Jure enim *dico*.
- Dei.* Quid deinde? quas putas te meruisse pœnas,
 Si deprehendaris in hanc injustus? 415
- Lich.* Quonam modo injustus? quid jam vafre moliris?
- Dei.* Nihil *ego*. Tu quidem strenue id agis.
- Lich.* Abeo: stultus enim fui, qui te olim audierim.
- V O L. I. * N Dei. Non

[TRACHINIÆ.]

- Dei.* Non abibis, ni prius breve quid rogatus dixeris. 420
- Lich.* Dic, si quid vis: etenim non taciturna es.
- Dei.* Captivamne, quam modo adduxti domum,
Novisti ergo?
- Lich.* Imo novi: sed cur id quæris?
- Dei.* Nonne tu hanc, quam ut ignarus cernis, 425
Iolen professus es Euryti prolem esse?
- Lich.* Quos inter homines? quis huc profectus
Tibi testis erit hæc ex me audiisse coram?
- Dei.* Civium inter plurimos. Medio Trachiniorum
In foro multa ex te audivit turba. 430
- Lich.* Imo:
Audiisse se dicunt: idem vero non est
Opinionem dicere, et rem ut certam affirmare.
- Dei.* Quam narras opinionem? Nonne tu juratus
Dixisti te hanc Herculi uxorem adducere? 435
- Lich.* Ego uxorem? per Deos dic, chara
Domina, quis tandem est hic hospes.
- Dei.* Qui præsens ex te audiit, quod hujus ob ardorem
Urbs domita sit tota, neque Lydia mulier
Illam vastarit, sed hujus (*Ioles*) manifestus amor. 440
- Lich.* Homo faceſſat hinc, domina: quippe
Cum ægroto nugari viri non est sapientis.
- Dei.* Ne tu, per in summo OËtæ nemore
Jovem fulgurantem, hanc rem me celes.
Non enim feminæ verba dices malæ, 445
Neque ei, quæ non noverit humana, quod
Gaudere iisdem semper naturæ non conceditur.
Amorem vero nunc quicumque contra tollit
Manus velut pugil, non recte sapit.
Ille enim etiam Diis imperat, prout vult, 450
Et mihi quoque: quidni et alteri imperet, qualis ego sum;
Quare si quicumque meum maritum hoc morbo
Accuso correptum, profecto insaniam;
Aut hanc adeo feminam, quæ causa
Nullius mihi turpitudinis, neque mali ullius fuit. 455
Non ita se res habet: sed siquidem ex illo edoctus
Mentiris, disciplinam non bonam ediscis:
Sin ipse temet ita erudis, cum
Velis esse bonus, deprehenderis malus.
- At

T R A C H I N I Æ.

99

At loquere quicquid veri est. Nam libero,
Mendacis nomen qui parit, fors cohabitatur non bona.
Ut lateas vero, ne hoc quidem fieri potest.

460

Multi enim *sunt*, quibus dixisti, qui *deinde* narrabunt mihi,
Et siquidem metuis, non *est cur* jure metuas: quoniam
Nescire *hoc*, id me doleat sane.

465

Scire autem quid habet acerbum? nonne et alias
Plurimas maritus unus duxit Hercules *prius*?
Nec unquam quævis earum ex me verbum malum
Accepit: neque probrum hæc *audiet*, ne quidem si
Valdius contabescat illius amore: quando illam ego
Miserata sum *præ cæteris* maxime, videns, quod
Venuſta forma illi vitam perdiderit,

470

Et terram patriam invita misera
Vaſtarit, et in ſervitutem redegerit. Sed hæc quidem
Ventus ferat. Tibi autem edico ego mendax

475

Apud *quemcunque* alterum ut ſis, mihi vero ſemper verus.

Cho. Pare huic recte monenti (nec dein accuſabis

Hanc mulierem *ut ingratham*) et a me inibis gratiam.

Lich. At, o chara domina, quoniam te video

Mortalem, et intelligentem mortalia, nec ingratham,

480

Omnia tibi eloquar vere, neque celabo *quicquam*.

Est enim ita, quemadmodum ille *nuncius* dixit.

Hujus (*Ioles*) acris amor Herculem

Occupavit, et propter eam *ſolam* ærumnoſa

Diruta eſt patria OEchalia bello.

485

Et hæc (æquum eſt enim ut, quod ad illum attinet, dicam)

Neque juſſit celare *Hercules*, neque abnuit unquam:

Sed ipſe, o domina, pertimeſcens tuum

Ne peccus angerem hiſce ſermonibus,

Erravi, ſi quem *in hoc errore* inſeſſe judicas.

490

Quia vero jam ſaltem rem omnem noſti,

Illiusque et tua pariter gratia

Et ama mulierem, et velis dicta,

Quæ de ea dixiſti, non eſſe irrita.

Nam cætera ille omnia qui vincit forti manu,

495

Hujus amori prorfus ceſſit *victus*.

Dei. Et illius quidem animi ſum, ut ita faciam.

Neque morbum inſuper afferemus ultro,

Superis pugnantibus, ſed ædes intro

* N 2

Ramus,

Eamus, ut verbis mandata capias, 500
 Quæque pro donis dona, uti decet, congrua parem,
 Ut et hæc feras: vacuum enim non æquum est
 Te abire, qui huc adveners plurimo cum comitatu.
Cbo. Ingens quoddam robur
 Victoriæ Venus ostentat semper. 505
 Atque quæ deos quidem *attinent*
 Prætermitto: quoque pacto
 Saturnium decepit, non dico;
 Neque *quo pacto* tenebrosum Plutonem,
 Vel Neptunum quassatorem terræ, 510
 Sed propter hancce uxorem
 Robusti descenderunt ante nuptias quidam:
 Plagosa pulverulentaque
 Decertarunt prælia.

A N T I S T R O P H E.

Alter quidem erat fluvii 515
 Robur, elatis cornibus quadrupedis
 Figura Tauri
 Achelous ab OE-
 niadis: alter vero Baccho sacris
 Venit a Thebis, retentos 520
 Arcus, et hastas, clavamque quatiens,
 Jovis filius (*Hercules*) Qui tum cominus ibant
 In medium cupientes thalamis potiri. Sola autem
 Conjugii præses in medio Venus
Certamen virga moderabatur præfens. 525

E P O D O S.

Tunc erat manuum, erat et
 Arcuum stridor, taurinorumque
 Commistim *sonus* cornuum.
 Erant et utrinque amplectentes
 Luctationes, erantque frontium pernitiosi 530
 Ictus, et gemitus amborum.
 Illa vero formosa tenera *puella*
 Splendentem ad ripam
 Sedebat, expectans *utrum habitura foret* maritum.
 Ego vero, mater uti *commiserans*, dico, 535
 Quod illæ oculus puellæ, de qua certabatur,
 Miserabiliter expectat,

Et

Et a matre statim
Discessit, vitula velut deferta.

D E I A N I R A, C H O R U S, L I C H A S,
H Y L L U S.

I A M B I.

Dei. Dum, amicæ, in ædibus hospes ille alloquitur 540
Captivas puellas, ut qui abitum paret,
Interea foras prodii ad vos furtim,
Partim dictura, quas manibus confeci machinas;
Partimque, quæ patior *mala*, vobiscum ploratura.
Virginem enim, ut puto, non amplius, sed conjugem 545
Ad me recepi, onus velut nauta,
Damnosam *sic* mercem animo meo.
Et nunc *nos* duæ manemus una sub
Stragula *unius* amplexus: talem Hercules
Ille fidus nobis et bonus dictus 550
Diuturnæ domus-custodiæ mercedem remisit.
Ego vero succensere quidem nescio
Illi laboranti toties hoc ipso morbo:
Rursus autem cohabitare cum hac una, quæ mulier
Sustineat, si modo fit particeps ejusdem connubii? 555
Video enim *illius* ætatem eam *esse*, ut indies crescat;
Meam vero, ut decrescat: harum decerpere amat
Oculus *virorum* florem, ab his clam avertere pedem.
Hæc igitur misere metuo, ne maritus quidem Hercules
Meus vocetur, hujus vero adolescentulæ vir. 560
Sed *desino*: non enim, ut dixi, irasci decet
Mulierem prudentem: qua vero ratione judico, amicæ,
Medicabilem *hanc* molestiam, eam vobis dicam.
Est mihi antiquum donum vetusti olim
Centauri, lebetes æreo conditum: 565
Quod, puella adhuc cum essem, hirsuto ab
Nesso moriente post funestum vulnus accepi;
Qui *per* profundum flumen Evenum homines
Mercede *certa* trajecit manibus, neque mobilibus
Remis remigans, nec *utens* velis navis, 570
Qui et me, (paterna procul familia
Cum Herculem primum uxor sequerer)
Gestans in humeris, in medio jam transitu,
Cœpit attrectare improbis manibus; exclamavi autem ego.

Et

- Et Jovis protinus filius conversus, manibus 575
 Emisit alatam sagittam, perque pulmonem
 Et pectus cum stridore trajecta est. Emoniens autem ferus
 Talia locutus est: Filia senis OEneï,
 Hoc lucri facies mea (si parueris)
 Ex trajectione, quando novissimam te transvexi ego: 580
 Si concretum sanguinem mea
 De cæde acceperis manibus, hic ubi lividas
 Imbuit sagittas Lernæa Hydra,
 Erit tibi mentis hoc mulcimentum
 Herculeæ, eo ut nullam intuitus 585
 Diligat feminam ille, quam te, magis.
 Hoc cum in animum incidisset, amicæ, (domi enim erat
 Post mortem illius inclusum probe)
 Tunicam hanc eo tinxî; adhibitis omnibus, quæ
 Is, dum viveret, dixit: et hæc jam confecta sunt. 590
 Malas autem *veneficarum* artes neque sciam ego,
 Neque addiscam, *taliaque* audentes perosa sum.
 Philtris autem *bisce* si forte hanc superare valeam
 Puellam, et delinimentis hisce Herculem *attrahere*,
 Confecta *rite* res est, nisi tibi quid videor 595
 Moliri frustra; sin vero minus, quiescam.
- Cho.* Certe, si qua tibi inest fiducia in factis,
 Videris non statuisse male.
- Dei.* Fides quidem sic se habet, ut opinio aliqua
 Infit, sed nullum *hujus rei* unquam periculum feci. 600
- Cho.* Sed factis scire oportet: nam, neque si putes
Te rem tenere, teneas *tamen* certam, nisi experta.
- Dei.* At mox sciemus: illum enim video
 Foras egressum jam, et celerrime aderit:
 Tantum a vobis *istud* occultetur probe: nam in tenebris 605
 Turpia licet facias, non in probrum incidet.
- Lich.* Quid oportet facere indica, filia OEneï:
 Nam longum jam tempus mansimus tardi.
- Dei.* At hæc ipsa tibi ago sedulo, Licha,
 Dum tu cum *feminis* intus loqueris peregrinis, 610
 Ut ieras mihi hanc pulchre textam tunicam
 Donum illi viro dexteræ meæ:
 Cumque hanc dabis, mone, nullus ut mortalium,
 Prior illo, induat *hanc* corpori:

Neque

T R A C H I N I Æ.

- Neque aspiciat hanc, ne solis quidem splendor,
 Neque fanum sacrum, nec foci domestici jubar,
 Priusquam ipse conspicuus in publicam consistens
 Ostenderit illam Diis, qua die taurum maectare statuit.
 Sic enim vovi, siquando illum domum
 Cernerem saluum, vel audirem reversum, rite
 Quod ornarem hac veste, *eunque* exhiberem Diis
 Sacrificum novum nova in veste.
 Horumque perferes signum, quod illico cognoscet,
 Sigillo huic si oculos admoverit.
 At vade *jam*, et serua imprimis legem
 Non affectandi, nuncius cum sis, quicquam ultra mandata a-
 gere:
 Deinde, ut gratia illiusque tibi
 Et mea collata ex simplici duplex fiat.
Lich. Siquidem Mercurii hoc fungor officio
 Constante, haud unquam peccabo *in tua commoda*,
 Quin hoc vasculum, ut est *signatum*, offeram,
 Et verba, quæ dixti mihi, fideliter adjungam.
Dei. Quin vade *jam* : etenim pernocti,
 Res domesticæ uti se habeant.
Lich. Novique, et dicam esse salvas.
Dei. Quin nocti et hoc, hospitis videns amplexus,
 Quam amanter illam susceperim.
Lich. Quid aliud ergo diceres ? metuo enim
 Ne nuncies prius meum erga illum desiderium,
 Quam sciam illa ex parte num desiderer ?

S T R O P H E I.

- Cho.* O qui maritima et saxosa
 Calida balnea, et juga
 OEtæ circum habitatis ;
 Quique medium
 Maliacum ad finem
 Et aurea-pharetra-decorae litus virginis,
 Ubi Graecorum fora
 Sunt vocata Thermopylae.

A N T I S T R O P H E I.

- Dulcisona *jam* vobis
 Tibia non inamœnum
 Edens cantum redibit,
 Sed

Sed divinæ

Æmulum Musæ.

Jovis enim et Alcmenæ filius

Properat domum omnigenæ

Virtutis spolia nactus.

655

S T R O P H E 2.

Quem urbe procul sua

Totum duodecim mensium

Expectavimus spatium

Per mare vehentem, nihildum de eo scientes:

Illi vero chara uxor misera

Miserrima cor

Affiduis luctibus disperdidit.

Nunc vero Mars cæstro concitus

Finiit laboriosum diem.

660

665

A N T I S T R O P H E 2.

Redeat, redeat *protinus*: nec *usquam* illi

Consistat multis acta remis ratis,

Priusquam

Hanc ad urbem *cursum* confecerit,

Insulari foco relicto,

Ubi sacrificium agere dicitur.

Inde veniat toto properans die

Suadelæ peruncto

Implicitus *peplo*, ut feros *Centaurus* monstraverat.

670

675

D E I A N I R A, H Y L L U S, C H O R U S.

I A M B I.

Dei. Mulieres, quam metuo ne ultra *quam oportuit*
Confecta sint, mihi omnia, quæ dudum feci!

Cho. Quidnam est, Deianira, filia OEnei?

Dei. Non novi: sed anxia sum animi, ne comperiar

Malum magnum fecisse *incitata* spe bona.

680

Cho. Numquid propter illa tua Herculi pena?

Dei. Maxime fane, adeo ut nulli unquam auctor sim

Ut rem incertam propere suscipiat.

Cho. Doce, si licet, quid est quod times.

Dei. Talis evenit, qualem dicam,

Mulieres, vobis, res admiranda et insperabilis auditu.

685

Qua enim lana candida de ove

Induendam tunicam unxi modo,

Ea

T R A C H I N I Æ.

105

Ea evanuit vorata a nemine
 Qui sunt domi, sed consumpta sponte sua periit, 690
 Et diffluxit de summo lapide: ut vero scias omnia
 Sicut acta sunt, prolixiori eloquar fermone.
 Ego enim, quos ille ferus me Centaurus, doleret
 Cum latus acri sagitta, olim docuerat,
 Omisi rituum eorum nullum, sed servavi, 695
 Ærea ut in tabella ineluibile scriptum.
 Et hæc mihi erant præmonita, et hæc feci
 Pharmacum ut hoc *procul* ab igne, radiisque semper
 Calidis intactum angulis in intimis servarem,
 Donec alicubi recens inungendum foret. 700
 Et hæc patravi: nunc autem cum facto opus esset,
 Lini *tunicam* in intimis ædibus clam
 Lana utens detracta pecudis gregalis;
 Et seposui complicatam a radiis solis
 In cavam cistam, donum *Herculi*, ut *ipsæ* scitis. 705
 Sed intra ingressa, video rem
 Inenarrabilem, nec homini facilem conjectu.
 Lanam enim ovi detractam, qua prius unxeram,
 Abjicio forte in medios ignes
 Fulgentis solis; ubi vero fervore correpta fuit, 710
 Diffluit nescio quo modo, et in pulverem redacta est humi,
 Forma maxime similis scobi, quam ferra
 Erasam cernis, dum lignum scinditur.
 Ita ille humi jacet, at e terra, ubi
 Projecta erat, effervent bullosæ spumæ, 715
 Ut flavo in Autumno pinguis musti
 Effusæ in terram *fervent spumæ* a Baccho sacro vite.
 Quapropter non habeo misera, quid cogitem;
 Cerno enim me facinus immane perpetrasse,
 Unde enim quæso, curve moriens ille ferus 720
 Mihi præstaret benevolentiam, quæ necis illi causa eram.
 Non ita est: sed percussorem perdere
 Cupiens mihi blanditus est; quod ego ferius,
 Cum nihil amplius prodest, rescisco:
 Sola enim ipsum, nisi quid fallor 725
 Sententia, ego infelix penitus perditura sum.
 Emissam enim sagittam novi et Deum
 Chironem læsisse; et quæcunque tangit,

Perimit

V O L. I.

• O

[T R A C H I N I Æ.]

- Perimit omnia animantia : proinde ex hujus
 Cæde atrum hoc venenum, quod sanguinem transiit, 730
 Qui non et hunc perimeret? videtur igitur mihi,
 Et jam fixum est, ille si lapsus fuerit,
 Hoc in dolore et me commori simul.
 “ Vivere enim cum infamia non ferendum est illi
 “ Quæcunque nolit ingenii esse mali.” 735
- Cho.* Formidare quidem atrocita facta est necesse:
 Spes vero non est damnanda ante exitum.
- Dei.* Non inest malis in consiliis
 Spes vel minima, quæ fiduciam præstet *eventus boni.*
- Cho.* Sed in eos, qui non sponte peccarunt, 740
 Ira lenis est, quam te nancisci decet.
- Dei.* Hoc ille recte utatur sermone, non qui mali
 Particeps sit, sed cui nihil domi grave est.
- Cho.* Tacere tibi convenit, nec ultra loqui,
 Nisi quid *de hac re* filio dixeris tuo : quoniam 745
 Adest, quæsitum patrem qui nuper abiit.
- Hyl.* O mater, quam ego ex tribus unum optaverim,
 Vel te non amplius vivere ; vel vivam
 Alterius matrem vocari, *non meam?* vel meliorem mentem,
 Quam quæ nunc adest tibi, alicunde accipere? 750
- Dei.* Quid est, o nate, a me ortum tanto odio dignum?
- Hyl.* Virum tuum scito (meumque adeo, inquam, patrem) te per-
 misse hac in die.
- Dei.* Hei mihi! quale edidisti, o fili, verbum?
- Hyl.* Quod non potest non esse factum; quod enim 755
 Factum est, quisnam queat infectum reddere?
- Dei.* Quid narras, o fili? ex quo mortalium edoctus
 Detestandum adeo facinus patrasse me dicis?
- Hyl.* Ipse calamitatem patris gravem hisce oculis
 Intuitus, et ex *ipsius* ore percipiens *id dico.* 760
- Dei.* Ubi vero, dic, convenisti virum, et cum eo affuisti?
- Hyl.* Si oportet te scire, omnia *mibi* dicenda sunt.
 Cum proficisceretur inclytam Euryti populatus urbem,
 Victoriæ reportans tropæa, primitiasque,
 Littus quoddam utrinque fluctibus pulsatum Eubœa promon-
 torium 765
 Cenzum est; ibi Paterno Jovi
 Aras dicat, et lucum refertum frondibus:

Illic eum desideratum primo lubens vidi.
 Paranti autem ei frequentes mactare victimas
 Præco domesticus ab ædibus advenit Lichas 770
 Tuum adferens donum, lethale scilicet peplum :
 Quo ille indutus, ut tu mandaveras *per Licham*,
 Mactat quidem duodecim absque labe boves,
 Quos præsto habebat, prædæ primitias ; sed cuncta simul
 Centum adduxerat diversi generis pecora. 775
 Et primo quidem miser hilari animo
 Ornatuque gaudens et stola precabatur :
 Ubi vero a venerandis victimis accensa est
 Flamma cruenta, et a lignis pinguibus,
 Sudor prorupit e cute, et tenaciter adhæsit 780
 Lateribus tunica per omnia membra,
 Quasi a fabro modo adglutinata : venit ossium
 Laceratio cum convulsione : tandem ubi cruentum
 Infestæ viperæ virus vorabat,
 Ibi tum vocabat infelicem 785
 Licham, tuo nullatenus culpandum malo,
Quærens, qualibus attulisset hanc artibus vestem.
 Ille nihil sciens miser, tuum solius
 Donum *attulisse* dixit, ut erat missum.
 Ubi Hercules hæc audivit, et per ima penetrans viscera 790
 Dolor corrodens eum corripere,
 Prehensum pede Licham, qua parte junctura necitur,
 Allidit ad prominentem e ponto scopulum :
 Per comam vero album cerebrum effluit medio
 Capite disjecto, idque cum sanguine. 795
 Univerfus vero exclamavit cum fletu populus
 Propter hunc quidem morbo correptum, et illum confectum :
 Et nemo audebat viro occurrere.
 Distrascebatur enim *modo humi stratus*, et erectus modo
 Clamans, ejulans : circum vero remugiebant scopuli, 800
 Locrorum saxa prominentia, et Eubææ promontoria.
 Ubi vero defessus est, frequenter humi miser
 Sternens seipsum, frequenter et cum lamentiis clamitans,
 Infausto thalamo imprecatus est graviter
 Tui miseræ et OEneï nuptiis, 805
 Qualem nactus esset pestem vitæ suæ,
 Tandem ex præsentis fuligine distortos

Oculos attollens vidit me in media turba,
Lacrymis madentem, et me intuens vocat,
Fili, accede: ne fugias meum malum, 810

Ne quidem si te mecum commori oporteat:
Sed aufer extra *me*, et potissimum dimitte
Eo, ubi me nemo viderit mortalium.

Sique te miseret mei, saltem me ex hac terra
Transfer quam celerrime, ne hic moriar. 815

Cum hæc mandasset, scapha in media
Impositum illum ad hanc terram vix appulimus
Fremetem convulsionibus: et ipsum statim
Vel vivum aspicietis, vel modo mortuum.

Talia, mater, patri incogitasse meo 820

Et perpetrasse deprehensa es, quorum a te Justitia
Pœnam repositat, Erinnyisque, si fas modo est, imprecor:
At fas est, quoniam mihi fas omne tu prius abjeceris,
Omnium optimum, quem terra sustinet, virum
Perimendo, qualemque alium non videbis unquam. 825

Cbo. Quid tacite discedis? nescisne quod
Tacendo consentias accusanti?

Hyl. Sinite abire, ventus ab oculis meis
Illi contingat procul abeunti secundus.
Tumorem enim vanum quid attinet alere. 830
Materni nominis. quæ nihil, ut matrem decet, agit.
Quin abeat læta; voluptatemque, quam
Meo dedit patri, ipsam ipsa capiat.

A N T I S T R O P H I C A. strophe I.

Cbo. Aspice, puellæ, quam subito advenit
Divinum nobis oraculum 835

Veteris in Dodona prædictionis,
Quod respondit: quando exacta mensibus præteriisset
Duodecimaque aratio, *tum* requiem a laboribus
Concessum iri germano Jovis filio, et hæc recte
Rata, vento velut flante secundo, eveniunt. 840

Quo pacto enim qui non cernit
Lucem amplius, amplius laboriosum sentiat
Post mortem servitium?

A N T I S T R O P H E I.

Si enim ipsum Centauri perniciofa nebula
Linit dolosa vis, 845

Lateri infixo viro;
Quod

T R A C H I N I Æ.

109

Quod peperit mors, peperitque varius Draco (*Hydra*)
 Quo pacto ille solem alium, quam præsentem viderit,
 Horribilissimo quidem Hydræ absumentus
 Monstro? hirsutique
 Simul illum excruciant
 Nefsi dolosi stimuli
 Ferventes.

850

S T R O P H E 2.

Quorum, illa misera formidandam
 Magnamque cernens domui noxam *impendere*
 Novas ob ingruentes nuptias,
 Hæc quidem neutiquam advertit, illa vero peregrina
 Voce profecta, ut exitialem *marito* conciliarent amorem,
 Certe alicubi infausta gemit,
 Certe alicubi densarum copiosum
 Fundit lacrymarum rorem.
 Adveniens autem
 Fatum præmonstrat dolosum
 Et magnum detrimentum.

855

860

A N T I S T R O P H E 2.

Erupit lacrymarum fons.
 Diffusus est morbus. O Dii! quale ab hostibus
 Malum nunquam inclytum
 Herculem invasit, ut misericordiam moveret.
 O funesta Ducis hasta,
 Quæ tunc velociter sponsam *hanc*
 Adduxisti celsa ab
 OEchalia belli jure.
 Harum autem rerum ministra
 Venus *utcumque* tacita manifeste
 Apparet et auctor.

865

870

875

C H O R U S, N U T R I X, S E N E X,
 H Y L L U S, H E R C U L E S.

I A M B I.

Ch. An ego fallor, an audio quædam
 Lamenta per domum recens concita?
 Quid dicam?
 Edit aliquis non obscurum, sed infaustum
 Ploratum intus, et novum aliquid parat tectum.
 Attende autem

880

Hanc,

T R A C H I N I Æ.

Hanc, quam insolito vultu et contractis superciliis
Tendit ad nos anus annunciatura aliquid.

- Nut.* O natæ, quam non parvorum malorum nobis
Causa fuit donum Herculi missum! 885
- Cho.* Quid, quæso, anus, novi dicis?
- Nut.* Abiit Deianira ultimam
Viarum omnium, idque immotis pedibus.
- Cho.* Num, quæso, ut moreretur?
- Nut.* Cuncta audisti. 890
- Cho.* Mortuane est misera?
- Nut.* Idem exaudis.

M O N O S T R O P H I C A.

- Cho.* O misera perdita! quonam modo periisse eam inquis?
- Nut.* Miserrime quidem, ipsum si spectes actum.
- Cho.* Dic, mulier, cui fato occurrit? 895
- Nut.* Ipsam se sustulit e vivis.
- Cho.* Quis furor, aut qui morbus *adegit*?
- Nut.* Hanc acies teli mali
Sustulit.
- Cho.* Quo pacto *ansa est* machinari 900
Super cæde cædem
Sola conficiens?
- Nut.* Luctuosi vulnere ferri.
- Cho.* Tune vidisti, misera, hoc audax facinus?
- Nut.* Vidi, ut quæ prope astiterim. 905
- Cho.* Quid erat? quomodo? age dic.
- Nut.* Sua ipsius manu patrata sunt hæc.
- Cho.* Quid ais?
- Nut.* Certa.
- Cho.* Peperit, peperit magnam 910
Quæ nuper advenit sponsa
Domibus hisce Furiam.

I A M B I.

- Nut.* Nimis admodum, magis autem, si prope astans
Vidisses quod fecit, magisque miserata fuisses.
- Cho.* Et hæc sustinuit manus fœminea perpetrare? 915
- Nut.* Horrende fane, audies vero ut ipse sis mihi testis.
Ubi ingressa est in domum sola,
Et filium vidit in aula *sepulchrales* stragulas
Sternentem, ut rursus obviam iret hinc patri.

Occultata,

T R A C H I N I Æ.

Occultata, ipsam ubi nemo videret,
 Rugiebat quidem ad aras advoluta, quod
 Sic fleret vidua; fiebat et utens filium si quod
 Tangeret, quibus usa est olim misera.
 Quin huc et illuc per domum oberrans,
 Sicubi aspexit famulum quempiam charum,
 Lugebat infelix ipsum intuens,
 Ipsa suum ipsius fatum incusans,
 Et liberis carituras in posterum opes.
 Ubi vero ab hisce desit, protinus eam video
 In Herculeum thalamum irruentem,
 Et ego clam oculum tenebris abdita
 Vigilem intendebam: cerno autem foeminam lecto
 Herculeo injectas sternentem vestes:
 Hoc ubi confecit, infiliens supra
 Confedit medio in toro,
 Et, lacrymarum erumpens calida fluentia,
 Dixit: O lectulique thalamique mei,
 In posterum jam valet! nam me non unquam
 Capietis amplius hisce in fratris cubantem.
 Hæc locuta, celeri manu
 Resolvit suum ipsius peplum, ubi aurea
 Coercebat mamillas fibula, denudavitque
 Latus totum, humerumque sinistrum.
 Et ego currens, quam potui celerrime
 Filio nuncio hæc quæ molita est mater.
 Sed interea dum huc et illuc cursitamus,
 Videmus ipsam ancipiti gladio
 In latere sub jecore et præcordiis vulneratam.
 Conspicatus autem id filius ploravit: novit enim miser
 Illam facinus hoc ira impulsam perpetrasse,
 Sero edoctus quæ domi gererentur, quodque
 Invita per Centauri *dolos* ita fecisset.
 Ibi filius infelix neque lamenta
 Omisit ulla prorsus, apud eam lugens,
 Neque affundere se ori; sed lateri
 Latus admovens jacebat, multa ingemiscens,
 Quod in eam immerito crimen conjecisset malum.
 Dolens, propterea quod duobus esset simul
 Patreque ea *matreque* orbatum.

111

920

925

930

935

940

945

950

955

Ita

Ita hic se habent res. Proinde si quis duos 960
 Vel etiam plures dies computat sibi,
 Stolidus est. Non enim est crastina dies certa,
 Ante quam præsens bene acta fit dies.

S Y S T E M A.

Cho. Utra, utra nunc gemam ?
 Utra atrocius peracta sunt, 965
 Dijudicatu difficile est mihi quidem miseræ.
 Hæc quidem (*Deianiræ*) habemus oculis usurpanda domi,
 Illa autem (*Herculis*) spe manemus.

A N T I S T R O P H I C A. strophe.

Utinam vehemens aliquis 970
 Aspiret secundus nostram ad domum ventus,
 Qui me transferat ex his locis, ut
 Ne præ metu moriar statim
 Jovis fortem natum
 Solum intuita. 975
 Quia immedicabili dolore *correctum*
 Accedere ad ædes dicunt,
 Ingens quoddam miraculum.

A N T I S T R O P H E I.

Prope fane est, et non procul :
 Plorant enim, canora velut luscinia. 980
 Hospitum certe peregrinus hic est gressus.
 Qui portat autem illum omnis, illius ut amici
 Curam gerentem gravem
 Absque strepitu fert gradum.
 Hei, hei, ille mutus bajulatur. 985
 Quid judicare convenit,
 Mortuumne illum esse an dormire ?

A N A P Æ S T I.

Eyl. Hei mihi tui *causa*, pater!
 Hei mihi tui *causa* misero!
 Quid de me fiet ? quid consilii capiam ? hei mihi ! 990
Sen. Tace, fili, ne excites
 Feroces dolores patris efferi.
 Vivit enim, *ad inferos licet* cernuus :
 Sed inhibe mordens os tuum.
Hyl. Quid ais, senex ? num vivit ? 995
Sen. Ab ne fuscites somno captum,
 Ne

Ne provoces et irrites
Furiosum gravem morbum, o fili.

At mihi misero mens

Ob magnitudinem mali incitatur acrius.

1000

Herc. O Jupiter, ubi terrarum veni? quos apud
Mortales jaceo confectus

Continuis doloribus? hei! ego miser.

Sceleratus rursus exedit *morbus*. Heu!

Sen. An non noras, quantum esset lucri

1005

Silere, neque pellere

Hujus a capite palpebrisque fomnum.

Hyl. Non possum me cohibere

Magnum istud intuens malum.

Herc. O Cenzæum solum, aræ

1010

Ubi fumant sacræ, qualem jam pro qualibus

Sacris mihi misero gratiam

Rependis? o Jupiter,

Qua me clade conficis?

Quam utinam ego nunquam intuear miser

1015

Oculis, nunquam insanabilem

Hujus vigorem insanix aspiciam.

Quis enim incantator, quis artifex

Medicinx tantus, qui hoc malum

Absque Jovis ope mitigabit?

1020

Miraculum me procul videre putarem.

Ah! ah! finite me infaustum dormire.

Sinite me miserum dormire.

Ubi me attingis? quo reclinas?

Enecas me, enecas.

1025

Excitasti quod aliter dormiret.

H E X A M E T R I.

Accensus est mihi morbus. En iterum ingruit: ubi nunc estis,

Omnium Achivorum injustissimi viri, quos *ego*

Multoties mari, perque saltus omnes dum purgo,

Perii miser! et nunc mihi laboranti

1030

Neque ignem, neque enses aliquis *admovebit* salutarem, ne-
que avertet *hoc malum*.

Ah! ah! neque amputare caput

Vitæ sustinet adveniens

Invixæ. Heu! heu!

Sen. O fili hujus viri, res hæc major exurgit 1035
 Quam meæ sustineant vires. Tu vero, adjuva: tibi enim o-
 culus

Vegetior est quam mihi ad servandum.

Hyl. Manus ego quidem admoveo.
 Sed clam cruciantem dolorem vitæ, neque domi neque foras
 Possum expellere, tanta dat Jupiter *mala.* 1040

A N A P Æ S T I.

Herc. O nate, nate, ubi tandem es?
 Huc me, *rogo*, huc me
 Porta levatum. Hei! hei!
 O fatum *malum.*
 Grassatur, iterum grassatur 1045
 Infelix, qui nos perdit,
 Inamabilis, immitis
 Morbus: O Pallas,
Malum hoc me iterum excruciat. O nate,
 Patrem miseratus 1050
 Non invidiam creaturum stringe enssem,
 Feri me sub jugulo:
 Et medere dolori, quo me exasperavit
 Tua mater impia;
 Quam utinam sic intuear jacentem, 1055
 Eodem ipso modo, quemadmodum me perdidit.
 O Jovis germanæ frater,
 O dulcis Pluto,
 Sopi, sopi celeri nece
 Me infelicem peremptum. 1060

I A M B I.

Cho. Cohorruï audiens hæc mala, amicæ,
 Regis nostri, quibus vir eximius affligitur.

Herc. O multa jam et calida ego, et dictu gravia,
 Manibus humerisque qui pertuli:
 At nondum tale *malum* neque conjux Jovis 1065
 Proposuit, neque odiosus Eurystheus mihi,
 Quale hoc dolosa OEneï filia
 Affixit humeris meis, Furiarum
Manu contextum rete, quo funditus pereo.
 Lateribus enim adhærens, summas quidem 1070
 Voravit carnes, pulmonisque arterias
 Exsorbet cohabitans. Viridem et mihi sanguinem
Ebibit

Æbibit jam, et extabuit corpus
 Omne, non explicabili hac vinctum compede.
 Et hæc, non hasta campestris, neque terrigena 1070
 Exercitus gigantum, neque belluarum vis *immanium*;
 Neque Græcia, neque Barbara *gens*, neque quas ego
 Terras, repurgans undique peragravi, perpetrarunt.
 Sed mulier, eaque femina, non viri ingenio *prædita*,
 Sola me jam subegit sine ensẽ. 1800
 O nate, sis mihi filius germanus,
 Nec matris nomen tibi sit antiquius.
 Da mihi matrem *tuam*, tuis ipsius manibus
 Ex ædibus raptam, in *meam* manum, ut liquido sciam
 Utrum meam *vicem* doleas magis, an illius, videns 1085
 Corpus illi afflictum et merito male habitum.
 I, nate, aude; et miserere mei,
 Cujus plerique miserentur, qui, ut virgo,
 Rugii plorans: et hoc ne unus quidem unquam
 Hunc virum dixerit antehac se vidisse facere: 1090
 Sed absque gemitu usque ferebam mala:
 Nunc vero hoc a *tanto* malo effeminatus invenior miser.
 Et nunc accedens confiste propius patrem:
 Consideraque quali hæc a calamitate
 Patior *mala*: monstrabo enim tibi, vestibus amotis. 1095
 En, spectate, omnes, afflictum hoc corpus:
 Cernite miserum, quam miserabilis sim.
 Ah! ah! infelix ego, heu! heu!
 Incaluit *iterum* mali vis novo tormine: iterumque
 Penetravit latera: neque inexercitatum me esse sinet, 1100
 Ut videtur, misere crucians voraxque morbus.
 O rex Pluto, *recipe* me. O Jovis fulgur, feri.
 Introque, o rex, immitte desuper telum,
 Pater, fulminis *mibi*: exedit enim rursus:
 Recruduit, erupit. O manus, manus! 1105
 O terga! et pectora! o chari lacerti!
 Illine vos tandem effis, qui olim
 Nemees incolam, bubulcorum perniciem
 Leonem, adeundam nemini belluam aut affabilem,
 Vi confecistis? Lernæamque Hydram? 1110
 Bicorporemq; ac horribilem equestrem manum
 Centaurorum, insolentem, legum contemtricem, superbam viribus
 * P 2 Eryman-

- Erymanthiumque ferum? *quique* ab inferis
 Tricipitem Orci cœnem, invictum monſtrum,
 Atroci vipera editum *traxiſtis*? et aureorum 1115
 Cuſtodem pomorum draconem *maſtaſtis* in ultimis locis?
 Aliosque *inſuper* labores innumeros expertus ſum,
 Nec ullus unquam ſtatuit tropæa manibus de meis:
 At nunc ſic fractis artubus, et *pendula* cute
 A peſte cæca vaſtor *mifer*, 1120
 Qui optimæ natus parentis dictus ſum,
 Qui excelfi Jovis vocatus proles.
 Sed hæc optime ſciatis *velim*, licet nihil fuero,
 Nihil incedere valeam, tamen, quæ hæc fecit,
 Eam ulciſcar: atque hinc accedat utinam modo 1125
 Ut docta poſſit nunciare omnibus, me
 Et vivum malos utique et mortuum punire.
- Cbo.* O miſera Græcia, luſtum qualem conſpikor
 Eam ſenſuram fore, hoc viro ſi privabitur!
- Hyl.* Quoniam permittis contra ut loquar, pater, 1130
 Silentio præſtito, audi me morbo quamvis affectus.
 Petam enim a te *ea tantum* quæ jure conſequar.
 Da mihi teipſum, neque adeo mordeas
 Animum iracundia, neſcis enim quibus
 Gaudere velis, vel quibus doleas fruſtra. 1135
- Herc.* Dicto quid velis, deſine. Ego enim morbo affectus
 Nihil intelligo, quæ tu dudum perplexe loqueris.
- Hyl.* De matre adſum dicturus mea, ut nunc
 Cum ea agitur, et quomodo peccavit invita.
- Herc.* O omnium peſſime, etenim memorare *audes* iterum 1140
 Patris peremptricem matrem, ut audire *cogar*?
- Hyl.* Sic enim res *illius ſe* habet, ut neutiquam deceat *tegi*.
- Herc.* Scilicet propter illa priora *in me* peccata *non tacebis*?
- Hyl.* Sed ne quidem propter hæc ſemper *tacendum* dices.
- Herc.* Dic, cave autem ne appareas malus et degener. 1145
- Hyl.* Dicam, mortua eſt *mater* modo recens occiſa.
- Herc.* A quonam? portentum ſane per hæc mala vaticinaris.
- Hyl.* Ipſa ſibi *manus intulit*, et nullus alius.
- Herc.* Hei mihi! quam oportuit eam prius mea cecidiſſe manu?
- Hyl.* Etiam tua remitteret ira, ſi res omnis tibi nota foret. 1150
- Herc.* Atrocem ſermonem exorſus eſ; dic ergo qua putes *ratione*.
- Hyl.* Toto negotio erravit, bona cum *animo* vellet.

Herc. Bona,

- Herc.* Bona, pessime, facit, quæ patrem occidit tuum?
- Hyl.* Nam cum putaret philtum admoveere tibi,
Postquam novas intus conspexit nuptias, aberravit. 1155
- Herc.* Et quis tantus est veneficus Trachiniorum?
- Hyl.* Nessus olim Centaurus persuasit ei,
Ut tali philtro tuum acriter accenderet amorem.
- Herc.* Heu! heu! infelix, perii miser!
Occidi, occidi, lux est mihi nulla amplius. 1160
Hei mihi! modo intelligo quo redactus sum miseræ.
Abi, nate: (pater enim non amplius tuus est)
Voca omnem mihi fratrum tuorum stirpem,
Voca et miseram Alcmenam, Jovis
Frustra dictam conjugem, ut ultimam ex me 1165
Oraculorum famam audiatis, quæ ego novi.
- Hyl.* Sed neque mater hic est, sed ad littoralem
Tirynta profecta est, uti ibi habitet.
Et liberos partim ipsa secum abductos alit,
Partim urbe Thebana habitantes scias. 1170
Nos vero, qui adsumus, si quid factum opus est, pater,
Operam hanc dabimus, ubi audiemus quid velis.
- Herc.* Tu rem proinde audi, eo enim ætatis venisti, ut
Ostendas qui vir sis, cum meus dicere filius.
Mihi enim erat prædictum a patre olim, 1175
A nemine viventium me esse periturum,
Sed ab eo qui mortuus Orci incola fit.
Hic igitur ferus Centaurus, sicut divinum edidit
Oraculum, sic viventem me peremit mortuus.
Dicam autem ego hisce quæ eveniunt paria, 1180
Oracula quidem nova sed priscis congruentia,
Quæ, monticularum et humi cubantium ego
Sellorum ingressus nemus, conscripsi
A paterna et multimodis loquaci quercu:
Quæ mihi, si tempus ad jam vigen præfensque viderem, 1185
Respondit laborum instantium mihi
Terminum fore: et putabam deinde me victurum bene.
Hoc autem erat profecto nil aliud nisi me moriturum,
Mortuis enim labor nullus accedit.
Hæc igitur quoniam clare accidunt, nate, 1190
Oportet te quoque esse huic viro adiutorem,
Neque expectare meum os ut acrius te excitet,

Sed

Sed sponte cedentem ipsum *jussa* exequi, legem
Pulcherrimam sancientem, ut *natus* pareat patri.

Hyl. At, o pater, metuo misere, cum is sit *tui* sermonis status 1195
Aggredi: parebo tamen *in bis*, quæ tibi videntur.

Herc. Admove manum dextram imprimis mihi.

Hyl. Ad quid fidem hanc tam anxie requiris?

Herc. Non adferes ocyus, neque refragaberis mihi?

Hyl. Ecce porrigo, neque quicquam negabitur. 1200

Herc. Jura Jovis nunc, qui me genuit, caput.

Hyl. Quid uti faciam *dic*? et hoc jurabitur.

Herc. *Jura* ergo, quam rem te jussero executurum.

Hyl. Juro ergo ego, Jovem adhibens testem.

Herc. Si vero transgrederis, pœnas imprecare ut des. 1205

Hyl. Non dabo; faciam enim *quæ jubes*, imprecor tamen.

Herc. Nosti igitur illum OËtæ Jovi sacrum supremum montem?

Hyl. Novi, ut qui sacra fecerim sæpe in arduo vertice.

Herc. Ibi jam nunc oportet te meum sublatum

Corpus tuis ipsius, et amicorum, quos voles, manibus, 1210

Multam quidem materiam profundæ radicis quercus

Cum totonderis, multamque masculam cum excideris simul

Agrestem olivam, *corpus, inquam*, meum injicere;

Et piceæ accepta lampadis face

Incendere: luctuosa vero nulla accedat lacryma, 1215

Sed absque gemitu et absque lacrymis, siquidem es

Hujus viri *filius*, perage: sin minus, manebo tibi ego.

Et apud inferos, imprecator usque gravis.

Hyl. Hei mihi, pater, quæ locutus es? quæ me facere jubes?

Herc. Qualia facere oportet: sin minus, patris 1220

Alius esto nescio cujus, neque meus voceris ultra *filius*.

Hyl. Hei mihi iterum! ad quæ me facinora excitas, pater,

Ut parricida fiam, et occisor tuus?

Herc. Non sane ego *illud volo*: sed ut meorum, quæ fero, malorum

Sis Pæon et unicus medicus. 1225

Hyl. At quî concremans corpus sanem tuum?

Herc. Sed hoc si abhorres, cætera saltem perage.

Hyl. Gestandi quidem non abnuam *officium*.

Herc. An et rogi, quem dixi, struem conficies?

Hyl. Modo ne ipse manibus attingam *crematurus*; 1230

Alia faciam, nec meæ deficiens partes.

Herc. Sed et hæc sat erunt: præsta autem mihi

Beneñ-

T R A C H I N I Æ.

119

Beneficium parvum super alia magna conferens.

Hyl. Sit licet maximum, *tamen* præstabitur.

Herc. Euryto genitam nostri ergo virginem ?

1235

Hyl. Iolen, ut opinor, dicis.

Herc. Tenes. Hoc ergo tibi *moriens* mando, fili,

Hanc me defuncto (siquidem pie agere

Velis paterni juramenti memor)

Conjugem adjuge *tibi*: neque repugnes patri:

1240

Neque alius hominum, hanc, quæ meis lateribus una

Accubuit, præter te accipiat unquam:

At tu ipse, mi nate, tori illius curam geras.

Obtempera: te enim in magnis obsecutum mihi

In parvis nunc non obsequi priorem effundit gratiam.

1245

Hyl. Hei mihi! morbo quidem laboranti irasci grave est.

Sed ita animatum quempiam videre quis ferat ?

Herc. Perinde loqueris, ut nihil eorum, quæ dico, facturus.

Hyl. Quis enim eam, quæso, quæ mihi matri mortis sola

Causa extitit, tibi que ut affectus sis, quemadmodum es, 1250

Quis eam, qui non Furiis *agitatus* laborat,

Accipiat? Satius est et me, o pater, mori,

Quam cum maximis habitare inimicis simul.

Herc. Homo hic, ut apparet, non exhibet mihi

Morienti debitam officii vicem: atqui Deorum dira execratio

Manebit te, meis si non parueris dictis.

1256

Hyl. Hei mihi! qualis mihi videris, loqueris prout te morbus cogit

loqui.

Herc. Tu enim sopitum excitas denuo malum.

Hyl. O miser *ego*, quanta dubitatio me tenet?

Herc. Non ducis æquum etenim parenti auscultare.

1260

Hyl. Ediscam igitur impie agere, pater?

Herc. Nulla est impietas, meum si oblectes cor.

Hyl. Facerene igitur jubes me hæc juste?

Herc. *Iuste* ego quidem: ad hæc testes voco deos.

Hyl. Igitur faciam, neque repudiabo tua,

1265

Deos testatus, iussa; neque enim unquam

Malus videbor, si tibi pareo, pater.

Herc. Pulchre peroras, et his gratiam

Citam, o nate, *istam* adjuge, ut, priusquam incidat

Convulsio, vel furor aliquis, me in pyram ponas.

1270

Agite, incumbite, levate; requies malorum

Hæc

Hæc est, finis hujus viri ultimus.

Hyl. At nihil prohibet tibi hæc perficere,
Quando jubes, et nos adigis, pater.

A N A P Æ S T I.

Her. Age nunc, priusquam hic denuo excitetur 1275
Morbus, o anima dura, *age*, saxeam
Et ferro frænatum os præbens
Compesce clamorem, nam nunc grata *est*
Omnino ingrata res.

Hyl. Tollite comites, magnam quidem mihi 1280
In hoc inituri gratiam,
Magnamque Deorum ingratitude
Agnituri, in his factis inclytis,
Qui cum genuerunt, et vocati sunt
Patres, tanta inspicere sustinent mala. 1285
Futura quidem nemo intuetur.
Præsentia autem, tristia quidem nobis *sunt*,
Turpia autem illis.

At præ omnibus acerbissima
Hoc sustinenti malum.

1290

Cbo. Ne tu, puella, abeas ab ædibus,
Magnorum quæ videris nova funera,
Multaque infortunia nova :
Et nihil horum *est*, quod non *fecit* Jupiter.

P H I L O C T E T E S .

Vol. I.

• 2

PERSONÆ FABULÆ.

ULYSSES.

NEOPTOLEMUS.

CHORUS, qui constat ex senibus simul sequentibus

 PYRRHUM in navi.

PHILOCTETES.

MERCATOR.

HERCULES.

Proloquitur ULYSSES.

PHILOCTETES.

ULYSSES, NEOPTOLEMUS, CHORUS.

IAMBI.

- Ulys.* **L**itus quidem hoc *est* mari circumdatæ terræ
Lemni, mortalibus nec tritum, nec habitatum :
Ubi, o patre Achivorum optimo oriunde
Achillis fili Neoptoleme, Meliensem
Pœantis natum exposui ego olim, 5
Jussus hoc facere a ducibus,
Morbo cum manaret voraci pedem ;
Quod neque libamina nobis, neque victimas
Liceret quietis tangere ; sed diris
Tenebat semper tota castra execrationibus, 10
Clamans, gemens : sed hæc quidem quid attinet
Dicere ? tempus enim non *suppetis* nobis ad longa dicta.
Ne resciscat me venire, et effundam omne
Commentum, quo *me* illum mox capturum arbitror.
Sed officium jam *est* tuum, ut *in* cæteris subservias, 15
Dispiciasque ubinam sit hic duplici-ostio petra,
Talis *nempe*, ubi in frigore duplex ad solem
Est sedes, æstate vero somnum
Per perviam aulam provocat aura.
At paulum infra ad lævam *manum* forsitan 20
Videre queas fontem potabilem, siquidem superest.
Hæc mihi, silentio accedens, renuncia, an habitet
Hoc ipso in loco, an alibi sit,
Ut quod superest dicendum tu quidem audias,
Ego vero dicam ; sic operas mutuas præstemus. 25
- Neop.* Rex Ulyste, rem facilem narras ;
Videor enim specum, qualem vis, videre.
Ulys. Superne, an inferne ? non enim intelligo.
Neop. Illum superne, et vestigii nulla cernitur nota.
Ulys. Vide an somno recumbat. 30
Neop. Video absque hominibus vacuum habitaculum.
Ulys. Neque intus est domesticus ulius cibus ?
Neop. Lectus est e foliis stratus ut inhabitantis cujuspiam.
Ulys. Cæterane *sunt* deserta, et nihil ultra sub tecto est ?
Neop. Poculum est totum ligneum, vilis cujusdam 35
Opus artificis, et simul focalia hæc.

* Q 2

Ulys. Hujus

- Ulyf.* Hujus thesaurum narras scilicet.
Neop. Eheu, et hîc alii siccantur
 Panni, fœdâ sanie pleni.
Ulyf. Vir in hisce habitat locis plane. 40
 Atque alicubi non procul abest : quomodo enim vir æger
 Pede, a veteri morbo abeat longius ?
 Sed vel ad victum *parandum* exiit,
 Vel folium, si quod novit alicubi doloris remedium.
 Qui adest igitur *servum* mitte speculatum, 45
 Ne imprudens in me incidat : nam me magis quam
 Omnes Argivos optaretprehendere.
Neop. Abit jam ille, et semita custodietur.
 Tu vero si quid vis *ultra*, altero dic sermone.
Ulyf. Achillis filii, oportet te, *in hisce* quorum gratiâ huc venisti, 50
 Strenuum esse non solum corpore,
 Sed si quid novum, prius inauditum tibi
 Audias, ministrare in eo, uti minister ades.
Neop. Quid ergo jubes?
Ulyf. Philoctetæ te convenit 55
 Animum subdolis fallere dictis :
 Cum te rogaverit quisque et unde ades,
 Dic, filius Achillis *sum* (nihil enim hîc falsi dicendum)
 Navigas autem domum versus, relicto navali
 Exercitu Achivorum, odio quos oderis acerbo, 60
 Qui te precibus vocantes domo proficisci,
Tuaque ex profectio unicam habentes capiendi Ilii spem,
 Non dignati sunt Achillea arma
 Venienti *licet* dare, et jure petenti,
 Sed ea Ulyssi dederunt : *tum* dices quæcunque 65
 Vis in me extrema omnium malorum mala.
 In hisce enim neutiquam me dolebis : si vero feceris
 Non ista, dolorem omnibus Argivis incuties.
 Si enim hujus arcus non capientur,
 Non poteris expugnare Dardani solum. 70
 Quod autem mihi non, tibi vero colloquium
 Cum eo fidum et firmum sit, hinc disce.
 Tu quidem navigasti, neque juramento obstrictus ulli,
 Neque ex necessitate, neque primæ classis.
 Mihi autem nihil horum potest negari. 75
 Quare si me, arcum qui tenet, senserit,

Peri, et te simul mecum perdam.
 Quin hoc ipsum *tibi* cogitandum est, furto
 Ut auferas invicta arma.
 Pernovi fane te non esse eo ingenio natum, 80
 Ut hisce *dicitis* utaris, aut dolo struas *alii* malum.
 Attamen jucunda res est victoriam consequi.
 Aude. Justi vero post iterum erimus.
 Nunc autem *in* brevem hanc diei portionem ad impudentiæ
Partes agendas da te mihi, et deinde reliquum tempus 85
 Voceris omnium sanctissimus mortalium.

Neop. Ego fane, quæ verba invitus audio,
 Laertis fili, ea *magis* exequi odi.
 Natura enim comparatus sum, ut nihil fraude faciam mala,
 Neque ego, neque (ut aiunt) qui me genuit pater. 90
 Sed paratus sum per vim virum abducere,
 Et non dolis : non enim uno pede *fultus ille*
 Nos tam multos per vim devicerit.
 Missus equidem tibi cooperarius horreo
 Proditor vocari. Malo autem, o rex, recte 95
 Faciens frustrari, quam vincere turpiter.

Ulyf. Optimi patris fili, et ipse, juvenis cum essem olim,
 Linguam quidem otiosam, manum vero habui efficacem.
 Nunc autem experientia provectus video inter mortales
 Linguam, non opera, omnia gubernantem. 100

Neop. Quid igitur aliud me jubes, quam mendacia loqui ?

Ulyf. Volo te ego Philocteten dolo capere.

Neop. Cur dolo potius quam persuasione abducere ?

Ulyf. Non persuadebitur : per vim quoque non queas capere.

Neop. Tantumne habet robur et audaciæ ? 105

Ulyf. Sagittas inevitabiles, et emittentes certam necem.

Neop. Non igitur eum ne quidem accedere tutum est.

Ulyf. Non, nisi dolo ceperis, ut dico.

Neop. Non igitur turpe ducis falsa loqui ?

Ulyf. Non *puto*, siquidem mendacium affert salutem. 110

Neop. At quâ fronte quis hæc audebit loqui ?

Ulyf. Cum lucri causâ quid inceptas, pudere non decet.

Neop. Quid autem lucri *est* mihi, ut hic ad Trojam veniat ?

Ulyf. Capiant arcus hi Trojam soli.

Neop. Non igitur *eam* ego (ut dicitis) expugnaturus sum ? 115

Ulyf. Nec tu illis sine, nec illi sine te *capiant Trojam*.

Neop. Capiendi

- Neop.* Capiendi itaque sunt, siquidem ita se res habet.
Ulys. Idque si feceris, duplex auferes præmium.
Neop. Quodnam? si enim sciero, non negabo operam.
Ulys. Sapiensque simul ipse et fortis vocabere. 120
Neop. Ito: faciam quod mones, omni pudore amoto.
Ulys. Tenesne animo igitur, quæ te monui?
Neop. Tenere certo scias, postquam semel annui.
Ulys. Tu quidem jam eum manens hîc expecta:
 Ego autem abeo, ne cernar adesse. 125
 Et speculatorem ad navem mittam denuo,
 Et huc, si quam mihi temporis videmini
 Moram facere, rursus remittam
 Hunc ipsum virum, navitæ habitu
 Forma dolis mutata, ut ignotus ulli adsit. 130
 Cujus utique, nate, varia loquentis
 Ea accipe, quæ profutura sunt negotio.
 Ego vero ad navim abeo, his tibi commissis:
 Mercurius autem dolosus, ut huc duxit, porro ducat nos,
 Victrixque Minerva, urbium custos, quæ me semper servat. 135

A N T I S T R O P H I C A. strophe I.

- Cbo.* Quid oportet, quid me oportet, o rex, in peregrina peregrinum
 Occultare, aut quid dicere ad hominem suspectum?
 Dic mihi. Ars enim illius
 Aliam artem præstat,
 Et consilium, a quocunque divinum 140
 Jovis sceptrum regitur.
 Tibi vero, fili, tota hæc pervenit
 Potentia ab atavis derivata. Ideo dic
 Qua in re tibi me subservire oporteat.

A N A P Æ S T I.

- Neop.* Nunc quidem (fortasse enim locos extremos 145
 Aspicere cupis, in quibus *Philoctetes* jacet)
 Aspice fidenter: ubi vero venerit
 Gravis ille viator, hisce ex ædibus
 Ad meam semper manum accedens
 Da operam, ut rem præsentem cures. 150

A N T I S T R O P H E I.

- Cbo.* Veterem mihi curam mandas, o rex,
 Servare oculos tuis maxime intentos commedis:
 Nunc autem mihi dic, stabulis

P H I L O C T E T E S.

127

In quibus abditus habitat,
Et quam tenet regionem. Hoc enim mihi
Scire non alienum est,

155

Ne me alicubi clam opprimat.
Quis *illius* locus? aut quæ sedes? quæ impressit vestigia
Introne an foras euntia?

A N A P Æ S T I.

Neop. Domum certe hanc vides biforem
Saxeï cubilis.

160

Cho. Sed ubi ipse miser abest?

Neop. Clarum est mihi, eum cibi quærendi causâ
In via hac alicubi prope ambulare.
Hanc enim ei esse victûs
Rationem *vulgo* dicitur, ut feras conficiat
Alatis sagittis miser misere.
Nullumque sibi
Remedium malorum inveniat.

165

S T R O P H E 2.

Cho. Miseret me illius, quòd
Quum nemo curet mortalium,
Neque adeo convictoris aspectu fruens
Infelix solus semper
Laborat morbo atroci,
Angitur autem in omni necessitatis tempore.
-----quomodo tandem, quomodo
Infauftus tolerat vitam?
O artes *varie* mortalium!
O infelicia hominum genera!
Quibus immodicis vita premitur malis.

170

175

180

A N T I S T R O P H E 2.

Hic avitas forte
Inter familias nulli inferior,
Rerum tamen omnium expers in vita
Jacet solus *longe* ab aliis,
Varie piæ hirsutisve cum
Feris in doloribus simul
Fameque miserandus, insanabilibus
Curis conflictans.
Tristis autem loquaci ore,

185

Echo

Echo procul resonans acerbis
Ejulatibus respondet.

190

ANAPÆSTI.

Neop. Nihil est horum mihi mirabile.
Divinitus enim (si quid ego intelligo)
Hæc etiam mala eum
Crudelem ob Chryseæ *Nympham* invaserunt.
Et nunc quod affligitur sine curatoribus,
Non hoc fit sine consilio Deorum,
Ne prius hic ad Trojam
Dirigat Deorum invicta tela,
Quam tempus elabatur illud, quo dicitur
Capiendam esse ab iis Trojam.

195

200

ANTISTROPHICA. strophe.

Cho. Nate, tace. *Neop.* Quid hoc est?

Cho. Clarus est strepitus homini
Familiaris afflicto.

205

Neop. Hinc nunquid, an illinc locorum?
Ferit, ferit me vera vox
Alicujus iter durum
Carpentis: neque me latet
Gravis e longinquo vox flebilis,
Clare enim admodum sonat.

210

ANTISTROPHE 3.

Cho. Sed sumito, fili,---

Neop. Dic quidnam?

Neop. Curas novas: quippe non
Procul, sed prope adest vir,
Non cantus tibiæ ferens
Ut pastor agrestis, sed vel
Alicubi offendens *pedem* præ cruciату
Vociferatur ingenti ululatu,
Aut navis appulsum cernens ad iniquum portum.
Clamat enim atrox quippiam.

215

220

PHILOCTETES, NEOPTOLEMUS,
CHORUS.

I AMBI.

Phil. Ehem, hospites,
Quinam estis qui ad hanc terram nautico remo
Venistis, neque portuosam, neque habitatam?

Qua

P H I L O C T E T E S. 129

- Qua ex patria, quove vos ex genere 225
 Esse dixerim ? habitus enim illum Græciæ
 Refert, charissimæ mihi.
 Vocem autem audire cupio, et ne me metu
 Correpti horreatis ita efferatum,
 Sed miserti potius infausti viri, solitarii 230
 Deserti hoc loco, et amicis destituti :
 Vocem edite, siquidem ut amici advenistis.
 Respondete, *sodes*. Non enim æquum est ut ego
 A vobis hoc non impetrem, aut vos vicissim a me.
- Neop.* At, o hospes, scito hoc primum, nos 235
 Esse Græcos, hoc enim cupis scire.
- Phil.* O charissima vox ! o quale est vel accipere
 Alloquium talis hominis perlongo in tempore!
 Quis te, o fili, appulit ? quæ adduxit
 Necessitas ? quo tendis ? quisnam ventorum gratissimus ? 240
 Narra mihi hæc omnia, ut sciam quis es.
- Neop.* Ego prognatus sum ex insula
 Scyro ; navigo autem domum ; vocor autem filius
 Achillis, Neoptolemus : jam scis omnia.
- Phil.* O charissimi patris nate, o charæ patriæ, 245
 O senis alumne Lycomedis, quâ
 Classe advectus es hanc terram ? unde navigas ?
- Neop.* Ex Ilio fane nunc quidem cursus est mihi.
- Phil.* Quid ais ? non enim tu quidem 250
 Nobiscum in initio primæ ad Ilium classis.
- Neop.* An et tu particeps eras illius laboris ?
- Phil.* O nate, nescisne me, quem intueris ?
- Neop.* Quomodo enim scirem, quem vidi nunquam ante ?
- Phil.* Neque nomen, neque malorum meorum famam 255
 Ullam unquam audisti, quibus pereo miser ?
- Neop.* Scito me nihil eorum nosse, de quibus rogas.
- Phil.* O nimis ego infelix, et invisus Deis,
 Cujus ne fama quidem tam misere afflictæ domum,
 Nec ullam ullibi Græciæ partem pervenit ! 260
 Sed qui ejecerunt huc me impie,
 Rident, silentio hæc supprimentes : meus autem morbus
 Semper interim floruit, et majus incrementum capit,
 O nate, puer patre ex Achille,
 Ille ego sum tibi, quem audiisti fortasse

V O L. I.

• R

Hercu.

[PHILOCTETES.]

Herculearum esse dominum sagittarum, 265
 Filius Pœantis Philoctetes, quem
 Gemini duces, et ille Cephallenum rex *Ulysses*
 Abjecere turpiter sic desertum, fævo
 Morbo depereuntem, lethiferæ
 Percussum viperæ atroci morfu. 270
 Cum quo me *boni* illi, nate, relicto solo
 Abiere, quando ex maritima
 Chrysâ huc appulerunt cum classe.
 Tunc læti me, ubi viderunt ex gravi maris jactatione
 Dormientem in littore in cavo faxo, 275
 Relicto abierunt, homini ut infausto *mibi*
 Pannis relictis pauculis, et cibi aliquo
 Subsidio tenui; qualia illis contingant, *precor*.
 Tu vero; nate, qualem me surrectionem putas
 Tunc e fomno habuisse, illi cum abiissent? 280
 Qualiter lachrymasse? qualia plorasse mala?
 Cum cernerem naves, quibus huc navigaveram,
 Omnes abiisse, virumque nullum in loco,
 Neque qui *cibum mibi* ministraret, neque qui morbo
 Laboranti opem ferret: omnia autem contemplans 285
 Nil vidi præter dolorem adesse,
 Hujus autem ingentem copiam, o nate.
 Tempus autem jam a tempore processit mihi,
 Et oportebat parva hac sub casa solum
Me mibi ministrare *omnia*. Ventri quidem convenientia 290
 Arcus hic acquisivit, alatas
 Feriens columbas, et ad hoc, quodcunque mihi percussit
 Arcu tenso sagitta, ipse miser
 Reptabam infaustum trahens pedem.
 Deinde si quem post oportebat potum sumere, 295
 Glacie soluta, pariterque hieme
 Ligni aliquid frangere, hæc repens ego miser
 Tum machinabar: deinde ignis nullus aderat,
 Sed petrae petram allidens vix
 Elicui latens lumen quod hucusque me servat. 300
 Habitata enim casa cum igne
 Omnia suppeditat, præter liberationem a morbo.
 Age nunc, o nate, et de hac insula disce,
 Nullus huc vector volens applicat.

Non

- Non enim ullus est portus, nec ubi navigans 305
 Faciet lucrum, aut inveniet hospitia.
 Nulla huc navigatio prudentibus hominibus.
 Fortasse aliquis invitus appulit, multa enim hujusmodi.
 In longo tempore accidunt hominibus.
 Hi quidem, ubi advenerunt, o fili, sermonibus 315
 Miserentur mei, forte et aliquam cibi partem
 Moti misericordiâ dedere aut vestium aliquid :
 Illud autem nemo mihi vel petenti dare vult,
 Ut domum me reducat. Sed pereo miser,
 Annum jam decimum fameque et 315
 Malis alens voracem morbum.
 Talia Atridæ et Ulyffis violentia
 Fecere mihi, quibus Dii Olympii
 Dent ut ipsi vicissim paria sustineant mala,
Cho. Et ego, sicut alii qui huc advenerunt, 320
 Hospites, misereor tui, Pœantis fili.
Neop. Ego vero et ipse hisce testis dictis
 Quod vera sint novi, expertus mala
 Ab Atridis, Ulyffisque insolentiâ.
Phil. Num et tu aliquam in noxios habes 325
 Querimoniam Atridas, ut irascare læsus ?
Neop. Fiat utinam ut aliquando expleam hanc iram manu,
 Ut Mycenæ intelligant Spartaque
 Scyron quoque virorum fortium matrem esse.
Phil. Bene sane, o fili : sed quam habens in eos querelam 330
 Tam graviter iratus huc advenisti ?
Neop. O fili Pœantis, dicam, et vix tamen dicam
 Quas ego ab eis contumelias passus sum.
 Nam postquam Achilles occidit fato-----
Phil. (Hei mihi, nequid ultra dicas, priusquam disco 335
 Hoc primum, num mortuus est Pelei natus Achilles.)
Neop. Mortuus est, a viro nemine cæsus, sed a Deo,
 Ut aiunt, Apollinis arcu domitus.
Phil. At generosus quidem, occisorque et cæsus :
 Sed dubito an, o fili, tuum 340
 Malum perconter prius, an illius vicem gemam.
Neop. Arbitror quidem fat tibi saltem esse tua, o miser,
 Infortunia, ut ne proximorum mala gemas.
Phil. Recte dixisti. Quare tuam narra

Iterum mihi rem, quâ te affecerint injuriâ. 345
Neop. Venere ad me navi variegatâ admodum,
 Sacerque Ulysses, et *Phœnix* educator mei patris,
 Dicentes, verumne, an falsum, *nesci*,
 Non fas esse, cum jam periit
 Pater meus, Pergama alium quam me capere. 350
 Hæc, o hospes, ita dictitantes non diu
 Me detinuerunt, quin statim navigarem,
 Præcipue sane mortui patris desiderio
 Ut viderem eum, antequam sepeliretur; non enim cum vide-
 ram.
 Præterea et oratio sane honesta aderat, 355
 Eo si profectus Trojæ turres caperem.
 Jamque dies aderat altera naviganti mihi;
 Et ego amarum Sigeum cursu secundo
 Appuli: et me statim in corona exercitus 360
 Egressum navi omnis salvere jussit, jurantes se videre
 Qui non amplius supererat, vivum Achillem denuo.
 At ille jacebat. Ego vero infelix
 Ubi eum ploraveram haud diu,
 Accedens Atridas ad amicos, ut mihi visum est, 365
 Armaque repetii patris, et reliqua quæcunque *illius* erant.
 Illi vero dixerunt (hei mihi!) verba miserrima;
 O fate Achille, cætera quidem licet tibi
 Paterna sumere: armorum autem illorum vir
 Alius potitur jam Laertæ filius *Ulysses*. 370
 Et ego illico, lachrymis suffusus exurgo
 Iracundia gravi, et rem indigne ferens dico,
 O sceleste, ergone audetis alteri
 Tradere arma, quæ mea sunt, me incio?
 Ipse autem Ulysses dixit, (prope enim erat) 375
 Næ, puer, hi dederunt jure ea *mibi*,
 Ego enim præsens ea servavi eumque *simul*.
 Et ego statim ira incensus, impetebam *eum* malis
 Omnibus, nihil omittens,
 Si mea ille arma eriperet mihi. 380
 Ille autem huc progressus, licet iræ temperans,
 Morsus *scilicet* auditis, sic respondit,
 Non eras, ubi nos; sed aberas ubi non oportuit *abesse*.
 Et hæc quoniam jam dicis ferociter,

Nunquam

P H I L O C T E T E S. 133

Nunquam Scyron navigabis *ea tecum* ferens. 385

His auditis, et turpi laceffitus probro,

Navigo domum meis spoliatus

A pessimo pessimisque orto Ulyffe.

Nec eum reprendo, quantum ipsos principes:

“ Urbs enim tota pendet ex principibus, 390

“ Exercitusque simul omnis: qui vero perperam agunt mor-

“ tales,

“ Magistrorum sermonibus fiunt mali.”

Rem totam dixi: qui vero Atridas odit,

Mihique pariter et Diis sit amicus.

ANTISTROPHICA. strophe.

Cbo. O montibus insignis, omnium nutrix Tellus, 395

Mater ipsius Jovis,

Quæ magnum Pactolum auriferum colis,

Illic quoque *ad te*, Mater

Veneranda, exclamavi,

Ubi huic ab Atridis, 400

Injuria omnis illata est,

Ubi paterna arma

Tradidere

(O beata, taurorum cæforibus

Leonibus quæ infides) 405

Laertis filio

Summum honoris infigne.

I A M B I.

Pbil. Habentes, ut videtur, argumenta manifesta

Doloris ad nos, o hospites, navigastis,

Et mihi concinitis, quod arbitramini 410

Hæc Atridarum esse opera et Ulyssis.

Pernovi enim eum, quod omnibus dictis fallacibus

Et astutiis linguam exacuat, quâ

Nihil æqui prorsus efficit.

Quin hoc nihil miri est mihi, id *magis miror* quî præfens 415

Ajax major hæc cernens passus sit.

Neop. Non amplius vivebat, o hospes; neque enim unquam,

Eo vivente, hisce spoliatus fuisset.

Pbil. Quid dicis? an abiit et ille mortuus?

Neop. Scito eum non amplius interesse luci. 420

Pbil. Hei mihi misero! at haud Tydei natus *Diomedes*,

Nec

Nec Laertis, ille a Sisypho divenditus,
Moriuntur? hos enim non decebat vivere.

Neop. Non sane: hoc certo scias: sed et maxime
Jam florent in Argivorum exercitu.

425

Phil. Quid vero, qui vetus et bonus est mihi amicus,
Quid Nestor Pylius agit? ille enim hæc
Eorum mala prædixit sapienter consulens.

Neop. Ille quidem nunc male affectus est, postquam mortuus
Antiochus illi periit, qui illi filius erat.

430

Phil. Hei mihi! duo simul acerba dixisti, hos enim ego
Minime vellem perditos audire.

Heu, heu! quid jam cogitandum est, quando hi quidem
Sunt mortui; Ulysses vero superest ibi, ubi
Oportuit pro hisce ipsum nunciari mortuum?

435

Neop. Prudens ille luctator: "sed et prudentia
"Consilia, Philoctete, impediuntur crebro."

Phil. Age dic per Deos, ubinam tunc erat tibi
Patroclus ille, qui tuo patri erat charissimus?

Neop. Et ille mortuus erat: verbisque te paucis
Hoc edocebo. "Bellum neminem hominem lubens
"Perimit malum, sed optimos semper."

440

Phil. Assentior tibi; et juxta hoc idem dictum,
De homine quidem indigno interrogabo,
Lingua autem acri et solerti. Quid nunc agit?

445

Neop. An quopiam de alio quam Ulyssæ rogas?

Phil. Non hunc volui. Sed Therſites quidam erat,
Qui optaret plus semel dicere, quod quidem
Nemo pateretur semel dictum: noſtine hunc, an adhuc vivit?

Neop. Non eum vidi, sed audivi eum superstitem esse.

450

Phil. Sic scilicet futurum erat: quoniam nihil adhuc mali periit,
Sed pulchre ea curant Dii:

Et si quid malitiosum et fraudulentum est,
Id libenter defendunt ab orco,

Iusta vero et proba eo semper demittunt.

455

Quo sunt hæc locanda? quinam laudare possum Deorum facta,
Cum Deos ipsos invenio malos?

Neop. Ego quidem, o nate Oetæi patris *Pæantis*,

In posterum jam procul illumque

Et Atridas intuens cavebo.

460

Ubi enim deterior bono plus potest,

Et

Et pereunt frugifera, et improbus regnat,

Hos ego viros non unquam amavero.

Sed faxosa Scyros suffecerit mihi

In posterum, ut me meæ domi oblectem.

465

Nunc autem eo ad navem; at tu, Pœantis filii,

Vale quam maxime, vale; et te Di

Morbo liberent, ut ipse vis.

Nos vero abimus, ut quando Deus

Secundam nobis ventum concedit, ilicet *navim* solvamus.

470

Phil. Jamne, fili, abire paratis?

Neop. Tempus enim monet

Discessum ut spectemus non procul magis quam prope.

Phil. Nunc ergo te per patrem perque matrem, o fili,

Perque siquid tibi domi est charum,

475

Supplex rogo, ne relinquo me solum, adeo

Malis in hisce desertum, quæ vides,

Quibusque me inaudisti cohabitare.

Sed in appendicis loco me pone: molestia quidem

(Sat scio) gravis erit hujus oneris:

480

Tamen perfer. "Generosis sane

"Omne turpe est odio; et honestum decori."

Tibi vero officium hoc non præstanti, erit probrum turpe:

Facienti autem *quæ volo*, o fili, summum gloriæ præmium,

Si vivus ego venero ad Cætæam terram,

485

Diei non unius integri onus ero.

Aude, injice me in quemvis locum abductum,

In sentinam, in proram, inque puppem, ubi

Minime futurus sum simul navigantibus molestus.

Annue per ipsum Jovem supplicum vindicem, fili:

490

Sine te exorem; advolvor ad tua genua, licet sim

Infirmus, miser, claudus: at ne me relinquo

Desertum adeo, ubi hominum nulla sunt vestigia.

Sed vel ad domum tuam saluum me abducas,

Vel ad Chalchodontis Eubœæ portum;

494

Unde non longa mihi ad Oeten navigatio,

Trachiniumque jugum, et pulchre fluentem

Sperchium erit, ut patri me exhibeas meo;

Quem jam pridem metuo ego

500

Ne a me abierit. Multa enim *huc* venientibus

Mandata dedi ipse, supplices mittens preces,

Ut

Ut ipse nave missâ me reduceret domum.
 Sed vel mortuus est, vel ministri
 (Ut fieri solet) arbitror, mei nullam curam 505
 Habentes, domum redire properarunt.
 Nunc autem (ad te enim reductoremque et ipsum nuncium
 Venio) tu me serva, tu mei miserere, considerans
 "Quam cuncta atrocia, et in periculo mortalibus
 "Jaceant, nunc quidem feliciter agunt, nunc autem fecus.
 "Oportet autem nullis afflictum malis, acerba respicere: 510
 "Et cum quis laute vivit, tunc vitam
 "Tueri maxime, ne imprudens pereat."

A N T I S T R O P H E I.

Cho. Miserere, o Rex; multorum enim
 Recensuit vix-tolerabilium laborum
 Certamina, quanta nullus o meorum fubeat amicorum. 515
 Si vero acerbos, o Rex,
 Oderis Atridas,
 Ego sane illorum
 Malum in hujus lucrum
 Ingens convertens, 520
 Quandoquidem *ipse* vehementer cupit,
 In instructa bene et celeri
 Nave reducerem
 Domum, Deorum
 Vindictam effugiens. 525

I A M B I.

Neop. Vide tu, ne nunc quidem facilior *æquo* sis.
 Ubi vero morbi impletus eris consortio,
 Tunc non amplius hisce dictis consentias.
Cho. Minime: non erit unquam ut id mihi
 Culpæ habeas jure objectandum. 530
Neop. At turpe est sane mihi me inferiorem
 Te hospite inveniri, ad opem opportune ferendam.
 Sed, si videtur, navigemus: veniat illico,
 Navis enim eum vehet, et non denegabitur.
 Solum Dii salvos ducant ex hac terra 535
 Nos, huc quo volumus navigare.
Pbil. O charissima dies, suavissime vir,
 Charique nautæ, quomodo vobis
 Re ostendam, quam me reddidistis obstrictum?

Eamus

- Eamus, o fili, prius venerati illam intus
 Habitationem inhabitabilem, ut et scias
 Queis vixerim, quámque fuerim animi fortis.
 Arbitror enim ne oculis quidem solum spectaculum
 Alium capientem præter me, posse pati hæc.
 Ego vero coactus diu didici hæc amare. 545
- Cbo.* Manete, discamus: viri enim duò,
 Hic quidem navis tuæ socius, ille vero alienus,
 Accedunt, quos cum audieritis, postea ingredimini.
- Mer.* Achillis fili, hunc tuum focium,
 Qui erat navis tuæ cum duobus aliis custos, 550
 Jussi mihi, ubi *locorum* tu esses, dicere,
 Quandoquidem incidi in te, non consultò,
 Sed forte fortunâ ad eundem appulsus portum.
 Navigans enim cum classe non magna
 Ab Ilio domum ad feracem uvarum 555
 Peparethum, ut audivi, nautæ
 Quod tibi omnes hîc essent,
 Visum est mihi non silentio navigationem continuare, prius-
 quam tibi
 Dicerem quædam quæ mihi nota esse contigerint, quorum tu
 forsan nihil nosti,
Quædam scilicet quæ teipsum et salutem tuam spectant. 560
 Quæ Argivis de te nova
 Consilia sunt, et non solum consilia,
 Sed facta ipsa, nec dilationem habitura -----
- Neop.* At gratia tibi quidem propter monitionem, hospes,
 Nisi malus sum, jucunda reposita erit. 565
 Dic ergo *clarius*, quæ modo dixisti, ut sciam quid mihi
 Novi consilii ab Argivis affers.
- Mer.* Abiére, qui persequuntur te nauticâ classe,
 Phœnixque senex, Theseique filii.
- Neop.* Vîne me reducturi, an verbis? 570
- Mer.* Non novi: quod audivi, ejus adsum tibi nuncius.
- Neop.* An ista Phœnixque et nautici focii
 Adeo strenue agunt propter Atridas?
- Mer.* Hæc scito facturos, nec amplius protrahunt *moras*.
- Neop.* Cur ergo Ulysses non ad hæc ipse 575
 Navigare erat paratus? an metus aliquis illum prohibuit?

- Mer.* Ille quidem ad alium virum, Tydeique filius *Diomedes*
Navigabant, quando ego solvebam rates.
- Neop.* Ad quemnam ipse Ulysses navigabat?
- Mer.* Erat aliquis. Sed mihi primùm dic 580
Hic quis sit; sed altâ voce ne dixeris.
- Neop.* Hic est inclytus ille tibi Philoctetes, hospes.
- Mer.* Ne nunc me plura roges, sed quàm ocyffime
Enaviga, et proripe te ex hac terra.
- Phil.* Quid dicit, o fili? quid me in tenebris ita 585
Vendit obscuris dictis apud te nauta?
- Neop.* Nondum scio quid dicit: oportet autem eum dicere
Perspicue, quod dicet ad me, et te, et hos quoque.
- Mer.* O nate Achillis, ne me prodas exercitui,
Loquentem, quæ non convenit *eloqui*: multis ego ab eis 590
Pro mea opera beneficiis affectus sum, ut pauper.
- Neop.* Ego sum Atridis infensus: ille autem mihi
Amicus maximus, quia Atridas odit.
Oportet ergo te, cum mei causâ huc veneris, gratum
Celare nos nihil ex iis, quæ audisti. 595
- Mer.* Vide quid agis, fili.
- Neop.* Jampridem ego id confidero.
- Mer.* In te hujus rei culpam transferam.
- Neop.* Transfer, modo dic.
- Mer.* Dico, ad hunc duo hi viri, quemadmodum audisti, 600
Tydei filius *Diomedes*, Ulyssisque violentia
Jurati navigant, certi vel verbis
Et hæc Achivi omnes audierunt clarè
Persuasum abducere, vel virium potentiâ.
Ulysses dicentem: ille enim plus 605
Audaciæ habuit altero, ad hæc efficienda.
- Neop.* Quam ob rem vero Atridæ hujus adeo longa
Post tempora curam gerebant,
Quem jam multo ante ejecerant?
Quod desiderium eos incessit, vel Deorum vis 610
Et ira, qui opera puniunt mala?
- Mer.* Ego te hoc (fortassè enim non audisti)
Omne edocebo: Vates erat quidam nobilis,
Priami quidem filius, nomine verò vocatus est
Helenus, quem ille noctu egressus solus, 615
Ille qui omnia audit turpia et probrosa dicta,

- Fraudulentus Ulysses cepit, captivumque ducens
 Monstravit Achivis palam prædam opimam.
 Qui et alia ipsis omnia vaticinatus est,
 Et ut Trojæ Pergama non unquam essent 620
 Diruturi, nisi hunc inductum verbis
 Abducerent ab hac insula, in qua nunc habitat.
 Idque simul ac audivit Laertæ filius *Ulysses*
 Vatem dicere, statim promisit
 Virum hunc Achivis adductum ostendere. 625
 Sperat quidem se maxime volentem accepturum ;
 Sin renuat, invitum ; et hæc si non præstiterit,
 Permisit caput cuilibet suum præcidere.
 Audiisti, nate, omnia. Properè autem abire et te
 Ipsum moneo, et si quis alius tibi curæ est. 630
- Phil.* Hei mihi misero ! illène totus scelestus
 Me ad Achivos juravit persuasione adducturum ?
 Nempe sic persuadebor, ut ab inferis mortuus
 Ad lucem redeam, quemadmodum illius *redii* pater *Sisyphus*.
Mer. Ego ita nescio : Sed ego quidem eo ad 635
 Navem, vobis autem optima conferat Deus.
- Phil.* Nonne hoc o fili, acerbum est, quòd iste Laertis *filius*
 Sperat me unquam verbis mollibus
 Nave abductum ostendere Achivos inter omnes ?
 Non *fiet* : citius invisissimæ mihi 640
 Auscultarem viperæ, quæ me reddidit ita claudum.
 Sed ille omnia dicit, omniaque
 Audet ; et nunc scio quod veniet.
 At, o fili, abeamus, ut nos longe
 Pelagus separet ab Ulyssis nave. 645
 Eamus, opportuna fane festinatio, labore
 Deficiente, somnum et quietem adducere solet.
- Neop.* Tunc, cum ventus secundus erit,
 Navigabimus ; nunc enim adversus spirat.
- Phil.* Secunda semper navigatio est, cum fugis mala. 650
- Neop.* Ne *metue* : quippe et hæc illis contraria sunt *flamina*.
- Phil.* Non est ventus prædonibus contrarius,
 Cum furari et rapere vi licet.
- Neop.* Si placet igitur, eamus, intus sumptis,
 Quorum tibi opus et desiderium maxime est. 655
- Phil.* Sunt quibus opus habeo, admodum ex paucis licet.

- Neop.* Quid illud quod non in mea navi inest ?
Phil. Folium mihi quoddam est, quo maxime
 Sedare soleo hoc ulcus mitigareque admodum.
Neop. Effer ergo illud: nunquid et aliud assumere cupis? 660
Phil. Hei mihi! si quid mihi harum sagittarum
 Per negligentiam sit elapsum, ut ne alicui auferendum relin-
 quam.
Neop. An celebrem illum arcum, quem nunc habes?
Phil. Eundem: non enim alius est quem gero manibus.
Neop. Eumne licet mihi contemplari prope, 665
 Et gestare, et osculari, tanquam Deum?
Phil. Et hoc tibi, o nate, et aliud rerum mearum,
 Quod tibi utile fit, continget.
Neop. Cupio quidem: sed ea est mea cupido;
 Si fas mihi, vellem; sin minus, omitte. 670
Phil. Pia loqueris; et fas est tibi, fili,
 Qui solis hoc jubar mihi videre
 Solus dedisti, qui terram Oetæam conspicerem,
 Qui patrem senem, qui amicos, qui meis
 Pressum ab inimicis me superiorem fecisti: 675
 Confide; licet tibi hunc contrectare,
 Et danti reddere, et gloriari inter mortales
 Virtutis causâ quod solus attrectaveris.
 Beneficiis enim ipse hunc paravi;
 Nec gravor, quando te vidi et cepi amicum. 680
 " Qui enim beneficiis affectus vicissim
 " Benefacere novit, omni thesauro
 " Præstantior erit amicus."
Neop. Ingredere nunc.
Phil. Et te introducam: 685
 Morbi enim mei asperitas te ministrum accipere cupit.
 A N T I S T R O P H I C A. strophe 1.
Cbo. Famâ quidem audivi, non tamen vidi,
 Qui lecto olim Jovis infidias struxit, Ixionem.
 Ad rotam versatilem ligatum,
 Ut omnipotens Saturni filius cepit: 690
 Alium neminem ego audivi mortalium,
 Neque vidi fato pejore implicatum,
 Quàm hunc hominem, qui cum
 Male nil fecerit, nec quenquam

Fraudârit,

P H I L O C T E T E S.

141

Fraudârit, verùm æquus vir
 Vixerit æquissimè, perit adeo indignè.
 Hoc autem demiror, quo pacto tandem,
 Quo pacto, inquam, utrinque allisis fluctibus
 Solus pulsus, quomodo lachrymabilem
 Adeo vitam sustentaret.

695
 700

A N T I S T R O P H E I.

Ubi ipse sibi erat vicinus, firmum gradum non habens,
 Nec quenquam indigenam,
 Malo suo sibi vicinum, apud quem ploraret,
 Vehementer edacem,
 Sanguineum morbum, mutuo gemitu:
 Nec qui vehementissimum fluxum
 Saucii pedis ulceribus manantem
 Lenibus foliis
 Sopiret, si quis forte
 Incidat qui folium capiat ex terra altrice.
 Serpit enim ipse aliàs alio;
 Tunc se convolvens,
 Ut puer chara sine nutrice,
 Ad illa loca unde copia sese offert cibi parandi, quando
 Remittit paulum excrucians-animum morbus. -----

705

710

715

S T R O P H E 2.

Non pro cibo sacræ
 Terræ semen, neque aliud
 Quidquam capiens eorum quibus vescimur
 Homines industrii:
 Præter eum quem sibi cibum
 Ex velocibus telis acquirit, alatas volucres dejiciens.
 O misera anima, quæ toto
 Non usa est decennio jucundo vino,
 Sed circumspiciens sicubi animadvertat
 Immotam aquulam, semper prorepebat.

720

725

A N T I S T R O P H E 2.

Nunc autem boni viri
 Filium nactus
 Feliciter aget in posterum,
 Et magnus erit ex illis malis;
 Qui ipsum pontivagâ nave
 Post multos menses in patriam vehet,

730

Scilicet

Scilicet ad nymphas Meliadas,
Spercheique ad ripas, ubi Hercules
Divino igne lucens transiit ad Deos omnes
Oetes in vertice.

735

I A M B I C I.

Neop. Age, repe, si vis; quid tandem ita nullâ
De causâ taces, et quasi attonitus stupes?

Pbil. Ah, ah, ah.

Neop. Quid est?

Pbil. Nihil malî; sed vade, fili.

740

Neop. Morbîne præsentis dolorem reprimis?

Pbil. Non sane ego; sed jam videor mihi levius habere.
O Dii!

Neop. Quid ita gemens Deos invocas?

Pbil. Ut servatores nobisque propitii veniant.

745

Ah, ah, ah.

Neop. Quid accidit tibi? non dices? sed eris sic
Taciturnus: videris enim in malo quopiam
Esse.

Pbil. Perii, fili, nec potero malum

750

Celare hoc a vobis. Perii, fili,

Conficior miser: heu mihi,

Papæ, papæ, papæ! per Deos,

Si quis tibi in promptu est gladius,

Ferito summum pedem,

755

Amputa quàm celerrime;

Ne meæ pepercetis vitæ, age, rogo, o fili.

Neop. Quid adeo novi accidit derepente

Quare tam altum clamites,

Et gemitus tantos cieas?

Pbil. Scis, o nate?

760

Neop. Quid est?

Pbil. Scis, o nate?

Neop. Quid est tibi?

Pbil. Haud scio equidem.

Neop. Et quî nescias?

765

Pbil. Papæ, papæ, puer.

Neop. Gravis profecto est hujus morbi accessus.

Pbil. Gravis sane nec effabilis: at miserere mei.

Neop. Quid ergo faciam?

Pbil. Ne

P H I L O C T E T E S.

143

Phil. Ne me exterritus prodas:

770

Pestis enim per intervalla, prorsus quasi vagationibus
Saturata esset, abit. Heu!

Neop. O nimis miser, miser sane in omnibus
Doloribus visus, vin' teprehendam
Atque contingam manu?

775

Phil. Non hoc volo, sed hunc cape arcum
Ut prius rogasti, donec remittat
Se morbi gravis sævitia, quæ me nunc opprimit.

Custodi eum et serva: me enim capit
Somnus, hoc cum malum exierit;

780

Nec prius desino male habere: Quapropter sine
Dormiam tranquillus: Atque si interea

Loci venerint illi, peto abs te, per Deos,
Ne sponte vel nolens, vel ullis artibus

Victus, illis tela concedas mea, ne pariter et te
Meque supplicem tuum perdas.

785

Neop. Bono sis animo, curam quod attinet ad hanc:
Nemini dabitur præterquam tibi et mihi;
Proinde, quod bene vertat, eum mihi tradito.

Phil. Eum accipe, fili, livorem autem adora,
Ne tibi fiat laboris causa, ut fuerunt
Mihi Herculi que tenuit prius.

790

Neop. O Dii, rata hæc nobis sint, fiatque
Secunda et expedita navigatio,

Quo navigare Deus nos justum putat, classisque tendit.

795

Phil. At metuo ne votum hoc sit irritum, fili.

Manat enim iterum mihi sanguis ater
Bulliens ex profundo, atque aliquid expecto novi:

Hei mihi! papæ, papæ, iterum, o pes,
Quali me crucias malo! accedit, advenit

800

Propius, hei mihi misero!
Habetisne rem? ne quæso deferatis me.

At at a!

O hospes Cephallenie, utinam hic dolor

In intimis visceribus hæreat tibi. Hei mihi papæ!

805

Papæ, oppido iterum: o gemini exercitûs duces

Agamemnon, o Menelae, quomodo pro me

Aleretis hunc morbum tot annos?

Hei mihi!

O mors,

- O mors, mors, quomodo toties vocata
 Quotidie, nunquam potes ad me venire? 810
 O fili, o generose, quin me acceptum
 Lemnio hoc vocato igne
 Incende, o generose, ut et ego quoque
 Hisce pro armis quæ tu servas, 815
 Eandem operam dedi Jovis filio.
 Quid dicis, nate?
 Quid dicis? quid taces? Ubi gentium es, o nate?
Neop. Doleo tuam vicem, propter tua gemens mala.
Phil. At, o fili, bono sis animo: morbus enim hic mihi 820
 Acute accedit, et celeriter abit;
 Sed obsecro te ne me relinquant solum.
Neop. Confide, manebimus.
Phil. Verène manebis?
Neop. Id liquido scias. 825
Phil. Non sane ausim te jurejurando obligare, fili.
Neop. Certe non fas est mihi absque te decedere.
Phil. Cedo ergo manum fidei pignus.
Neop. Do manum me mansurum.
Phil. Illuc rogo, illuc me duc. 830
Neop. Quorsum inquis?
Phil. Surfum.
Neop. Quid iterum desipis? quid supernum contueris circulum?
Phil. Omitte, omitte me.
Neop. Quo omittam? 835
Phil. Omitte, quæso.
Neop. Non omittam.
Phil. Enecabis me, si attigeris.
Neop. Jam vero te omitto: numquid amplius sapis?
Phil. O terra, cape me moribundum, quemadmodum sum affectus:
 Malum enim hoc non amplius me erigi finit. 841
Neop. Somnus hominem brevi tempore videtur capturus;
 Caput enim jam resupinat,
 Sudorque totum per corpus manat;
 Nigraque in extremo pede dirupta est vena, 845
 Unde sanguis profluit: sed sinamus eum, amici,
 Ita quiescere, donec somnus obrepat.
 E P O D I C A. strophe I.
Cho. Somne, doloris, Somne, æurnarum ignare,

Feliciter

P H I L O C T E T E S. 145

Feliciter aspirans nobis venias,
 Vitam qui nobis dulcem facis, rex placidissime. 850
 Et ab oculis arceas hanc lucem, quæ jam prætenditur:
 Age veni, medice Somne.
 Tu vero, o fili, vide ubi consistas,
 Et quo proficiscaris: vide vero quomodo
 Mihi curanda sunt quæ agenda restant. 855
 Quid enim jam expectamus amplius?
 Occasio enim consilio juncta
 Magnam in rebus omnibus potentiam obtinet.

H E X A M E T R I.

Neop. Ille jam nihil audit: sed, ego video, frustra cepimus 860
 Hanc prædam arcuum, si fine hoc abierimus:
 Corona enim ei debetur, hunc Apollo jussit adducere.
 "Mendaciter vero jactare quæ non feceris, turpissimum est opus
 "probrum."

Cho. Hæc, nate, quidem Deus ipse viderit:
 Quæ vero mihi post responderis, 865
 Ea parvâ, o fili,
 Parvâ voce responde;
 Ægrotantibus enim omnibus
 Brevis esse solet somnus, ut rursus evigilent:
 Sed quam maxime potes 870
 Hoc mihi, hoc occulte dispice
 Quid faciendum censes.
 Nôsti, nôsti quem dico, si ejusdem forte sententiæ es
 Cum illo, difficile est admodum etiam sapientibus
 Providere quid agendum. 875

E P O D O S.

Ventus secundus tibi, ventus secundus aspirat, nate:
 Vir ille nihil videt, et nil habens auxilii
 Ceu noctu extentus jacet:
 Somnus in aprico commodus est.
 Non manûs, non pedis, nullius membri dominus; 880
 Sed sicut aliquis orco propinquus
 (Aspice) videtur, opportuna loquitur:
 Præda hæc mea cura facilis tibi captu erit, o fili:
 Labor periculi expers optimus est.-----

- Neop.* Tacere te jubeo, nec animo deficere :
Movet enim homo oculos, erigitque caput.
- Phil.* O lux fomni vices excipiens, ultraque spem omnem
Fidelis horum hospitem custodia !
Nunquam enim, o fili, hujus rei fiduciam habere potuissem.
Ut tu scilicet sustineres calamitates meas misericorditer 890
Adeo præstolari præfens et opem ferens.
Næ, Atridæ, boni illi duces,
Non hoc sustinuisent ita facile pati.
Sed (generosa est enim et ex generosis orta
Indoles tua) omnia hæc levia duxisti, 895
Clamoribusque et fœtore licet plenus meo.
Et nunc, quando hujus mali videtur
Aliqua esse oblivio, et requies, fili,
Tu me ipse tolle, tu me in pedes statue, fili, 900
Ut, cùm languor hic me reliquerit,
Eamus ad navem, nec inhibeamus cursum.
- Neop.* Gaudeo equidem te videre supra spem,
Doloris vacuum, videntem, et adhuc spirantem :
Tuî enim tanquam mortui signa 905
Præter præsentem calamitates apparebant.
Nunc ergo temet erige ; quòd si tibi magis placet,
Portabunt te isti ; hic enim labor non gravabit illos,
Quando tibi mihi que ita visum est facerent.
- Phil.* Laudo hæc, o nate, et me erige, ut cogitas ; 910
Hos autem missos face, ne graventur tetra
Odore ante *tempus* debitum ; in navi enim
Sat erit his molestiæ mecum unà habitare,
- Neop.* Sit ita : sed consiste et teipsum sustine.
- Phil.* Bono sis animo : solito me meo more erigam. 915
- Neop.* Papæ ! quid ergo post hæc ego faciam ?
- Phil.* Quidnam est, o fili ? quod tibi verbum excidit ?
- Neop.* Nescio quo dubiam oportet convertere sententiam.
- Phil.* Quid autem tu dubitas ? ne istud dicas, nate.
- Neop.* At nunc hoc ipso laboro incommodo. 920
- Phil.* Anne te difficultas morbi
Eo impulit, ut me non amplius velis abducere navitam ?
- Neop.* Omnia difficilia sunt, quoties ingenio suo

P H I L O C T E T E S.

147

Quispiam relicto facere parat sibi incongrua.

Phil. At nihil patre alienum tuo tu quidem 925

Facis, neque dicis, bonum si adjuveris virum.

Neop. Turpis deprender. Hoc me macerat jamdiu.

Phil. Non hercle in his quæ facis; in his autem quæ loqueris, du-
bito.

Neop. O Jupiter, quid agam? item deprender malus,
Celandoque ea quæ non convenit, et verba dicendo turpissima.

Phil. Vir hic (nisi ego male conjicio) proditurus me videtur, 931

Meque hic relicto navigationem adornaturus.

Neop. Non ego sane, te relicto, abiturus sum: sed ne cum dolore
Te tuo abducam, hoc me macerat magis.

Phil. Quid tandem dicis, o fili? non enim ista intelligo. 935

Neop. Nihil te celabo; oportet enim ad Trojam te navigare
Ad Achivos, et Atridarum classẽm.

Phil. Hei mihi! quid dixisti?

Neop. Ne gemas antequam audias.

Phil. Quid audiam? quid mihi facere tandem paras? 940

Neop. Eripere te malo ex hoc imprimis, et deinde
Tecum profectus Trojæ campos devastare.

Phil. Et ista serio facere cogitas?

Neop. Magna cogit

Huc me necessitas, quare ne irâ efferaris hæc audiens. 945

Phil. Perii miser, proditus sum. Cur mihi, o hospes,
Ita fecisti? redde quamprimum mihi arcum.

Neop. At non potest fieri: magistratibus enim auscultare
Et jus me et utilitas cogunt.

Phil. O ignis tu, et totus formido, et astutiarum 950

Pessimarum artifex invisissime, qualia mihi fecisti?

Quibus me lusisti dolis? non te pudet, cum me videas

Ad genua provolutum supplicem? o improbe,

Abstulisti mihi victum, erepto arcu.

Redde, obsecro te, redde, quæso, fili: 955

Per Deos patrios oro, victum ne mihi auferas.

Hei mihi misero! sed nec alloqui me jam dignatur,

Sed, velut nunquam dimissurus è manu iterum, aspicit.

O portus, o rupes, o cætus

Ferarum montanarum, o prærupta saxa, 960

Vobis, hæc (non enim alium novi cui hæc loquar)

Conqueror, præsentibus, et audire solitis,

Qualia facinora filius mihi fecerit Achillis,
Qui juravit se abducturum me domum, ad Trojam ducere pa-
rat,

Dataque dextera, arcus meos sacros acceptos, 965
Illos nempe Herculis Jove geniti, detinet,

Et se Argivis venditare vult,
Quasi me viribus valentem cum cepisset, vi abducat,
Nescitque se occidere jam mortuum, et fumi umbram,
Imo meram imaginem. Non enim valentem viribus 970
Cepisset unquam; quando ne sic quidem affectum potuit, sine
dolo.

Nunc autem fraude deceptus sum miser: Quid agam?

At redde, quaeso, et jam ad ingenium tuum redi.

Quid ais? taces? occidi infelix.

O forma faxi biforis, iterum jam iterum 975

Ingredior ad te nudus, et cibo carens;

Sed aridus fiam hoc in antro solus,

Nec volucrem, nec feram monticolam

Arcubus perimens hisce; sed ipse miser

Mortuus praebere escam iis, à quibus passus fui antea, 980

Et me, quas antea venabar, jam venabuntur.

Cædemque illarum cæde meâ exsolvam miser,

Ejus opera, quem putabam nihil mali nosse.

Nondum tamen pereas, donec scivero an rursus

Sententiam mutaturus sis in melius? sin minus, pereas male.

Cbo. Quid agamus pene te est; et nobis navigare, 986

O rex, jam licet, et hujus viri

Obtemperare, si libet, sermonibus.

Neop. Mihi quidem magna quædam incidit miseratio

Hujus viri, non nunc primum, sed et antea.

Phil. Miserere mei, o nate, per Deos, neque inferas 990

In te hoc ab hominibus probrum, quod me deceperis,

Neop. Hei mihi! quid agam? utinam nunquam reliquisssem

Scyrum, ita rebus præsentibus tristior.

Phil. Non tu quidem malus es, sed a malis viris instructus videris ad-
venire

Ad turpia. Nunc fraudibus utere in alios, 995

In quos par est, et, armis meis mihi redditus, naviga hinc.

Neop. Quid facimus, o viri?

Ulys. O pessime omnium, quid agis?

Nqa

- Non abis, relictis hisce mihi arcubus?
- Phil.* Hei mihi! quis hic vir? numnam ego Ulysssem audio? 1000
- Ulyf.* Ulysssem, certo scias, meque, quem coram vides.
- Phil.* Hei mihi! dolo venditus sum, et disperii. Hic fuit ergo,
Qui meprehendit, et spoliavit armis.
- Ulyf.* Ego, certo scias, non alius. Ista confiteor lubens.
- Phil.* Redde, relinque arcum mihi, nate. 1005
- Ulyf.* Hoc quidem
- Etiamsi velis maxime, facies nunquam. Sed et te oportet
Una cum armis discedere, aut vi te abstrahent.
- Phil.* Me, o malorum pessime, atque audacissime,
Hinc per vim abducent? 1010
- Ulyf.* Nisi volens iveris.
- Phil.* O Lemnia terra, et omnia domans jubar
Vulcanium! hæc prorsus intoleranda sunt,
Si me hic ex tuo sinu vi abducat.
- Ulyf.* Jupiter est (ut scias) Jupiter, qui terræ huic dominatur, 1015
Jupiter, qui hæc decrevit, ego autem illi subservio.
- Phil.* O odium, qualia commentus es dicta,
Deos prætexens, cum Deos mendaces effeceris?
- Ulyf.* Non; imo veraces: adeoque hæc via est eunda tibi.
- Phil.* Ego quidem pernego. 1020
- Ulyf.* Ego affirmo, in hoc parendum est.
- Phil.* Hei mihi misero! ergo me non liberum
Omnino, sed servum, pater genuit.
- Ulyf.* Non: parem sed optimatibus, quibuscum
Troja tibi capienda est, et vi subruenda. 1025
- Phil.* Nunquam profecto; ne mala quidem si oporteat omnia pati,
Quamdiu suppetit mihi profundum hoc terræ antrum.
- Neop.* Quid ergo agere paras?
- Phil.* Caput hoc meum illico
Saxis cruentabo, de saxo cadens. 1030
- Ulyf.* Prehendite illum, ne penes illum sit, quod minatur, agere.
- Phil.* O manus hoc a viro constrictæ, qualia sustinetis,
Charis carentes arcubus?
O qui nihil sanum, nec homine libero dignum sapis,
Quibus me fraudibus subruisti? quibus venatus es dolis? 1035
Subornato in tuum locum puero hoc mihi incognito,
Tui quidem indigno, mei autem dignissimo,
Qui nihil novit præter mandata exsequi;

Quem

Quem et nunc liquet ægre ferre,
 Propter ea, quæ in me deliquit, propterque ea, quæ ego patior.
 Sed improba tua per latebras semper prospiciens 1041
 Anima, rudemque doli ipsum et nolentem tamen
 Bene instituit, in malis esse callidum.
 Et nunc me, o perditæ, colligatum cogitas
 Abducere ab hoc littore, in quo me prius abjecisti 1045
 Amicis orbem, desertum, exulem, inter vivos mortuum.
 Heu! pereas male, et tibi hoc sæpe imprecatus sum:
 Sed nihil quidem Dii jucundum mihi tribuunt.
 Tu quidem lætus vivis, ego vero misere crucior
 Ob hoc ipsum, quod compluribus in malis vivo miser, 1050
 Irrisus a te utique, et geminis Atridis
 Ducibus, quibus tu ad hæc ministrum te præbes.
 Atqui tu quidem doloque et necessitate adactus
 Navigasti una cum illis; me vero miserrimum,
 Sponte navigantem, septem navium ducem, 1055
 Inhonoratum projecere (sicut tu narras) ipsi verò te auctorem
 prædicant.

Et nunc quid me ducitis, et abducitis? cujus causâ me,
 Qui nihil sum, vobisque jam pridem mortuus?
 Quare, o Diis invisissime, jam non sum tibi
 Claudis, grave olens? quomodo Diis vovebitis, me 1060
 Simul navigante, sacra crematuros? qui libaturos amplius?
 Hic enim erat tibi prætextus, ut me ejiceret navi.
 Male pereatis, o pereatis, qui injuriâ affecistis
 Virum hunc, siquid Deis justitia curæ est.
 Pulchre autem novi quod sit, alioqui classe 1065
 Non huc appulissetis virum ob miserum,
 Nisi stimulus aliquis divinus mei causâ vos impelleret.
 At, o paterna terra, Diique horum inspectores,
 Punite, punite, quæso, tandem aliquando
 Simul omnes istos, si quid mei miseremini, 1070
 Qui vivo sanè misere; quos si videre licuerit perditos,
 Putaverim me jam morbo hoc defunctum.

Cbo. Acerbus hic hospes, et acerbum hunc sermonem
 Edidit, Ulyssè, malisque cedere nescium.

Ulyf. Multa habeo quæ respondeam hujus sermoni, 1075
 Si tempus sineret, sed nunc unicuique præsto est mihi sermo:
 Ubi enim hujusmodi res agenda sunt, talis ego sum;

Ubi

- Ubi vero de justis bonisque viris judicatur,
Neminem inveneris magis pium quam ego.
Ubiq̄ue enim vincere soleo, 1080
Nisi apud te: nunc autem lubens tibi cedam.
Dimitte ergo eum, neque attingatis amplius.
Sinite eum hîc manere: neque sane tuî indigemus,
Armis potiti tuis; adest enim
Teucer apud nos, qui hanc artem callet. 1085
Egoque *adsum*, qui me puto deterius nihilo quam tu
Arma hæc tractare, fortiterque posse regere.
Quid ergo te opus est? quin vale, Lemnum incole,
Nos vero eamus, et tuum fortasse munus
Honorem mihi pepererit tibi destinatum. 1090
- Phil.* Hei mihi! quid faciam infelix? tunc meis
Armis ornatus inter Argivos enitesces?
- Ulys.* Nihil mihi quicquam ultra responde, utpote abitam paranti.
- Phil.* O semen Achillis, neque tu alloquio amplius tuo
Me dignaberis? et ita *durus* abis? 1095
- Ulys.* Discede tu ocyus, nec illum respice, generosus licet sis,
Ne nostram fortunam *tua* corrumpas *culpa*.
- Phil.* An et a vobis quoque, o hospites, ita desertus
Jam relinquitur, nec vos miserebit mei?
- Cho.* Adolescens hic est *nostræ* classis gubernator: quæcunque 1100
Hic loquatur tibi, eadem tibi nos quoque dicimus.
- Neop.* Arguar, scio, (ut naturâ sum) tanquam misericordiæ additior
Ab Ulyssæ. Tamen manete, si ita visum est *Philoctetæ*,
Tantisper, donec res e navi
Componant navitæ, et Deos apprecemur. 1105
Forte enim *fiat* interea ut hic sententiam mutet
In melius nobis. Nos igitur duo jam abimus;
Vos autem, simul ac vocamus, adeste citi.

A N T I S T R O P H I C A. strophe 1.

- Phil.* O cavæ rupis antrum
Calidumque *idem* et gelidum! 1110
Ergo relicturus eram te
Miser nunquam, sed mihi
Etiam morienti inservies.
Hei mihi bis terque!
O casa plenissima 1115
Doloris mei misera,

Quis,

Quis, quæso, cibus posthac quotidianus
 Erit? quem demum nanciscar
 Altorem miser? unde spem?
 Utinam per æthera fursum 1120
 Harpyiæ sonoro vento
 Abripiant me: non enim amplius prohibes.

S T R O P H E 2.

Chor. Tu tibi, tu tibi accerxisti
 Hoc malum, infelix:
 Non aliunde implicaris hoc infortunio, 1125
 Nec a potentiore quopiam.
 Cum enim licuisset tibi sapere
 Meliore *fruenti* fortunâ,
 Tu elegisti habere pejus.

A N T I S T R O P H E 1.

Phil. O miser, miser certe ego, 1130
 Et luctu confectus gravi, qui jam
 Cum nemine amplius
 Hominum posthac miser
 Habitans hîc peribo.
 Hei, hei! 1135
 Cum nec cibum amplius adferre valeam,
 Nec volucres meis telis
 Validisque manibus
 Sistere; quippe me improvisa
 Occultaque dicta fraudulentæ mentis clam scellere. 1140
 Utinam o ego videam illum,
 Qui hæc machinatus est, tantum temporis spatium
 Meas hasce fortientem miserias!

A N T I S T R O P H E 2.

Chor. Fatum te Deorum in hisce cepit,
 Neutiquam dolus nostrâ 1145
 Manu structus: odiosas ergo
 Serva et infaustas
 Imprecationes aliis:
 Hoc etenim curæ est mihi,
 Ne benevolentiam abjicias *nostram*. 1150

S T R O P H E 3.

Phil. Hei mihi! nunc alicubi cani
 Littore ponti infidens
 Ridet

Ridet me, manu vibrans
 Meum miseri victum, [*scilicet* arcum,]
 Quem nemo unquam portavit. 1155
 O chare arcus, o charis
 Extorte manibus,
 Certe nunc mœstum geris vultum, siquid mentis
 Habes, cum Herculei
 Labores ita te in posterum 1160
 Non amplius sint usuri.
 Sed, mutato domino,
 Fraudulenti viri *manibus* tractaris,
 Cernens quidem turpes fraudes
 Virumque odiosum, hostem mihi, 1165
 Infinita dolis iisdem turpibus edentem mala,
 Quanta in me machinatus est Ulysses.

S T R O P H E 4.

Cbo. “ Quæ in homine [*Ulyssè*] bona sunt, æquum est eloqui,
 “ Et, dum eloquar, te non effundere
 “ Invidiosam linguæ petulantiam.” 1170
 Ille vero [*Neoptolemus* scilicet] unus a multis
 Missus, hujus (*Ulyssis*) consiliis instructus,
 Communem tulit
 Sociis opem.

A N T I S T R O P H E 3.

Phil. O volucrum prædæ, o fulvarumque 1175
 Gentes ferarum, quas hæc tenet
 Regio monticolas,
 Non amplius cum cautione, fugientium instar, mihi appropin-
 quate
 E latibulis vestris: non enim habeo amplius præ manibus
 Pristinum telorum robur: 1180
 (O quam miser nunc sum!)
 Verum hic locus præsidio vacat omni,
 Non amplius metuendus vobis.
 Accedite huc: commodum
 Ut vestra vicissim perimentia ora exfaturetis ad libitum. 1185
 Carne meâ variâ:
 Nam statim vitam relinquam.
 Unde etenim erit mihi victus?

V O L. I.

* U

Quis

[PHILOCTETES.]

Quis ita aurâ vescitur,
 Cum non amplius habet victum
 Ex his quæ terra altrix præbet? 1190

A N T I S T R O P H E 4.

Phil. Per Deos oro, siquid colis hospitem,
 Accedito omni cum benevolentia accedenti.
 Certo hoc scias velim, quod tibi
 Calamitatem hanc effugere liceat : 1195
 Misere enim alitur [*morbis:*] stultus vero
 Mille habet
 Ærumnas, quibuscum habitat.

M O N O S T R O P H I C A.

Phil. Iterum iterumque veteris doloris
 Memoriam refricasti, 1200
 O optime hospes.
 Cur me perdis? quid mihi facis?

Chor. Cur hoc dixisti?

Phil. An tu mihi invisam
 Ad Troicam terram speras me ducturum? 1205

Chor. Hoc enim optimum esse judico.

Phil. Ab hoc tempore me relinquire protinus.

Chor. Gratam mihi, gratam rem
 Mandâsti, quam sponte volebam facere.
 Eamus, eamus ad navem, uti nobis ante est mandatum. 1210

Phil. Ne, per Jovem supplicum præfidem, abeas, obsecro.

Chor. Sis ergo moderatior.

Phil. O hospites, manete per Deos, oro.

Chor. Quid clamas?

Phil. Heu, heu, heu! Genius, Genius, 1215
 Perii miser.

O pes, pes, quid agam
 Tecum posthac in vita miser?
 Quæso revertimini iterum, hospites.

Chor. Quid facturi sumus aliud, 1220
 Quam quod antea ostendisti?

Phil. Non est indigne tolerandum,
 Siquis oppressus tempestate doloris,
 Et delirus vociferetur.

Chor. I nunc, ergo, o miser, ut te jubemus. 1225

Phil. Nunquam, nunquam: (hoc firmum scito.)

Ne

Ne, si me ignifer Tonans

Ipfis cum fulminibus iret accensum.

Intereat Ilium, et omnes qui illic bellum gerunt,

Quotquot sustinuerunt mei pedis

1230

Propter articulum me abjicere. At, o hospites,

Unum saltem mihi concedite votum.

Chor. Quidnam istud erit?

Phil. Si quis gladius,

Aut ascia, vel telorum aliquid vobis est, prius mittite.

1235

Chor. Quam rem factururus es tandem?

Phil. Caput et membra omnia manu abscindam:

Mortem enim, jam mens mortem expetit.

Chor. Quid ita?

Phil. Patrem quærens meum.

1240

Chor. Ubi terrarum?

Phil. Apud orcum; non enim amplius luce hâc fruitur.

O urbs, O urbs patria,

Quomodo te aspicerem ita ærumnis pressus,

Qui tua flumina sacra reliquerim Danaisque

1245

Invisis suppetias tulerim? nullus sum.

I A M B I.

Chor. Ego quidem jamjudum hinc ad navem

Abiissem meam tecum, nisi prope

Ulyssæm venientem, Achillisque filium

Ad nos huc accedere cernerem.---

1250

Ulyf. Non ergo dices cur viam hanc reversus

Carpas, tam sedulo tantaque cum celeritate?

Neop. Ibam piaturus, quæcunque deliqui prius.

Ulyf. Narras rem gravem: quid vero peccati est?

Neop. Quod nempe commisi, tibi obediens, universoque exercitui.

Ulyf. Quodnam fecisti facinus quod te haud deceat?

1256

Neop. Dolis quod turpibus et fraude ceperim virum.

Ulyf. Quemnam? he! mihi! numquid moliris novi?

Neop. Nihil quidem novi. Pœantis autem filio.-----

Ulyf. Quid rei factururus es? quam me incessit metus?

1260

Neop. A quo enim accepi hosce arcus, eos iterum ei---

Ulyf. O Jupiter, quid dicis? an quæso reddere cogitas?

Neop. Turpiter enim illos et injuste acceptos habeo.

Ulyf. Per Deos, num ista dicis ut me mordeas?

Neop. Imo, si vera dicere, morsio dici potest.

1265

* U z

Ulyf. Quid

- Ulyf.* Quid ais, Achillis fili? Quid dixisti, obsecro?
Neop. Eademne bis terque vis me iterare verba?
Ulyf. Utinam initio ne semel quidem audissem.
Neop. Certo scias igitur; rem totam audisti.
Ulyf. Est aliquis, est qui vetabit hoc te facere. 1270
Neop. Quid dicis? quis est, qui me facere vetabit hoc?
Ulyf. Totus Achivorum populus, interque hos ego.
Neop. Sapiens licet sis, nihil sapienter profaris.
Ulyf. At tu nec loqueris, neque sapienter agere paras.
Neop. At si iusta sint, sapientibus meliora sunt sermonibus. 1275
Ulyf. Et quomodo iustum sit ea, quæ nactus es meis
 Consiliis, restituere?
Neop. Peccatum
 Cum turpe commiserim, emendare jam conabor.
Ulyf. An tu non Achivorum copias metuis hæc faciens? 1280
Neop. Cum Iustitia a me stet, quæ mihi timenda oggeris non metuo;
 Sed neque manus quidem tua auctor mihi erit quid faciam.
Ulyf. Non ergo cum Trojanis sed tecum pugnabimus.
Neop. Esto, quicquid futurum est.
Ulyf. Dextram vides 1285
 Gladii capulo appositam?
Neop. Et me quoque
 Idem hoc facientem videbis atque cunctantem nihil.
Ulyf. Imo vero te sinam, totique exercitui
 Dicam hæc. cum venero, qui te puniet dignissime. 1299
Neop. Sapuisti, et hoc deinde si sapueris modo,
 Fortasse ætatem ages absque fletibus.
 At tu, o Pœantis fili, (Philocteten dico)
 Egredere, relicto hoc saxeo tecto.
Pbil. Quis iterum clamor et tumultus oritur meum apud antrum?
 Quid me evocatis? Quâ re egentes hospites? 1296
 Hei mihi! quid hoc mali est? an hujus gratiâ adestis,
 Ut majus mihi detis malum, ad mala priora?
Neop. Bono sis animo, audique verba, quæ afferro.
Pbil. Metuo fane: quippe et prius verbis 1300
 Pulchris adductus incidi in malum, tuis credens sermonibus.
Neop. An nullus extat pœnitentiæ locus?
Pbil. Tali usus es sermone, cum meos
 Arcus furatus es, palam fidus, noxius clam,
Neop. Sed non ita jam. Ex te autem volo discere, 1305
 Utrum

Utrum tibi certum sit perdurare hîc,
An nobiscum navigare.

Phil. Define, ne plura dicas:

Frustra enim omnia dixeris.

Neop. Siccine tua est sententia?

1310

Phil. Et plus (scito) quam loqui queam.

Neop. Atqui, hercle, volebam te persuaderi dictis
Meis; at opportunum si nihil eloquor,
Defino.

Phil. Bene est, nam frustra cuncta dixeris;
Nam benevolum tibi nunquam animum habebis meum,
Qui mihi victum [*arcum* scilicet] dolis acceptum
Abstulisti; et nunc moniturus me
Venis, optimi patris inimicissime fili.
Pereatis, Atridæ quidem primum, deinde et
Laertæ filius, et tu.

1315

1320

Neop. Ne impreceris ultra,

Accipe autem manu ex mea hæc tela.

Phil. Quid dicis? An denuo ergo decipimur?

Neop. Juro per sancti Jovis summum numen.

1325

Phil. O qui gratissima mihi dicis, si modo dicis vera.

Neop. Res ipsa declarabit, sed dextram
Extende manum, tuaque arma recipe.

Ulyf. Ego vero abnego, (Dî sint testes:)
Propter et Atridas, totumque exercitum.

1330

Phil. Fili, cujus hæc est vox? Num Ulysssem
Audio?

Ulyf. Certo scias, et prope quidem me vides,
Qui te ad Trojæ campos abducam vi,
Velit nolitve filius Achillis.

1335

Phil. At non gaudebis, si modo hoc non erret telum.

Neop. Ah! nequaquam. Ne, per Deos, dimitte telum.

Phil. Mitte meam, per Deos, manum, charissime fili.

Neop. Non mittam.

Phil. Heu, cur virum hostem

1340

Atque inimicum prohibes me occidere sagittis meis?

Neop. At neque mihi hoc est honestum, neque tibi.

Phil. Atqui hoc unum scito, principes exercitûs
Achivorum falsos præcones, ignavos

Esse ad pugnam, et verbis admodum feroces.

1345

Neop. Esto.

- Neop.* Esto. Tu nunc quidem arcum habes, nec est cur
Iram geras, neque culpam conferas in me.
- Pbil.* Fateor: hoc specimen dedisti, o fili, naturæ,
Ex qua ortus es; non e Sisypho patre,
Sed ex Achille, qui inter vivos cum esset, 1350
Optime audiebat, et nunc inter mortuos audit.
- Neop.* Gaudeo patremque meum a te laudari,
Ipsumque me; quæ vero a te consequi cupiam,
Accipe. " Hominibus, quæ quidem a Diis
" Accidunt mala, necesse est ferre: 1355
" Quicumque autem spontaneis jacent in malis,
" Ut tu jaces, hisce neque veniam dari jus est
" Nec misericordiam."
Tu vero ferus factus es, neque consultorem admittis;
Et cum quis animo benevolo monet. 1360
Odisti, hostem et infensum tibi existimans.
Tamen dicam, Jovemque testem advoco.
Hæc ergo scito, et in animum inscribito:
Tu enim morbo hoc affligeris divinitus,
Chryses ad anguem custodem cum accesseris, qui patulum
Delubrum custodit latens. 1366
Nullamque requiem scito te unquam adepturum
A morbo gravi, quamdiu ipse sol
Hac quidem exoritur et illac occidit iterum,
Priusquam Trojæ campos sponte tua adveneris, 1370
Nostrisque medicis, Æsculapii filiis, usus
Levaberis hoc morbo, et Pergama
Hoc arcu simul et mecum excindas.
Unde vero novi hæc sic se habere, ego dicam.
Est enim nobis ex Troja vir captivus 1375
Helenus, eximius vates, qui clare prædicat
Hæc ita fieri oportere; præterea quoque
Necesse esse hæc ipsâ æstate
Totam Trojam capi affirmat: sin minus, offert se sponte suâ
Occidendum. mentitus hæc si fuerit. 1380
Hæc proinde cum scias, concede lubens.
Pulcher enim thesaurus est Græcorum te unum
Judicatum præstantissimum, primum medicorum
In manus venire, deinde luctuosâ
Trojâ expugnatâ gloriam summam consequi, 1385
Pbil. O

- Phil.* O vita odiosa, cur me, cur diu ita tenes
 Videntem, neque finis ad inferos accedere?
 Hei mihi! quid agam? quâ fronte fidem non habeam
 Hujus sermonibus, qui mihi benevolus me hortatus est.
 An ergo cedam? Deinde, quomodo infelix 1390
 In lucem prodibo, hæc cum fecero? quis me alloquetur?
 Quomodo, omnia videntes quæ mihi accidunt, oculi,
 Hæc sustinebitis, ut ego Atrei
 Cum filiis verfer, qui me perdiderunt?
 Quomodo cum Laertæ filio omnium malorum auctore? 1395
 Non enim me præteritorum dolor adeo mordet,
 Ut ea quæ patienda sunt mihi ab eis postea,
 Quæ præ-videre videor; "quibus enim animus
 "Malorum genitor est, eos alia docet mala."
 Teque adeo ego demiror, qui hæc suadeas, 1400
 Neque enim te ipsum decebat unquam ad Trojam
 Venire, meque etiam prohibere oportuit ab iis, qui
 Te contumeliâ affecerunt paterno honore spoliatum,
 Qui infelicem Ajacem in patris tui judicio armorum
 Minorem Ulysse judicârunt. His tu ibis 1405
 Auxilium laturus? meque ad idem cogis?
 Cave isthuc feceris, fili: sed quemadmodum mihi jurâsti
 Reduc ad ædes meas; et ipse in Scyro manens
 Sinito male illos interire malos,
 Sicque duplicem a me inibis gratiam, 1410
 Duplicemque a patre: nec, malos
 Adjuvando videberis similis malis esse naturâ.
- Neop.* Dicis quidem æqua, attamen te velim
 Diisque auscultare, meisque sermonibus,
 Cumque hoc amico ex hac terra navigare. 1415
- Phil.* An ad Trojæ campos, et Atrei
 Inimicissimum filium pede hoc miserrimo?
- Neop.* Ad eos quidem, qui te atque hunc purulentum
 Pedem liberent dolore, teque morbo eripiant.
- Phil.* Heu fabulam prodigiosam dixisti: quid, quæso, loqueris?
- Neop.* Quæ tibi que et mihi video honesta futura, si fiant. 1421
- Phil.* Et cum ista dixeris, non erubescis Deos.
- Neop.* Quomodo enim quis quos beneficiis devinctos habet?
- Phil.* De Atridarum ope loqueris hæc, an meâ?
- Neop.* Quia tibi amicus sum, ideo talis et mea oratio est. 1425
- Phil.* Qui

Phil. Quis sis amicus, qui me inimicis prodere velis?

Neop. O amice, discito non efferri in rebus malis.

Phil. Perdes me (intelligo te) hisce tuis dictis.

Neop. Non perdo, dico autem te non intelligere.

Phil. Ego certe Atridas satis novi, qui me abjecerunt.

1430

Neop. At, si qui ejecerunt prius, iterum servabunt, vide.

Phil. Non unquam volentem, Trojam aspicere.

Neop. Quid ergo nos faciamus? si tibi sermonibus,

Quos dico, persuadere neutiquam possumus.

Facillimum quidem mihi est superfedere sermonibus, teque

Sinere, ut vivas, prout jam vivis, absque salute.

1436

Phil. Sine me pati hæc, quæ me oportet pati.

Quæ vero promisisti mihi dextrâ datâ acceptâque

In ædes ut reducas me meos, hæc mihi confice, nate.

Neque cuncteris, nec memineris amplius

1440

Trojæ; satis enim mihi deplorata est fletibus.

T R O C H Œ I.

Neop. Eamus ergo, si videtur.

Phil. O verbum loquutus nobile!

Neop. Suffulci nunc tuum gradum.

Phil. Quantum quidem ego valeo.

Neop. At quomodo Achivorum fugiam culpam?

1446

Phil. Ne moreris.

Neop. Quid si meam populentur regionem?

Phil. Ibi præsens ego,

Neop. (Quidnam auxilii allaturus es?)

1450

Phil. Sagittis Herculeis

Neop. (Quid dicis?)

Phil. Vetabo eos appropinquare tuæ patriæ.

Neop. Siquidem acturus es hæc, quæ dicis, veni mecum, osculatâ prius
hâc terrâ.

A N A P Œ S T I.

Hem. Nondum, priusquam nostros

1455

Audieris sermones, O Pœantis filii.

Dic autem te vocem Herculis

Auribusque percipere, vultumque videre.

Tui autem gratiâ huc venio, cœlestibus

Relictis sedibus,

1460

Jovis narraturus confilia tibi,

Viamque

Viamque prohibiturus, quam ire paras.
Tu vero meis ausculta sermonibus.

I A M B I.

Et primum tibi meas referam fortunas;
Quantos emensus, quantisque defunctus laboribus, 1465
Immortalem virtutem consecutus sum, ut videre jam licet.
Tuque (hoc certo scias) hoc debes pati,
Et his laboribus reddere illustrem vitam.
Profectus autem hoc cum viro ad Trojæ
Urbem, primum quidem a morbo quiesces luctuoso, 1470
Principemque locum virtute tenens in exercitu,
Paridem, qui horum auctor malorum fuit,
Sagittis meis spoliabis animâ,
Et populaberis Trojam, spoliaque ad tuas ædes
Mittes, virtutis præmia, (selecta ab exercitu) 1475
Pœanti patri, ad patriæ Cætam plagam.
Quæ vero tu ceperis spolia hoc ab exercitu,
Meorum arcuum monumenta, ad meum rogam
Affer: et te hæc, Achillis fili, moneo:
Neque enim tu absque illo vales. 1480
Capere Trojæ campum, neque ille sine te.
Sed, velut leones duo simul pascentes, servate
Ille te, tu illum. Ego autem Æsculapium
Mittam tui medicum morbi ad Ilium.
Denuo enim meis ipsam sagittis 1485
Oportet capi. Hoc autem memineritis, cum
Terram vastabitis, ut pietatem rite colatis;
Nam alia omnia inferiora ducit pater
Jupiter pietate; " religio enim non cum hominibus occidit:
" Et, seu vivant, seu moriantur, nunquam perit." 1490

A N A P Æ S T I.

Phil. O vocem exoptatam mihi qui misisti
Et ferus apparuisti,
Non refragabor tuis dictis.
Neop. Et ego ad hanc sententiam accedo.
Hem. Ne nunc diu facere hoc cunctemini: 1495
Opportunitas enim navigandi
Urget nos a puppi.
Phil. Age nunc ibo, terram hanc salutabo;
Vale, o tectum, mea multos annos custodia,
V O L. I. * X Nym-
[PHILOCTETES.]

- Nymphæque humidæ pratenses, 1500
 Frigorque vehemens Ponti oppositus,
 Ubi sæpe meum maduit
 Caput in antro verberibus Noti,
 Sæpeque vocis meæ
 Hermæum promontorium remisit mihi, 1505
 Gemitum mutuum, cum tempestate affigerer.
 Nunc autem, o fontes et aquæ dulces,
 Relinquimus, vos relinquimus jam,
 Quorum nobis nunquam in mentem venit opinio.
 Vale, o terra Lemnia, mari undique circumdata, 1510
 Et me secundo cursû dimitte inculpabilem,
 Quo potens fatum fert,
 Consiliumque amicorum, et omnipotens
 Deus, qui hæc dispensavit.
 Cbo. Nunc ergo eamus omnes simul, 1515
 Marinas Nymphas exorantes,
 Uti reditûs servatrices adsint.

Finis Voluminis primi.

